

SIGILL : COLL HARVARD CANTAB NOV ANGL 1650
CHRISTO ET ECCLESIAE
N. Hurd Sc.
BOSTON.

STRABONIS RERVM GEOGRAPHICARVM LIBRI XVII.

GRAECA AD OPTIMOS CODICES MANVSCRIPTOS

RECENSVIT,

VARIETATE LECTIONIS ADNOTATIONIBVSQVE

ILLVSTRAVIT,

XYLANDRI VERSIONEM

EMENDAVIT

IOANNES PHILIPPVS SIEBENKEES

PROFESSOR ALTORFINVS.

INDE A SEPTIMO LIBRO CONTINVAVIT

CAROLVS HENRICVS TZSCHVCKE,

A. M. SCHOLAE ELECTORALIS MISNENSIS CONRECTOR ET SOCIETATIS LAT. IENENS. SOCIVS.

TOMVS TERTIVS.

LIPSIAE

IN LIBRARIA WEIDMANNIA.

MDCCCI.

LECTORI ERUDITO ET AEQUO.

Etsi constitutum initio erat, cum de ratione edendi Strabonis antea exposuissem, reliquos Tomos sine praefatione emittere, aut brevissima certe defungi, accesserunt tamen postea, de quibus lectores et ipsorum et mea causa admonendos putassem, ut consilium illud abiicere non dubitarem. Erunt enim sine dubio, qui nimis tarde et languide operam meam in hac parte versari credant adeoque pronuntient, cum nunc demum, interposito trium annorum intervallo, Tomus tertius alteri succedat. Quae quidem reprehensio si ipsa veri specie molestior graviorque prodeat, animi tamen studiique tenacis conscientia ita levatur, ut neminem fore existimem, quin, perorata causa, me lubens promtusque illius culpae absolvat Ut enim taceam sanctissima muneris officia, quorum partibus implendis nihil homini probo debet esse prius potiusque, cum institutum operis huius cursum strenue persequerer, tanta oculis ex levi casu iniecta est calamitas, ut subsistere non solum in

medio impetu cogerer, ſed et poſtea Straboni omninoque Muſis meis, in quorum contubernio et ſodalitio otia data exhilarare ſoleo, non ſine flebili gemitu multaque prece valedicerem. Quae cum audiiſſet Deus Optimus Maximus, opemque inſperatam benigne miſiſſet, nulla facta mora ad Strabonem redii, et, quantum per vires aliasque obportunitates licebat, relictam operam repetere conatus ſum. In qua quidem quam rite et bene profecerim, cum expoſita omnia pateant, iudicent ipſi lectores ita, ut, ſi quid ſecus et praeter rem acciderit, humaniter moneant, et meliora quaevis diſcendi cupidiſſimum edoceant. Quis enim mei ſimilis id ſibi adroganter tribuat, ut in opere tam arduo, librariorum praeterea manibus varie iactato, rerumque, quae obiiciuntur, multiplici copia referto, ſe nusquam a vera via aberraſſe comminiſci audeat?

Cum vero omnis haec ratio in diiudicando et conſtituendo contextu concluſa teneretur, quae ab illo conſilio aliena vidiſſem, removenda et in aliud tempus differenda putavi, ne ſeorſum quaeſita et ipſa re ſeparata temere miſcerentur mentemque disiicerent. In quo quidem ſi forte liberaliori manu iuſto plura effudiſſe videar, id quidem feci vel codicum monitis inductus, vel a doctorum virorum ſententiis invitatus, et ut ſingula magis inluſtrarentur et confirmata ſtatuerentur. In ipſis

vulgati

vulgati antea textus mutationibus timidam et cautam manum admovi, nec niſi certis indiciis impulſus intuli. Lacunas fere ſimpliciter ex libris protraxi intactasque tantum non omnes reliqui, ne incerta incertioribus rependerem, aut lubricis coniecturis immergerem. In accentibus paſſim ut haererem, fecit vel editionum vaga fluctuatio, vel Grammaticorum varia inconſtantia, denique virorum doctorum in diverſas partes diſtractae ſententiae. Cum particulae encliticae, quas vocant, natura ſua et vi non niſi ad eas voces, ubi licet et datur, reiicere poſſint, quas ipſae adficiunt, etſi id interdum in proxime utrimque iunctis valere poſſit, eam etiam rationem ſequi viſum eſt. Xylandri interpretatio etſi in pluribus locis aliter conſtitui et effingi poterat, nolui tamen viri illius doctiſſimi et de Graecis literis optime meriti ingenium formamque expreſſam perire, etſi in Graecis occupatum facile paſſim aliqua effugiſſe fateor, quae mutationem exigere viderentur. Talis eſt locus lib. 9. p. 388. ſq. ubi de cauſis brevis Thebanorum potentiae quaeritur, de quo pluribus diſſeruit H. Stephanus ad Dicaearchi Geographica quaedam p. 92. ſqq. Sed iſta, ſi qua porro ſunt, alibi excutere et diiudicare licebit.

Reſtant longe graviora, quae ſine impietatis ſuſpicione praeterire non poſſum, et, quod in ſtructura argumentorum ſolet, in ultima praefa-

tionis huius parte locum suum sortiantur. Nempe, quod vel ex levi adspectu intelligent lectores, nova huic Tomo contigerunt subsidia, quibus succinctus Strabonem adire, eumque in plurimis locis aut confirmare aut regere potui. Sunt autem singula haec:

1) Codicis Parisiensis ad editionem Amstelodamensem a Brequignio facta conlatio, quam honesti et de promovendis his literis bene meriti librarii liberalis sedulitas sumtibus suis comparavit et Lutetia Parisiorum ad Strabonem adornandum arcessivit. Concinit is fere cum Moscoviensi, etsi passim etiam modo plura modo pauciora, in primis ubi in evulgatis editionibus lacunae adparent, subministrat. Quod quidem mirum non est, cum uterque ex Oriente fuerit advectus. Descripsit eum Brequignius in historia academiae inscriptionum Parisiensis Tom. 38. p. 52. et in praefatione Straboni praemissa, quippe ad quem Strabonis textum maxime exigere instituerat. Ita vero ille: Est, inquit, saeculi tertii decimi, scriptus in Oriente, a Mauro Cordato dono datus Sevinio, quem Msstorum conquirendorum causa Ludovicus XV. in Orientem miserat.

2) Eodem honestissimi librarii studio, cum votis meis omninoque literis fato ereptus fuisset Ruhnkenius, descripta ad me venerunt, quae desideraveram, scholia Graeca Cyriaci Anconitani,

qui

qui Gemisti Plethonis aetate vixit. Sed, quod ipso usu cognovi, exigui illa sunt, immo nullius fere ad Strabonem momenti. Cum enim sint pauca admodum, et ad recentiorem Geographiam comparata, tum maximam partem in inscriptionibus enarrandis versantur. Quam igitur spem iniecerant desiderata, eam praesentia mire deluserunt.

3) Lectiones Veneti codicis, olim Bessarionis, quem Venetum A. vocat Siebenkeesius, ad editionem Amstelodamensem diligentissime exacti. Cum enim in libro septimo subsedisset Siebenkeesii opera, nec nisi sparsim parcaque manu ex proximis libris hic illic aliqua adlevisset, ne codicis eius integra ope porro destitueretur Strabo, precibus adii *Iacobum Morellium*, cuius amplissimam doctrinam singulari comitate conditam praedicant omnes, eumque rogavi, ut funestam illam lacunam expleret, Strabonisque desideriis succurreret. Quibus ille precibus facile adnuit, nec solum proximorum librorum lectiones excerptas misit, sed et reliquorum librorum omnium spem adiecit. Cuius viri egregii liberalitatem, quam antea in Mela expertus eram, gratissimo animo ita prosequor, ut me non nisi cum vita piam eius recordationem depositurum esse spondeam.

4) Gemisti Plethonis lectiones, quae Thessaliam et insulas a Strabone enarratas complectuntur. De-

Depromtae illae sunt ex Codice Vindobonensi studio *Weigelii*, Medicinae Doctoris experientissimi Graeceque doctissimi, qui pro sua erga me amicitia et literarum promovendarum amore eas mecum communicavit. Notavi hunc Gemistum Plethonem B. ut a Veneto distingueretur, nec sine fructu ad aliqua Strabonis loca melius constituenda transtuli. Fruatur autem *Weigelius* meus benignitatis eius, qua etiam de Strabone bene mereri voluit, laetissima conscientia, habeatque animi mei gratissimi et deditissimi publicam hanc significationem.

Praeter illa subsidia ex codicibus scriptis recens parata adfuerunt etiam benevola studia Virorum omni doctrinae et humanitatis laude florentissimorum, *Adelungii* et *Dassdorfii*, qui lubenter instructissimae bibliothecae Electoralis Dresdensis thesauros recluserunt, ut eius opibus libere frui, si qua difficultas obiecta esset, liceret. Quem quidem favorem quo maiori cum fructu percepi, eo etiam vividiore grati animi sensu praedico.

Sed et laetissima spes proximis libris adfulget ex quatuor codicibus Mediceis proposita. Quae enim ex eorum uno in Variis Geographicis, parca licet manu, A. Gronovius adtulerat, in libro 9. deficiunt; quae alia tenuit, reliquos libros complexa, in scriniis clausa servavit, unde passim aliqua in notis ad Melam depromsit. Quod cum vidissem, ne diutius illae opes abditae laterent, et Stra-

bonis

bonis uſibus detraherentur, inveſtigare praeſentem earum poſſeſſorem iisque potiri connixus ſum. Tum vero adparuit, ex A. Gronovii ſupellectile literaria publice divendita auctionis lege Ruhnkenii bibliothecae inlatas fuiſſe, qui cum docto cuidam viro, cuius nomen heredes ignorabant, utendas commodaſſet nec recuperaſſet, ſpes omnis modo enata plane evanuit. Neque tamen hic conquievi, ſed inde ad *Bandinium*, Mediceae bibliothecae Praefectum doctiſſimum et humaniſſimum, haec mea deſideria detuli, qui non ſolum benevole reſcripſit, ſed et pacta operae mercede pro uno codice quatuor promiſit. Atque in hoc denuo praedicandum eſt *Graeffii* mei ſtudium in adornanda Strabonis editione conſpicuum, qui, cum id illi ſignificaſſem, parum ille cunctatus ſatis amplum pretium de redimendis illorum codicum conlationibus, quae ad reliquos libros pertinent, obtulit, quod quidem ab humaniſſimo *Bandinio* minime reiectum iri eo acrius ſpero, quo magis illorum codicum in explendis etiam lacunis praeſtantiam Ille praedicavit.

Alia ſi tenuerint viri docti literarum promovendarum fervore incenſi, ut liberaliter mecum communicent, maximopere rogo.

Errores ſi qui vel operarum incuria irrepſerint, vel correctoris acuti meosque oculos effugerint, facile excuſabit lector benevolus et ad veram rationem immutabit. Monendum tamen hoc pu-

tavi, quod in margine aliquoties omissae sunt notationes paginarum editionis Parisiensis, quae ex subiectis indiciis addi possunt. Nempe in Tomo secundo

p. 344. lin. 6. huius ed. deest p. 296.
p. 374. lin. 4. — — p. 304.

in hoc Tomo

p. 23. lin. 7. — — p. 336.
p. 104. lin. 2. — — p. 349.
p. 211. lin. 4. — — p. 382.

Ita vero vale, Lector benevole, et conatibus meis fave.

CAROLUS HENRICUS TZSCHUCKE.

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ 'ΟΓΔΟ'ΟΥ ΒΙΒΛΙ'ΟΥ ΚΕΦΑ'ΛΑΙΑ.

Ἐν τῷ ὀγδόῳ λέγει τὰ περὶ (deest in Mosc.) τῆς Εὐρώπης, Μακεδονίας τὰ λειπόμενα, καὶ Ἑλλάδα πᾶσαν· ἐν ᾗ καὶ ἐγχρονίζει διὰ τὸ πολύγνωστον τῆς χώρας, διακριβῶν καὶ εὐκρινῆ ποιῶν τὰ ἀδιακρίτως καὶ ἀδιορίστως ὑπὸ τῶν ποιητῶν τε καὶ ἱστορικῶν περὶ τῶν ταύτῃ πόλεων εἰρημένα· καὶ μάλιστα ἐν καταλόγῳ τε καὶ ἄλλοθι πολλαχοῦ τῆς ποιήσεως.

Cod. Ven. colore rubro haec libro octavo supra scripta exhibet, ducta quidem ex ipsa Strabonis narratione: Ἀποδώσομέν φησιν νυνὶ τὰ λοιπὰ — — δυνατὸν ἐγχειρητέον. Postea verba Ἀρξαμένοις, ἀφ' ὧνπερ ἀπελίπομεν — μέχρι Βυζαντίου desunt, et liber ipse incipit: Μετὰ οὖν τοὺς Ἠπειρώτας et deinceps. De pluribus, quam alibi, in Cd. Moscov. scribendi compendiis, quae non nisi ex contextu, eo tamen passim ambiguo, iudicari possunt, ut et de numeris, qui in hoc libro solis literis notati sunt, cum in reliquis vocabula ponere soleat, monuerat in conlatione Matthaei.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI OCTAVI CAPITA.

In octavo describit reliqua Europae et Macedoniae, totamque Graeciam, cui quidem diutius immoratur ob regionis illius celebritatem, exquisitis diligenter et distinctis, quae minus accurate expositeque de eius urbibus dicta sunt a poetis et historicis, maximeque in catalogo aliisque locis Homerici carminis.

ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ ὌΓΔΟΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

Ἐπεὶ δ᾽ ἐπιόντες ἀπὸ τῶν [1] τῆς Εὐρώπης ἑσπερίων μερῶν, pag. 332.
ὅσα τῇ θαλάττῃ περιέχεται τῇ ἐντὸς καὶ τῇ ἐκτὸς, τά τε βάρβαρα ἔθνη περιωδεύσαμεν πάντα ἐν αὐτῇ μέχρι τοῦ Ταναΐδος, καὶ τῆς Ἑλλάδος οὐ πο-

VARIANTES LECTIONES.

1) Cd. Mofcov. mutato verborum ordine ἑσπερίων τῆς Εὐρώπης.

STRABONIS GEOGRAPHICARVM RERVM

LIBER OCTAVUS.

CAP. I.

§. 1.

Jam cum fumto ab occiduis Europae partibus initio, quidquid et extero et interno continetur mari peragraverimus, barbarasque etiam omnes, quas ea complectitur gentes, usque ad Tanain, et Graeciam: nec non exiguam Macedo-

Graecia. λὺ μέρος τῆς Μακεδονίας [2], ἀποδώσωμεν νυνὶ τὰ λοιπὰ τῆς Ἑλλαδικῆς γεωγραφίας. Ἅπερ Ὅμηρος μὲν πρῶτος, ἔπειτα καὶ ἄλλοι πλείους, ἐπραγματεύσαντο· οἱ μὲν ἴδια λιμένας, ἢ περίπλους, ἢ περιόδους γῆς, ἤ τι τοιῦτον ἄλλο ἐπιγράψαντες, ἐν οἷς καὶ τὰ Ἑλλαδικὰ περιέχεται· οἱ δ' ἐν τῇ κοινῇ τῆς ἱςορίας γραφῇ χωρὶς ἀποδείξαντες τὴν τῶν ἠπείρων τοπογραφίαν, καθάπερ [3] Ἔφορός τε ἐποίησε καὶ Πολύβιος· ἄλλοι δ' εἰς τὸν φυσικὸν [4] τόπον καὶ τὸν μαθηματικὸν [5] προσελάβοντό τινα [6] καὶ τῶν τοιούτων, καθάπερ Ποσειδώ-

2) Quae praecedunt, in Cd. Parif. a fecunda manu fubpleta funt.

3) Aldus ex more, uti poft, Εὔφορος. Cf. ad lib. 7. p. 393. Caf.

4) Sic omnes Mss. cum vetufta verfione (*locum*) et edd. ante Xylandrum, qui pofuit τρόπον. Priftinam lectionem recte revocavit Cafaubonus, fenfu etiam comprobante. Eadem confufio alibi ex libris, veluti apud Polybium, pasfim notatur. Sic infra in noftro lib. 9. p. 423.

5) Ald. Hopper. προσέλαβον· Xyl. nota confufione προσέβαλον. Melius, iudice et Cafaub., προσελάβοντο. Cf. infra ad p. 385.

6) Inferui καὶ ex Cd. Mofc. uti poft ante verba καὶ Ἵππαρχος ex eodem τε, uti nofter in fequentibus et alibi folet.

niae partem: porro nunc reliquam Graeciae defcriptionem expediemus. Hanc primus omnium Homerus tractavit: poft eum plures alii. Quorum quidam feorfum de portubus, circumnavigationibus, aut terreftri circuitu, aliove confimili argumento fuum opus infcripferunt, in quo Graecanicarum etiam rerum expofitio ineffet: alii in communi hiftoriae enarratione feorfum continentis terrae partium inferuerunt demonftrationem, ut Ephorus et Polybius. Fuerunt etiam, qui tractandis rerum naturalium caufis, rebusque mathematicis

δώνιός τε καὶ [a]Ἵππαρχος. Τὰ μὲν οὖν τῶν ἄλλων [7] εὐδιαίτητα· τὰ δ' Ὁμήρου σκέψεως δεῖται κριτικῆς, ποιητικῶς [8] τε λέγοντος, καὶ οὐ τὰ νῦν, ἀλλὰ τ' ἀρχαῖα, ὧν ὁ χρόνος ἠμαύρωκε τὰ πολλά. Ὡς δ' οὖν δυνατὸν ἐγχειρητέον, [9] ἀρξαμένοις, ἀφ' ὧνπερ ἀπελίπομεν. Ἐτελεύτα δ' ἡμῖν ὁ λόγος ἀπὸ μὲν τῆς ἑσπέρας καὶ τῶν ἄρκτων, εἰς τὰ Ἠπειρωτικὰ ἔθνη καὶ τὰ τῶν Ἰλλυριῶν· ἀπὸ δὲ τῆς ἕω, εἰς τὰ τῶν Μακεδόνων μέχρι [10] Βυζαντίου. [11] Μετὰ μὲν οὖν τοὺς Ἠπειρώτας, καὶ τοὺς Ἰλλυριοὺς τῶν Ἑλλήνων Ἀκαρνᾶνές εἰσι, καὶ

Graecia.

 Αἰ-

7) Mosc. subiicit ἐστι· Stroz. ἐνδιαίτητά ἐστι.

8) Ita dedi cum Cd. Mosc. cum vulgo τε absit. Idem post scribit τὰ ἀρχαῖα. In utraque lectione consentit Paris. in priori Stroz.

9) Scrimger. ἀρξαμένου. Ceterum verba ἀρξαμένοις — Βυζαντίου in Paris. effluxerunt.

10) In Scrimger. praeponitur τοῦ, quod saepe fit alibi in aliis libris, ut dubites, utrum in hoc nexu certam et constantem legem secutus sit Strabo, an promiscue voluerit dicere.

11) Gem. Pl. Μετὰ δὲ τούς. Stroz. Paris. Ven. omittunt μὲν οὖν.

cis quaedam id genus adscíverunt, ut Posidonius, et Hipparchus. At caeterorum quidem de scriptis facile est pronunciare: Homerica censoriam desiderant judicationem, cum poetice auctor loquutus sit, et non nostrae memoriae, sed vetusta denotaverit, quorum pleraque tempus obscuravit. Tamen pro viribus nostris eorum suscipienda est nobis explicatio, orsis ab his ipsis, in quae nostra desiit. Desiit autem ab occasu et septentrionibus progressa in gentes Epiroticas et Illyricas; ab oriente, in Macedones usque ad Byzantium. Ergo post Epirotas et Illyrios in Graecia sunt Acarnanes, Aetoli, Locri

O-

Graecia Αἰτωλοὶ, καὶ Λοκροὶ [12] οἱ Ὀζόλαι· πρὸς δὲ τούτοις Φωκεῖς τε καὶ Βοιωτοί· τούτοις δ' [13] ἀντίπορθμος ἡ Πελοπόννησος, ἀπολαμβάνουσα μεταξὺ τὸν Κοριν-
pag. 333. θιακὸν κόλπον, καὶ σχηματίζουσά τε τοῦτον, καὶ σχηματιζομένη ὑπ' αὐτοῦ· μετὰ δὲ Μακεδονίαν, Θετταλοὶ μέχρι [14] Μαλιέων καὶ τῶν ἄλλων τῶν ἐκτὸς ἰσθμοῦ καὶ αὐτῶν τῶν ἐντός.

§. 2.

[1] Ἐπὶ τούτοις μὲν οὖν πολλὰ ἔθνη γεγένηται· τὰ δ' ἀνωτάτω τοσαῦτα, [2] ὅσας καὶ διαλέκτους παρει-

12) Τὸ οἱ praepoſuit Caſaubonus morem ſecutus noſtri (cf. lib. 9. p. 418.) et codices. Ita paullo poſt editiones ante Caſaubonum non agnoſcunt τε, quibus ſuffragatur Ven. Tum pro πρὸς δὲ Xylander legit πρὸς καὶ.

13) Moſc. ſubiungit ἐστί.

14) Moſc. Μαλεαίων, uti Μαλεεῖς vulgo et ante Facium in Pauſania 10, 8, 2. Vetuſta verſio hic etiam dat *Maleos*. Venet. Μαλιλέων. Sed Μαλιεῖς probant alii auctores et Strabo infra lib. 9. p. 429. Ita, ſed magis incerta penultima, in Peloponneſi promontorio fluctuatur, de quo infra ad p. 362.

1) Stroz. Venet. Pariſ. Gem. Pl. cum Caſaubonn. Ἰδοὺ μὲν οὖν. Caſaubonus ſuſpicatur ἤδη μὲν, quod adiuvat Medic. in quo eſt: ἰδία μὲν οὖν. Vaticani tamen vulgatam praetuliſſe videntur, quae forſitan ex correctione in Cd. Moſc. tranſiit in ἐπὶ δυσμάς.

2) Venet. Pariſ. edd. Aldi et Hopp. ὅσα, nempe quia ad ἔθνη male referrent. Poſt variatione uſitata Moſc. τεττάρων.

Ozolae, Phocenſesque praeterea, et Boeoti. Quibus in altero mari opponitur Peloponeſus, ſinum complectens, qui eſt in medio, Corinthiacum, eumque formans ipſa, viciſſimque ab eo figuram accipiens. Poſt Macedoniam Theſſali ſunt usque ad Malienſes, et alios qui extra atque intra Iſthmum accolunt.

§. 2.

Multae autem cum ſint gentes Graeciae, praecipuae tot ſunt, quot et ſermonis Grae-

ρειλήφαμεν τὰς Ἑλληνίδας· τούτων δ' αὐτῶν τεσσάρων οὐσῶν, [3] τὴν μὲν Ἰάδα τῇ παλαιᾷ Ἀτθίδι τὴν αὐτὴν φαμέν· καὶ γὰρ Ἴωνες ἐκαλοῦντο οἱ τότε Ἀττικοὶ, καὶ ἐκεῖθέν εἰσιν οἱ τὴν Ἀσίαν [4] ἐποικήσαντες Ἴωνες, καὶ χρησάμενοι τῇ νῦν λεγομένῃ γλώττῃ Ἰάδι· τὴν δὲ Δωρίδα τῇ Αἰολίδι· πάντες γὰρ οἱ ἐκτὸς ἰσθμοῦ, πλὴν Ἀθηναίων καὶ Μεγαρέων, καὶ τῶν [5] περὶ τὸν Παρνασὸν Δωριέων, καὶ νῦν ἔτι Αἰολεῖς καλοῦνται· καὶ τοὺς Δωριέας δὲ ὀλίγους ὄντας, καὶ τραχυτάτην οἰκοῦντας χώραν, εἰκός ἐστι τῷ ἀνεπιμίκτῳ [6] παρατρέψαι τὴν Graecia

3) Ven. Parif. edd. ante Cafaubonum praeponunt καί.

4) Prior interpres legiffe videtur ἐποικίσαντες· vertit enim: *in Afiam colonias deduxerunt.* Mutatio frequens.

5) Articulum omittunt Parif. et Ven. Tum Mofc. fcribit Παρνασσόν. Idem alibi contra per σ fimplex, ubi vulgo geminatur. Nam etiam in noftro fcripturam libri incertam ferunt. Παρνασὸς maxime in Latinis probatur, neque adeo aliter Romanos fcripfiffe contendit Broukhufius ad Propert. 2, 23, 13. Suadet etiam ufus poetarum in metro, quod hanc formam admittit. Sed plura ad Melam 2, 3, 54.

6) Cafaubonus vult μὴ παρατρέψαι, ut fenfus fit, Dorienfes propter adpofitas caufas linguam fuam et inftituta non facile alterius commiftione corrupiffe. Agnovit etiam negandi particulam vetuftus interpres, dum reddit: *impermixtam*

Graeci varietates feu dialecti: nimirum quatuor. De his Ionicam cum antiqua Attica eandem effe dicimus. Nam et Ionum nomen gefferunt prisci Attici, et inde funt orti qui colonias in Afiam deduxerunt Iones, ac ea ufi lingua quam Ionicam nunc appellamus. Dorica etiam eadem eft quae Aeolica. Omnes enim Graeci qui extra Ifthmum degunt, Athenienfibus, Megarenfibus, et Dorienfibus qui circa Parnasfum funt exceptis, hodieque Aeolenfes dicuntur, ac probabile eft Dorienfes, cum pauci effent ac folum afperrimum colerent, eo quod aliis

Graecia. τὴν γλῶτταν καὶ τὰ ἄλλα [7] ἔθη πρὸς τὸ μὴ ὁμογενὲς, ὁμογενεῖς πρότερον ὄντας. [8] Τὸ δ' αὐτὸ καὶ τοῖς Ἀθηναίοις συνέβη, [9] λεπτόγεων τε καὶ τραχεῖαν οἰκοῦντας χώραν, ἀπορθήτους μὲν εἶναι, καὶ [10] αὐτόχθο-

tam perdurasse linguam. Et sic Xylander: *probabile — linguam suam retinuisse.* Quae quidem sententia ad sensum remque ipsam videtur esse accommodatior. Et quis nescit, quam saepe in auctoribus ea particula elapsa turbarit? Sic ante ὁμογενὲς desideratur in edict. ante Casaubonum. Vulgatam tamen, quam exhibent omnes libri, lectionem operose adstruere conatus est Salmasius de Hellenistica cap. 7. p. 433. sqq. et hac interpretatione declaravit: *probabile est — linguam pervertisse et alios mores et consuetudines immutasse praeter reliquorum Graecorum instituta, quibus antea non genere tantum, sed etiam moribus et lingua cognati et affines erant.* Atque idem eadem de causa in Atheniensibus evenisse docet. Nempe παρατρέψαι eventum, non causam hic indicat. Sensum reddidi in ipsa versione.

7) Paris. Ven. et edd. ante Casaubonum ἔθνη. Alii libri cum Guarino ἔθη, quod recte revocavit Casaubonus. Commutatio minime infrequens. Cf. ad lib. 7. p. 317. Verba autem ipsa καὶ τὰ ἄλλα ἔθη — ὄντας absunt in Gem. Pl.

8) Scrimger. cod. et Mosc. τοῦτο δέ.

9) Paris. Ven. λεπτήν γε. Gem. Pl. et editiones ante Casaubonum λεπτήν τε. Reliqui codices λεπτόγεόν τε vel λεπτόγεων τε, uti Vatic. et Mosc. quod etiam probat ipse Thucydides 1, 2. et hinc recte posuit Casaubonus, etsi in ed. Paris. et Amstel. ω transiit in ο. Prius et alibi, ut p. 343. πλέων, p. 344. et saepius εὔγεων, et sic alia. Cf. Hesychius h. v. ex quo altera lectio, λεπτή, potest intelligi.

10) Vatic. A. B. Paris. et Moscov. alio ordine haec exhibent: διὰ τοῦτο καὶ αὐτόχθονας νομισθῆναι φησὶν ὁ Θ. κατέχοντας.

aliis non permiscerentur, lingua aliisque moribus ab eiusdem gentis institutis descivisse, cuius antea pars fuerant. Quod idem Atheniensibus quoque usu venit. Qui cum agrum tenerent tenuem atque asperum, a nemine sunt oppugnati, sed pro indigenis habiti: cum (ut ait Thu-

χθονας νομισθῆναι διὰ τοῦτο φησὶν ὁ Θουκυδίδης, κατέ- Graecia.
χοντας τὴν αὐτὴν ἀεὶ μηδενὸς ἐξελαύνοντος αὐτούς,
μηδ᾽ ἐπιθυμοῦντος ἔχειν τὴν ἐκείνων· τοῦτο τοίνυν
αὐτὸ καὶ τοῦ ἑτερογλώττου καὶ τοῦ ἑτεροεθνοῦς αἴτιον,
ὡς εἰκὸς, ὑπῆρξε, καίπερ ὀλίγοις οὖσιν. Οὕτω δὲ
τοῦ Αἰολικοῦ [11] ἔθνους ἐπικρατοῦντος ἐν τοῖς ἐκτὸς ἰσθ-
μοῦ, καὶ οἱ ἐντὸς Αἰολεῖς πρότερον ἦσαν, εἶτ᾽ ἐμίχθη-
σαν, Ἰώνων μὲν ἐκ τῆς Ἀττικῆς τὸν Αἰγιαλὸν κατα-
σχόντων, τῶν δ᾽ Ἡρακλειδῶν τοὺς Δωριέας καταγα-
γόντων, ὑφ᾽ ὧν τά τε Μέγαρα [12] ᾠκίσθη, καὶ πολ-
λαὶ τῶν ἐν [13] τῇ Πελοποννήσῳ πόλεων. Οἱ μὲν οὖν
Ἴωνες ἐξέπεσον πάλιν ταχέως ὑπὸ Ἀχαιῶν Αἰολικοῦ [14]

11) Mss. Casaubonn. Vatic. A. B. Mosc. πλήθους, cuius forte in ἔθνους est explicatio. Paullo post tamen redit idem.

12) Ald. Hopper. Xyl. ᾠκίσθησαν. Casaubonus ad libros revocavit.

13) Articulum omittunt Paris. et Ven. Antea vocem Αἰγιαλὸν maiuscula litera scribendum hic esse, recte monuit Casaubonus, cum antea minuscula prodiret, et hinc a vetusto interprete et sequentibus *littus* verteretur. Cf. p. 383. Herodot. 7, 94. et Pausan. 7, 1, 2.

Thucydides) nemo eos pelleret, neque ipsorum quisquam agrum affectaret: haec igitur, ut apparet, causa fuit, cur quanquam exigua, gens tamen essent peculiaris, et suo sermone uterentur. Cum autem Aeolica gens extra isthmum invaluisset, etiam qui intra isthmum erant, olim Aeoles fuerunt, deinde mixti sunt, cum Iones ex Attica profecti Aegialum obtinerent, et ab Heraclidis Dorienses reducerentur, qui et Megara, et multas in Peloponneso urbes condiderunt. Iones quidem mox ab Achaeis expulsi sunt, Aeolica gente: et reliquae fuere in Pe-

Graecia. [14] ἔθνους· ἐλείφθη δ' ἐν τῇ Πελοποννήσῳ τὰ δύο ἔθνη, τό, τε Αἰολικὸν, καὶ τὸ [15] Δωρικόν. Ὅσοι μὲν οὖν ἧττον τοῖς Δωριεῦσιν ἐπεπλέκοντο, καθάπερ συνέβη τοῖς τε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις, τοῖς μὲν ὀρεινοῖς τελέως οὖσι, καὶ οὐκ [16] ἐμπεπτωκόσιν εἰς τὸν κλῆρον, τοῖς δ' ἱεροῖς νομισθεῖσι τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ καθ' αὑτοὺς εἰρήνην ἄγουσι πολὺν χρόνον, ἄλλως τε καὶ τοῦ Αἰολικοῦ γένους οὖσι, καὶ [17] δεδεγμένοις τὴν Ὀξύλῳ συγκατελθοῦσαν [18] στρατιὰν περὶ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κά-

14) Libri Casauboniani et hic habent πλῆθος; mei receptam lectionem praeferunt. At ex re ipsa dubitatio his verbis obiicitur, quod Strabo infra p. 383. ubi de Ionum migratione denuo narrat, Aeoles ab Achaeis et contra aperte distinguit. Quare ea ad glossema abiecit Heyne in opusculis academ. Vol. 2. p. 7. natum ex iis, quae ex sequentibus aliquis conlegisset. Nec leges et instituta Achaeorum usquam Aeolicarum civitatium fuerunt.

15) Codd. quidam Casaubonn. Vaticani Δωρικῶν. Ven. Δωριαίων, Paris. Δωριαῖον, Mosc. cum aliis Δωρικὸν, quod adstipulante nexu instauravit Casaubonus, cum antea in edd. legeretur Δωριέων. Δωρικὸν agnovit etiam Guarinus, qui vertit *gentes — Eolica et Dorica.* Post Ven. τότε Ἀρκάσι καὶ Ἠλείοις. Paris. τότε Ἀρκάσι καὶ τοῖς Ἠλείοις. Sic et τοῖς omittebatur ante Casaubonum.

16) Mosc. Paris. et edd. ante Casaubonum ἐκπεπτωκόσιν. Post verba καὶ καθ' αὑτοὺς εἰρήνην — χρόνον desunt in Ven. Bemb. et Paris.

17) Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Paris. δεδειγμένοις. Sed vulgata aliorum et edd. apte facit ad nexum et sensum. Guarinus ambigue reddidit.

18) Paris. στρατείαν, solemni mutatione.

Peloponneso nationes duae, Aeolica atque Dorica. Quibus itaque minus fuit cum Doriensibus commercii, ut Arcadibus et Eleis, quorum illi prorsus montani fuerunt, neque sub sortem venerunt, hi sacri Jovi Olympio crediti, seorsum in pace diu vixerunt, maxime quia et genere Aeolici essent et exercitum recepissent qui sub reditum He-

κάθοδον, οὗτοι Αἰολιστὶ διηλέχθησαν· οἱ δ' ἄλλοι Graecia.
μικτῇ τινι ἐχρήσαντο ἐξ ἀμφοῖν, οἱ μὲν μᾶλλον, οἱ δ' ἧττον αἰολίζοντες· σχεδὸν δ' ἔτι [19] καὶ νῦν κατὰ πόλεις, ἄλλοι ἄλλως διαλέγονται, δοκοῦσι δὲ δωρίζειν ἅπαντες διὰ τὴν συμβᾶσαν ἐπικράτειαν. Τοι- pag. 334.
αῦτα μὲν οὖν τὰ τῶν Ἑλλήνων ἔθνη, καὶ οὕτως, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, ἀφωρισμένα. Λέγωμεν δὴ ἰδίᾳ ἀναλαβόντες, ὧν χρὴ τρόπον, τῇ τάξει περὶ αὐτῶν.

§. 3.

[1] Ἔφορος μὲν οὖν ἀρχὴν εἶναι τῆς Ἑλλάδος τὴν Ἀκαρνανίαν φησὶν ἀπὸ τῶν ἑσπερίων μερῶν· ταύτην γὰρ συνάπτειν πρώτην τοῖς Ἠπειρωτικοῖς ἔθνεσιν. Ἀλλ' ὥσπερ οὗτος τῇ παραλίᾳ χρώμενος μέτρῳ, ἐντεῦθεν ποιεῖ-

19) Καὶ desideratur in Mosc. qui et pro ἀναλαβόντες cum Vatic. dat λαβόντες. Antea ex vitio Xylander ἀφωρισμένῳ. Ceterum verba: Τοιαῦτα μὲν οὖν — τῇ τάξει περὶ αὐτῶν ignorant Ven. Stroz. Paris. et Gem. Pletho. Neque tamen a Strabonis more abhorrent.

1) Ven. Paris. praemittunt ὅτι. Aldus, ut alibi, Εὔφορος.

Heraclidarum cum Oxylo venerat: hi Aeolico utebantur sermone: reliqui mixtum ex utraque dialecto sermonem usurpabant, alii magis, alii minus ad Aeolicam accedentes. Ac fere etiamnum urbium aliae aliter loquuntur: videntur autem Dorice loqui omnes, ob Doriensium eminentiam. Tot igitur sunt Graecorum gentes, hocque modo eorum a nobis adumbrata distinctio. Proinde singulas ordine convenienti prosequamur.

§ 3.

Initium Graeciae ab occiduis partibus constituit Acarnaniam Ephorus, quae prima Epiroticas attingat nationes. Sed quemadmodum ille oram maritimam pro mensura usurpavit, indeque ini-

Graecia. ποιεῖται τὴν ἀρχὴν, ἡγεμονικόν τι τὴν θάλατταν κρίνων πρὸς τὰς τοπογραφίας, ἐπεὶ ἄλλως γ' ἐνεχώρει κατὰ τὴν Μακεδόνων καὶ Θετταλῶν [2] γῆν ἀρχὴν ἀποφαίνεσθαι τῆς Ἑλλάδος· οὕτω καὶ ἡμῖν προσήκει ἀκολουθοῦσι τῇ φύσει τῶν τόπων, σύμβολον ποιεῖσθαι τὴν θάλασσαν. Αὕτη δ' ἐκ τοῦ Σικελικοῦ πελάγους [3] προπεσοῦσα, τῇ μὲν ἀναχεῖται πρὸς τὸν Κορινθιακὸν κόλπον, τῇ δ' ἀποτελεῖ χεῤῥόνησον μεγάλην τὴν Πελοπόννησον, ἰσθμῷ στενῷ κλειομένην. Ἔστι δὲ ταῦτα δύο μέγιστα [4] συστήματα τῆς Ἑλλάδος, τό, τε ἐντὸς ἰσθμοῦ, καὶ τὸ [5] ἐκτὸς πυλῶν μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Πηνειοῦ

2) Casaubonn. Mosc. Vaticani γῆν ἀρχήν· reliqui τὴν ἀρχὴν, quod probarunt editores omnes. Nempe γῆν, ut alibi, facile in hoc maxime nexu conversum est in τὴν, et licet γῆν abesse posse et saepe etiam a nostro omitti sciam, hic tamen melius revocandum putavi. Post idem probatum esse vidi a Dorvillio ad Chariton. 2, 2. p. 160 et 5, 1. p. 435. ubi plura huius commutationis exempla conlegit. Contra γῆς pro τῆς turbavit in Pausan. 5, 1. in. Sic γῆς et τῆς infra p. 336. commista notantur. Tum Mosc. προσήκειν, manifesta erroris caussa, et θάλατταν ex more, quamvis nec eo constante.

3) Paris. Mosc. Ven. προσπεσοῦσα, quod hic aptius videtur.

4) Gem. Pl. συστήματα τῆς Ἑλλάδος παρὰ τὰ λοιπὰ τότε ἐντὸς —. Post τό, τε dedi cum Mosc. pro τότε.

5) Xylander ante πυλῶν interposuit ἀπὸ, quod non concoquit Casaubonus, qui tamen locum reliquit, qualem habet ed. Al-

initium duxit, quod existimaret ad locorum descriptionem principem esse maris operam: (alioqui enim licebat a partibus Macedoniam ac Thessaliam attingentibus Graeciae initium arcessere) ita et par est naturam locorum subsequentes, mari tanquam nota uti. Ergo mare a pelago Siculo allabens parte sui quadam, in sinum Corinthiacum effundit se, quadam Peloponnesum includit, magnam peninsulam, angustoque collo continenti annexam. Sunt igitur duo Graeciae maximi complexus, id quod est intra isthmum, et quod est extra ad Pylas usque

νειῦ [6] ποταμῦ· τῦτο δ' ἐςὶ τὸ Θετταλικόν· ἔςι δὲ καὶ μεῖζον, καὶ ἐπιφανέςερον τὸ ἐντὸς ἰσθμῦ· σχεδὸν δέ τι καὶ ἀκρόπολίς ἐστιν ἡ Πελοπόννησος [7] συμπάσης τῆς Ἑλλάδος. Χωρὶς γὰρ τῆς λαμπρότητος καὶ δυνάμεως τῶν ἐνοικησάντων ἐθνῶν, αὐτὴ ἡ τῶν τόπων θέσις ὑπογράφει τὴν ἡγεμονίαν ταύτην. [8] Κόλποις γὰρ καὶ ἄκραις πολλαῖς, καὶ τοῖς σημειωδεςάτοις χερ- Graeciae.

Aldina, cum praesertim nihil iuvarent libri scripti, quod et de meis adfirmo. Ipse tamen hanc emendationem sistit: μέχρι πυλῶν καὶ τῆς ἐκβολῆς τῦ Πηνειῦ. Nempe recte senserat Xylander, ἐκτὸς cum πυλῶν iungi non posse, et male verti a Guarino, *exteriora portarum, id est Thermopylarum.* Aperte hic aliquid excidit, quod responderet verbis τό, τε ἐντὸς Ἰσθμῦ, unde reliquam Graeciae partem intra Isthmum, ἐντὸς Ἰσθμῦ, notaret Eadem obpositio supra p. 321. et 331. Tum vero locus integre sic constituatur: καὶ τὸ ἐκτὸς μέχρι πυλῶν — uti verbis, licet traiectis, reddidit Penzelius, vel etiam forte: καὶ τὸ ἐκτὸς Ἰσθμῦ καὶ πυλῶν —.

6) Deest haec vox in Vatic. Paris. Mosc. et edd ante Casaubonum, nec absens valde desideretur. Tum Mosc. cum Vatic. habet καὶ τῦτο. Idem etiam μείζω. At si sequentia reputes et initium libri 9. huc referas, μεῖον legendum videatur, ut sibi constet.

7) Mosc. τῆς συμπάσης, et antea Gem. Pletho σχεδὸν δέ τοι. In sequentibus, cum aperte ad totam Graeciam pertineant, a qua avocare videtur et ad Peloponnesum remittere particula γὰρ, subplevit hic aliqua versio Penzelii. At aut obscurius haec nectit Strabo, aut aliqua desiderantur.

8) Mosc. κόλποις τε καί. Post Gem. Pletho σημειωδεςάτοις. Χερρόνησοι μεγάλαι διαπεπoικιλμέναι ἐκ —. Sed et sic laxiori nexu haec

que et Penei ostia: id est Thessalia. Sed ea pars, quae intra isthmum continetur, maior est atque illustrior: adeoque arx quodammodo totius Graeciae est Peloponnesus. Nam ut omittam inhabitantium gentium splendorem atque potentiam, ipse locorum positus principatum ei arrogat. Sinubus enim, et promontoriis, insignibusque ap-

Graecia. χεῤῥονήσοις μεγάλαις, διαπεποικιλμένην ἐκ διαδοχῆς ἑτέρα τὴν ἑτέραν ἔχει. Ἔστι δὲ πρώτη μὲν τῶν χεῤῥονήσων ἡ Πελοπόννησος, ἰσθμῷ κλειομένη [9] τεσσαράκοντα σταδίων. Δευτέρα δὲ ἡ καὶ ταύτην περιέχουσα· ἧς ἰσθμός ἐστιν ὁ ἐκ [10] Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, εἰς [11] Νίσαιαν τὸ Μεγαρέων ἐπίνειον, ὑπερβολῇ στα-

haec cohaerent. Mosc. διαπεποικιλμένων, unde putem legi posse: κόλποις δὲ καὶ — διαπεποικιλμένη, ὧν ἐκ —. Codices reliqui vulgatam tuentur; tantum Paris. χεῤῥονήσοις.

9) Mosc. τετταράκοντα. Paris., qui et antea μὲν omittit, literae signo $\bar{\mu}$ numerum reddidit.

10) Ven. πάντων τῶν μερικῶν. Mosc. πάντων τῶν Μεγαρικῶν, uti etiam legunt Aldus et Hopperus legeratque Guarinus. Paris. πάντων τῶν μεδικῶν, quibus deletis secunda manus superscripsit: Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, atque ita habent reliqui codices, primusque reposuit Xylander, qui confirmat ex ipso Strabone p. 380. ubi Παγαὶ τῆς Μεγαρίδος commemorantur, etiam aliis notatae. Poterat addere Chrestomathiam, in qua hic diserte redditur ὁ ἐκ Παγῶν τῶν Μεγαρικῶν, unde etiam hanc lectionem probaverat Leopardus in emend. 3. 12. qui tamen etiam Πηγῶν τῆς Μεγαρικῆς ex Plutarcho in Pericle c. 19. legendum proponit.

11) Vitiose Aldus et Hopperus Νίσααν. Moscov. accentu remoto Νισαίαν, uti et Casaubonus lib. 9. p. 391. f. Ita vero variatur et alibi in auctoribus, et utroque modo legitur in Plutarcho Solon. c. 12. et Phocion. c. 15. Nempe Νισαία, ex Grammaticorum praeceptis, si adiective sumatur subintellecta voce χώρα, Νίσαια, si absolute de urbe, ut Ἀδράστεια et Ἀδραστεία, et similia. Idem monuit de Nicaea Stephanus. Cf. Schol. Villoison. ad Homer. Il. 13, 791. et Politus ad Eustath. T. 2, p. 549. Hic igitur retinui traditum.

apprime peninsulis ita est variata ac distincta, ut una alteram identidem excipiat. Prima peninsula est Peloponnesus, isthmo clausa stadiorum XL. Altera est hanc continens, cuius isthmus a Pagis Megaricae regionis Nisaeam usque Megarensium navale, a mari ad mare

σταδίων ἑκατὸν [12] εἴκοσι ἀπὸ θαλάσσης ἐπὶ θάλασσαν. Τρίτη δ' ἡ καὶ ταύτην περιέχουσα, ἧς ἰσθμὸς [13] ἀπὸ μυχοῦ τῦ Κρισσαίου κόλπυ μέχρι Θερμοπυλῶν· ἡ δ' ἐπινοουμένη [14] [εὐθεῖα] γραμμὴ, [15] ὅσον πεντακοσίων ὀκτὼ σταδίων, τὴν μὲν Βοιωτίαν ἅπασαν ἐντὸς ἀπολαμβάνουσα, τὴν δὲ Φωκίδα τέμνυσα λοξὴν καὶ τοὺς Ἐπικνημιδίους· τετάρτη δὲ ἡ ἀπὸ τῦ [16] Ἀμ- [illegible] βρα- [illegible] Graecia.

12) Cd. Mosc. εἴκοσιν melius forte. Idem θαλάττης ex more, uti post.

13) Ven. ἀπὸ τῦ μυχῦ. Post Mosc. Κρισαίυ, pro quo lib. 7. p. 323. f dabat Κρησαῖον. Alibi tamen, in primis lib. 9. p. 418. receptam formam servat, quae tamen etiam apud alios in utramque partem fluctuatur. Sic et in Homero Il. 2, 519. Κρίσαν Cd. Villois. Sed vid. Duker. ad Thucyd. 1, 107. et in primis loca auctorum apud Palmerium in Gr. ant. 6, 4. Quodsi Goltzio p. 219. fides haberi possit, ex numis praeferatur simplex σ.

14) Abest haec vox in Stroz. et Ven. uncisque inclusit Casaubonus. Reliqui libri cum Guarino agnoscunt, ferrique possit propter ἐπινουμένη, et quae sequuntur. Mosc. omittit δ'.

15) Gem. Pletho: ὀλίγῳ πλειόνων, ἢ πεντακοσίων σταδίων. Paris. tamen habet φη. Post Ven. Ἐπικλημιδίυς.

16) Ita omnes Mss. cum Guarino. Hopperus tamen, Xylander et utraque Casauboniana Ἀμβρακιακῦ, quae variatio obiicitur etiam lib. 7. p. 323. sq. ubi vid. et de similibus infra ad p. 378. Ed. Amstelod. dedit Ἀμβρακικῦ, uti post et lib. 10. p. 452. in. omnes.

re transitu CXX stadiorum. Tertia hanc quoque continet, cuius isthmus ab initio Crissaei sinus recessu ad Thermopylas est; intelligiturque recta linea circiter 10 IIX stadiorum, omnem intus includens Boeotiam, Phocidemque et Epicnemidios per obliquum secans. Quartae

Graecia. βρακικȣ̃ κόλπου, διὰ τῆς Οἴτης καὶ τῆς [17] Τραχινίας εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον καθήκοντα ἔχουσα τὸν ἰσθμὸν καὶ τὰς Θερμοπύλας, ὅσον ὀκτακοσίων ὄντα ϛαδίων. Πλειόνων δ' ἢ χιλίων ἄλλος ἐϛὶν, ἀπὸ τοῦ αὐτȣ̃ κόλπου τȣ̃ Ἀμβρακικȣ̃ διὰ Θετταλῶν καὶ Μακεδόνων, εἰς τὸν Θερμαῖον διήκων μυχόν. Ὑπαγορεύει δή τινα τάξιν οὐ φαύλην ἡ τῶν χεῤῥονήσων διαδοχή· δεῖ δ' ἀπὸ τῆς ἐλαχίϛης ἄρξασθαι, [18] καὶ ὡς ἐπιφανεϛάτης.

ΚΕΦ.

17) Mosc. Τραχηνίας ex pronuntiationis ambiguitate. Sic deinceps idem Μαλειακόν. Verba καὶ τὰς Θερμοπύλας eiecit Gem. Pletho.

18) Omissis duabus his particulis MSS. Casaubonn. Vaticani, Mosc. melius, opinor, ἐπιφανεϛάτης δὲ, nisi offenderit δὲ repetitum, cuius tamen exempla in nostro passim prostant, insigniora etiam, veluti lib. 7. p. 292. f. Τὸ ὡς ignorat praeterea Gem. Pletho.

tae isthmus ab Ambracio sinu per Oetam et Trachiniam in Maliacum sinum per Thermopylas porrigitur octingentorum fere stadiorum longitudine. Alius est CIↃ stadiorum longitudinem superans, ab eodem Ambracio sinu per Thessaliam et Macedoniam in Thermaei sinus recessum tendens. Hic peninsularum successus ordinem nobis praescribit minime ineptum: incipiamus autem a minima, eademque illustrissima.

CAP.

Pelopon-neſus.

ΚΕΦ. Β.

§. 1.

Ἔστι τοίνυν ἡ Πελοπόννησος ἐοικυῖα φύλλῳ πλατάνου p. 335.
τὸ σχῆμα, [1] ἴση δὲ σχεδόν τι κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος, ὅσον χιλίων [2] καὶ τεσσαρακοσίων σταδίων· τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὴν ἕω, τοῦτο δ' ἐστὶ τὸ ἀπὸ τοῦ Χελωνάτα δι' Ὀλυμπίας καὶ τῆς Μεγαλοπολίτιδος ἐπὶ [3] Μαλέαν· τὸ δ' ἀπὸ τοῦ νότου πρὸς τὴν

1) Τὸ δὲ abeſt a Stroz. Moſc. et Gem. Pl. qui et ſcribit σχεδόν τοι, ut ſupra, et Moſcov. lib. 10. p. 451.

2) Καὶ aberat ante Caſaubonum. Tum Moſc. exhibet, ut alibi, τετρακοσίων. Ven. σου.

3) Vulgo τὸν ἰσθμὸν, uti, excepto Gem. Pleth., omnes codices, tantum Moſc. Ven. ſine articulo. Recte in eo haeſit Xylander, quia linea a Chelonata, Elidis promontorio, ducta per Megalopolin Arcadiae verſus orientem nec poſſit, nec debeat, in iſthmo deſinere, ſi quis Peloponneſi latitudinem emetiri velit: immo conſiſtet illa ad Scyllacon in oriente, aut ſaltem ad Inachi oſtia. Quod cum propius accederet ad formam verbi vulgati, coniecerat ille ἐπὶ τὸν Ἴναχον, neque tamen recipere auſus eſt. Reddidit vero in interpretatione Germanica Penzelius, dum melius adferretur. Succurrit igitur obportune Gem. Pletho, et Straboni errorem inſignem eximit, dum dat ἐπὶ Μαλέαν. Nihil enim huc valet, quod vult Caſaubonus, Strabonis ſententiam eſſe, Iſthmum Peloponneſi ei eſſe ad orientem. Mirum, quod Goſſelin Geographie des Grecs analyſée p. 82. haec ſimpliciter et ſine monito dimittit, etſi poſt p. 84. cau-

CAP. II.

§. 1.

Forma Peloponneſi folio platani ſimilis eſt, longitudine ac latitudine propemodum aequalibus, ſtadiorum circiter CIↃCCCC. Scilicet ab occidente verſus orientem a Chelonata per Olympiam et Megalopolitidem ad Maleam; a meridie autem verſus ſepten-

Peloponnesus. τὴν ἄρκτον, ὅ ἐστι τὸ ἀπὸ Ταινάρου δι' Ἀρκαδίας εἰς [4] Αἴγιον· ἡ δὲ [5] περίμετρος μὴ [6] κατακολπίζοντι, τετρακισχιλίων σταδίων, ὡς Πολύβιος. Ἀρτεμίδωρος δὲ καὶ τετρακοσίους προστίθησι· κατακολπίζοντι δὲ πλείους τῶν ἑξακοσίων ἐπὶ τοῖς πεντακισχιλίοις. Ὁ δ' ἰσθμὸς [7] κατὰ τὸν διολκόν, [δι' οὗ τὰ πορθμεῖα ὑπερ-

causam ponit in falsa Strabonis notione de sinus Hermionici magnitudine, quod non capio. In sequentibus articulum τὴν omittit Moscov. ante ἄρκτον, et hinc in novam lectionem succedit iterum Gem. Pletho ἀπὸ Ταινάρου δι' Ἀρκαδίας, pro eo, quod vulgo ferebatur ἀπὸ Μαλεῶν δι' Ἀρκαδίας. Cum igitur libri auctoritate ad veram rationem revocari posset Strabo, ab ea eum diutius aberrare nolui, etsi et longitudinis eosdem terminos constituit Agathemerus 1, 5. et latitudinis Plinius 4, 10. s. 6. Tum vero Μαλέαν et Μαλεῶν deinceps aegre ferantur.

4) Vaticani et Mosc. male Αἰγεῖον, quod vitium ante Gronovium obsidebat etiam Agathemer. c. 1. Per ι noster infra cum aliis.

5) Ita Casaubonn. Vaticani, Ven. Paris. Moscov. Gem. Pletho cum vetusto interprete. Vulgo περίδρομος, quod praetulisse etiam videntur Stroz. et Bemb. certe inde ab Aldo propagatum est in omnes editiones. Equidem recepi περίμετρος, qua voce utuntur et alii in simili nexu, quo ad μῆκος et πλάτος respicitur, uti Diodor. 2, 8. Agathemer. 1, 5. — sed et noster saepius, veluti lib. 10. ubi hoc et κύκλος promiscue adhibet.

6) Ven. κατακολπίζον Δ. Sic idem sequentes numeros literis suis exprimit.

7) Haec verba ad θάλατταν usque ignorant Ven. Gem. Pl. Vaticani duo et Paris. Post διολκὸν ed. Amstel. ν male ex praecedente voce repetitum inserserat. Quae praeeunte Casaubono uncis inclusa sequuntur, aliena ab hac narratione videntur, etsi omnes libri agnoscunt.

ptentriones a Taenaro per Arcadiam ad Aegium. Ambitus est, siquidem sinus non intres, IV CIↃ stadiorum, Polybio auctore: Artemidorus CCCC adiicit: sin vero sinus intres, IↃↃ IↃↃ et amplius. Isthmum, qua na-

ὑπερνεολκοῦσιν ἀπὸ τῆς ἑτέρας εἰς τὴν ἑτέραν θάλατταν,] εἴρηται, ὅτι [8] τετταράκοντα σταδίων ἐστίν. Peloponnesus.

§. 2.

Ἔχουσι δὲ τῆς χεῤῥονήσου ταύτης τὸ μὲν ἑσπέριον [μέρος] [1] Ἠλεῖοι καὶ Μεσσήνιοι, κλυζόμενοι τῷ Σικελικῷ πελάγει· προσλαμβάνουσι δὲ καὶ τῆς ἑκατέρωθεν παραλίας, ἡ μὲν [2] Ἠλεία πρὸς ἄρκτον ἐπιστρέφουσα, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου [3] μέχρις ἄκρας Ἀράξου, καθ' ἣν ἀντίπορθμός ἐστιν ἥ τε Ἀκαρνανία καὶ αἱ προκείμεναι νῆσοι, Ζάκυνθος καὶ [4] Κεφαλληνία,

8) Sic dedit Casaubonus, adsentientibus libris suis et nunc aliis. Nec aliter Guarinus, Aldus et Hopperus. Nempe πεντήκοντα invito Straboni (cf. antea p. 334.) obtruserat Xylander.

1) Tamquam suspectam vocem, adpositis uncis, notavit Casaubonus, et abest ea certe a duobus Stroz. Ceteri tamen tuentur, et cum in utramque partem possit disputari, reliqui.

2) Male hoc et Ἡλεία spiritu aspero signant tres ante Casaubonum editores.

3) Paris. μέχρι, uti Xylander. Idem Paris. cum Stroz. et Ven. post omittit ἐστιν. Tum Ven. Ἀκαρνία.

4) Ante Casaubonum simplici λ prodibat, quod passim etiam in aliis auctoribus, maxime in Latinis observatur, de quo ad Melam 2, 7, 91. Suadet id adeo conditoris nomen, etiam

naves per sulcum quendam terra ab uno mari ad alterum traducuntur, stadiorum esse L. dictum est.

§. 2.

Huius paeninsulae partem occiduam tenent Elei ac Messenii, et Siculo mari alluuntur. Sed et utrinque in alteram oram porriguntur hi. Nam Elis versus septentrionem flectitur et initium Corinthiaci sinus usque ad Araxum promontorium, cui in maris opponuntur altera parte Acarnania et ante eam sitae insulae Zacynthus, Cephallenia

Pelopon-nesus. νία, καὶ Ἰθάκη, καὶ Ἐχινάδες, [5] ὧν ἐςὶ καὶ τὸ Δȣλίχιον· τῆς δὲ Μεσσηνίας τὸ πλέον, ἀνεωγμένον πρὸς νότον, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος, μέχρι τῶν καλȣμένων Θυρίδων πλησίον Ταινάρȣ. [6] Ἑξῆς δὲ μετὰ τὴν Ἠλείαν [7] ἐςὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος πρὸς ἄρκτους βλέπον, καὶ τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ παρατεῖνον· [8] τελευτᾷ δ' εἰς τὴν Σικυωνίαν. Ἐντεῦθεν δὲ Σικυὼν καὶ Κόρινθος ἐκδέχεται μέχρι τȣ̃ ἰσθμοῦ. Μετὰ δὲ [9] τὴν Μεσ-

etiam in numis, et testimonium inscriptionis apud Reines. 3. 85. At duplex praecipiunt omnes scripti et Eustathii monita ad Homer. Odyss. 1, 105. p. 26, 49. Basil. et ad Dionys. v. 431. Cum igitur in diversum scriptura agitari possit, usus tamen in alterum magis inclinat. Tum in multis discrepant paullum conditorum et locorum nomina, de quo vid. infra p. 380. f. de *Tenne*. Ceterum Paris. scribit Κεφαλλανία non sine sociis exemplis. Et sic apud Reinesium c. l. per α, nempe ex diversa dialecto.

5) Verba ὧν — Δȣλίχιον non habet Gem. Pl. In Paris. scribitur Δȣλίχιων, et post in Stroz. ἀνεωγμένȣ.

6) Locus varie mutilatus in libris. Stroz. Ven. Paris. Gem. Pl. Μετὰ δὲ τὴν Ἠλείαν. Vatic. Ἑξῆς . . . . μὲν τὴν Ἠλείαν. Mosc. Ἑξῆς . . . . τὴν Ἠλ. quod spatium vacuum recentior manus expleverat verbis δὲ μετὰ, uti inde ab Aldo etiam nunc legitur.

7) Deest in Ven. Paris. et Gem. Pl.

8) Gem. Pl. τελευτῶν, ut artius cum praecedentibus cohaereret.

9) Articulum Ven. non agnoscit.

lenia, Ithaca, atque Echinades, quarum una est etiam Dulichium. Messeniae maior pars versus austrum patet ac mare Africum, usque ad Thyrides Taenaro vicinas. Deinceps post Eliadem Achaeorum incolit gens, septentrioni obversa, et propter Corinthiacum sinum usque ad Sicyoniam porrecta. Sequitur Sicyon et Corinthus usque ad isthmum. Post Messeniam est

Μεσσηνίαν ἡ Λακωνικὴ καὶ ἡ Ἀργεία, μέχρι τοῦ ἰσθμοῦ καὶ [10] αὐτή. Peloponnesus.

§. 3.

Κόλποι δ' [1] εἰσὶν ἐνταῦθα ὅ, τε Μεσσηνιακὸς, καὶ ὁ Λακωνικὸς, καὶ τρίτος ὁ Ἀργολικός· τέταρτος δ' ὁ [2] Ἑρμιονικὸς, καὶ [3] ὁ Σαρωνικός· οἱ δὲ [4] Σαλαμινιακὸν

B 3

10) Mosc. αὕτη.

1) Paris. Ven. cum edd. Aldi, Hopperi et Xylandri omittunt ἐστίν. Post ante τρίτος Mosc. ponit articulum.

2) Paris. Ἑρμιονικὸς, uti legitur lib. I. p. 59. et hoc libro p. 373. 380. — Nec aliter alii auctores nomen urbis efferunt, poetae in primis inde ab Homero et numi, quod et nostro scribitur aut Ἑρμιόνη aut Ἑρμιών. Sed et ita hic edd. ante Casaubonum, qui dedit per ει, etsi Aldus et Hopperus scribunt Ἑρμιονιακὸς, et Xylander Ἑρμονιακός. Vulgatam formam reddidit etiam Guarinus. Equidem revocavi ι, servata reliqua forma, etsi ικος et ιακος in his alibi saepe variantur, de quo ad p. 378. Ceterum verba ὁ Ἑρμ. καὶ non habet Gem. Pl.

3) Articulum, quem praemisit primus Xylander, omittunt Mosc. et Paris. quasi idem fuerit mutato tantum vel variato nomine, et in quarto hic substiterit Strabo. At ipse infra p. 369. utrumque diserte distinguit, et qui Strabonem in hoc sinuum recensu, inverso tantum ordine, secutus esse videtur Agathemer. I. 5.

4) MSS. Casaubonn. Ven. Paris. οἱ δὲ Σαλαμινιᾶται καλοῦνται. Idem Cd. Bemb. tantum Σαλαμινία τε καλ. Mosc. Σαλαμηνιακὸν ex nota vocalium η et ι confusione. Alii codd. et Guarinus receptam lectionem adferunt. Forte Strabo scripserat: οἱ δὲ Σαλαμίνιοι Σαλαμινιακὸν καλοῦσιν.

est Laconica, inde Argolica usque ad isthmum et haec.

§. 3.

Sinus porro sunt Messeniacus, Laconicus, Argolicus tertius, quartus Hermionicus, tum Saronicus, quem alii Salaminiacum di-

Peloponnesus. κὸν καλοῦσιν· ὧν τοὺς μὲν ἡ Λιβυκὴ, τοὺς δ' ἡ Κρητικὴ[5] θάλασσα πληροῖ, καὶ τὸ Μυρτῷον πέλαγος· [6] τινὲς δὲ καὶ τὸν Σαρωνικὸν πόρον πέλαγος ὀνομάζουσιν. Μέση δ' ἐστὶν ἡ Ἀρκαδία, πᾶσιν ἐπικειμένη, καὶ γειτνιῶσα τοῖς ἄλλοις ἔθνεσιν. Ὁ δὲ Κορινθιακὸς κόλπος ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῶν ἐκβολῶν τοῦ [7] Εὐήνου, (τινὲς δέ φασιν Ἀχελώου τοῦ ὁρίζοντος [8] Ἀκαρνᾶνας καὶ Αἰτωλοὺς) καὶ [9] Ἀράξου. Ἐνταῦθα γὰρ πρῶτον ἀξιόλογον συναγωγὴν [10] λαμβάνουσι πρὸς ἀλλή-

5) Mosc. θάλαττα, ut saepe alibi.

6) Absunt haec ad ὀνομάζουσιν in Gem. Pl.

7) Xylander vitiose Εὐνήνου. Antea Ven. ἐκβολῶν neglecto articulo, quem contra praeponit cum Paris. et Mosc. voci Ἀχελώου.

8) Dedi et hic praeeunte Mosc. cum accentu circumflexo, de quo monui supra ad lib. 7. p. 325. Sic Ἀθαμᾶνες, Αἰνιᾶνες et similia. Post Mosc. et Vaticani τοὺς Αἰτωλοὺς ferunt.

9) Vatic. Mosc. τοὺς Ἀῤῥάξους. Paris. Ven. Ἀράξους, uti edd. Aldi et Hopperi. Nempe praecedentibus inducti populum putabant, et hinc Guarinus vertit: *Etolos separat et Araxos.* Xylander verba ad veram rationem revocavit, quam et adiuvant codices. Cf. ad p. 337. Gem. Pl. sic: Ἀράξου ἄκρας· ἐντεῦθεν γὰρ pro ἐνταῦθα, quae particulae etiam alibi commutantur uti lib. 6. p. 278. in MSS. Siebenkees., etsi nihil ille notavit, etiam meis, Paris. et Mosc. Est ubi in utramque partem disputari possit, uti apud Latinos de particulis *hic* et *hinc*, quod fit saepe in Mela.

10) Venet. πρὸς ἀλλήλας λαμβανοῦσαι. Ultima vox etiam sic in Paris. qui praeterea deinceps omittit αἱ et pro τελέως scribit τελέον.

dicunt: horum alios Africum, alios Creticum et Myrtoum maria implent. Sunt, qui Saronico etiam maris nomen tribuant. In medio est Arcadia, omnibus imminens et propinqua reliquis gentibus. Corinthiacus sinus incipit ab Eueni ostiis (vel, ut alii volunt, ab Acheloi, qui Acarnanas ab Aetolis dividit) et Araxo. Ibi enim utrinque litora ad se notabiliter invicem inflectun-

λήλας αἱ ἑκατέρωθεν ἀκταί· προϊοῦσαι δὲ πλέον, Peloponnesus.
τελέως συμπίπτουσι κατὰ τὸ Ῥίον [11] καὶ Ἀντίῤῥιον,
[12] ὅσον δὴ πέντε σταδίων ἀπολείπουσαι πορθμόν. Ἔστι
δὲ τὸ μὲν Ῥίον, τῶν Ἀχαιῶν ἀλιτενὴς ἄκρα, δρεπα-
νοειδῆ τινα ἐπιστροφὴν εἰς τὸ ἐντὸς ἔχουσα· [13] καὶ δὴ
καὶ καλεῖται Δρέπανον. Κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν
καὶ [14] Αἰγίου, Ποσειδῶνος ἱερὸν ἔχουσα· τὸ δ' Ἀν-
τίῤῥιον, ἐν μεθορίοις [15] τῆς Αἰτωλίας, καὶ τῆς Λοκρί-
δος ἵδρυται· καλοῦσι δὲ Μολύκριον Ῥίον. Εἶτα ἐντεῦ-
θεν διΐσταται πάλιν ἡ παραλία μετρίως ἑκατέρωθεν·
[16] προϊοῦσα δ' εἰς τὸν Κρισσαῖον κόλπον, ἐνταῦθα
B 4 τε-

11) Verba καὶ Ἀντίῤῥιον Ven. omittit. Parif. et Mofc. fcribunt Ἀντίριον, ut infra iterum.

12) Ven. ὅσον δὲ ε σταδίων ἀπολείπουσι. Ultimum verbum eadem forma profert Parif.

13) Verba καὶ δὴ — ἱερὸν ἔχουσα defiderantur in Parif. Tum edd. ante Cafaubonum καὶ δὴ καλεῖται. Xylander etiam vitiofe καλοῦται.

14) Ald. Hopper. Αἰγείου, quod iam emendatum dedit Xylander. Alia corruptio fupra notata.

15) Articulus hic et deinceps deeft in Parif. Ven. et edd. ante Cafaubonum. Ita poft Ῥίον in utroque codice, Stroz. uno et Gem. Plethone.

16) Mff. Cafaubonn. Vatic. 173. 174. Mofc. προελθοῦσα· reliqui προϊοῦσα cum editionibus, quod folet in fynonymia. Πρό-
ειμι

ctuntur, ac magis inde magisque coeunt, donec tandem apud Rhium et Antirrhium adeo concurrunt, ut quinque duntaxat ftadiorum freto dividantur. Rhium Achaiae eft promontorium in mare prominens introrfum falcis in morem reflexum, unde et Drepanum dicitur, quae vox Graecis falcem notat. Situm eft Patras inter et Aegium, templo Neptuni infigne. Antirrhium in confinio Aetoliae et Locridis iacet, diciturque Rhium Molycrium. Inde rurfum litora a fe invicem mediocriter diducuntur: donec in Criffaeum finum mare definit,
in-

Pelopon-nesus.

τελευτᾷ, κλειομένη τοῖς προσεσπερίοις τῆς Βοιωτίας καὶ τῆς Μεγαρικῆς τέρμασιν. Ἔχει δὲ [17] τὴν περίμετρον ὁ [18] Κορινθιακὸς κόλπος, ἀπὸ μὲν τοῦ Εὐήνου μέχρι [19] τοῦ Ἀράξου σταδίων δισχιλίων διακοσίων [20] τριάκοντα. Εἰ δ' ἀπὸ τοῦ Ἀχελώου, πλεονάζοι ἂν [21] πού ἑκατὸν σταδίοις· [22] ἀπὸ δὲ Ἀχελώου ἐπὶ τὸν Εὔηνον [23] Ἀκαρνᾶνές εἰσιν· εἶθ' ἑξῆς ἐπὶ τὸ [24] Ἀντίρριον,

εἰμι tamen in hoc nexu uſitatum eſt noſtro, uti lib. 10. p. 475. et alibi. Poſt Moſc. Κραῖον· idem et Pariſ. τέρμοσιν.

17) Ven. Pariſ. et edd. ante Caſaubonum neglecto articulo.

18) Caſaubonus ex ſuis libris adfert Κόρινθος. Quidam ex meis ſequentia mire turbant et detruncant. Venet. et Stroz. unus ὁ Κόρινθος· ὅτι ἀπὸ Ἀχελώου. Pariſ. ὁ Κορινθιακὸς οἱ ἀπὸ Ἀχελώου. Gem. Pl. inde a verbis τὴν περίμετρον ad ἑκατὸν σταδίοις ſilet. Ceteri cum Guarino et edd. receptam lectionem ſervant.

19) Moſcov. ſine articulo. Aldus et Hopper. male (fuit enim promontorium) ſubiiciunt ποταμοῦ, quod expulit Xylander.

20) Caſaubonn. Moſcov. Vatic. 173. 174. τριάκοντα, quod et reddidit Guarinus. Τεσσαράκοντα debetur Aldo. Reduxi igitur τριάκοντα. Quod porro ex priore interprete notat Caſaubonus, τριακοσίων eum habere, non διακοσίων, ad Guarinum referri debet; repetit is utique vulgatum numerum cc et xxx.

21) Moſc. ἑκατόν που.

22) Moſc. ἀπὸ μέντοι Ἀχελώου. Sequentia hinc ab ἀπὸ ſic exhibet Gem. Pl. ἀπὸ μὲν οὖν τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου ἐπὶ τὸ Ἀχελώου Ἀκαρνᾶνές εἰσιν· εἶθ' ἑξῆς —.

23) Ita Moſc. et Gem. Pl. Vulgo Ἀκαρνᾶνες, ut ſupra.

24) Pariſ. Moſc. Ἀντίριον, ut ſupra. Ceterum hunc locum non integrum cenſet Palmerius in Gr. auctorr. p. 303. quia nullam

incluſum occiduis Boeotiae et Megaridis finibus. Sinus Corinthiaci ambitus eſt ab Eueno usque ad Araxum ſtadiorum CIↃ CIↃ CCXXX. Si ab Acheloo ordiare, accedent ſtadia circiter C. Ab Acheloo usque ad Euenum, ſunt Acarnanes; deinde ad Antirrhium Aetoli. Reliqua ad

ριον, Αἰτωλοί· τὸ δὲ λοιπὸν μέχρι ἰσθμȢ Λοκρῶν ἐςὶ καὶ Φωκέων, καὶ Βοιωτῶν, καὶ τῆς Μεγαρίδος ςάδιοι χίλιοι ἑκατὸν εἴκοσι, [25] δυοῖν δέοντες. Ἡδὲ ἀπὸ τοῦ [26] Ἀντιῤῥίου μέχρι ἰσθμȢ θάλαττα Ἀλκυονὶς καλεῖται, μέρος οὖσα τȢ Κρισσαίου κόλπου, [27] διέχουσα ἀπὸ τȢ ἰσθμοῦ μέχρι τȢ Ἀράξȣ, ςαδίους τριάκοντα [28] Peloponnesus.

B 5

Iam de Locris Ozolis faciat mentionem, qui tamen ad eum sinum inter Aetolos et Phocenses siti erant. Atque hoc ordine recensum conterminorum populorum supra p. 332. peragit. Succurrit et hic iterum Gem. Pletho, qui lacunam sic explet. τὸ δὲ λοιπὸν μέχρι ἸσθμȢ Λοκρῶν ἐςὶ καὶ Φωκέων. Atque ita reposui.

25) Mosc. Paris. δυεῖν, ut alibi, veluti lib. 7. p. 318. lib. 9. p. 431. —

26) Mosc. cum Guarino Ἀντιρίȣ, ut antea. Paris. Ἀντιρικίȣ. Xylander Ἀντιῤῥίȣ neglecto articulo.

27) Et haec lacerata sunt et manca in libris, alia etiam disiecta et confusa. Verba διέχȣσα — Μετὰ δὲ ταῦτα desiderantur in Ven. et Paris. qui tamen, etsi mutata forma, ad sequentia narrationem proiecit. Moscov. pro διέχȣσα — ςαδίȣς in spatio vacuo tantum adfert ἐπὶ τὸν Ἄραξον, quod et pro μέχρι τȢ Ἀράξȣ est in Vaticanis 173. 174. Iidem cum Stroz. Casaubonn. et Guarino agnoscunt lectionem vulgo propositam, nec tamen eam sine varietate. Sic Casaubonn. quidam et Stroz. pro ἀπέχȣσα dant διήκȣσα, quod et praefert ipse Casaubonus. At Gem. Pletho diversa specie locum sistit, hac quidem serie: ἑκατὸν εἴκοσιν. Ἀπὸ τȢ ςόματος τȢ ἈμπρακικȢ (uti passim scriptum obiicitur) κόλπȣ μέχρι τȢ μυχȢ τȢ Κρισσαίȣ. Ἡ δὲ ἀπὸ τȢ Ἀντιῤῥίȣ μέχρις ἸσθμȢ θάλαττα Ἀλκυονὶς καλεῖται. Τὸ μὲν ȣ̂ν μέχρι νῦν, ὡς τύπῳ εἰπεῖν, τοιαύτην καὶ τοσαύτην τὴν τῆς Πελοποννήσȣ θέσιν ἐξεθέμεθα, καὶ τῆς ἀντιπόρθμȣ· τὴν δὲ καθ' ἕκαςα ἐρȣ̂μεν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι. Νῦν μὲν —. Hinc ad

ad isthmum usque Phocenses habent et Locri et Boeoti et Megarenses, stadia CIↃCXIIX. Mare, quod ab Antirrhio usque ad isthmum est, Alcyonium vocatur, et est pars Crissaei sinus, ac distat ab isthmo usque ad Araxum stadiis

Peloponnesus. [28] ἐπὶ τοῖς .... Ὡς μὲν [29] ἐν τύπῳ εἰπεῖν, τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη τῆς Πελοποννήσου θέσις καὶ γῆς ἀντιπορθμου τῆς μέχρι τοῦ μυχοῦ· τοιοῦτος δὲ καὶ ὁ μεταξὺ ἀμ-

adparet, varias hic ingestas manus dominorum suorum arbitrio Strabonem efformasse. Praeterea ad verbum διέχουσα asteriscum adponit Palmerius in Gr. antiq. 6, 6. p. 608. quia nihil insit huic loco sani, cum Araxus promontorium ad Crissaeum sinum minime pertineat. Adversantur etiam haec superioribus de huius maris utroque termino et Crissaeo sinu, mireque turbant; quare etiam omisit Penzelius. Cum superiora de maris huius extensione repetere videatur, addita eius mensura, expeditior ratio videatur, si arcessito inde et ex Mss. subsidio legatur: διήκουσα ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ μέχρι τοῦ Ἀντιῤῥίου σταδίους —.

28) Spatium trium aut quatuor fere verborum vacuum in Mosc. erat relictum, quod nec alii explent. Casaubonus forte excidisse putat χιλίοις ex eo, quod infra p. 388. notatur a Strabone, ubi tamen de distantia Araxi, cuius nomen hic inepte positum videtur, ab Isthmo loquitur.

29) Pro ἐν Mosc. δή. Subsequentia ita exhibet: τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη ἡ τῆς Πελοποννήσου θέσις καὶ γῆς τῆς ἀντιπόρθμου τῆς —. In prioribus consentiunt etiam Vaticani 173. 174. posteriora ita edunt: θέσις καὶ τῆς ἀντιπόρθμου γῆς μέχρι —. Pro τῆς ἀντιπόρθμου Stroz. unus etiam γῆς ἀντιπόρθμου. Sic supra p. 334. γῆν et τὴν commutata vidimus. Τοιαύτη τις καὶ τοσαύτη ἡ Πελοποννήσου — habent etiam Aldus et Hopperus, expressitque in versione Guarinus. Xylander τὶς καὶ τοσαύτη primus neglexit obsequente, vel non animadvertente, Casaubono. Equidem revocavi, cum nec a re, nec ab usu Strabonis aliena sint. Cf. lib. 6. p. 285. f. etsi τοσαύτη etiam solum infra p. 385. f. Tum pro τῆς ἀντιπόρθμου quod vulgo fertur, praecipientibus libris dedi γῆς ἀντιπόρθμου. Nempe antea haec ita legebantur: τοιαύτη ἡ Πελοποννήσου θέσις ἐστὶ τῆς ἀντιπόρθμου —. Nec satis sequentia morentur.

diis xxx et .... Ergo delineata iam a nobis est Peloponnesus, quatenus usque ad intimum Corinthiaci sinus recessum opponitur Aetoliae aliisque ab

ἀμφοῖν κόλπος. [30] Μετὰ δὲ ταῦτα τὰ καθ' ἕκαστα ἐροῦμεν, τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι. Elea.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

[1] Νῦν μὲν δὴ πᾶσαν Ἠλείαν ὀνομάζουσι, τὴν μεταξὺ Ἀχαιῶν τε καὶ Μεσσηνίων παραλίαν, [2] ἀνέχουσαν εἰς τὴν [3] μεσόγαιαν τὴν πρὸς Ἀρκαδίᾳ τῇ κατὰ [4] Φολόην, καὶ [5] Ἀζᾶνας, καὶ [6] Παῤῥασίους. [7] Τὸ

30) Mosc. Vatican. 174. Εἶτα καθ' ἕκαστα μὲν τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας ποιησάμενοι. Pro ἐροῦμεν Ven. ἐρὴ φιλή. Paris. ἐρὴ φή. Tum Ven. et Stroz. ποιησάμενος.

1) Ven. Stroz. Νῦν δὲ μή. Paris. Νῦν μὲν πᾶσαν. Idem post omittit τε.

2) Ita MSS. Casaubonn. cum Gem. Pl. et aliis, quod tamquam melius revocavit inde Casaubonus, ante quem legebatur ἔχουσαν, quod etiam praeferunt Ven. et Paris.

3) Mosc. μεσογαῖαν, uti solet. Cf. ad lib. 7. p. 289.

4) Paris. Ven. Stroz. Φιλόην.

5) Mosc. Ἀξοάνας. Stroz. Ven. Ἀζῶνας. Alii recte Ἀζᾶνας, uti dedi, cum antea scriberetur Ἀζάνας, ut Ἀκαρνᾶνες. Sed illud ita etiam effert Eustath. ad Dionys. v. 414. et libri nostri infra p. 388.

6) Ven. Παῤῥασεῖς. Paris. παργασίας.

ab altera eius parte sitis regionibus. Exinde singula enarrabimus, facto ab Elea initio.

CAP. III.

§. 1.

ELIDIS seu Eleae regionis nomine hodie tota intelligitur ora maritima, quae Achaiam inter et Messeniam est: et in mediterraneis Arcadiam ad Pholoën sitam attingit, Azanesque et Parrhasios.

Elea. [7] Τὸ δὲ παλαιὸν εἰς πλείους δυναστείας διῄρητο· εἶτ' εἰς δύο, τήν τε τῶν Ἐπειῶν, καὶ τὴν ὑπὸ [8] Νέστορι τῷ Νηλέως· καθάπερ καὶ Ὅμηρος εἴρηκε, τὴν μὲν [9] Ἐπειῶν ὀνομάζων [10] [πόλιν]·

*[Ἢ εἰς] Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί.

τὴν δ' ὑπὸ τῷ Νέστορι Πύλον, δι' ἧς τὸν Ἀλφειὸν ῥεῖν φησιν,

[11] Ἀλφειοῦ, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης.

Πύλον μὲν οὖν καὶ πόλιν οἶδεν ὁ ποιητής.

Οἱ

7) Caſaubonn. τοῦτο δὲ τὸ μέν. Moſc. τοῦτο δὲ τό.

8) Ven. Stroz. unus Pariſ. Νέστορος. Sed vulgata ex uſu etiam Strabonis, quem ipſi deinceps confirmant.

9) Moſc. Pariſ. praeponunt τῶν.

10) Moſc. πόλιν τὴν δὲ παρ' Ἤλιδα, a quo ſic tantum discrepat Pariſ. ut det ἄλιδα. Aldus et Hopperus ὀνομάζουσι πόλιν τὴν δὲ παρήλιδα δῖαν ὅθι κρατεύουσι, tantum Hopperus κρατέουσι. Xylander, uti nunc legitur, protulit. Ceterum vocem πόλιν ab hiante et nihil agente deſcriptore, vel lectore praecipiti, adpictam eſſe putat Schoenemannus de Geographia Homeri p. 34. Atque hoc utique nexus declarat; quare uncis incluſi. Penzelius antea etiam in verſione praeteriit. Commodius porro ad nexum abſint verba ἢ εἰς, quae ex Homeri loco Odyſſ. 13, 275. obtruſa videntur.

11) Deeſt haec vox in Ven. Stroz. et Pariſ. Forte ſic integrum Homeri locum, ut antea, ſeduli librarii manus dare voluit.

ſios. Antiquitus in plures fuit diviſa ditiones: poſtmodo in duas, Epeorum ſcilicet, et Neſtoris, qui fuit Nelei filius: id quod etiam Homerus expreſſit, [urbem] Epeorum ſic nominans.

[Aut] magnam Elida, ubi fortes dominantur Epei.

Pylum autem vocat eam, quae ſubeſt Neſtori, per quam ait fluere Alpheum

Alpheum, recta Pylios qui perfluit agros.

et Pylum urbem notavit idem poeta.

Per-

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον —. Elea.

Οὐ διὰ τῆς πόλεως δὲ, οὐδὲ [12] παρ' αὐτὴν, ῥεῖ ὁ Ἀλφειός· ἀλλὰ παρ' αὐτὴν μὲν ἕτερος; ὃν οἱ μὲν [13] Πάμισον, οἱ δὲ Ἄμαθον καλοῦσιν· ἀφ' οὗ καὶ [14] ὁ Πύλος

12) Eustathius ad Homer. Il. α, 77. ubi hunc locum repetit, adfert περὶ, cum epitomatore lib. 8. p. 112. Hudf. Hesychius tamen f. v. Ἠμαθόεντα, et hic omnes libri habent παρὰ, et sic infra noster p. 344. in. παραρρέω de Amatho recte et convenienter Cf. Politus ad Eustath. T. 1, p. 331.

13) Gem. Pl. Παμμισόν· Mosc. Παμεισόν· Paris. Medic. Παμισόν· Guarinus *Pamisum*, et sic per σ simplex alii libri. Editiones parum sibi constant, etiam Casaubonianae, quae hic σ geminant, (Παμισσον) infra p. 339. 344. in. et alibi simplex ponunt. Vagatur etiam praeterea in libris accentus et Πάμισος scribit Mosc p. 344. 353. 363. Tum per ει etiam in penultima libri apud Pausan. 4, 3. extr. in quo tamen alibi est Πάμισος, uti etiam editur in Polybio, eademque forma frequentatur in aliis auctoribus. Vid. Pintian. ad Melam. 2, 3, 130. Sylburg. ad Pausan. c. l. Equidem posui Πάμισον, quod et in aliis locis hic accentus praefertur, et obtinet in Μάρισος, Λάρισος, Ἄμισος, etsi aliqui in hoc discrepant, uti in Ἄμνισος. Cf. Eustath. ad Homer. Il. 11, 20. p. 844. 21. Baf.

14) Hoc genere ex libris scriptis, quibus mei suffragantur, probat Casaubonus quo et legitur in Homero et nostro infra, docentque hic adiecta: etsi ex adposito ἠμαθόεις id minime effici posse videtur, si verum est, quod monent Stephanus f. v. Ἐπίδαυρος et Eustath ad Homer. Il. 2, 561 p. 217. Basil. adiectiva in όεις femininis locorum addita passim etiam reperiri. Xylander dederat ἡ Πύλος, quo genere posuit etiam Guarinus et produxit Pausan. 4, 36. in. et alibi. Attamen nec sibi vel noster constat, ut in Κόρινθος, vel eius descriptores fideliter eum reddiderunt, de quo infra ad p. 348. f.

Pervenere Pylum, Neleus cui praefuit urbi
Extructae pulcre. —

Neque vero vel perfluit, vel alluit Pylum Alpheus: sed praeterlabitur eam alius fluvius, Pamisus a quibusdam, ab aliis Amathus dictus, unde et

Elea. λος Ἠμαθόεις εἰρῆσθαι[15] οὗτος δοκεῖ· διὰ δὲ τῆς χώρας τῆς[16] Ἠλείας ὁ Ἀλφειός.

§. 2.

[1] Ἦλις δὲ ἡ νῦν πόλις οὔ πω ἔκτιστο καθ' Ὅμηρον, ἀλλ' ἡ χώρα κωμηδὸν ᾤκεῖτο· ἐκαλεῖτο δὲ κοίλη Ἦλις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος· τοιαύτη γάρ[2] ἐστιν ἡ πλείστη καὶ ἀρίστη· ὀψὲ δέ ποτε συνῆλθον εἰς τὴν νῦν πόλιν[3] τὴν Ἦλιν, μετὰ τὰ Περσικά, ἐκ πολλῶν δήμων. Σχεδὸν δὲ καὶ τοὺς ἄλλοις τόπους τοὺς κατὰ Πελοπόν-
pag. 337. νησον πλὴν ὀλίγων, οὓς κατέλεξεν ὁ ποιητὴς οὐ πόλεις

15) Non agnoſcit hanc vocem cum Aldo et Hoppero Xylander, et poſſit abeſſe, niſi ſic a cognominibus urbibus diſtinguatur.

16) Vatic. 173. 174. Moſc. Πυλίας. Adſcripſerat Siebenkeeſius ad Vatic. πηλείας διάστημα ἐν παλαιοῖς. Ceteri cum edd. et Guarino Ἠλείας, quod quidem ipſa vis et cauſa diſputationis confirmat. Et ſic infra p. 339. f. Pylum intellexit.

1) Repetit haec Euſtathius ad Homer. Il. 2. 615 p. 229. Baſ. usque ad συμβεβηκότος, ſed ex ſuopte ingenio videtur ſubiicere: καθ' ὁμοιότητα δηλαδὴ τῆς κοίλης Λακεδαίμονος καὶ τῆς Συρίας.

2) Pariſ. Ven. non habent, Caſaubonn. Stroz. Moſc. pro eo dant ἦν, Guarinus: *extitit*. Forte utrumque a librariis promiſcuo arbitrio ſubpletum acceſſit, unde nata eſt lectionis diverſitas.

3) Articulus abeſt in Moſc. Ven. Stroz. et Pariſ.

et Pylo nomen Emathois inditum videtur: per ipſam autem regionem Eleam Alpheus manat.

§. 2.

Atque Elis, quae nunc urbs eſt, Homeri aetate nondum fuit condita, ſed per pagos regio incolebatur, vocabaturque Cava (Coele) ab eventu, quod maxima eius et optima pars ſitu eſſet cavo. Sero tandem in eam convenerunt urbem, quae nunc Elis dicitur, poſt bellum Perſicum. Et quidem paucis exceptis omnia fere loca Homerus, quae recenſet in Peloponneſo ſita, non urbes nominat, ſed

λεις, ἀλλὰ χώρας [4] ὀνομάζει, συςήματα δήμων ἐχούσας [5] ἑκάςην πλείω, ἐξ ὧν ὕςερον αἱ γνωριζόμεναι πόλεις συνῳκίσθησαν, οἷον τῆς Ἀρκαδίας Μαντίνεια μὲν ἐκ πέντε δήμων ὑπ' Ἀργείων συνῳκίσθη· [6] Τεγέα δ' ἐξ ἐννέα· ἐκ τοσούτων δὲ καὶ [7] Ἡραῖα ὑπὸ Κλεομβρότου, ἢ ὑπὸ Κλεωνύμου· ὡς δ' αὕτως Αἴγιον ἐξ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ δήμων συνεπολίσθη· Πάτραι δὲ ἐξ ἑπτὰ, Δύμη δὲ ἐξ ὀκτώ· οὕτω δὲ καὶ ἡ Ἦλις ἐκ τῶν περιοικίδων συνεπολίσθη [8] μία τούτων. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Elea.

4) Casaubonn. Stroz ὀνομάζων.
5) Paris. Ven. Stroz. ἑκατόν.
6) Ante Xylandrum Τεγαία. Accentum retinui in penultima, de quo ad p 373. Casaubonus sibi non constitit.
7) Moscov. Ald. Hopper. Ἥρωα. Guarinus, nescio quid lectionis secutus: *totidem herbem colendam tradidit Cleombrotus.* Ven. Paris. Gem. Pl. verba ab ἐκ τοσούτων ad Κλεωνύμου omiserunt.
8) Stroz. Medic. Vatic. A. Ven. Paris. Gem. Pl. et in interpretatione Guarinus ignorant verba μία τούτων. Deinceps libri Casaubonn. lacunam habent, uti Vatic. B. Moscov. atque hi duo subiungunt tantum προσκτι, unde nova lacuna 2 aut 3 vocum relicta adparet, in cuius exitu Vatic. B habet αδες et hinc ῥεῖ δέ. Explere eam posse adiecta vocula αὐτῇ putat Kuhnius ad Pausan. 8, 45. in. ut sensus exsistat, *ipsa quum una esset ex illis.* At aliud innuit fragmentum restans, forte προσκτισθεισῶν, i. e. *quum ipsa esset earum una, ex quibus coaluit.* De ceteris hariolando temerari nolo.

sed regiones, quod quaevis plurimum pagorum conventu constaret, ex quibus postea temporis nobiles urbes fuerunt conditae atque frequentatae. Verbi gratia, Arcadiae Mantineam Argivi ex quinque pagis composuerunt, Tegeam ex novem: atque ex totidem condita est Heraea a Cleombroto aut Cleonymo. Sic et Aegium urbs ex septem vel octo pagis conflata est, Patrae ex septem, Dyme ex octo. Atque eodem modo circumiacentium pagorum cultores in unam urbem Elidem confluebant

Elea. τῆς πόλεως ὁ [9] Πηνειὸς ποταμὸς παρὰ τὸ γυμνάσιον αὐτῆς· [10] ἔπραξαν δὲ τοῦτο Ἠλεῖοι χρόνοις ὕστερον πολλοῖς [11] τῆς εἰς αὐτοὺς μεταστάσεως τῶν χωρίων τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι.

§. 3.

[1]Ἦν δὲ ταῦτα ἥ τε [1] Πισᾶτις, ἧς ἡ Ὀλυμπία μέρος, καὶ ἡ Τριφυλία, καὶ ἡ τῶν [2] Καυκώνων. Τριφύλιοι δ' ἐκλήθησαν [3] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος, ἀπὸ τοῦ τρία φῦ-

9) Ven. Gem. Pl. (hic et postea) Hopper. Μηνειός· Aldus Μινειός· Guarinus *Meneus*. Cf. post ad p. 339. Xylander recte mutavit in Πηνειὸς, uti ex loco p. 347. discitur, cum Μινειὸς alio nomine sit Ἄνιγρος. Commutatio tamen frequens, de qua vid. Heyne ad Apollodor. 2, 5. 8. p. 362. Wesseling ad Diodor. 4, 13. ubi probat Xylandri emendationem, Facius ad Pausan. 5, 1, 7.

10) Vitiosum censet Xylander, aut aliquid excidisse. Sed eo quo vertit modo, *exstruxerunt*, potest intelligi, quamquam pressius γυμνάσιον non tangit.

11) MSS. Casauboni τὴν — μετάστασιν. Idem nota *Int.* nescio, ex quo codice, indicaverat Siebenkees. Sed vulgata aliis etiam consentientibus recte habet.

1) Antea Πισσᾶτις, de quo ad p. 338. in. et passim postea. In accentu item variatur. Producitur autem penultima in Orphei Argon. v. 211. Vid. ad p. 355.

2) Hopper. Καυκόνων.

3) Ad συμβεβηκότος absunt in Gem. Pl.

struxerunt. Per urbem Peneus amnis defluit iuxta gymnasium, quod Elei exstruxerunt multo post tempore, quam in ipsorum venerunt potestatem ea, quae Nestori paruerunt.

§. 3.

Ea autem fuerunt ager Pisaeus, cuius pars Olympia: et Triphylia, et Cauconia. Triphylii ab eventu nomen habent, quod in unum corpus tria φῦλα, id est tres gen-

φῦλα συνεληλυθέναι, τό, τε τῶν ἀπ' ἀρχῆς [4] Ἐπειῶν, καὶ [5] τὸ τῶν ἐποικησάντων ὕστερον Μινυῶν, καὶ τὸ τῶν ὕστατα ἐπικρατησάντων Ἠλείων. Οἱ δ' ἀντὶ τῶν Μινυῶν Ἀρκάδας φασὶν ἀμφισβητήσαντας τῆς χώρας [6] πολλάκις, ἀφ' οὗ καὶ Ἀρκαδικὸς Πύλος ἐκλήθη ὁ αὐτὸς καὶ Τριφυλιακός. Ὅμηρος δὲ ταύτην ἅπασαν τὴν χώραν μέχρι Μεσσήνης καλεῖ Πύλον, ὁμωνύμως τῇ πόλει. Ὅτι δὲ διώριστο ἡ κοίλη Ἦλις ἀπὸ τῶν ὑπὸ τῷ Νέστορι τόπων, ὁ τῶν νεῶν κατάλογος δηλοῖ τοῖς [7] τῶν ἡγεμόνων καὶ τῶν κατοικιῶν ὀνόμασι. Λέγω δὲ ταῦτα, συμβάλλων τά τε νῦν, καὶ τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεγόμενα· ἀνάγκη γὰρ ἀντεξετάζεσθαι Elea.

4) Casaubonus ex suis Mss. notat Ἀπίων, Ἀπεῶν et Αἰπεῶν. Priores duae formae adparent etiam in Vatic Stroz. Ven Paris. Mosc. Ἀπεῶν epitome in ed. Basil. *Apeorum* reddidit Guarinus. Veram lectionem, quam et hic cum aliis Scrimger. codd. servasse videtur Gem. Pl. stabilivit iam Aldus.

5) Τὸ omittunt Ald. Hopper. Xyl. cum Cod. Paris. At Mosc. omnino legit τὸ τῶν ὕστατα — Μινυῶν.

6) Paris. Ven. Gem. Pl. Scrimger. πολλάς· alii πολλάκις, quod et reddidit Guarinus, (*saepenumero*) et propagarunt editores. Post Paris. Ἀρκαδικὰ et Τριφιλιακός.

7) Absque articulo Ven.

gentes coiuerint: nimirum qui ab initio fuerant Epei, Minyae qui eodem commigraverunt, et qui postremo praevaluerunt Elei. Sunt qui Minyarum loco Arcades ponant, qui diu de regione ista certaverint, unde et Arcadio Pylo nomen, qui idem est cum Triphyliaco. Homerus totam regionem ad Messenam usque Pylum vocat, urbi cognominem. Ceterum Elidem cavam divisam fuisse ab iis, quae Nestori parebant, navium recensio docet, ducum atque domiciliorum recensendis nominibus. Atque haec ego dico, comparans praesentem statum cum iis, quae Homerus scripsit. Haec enim inter se con-

Elea. ζεσθαι ταῦτα ἐκείνοις, διὰ τὴν τοῦ ποιητοῦ δόξαν, καὶ συντροφίαν πρὸς ἡμᾶς, τότε νομίζοντος ἑκάστου, κατορθοῦσθαι τὴν παροῦσαν πρόθεσιν, ὅταν ᾖ μηδὲν ἀντιπίπτον τοῖς οὕτω σφόδρα πιστευθεῖσι περὶ τῶν αὐτῶν λόγοις· [8] δεῖ δὴ τά τε ὄντα λέγειν, καὶ τὰ τοῦ ποιητοῦ, παρατιθέντας ἐφ' ὅσον προσήκει [9] προσκοπεῖν.

§. 4.

Ἔστι δ' [1] ἄκρα τις τῆς Ἠλείας [2] πρόσβορος ἀπὸ ἑξήκοντα [3] σταδίων Δύμης Ἀχαϊκῆς πόλεως [4] Ἄραξος. Ταύ-

8) Hinc minutis literis scripturam in Cd. Paris. incipere, notatum erat. Tum ante Casaubonum legebatur: δεῖ δὲ —. Ceterum verba δεῖ δὴ τά τε — προσκοπεῖν desunt in Stroz. 1. et Ven.

9) Legendum προσσκοπεῖν, nisi malis simpliciter σκοπεῖν aut προσεπισκοπεῖν. *Casaubonus.* Vulgatam tuentur omnes libri, et προσσκοπεῖν vox incognita est Lexicis nostris. Forte eadem hic obtinet ratio, quae in προσχεῖν notatur, de qua monuit Etym. M. et in aliis ab σ simili in connexu incipientibus, adeo ut ex nexu iudicari debeat. Alias quidem πρὸ et πρὸς saede confundi, notissimum est. Antea pro προσήκει Paris. προσῆκε.

1) Paris. Mosc. δέ τις ἄκρα.

2) Paris. Mosc. πρόσβορρος, Cf lib. 11. p. 491. in. Sic alibi in hoc et cognatis variatur, ut in ipso prototypo βορέας et βορρᾶς.

3) Non agnoscunt hanc vocem Paris. et Mosc. Pro his autem Gem. Pl. scribit ἀπὸ δύσεως Δύμης.

4) Paris. Mosc. cum Guarino Ἄρροξος. Cf. supra p. 335.

conferri necesse est, propter existimationem poëtae, et familiaritatem, quae ei nobiscum ea est, ut tum denique in proposito argumento se dextre versatum quisque putet cum nihil tradiderit repugnans ante de eadem re summa cum omnium assensione pronunciatis: ergo et quomodo nunc quaeque habeant, et quid Homerus de iis perhibuerit, proferendum est atque considerandum.

§. 4.

Initium Eleae regionis, quae in ora est maritima, ponemus Araxum Eleae

Ταύτην [5] μὲν οὖν ἀρχὴν τίθεμεν τῆς τῶν Ἠλείων παραλίας· μετὰ δὲ ταύτην [6] ἐστὶν ἐπὶ ἑσπέραν προϊοῦσι, τὸ τῶν Ἠλείων ἐπίνειον ἡ Κυλλήνη, ἀνάβασιν ἔχουσα ἐπὶ τὴν νῦν πόλιν ἑκατὸν καὶ εἴκοσι σταδίων. Μέμνηται δὲ τῆς Κυλλήνης ταύτης καὶ Ὅμηρος λέγων, Elea.

— [7] Ὦτον Κυλλήνιον ἀρχὸν Ἐπειῶν.

Οὐ γὰρ ἀπὸ τοῦ Ἀρκαδικοῦ ὄρους ὄντα [8] ἔμελλεν ἡγεμόνα τῶν Ἐπειῶν ἀποφῆναι. Ἔστι δὲ [9] καὶ κώμη μετρία τὸν Ἀσκληπιὸν ἔχουσα τὸν [10] Κολώτου, θαυμαστὸν ἰδεῖν ξόανον ἐλεφάντινον. Μετὰ δὲ Κυλλήνην

 ἀκρω-

5) Μὲν οὖν omittit Ven. prius Scrimger.

6) Mff. Siebenkees. Ταύτην ἐπὶ τὴν ἑσπέραν. Ven. tantum omittit ἐστὶν, et Mosc. habet τὴν ἑσπέραν.

7) Abest a Ven. et edd. Aldi et Hopperi; sed pro eo Stroz. βιωτῶν, Parif. et Mosc. βοιωτῶν, quod (*Boeotiorum*) reddidit etiam Guarinus. Natum videtur hoc incrementum admista corruptione ex Homerico (Il. 14, 581.) δ' praemisso, et hinc integer ille versus hic exstitisse.

8) Ven. ἤμελλεν, Attica forma, ut monuit Moeris h. v. quamquam nec in Atticis constanter servant librarii. Cf. infra p. 352.

9) Καὶ excidit in Mosc. Reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 603. p. 427. admittunt.

10) Consentiunt in antepenultimae vocali codices; nec aliter scribit Eustathius c. l. etsi Pausaniae 5, 20, 1. Κωλώτης ambiguam reddere videtur.

ae promontorium versus septentrionem, distans a Dyma Achaiae urbe stadiis LX. Inde versus occasum Cyllene est Eleorum navale, a quo ad urbem, quae nunc est, adscensus est stadiorum CXX. Huius Cyllenae meminit etiam Homerus, ibi:

Ductor Epeorum cecidit Cyllenius Otus;

non enim Epeorum ducem dicturus fuit natum in monte Arcadiae Cyllena. Est ibidem et pagus mediocris, ubi Colotae Aesculapius dedicatus est, eburneum simulacrum admirabile. Post Cylle-

Elea. ἀκρωτήριόν [11] ἐστιν ὁ Χελωνάτας, δυσμικώτατον τῆς
pag. 338. Πελοποννήσου σημεῖον. [12] Πρόκειται δ' αὐτῷ [13] νησία βραχέα, ἐν μεθορίοις τῆς τε [14] Κυλλήνης καὶ Ἤλιδος, καὶ [15] τῆς τῶν [16] Πισατῶν, ὅθεν εἰς Κεφαλληνίαν πλέοντι [17] ἐκ Κυλλήνης στάδιοι ὀγδοήκοντα. Αὐτοῦ δέ πού καὶ ὁ [18] Ἑλίσσων, ἢ Ἔλισσα, ῥεῖ ποταμὸς ἐν τῇ λεχθείσῃ μεθορίᾳ.

§. 5.

Μεταξὺ δὲ τοῦ Χελωνάτα καὶ τῆς Κυλλήνης ὅ, τε [1] Πηνειὸς ἐκδίδωσι ποταμὸς, καὶ ὁ Σελλήεις ὑπὸ τοῦ

11) Omittunt Ven. et Scrimger. cum edd. ante Casaubonum.

12) A πρόκειται ad μεθόρια quae sequuntur, non exstant in Ven. et Gem. Plethone.

13) Moscov. νησίον καὶ βραχεῖα.

14) Mss. Casauboni. Paris. Vatic. Stroz. Mosc. a manu recentiori τῆς τε κοίλης Ἤλιδος, quod et expressit Guarinus.

15) Τῆς τῶν ignorat Mosc. addito καὶ Paris. etiam vacuo relicto spatio.

16) Sic Mosc. et Medic. Vulgo Πισσατῶν fertur. Cf. supra p. 337. et infra p. 353. 356. 362. et auctorum loca, quae congessit Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 434. Simplici σ scribit etiam hic et supra Guarinus, itaque scribendum esse, diserte monuit Eustathius ad Dionys. v. 409.

17) Hiatus hic patet in Mosc. et Paris.

18) Mosc. Paris. Ἐλείσων et sic deinceps uterque Ἔλεισα.

1) Gem. Pletho, ut supra, Μήνειος.

lenen sequitur promontorium Chelonates, punctum versus occidentem Peloponnesi extremum. Ante eum sitae sunt parvae insulae in confinio Cyllenae, Elidis ac Pisatidis. Navigatio a Cyllena Cephalleniam usque stadiorum est LXXX. In dicto confinio etiam Helisson seu Helissa amnis fluit.

§. 5.

Inter Chelonatam et Cyllenam Penei amnis ostia sunt, et eius, qui a Poëta Selleis di

τοῦ ποιητῦ λεγόμενος, ῥέων ἐκ [2] τῆς Φολόης· [3] Ἐφ' ῷ [4] Ἔφυρα πόλις, ἑτέρα τῆς [5] Θεσπρωτικῆς καὶ Θετταλικῆς, καὶ τῆς Κορίνθυ, [6] τετάρτη τις ἐπὶ τῇ ὁδῷ κειμένη τῇ ἐπὶ [7] θαλασσίωνα· ἤτοι [8] ἡ αὐτὴ οὖσα τῇ Βοιωνώα (τὴν γὰρ Οἰνόην ὕτω καλεῖν εἰώθασιν) ἢ πλησίον ἐκείνης, διέχυσα τῆς Ἠλείων πόλεως σαδίους ἑκατὸν εἴκοσι· ἐξ ἧς [9] ἡ τε Τληπολέμυ τοῦ [10] Ἡρακλέυς δοκεῖ λέγεσθαι μήτηρ· (ἐκεῖ γὰρ μᾶλλον αἱ τοῦ Ἡρακλέυς σρατεῖαι.) Eleı.

C 3 Τὴν

2) Absque articulo Mosc. et Parif. qui et fcribit Φλόης.

3) Parif. Ven edd. Aldi et Hopperi ἐφ' ὧν. Guarinus etiam *fuper his*. Xylander repofuit ἐφ' ᾧ.

4) Mofc. Ἐφύρα. Cf. ad lib. 7. p. 324.

5) Ante Cafaubonum edebatur Θεσπρωτῆς. Poft Euftathius ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. Baf. ex noftro loco refert Κορινθίυς. Nempe accommodandum putavit praecedentibus.

6) Defunt haec verba ad ἑκατὸν εἴκοσι in Gem. Plethone, et inde ab ἐπὶ τῇ ὁδῷ in Ven.

7) Xylander emendat in nota θάλασσαν, in textu vulgatam exhibet. Cafaubonus vult ἐπὶ θάλασσαν ἰέσῃ. Certe θαλασσίων vox eft Lexicis adhuc ignota. Agnofcunt tamen omnes codices, in quibus haec narrationis pars exftat.

8) Mofc. fine articulo, quem etiam omittit, non bene, Parif. Tum αὐτῇ, et poft ἢ pro ἤ, et ἐξ pro ἐξ. Βοιωνώα utrum recte habeat, an vitiato articulo in principio auctum et in alia parte corruptum fit, non dixerim.

9) Ἡ τλ. omiffo τε ante Cafaubonum editiones.

10) Dedi pro Ἡρακλῆος ex Mofcov., uti deinceps habent omnes.

dicitur atque a Pholoë labitur. Super hunc fita eft urbs Ephyra, diverfa ab Ephyris Thefprotica, Theffalica, et Corinthi, quartaque eo nomine praeditarum, fita in itinere, qua ad mare itur; five ea eadem eft cum Oenoa, quam Boeonoam vocant, five ei vicina, diftans ab Elide ftadiis cxx. Hinc videtur dicta fuiffe orta mater Tlepolemi ex Hercule. Plures enim in his locis Herculis fuerunt expeditiones.

Du-

Elea. Τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.
Πρὸς [11] ἐκείνας τε, οὐδεὶς ποταμὸς Σελλήεις· [12] καὶ ὁ τοῦ Μέγητος,

— Τόν ποτε Φυλεὺς
Ἤγαμεν ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος·

[13] ἐξ ἧς καὶ τὰ φάρμακα τὰ [14] ἀνδροφόνα. Εἰς Ἔφυραν γὰρ ἀφῖχθαί φησι τὸν Ὀδυσσέα,

Φάρμακον ἀνδροφόνον [15] διζήμενον —

Καὶ

11) Parif. Ven. ἐκείναις. Eadem cafus variatio infra p. 352. — Atque hoc quidem cafu alibi folet uti Strabo, ubi vicinitatem indicat, et in eodem nexu lib. 13. p. 590. Selleentem fluere dicit πρὸς τῇ Ἀρίβῃ. At cum paffim etiam hoc fenfu accufativus fine variatione adhibeatur, uti paullo poft p. 339., intactum reliqui.

12) Cafaubonn. καὶ περὶ Μέγητος, quod expreffit Guarinus. At refer ad ἐξ ἧς, uti utrimque proxima declarant. Xylander tamen in vulgata aliorum excidiffe putat vocem θώραξ, quod in margine adfcripferat fubplendum Meurfius et in verfione fubplevit Penzelius. Nempe id fuadet Homeri locus Il. 15, 530. et dura remaneat ellipfis.

13) Antea καὶ ἐξ ἧς Mofc. omiffo etiam καὶ, et edd. Aldi et Hopperi ἐξῆς. Stroz ἐξ ἧς καί. Forte melius Xylander malit ἐξ αὐτῆς. Euftathius ad Homer. Il. 11, 740. p. 833, 29. Baf. refert ἐξ ἧς τὰ, et ad Odyff. 1, 259. p. 54. 9. ἐκ ταύτης. Certe τὸ καὶ in hoc fitu moleftum eft, nec abfens defideretur, aut cum Stroz. ulterius promovendum, quod feci.

14) Ven. ἀνδροφόνου.

15) Stroz omnes Mofc. et Parif. ex Homero Odyff. 1, 261. fubiiciunt: ὄφρα οἱ εἴη ἰοὺς χρίεσθαι.

Duxerat ex Ephyra quam a flumine Selleente:
cum apud reliquas Ephyras nullus eo nomine fit fluvius. Atque inde etiam thorax Megetis,

— quodam quem tempore Phyleus

Ex Ephyra attulerat de flumine Selleente.
Atque inde etiam lethalia venena petebant. Ait enim poëta Ulyffem Ephyram iviffe

— quaerentem lethale venenum.

Et

Καὶ τὸν Τηλέμαχον οἱ μνηστῆρες· Plea.

Ἠὲ καὶ εἰς [16] Ἐφύρην ἐθέλει πίειραν ἄρουραν
Ἐλθεῖν, [17] (φασὶν) ὄφρ' ἔνθεν θυμοφθόρα φάρ-
μακ' [18] ἐνείκῃ.

Καὶ γὰρ τὴν [19] Αὐγέου θυγατέρα τοῦ τῶν Ἐπειῶν βασιλέως ὁ Νέστωρ ἐν τῇ διηγήσει τοῦ πρὸς αὐτοὺς πολέμου φαρμακίδα εἰσάγει,

[20] Πρῶτος ἐγὼν ἕλον ἄνδρα, —

φήσας ἄνδρα

[21] Μούλιον αἰχμητήν· γαμβρὸς δ' ἦν Αὐγείαο,
Πρεσβυτάτην δὲ [22] θυγατέρα εἶχεν·

C 4 Ἡ

16) Ita ex loco Homerico Odyss. 2, 328. editio Amstelod. cum antea omnes scriberent Ἔφυραν.

17) Non agnoscit Mosc. cum Paris.

18) Ven traiectis literis ἐκείνῃ.

19) Sic Paris. et ex edd. Ald. et Hopper. quam formam prosaicam in ipsa oratione Strabonis praetuli. Reddidit etiam Guarinus. Vulgo inde a Xylandro Αὐγείου. Vid. ad p. 341. Utraque pro diversitate orationis recte adparet p. 352. Antea Ald. et Hopper. αὐτὴν pro τήν.

20) Verba a πρῶτος ad εἶχεν ignorant Ven. et Stroz.

21) Paris. Mosc. cum Aldo Hoppero et Guarino μοῦνον. Sed cf. Homer. Il. 11, 737. Post iidem codices, Ald. et Hopper. Αὐγείδαο.

22) In Homeri loco verba ita habent: Πρεσβυτάτην δὲ θύγατρ' εἶχε ξανθὴν Ἀγαμήδην, eaque reddidit Xylander. Sed extra

Et de Telemacho proci:

Aut Ephyres praepingue solum fortassis adibit,
Inde petiturus lethalia pharmaca nobis.

Nam et ipsam Augeae Epiorum regis filiam Nestor veneficam facit, in narratione belli contra eos gesti:

Primus ibi cecidit nostra tum Mulius hasta,
Mulius Augiae sumtis gener inclutus armis.
Maxima natarum fuit huic coniux Agamede,

Quae

Elea. Ἢ τόσα φάρμακα [23] ἤδη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χθών. Ἔστι δὲ καὶ περὶ Σικυῶνα Σελλήεις ποταμὸς, καὶ Ἐφύρα [24] πλησίον κώμη· καὶ ἐν τῇ [25] Ἀγραίᾳ τῆς Αἰτωλίας Ἔφυρα κώμη· οἱ δ' ἀπ' [26] αὐτῆς Ἔφυροι· καὶ [27] ἄλ-

extra metrum, transitus causa, subiecit eorum partem Strabo; quare non opus est cum ed. Amstel. scribere θύγατρ', aut totus versus reddendus erat.

23) Ven. ᾔδει, quae variatio etiam in aliis saepe observatur. V. Fischer. ad Welleri Grammat. P. 3. p. 82. sq. et quos nominat. Altera Attica est et Homerica ex ᾔδεε orta, uti reperitur in Homero Il. 2, 409.

24) Aldus vitiose πλησίων. Eustathius ad Homer. Il. 2, 603. ubi hunc locum adlegat, omittit.

25) Mosc. Paris. et edd. Aldi et Hopperi Ἀγρέα, qua forma dedit etiam Guarinus. Sed recepta scriptura recte habet, et hinc Ἀγραῖοι in Aetolia commemorantur a nostro lib. 10. p. 449. et 451. V. Palmer. Gr. ant. 4. 3. p. 431. et quae differuntur ad Liv. 32, 34, 4.

26) Ven. Stroz. αὐτῶν, ut ad alios etiam Ephyros referatur. Nam Ἔφυροι et Ἐφυραῖοι promiscue dicuntur, uti conlata auctorum loca docent, etsi Stephanus h. v. Ἔφυρος de hac tantum intelligere videatur cum Strabone, qui tamen et infra lib. 9. p. 442. Ἔφυροι de Crannoniis adhibet. Eustathius ad Homer. Odyss. 1, 259. p. 54. Bas. huius pagi incolas Ephyros, reliquarum Ephyrarum Ephyraeos dictos fuisse scribit. Gem. Pl. verba: οἱ δ' ἀπ' αὐτῆς Ἔφυροι plane omisit.

27) Ven. ἄλλο· Gem. Pl. ἄλλη ἡ Π. et sic deinceps ἡ Κραννωνίων καὶ ἡ Θεσπρωτική, (sic) praeteritis iis, quae hinc ad Ἐφύρης subsequuntur. Attamen vulgata moveri non debet, quia non Crannoniorum fuit Ephyra, sed Ephyra mutato nomine dicta Ephyra, unde et sic incolae promiscue. Cf. Stephanus s. v. Ἔφυρα et Schol. Pindari ad Pyth. 10, 85. Hopperus post vitiose Περραιβῶν.

Quae norat, quotquot producit terra, venena.
Est etiam apud Sicyonem Selleis fluvius, eique vicinus pagus Ephyra. Et alius eodem nomine in Agraea Aetoliae, cuius incolae Ephyri. Sunt et alii Ephyri in Perrhae-

ἄλλοι οἱ Περραιβῶν πρὸς [28] Μακεδονία· καὶ οἱ [29] Κραννώνιοι, καὶ οἱ Θεσπρωτικοὶ, οἱ ἐκ [30] Κιχύρȣ τῆς [31] πρότερον [32] Ἐφύρας.

§. 6.

Ἀπολλόδωρος δὲ διδάσκων, ὃν τρόπον ὁ ποιητὴς εἴωθε διαςέλλεσθαι τὰς [1] ὁμωνυμίας, οἷον ἐπὶ [2] τοῦ Ὀρχομενȣ̃, τὸν μὲν Ἀρκαδικὸν πολύμηλον καλῶν,

28) Casaub. Paris. Μακεδονίαν· Stroz. et alii ex meis Μακεδονία, usitatiori forma, de qua supra dictum.

29) Sic Mosc. Medic. uti et editur lib. 9. p. 442. et lib. 7. p. 330. adfuit. Vulgo per ν simplex, uti editur in Stephano etsi ex MSS. duplex notat probatque Holsten. p. 173. Et sic praeferunt fere in editionibus viri docti, proque ea scriptura, tamquam indubia, pugnat Drakenb. ad Liv. 36, 10. in. Cum libri fluctuentur, audiendi sunt numi, qui quod duplex ostendunt, etiam hic adhibendum putavi. V. Rasche Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1064. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. sq.

30) Eustath. ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. Bas. in repetendo hoc loco adiicit πόλεως.

31) Ven. edd. Aldi et Hopperi προτέρας.

32) Sic Med. Ven. Mosc. quod in hac ipsius Strabonis narratione posui pro Ἐφύρης. Sic §. 7. Τριφυλίᾳ.

1) MSS. Casaubb. τὰς ὁμωνύμȣς et τὰς ἐπωνυμίας. Prius etiam habent Ven. et Gem. Pl posterius Scrimger. Cf. lib. 8. p. 369. lib. 10. p. 453. —

2) Sine articulo ante Casaubonum.

Elea: rhaebis Macedoniae: et Crannonii: et Thesprotici Cichyro urbe oriundi, quae olim dicta fuit Ephyra.

§. 6.

Caeterum Apollodorus docens, qua ratione Homerus soleat ambigua vocabula distinguere, ut cum Orchomenum Arcadiae pecoris divitem,

Elea. λῶν, τὸν δὲ [3] Βοιωτικὸν Μινύειον, καὶ Σάμον [4] Θρηϊκίην [5] συντιθεὶς,

pag. 339. Μεσσηγύς τε [6] Σάμȣ καὶ Ἴμβρȣ —

ἵνα χωρίσῃ ἀπὸ τῆς Ἰωνικῆς, ὅτω φησὶ καὶ τὴν Θεσπρωτικὴν [7] Ἔφυραν διαςέλλεσθαι τῷ [8] τε Τηλόθεν καὶ τῷ,

— ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Ταῦτα δ' οὐχ ὁμολογεῖ τοῖς ὑπὸ τȣ Σκηψίου Δημητρίȣ λεγομένοις, [9] παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖςα. Ἐκεῖνος γὰρ οὔ φησιν εἶναι Σελλήεντα ἐν Θεσπρωτοῖς πο-

3) Mſſ. Caſaubb. Moſc. Pariſ. Βοιωτιακὸν, uti ſupra Ἀμβρακιακὸν et ſimilia. Atque ita Βοιωτιακὸς lib. 9. p. 435. et in codd. hoc libro p. 368. Cf. infra ad p. 378. Pro Μινύειον Moſc. et Pariſ. Μηνύϊον. Μηνιὸς epit. in ed. Baſil. At vid. Homer. Il. 2, 511.

4) Antea Θρηκίην, quod etſi ι ſubſcripto dici poteſt, non tamen refert Homericam formam, quam repraeſentare voluit. Dedi igitur Θρηϊκίην, quo poſito reſpondet praecedenti. Poſt vidi ita etiam exhibere Moſc. et Pariſ.

5) Gem. Pletho προςτιθεὶς.

6) Moſc. Pariſ. edd. Amſtelodam. priores Σάμοιο. Vulgatam ab ea tuentur libri Homerici Il. 24, 78. Ven. Stroz. unus Gem. Pletho hoc hemiſtichion non habent. Pro Ἴμβρȣ, quod ex Homeri loco poſuit Xylander, antea apud Aldum et Hopperum legebatur, Ἰμέρȣ.

7) Moſc. Ἐφύραν, ut ſupra et poſt.

8) Τὲ ante Caſaubonum aberat.

9) Deſunt haec ad πλεῖςα in Gem. Plethone.

tem, Boeotiae eiusdem nominis urbem Minyium appellat: et Samum Thraciam appoſito adiectivo dicit, vel ſic:

— *Samum inter et Imbrum*,

ut ab Ionica inſula diſtinguat: ſic ait etiam Theſproticam Ephyram diſtingui ab aliis, voce *Procul* et — *a flumine Selleente.* Atqui haec non conveniunt cum his, quae Demetrius Scepſius dicit, a quo iſte pleraque transfert. Hic enim non in Theſprotis, ſed in Elea apud Ephyram

ποταμὸν· ἀλλ' ἐν τῇ Ἠλείᾳ παρὰ τὴν ἐκεῖ Ἔφυραν, ὡς προείπομεν. Τοῦτο [10] τε οὖν εἴρηκε σκέψεως δεόμενον, καὶ περὶ τῆς Οἰχαλίας, ὅτι φησὶν, οὐ μιᾶς οὔσης, μίαν εἶναι πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. [11] Δῆλον οὖν, ὅτι τὴν Θετταλικὴν, ἐφ' ἧς φησιν· Elea.

Οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Τίς οὖν ἐστιν, ἐξ ἧς ὁρμηθέντα αἱ Μοῦσαι

[12] Ἀντόμεναι Θάμυριν τὸν Θρήϊκα παῦσαν ἀοιδῆς;

φησὶ [13] γὰρ,

Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.

Εἰ μὲν γὰρ ἦν Θετταλικὴ, οὐκ εὖ πάλιν ὁ Σκήψιος Ἀρκαδικήν τινα λέγων, [14] ἣν νῦν Ἀνδανίαν καλοῦ-

10) Mosc. cum Paris. omisit τὲ οὖν, Scrimger. δ' εἴρηκε.

11) Verbis δῆλον οὖν ad Οἰχαλιῆος caret Gem. Pletho.

12) Praeponunt κατὰ Δώριον Vatic. Stroz. Paris. Mosc. ad mentem quidem Homeri Il. 2. 595. Cf. Strabo lib. 8. p. 349. Aldus vitiose ἀντώμεναι, et post Θρῆκα cum Hoppero.

13) Post φησὶ Mosc. Paris. Stroz. inserunt μέν. Contra Ven. omittit γάρ.

14) Ad καλοῦσιν desunt haec in Ven. Stroz. uno et Gem. Pl. Pro Ἀνδανίαν MSS. quidam Casaubb. adferunt etiam Ἀρδανίαν, Gua-

ram tradit flumen esse Selleentem, ut ipsi quoque docuimus. Neque hoc tantum animadvertendum est ab Apollodoro: sed et id, quod, cum sit non unica Oechalia, ipse unicam facit, eam scilicet, quae Euryto Oechaliensi paruerit. Ergo liquet, Thessalicam ab eo intelligi:

Et queis iura dabat rex Eurytus Oechaliensis.

Quae ergo est Oechalia, unde profecto

Vim Thamyrae Thraci Musae eripuere canendi?

addit enim:

Ibat ab Oechalia quando Euryto ab Oechaliensi.

Nam sive ea Thessalica fuit, male Scepsius Arcadicam quandam protulit Oechaliam, quae nunc Andania dicitur: sive

Elea. λοῦσιν. Εἰ δ' οὗτος εὖ, καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ πόλις Εὐρύτου εἴρηται, ὥστ' οὐ μία μόνον· ἐκεῖνος δὲ [15] μίαν φησί.

§. 7.

Μεταξὺ δὲ τῆς τοῦ [1] Πηνειοῦ καὶ τοῦ Σελλήεντος ἐκβολῆς Πύλος ᾤκεῖτο, κατὰ τὸν [2] Σκόλλιν, οὐχ ἡ τοῦ Νέστορος πόλις, ἀλλ' ἑτέρα τις [2] ἡ πρὸς τὸν Ἀλφει-

Guarinus Ald. Hopper. Ἀρκαδίαν, quod in Ἀνδανίαν recte et probante Casaubono mutavit Xylander, uti et habent Parif. Mosc. et repetit Eustathius ad Homer. Il. 16, 150. Ita misce-tur infra p. 350. 360. et lib. 10. p. 448. Ἀνδανία saepe occur-rit in Pausania.

15) Post μίαν Mosc. subiicit μόνον.

1) Ven. Μηνίου· Ald. Hopper. Μηνειοῦ. Cf. supra p. 337.

2) Ven. Vatic. (in margine σκόλλος ὄρος πετρώδης ἐστὶ) Parif. Mosc. Gem. Pl. τὸ Σκόλλιον. Ald. Hopper. cum Guarino Σκό-λιον. At Xylander τὸν Σκόλλιν, qua forma etiam infra apud nostrum redit, et hic adparuisse in Scrimger. conlationibus vi-detur, quippe ex quibus nullam diversitatem notatam inveni. Propagavit ita Casaubonus, ut tantum feminini generis signum praeponeret, quo etiam prodit infra p. 341. et in Eustathio ad Homer. Il. 2, 617. p. 230, 16. Simplici λ cognominem urbem memorat Stephanus. *Scolius* placuit in versione Penzelio.

2) Locus turbatus, quem sic vertit Guarinus: *sed altera quaedam Alpheo propinqua, cuius nihil est commune ad illam, quae Pamisso sive Amatho adiacet*, a quo parum, aut nihil, discre-pat interpretatio Heresbachii. Xylander, ut aliquo modo dif-ficultatem levaret, quomodo expresserit, inferior haec pagina indicat. At, quod iam Palmerius in animadv. in Gr. auctor. p.

sive recte Scepsius, utique Arcadica etiam urbs Euryti dicta fuit, ut non una fuerit duntaxat Oechalia, sicut vi-sum Apollodoro.

§. 7.

Inter Penei et Selleentis ostia Pylus habitabatur iuxta Scollim: non ea Nestoris urbs: alia enim est Pylus ad

Ἀλφειόν· ἧς ἐδέν ἐςι κοινώνημα, ἐδὲ τῇ πρὸς τὸν [3] Πάμισον, εἴτε Ἄμαθον χρὴ καλεῖν. Βιάζονται δ' ἔνιοι μνηστευόμενοι τὴν [4] Νέστορος δόξαν καὶ τὴν εὐγένειαν. Τριῶν γὰρ [5] Πύλων ἱςορεμένων ἐν Πελοποννήσῳ [6] (καθότι καὶ τὸ ἔπος εἴρηται τἕτο, Elea.

Ἔςι Πύλος πρὸ Πύλοιο· Πύλος γέ μέν ἐςι καὶ ἄλλος

τέ-

p. 303. notavit, ἀσύςατα haec sunt, et tantum abest, ut expediant, ut impedire magis videantur. Penzel. sic: *sondern eine andere dieses Namens, die mit dem Pamisus oder Amathus so wenig, als mit dem Alpheus, zu thun hat*; quam coniecturam quemvis Geographiae peritum probaturum esse sperat. Sed ex MSS. haec: Ven. Gem. Pletho omittunt ἧς et ἐςί· Stroz. ἧς· Ald. Hopper. Xyl. ἐςι· post Paris. Mosc. τῇ· Ven. Gem. Pletho verba οὐδὲ τῇ — καλεῖν. Ut vis disputationis servetur, Straboniique sua constet fides, ita locum refingit Tyrwhittus: ἀλλ' ἑτέρα τις, ἧς ἐδέν ἐςι κοινώνημα ἐδὲ τῇ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν, οὐδὲ τῇ πρὸς τὸν Πάμισόν. Equidem tamen adscitis codicibus leniorem medicinam admoveri posse putem hanc: ᾗ πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ἐδὲν κοινώνημα, ἐδὲ πρὸς τὸν Πάμισον —.

3) Antea Παμισὸν, de quo ad p. 336. Aldus, Hopper. cum Mosc. Παμεισόν.

4) Paris. Νέςορον.

5) Mosc. πυλῶν, quasi a πύλαι. Post cum Paris. τετί.

6) Ald. καθ' ὅτι· Hopper. καθ' ὅτι. Post iidem cum Xylandro μὴν pro μέν.

7) Eustath. ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Bas. legit ἄλλη, et statim subiicit ex Strabone: ἕκαςοι δὲ τὸ παρὰ σφίσιν ἠμαθόεν πει-

ad Alpheum, cui nihil commune est, neque cum Alpheo, neque cum Pamiso flumine: sive is est Amathus. Nonnulli tamen, ut Nestori gloriam atque nobilitatem tanto maiorem arrogent, violenter ista torquent. Cum enim in Peloponneso tres Pyli commemorentur, unde et versus iste factus,

Est Pylus ante Pylum, tamen usque alius Pylus exstat:

ni-

Elea. τȣτου τε, καὶ τȣ̃ [8] Λεπρεατικȣ̃ τȣ̃ ἐν [9] Τριφυλίᾳ· [10] τρίτου δὲ τȣ̃ Μεσσηνιακοῦ [11] κατὰ Κορυφάσιον, [12] ἕκαστοι τὸν παρά σφισιν Ἠμαθόεντα πειρῶνται δεικνύναι, καὶ τὴν τȣ̃ Νέστορος πατρίδα τȣ̃τον [13] ἀποφαίνουσιν. Οἱ μὲν οὖν πολλοὶ τῶν ἑτέρων [14] συγγραφέων καὶ ποιητῶν Μεσσήνιόν φασι τὸν Νέστορα, τῷ σωζομένῳ μέχρι εἰς αὐτοὺς προστιθέμενοι. Οἱ δ' Ὁμη-

πειρῶνται δεικνύειν ἀπὸ ποταμȣ̃ παραῤῥέοντος. Cum Strabonem notet, Pylum masculino genere proferre, videtur ἄλλη ad suum morem informasse. Guarinus etiam: *alia Pylos.*

8) Parif. Mosc. Vatic. Λεπρατικȣ̃. Ald. Hopper. Λεπρειατικȣ̃. Cf. ad p. 342.

9) Casaubonn. Τριφυλίᾳ vel Τριφύλῳ, uti p. 342. Vatic. (hic etiam praeposito articulo τῇ) Mosc. Parif. Τριφυλίᾳ, quod pro Τριφυλίῃ in oratione Strabonis praetuli, ut supra §. 5. Ἐφύρας. Ven. Τριφύλῳ· Ald. Hopper. Τριφύλῃ· Xyl. Τρεφυλίῃ. Cf. infra p. 342. de scripturae etiam varietate. Hinc Casaubonn. quidam, Vatic. Parif. Mosc. subnectunt καὶ τῇ Πισάτιδι, vel Πισσάτιδι, ut Vatic. habetque eam appendicem etiam Guarinus: *et Pisea ora.*

10) Gem. Pletho καὶ τρίτȣ τȣ̃ —.

11) Praeposui τȣ̃ cum Ven. Parif. Mosc.

12) Ante Casaub. ἕκαστον. In recepta lectione concinunt Codices, et Eustathius c. l. qui et post habet δεικνύειν. Tum Casaubonn. Ven. Stroz. περὶ pro παρά.

13) Stroz. ἀποφαίνȣσα.

14) Stroz. Ven. Mosc. Parif. praeposito καί.

nimirum hic Pylus, de quo loquimur, Lepreaticus alius in Triphylia, tertius Messeniacus apud Coryphasium: singulos horum Emathoentem demonstrare conantur esse, et patriam Nestori adsignant. Ac plerique sane scriptorum ac poëtarum, eum, qui ad ipsorum usque aetatem perduravit, Pylum amplectentes, Messenium faciunt Nestorem. Qui

Ὁμηρικώτεροι τοῖς ἔπεσιν ἀκολουθοῦντες, τοῦτον Elea.
εἶναί φασι τὸν [15] τοῦ Νέστορος Πύλον, οὗ τὴν χώραν διέξεισιν ὁ Ἀλφειός· διέξεισι δὲ τὴν [16] Πισᾶτιν καὶ Τριφυλίαν. Οἱ δ' οὖν ἐκ τῆς κοίλης Ἤλιδος, καὶ τοιαύτην φιλοτιμίαν προσετίθεσαν τῷ παρ' αὐτοῖς Πύλῳ, καὶ γνωρίσματα δεικνύντες, [17] Γέρανον τόπον, καὶ pag. 340.
Γέροντα ποταμὸν, καὶ ἄλλον Γερήνιον· εἶτ' ἀπὸ τούτων ἐπιθέτως Γερήνιον εἰρῆσθαι πιστούμενοι τὸν Νέστορα. [18] Τοῦτο δὲ ταὐτὸν καὶ οἱ Μεσσήνιοι πεποιήκασι, καὶ [19] πιθανώτεροί γε φαίνονται· μᾶλλον γὰρ [20] γνώ-

15) Inſerui articulum ex Ven. Moſc. Pariſ.

16) Moſc. Πεισάτιν. Signavi penultimam circumflexo. Τριφυλίαν praecedit τὴν in Moſc. et Pariſ.

17) Euſtathius ad Homer. Il. 2, 336. p. 175. et ad 2, 591. p. 224. ex noſtro loco reddit Γέρηνον τόπον, forte ad argumentationis vim et cauſam rectius, uti deinceps Γερήνιον, etſi Γεράνιον et ibi volunt Moſc. et Ven. At reliqui cum Euſtathio, ut editum eſt. Nempe in Meſſenia certe Γέρηνος, uti et Stephanus monet, pro Γερηνία dicta eſt.

18) Caſaubonn. vel τοῦτο δὲ αὐτὸ, et ſic Gem. Pletho, vel τοῦτο δὲ τ' αὐτὸ Hoc etiam Ven. Pariſ. Moſc. Ceteri cum edd. ταὐτόν, quod perinde eſt; et Atticas formas paſſim adſpergit noſter.

19) Ita Pariſ. Ven. Moſc. Vatic. cum edd. ante Caſaub. pro πιθανώτεροι· quod cum artius nexum contineat, et illorum co-

Qui vero Homero ſunt addictiores, ii verſus eius ſecuti eum Neſtoris pronunciant eſſe Pylum, cuius regionem Alpheus percurrit. Perlabitur autem Piſatidem et Triphyliam. Qui cavae Elidi Neſtorem vindicant, ſtudioſe ſuum ii ornant Pylum, indicia etiam quaedam demonſtrantes: ut Geranum locum, et Gerontem fluvium, aliumque Gerenium: ut fidem faciant, Neſtorem ab his Gerenium fuiſſe cognominatum. Fecerunt idem Meſſenii, et quidem probabiliora videntur dicere: magis enim conſtat

Elea. [20] γνώριμά φασιν εἶναι τὰ παρ' ἐκείνοις [21] Γέρηνα, [22] συνοικούμενά ποτε εὖ. Τοιαῦτα μὲν τὰ περὶ τὴν κοίλην Ἦλιν [23] ὑπάρχουσι νυνί.

§. 8.

Ὁ δὲ ποιητὴς εἰς [1] τέσσαρα μέρη διελὼν τὴν δὲ τὴν χώραν, τέτταρας δὲ καὶ τοὺς ἡγεμόνας εἰπών, οὐ σαφῶς εἴρηκεν·

[2] Οἱ δ' ἄρα Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν ἔναιον, Ὅσ-

codicum auctoritate nitatur, advocavi, etsi nec alterum absonum. Ita vero Hipparchus lib. 1. p. 5. f. πιθανὸς vocatur. — Cf. lib. 10. p. 457.

20) Ven. γνώρισμα, atque hoc videtur ex suis notare voluisse vel notasse Casaubonus, pro quo exiit νάρισμα. Reliqui libri γνώριμα.

21) Ven. γεργήνασαν, quod (*Gerenasam*) reddidit Guarinus. Adhaesit corruptum σύν. Mosc. Γέρυνα.

22) Mosc. Paris. συνοικουμένην per synthesin; neque tamen vulgata abiici debet.

23) Casaubonn. Mosc. Paris. ὑπάρχοντα. Ven. Stroz. unus, Gem. Pletho verba τοιαῦτα — νυνὶ ignorant.

1) Mosc. τέτταρα, uti omnes deinceps.

2) Totus Homeri locus deest in G. Plethone, et inde ab ὅσσον ad θεαὶ in Ven. et edd. Aldi, Hopperi et Xylandri, pro quibus subiiciuntur haec: καὶ ἑξῆς ἕως τοῦ πολέες, unde editiones illae pergunt: οἱ δ' ἔμβαινον Ἐπειοί. Alii libri cum Guarino integrum locum exhibent, qualem post instauravit Casaubonus, qui ita ab inerti librario truncatum cum fuisse existimat.

stat de eorum Gerenis, qui locus quondam bene fuit habitatus. Et talia sunt hodie cavae Elidis Gerena.

§. 8.

Caeterum poeta cum istam regionem in quatuor tribuisset partes, et principes enumerasset quatuor, obscure hoc dixit:

Tum qui Buprasium coluere atque Elida claram,
Hyr-

Ὅσσον ἐφ' [3] Ὑρμίνη καὶ Μύρσινος ἐσχατόωσα, Elea.
Πέτρη τ' Ὠλενίη, καὶ Ἀλείσιον ἐντὸς [4]. ἐέργει.
Τῶν αὖ τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν· δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο θοαί· πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί.

[5] Τῷ μὲν γὰρ Ἐπειοὺς ἀμφοτέρους προσαγορεύειν τούς τε Βουπρασιεῖς, [6] καὶ τοὺς Ἠλείους, Ἠλείους δὲ μηκέτι καλεῖν τοὺς Βουπρασιεῖς, ἐ τὴν Ἠλείαν δόξειεν ἂν εἰς [7] τέσσαρα μέρη διαιρεῖν, ἀλλὰ τὴν τῶν Ἐπειῶν, [8] ἣν εἰς δύο μέρη διεῖλε πρότερον· ἐδ' ἂν μέρος εἴη τῆς Ἠλι-

3) Mosc. Paris. ῾Τρμήνη vocalium nota confusione.

4) Revocavi ex Homero, adstipulantibus etiam Paris. et Mosc. pro vitioso ἐνέργει.

5) Sic dedi suadente nexu, praecipiente etiam Casaubono' quibus accedunt Mosc. et G. Pl. pro τὸ μέν. Sic paullo post libri omnes sine dissensu.

6) Desunt haec ad Βουπρασιεῖς in Stroz. uncisque inclusa sunt postea a Casaubono, quos quidem removi, cum partem disputationis constituant. Agnoscunt etiam libri ceteri omnes cum Guarino.

7) Mosc. τέτταρα, uti post et alibi saepe.

8) Ald. et Hopper. εἰς ἢ δύο. Tum Amstel. διεῖχεν. Quod post διεῖλεν Paris. Mosc. distinctionis signum ponunt, et hinc πρότερον proximis adnectunt, faciunt id reluctantibus particulis ἐδ' ἄν, tum renuente ipso nexu, qui haec ad primum Homeri versum de Buprasio et Elide referri iubet.

Hyrmine quantum, vel Myrsinus ultima sede,
Olenium et saxum cingunt et Alesion agri.
Ductores quatuor, quemvis bis quinque secutae
Sunt naves, multi quis vectabantur Epei.

Quod enim et Buprasienses et Eleos Epeiorum afficit nomine, Buprasienses autem Eleos non vocat, non Eleam videri potest in quatuor divisisse partes, sed Epeorum ditione, quam prius bipartitam fecerat: neque pars fuerit Eli-

Elea. Ἤλιδος τὸ Βουπράσιον, ἀλλὰ τῶν Ἐπειῶν μᾶλλον. Ὅτι γὰρ Ἐπειοὺς καλεῖ τοὺς[9] Βουπρασιεῖς, δῆλον.

Ὡς ὁπότε [10] κρείοντ' Ἀμαρυγκέα θάπτον Ἐπειοὶ
Βουπρασίῳ. —

Τὸ δὲ Βουπράσιον εἶναί τινα χώραν τῆς Ἠλείας, κατοικίαν [11] ἔχουσαν ὁμώνυμον· νυνὶ [12] δὲ φαίνεται τῆς Ἤλιδος ὂν μέρος καὶ τοῦτο. Πάλιν δὲ [12] *τῷ συγκαταριθμεῖσθαι [13] Βουπράσιόν τε καὶ Ἤλιδα δῖαν [14] λέγοντα, εἶτ' εἰς τέσσαρας διαιρεῖν μερίδας, ὡς ἂν [15] κοινῷ δοκεῖ τῷ τε Βουπρασίῳ, καὶ τῇ Ἤλιδι αὐτὰς [16] τέσσαρας μερίδας ὑποτάττειν. Ἦν δ', ὡς ἔοικε, [17] κατοι-

9) Mosc. Paris. Βουπρασίους, cum alteram formam antea placide tulerint, etsi utraque omnino fuit in usu, ut docent Stephanus et Eustathius ad Homerum c. l.

10) Mosc. κρείοτ'.

11) Praeponunt οὐκ Paris. et Mosc. Sed inde a τὸ δὲ Βουπράσιον ad καὶ τοῦτο omnia desiderantur in Gem. Plethone.

12) Non adparet haec particula in Paris. Mosc. Stroz. Bemb.

*12) Mosc. τὸ, uti paullo superius contra recte.

13) Paris. Mosc. Βουπράσιόν τε. Stroz. Bemb. Βουπράσιον δὲ pro τὲ, quod inserui.

14) Stroz. Paris. Mosc. λέγοντες.

15) Casaubonn. Stroz. κοινὸν δοκεῖν.

16) Hoc verbum cum proximo deest in Paris. Moscov. et Stroz. Antea Ven. dat αὐτὰς τάς.

17) Gem. Pletho subiicit τὶς, quod possit stare. Neque tamen admittunt reliqui codices, nec repetit hinc Eustathius ad Homer. Il. 2, 615. p. 229. Bas.

Elidis Buprasium, sed Epeorum potius. Nam Buprasienses inter Epeos numerare, hinc liquet.

Quando ad Buprasium tristes Amaryncea Epei
Mandabant terrae —

Buprasium autem esse Eleae regionis locum cum eiusdem nominis vico: qui nunc videtur urbis Elidis esse portio. Rursus dum connumerat Buprasium atque Elidem, deinde in quatuor dividit partes, videtur communiter has ipsas Buprasio Elidique subiicere. Et fuit, ut apparet, Buprasium Eleae

τοικία τῆς Ἠλείας τὸ Βȣπράσιον [18] ἀξιόλογος, ἢ νῦν ȣ̓κέτ' ἐςίν· [19] ἡ δὲ χώρα καλεῖται μόνον ȣ̔́τως ἡ ἐπὶ τῆς ὁδȣ̃, τῆς ἐπὶ Δύμην ἐξ Ἤλιδος τῆς νῦν πόλεως. Ὑπολάβοι δ' ἄν τις καὶ ὑπεροχήν τινα ἔχειν τότε [20] τὸ Βȣπράσιον παρὰ τὴν Ἦλιν, [21] ὡς καὶ οἱ Ἐπειοὶ παρὰ τούτους· ὕςερον δ' ἀντ' Ἐπειῶν Ἠλεῖοι ἐκλήθησαν. Καὶ τὸ Βȣπράσιον μὲν δὴ μέρος ἦν τῆς Ἤλιδος· ποιητικῷ δέ τινι σχήματι συγκαταλέγειν τὸ μέρος τῷ ὅλῳ φασὶ τὸν Ὅμηρον· ὡς τὸ, Elea.

— ἀν' Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος· καὶ,

— ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε· [22] καὶ,

Κȣρῆτες τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοί· καὶ,

Οἱ δ' ἐκ Δȣλιχίοιο, Ἐχινάων θ' ἱεράων.

D 2 Καὶ

18) Ven. ἀξιόλογοι.

19) Inde ad πόλεως omittunt Stroz. et Ven.

20) Sine articulo Mosc. et Paris.

21) Mosc. Stroz. Bemb. ὥσπερ et pro παρὰ τὴν Ἦλιν antea Gem. Pletho περὶ τὴν Ἦλιν. Sic Bemb. post scribit περὶ τȣ́τȣς, ubi παρὰ rectius habent alii cum Eustathio c. l.

22) Deest hic et post particula in Paris. et Mosc.

Eleae regionis pagus memorabilis, qui nunc non extat: locus duntaxat nomen retinet, qui in via est ab Elide urbe nostra aetate Dymen versus. Ac suspicari licet, priscis temporibus Buprasium fuisse Elide praestantius, ut et Epeos Eleis: postmodo pro Epeis fuisse Eleos dictos. Et Buprasium quidem Elidis pars erat: poetica autem quadam figura aiunt Homerum cum toto partem ponere, ut in his:

— *per Helladaque et medium Argos*; et

— *per Helladaque Phthiamque* — item

Curetesque pugnabant, Aetolique — et

Quique ab Echinadibus venerunt, Dulichioque.

Nam

Elea. Καὶ γὰρ [23] τὸ Δουλίχιον τῶν Ἐχινάδων· χρῶνται δὲ καὶ οἱ νεώτεροι. [24] Ἱππῶναξ·

Κυπρίων βέκος φαγοῦσι καὶ [25] Ἀμαθουσίων [26] πυρόν.

Κύπριοι γὰρ καὶ οἱ Ἀμαθούσιοι. [26 *] Καὶ Ἀλκμὰν δέ,

pag. 341. Κύπρον ἱμερτὰν λιποῖσα καὶ Πάφον περιῤῥύταν.

Καὶ Αἰσχύλος·

Κύπρου Πάφου τ' ἔχουσα πάντα κλῆρον.

Εἰ δ' οὐκ εἴρηκεν [27] Ἐπειοὺς τοὺς Βουπρασίους, οὐδ' ἄλλα πολλὰ τῶν ὄντων φήσομεν· [28] ἀλλὰ τοῦτ' οὐκ ἔστιν ἀπόδειξις τοῦ μὴ εἶναι, ἀλλὰ τοῦ μὴ εἰπεῖν μόνον.

§. 9.

23) Ven. τοῦτο· Scrimger. Καὶ γὰρ μὲν τὸ Δουλ.

24) Parif. Mofc. fubiungunt μέν.

25) Vatic. Mofc. Parif. omittunt haec ad γάρ.

26) Venet. cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 625. p. 231. f. 305. Aldo et Hoppero πυρῶν.

26 *) Ven. tantum Ἀλκμάν, omiffis reliquis; uti poft Αἰσχύλος absque καί.

27) Ne fibi ipfe adverfetur Strabo, fi fuperiora recolas, Cafaubonus reponendum cenfet Ἠλείους, quod et reddidit Penzelius. Mff. tamen vulgatam tuentur omnes; tantum in Mofc. a recentiori manu profectum erat Ἐπειούς. Facile arguta haec difputatio implicare potuit librarios parum adtentos. Sic fupra p. 336. mifcebant Ἠλείας et Πυλίας.

28) Venet. ἀλλὰ τ' οὐκ.

Nam una ex Echinadibus eft Dulichium. Utuntur hac figura etiam recentiores. Ut Hipponax:

Panem Cyprium edunt Amathufiumque triticum.

Nam in Cypro funt et Amathufii. Sic et Alcman:

Amoenam Cyprum linquens, et Paphum circumfluam.

Et Aefchylus:

Cyprum Paphumque forte quae totam obtines.

Quod autem Buprafienfibus Epeorum nomen non tribuitur, alia quoque multa eorum, quae funt, eum non dixiffe refpondebimus: neque hoc pacto demonftrari, non effe rem, fed tantum id eum non expreffiffe verbis.

§. 9.

El.

§. 9.

Ἑκαταῖος δ' ὁ Μιλήσιος ἑτέρους [1] λέγει τῶν Ἠλείων τοὺς Ἐπειούς· τῷ γοῦν Ἡρακλεῖ συστρατεῦσαι τοὺς Ἐπειοὺς ἐπὶ [2] Αὐγέαν καὶ συνανελεῖν αὐτῷ τόν τε Αὐγέαν καὶ τὴν Ἦλιν· Φησὶ δὲ καὶ τὴν [3] Δύμην, Ἐπειΐδα καὶ [4] Ἀχαΐδα. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ μὴ ὄντα λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι συγγραφεῖς, συντεθραμμένοι τῷ ψεύδει διὰ [5] τῆς μυθογραφίας· διὰ δὲ τοῦτο καὶ οὐχ ὁμολογοῦσι πρὸς ἀλλήλους περὶ τῶν αὐτῶν. Οὐ μέν τοι ἄπιστον, οὐδ' εἴποτε [6] τοῖς Ἠλείοις διάφοροι ὄντες [7] οἱ Ἐπειοὶ καὶ

D 3

1) Casaubb. Stroz. Ven. λέγων. Reliqui et edd. inde ab Aldo melius λέγει.

2) Sic Parif. Mofc. Ven. cum edd. Aldi et Hopperi hic et proxime, et aliquoties ipfae edd. Cafaub in eadem narratione infra p. 354. lib 10. p. 459. uti in Diodoro 4, 33. in. Vulgo, praeeunte quidem Xylandro, Αὐγείαν, uti p. 356, ubi itidem Mff. volunt per ε. Eadem variatio in libris Apollodori 2, 5. 5. ubi Heyne praetulit ε, cum altera forma fit poëtarum propria, quod et cenfuit Sylburg. ad Paufan. 5, 1. f. p. m. 377.

3) Parif. Mofc. Δύμαν· Scrimg. δίμαν. Illud in Milefio homine praeftet.

4) Mofc. Ἀχαιΐδα. Pro καὶ Ven. et Gem. Pletho οὐκ. Sed vulgatam non folum forma vocis, fed et difputationis feries tuetur.

5) Parif. Mofc. Stroz. 1. 2. τὰς μυθογραφίας. Forte rectius, certe ufitatius.

6) Mofc. hoc ordine: διάφοροι τοῖς Ἠλείοις.

7) Absque articulo Scrimger.

§. 9.

Porro Hecataeus Milefius Eleos ab Epeis diverfos facit: fcribitque Epeos Herculi in expeditione contra Augeam adfuiffe, inque perdendo Augea et Elide operam navaffe: Dymen quoque tam ad Epeos quam ad Achaeos pertinuiffe. Sane multa vetufti fcriptores perhibent commenticia, ob fabularum fcriptionem adfueti mendacio. Quae caufa etiam eft, cur de iisdem rebus inter fe parum eis conveniat. Hoc autem incredibile non eft, Epeos, cum aliquando diverfa ab Eleis

Elea. καὶ ἑτεροεθνεῖς, εἰς [8] ταυτὸ συνήρχοντο κατ᾽ ἐπικράτειαν, καὶ κοινὴν ἐνέμοντο [9] πολιτείαν· [10] ἐπεκράτουν δὲ καὶ μέχρι Δύμης. Ὁ μὲν γὰρ ποιητὴς οὐκ ὠνόμακε τὴν Δύμην· οὐκ [11] ἀπεικὸς δ᾽ ἐστὶ, τότε μὲν αὐτὴν ὑπὸ τοῖς Ἐπειοῖς ὑπάρξαι, ὕστερον δὲ τοῖς Ἴωσιν, ἢ μηδ᾽ ἐκείνοις, ἀλλὰ τοῖς τὴν ἐκείνων χώραν κατασχοῦσιν Ἀχαιοῖς. Τῶν δὲ τεττάρων μερίδων, ὧν ἐντός [12] ἐστι καὶ τὸ Βουπράσιον, ἡ μὲν Ὑρμίνη καὶ ἡ Μύρσινος τῆς Ἠλείας ἐστίν· [13] αἱ δὲ λοιπαὶ ἐπὶ τῶν ὅρων ἤδη τῆς Πισάτιδος, ὡς οἴονταί τινες.

§. 10.

Ὑρμίνη μὲν οὖν πολίχνιον ἦν· νῦν δ᾽ οὐκ ἔστιν· ἀλλ᾽ ἀκρωτήριον πλησίον Κυλλήνης [1] ὀρεινὸν, καλούμε-

8) Ven. τ᾽αὐτό.

9) Stroz. praepoſito articulo, uti Moſc. Sed hic praeterea ἔνεμον. Antea Xyl. κοινάν.

10) Haec ad Ἀχαιοῖς deſunt in Stroz. et Ven.

11) Ald. Hopper. vitioſe ἐπεικός.

12) Omiſit Xylander.

13) Pariſ. Moſc. αἱ λοιπαὶ δέ. Tum ἤδη nec in Stroz. nec in Ven. adparet.

1) Pariſ. Moſc. Stroz. ſubiiciunt, aut hic potius obtrudunt ἐστί. Antea Ven. et Stroz. Κυλλήνου.

Eleis gens, et inimica eſſent, poſtea rerum potitos in unam cum his coiuiſſe ciuitatem, et obtinuiſſe Dymen usque. Nam Dymen quidem Homerus non nominavit: non interim abſimile vero eſt, tunc eam Epeis ſubditam fuiſſe, poſtea temporis Ionibus, aut ne his quidem, ſed eorum agro potitis Achaeis ceſſiſſe. Proinde de quatuor iſtis partibus, in quibus et Bupraſium continetur, Hyrmine et Myrſinus Eleae ſunt regionis: reliqua, ut fert quorundam ſententia, iam ad Piſatidis fines ſunt.

§. 10.

Fuit oppidum Hyrmine: ſed hodie non extat, niſi montana non procul Cyllena extre-

μενον Ὄρμινα, [2] ἢ Ὕρμινα. [3] Μύρσινος δὲ τὸ νῦν Μυρτούντιον, ἐπὶ θάλατταν [4] καθήκουσα, κατὰ τὴν ἐκ Δύμης εἰς Ἦλιν ὁδὸν κατοικία, ςάδια τῆς Ἠλείων πόλεως διέχουσα ἑβδομήκοντα. [5] Πέτρην δ' Ὠλενίην εἰκάζουσι τὴν νῦν Σκόλλιν. Ἀνάγκη γὰρ εἰκότα λέγειν, καὶ τῶν τόπων καὶ τῶν ὀνομάτων μεταβεβλημένων, ἐκείνου [6] τε μὴ σφόδρα ἐπὶ πολλῶν σαφηνίζοντος. Ἔςι δ' [7] ὄρος πετρῶδες κοινὸν Δυμαίων τε καὶ [8] Τριταιέων [9] καὶ Ἠλείων, ἐχόμενον ἑτέρου τι-

D 4

2) Has duas voces non habet Ven.

3) Mosc. Parif. Μύρσινος. Sic uterque poftea Μουρτούντιον. At vulgatam aliorum lectionem probat Homerus Il. 2, 616. et in primis, qui ex noftro duxit Stephanus, et, qui ex hoc, Euftathius ad Homer. o. l.

4) Ald. et Hopper. καθήκουσαν — κατοικίαν. Verba ἐπὶ θάλατταν ad usque ἑβδομήκοντα non inveniuntur in Stroz. et Ven.

5) Ad Σκόλλιν defunt omnia in Mosc. Pro Σκόλλιν Parif. Σκόλιν. Cf. fupra.

6) Vocula haec excidit in Stroz.

7) Stroz. ὄρη.

8) Ven. τριτιέων, uti Aldus et Hopperus. Sic Guarinus *Tritieis*. At cf. Herodotus 1, 145. Stephanus h. v. et nofter p. 386. in. et hic poft. Euftathius ad Hom. Il. 2, 617. p. 230. Baf. plane omittit.

9) Haec duo fuperfcripta funt in Parif.

tremitas, Horminae vel Hyrminae nomine. Myrfinus noftro tempore Myrtuntium dicitur pagus ad mare pertinens in via, quae Elide Dymam ducit, LXX diftans ab Elide urbe ftadia. Oleniam petram coniiciunt effe, quae nunc Scollis dicitur. Neceffe autem eft coniecturas in hoc genere fequi, locis pariter atque nominibus mutatis, cum quidem poeta rem non multis verbis declaraverit. Eft autem Scollis faxofus mons communis Dymaeorum, Tritaeenfium et Eleorum, continuus monti Arcadiae,

Elea. τινὸς Ἀρκαδικοῦ ὄρους [10] Λαμπείας, [11] ὃ τῆς Ἤλιδος μὲν διέστηκεν [12] ἑκατὸν πρὸς τοῖς τριάκοντα σταδίους, [13] Τριταίας δὲ ἑκατὸν, τοὺς ἴσους, Ἀχαϊκῶν πόλεων. Τὸ δ' [14] Ἀλεισιόυ ἐστι τὸ νῦν [15] Ἀλεσιαῖον, χώρα [16] παρὰ

10) Legerem Λαμείας. Stephanus enim Λάμεια, ὄρος Ἀρκαδίας. Sed Stephanum potius arbitror corrigendum legendumque apud eum Λάμπεια et Λαμπεάτης, quod ex Pausania [lib. 8. c. 24. §. 2.] certo constat. *Casaubonus.* Constat etiam ex aliis pluribus, quare et sic in Stephano, suadente praeterea literarum serie, reposuit Berkelius.

11) Haec ad πόλεων desiderantur in Ven. et Stroz.

12) Lacuna hinc patet ad τριάκοντα in Scrimgerr. quibusdam et Mosc. Notavit etiam Casaubonus. In Paris. verba διέστηκεν et πρὸς omissa sunt, iisque subplendis spatii aliquid relictum. Habent alii et reddidit Guarinus. Casaub. ed. altera invexit πρὸς τοὺς, et excepit Amstel.

13) Aldus Hopper. Τριτίας. Guarinus etiam *Tritia.* Cf. paullo antea.

14) Mosc. Paris. Ἀλίσιον· Ven. hic et infra per η Ἀλήσιον, uti scribit Stephanus ex quo etiam sic notat Eustathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Bas. qui tamen in Homeri vetustis exemplaribus per ει ferri monet, quasi ab ἀλέω, ἀλέσω. In Homero tamen Il. 11, 756. Ἀλίσιον (ed. Villois.) vel Ἀλήσιον etiam legitur. Cf. etiam Pausan. 9. 14, 1. et infra hic p. 352. At per ει habet etiam Etymol. M. et Hesychius h. v. etsi hic etiam post Ἀλίσιον, ex quibus vagam etiam olim scripturam fuisse discitur.

15) Quae hinc ad Ἀμφιδολίδα sequuntur, Ven. omittit. Paris. scribit Ἀλαισιαῖον, Mosc. Ἀλαισυαίων. Guarinus vertit *Alesieum.* Equidem nihil statuo.

16) Mosc. Paris. περὶ, frequenti commistione, uti p. 382. et saepe alibi. Cf. ad p. 380. Sed iam supra me aliqua de ea monere memini. Retinui vulgatam, cum παρὰ saepissime a nostro adhibeatur, ubi simpliciter confinium indicat.

diae, cui Lampeia nomen, distitus ab Elide stadiis cxxx, a Tritaea et Dyma Achaicis urbibus c. Aleisium autem, quod nunc Alesiaeum, locus est iuxta

ρὰ τὴν [17] Ἀμφιδολίδα, [18] ἔνθα κατὰ μῆνα ἀγο- Elea.
ρὰν συνάγουσιν οἱ περίοικοι· [19] κεῖται δὲ ἐπὶ τῆς ὀρει-
νῆς ὁδοῦ, τῆς ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν. Πρότερον δ' ἦν
πόλις τῆς [20] Πισάτιδος, [21] ἄλλοτε ἄλλως τῶν ὅρων ἐπαλ-
λαττόντων, διὰ τὰς τῶν ἡγεμόνων μεταβολάς· τὸ δ'
[22] Ἀλείσιον καὶ Ἀλεισίου κολώνην ὁ ποιητὴς καλεῖ,
ὅταν φῇ·

[23] Ὄφρ' ἐπὶ Βουπρασίου πολυπύρου βήσαμεν ἵππους, p. 342.

17) Stroz. Parif. Mofc. Ἀμφιδολίδα, quam lectionem adſtruunt Xenophon in hiſt. Gr. 3, 2, 30. et Stephanus. Eadem fere confuſio infra p. 349. Caſ notatur. Nulla utique in Elide Amphilochis, dubitaturque adeo, an Amphilochis de regione Acarnaniae usquam occurrat. Pluribus de hoc diſſeruit Weſſeling ad Diodor. Sic. 15, 77. qui conſuli debet. Remota igitur lectione vulgata Ἀμφιλοχίδα, ut Strabonem cum aliis componerem, in primis libris ſuadentibus, dedi Ἀμφιδολίδα.

18) Mofc. Parif. ἐν ᾗ καὶ, pro quo corrupte Stroz. ἐνὶ καὶ. Sic ἐνταῦθα et ἐν ταύτῃ lib. 7. p. 290. Caſ. commutantur.

19) A κεῖται ad μεταβολὰς in Ven. deſunt omnia.

20) Moſc. Πεισάτιδος, ut alibi.

21) Parif. ἄλλοτ' ἄλλως.

22) Bis per ι Parif. et Moſc. ut ſupra.

23) Parif. Moſc. μέσφ' ἐπὶ, quod non temere a librariis advectum videtur. Vulgatam tamen ſervant omnes Homeri codices. Ceterum verba ὄφρ' ἐπὶ — ἵππους excluſit Venet. praeteriitque etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 617., ubi hanc Strabonis diſputationem repetit. Ald. et Hopper. tantum ὄφρ' omittunt.

ta Amphidolidem, ubi ſingulis menſibus in forum conveniunt vicini: ſitum eſt in via montana, quae ab Elide Olympiam ducit. Antiquitus urbs fuit Piſatidis, ob mutationes imperiorum finibus quoque regionum ſubinde variantibus. Aleiſium Homerus etiam Aleiſii colonam (id eſt tumulum, collem) appellat.

Donec equos in Buprasii nos fertilis arvum

Ad

Elea. Πέτρης [24] τ' Ὠλενίης, καὶ Ἀλεισίου ἔνθα κολώνη
[25] Κέκληται —.

Ὑπερβατῶς γὰρ [26] δεῖ δέξασθαι, ἴσον τῷ, καὶ [27] ἔνθα Ἀλεισίου κολώνη κέκληται· ἔνιοι δὲ καὶ ποταμὸν δεικνύουσιν Ἀλείσιον.

§. 11.

Λεγομένων δέ τινων ἐν τῇ [1] Τριφυλίᾳ Καυκώνων πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ, λεγομένης δὲ καὶ τῆς Δύμης [2] Καυκωνίδος ὑπό τινων, ὄντος δὲ καὶ ποταμοῦ ἐν τῇ [3] Δυμαίᾳ μεταξὺ Δύμης καὶ [4] Τριταίας, ὃς καλεῖται καὶ

24) Ita cum Homeri et Strabonis libris exigente metro Ald. et Hopperus; poſt Xyl. et Caſaubonus in utraque ed. τε, unde prius inſtauravit ed. Amſtel.

25) Etym. M. ſub n. Ἀλείσιον invito metro et ſenſu κέκλιται.

26) Euſtathius c. l. δεκτέον, ut et alibi ſolet.

27) Moſc. ἔνθ'.

1) Pariſ. Moſc. Τριφυλλίᾳ. Ald. Hopper. Τρυφαλίᾳ. Xyl. Τριφηλίᾳ. Cf. Schweighaeuſer. ad Polyb. 4, 77, 5.

2) Moſc. mutata accentus ſede Καυκώνιδος. Infra p. 387. ſine reluctatione Καυκωνίδα.

3) Moſc. Pariſ. Δυμέᾳ, forte pro Δυμίᾳ, quod et Stephanus memorat.

4) Moſc. Τριτίας, uti Ald. Hopper. et Guarinus, et paſſim libri in Pauſania, ad quem 7, 22. vid. Sylburg. p. 580. At per αι noſter antea et alii, quod confirmat gentile Τριταιεύς. Verba μεταξὺ — Τριταίας abſunt in Ven. Stroz. et Gem. Pl.

Ad ſaxum Oleniumque adduximus, atque colonam Vicinam, fecit cui nomen Aleſius —

traiectis enim vocabulis intelligendum eſt carmen Homeri. Sunt qui fluvium quoque Aleiſium indicent.

§. 11.

Cum autem in Triphylia ad Meſſeniam quidam perhibeantur Caucones, et Dymen nonnulli Cauconida appellent, ſitque etiam fluvius in agro Dymaeo inter Dymen et Tritaeam, qui et femi-

Ele-

καὶ [5] Καύκων θηλυκῶς, ζητοῦσι [6] καὶ περὶ τῶν Καυκώνων, [7] ὡς μὴ διττοὶ λέγωνται, οἱ μὲν περὶ τὴν Τριφυλίαν, οἱ δὲ περὶ Δύμην καὶ Ἦλιν, καὶ τὸν Καύκωνα· ἐμβάλλει δ' οὗτος εἰς ἕτερον, ὃς [8] Τευθέας [9] ἀρσενικῶς καλεῖται, ὁμώνυμος πολίχνῃ τινὶ τῶν εἰς τὴν Δύμην συνῳκισμένων· πλὴν ὅτι χωρὶς τοῦ [10] σ Τευθέα λέγεται θηλυκῶς αὕτη, ἐκτεινόντων τὴν ἐσχάτην συλ-

5) Atqui mox τὸν Καύκωνα ἀρσενικῶς dicit. Deinde cur dicit καὶ Καύκων· non enim voluit esse τὴν καὶ otiosam. Putabam legendum καὶ Καύκων καὶ Καυκωνὶς, vel Καυκώνη. Sed Eustathius duobus locis [ad Homer. Il. 2, 607. p. 228. et Odyss. 3, 363. p. 134. Bas.] editam lectionem confirmat. *Casaubonus.* Facile in hoc nexu offendere potest καὶ, quod et omittunt Stroz. Paris. et Mosc. At videtur hoc voluisse Strabo, utroque genere efferri.

6) Καὶ abest in Gem. Pl. Paris. Mosc. Pro καὶ Ald. Hopper. dant δέ. Xylander utroque eiecto ζητοῦσι περί.

7) Ὡς omittit Gem. Pletho et post pro λέγωνται scribit λέγονται, uti etiam edd. ante Casaubonum.

8) Mss. Casaubonn. semper, uti ex meis Vatic. Paris. Mosc. Τευθόας. Reliqui cum Guarino et edd. Τευθέας. Cf. Salmasius ad Solin. c. 2. s. 8. p. m. 43. Τευθὶς nomen urbis, sed in Arcadia, Pausaniae 8, 27. 3. et Stephano h. u. Dubia igitur haeret scriptura.

9) Ven. ἀρῶν.

10) Mosc. plene σίγμα. Post Ven. vitiose ἐσχάστην.

minino genere Caucon vocatur, de Cauconibus quaerunt, an non bifariam dicantur, aliique sint in Triphylia, alii circa Dymam, Elidem et Cauconem. Is fluvius in alium effluit, qui Teutheas masculino genere appellatur, nomine conveniens cum oppido quodam in urbem Dymen assumto feminino genere Teu-

Elea. συλλαβὴν, [11] ὅπου τὸ τῆς [12] Νεμιδίας Ἀρτέμιδος ἱερόν. Ὁ δὲ Τευθέας εἰς τὸν Ἀχελῶον ἐμβάλλει τὸν κατὰ Δύμην ῥέοντα, ὁμώνυμον τῷ κατὰ τὴν Ἀκαρνανίαν καλούμενον [13] καὶ Πεῖρον. [14] Τοῦ δ' Ἡσιόδου εἰπόντος,

Ὤικεε

11) Haec ad ἱερὸν omittunt Ven. Stroz. et Gem. Pletho.

12) Vatic. Moscov. Νεμυδίας.

13) Falsus est Xylander, dum sic vertit, tamquam si legisset, τὸν καὶ Πεῖρον. Sed non recipit eam lectionem Casaubonus et jure. *Pirus* enim ad Olenum fluebat, *Achelous* ad Dymen. Certe mutilus est locus Strabonis, quam sine manuscriptorum auxilio supplere non aggrediar. *Palmerius in Gr. auct. p.* 304. Prope Olenum memoratur Pirus a Pausania 8, 18. in. prope Dymen Achelous a Strabone hic et lib 10. p. 450. Circiter 40 stadia tantum a Dyme fluebat Pirus secundum Pausan. c l. sic ut utramque urbem adferre possit. At gravius ulcus subesse videtur. Nempe Pirus in mare exibat (Pausan., c. l.) Acheloum excipiebat Alpheus, (Pausan. 8, 38, 7.) qui est in Pisatide procul hinc quae repugnant. Igitur alius hic fuit Achelous, qui et plures memorantur. Xylander falso Pirum retulit ad Teutheam, cum aperte referendus esset ad hunc Acheloum. Vertit enim: *Teutheas autem in Acheloum — praeter Dymam fluit, alioque nomine Peirus dicitur.* Penzel. in versione insertis quibusdam verbis mederi difficultati studuit, ut Acheloum illum priorem per meatus subterraneos in Pirum elabi referat. Equidem ex Paris. et Mosc. post Ἀκαρνανίαν subplevi καλούμενον, quo addito narratio exsistit manifestior. Pro Πεῖρον Ven. Ἤπειρον, pro ἢ Πεῖρον Mosc coniuncte καίπειρον. Plurima vero hic ab ὁμώνυμον ad μεθορίας infra Gem. Pl. omisit.

14) Desunt haec ad voces οὐκ εὖ in Ven.

Teuthea dicitur, ultima syllaba producta, ubi Nemidiae Dianae est sacellum. Teutheas autem in Acheloum exit, qui praeter Dymam fluit, cognominem Acarnaniae fluvio eundemque etiam Pirum dictum. Nam cum dixerit Hesiodus,

Ole-

Ὤικεε δ' Ὠλενίην πέτρην [15] ποταμοῖο παρ' ὄχθας Elea.
[16] Εὐρῆος Πείροιο· —

μεταγράφουσί τινες [17] πόρσιο, οὐκ εὖ. Περὶ δὲ τῶν Καυκώνων ζητοῦσί [18] τισιν, ὅτι τῆς Ἀθηνᾶς τῆς τῷ [19] Μέντῃ [20] ὡμοιωμένης, [21] εἰπούσης πρὸς Νέστορα,

[22] Νῦν, ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους
[23] Εἶμ', ἔνθα χρεῖός μοι [24] ὀφείλεται· —

δοκεῖ σημαίνεσθαι χώρα τις ἐν τῇ τῶν Ἐπειῶν, ἣν οἱ Καύκωνες εἶχον, ἕτεροι ὄντες τῶν ἐν τῇ Τρι-

15) Ald. Hopper. Xyl. male ποταμοῦ.

16) Mosc. Paris. εὐρεῖος, non bene.

17) Mosc. πώροιο.

18) Scrimger. Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonn. φησὶν, quod et expressit Guarinus. Sed vulgatam aliorum τισιν, quae bene cohaeret cum seq. δοκεῖ, iam proposuit Aldus.

19) Casaubonn. Stroz. Paris. Mosc. Vatic. Μέντορι, male et invito Homero Odyss. 1, 105. et 3, 363.

20) Stroz. Paris. Moscov. subiungunt ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ.

21) Ven. male εἰποῦσα. Post melius τὸν Νέστορα cum Paris. Mosc. et Stroz.

22) Νῦν deest in Paris. Mosc. Ven. et ed. Aldi, quae et deinceps vitiose dat αὐτάρ. Tum Ven. ἠῶθα.

23) Mosc. Εἴμ', Ald. Εἶμι.

24) Casaubonus praefert ὀφέλλεται, quod hodie legitur in Homero Odyss. 3. 367. Huic verbo autem Stroz. Mosc. Paris. Vatic. 173. 174. ex Homeri loco adspersa varietate subnectunt haec:

Olenium incoluit saxum, fluvii prope ripam
Undosi Peiri —.

Quidam Peiri in πόρου, id est meatus, perperam mutaverunt. Praeterea cum Minerva sub Mentoris forma Nestori dicat,

Sub lucem cras magnanimos Cauconas adibo,
Namque ibi debetur mihi magna pecunia pridem:

videtur nonnullis regio quaedam Epeorum significari, quam Caucones tenuerint, diversi ab iis, qui in Triphylia

Elea. [25] Τριφυλίᾳ, ἐπεκτείνοντες καὶ μέχρι [26] Δυμαίας τυχόν. Οὔτε [27] δὲ τὴν Δύμην, ὁπόθεν Καυκωνίδα εἰρῆσθαι συμβέβηκε, παραλιπεῖν ἄξιον, οὔτε τὸν ποταμὸν, ὁπόθεν Καύκων εἴρηται, διὰ τὸ τοὺς Καύκωνας [28] παρέχειν ζήτησιν, οἵ τινές ποτέ εἰσιν, ὅπου φησὶν ἡ Ἀθηνᾶ βαδίζειν, κατὰ τὴν τῦ χρέους κομιδήν. [29] Εἰ γὰρ μὴ δεχοίμεθα τοὺς ἐν τῇ Τριφυλίᾳ λέγεσθαι τοὺς περὶ [30] Λέπρεον· οὐκ οἶδ', ὅπως πιθανὸς ἔσαι ὁ λόγος· διὸ καὶ γράφουσί τινες·

— ἔνθα χρεῖός μοι [31] ὀφείλεται Ἤλιδι δίῃ,
Οὐκ [32] ὀλίγον.

δῆ-

hacc: ἔτι (Stroz. ὅτι) νέον γε οὐδ' ὀλίγον (Stroz. οὐδ' ὀλίγην) σὺ δὲ (Parif. οὐδὲ) τῦτον ἐπεὶ τεὸν ἵκετο δῶμα Πέμψον (hactenus in Stroz. defunt inde a σὺ δὲ) σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ (Parif. Mofc. υἱῷ· Vatic. υἱῷ· Stroz. ᾗ) δὸς (Stroz. δῶς) δέ οἱ ἵππυς.

25) Cafaubonn. Τριφύλῳ, (ut et Ven.) et Τριφυλίᾳ, et fic Parif. et Mofc. Τρυφυλίᾳ Vatic. Ex edd. Aldus et Hopper. Τριφύλῃ· tum Τριφυλίῃ. Dedi Τριφυλίᾳ, quippe in oratione Strabonis, ut fupra p. 339. et poft, praecipientibus ipfis libris.

26) Cum articulo τῆς Parif. et Mofc.

27) Iidem et Stroz. γὰρ τήν.

28) Parif. περιέχειν.

29) Parif. Mofc. Εἰ γὰρ δή.

30) Operarum vitio per ι hic editum fuiffe putabat Dukerus ad Thucyd. 5, 31. n. 38. quia femper alibi Strabo habet per ε. At confenfiffe in hac fcriptura videntur omnes libri, quippe ex qui-

lia funt, et fortaffis usque ad agrum etiam Dymaeum porrecti. Sed neque id omitti par eft, unde nomen Cauconidis Dymae obtigerit, et unde fluvio Cauconi: quando quaeftio movetur, quinam fuerint Caucones, ad quos fe debiti exigendi gratia profi-

cifci Mentor dicit. Si enim non intelligamus eos, qui in Triphylia apud Lepreum funt, non video, qua ratione fidem conciliare verbis poffimus. Ideoque nonnulli fcribunt,

Namque ibi debetur mihi in Elide —

Hec

Δῆλον δὲ μᾶλλον τοῦτ' ἔσται, ἐπειδὰν τὴν Πισᾶτιν καὶ τὴν ἑξῆς Τριφυλίαν διεξίωμεν μέχρι τῆς τῶν Μεσσηνίων μεθορίας. Elea.

§. 12.

Μετὰ δὲ τὸν [1]Χελωνάταν ὁ τῶν [2]Πισατῶν αἰγιαλὸς[3] πολύς· εἶτ' ἄκρα [4]Φειά· ἦν δὲ [5]καὶ πολίχνη, Φει-

quibus nulla diverſitas notata erat; *Leprium* etiam reddit Guarinus, et ſic exhibent etiam alibi boni codices, uti docent Waſſe et ipſe Dukerus ad Thucyd. 5, 34. aliis quidem reluctantibus. Sic Ptolemaeus 3, 16. Λέπριον, nec aliter codices quidam infra p. 346. et poſtea. Cf. etiam de hac ſcriptura per ι, pro qua et ει, Sylburg. ad Pauſan. 5, 5. p. m. 385. ubi et de genere. Dubitavi tamen eam hic retinere, cum alibi noſter fide plerorum. Mſſ. praeferat ε et ita alii auctores veteres exhibeant.

31) Caſaubonus, ut ſupra iam notavi, praetulerit ὀφέλλεται.

32) Mſſ. Caſaubonn. Moſc. Pariſ. Vatican. Stroz. multa hic adtexunt pro iis, quae vulgata exemplaria ſubpeditant: Σαφεστέραν δ' ἕξει τὴν ἐπίσκεψιν τοῦτο, ἐπειδὰν τὴν ἑξῆς χώραν περιοδεύσωμεν· τὴν δὲ Πισᾶτιν (Pariſ. Moſc. ut ſupra Πεισᾶτιν) τὴν Τριφυλίαν μέχρι τῆς τῶν Μεσσηνίων μεθορίας. Reddit ea etiam in verſione Guarinus. At Venet. in ipſo contextu, Stroz. in margine poſt οὐκ ὀλίγον haec ſubiungunt: διαβάλλεται δὲ τὴν περὶ τούτου σκέψιν εἰς τὰ ἑξῆς. Μετὰ δὲ — Quae hodie fertur lectio, auctorem habet Aldum, comprobante tamen Mediceo, qui tantum poſt ἑξῆς ponit κειμένην. Utra a Strabone profecta, (nam tertia librarii gloſſam continet) difficile eſt dictu. Priorem tamen in tanto codicum conſenſu praetulerim.

1) Stroz. Χελώνταν.

2) Moſc. cum Pariſ. ut antea, per ει. Prior etiam ſubiicit ἐστίν.

3) Deeſt in Ven. Stroz. Vatic. et Gem. Pl.

4) Moſc. Φειαί· Ven. Φεῖα. Cf. poſt.

5) Addidit primum hanc particulam Xylander ex Euſtathio ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. ſ. 671. Agnoſcunt etiam Mſſ.

Hoc autem fiet manifeſtius, quando Piſaeam regionem atque deinceps Triphyliam usque ad fines Meſſeniae exponemus.

§. 12.

Chelonatam ſequitur ora Piſatidis longo tractu: inde Pheia promontorium cum oppido.

Pheiae

Elea. Φειᾶς πὰρ [6] τείχεσσιν, [7] Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.
p. 343. Ἔστι γὰρ καὶ [8] ποτάμιον πλησίον· ἔνιοι δ' ἀρχὴν τῆς [9] Πισάτιδος, τὴν [10] Φειὰν φασι· πρόκειται δὲ [11] καὶ ταύτης νησίον καὶ λιμὴν, [12] ἔνθεν εἰς Ὀλυμπίαν [13] τὸ ἐγγύτατον ἐκ θαλάττης [14] ἐστὶ, στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Εἶτ' ἄλλη ἄκρα [15] ἐπὶ πολὺ [16] προέχουσα ἐπὶ [17] τὴν

6) Parif. τείχεσιν, invito metro, etfi et fic Euftathius et ex editoribus Aldus.

7) Cafaubonn. et Stroz. Ἰαρδάνῃ ἀμφὶ ῥέεθρον. In reliquis meis, ut in Homero etiam Villoif. Ἰαρδάνου. Ῥέεθρον tamen etiam volunt Mofc. et Vatic. ut fcholia quaedam Homeri. V. fchol. Villoifon. ad h. l. et quae excitavit Holften. ad Stephan. p. 343.

8) Gem. Pletho ex correctione ποταμός. Sed alterum cum libris fervat etiam Euftath. c. l.

9) Parif. per ει, ut folet alibi.

10) Parif. Mofc. Φειαί· Ven. Φεῖαν, ut antea. Plurali numero effert etiam Euftath. ad Homer. Il. 2, 77. p. 247, 42. et alibi. Singulari, ut nofter, probat Thucyd. 2, 25. et alibi, et producit Stephanus, etfi de urbe adiacente.

11) Καὶ in edd. ante Cafaubonum exfulabat. Nempe ita refpicit nofter, quod fupra p. 338. in. de Chelonata dixerat.

12) Venet. ἔνθ'.

13) Cafaubonn. Venet. Parif. Mofc. Vatic. τῷ ἐγγυτάτῳ· et fic Gem. Pletho cum epitome in ed. Baf. tantum τὸ pro τῷ.

14) Non habet Ven. et edd. ante Cafaubonum.

15) Cafaubonn. Mofc. Parif. Vatic. praemiffa voce εὐθὺς, in qua ex auctorum aliorum narrationibus Ἰχθὺς, [Ἰχθῦς forte rectius Xenophonti in Hift. Gr. 6, 2, 31.] acute cernit Palmerius, quod poft corruptionem, quia εὐθὺς fenfum turbaret, expulfum putat. Palmerii coniecturam excepit Penzelius.

16) Mofc. προὔχουσα.

Pheiae moenia pone, tuas et Iardane ripas.

Eft enim in propinquo exiguus amnis. Quidam Pifatidis initium Pheiam conftituunt. Parva ante eam fita eft infula, et portus, unde Olympiam mari breviffima navigatio ftadiorum cxx. Alind deinde eft promontorium

[17] τὴν δύσιν, [18] καθάπερ ὁ Χελωνάτας, ἀφ᾽ ἧς [19] [πάλιν] ἐπὶ [20] τὴν Κεφαλληνίαν [21] στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Εἶθ᾽ ὁ Ἀλφειὸς ἐκδίδωσι, διέχων τοῦ [22] Χελωνάτα [23] στάδια διακόσια ὀγδοήκοντα, [24] Ἀράξου δὲ πεντακόσια τεσσαράκοντα πέντε. Ῥεῖ δ᾽ ἐκ τῶν αὐτῶν τόπων, ἐξ ὧν καὶ ὁ Εὐρώτας· καλεῖται δὲ [25] Ἀσέα κώμη τῆς [26] Με- Elea.

17) Articulum omittunt Ven. et Gem. Pl. cum Aldo, Hoppero, Xylandro.

18) Haec ad Χελωνάτας non adferunt Stroz. Ven. Gem. Pletho; uncis etiam inclusit Casaubonus, cum ferri per nexum et ex vero possint. Referenda enim sunt ad praecedens δύσιν. Cf. supra p. 338.

19) Hanc vocem reprobant iidem codices, et inde ad εἶθ᾽ cum interiectis omittit Paris. Πάλιν uncis recte inclusit tamquam inepte invectum Casaubonus. Nihil enim praecedit, cui respondeat, et supra c. l. alia memorantur, et, quod ipsa res fert, diversa.

20) Sine articulo Ven. et edd. ante Casaubonum.

21) Ven. στάδια, uti mox omnes. Sed promiscua forma hanc vocem libri Strabonis exhibent, ita ut vix in locis singulis certi aliquid constitui possit.

22) Gem. Pletho Ἀχελώου. Ante Casaubonum Χελωνάτα, quam Doricam formam frequentat noster, veluti p. 335. 338. 348. 456. Sic Εὐρώτα et alia. Aequabilitatis caussa eam revocavi, in primis cum praeeat Paris. pro Χελωνάτου.

23) Gem. Pletho, Paris. σταδίους διακοσίους, posterius etiam Vatic. Corrupte et truncato vocabulo altero Mosc. σταδίους ὀσίους. Idem post etiam πεντακοσίους.

24) Desunt hinc ad πέντε in Gem. Pl. Ven. et Stroz.

25) Sic recte, non Ἀβία, ut lib. 5. [lib. 6. p. 275.] *Casaubonus.* In Ἀσέα consentiunt omnes, tantum quod Guarinus et

rium versus occasum instar Chelonatae longe procurrens, unde ad Cephalleniam [itidem] cxx stadia. Post Alphei ostia, ccxxc stadiis a Chelonata, ab Araxo ıↃxlv. Fluit Alpheus ex iisdem locis, e quibus Eurotas: nimirum ab Asea Megalopoliti-

Elea. [26]Μεγαλοπολίτιδος, [27] πλησίον ἀλλήλων ἔχουσα δύο πηγάς, ἐξ ὧν ῥέουσιν οἱ λεχθέτες ποταμοί· [28]δύντες δ' [29] ὑπὸ γῆν ἐπὶ [30] συχνοὺς σταδίους, ἀνατέλλουσι πάλιν, εἶθ' ὁ μὲν εἰς τὴν Λακωνικήν, ὁ δ' εἰς τὴν [31] Πισᾶτιν κατάγεται. Ὁ μὲν οὖν Εὐρώτας κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς [32] Βλεμινάτιδος ἀνα-

et Heresbachius referunt *Asia*. Sic Ἀσίας Hesychius s. v. Ἀσιώτας et quidam alii per ι. Cf. Palmerii not. ad Stephanum Byz. in Bocharti Geogr. sacra p. m. 803.

26) Eustath. ad Dionys. v. 409., ubi hunc locum repetit, divise dat μεγάλης πόλεως, uti Ptolem. 3. 16. pro Μεγαλόπολις, quod tantum non semper ponit Pausanias. Et sic alii. Eadem variatio infra aliquoties de urbis nomine notabitur.

27) Hoc et proximum vocabulum non habent Ven. et Stroz.

28) Mosc. δῦντες.

29) Casaubonn. Paris. Mosc. ὑπὸ γῆς. Alii ὑπὸ γῆν, uti etiam refert Eustath. c. l. Contra variatur infra p. 370. in. lib. 10. p. 455. et alibi. De motu ὑπὸ γῆν videtur praeferendum, ut lib. 6. p. 275. Contra ῥεῖθρον ὑπὸ γῆς lib. 6. p. 270. lib. 9. p. 406. lib. 10. p. 455. et alibi. Cf. infra p. 371.

30) Eustathius c. l. reddit hinc συχνὰ στάδια, uti facit et alibi ex promiscuo utriusque formae usu, perinde atque alii.

31) Mosc. per ει, quod aliquoties iam adfuit redibitque. Pro Πισάτιν dedi, ut antea, Πισᾶτιν.

32) Articulus praemissus abest in Ven. In ipsa nominis scriptura consentiunt omnes libri cum Guarino et editionibus. Haesit tamen in ea Xylander, et Casaubonus, quorum ille Βεμβινάτιδος malit, quod Bembinam alibi invenerit, hic Βελμινάτιδος, quod sit Βελβινάτιδος. Utrumque posuit in nota, posterius in margine. Nempe varie hoc nomen in libris auctorum vel scribitur, vel depravatur, ut incerta vagari videatur forma. Pausan. 3, 21, 3. et 8, 35, 3. habet Βελεμίναν· idem 8, 27. 3. Βλένιναν, etsi ex eodem libro Stephanus excitat Βλέμινα. Polybio 2,

litidis vico, ubi duorum horum fluviorum fontes vicini sunt. Qui cum per complura stadia infra terram subeant, rursus erumpunt, atque Laconicam hic, Pisaeam ille petunt. Et Eurotas quidem initio Bleminatidis regionis suum ex ferens

ἀναδείξας τὸ ῥεῖθρον, παρ' αὐτὴν τὴν Σπάρτην ῥυεὶς, καὶ διεξιὼν αὐλῶνά τινα [33] μακρὸν κατὰ τὸ Ἕλος, ȣ̃ μέμνηται [34] ὁ ποιητὴς, ἐκδίδωσι μεταξὺ Γυθίȣ τοῦ τῆς Σπάρτης ἐπινείȣ, καὶ [35] Ἀκραίων. Ὁ δ' Elea.

2, 54, 3. dicitur Βελμινᾶτις. Aliis per β, uti Livio 38, 34, 8. *ager Belbinatis*; Stobaeo Sermon. 38. ὁ Βελβινήτης, uti quidem emendat Meurſius in Miſcell. Lacon. 4, 4. p. 261. pro vulgato Βελβινθείτης; Plutarcho in Cleomene c. 4. Βελβίνα. Tum in Suida legitur Βεμβίνα, in Heſychio Βελαίνα, vitioſe pro Βελβίνα, quod et literarum ſeries admittit. Vid. quae de eo diſſeruerunt viri docti, Berkelius ad Stephanum p. 214. Holſten. ad eundem p. 64. Meurſius c. l. Drakenb. et Schweighaeuſerus, ille ad Liv. hic ad Polyb. cc. ll. In Polybio ſi transpoſitis literis legatur Βλεμινᾶτις, noſter optime conſentit, aliis minime discordantibus. Vulgatam igitur nolui laceſſere.

33) Caſaubonn. μακρὸν et μαντικόν. Illud ex meis etiam adponunt Moſc. Pariſ. Vatic. Stroz. cum Guarino; hoc Venetus. Μικρὸν tamen habuiſſe videtur Gem. Pletho ediditque Aldus cum ceteris. Commutatio facilis, quae notatur in Ariſtot. Poet. c. 17. et aliis. Cf. Schweighaeuſer ad Polyb. 1, 53, 6. Sed utrum eligendum ſit μικρὸν an μακρὸν, haeſitavi, et cum talia ex ipſa locorum indole iudicari poſſint et debeant, multis excuſſis nihil abſtuli. Praetuli tamen μακρὸν, tum propter auctoritatem codicum tantum non omnium, tum quod magis memoratu dignum id videretur.

34) Moſc. Stroz. praeponunt καί.

35) Ita libri ſcripti omnes cum editis. Tantum Guarinus *Acree*. Cf. infra ad p. 363. f. Xylander in nota quidem praefert Ἀκριῶν, forte rectius; qua forma exſtat apud Pauſan. 3, 21, 6. et 22, 5. Ἄκρεια legitur in Ptolemaeo 3, 16. Ἄκρα vitioſe in Polyaeno 3, 1, 1. Nec Ἀκραῖα probat in noſtro Weſſeling. ad Hieroclis Synecdem. p. 647. praefertque Ἀκριαί. Certe facilis fuit corruptio. At quia ſic infra in eadem narratione redit, in re dubia notare haec, quam vulgatam mutare malui.

ferens meatum, praeter ipſam Spartam labitur, et longa apud Helos (cuius poëta etiam meminit) convalle peragrata, inter Gythium Spartae navale et Acrias in mare effluit.

Elea. Ἀλφειὸς παραλαβὼν τόν τε [36] Κελάδοντα καὶ τὸν Ἐρύμανθον, καὶ ἄλλους ἀσημοτέρους, διὰ τῆς [37] [Φρίξης, καὶ τῆς] [38] Πισάτιδος καὶ Τριφυλίας ἐνεχθεὶς, παρ' αὐτὴν τὴν Ὀλυμπίαν, ἐπὶ θάλατταν τὴν Σικελικὴν [39] ἐκπίπτει μεταξὺ Φειᾶς τε καὶ [40] Πιτάνης. Πρὸς

36) Locum hunc partim mutilum, partim corruptum esse, prolixa disputatione evincere studet Palmerius in animadv. ad Gr. auctor. p. 304. Prius efficit ex voce ἀσημοτέρους, cum maiores et insigniores amnes, quos recte poterat, non memoraverit; posterius ex Κελάδοντα, quem non constet in Alpheum influere, immo Celadum, teste Pausania 8, 38, 7. Hinc pro Κελάδοντα leg. coniicit καὶ Λάδωνα, atque totum hunc locum sic refingit: παραλαβών τε Ἐλίσσοντα (ex Pausania 8, 29. extr.) καὶ Λάδωνα καὶ Ἐρύμανθον· quae et in versione expressit Penzelius. At invitis codicibus omnibus, quibuscum consentit etiam epitomes auctor, obtrudi ea Straboni minime possunt, et Celadon forte Homeri causa ex Homero Il. 7, 133. traductus est. Cf. infra p. 348. Tum vero Homero celebritatem debet et ἀσημοτέρους in obpositione constitutum est. An vero plures praeterea nominare voluerit, dubium manet.

37) Desunt haec Φρ. καὶ τῆς in Gem. Plethone et uncis inclusit Casaubonus. Nempe cum subsequatur Τριφυλίας, cuius haec urbs fuit, (Polyb. 4, 77, 9.) commode abesse possunt, et abesse voluit in versione Penzelius. Agnoscunt tamen alii libri, et sic passim talia hac ratione connectuntur.

38) Paris. Mosc. ex more, uti et paullo post, Πεισάτιδος.

39) Casaubonn. Scrimger. Ven. ἐκπίπτων. Illud in clausula bene.

40) Paris. Mosc. ἐπιτάνης. Haud temere et casu. Nulla enim usquam hic Pitane commemoratur. An voluerunt dare Ἐπιταλίου, quam urbem in Triphylia ponit Stephanus ex Polybio 4, 80, 13. Cf. Strabo infra p. 349 et Xenoph. in Hist. Gr. 3, 2, 29. Attamen ab ora maritima versus Arcadiam remotum fuit.

fluit. Alpheus autem receptis Celadonte, et Erymantho, aliisque obscurioribus fluminibus, per [Phrixam,] Pisatidem, Triphyliamque delapsus, inter Pheiam et Pitanen in mare iuxta ipsam Olympiam evolvitur. Ad ostia

Πρὸς δὲ τῇ ἐκβολῇ τὸ τῆς [41] Ἀλφειονίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης ἄλσος ἐςὶ, (λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως,) [42] ἀπέχον τῆς Ὀλυμπίας εἰς ὀγδοήκοντα ςαδίους. Ταύτῃ δὲ τῇ θεῷ καὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ κατ' ἔτος συντελεῖται πανήγυρις, [43] καθάπερ καὶ τῇ Ἐλαφίᾳ, καὶ τῇ Δαφνίᾳ. Μεςὴ δ' ἐςὶν ἡ γῆ πᾶσα Ἀρτεμισίων [44] τε καὶ Ἀφροδισίων, καὶ Νυμφαίων ἐν ἄλσεσιν [45] ἀνθέων, Elea.

41) Alphioniae Dianae cum nemo veterum faciat mentionem, atque ex Paufania 6, 22. f. conftet, Alphiaeam Dianam ab aliis Elaphiaeam fuiffe dictam, Cafaubonus ad Athenaeum 8, 7. p. 278. non dubitat, quin fcripferit Strabo τὸ τῆς Ἐλαφιαίας Ἀρτέμιδος ἢ Ἀλφειούσης. At ut nimis recedit haec emendatio a librorum veftigiis, ita nec ferre videtur fubfequens cognomen Ἐλαφία, quod idem fpectat, uti docet Paufanias, ἐλαφηβόλος alias, et quod Strabo in Alpheo, cognominum horum caufa, fubfiftit.

42) Ab ἀπέχον ad ςαδίους filet Ven.

43) Aldus, Hopper. καθὰ καί. Xyl. κάθα καί.

44) Inferui ex Parif. et Mofc. Praecedentem vocem Medic. edit Ἀρτεμισείων καὶ Ἀφροδισείων.

45) Haec vox fufpecta eft Xylandro et Cafaubono, quorum ille mutat in ἀναθεμάτων, quod et in verfione expreflerat, hic in ἀνατεθέντων, quod et Holftenium probaffe adfcripferat Siebenkeefius. Vulgatae tamen lectionis, quam et praeferunt libri omnes, tutelam fufcepit Tyrwhittus, quia Artemifia, Aphrodifia et Nymphaea fint revera florum nomina, qualia etiam Hermea putat et Pofidia licet fingulorum fpecies determinare haud fit facile. Nec ego vulgatam laceffendam puto, ità tamen, ut ἀνθέων pofitum fit pro ἀνθινοῖς, et ad florida fanorum loca referatur, vel etiam pro ἀνθέμων, unde exfiftant luci floribus, maxime rofis confiti, uti explicat vocem Suidas, de quo etiam cf. Mazochius

oftia eius lucus eft Dianae five Alpheioniae five Alphiufae (utroque enim modo dicitur) ab Olympia diffitus ftadiis ad xxc. Huius deae in honorem quot annis Olympiae feftus conventus agitur, ut et Elaphiae et Daphniae. Tota vero regio referta eft fanis Dianae, Veneris et Nympha-

Elea. θέων, ὡς τὸ πολὺ διὰ τὴν [46] εὐυδρίαν· [47] συχνὰ δὲ καὶ Ἑρμεῖα ἐν ταῖς ὁδοῖς, [48] Ποσείδια δ' ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς. Ἐν δὲ τῷ τῆς Ἀλφειονίας ἱερῷ γραφαὶ Κλεάνθους [49] τε καὶ Ἀρήγοντος, ἀνδρῶν Κορινθίων, τοῦ μὲν Τροίας ἅλωσις καὶ Ἀθηνᾶς γοναὶ, τοῦ δ' Ἄρτεμις ἀναφερομένη ἐπὶ γρυπὸς σφόδρα [50] εὐδοκίμου.

§. 13.

[1] Εἶτα τὸ διεῖργον ὄρος τῆς Τριφυλίας τὴν Μακιστίαν ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' ἄλλος ποταμὸς Χαλκὶς,

chius ad tab. Heracl. p. 243. Sed et omnino usitate ἄλση ἀνθέων intelligi possunt. Neque enim hic genitivus contractionem patitur, uti praeter Suidam monuit etiam Thomas Magister p. 72. ad quem tamen consuli possunt a doctis viris notata.

46) Sic recte Hopperus. At Aldus et Xylander εὐδρίαν.

47) Haec verba a συχνὰ ad εὐδοκίμου omittit Gem. Pletho.

48) Sic Paris. et Mosc. quod dedi pro vulgato Ποσείδεα, uti lib. 7. p. 324. De scripturae varietate, etiam similium, plurima dabit Eustathius ad Homer. Odyss. 6, 266. p. 263. 15. Bas. qui tamen et ipse ponit Ποσίδειον, et quae conlecta reposui ad Melam 1, 17. in. In fine per ει et ι recte scribi posse censuit etiam Wesseling. ad Diodor. Sic. 3, 43. et ante eum Sylburg. ad Pausan. 2, 26. Casaubonus parum sibi in penultima constat.

49) Vocula haec abest ante Casaubonum.

50) Casaubonn. εὐδοκιμεῖ, uti et Stroz. vel εὐδόκιμοι, uti Vatic. et Paris. Hic tamen Mosc. εὐδόκιμος, aptius forte.

1) Dominicus Niger [in Geogr. p. 326.] videtur legisse suo tempore: Εἶτα Πιτάνης τὸ διεῖργον. *Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 305.* 2)

pharum, in lucis maxime propter aquarum copiam floridissimis; crebra sunt etiam delubra Mercurii in viis, Neptuni in litoribus. In Alpheoniae autem templo picturae sunt Cleanthis et Aregontis, Corinthiorum. Quorum alter Troiae excidium pinxit et Minervae nativitatem, alter Dianam gryphe praeclare efficto subvectam sursum.

§. 13.

Sequitur mons, qui Macistiae Triphyliam a Pisatide distinguit. Tum amnis Chalcis,

κίς, καὶ [2] κρήνη Κρουνοὶ, καὶ κατοικία Χαλκὶς, καὶ Elea.
τὸ Σαμικὸν μετὰ ταῦτα, ὅπου τὸ μάλιστα τιμώμενον τοῦ Σαμίου [3] Ποσειδῶνος ἱερόν· ἔστι δ' ἄλσος [4] ἀγριελαιῶν [5] πλέων· ἐπεμελοῦντο δ' αὐτοῦ Μακίστιοι· οὗτοι δὲ καὶ τὴν ἐκεχειρίαν ἐπήγγελλον, ἣν καλοῦσι [6] Σάμιοι· συντελοῦσι δ' εἰς τὸ ἱερὸν πάντες Τριφύλιοι.

§. 14.

Κατὰ ταῦτα δέ πως τὰ ἱερὰ ὑπέρκειται [1] τῆς θαλάττης, ἐν τριάκοντα ἢ μικρῷ πλείοσι σταδίοις, ὁ Τρι-

 Φυ-

2) Duo haec verba omittit Gem. Pl.

3) Stroz. Ποσειδῖνȣ, ut infra p. 345.

4) Ita codices et ad primam Casauboni editiones; post ἀγριελαῖον, quod et alias scribendum erat ἀγριέλαιον.

5) Ita Casaubonn. Stroz. unus, Vatic. Paris. Mosc. pro quo Stroz. alter Ven. Gem. Pl. πλέον. Editiones omnes habent πλῆρες ab Aldo inlatum, forte quia displiceret Attica forma. At et sic post εὔγεων et similia passim in nostro leguntur.

6) Pro Σάμιοι, quam vocem suspectam habet Casaubonus, Xylander malit Σαμίαν vel Σαμικήν. Nempe desideratur singulare nomen, quod excidisse potest in libris, nisi quis explicare velit, *uti vocant Samii*, immo *Samici*, quod gentile adfert praeter Σαμικεὺς Stephanus. Forte etiam antea τὸ κ, quod vix abesse potest, in Σαμίȣ inseri debet, etsi infra sine eo recurrit. Ceterum verba οὗτοι — Σάμιοι desiderantur in Ven. Stroz. et Gem. Plethone.

1) Haec ad σταδίοις desunt in Stroz. et Ven.

cis, et fons Cruni, et pagus Chalcis, ac Samicum deinde, ubi Samii Neptuni est templum summa cultum veneratione: lucus est oleastrorum plenus, cuius procuratio erat penes Macistios, qui et ferias indicebant, quas vocant Samii. Contribuebant ad hoc templum omnes Triphylii.

§. 14.

Secundum haec fere sacella, XXX aut paulo pluribus a mari stadiis situs fuit Py-

Elea. Φυλιακὸς Πύλος καὶ [2] Λεπρεατικὸς, ὃν καλεῖ ὁ ποιη-
pag. 344. τὴς Ἠμαθόεντα, καὶ παραδίδωσι τȣ̃ Νέϛορος πατρί-
δα, ὡς ἄν τις ἐκ τῶν ἐπῶν [3] τȣ̃ Ὁμήρȣ τεκμαίροιτο· εἴτε τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ πρὸς ἄρκτον Ἀμάθου καλουμένου πρότερον, [4] ὃς νῦν Μάμαος καὶ [5] Ἀρκαδιακὸς καλεῖται, ὥστ' ἐντεῦθεν Ἠμαθόεντα κεκλῆσθαι· εἴτε τούτου μὲν [6] Παμίσȣ καλȣμένȣ ὁμωνύμως τοῖς ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ δυσὶ, τῆς δὲ πόλεως ἄδηλον ἐχούσης τὴν ἐτυμολογίαν τȣ̃ ἐπιθέτου· καὶ γὰρ τὸ ἀμαθῶδη τὸν ποταμὸν, ἢ τὴν χώραν εἶναι, ψεῦδός φασι. [7] Καὶ τὸ τῆς [8] Σκιλλουντίας δὲ Ἀθηνᾶς ἱερὸν τὸ περὶ Σκιλλοῦντα τῶν ἐπιφανῶν ἐϛιν, Ὀλυμπίας

2) Etiam hic per ι dant Parif. et Mofc. Aldus et Hopper. Λεπρειατικός.

3) Mofc. τῶν.

4) Verba ὃς νῦν — καλεῖται non habent Stroz. et Ven.

5) Cafaubonn. Vatic. Mofcov. Parif. Ἀρκαδικὸς, quod et expreffit Guarinus; et rectius videtur. Altera forma Ἀρκαδιακὸς an occurrat, dubito, equidem certe non notavi. Forte peculiare aliquid huic fluvio tribuitur.

6) Sic Mofc. ut infra p. 353. et alii. Cf. ad p. 336. Sic Ἄμισος et fimilia. Vulgo antea Παμισȣ̃. Ven. Παμίας.

7) Defunt haec ad Φέλλωνα in Stroz. Ven. et Gem. Plethone.

8) Mofc. Σκυλλυντίας· Parif. Aldus et Hopper. Σκυλλȣτίας.

Pylus Tryphiliacus et Lepreaticus, quem Homerus (ut ex eius verfibus coniectura colligere licet) Emathoentem vocat: five id vocabuli ab Amatho ductum fit flumine, qui eam, qua feptentriones, fpectat, allueret, quem nunc Mamaum vocant et Arcadiacum: five fluvius is Pamifus dictus fuit, quo nomine et alii in Meffenia funt duo, et epitheti ratio in obfcuro manet; nam vel fluvium, vel agrum ibi fabulofum (amathos Graece fabulum notat) effe, falfo perhiberi aiunt. Sed et Scilluntiae Minervae unum ex infignibus apud Scilluntem eft iuxta Phellonem, prope Olym-

πίας πλησίον κατὰ τὸν Φέλλωνα. Πρὸς ἕω δ' ἐςὶν ὄρος τȣ̃ Πύλȣ πλησίον ἐπώνυμον [9] Μίνθης, ἣν μυθεύουσι παλλακὴν τȣ̃ Ἅδȣ γενομένην, ἀπατηθεῖσαν ὑπὸ τῆς [10] Κόρης, εἰς τὴν κηπαίαν [11] μίνθην μεταβαλεῖν, ἥν τινες ἡδύοσμον καλȣ̃σι. Καὶ δὴ καὶ τέμενός ἐςιν Ἅδου πρὸς τῷ ὄρει τιμώμενον [12] ὑπὸ Μακιςίων. καὶ Δήμητρος ἄλσος [13] ὑπερκείμενον τȣ̃ Πυλιακοῦ πεδίου. Τὸ δὲ πεδίον [14] εὔγεών ἐςι τȣ̃το, [15] τῇ θαλάττῃ δὲ συνάψαν, [16] παρατείνει παρά τε τὸ μεταξὺ τȣ̃ τε Σαμικοῦ καὶ [17] ποταμοῦ Νέδας διάςημα. Θινώδης Elea.

9) Quasi epitome hic discrepet a Strabone, notatur ibi ad verba ὄρος καλȣ́μενον Μίνθη p. 114. ed. Hudf. Straboni esse Μίνθης, cum uterque bene invicem consentiant; dummodo diversam teneas structuram. Sic Μίνθη etiam est Ptolemaeo 3, 16.

10) Stroz. κήρης.

11) Ven. μίνθιν.

12) Καὶ praemittit Mosc.

13) Ita consentientibus libris et linguae usu reposuit Casaubonus, cum antea legeretur ὑποκείμενον.

14) Ven. et edd. ante Casaubonum εὔγεον.

15) A θαλάττῃ ad διάςημα desunt omnia in Gem. Plethone.

16) Verba παρατείνει παρά τε itidem omissa sunt in Paris. et subplenda in spatio vacuo relicta, uti post vox διάςημα.

17) Mosc. ποταμικȣ̃.

Olympiam. Orientem porro versus Minthe mons est Pylo vicinus, nomine Mintham referens. Quam aiunt pellicem fuisse Ditis, deceptamque a Proserpina, in mentam hortensem abiisse, quam herbam nonnulli ab odoris suavitate Hedyosmon vocant. Sane et templum est Plutonis ad montem, quod venerantur Macistii: et lucus Cereris Pylio campo subiectus. Campus iste solum habet fertile, et qua mare attingit, quod est inter Samicum et Nedam flumen intervalli explet. Litus autem marinum sa-

Elea. δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάσσης αἰγιαλὸς, ὥστ' οὐκ ἂν ἀπογνοίη τις ἐντεῦθεν ἠμαθόεντα ὠνομάσθαι τὸν Πύλον.

§. 15.

Πρὸς ἄρκτον δ' ὅμορα ἦν τῷ Πύλῳ δύο [1] πολίδια Τριφυλιακὰ, Ὕπανα καὶ [2] Τυπανέαι, ὧν τὸ μὲν εἰς Ἦλιν συνῳκίσθη, τό δε δ' [3] ἔμεινε. Καὶ ποταμοὶ δὲ δύο ἐγγὺς ῥέουσιν, ὅ, τε [4] Δαλίων καὶ ὁ Ἀχέρων, ἐμβάλλοντες εἰς τὸν Ἀλφειόν. [5] Ὁ δὲ Ἀχέρων κατὰ τὴν

1) Moſc. Pariſ. Ven. Stroz. πολείδια, uti lib. 9. p. 412. et alibi. Tum Ven. et Stroz. reliqua ad ἔμεινε omittunt; tantum ὑπὸ in Stroz.

2) Moſc. Τύπανσαι, Pariſ. Medic. Τύπανσα. Vatic. Τυάνεαι. Guarinus vertit: *Epana atque Tiphana*. Heresbachius reddidit Aldum: *Hypana atque Ctypanſa*. Penzel. *Hypana und Typanea*. Editiones Ὕπανα καὶ Κτύπανσα. Sic vero et alii huius urbis nomen varie efferunt. Ptolem. 3, 16. Τυμπάνεια. Stephanus Τυπανέαι, uti etiam editur in Polybio 4, 77. et 79. qui itidem Hypana coniungit. Cf. ad priorem locum Schweighaeuſer. Caſaubonus emendat Τυπανέα. Quod ſi codices hic inter ſe compares, eadem forma in noſtro probanda videtur, quam adpoſui. Vulgata enim Κτύπανσα Graecam non ſonat, in qua τὸ κ praefixum adhaeſit ex compendio vocis καὶ male repetito. In ſequ. Ald. et Hopper. vitioſe εἰς ὕλην.

3) Pariſ. ἔμεινεν. Poſt ποταμοὶ δύο omiſſo δέ.

4) Ven. Δαλειῶν et poſt ὁ Ἀχερῶν.

5) Verba hinc ſequentia ad μᾶλλον usque p. 345. deſunt in Gem. Plethone.

ſabuloſum eſt et ſtrictum, ut ab eo Pylum nominatam eſſe Emathoënta, id eſt arenoſam, non iniuria quis opinari poſſe videatur.

§. 15.

Verſus ſeptentrionem duo erant Pylo contermina Triphyliae oppida, Hypana et Typaneae, quorum alterum in Elidem, cum haec conderetur, fuit aſſumtum, alterum reſtat. Meant etiam in propinquo amnes duo, Dalion et Acheron, qui in Alpheum influunt. Acheron autem nomen

τὴν πρὸς τὸν Ἅδην οἰκειότητα ὠνόμασαι. Ἐκτετίμηται γὰρ δὴ σφόδρα τά [6] τε τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Κόρης ἱερὰ ἐνταῦθα, καὶ τὰ [7] τοῦ Ἅδου· τάχα διὰ τὰς ὑπεναντιότητας, [8] ἅς φησι ὁ Σκήψιος Δημήτριος. Καὶ γὰρ εὔκαρπός ἐστι, καὶ ἐρυσίβην γεννᾷ καὶ θρύον ἡ Τριφυλία· διόπερ ἀντὶ μεγάλης [9] φορᾶς πυκνὰς ἀφορίας [10] γενέσθαι συμβαίνει κατὰ τοὺς τόπους. Elea.

§. 16.

Τοῦ δὲ Πύλȣ πρὸς νότον ἐστὶ τὸ [1] Λέπρειον. Ἦν δὲ καὶ [2] αὕτη πόλις ὑπὲρ τῆς θαλάττης ἐν τεσσαράκοντα σαδίοις· μεταξὺ δὲ τȣ̃ Λεπρέου καὶ τȣ̃ [3] Ἀννίου τὸ ἱερὸν

6) Ald. Hopper. Xyl. γε pro τε, uti Ms. Ven.

7) Absque articulo in edd. ante Casaubonum.

8) Stroz. Moscov. ὡς· neque sic male.

9) Deest haec vox in Paris. Antea pro ἐρυσίβην Stroz. ἐρυσίαν.

10) Casaubonn. Stroz. Vatic. Ven. Paris. γίνεσθαι, quae temporum commutatio frequens est In aliis fuisse videtur γενέσθαι, quod habent etiam editiones. Prius forte praeferendum.

1) Per ι, uti supra et post, Paris. Mosc. et per αι Ald. et Hopper.

2) Ven. αὐτή.

3) Ἀνίȣ libri omnes et scripti et editi. Guarinus cum Hereshachio: *Amnium*. At cum hoc nomine nusquam locus inve-

men habet a necessitudine, quae ei est cum Plutone. In summa enim ibi sunt veneratione Cereris, Proserpinae, Ditisque fana: fortassis ob vicissitudines, quarum Demetrius Scepsius meminit. Cum enim ager Triphyliae sit bonae frugis ferax, tamen et rubigini obnoxius est, et ulvam gignit; ut saepe loco magnae fertilitatis sterilitas eveniat.

§. 16.

A Pylo versus meridiem est Lepreum, quae urbs fuit a mari ad XL stadia. Inter Lepreum et Annium est Samii

Elea. ἱερὸν τȣ̃ Σαμίου Ποσειδῶνός ἐϛιν, [4] ἑκατὸν ϛαδίους ἑκάτερον διέχον. Τοῦτο δέ ἐϛι τὸ ἱερὸν, ἐν ᾧ [5] καταληφθῆναί φησιν ὁ ποιητὴς ὑπὸ Τηλεμάχου τὴν θυσίαν συντελοῦντας τοὺς Πυλίους.

[6] Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἶξον· τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον
Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ.

pag. 345. Πάρεϛι [7] μὲν γὰρ τῷ ποιητῇ καὶ πλάττειν τὰ μὴ ὄντα· ὅταν [8] οὖν δυνατὸν ἐφαρμόττειν τοῖς οὖσι τὰ ἔπη, καὶ σώζειν τὴν διήγησιν [9] ... τὸ δ' ἀπέχεσθαι προσῆκε μᾶλ-

veniatur, Xylander ex Pausania 5, 5. f. et c. 6. in. substituendum putat aut Σαμικȣ̃, aut Ἀνίγρȣ. Priori suffragatur Casaubonus, posteriori Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 306. quod a Samico hoc templum centum stadiis distare minime potuerit, quippe quod Samico ipsi instare ex ipso Strabone p. 347. adpareat. Atque hanc emendationem ad codicum scripturam propius accedere puto, etsi mutare quidquam ausus non sum. Anigrum tamen reddidit in versione Penzelius.

4) Desunt haec ad διέχον in Ven. et editionibus ante Casaubonum, qui ex suis libris, quibus accinunt mei, subplevit.

5) Mosc. nota commutatione καταλειφθῆναι. Cf. lib. 9. p. 403. et alibi.

6) Desunt hi versus Homerici in Cd. Veneto.

7) Caret hac particula Mosc.

8) Ven. δ' ȣ̃ν. Vatic. Mosc. Paris. pro eo δ' ᾖ.

9) Nulla hic in Paris. et Mosc. lacuna notata est; item in edd. ante Casaubonum. Xylander tantum asterisci notam adposuit, ne-

mii Neptuni templum, hoc est illud, in quo Pylios sacris operantes Telemachus apud poëtam offendisse scribitur.

Pervenere Pylum, Nelei quae regia pulcre
Condita erat. Pylii sacris tum forte peractis
Mactabant nigros Neptuno in litore tauros.

Licuit sane Homero etiam fingere, quae nusquam essent. Quando autem licet iis, quae sunt, applicare eius versus, ac

μᾶλλον .... Χώραν δ' εἶχον εὐδαίμονα οἱ [10] Λεπρεάται· τούτοις δ' ὅμοροι [11] Κυπαρισσεῖς. Ἄμφω δὲ τὰ χωρία ταῦτα Καύκωνες κατεῖχον, καὶ τὸν [12] Μάκι- Elea.

neque in nota quidquam desiderat, dummodo pro ἀπέχεσθαι legatur ἐπέχεσθαι. Forte ἀπέχεσθαι μᾶλλον ἢ ἀντέχεσθαι vel ἐπέχεσθαι.

10) Vulgo Τεγεάται, quam vocem corruptam esse situs docet, etsi praeter Gem. Plethonem sic libri omnes, nec aliter Eustathius ad Homer. Il. 2, 607. hinc repetit. Xylander, nisi quis plurima de hoc loco periisse contenderet, quod post visum erat Casaubono, substituebat in nota Λεπρεάται, adsentiente Palmerio in exercitt. ad Gr. auct. p. 306. Ita vero optime et hic succurrit Gem. Pletho, qui hanc lectionem exhibet. Quare et illam dedi, etsi scio, Politum ad Eustathium Tom. 2. p. 640. reluctari et vulgatam defendere; cuius tamen disputatio magis adeo eam infringat, cum Macistiam Triphyliae vindicet, Cyparissiam Macistiae, ad quarum neutram Tegeatae in hoc nexu referri possint, in quo de Lepreo exponitur. Cf. Stephanus s. v. Μάκιστος, Strabo lib. 9. p. 346. et Herodot. 4, 148.

11) Mosc. Κυπαρισσιεῖς, quod utique praeferendum videtur ex numorum etiam auctoritate, quorum exempla subministrant Rasche in Lex. num. T. 1. P. 2. p. 1149. et, si certiora spectes, Eckhel in doctrina num. P. 1. Vol. 2. p. 276. Accedit ipsum urbis nomen, quod ι habet insertum, etsi inde Stephanus Κυπαρισσεῖς, et ex hoc loco adfert Eustath. ad Homer. Il. 2, 607. p. 228. Bas. Tum vero et sic infra p. 348. reponendum sit.

12) Mosc. Μακιστόν. Sed in antepenultima sedem etiam habet apud Herodot. 4, 148. Xenoph. in Hist. Gr. 3, 2, 30. Stephanum. At malim τὸ Μάκιστον ὃ — quo genere utitur infra p. 349. ubi difficilior emendatio in masculinum, quod habet Stephanus. Alii enim auctores in casibus obliquis memorant. Sed

ac narrationem tueri ..... tunc potius abstinendum est. Lepreatarum ager felix fuit. Confines his Cyparissenses. Utrumque Caucones tenuerunt, atque etiam Macistum, qui

Elea. κιστον δὲ, ὃν τινες Πλατανιστοῦντα καλοῦσιν. Ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ [13] δ' ἐστὶ τὸ πόλισμα. Φασὶ δ' ἐν τῇ [14] Λεπρεάτιδι καὶ Καύκωνος εἶναι μνῆμα, εἴτ' ἀρχηγέτου τινὸς, εἴτ' ἄλλως ὁμωνύμου τῷ ἔθνει.

§. 17.

Πλείους δ' εἰσὶ λόγοι περὶ [1] τῶν Καυκώνων. Καὶ γὰρ Ἀρκαδικὸν ἔθνος φασὶ, καθάπερ τὸ Πελασγικὸν, καὶ πλανητικὸν ἄλλως, ὥσπερ ἐκεῖνο. Ἱστορεῖ γοῦν ὁ ποιητὴς καὶ τοῖς Τρωσὶν ἀφιγμένους συμμάχους· πόθεν δ', οὐ λέγει· δοκοῦσι δ' ἐκ Παφλαγονίας. Ἐκεῖ γὰρ ὀνομάζουσι [2] Καυκωνιάτας τινὰς Μαριανδυνοῖς

Sed et ex Latinis Plinius 4, 10. f. 6. *Maciftum* dicit. Mirum alias fit, qui in hoc nomine variet nofter, etfi Πύλος memini. Ceterum verba καὶ τὸν Μάκιστον — πόλισμα non agnofcunt Ven. et Stroz.

13) Abeft particula in Parif. et Mofc.

14) Ald. Hopper. per αι, ut antea notavi.

1) Omiffo τῶν edd. ante Cafaubonum.

2) Lib. 12. (p. 542.) ubi ex profeffo de his agit, Cauconas vocat. Sed ita hic Euftathius quoque legit. *Cafaubonus.* In vulgata forma omnes libri confentiunt, praeter Gem. Pletho-

qui ab aliis Plataniftus dicitur. Oppidum habet idem cum regione nomen. In agro Lepreatarum monimentum quoque aiunt effe Cauconis, five is princeps illius gentis fuit, five alioqui cognominis.

§. 17.

Varia de Cauconibus feruntur. Nam Arcadicam fuiffe gentem perhibent, ut et Pelasgos, et fimiliter vagam. Homerus eos auxilio veniffe Troianis fcribit, etfi, unde, non addit; putant ex Paphlagonia. Ibi enim nominantur Cauconiatae quidam

νοῖς ὁμόρους, οἳ καὶ αὐτοὶ Παφλαγόνες εἰσί. Μνησθησόμεθα δ' αὐτῶν ἐπὶ πλέον, ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή. Νυνὶ δὲ περὶ τῶν ἐν [3] τῇ Τριφυλίᾳ Καυκώνων [4] ἔτι καὶ ταῦτα προσιστορητέον. Οἱ μὲν γὰρ καὶ ὅλην τὴν νῦν Ἠλείαν, ἀπὸ [5] τῆς Μεσσηνίας μέχρι Δύμης, Καυκωνίαν λεχθῆναί φασιν· Ἀντίμαχος [6] οὖν Ἐπειοὺς καὶ Καύκωνας ἅπαντας προσαγορεύει. Τινὲς δὲ, ὅλην μὲν μὴ κατασχεῖν αὐτὺς, δίχα δὲ μεμερισμένους οἰκεῖν, τοὺς μὲν πρὸς τῇ Μεσσηνίᾳ κατὰ τὴν Τριφυλίαν, τοὺς δὲ πρὸς τῇ Δύμῃ κατὰ τὴν Βουπρασίδα καὶ τὴν κοίλην Ἦλιν. Ἀριστοτέλης δ' ἐνταῦθα μάλιστα οἶδεν ἱδρυμένους αὐτούς. Καὶ Elea.

thonem, qui dat Καύκωνας, et forte Guarinum, qui vertit: *Cauconii quidam.* Infra tamen noster lib. 12. c. I. Καυκωνίτας scribit, quam formam probat etiam Stephanus. Ad exempla quidem similia vocari possint Ἀπολλωνιάτης, Κυδωνιάτης et aliqua alia.

3) Articulum adieci ex Parif. Mosc. Stroz. qui tamen male fert Τρυφυλίᾳ.

4) Ven. ἔςι.

5) Sic, cum articulo, Mosc. et Stroz.

6) Mosc. γῦν καί. Post Ven. et Vatic. καὶ Ἐπειὺς καί.

dam, Mariandynorum finitimi, qui et ipsi sunt Paphlagones. Atque horum copiosiorem faciam mentionem, cum ad eius loci descriptionem pervenero. Nunc de Cauconibus in Triphylia aliqua adiiciam. Quidam totam, quae nunc Elea dicitur, regionem a Messenia Dymam usque, Cauconiam appellatam fuisse affirmant; itaque Antimachus incolas universos Epeos et Cauconas nominat. Alii negant, totam eos occupasse regionem: in duas autem partes divisos Caucones habitasse, alteros in Triphylia apud Messeniam, alteros apud Dymen in agro Buprasio et cava Elide. Et Aristoteles quoque hic potissimum

Elea. Καὶ δὴ τοῖς ὑφ' Ὁμήρου λεγομένοις ὁμολογεῖ μᾶλλον ἡ [7] ὑστάτη ἀπόφασις· τό, τε ζητούμενον πρότερον λαμβάνει λύσιν. Ὁ μὲν γὰρ Νέστωρ ὑπόκειται τὸν Τριφυλιακὸν οἰκῶν [8] Πύλον, τά τε [9] πρὸς νότον καὶ τὰ ἑωθινά. Ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ [10] συγκυροῦντα πρὸς τὴν Μεσσηνίαν καὶ τὴν Λακωνικήν, ἃ ὑπ' ἐκείνῳ [11] τε ἐστίν. Ἔχουσι δ' οἱ Καύκωνες, ὥς τε τοῖς ἀπὸ [12] Πύλου βαδίζουσιν εἰς [13] Λακεδαίμονα, [14] ἀνάγκη διὰ τὴν Καυκώνων εἶναι ὁδόν. Τὸ δ' ἱερὸν τοῦ Σαμίου Πο-

7) Abest in Gem. Plethone.

8) Scrimger. Ven. Πύλωνα.

9) Gem. Pletho πρὸς νότον αὐτοῦ καὶ τὰ —

10) Paris. συγκυρνοῦντα.

11) Ven. Stroz. omittunt τε, pro quo Casaubonus malit μέν. Gem. Pletho ita: ἃ ὑπ' ἐκείνῳ ὄντα ἔχουσι οἱ Καυκ.

12) Τοῦ addunt Mosc. et Paris.

13) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. Gem. Pletho, uti post, quod et reddidit Guarinus. Λακεδαιμονίαν vulgo, qua quidem forma Constantin. Porphyrog. de themat. 21, 6. et paullo post ipse Pletho. Sic et Suidas s. v. Θεράπναι, pro quo Harpocration h. v. habet Λακεδαίμων. Cf. infra p. 383. Dubia quidem fide de regione dicitur, quam noster usitate Λακωνικὴν saepissime adpellat. Vid. Duker. ad Flor. 2, 7, 12. Hic cum adsint tot codices, posui Λακεδαίμονα, quod notante nostro infra p. 367. et de urbe et de regione dicitur.

14) Venet. Stroz. Paris. Mosc. ἀνάγκη διὰ Καυκώνων εἶναι τὴν ὁδόν. Stroz. tantum ἰέναι.

mum eos sedes habuisse fatetur. Atque posterior haec sententia magis cum verbis Homeri congruit, et prius adductam quaestionem solvit. Ponitur enim, Nestorem Pylum Triphyliae inhabitasse, et quae versus meridiem atque orientem spectant. Nimirum iam ad Messeniam tendentia et Laconicam subsequuntur, quae Caucones incolerent. Itaque iter Pylo Spartam facturus, necesse fuit, ut per Caucones iret. Iam fanum Neptuni Samii, et

[15] Ποσειδῶνος, καὶ ὁ κατ' αὐτὸ ὅρμος, εἰς ὃν κατήχθη Τηλέμαχος, πρὸς δύσιν καὶ πρὸς ἄρκτον [16] ἀπονεύει. Εἰ μὲν τοίνυν οἱ Καύκωνες ἐνταῦθα μόνον οἰκοῦσιν, οὐ σώζεται τῷ ποιητῇ ὁ λόγος. Κελεύει γὰρ ἡ μὲν [17] Ἀθηνᾶ κατὰ τὸν [18] Σωτάδην τῷ Νέστορι, τὸν μὲν Τηλέμαχον εἰς [19] τὴν Λακεδαίμονα πέμψαι σὺν δίφρῳ τε καὶ υἱεῖ εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη· αὐτὴ δ' ἐπὶ ναῦν βαδιεῖσθαι [20] νυκτερεύουσά φησιν ἐπὶ τὴν δύσιν καὶ εἰς τοὐπίσω·

[21] ἀτὰρ

15) Ven. Stroz. Ποσειδινῦ, ut fupra p. 343. f.

16) Cafaubonn. Ven. αὐτῷ νεύει. Gem. Pletho αὐτοῖς νεύει. Parif. ὑπονεύει. Alias ἐπινεύω. Sed et hoc paffim de fitu.

17) Stroz. Gem. Pletho, Mofcov. et edd. ante Cafaub. Ἀθηνᾶ, quod nunc revocavi pro Ἀθηνᾶς.

18) Sequor veterem interpretem et haec verba prorfus cenfeo inducenda. Cur enim Sotadem auctorem laudaret, cum ex Homero ifta referantur? Viderit tamen acutus lector, an ita haec verba poffint accipi, ut intelligamus Sotadem prius hanc tractaffe quaeftionem. *Cafaubonus.* Mofc. Gem. Pletho Σωτάδη. Sed Stroz. κατὰ τὴν Ὀδύσσειαν, quod et expreffit Guarinus. Certe Odyffeam lib. 3, 369. refpicit hic Strabo, et fic fenfus bene procedit. Mirum tamen, qui a voce nota huc deiici potuerint librarii. Penzelius in verfione praeteriit.

19) Articulum omifit Xylander, et verba εἰς τὴν — σὺν Stroz. et Ven. Totum locum fic fiftit Gem. Pletho: εἰς Λακεδαιμονίαν πέμψαι εἰς τὰ πρὸς ἕω μέρη· αὐτὴ —

20) Parif. νυκτερεύσουσα.

Elea.

et navium ibi ftatio, in quam Telemachus fubiit, verfus occafum et feptentrionem fpectant. Quod fi ibi tantum Caucones habitaffent, narratio poëtae non conftaret. Praecipit enim Minerva Neftori, (fecundum Sotadem,) ut Telemachum cum vehiculo et filio fuo Spartam mittat verfus orientem: ipfa autem verfus occafum ait fe retro ad navim redire velle in praefentia: prima autem luce

Elea. — [21] ἀτὰρ ἠῶθεν μετὰ Καύκωνας μεγαθύμους πορεύσεσθαι ἐπὶ τὸ χρέος πάλιν εἰς [22] τοὔμπροσθεν.
p. 346. Τίς οὖν ὁ τρόπος; παρῆν γὰρ τῷ Νέστορι λέγειν· ἀλλ' οἵγε Καύκωνες [23] ὑπ' ἐμοί εἰσι, καὶ πρὸ ὁδοῦ τοῖς εἰς Λακεδαίμονα βαδίζουσιν· ὥς τε τί οὐ συνοδεύεις τοῖς περὶ Τηλέμαχον, ἀλλ' ἀναχωρεῖς εἰς τοὐπίσω; Ἅμα δ' [24] οἰκεῖον ἦν τῷ βαδίζοντι ἐπὶ [25] χρέους [26] κομιδὴν, οὐκ ὀλίγου, ὥς [27] φησι, πρὸς ἀνθρώπους ὑπὸ τῷ Νέστορι ὄντας, αἰτήσασθαί τινα παρ' αὐτοῦ βοήθειαν, εἴ τι ἀγνωμονοῖτο (ὥσπερ εἴωθε) περὶ τὸ [28] συμβόλαιον· οὐ γέγονε δὲ τοῦτο. Εἰ μὲν τοίνυν ἐνταῦθα μόνον οἰκοῖεν οἱ Καύκωνες, ταῦτ' ἂν συμβαίνοι τὰ ἄτοπα· με-

21) Ven. αὐτάρ. Hinc vero ad τοὔμπροσθεν, quae hic leguntur, ignorat Gem. Pletho.

22) Casaubonn. Stroz. τοὔπισθεν.

23) Casaubonn. Stroz. παρ' ἐμοί. Sed vide antea.

24) Stroz. εἴκειν. Ven. οἰκεῖν. Post Parif. βαδίζειν.

25) Parif. Mosc. Ald. Hopper. χρέους. Sic antea. Dedi pro χρείους, nempe in ipsa oratione Strabonis.

26) Vatic. κομιδὴ, pro κομιδῇ, uti legebatur ante Casaubonum.

27) Mosc. φησί πως.

28) Gem. Pletho τὰ συμβόλαια.

luce ad Caucones profecturam ante se sitos. Quo autem haec pacto congruunt? poterat enim Nestor dicere: mihi subsunt Caucones et in via sunt Spartam eunti; cur ita non comitaris Telemachum, sed retrorsum abis? Quin et hoc conveniebat, ut debiti non exigui, ut aiebat, causa exigendi ad eos proficiscens, qui parebant Nestori, ab hoc auxilium aliquod posceret, si fortasse (uti adsolet fieri) pactis contractus illi non starent; atqui id non fecit. Ergo si tantum ibi degebant Caucones, haec absurda eveniunt. Sin

μεμερισμένων δέ τινων καὶ εἰς τοὺς πρὸς [29] Δύμῃ τόπȣς Elea.
τῆς Ἠλείας, ἐκεῖσε ἂν εἴη λέγȣσα τὴν [30] ἔφοδον ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ȣ̓κ ἂν ἔτι ȣ̓́θ' ἡ εἰς τὴν ναῦν κατάβασις ἔχοι τὶ ἀπεμφαῖνον. ȣ̓́θ' ὁ τῆς συνοδίας [31] ἀποσπασμὸς, εἰς τἀναντία τῆς ὁδȣ̃ ȣ̓́σης. Παραπλησίως δ' ἂν καὶ τὰ περὶ τȣ̃ Πύλȣ διαπορȣ́μενα τύχοι τῆς προσηκούσης διαίτης, [32] ἐπελθούσης μικρὸν ἔτι τῆς χωρογραφίας μέχρι τȣ̃ Πύλου τȣ̃ [33] Μεσσηνιακοῦ.

F 2 §. 18.

29) Casaubonn. Mosc. Vatic. Stroz. Gem. Pletho Δύμῃ. Ven. Δίμῃ, pro Δύμην, uti est in editis. Equidem dedi Δύμῃ utpote in situ quieto, ubi solet.

30) Vulgo ἄφοδον. Paris. Mosc. Vatic. Stroz. Ven. ἔφοδον, quae vocabula sic miscentur p. 352. in. Utrumque cum hic possit stare et intelligi, secutus plerosque dedi ἔφοδον.

31) Vitiose Hopperus cum Aldo ἀσπασμός.

32) Casaubonn. Vatic. Stroz. Ven. Mosc. Paris. Gem. Pletho ἐπελθȣ̃σι. Vulgatam praeivit Aldus, quae, opinor, et rectius habet et expeditius. Sic, mutata tantum orationis forma, p. 345. ὅταν εἰς ἐκεῖνον περιστῇ τὸν τόπον ἡ γραφή. Simili lib. 2. p. 116. ἐπιόντων ἡμῶν.

33) Ven. Μεσσηνικȣ̃. De crebra utriusque formae commutatione cf. ad p. 378.

Sin vero divisi eorum nonnulli in Elea ditione versus Dymen incoluerunt, et eo profecturam se dixerit Minerva, neque reditus ad navim absonum quicquam habebit, neque a comitatu Telemachi avulsio, itinere in diversam instituto partem. Eodem modo et quae de Pylo dubitationes oboriebantur, commode discutientur, ubi descriptione locorum ad Pylum usque Messeniacum pervenerimus.

§. 18.

Elea. §. 18.

Καὶ [1] Παρωρεάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ τῆς Τριφυλίας κατέχοντες ὄρη, περὶ τὸ [2] Λέπρεον καὶ [3] τὸ Μάκιστον καθήκοντα ἐπὶ [4] θάλασσαν [5] πλησίον τοῦ [6] Σαμικοῦ [7] Ποσειδίου.

§. 19.

1) Totum locum ſic exhibent Vatic. Pariſ. et Moſc. Ἐλέγοντο δὲ Παρωνάται τινὲς τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες ὄρη. Stroz. Ven. verba: Καὶ Παρονάται ad κατέχοντες reſpuunt et tantum adponunt: τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ ὄρη λέγει. Prioribus etiam omiſſis Gem. Pletho exorditur hinc: Ὄρη ἐστὶ περὶ τὸ Λέπρεον. Denique Caſauboniani habent τῶν ἐν τῇ Τριφυλίᾳ κατέχοντες, atque id retulit etiam Guarinus. Unde adparet, locum hunc varie fuiſſe exceptum iactatumque. Recepta adhuc lectio, Καὶ Παρονάται δέ τινες ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῇ ὀρεινῇ — debetur Aldo. At vox Παρονάται nihili eſt, pro qua Caſaubonus ſubſtituendum recte vidit Παρωρεάται ex Herodoto 4, 148. cuius verba huc valent. Cognominis etiam urbs, etſi, quod in his ſolet, Arcadiae commemoratur a Pauſania 8, 27, 3. et 36, 6. et Stephano. Atque haec forma proxime abeſt a codicum ductu. Ita etiam legiſſe videtur Valckenar. ad Herodot. c. l. ubi Strabonem I ducit, probatque Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 306. et reddit Penzelius. Poſui igitur. Reliqua adtrectare auſus non ſum.

2) Denuo hic per ι Moſc. et Pariſ. per αι Ald. et Hopper. De ε et ι cf. etiam Menag. ad Diogen. Laert. 2, 53.

3) Τὸ Μάκιστον omittit Gem. Pletho.

4) Moſc. ut ſolet, θάλατταν.

5) Ven. Stroz. Gem. Pletho μέχρι. Utramque particulam coniunctam ex ſuis adfert Caſaubonus, μέχρι πλησίον.

6) Pro Σαμιακοῦ praetuli ex Ven. uti infra p. 351. repetunt plerique. Σαμιακός a Σάμος unice novit Stephanus, a Σαμικὸν tantum Σαμιεὺς et Σαμικός. Quam ſaepe autem libri inter ιακός et

§. 18.

Porro Paroreatae quoque in Triphylia fuiſſe feruntur, montium incolae, qui circa Lepreum ſunt et Maciſtum, atque ad mare pertingunt prope fanum Samicum Neptuni.

§. 19.

§. 19. Elea.

[1] Ὑπὸ τούτοις ἐςὶν ἐν τῇ παραλίᾳ δύο ἄντρα, τὸ μὲν νυμφῶν Ἀνιγριάδων, τὸ δὲ, ἐν ᾧ τὰ περὶ τὰς Ἀτλαντίδας, καὶ τὴν Δαρδάνȣ [2] γένεσιν. [3] Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ [4] ἄλση, τό, τε [5] Ἰωναῖον καὶ τὸ [6] Εὐρικί-

et ικὸς fluctuentur, exempla p. 378. propoſita docebunt. Ita vero ſupra etiam praetulerim Σαμικȣ̃, etſi video, quae hic Strabo ſubiecerit.

7) Sic, ut lib. 7. p. 324. lib. 8. p. 343. et alibi, conſtantiae ſervandae cauſa poſui hic ex Veneto. Et ſic in eodem nexu Moſc. p. 351.

1) Caſaubonn. Ven. Gem. Pletho ὑφ' οἷς, quo narratio artius continetur. At ita ſolet noſter.

2) Gem. Pletho non male ſubiicit μυθεύονται, et duriorem alias in vulgatis ellipſin ſubplet. Sic paſſim noſter, uti lib. 9. p. 404. et 405.

3) Deſunt haec ad Εὐρικίδιον in Ven. Stroz. et Gem. Plethone.

4) Ald. er Hopper. ἄλπη, quod et legit in ſuo libri Guarinus. Vertit enim *Alpes.*

5) Ἰωναῖον ferunt libri omnes et ſcripti et editi. Guarinus vertit: *Ionia.* Feliciſſime, Caſaubono etiam iudice, emendavit Xylander Διωναῖον, ita tamen, ut veterem lectionem in ipſo contextu Graeco retineret, ſuam in verſione redderet. In utroque ſubſtitit Caſaubonus. Τὸ Δι abſorptum latere utique poteſt in praecedente vocula. Sed vide deinceps.

6) Vatic. Pariſ. Moſc. Εὐρυκύδιον. Medic. Εὐρυκίδιον. Guarinus: *Eurychidia.* Inde ab Aldo expreſſum Εὐρικίδιον, pro quo Xylander malebat Εὐρυδίκειον, Caſaubonus Εὐρυκύδειον, quod probabilius exiſtimo. Nempe haec ſpectare videntur origines Elia-

§. 19.

Infra hos in ora maritima ſpecus ſunt duo ſive antra, unum nympharum Anigriadum, alterum, in quo Atlantidum res, et Dardani genituram eveniſſe fabulantur. Luci quoque ibi ſunt Diones unus, alter Eurydices. Sa-

Elea. κίδιον. Τὸ μὲν οὖν Σαμικόν ἐστιν ἔρυμα· πρότερον δὲ καὶ πόλις Σάμος προσαγορευομένη διὰ τὸ ὕψος ἴσως, ἐπειδὴ σάμους ἐκάλουν τὰ ὕψη· τάχα δὲ [7] καὶ τῆς Ἀρήνης ἀκρόπολις ἦν τοῦτο, ἧς [8] ἐν τῷ καταλόγῳ μέμνηται ὁ ποιητής·

Οἳ δὲ Πύλον [9] τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν.

Οὐδαμοῦ γὰρ σαφῶς εὑρίσκοντες, ἐνταῦθα μάλιστα εἰκάζουσι τὴν Ἀρήνην, ὅπου καὶ ὁ παρακείμενος Ἄνιγρος

Eliacas et primos conditores, e quibus memorantur Endymion et eius filia Eurycyda. Ex illo natus Epeus, unde Epei dicti, ex Eurycyda Eleus, unde Elei. Cf. Apollodor. 1, 7, 5. et in primis Pausan. 5, 1. Horum vero memoriam servatam et pie celebratam esse, verisimile est. Hinc monumenta et statuae Endymionis passim a Pausania commemorantur. Cum igitur codices in posteriori nomine consentiant, prius etiam hinc repetendum videtur. Tum vero subest Endymionis memoria et legendum videtur: Ἐνδυμιωναῖον. Reliqui tamen, quae accepi, et in Graecis et in Latinis. Penzelio in versione placuit ponere: *zwey Haine, von welchen der eine der Venus, der andere aber der Eurydice geweiht ist.*

7) Sine particula hac dant Mosc. et Ven.

8) Aldus et Hopper. ante ἐν male inferciunt εἰ, quod expulit Xylander.

9) Addidi τ' ex Mediceo, cum et praeponant libri Homerici Il. 2, 591. etsi in caesura hoc nexu stare vulgata possit.

Samicum vero castellum fuit, et ante urbs quoque: sic fortassis ob altitudinem dicta. Sublimia enim σάμοι graece appellantur. Ac fortassis fuit Arenes arx, cuius urbis in recensione navium meminit Homerus:

Quique Pylum tenuerunt, Arenam vel amoenam.

Cum enim Arenam nusquam inveniant, ibi maxime fuisse eam coniiciunt, ubi etiam allabens Anigrus fluvius, olim

γρος ποταμὸς [10] καλέμενος πρότερον [11] Μινύειος [12] ἐκδίδωσιν· οὐ μικρὸν σημεῖον· λέγει γὰρ ὁ ποιητής. Elea

"Εςι [13] δέ τις ποταμὸς [14] Μινυήιος εἰς ἅλα βάλλων,
'Εγγύθεν 'Αρήνης. —

Πρὸς γὰρ δὴ τῷ ἄντρῳ τῶν 'Ανιγριάδων νυμφῶν ἐςὶ πηγὴ, ὑφ' ἧς [15] ἕλειον καὶ [16] τιφῶδες τὸ ὑποπίπτον γίνεται χω-

10) Articulum praemittit Parif.

11) Antea Μινύϊος. Euftathius ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Baf. ubi hunc locum repetit, habet Μινύειος, quod et in Strabone probat Politus ad Euftath. T. 2. p. 628. Cf. etiam Euftath. ad Homer. Il. 11, 721. p. 832. in. ed. Baf. ubi diferte idem notat Μινύειος dici τετρασυλλάβως, et tantum διαλύσει καὶ ἐκτάσει Μινύϊος. Videtur utique haec fcriptura Homericae formae et etymologiae, quam fubiicit nofter, effe accommodatior; nempe Μινύειος communi lingua, Μινυήϊος Ionica. Sic 'Ορχομενὸς Μινύειος apud Thucyd. 4, 76. Quare fic dedi, cum et hanc formam praeeat Parif.

12) Vatic. Parif. Mofc. δίδωσιν.

13) Ven. tantum δέ.

14) Mofc. Μινύϊος, uti paullo inferius. Ionicam eam formam retinuit etiam Paufan. 5, 1. 7. Idem 5, 5, 6. 'Ανιγρίδων ufitatiori forma fcribit. Nofter tamen hic et fupra in omnibus libris inferto α. Sic infra p. 378. in voce Βακχιάδαι variatur.

15) Mofc. ἔλειον.

16) Vulgo τυφῶδες, unde Xylander in verfione commentus erat *locum typhis abundantem*. Cafaubonus emendat τιφῶδες, quod per nexum facile probetur et nunc in illius locum fucceffit. Nec aliter ex hoc Strabonis loco excitavit nuper in Lexico Schneiderus. Sed quod rem conficit, adfunt, qui ita praecipiant, Vatic. et Parif. Cf. Schol. Apollonii ad Argon. 1, 1273 et ad 2, 824. ubi κάθυγρος καὶ ἑλώδης τόπος explicatur.

olim Minyius vocatus, in mare exit: fignum rei non leve. Sic enim ait Homerus:

Et quidam fluvius Minyeius in mare currens
Arenen propter —

Nam ad antrum Anigriadum nympharum fons eft, qui fubiectum locum paluftrem facit ac uliginofum; aquae

Elea. χωρίον· ὑποδέχεται δὲ τὸ πλεῖστον τοῦ ὕδατος ὁ Ἄνιγρος, βαθὺς καὶ ὕπτιος ὢν, ὥστε λιμνάζειν· [17] θινώδης δ' ὢν ὁ τόπος ἐξ εἴκοσι σταδίων [18] βαθεῖαν ὄχθην παρέχει, καὶ τοὺς [19] ἰχθύας ἀβρώτους ποιεῖ. Μυθεύουσι δ', οἱ μὲν ἀπὸ τοῦ [20] τῶν τετρωμένων Κενταύρων

17) Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 31. mallit reponere θρυώδης, *ulvosus*, cum potius ab ulva gravis odor oriri soleat. Nempe probaverat antea emendationem Casauboni, qui pro βαθεῖαν ὄχθην emendabat βαρεῖαν ὀσμὴν, de qua deinceps.

18) Ita libri omnes. At obscura haec censetCasaub., ripam habere viginti stadia altam, cum ad sequentia, ἰχθύας ἀβρώτους ποιεῖ, nihil omnino conferat. Emendat igitur βαρεῖαν ὀσμὴν, ut sensus sit, fluvium tam gravem emittere odorem, qui etiam a viginti stadiis percipi queat, ex quo adeo pisces, qui ibi nascantur, fiant ἄβρωτοι. Quae quidem emendatio, acuta utique, tam promto studio excipitur a Tyrwhitto, ut et θινώδης illi accommodandum putet atque ideo in θρυώδης mutet. Foetoris autem testem produxit Casaubonus Pausaniam 5, 5, 5. qui non solum ὕδωρ δύσοσμον δεινῶς illi fluvio adscribit, sed et de piscium corruptione idem subiungit. Contra ex iis, quae Pausanias de hoc fluvio praemittit, congestis eum ex pelago arenis et aquis coercitis ita profundum fieri, ut non sine gravi periculo adire et traiici pedibus possit, adsentitur etiam in retinenda vulgata Stanleius ad Aeschyli Persas p. 820. Atque eo spectant, quae paullo post Strabo narrat de retardatis et reiectis eius a mari aquis. At tum luxato satis ordine res exponit nec satis continet, quae sic cum Pausania separatim melius exponuntur, et suis partibus connexa prodeunt. Neque tamen recipere ausus sum, librorum auctoritatem reveritus.

19) Scrimger. ἰχθῦς.

20) Articulum Scrimgerr. omnes omittunt.

aquae maximam partem excipit Anigrus fluvius profundus atque supinus, ita ut etiam stagnet. Et locus cum sit arenosus, profundam ripam XX stadiorum longitudine porrigit, piscesque esui incommodos facit. Fabulantur quidam id fieri ideo, quod nonnulli Centaurorum ab

ρων τινὰς ἐνταῦθ' ἀπονίψασθαι τὸν ἐκ τῆς ὕδρας Elea.
ἰόν· οἱ δ' ἀπὸ τοῦ Μελάμποδα τοῖς ὕδασι τούτους
[21] καθαρσίοις χρήσασθαι πρὸς τὸν τῶν [22] Προιτίδων
καθαρμόν· ἀλφοὺς δὲ καὶ λεύκας καὶ λειχῆνας ἰᾶται p. 347.
τὸ ἐντεῦθεν λουτρόν. [23] Φασὶ δὲ καὶ τὸν Ἀλφειὸν ἀπὸ
τῆς τῶν ἀλφῶν θεραπείας οὕτως [24] ὠνομάσθαι.
Ἐπεὶ οὖν ἥ τε ὑπτιότης τοῦ [25] Ἀνίγρου καὶ αἱ ἀνακοπαὶ

21) In edd. omnibus deest καθαρσίοις, quae vox etsi ex sequentibus facile subintelligi possit, agnoscitur tamen a Mss. Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. Gem. Plethone et Guarino. Tantum Vatic. dant καταρσίοις ex errore librariorum.

22) Ante Casaubonum Προιτιδῶν, qui sic emendatius instauravit.

23) Haec verba ad παρωνομάσθαι ex sede sua avulsa Penzelius ad Strabon. T. 2. p. 1361. ad eum locum relegat, ubi de Thryo narrat p. 349. etsi nec aptiorem esse docet, nec tandem isti opinioni ipse insistit.

24) Paris. Ven. Mosc. Medic. Strozz. omnes οὕτως ὠνομάσθαι, pro οὕτω παρωνομάσθαι. Et sic Eustathius, qui ad Homer. Il. 2, 592. p. 224. Bas. et alibi, item ad Dionys. v. 409. hunc locum repetit, verbo καλεῖν utitur. Cum desit nomen praemissum, cuius forma mutata fuerit aut vel leviter inflexa, quod alias solet, auscultavi codicum auctoritati.

25) Vulgo ἄντρου. Ridiculum hoc scribae erratum sagaciter suspicatus est Tyrwhittus in coniecturis ad Strabonem p. m. 31. de antris, quae antea memorata sunt, nimium cogitantis. Quare substituit Ἀνίγρου, adiutus in eo a Gem. Plethone, qui ita scribit. Neque enim, quid huc antrum valeat, perspici potest. Suffragante igitur codice illud reposui.

ab Hercule vulneratorum ibi hydrae venenum abluerint: alii, quod Melampus ad lustrandas Proetides ea fuerit aqua usus. Lavacrum eius aquae alphos, vitiligines albas et impetigines sanat. Quin et Alpheum a sanatione alphorum sic nominatum, sunt qui asserant. Quoniam vero Anigri lapsus aequabilior ac a mari relisio aquam

Elea. τῆς [26] θαλάσσης μονὴν μᾶλλον, ἢ [27] ῥύσιν παρέχουσι τοῖς ὕδασι, Μινυήϊόν φασιν [28] εἰρῆσθαι πρότερον· παρατρέψαι δέ τινας τοὔνομα, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ποιῆσαι [29] Μιντήϊον. Ἔχει δ' [30] ἡ ἐτυμότης καὶ ἄλλας ἀφορμάς· [31] εἴτ' ἀπὸ τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς Νέστορος [32] μη-

26) Mosc. θαλάττης.

27) Ita Casaubonn. et omnes mei, tantum ῥύσιν. Inde ab Aldo vulgatum erat ῥεῦσιν.

28) Gem. Pletho καλεῖσθαι.

29) Sic dedi pro Μιντήριον ex Vatic. et Mosc. tamquam quod propius faciat ad nominis mutationem. Verba autem a πρότερον — ad Μιντήϊον absunt in Ven.

30) Mosc. ἐτυμότης· Paris. ἑτοιμότης· Gem. Pletho ἐτυμολογία. In seq. verba καὶ ἄλλας ἀφορμὰς desunt in Stroz.

31) Gem. Pletho sic: μάλιστα δ' ἀπὸ τῶν, forte ut defectum alterius membri, cuius desiderium iniicit particula εἴτε, obtegeret.

32) Verba μητρὸς ἐλθόντων ignorant editiones ante Casaubonum, qui se ea adiecisse dicit ex veteribus libris. Ita vero hanc loci formam effinxit: εἴτ' ἀπὸ τῆς — μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου ἐλθόντων Μινυῶν, οἱ τῶν Ἀ. — Vox ἐλθόντων sic repetita turbas movit. In priori loco omittunt Ven. Stroz. et Gem. Pletho; in posteriori Paris. et Mosc. Quid Vaticani ferant, notatum non inveni. Tum vero etiam repugnat, quod Chloridis comites Argonautarum posteri fuisse dicuntur. Denique τὸ εἴτ', uti iam antea monitum, requirit, quod ille respondeat. Alterutrum igitur ἐλθόντων omitti debet, uti certe faciunt ipsi codices. Utrum debeat, in eo non consentiunt viri docti. Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 306. omisso priori sic legendum censet: τῆς Νέστορος μητρὸς, ἢ ἐξ Ὀρχομενοῦ. Posteriori expulso vel mutato Politus ad Eustathium in

aquam stabilem potius, quam fluidam, reddunt, fluvium primo Minyeium dictum autumant, quae vox deinde in Minteium degeneraverit. Sed vocis ratio etiam aliunde peti potest, ut nimirum nomen hoc acceperit vel ab iis, qui ab Orchomeno Minyeio cum Chloride Nestoris ma-

μητρὸς ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου, εἴτ᾽ ἀπὸ Minyarum, οἱ τῶν [33] Ἀργοναυτῶν ἀπόγονοι ὄντες, ἐκ Λήμνου μὲν εἰς Λακεδαίμονα ἐξέπεσον, ἐντεῦθεν δ᾽ εἰς [34] Τριφυλίαν, καὶ ᾤκησαν περὶ τὴν Ἀρήνην [35] ἐν τῇ χώρᾳ Elea.

matre venerunt, vel a Minyis, Argonautarum posteris, qui Lemno expulsi Lacedaemonem, indeque in Triphyliam venerunt, et habitaverunt circa Arenam in ea regione, quae

in Homer. Tom. 1. p. 555. et post Wesselingius ad Diodor. Sic. 4, 68. qui ignorasse videtur praecursorem suum, immemor etiam suae ipsius medelae ad Herodot. 8, 145. ἐλθόντων ἐξ Ὀρχομενοῦ τοῦ Μινυείου· εἴτ᾽ ἀπὸ τῶν Μινυῶν, οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν —. Ita in duas partes dispescitur narratio, quas certe innuit εἴτε, et ad verum revocatur. Palmerianae enim emendationi adversatur, quod Orchomenia Chloridis origo evanescit, Minyaeque Orchomeno et ex Lemno insula Lacedaemonem deducuntur, quos tamen Strabo ex sola Lemno Lacedaemonem arcessit, ut iam monuit Wesseling. c. l. Cf. Herodot. 8, 145. Apollon. Rhod. 4, 1759. Schol. Pindari ad Pyth. 4, 455. Posteriorem igitur rationem secutus sum. Tum Xylander vocem μητρὸς excidisse iam ante Casauboni reparationem suspicabatur, etsi ferri illa ellipsis possit, quia ab Eustathio ad Homer. Il. 11, 721. p. 832. in. ed. Basil. eam addi nosset, ubi hic locus sic quidem redditur: ὠνόμασται — ἀπὸ Μινυῶν τῶν μετὰ Χλωρίδος τῆς μητρὸς Νέστορος αὐτόθι ἐλθόντων ἐκ τοῦ Μινυείου Ὀρχομένου. Οἱ τῶν Ἀργοναυτῶν — ἐκεῖθεν δὲ εἰς Τριφυλίαν — περὶ Ἀρήνην. Unde simul adparet, corrupta haec iam tradita accepisse, etsi ex eo locum sanari posse existimat Wesseling. ad Herodot. c. l. Penzelius ita quidem locum hunc vertit, ut duas constituat partes, at duplices Minyas, priores ex voce Μινυείου excussos.

33) Edd. Aldi et Hopperi ἔργον αὐτῶν, quod ad veram formam revocavit Xylander.

34) Cum articulo Mosc. et Paris.

35) Hinc ad κτίσματα exciderunt verba in Ven. et Stroz. uno.

Elea. χώρᾳ τῇ νῦν [36] Ὑπαισία καλουμένῃ, οὐκ ἐχούσῃ οὐκέτι τὰ τῶν Μινυῶν κτίσματα· ὧν τινὲς μετὰ Θήρα τοῦ [37] Αὐτεσίωνος (ἦν δ' οὗτος τοῦ Πολυνείκους ἀπόγονος) πλεύσαντες εἰς τὴν μεταξὺ Κυρηναίας, καὶ [38] τῆς Κρήτης νῆσον,

[39] Καλλίστην τὸ [40] πάροιθε, τὸ δ' ὕστερον οὔνομα Θήρην

ὥς

36) An eſt alia ab Hypana Triphyliaca, iam ante nominata? An hic quoque ſic eſt ſcribendum? *Caſaubonus.* Palmerius p. 306. c. l. vel hic legendum monet Αἰπεσία, vel p. 348. πεδίον τὸ Ὑπαίσιον pro Αἰπάσιον. Nihil muto. Hypana oppidulum in mediterrancis ponit Ptolem. 3, 16. nec rennit Strabo ſupra p. 344. At Arene vicina Anigri oſtio fuit, uti ex praecedentibus diſcitur. Tum vero, ſi quid mutandum videatur, Ὑπανία legendum ſit.

37) Ita ſe ſcripſiſſe pro Ἀντεσίωνος Xylander in nota declarat, conſentientibus et libris et auctoribus aliis, e quibus vid. Herodot. 6, 52. Apollon. Rhod. 4, 1762. Pauſan. 4, 3, 3. et alibi, et de hac commutatione Beckius ad Schol. Pindari in Olymp. 1, 37. Vol. 1. p. 352.

38) Articulus additus debetur Caſaubono.

39) Τὸ ν ſe eieciſſe ex hoc verſu in nota monuit Xylander, quod certe adparet in verſione. Ita vero in Graecis volunt codices lib. 7. p. 837. unde et ſic repetitus eſt verſus a Bentleio in fragmentis Callimachi num. 112. ubi addi poteſt, ita etiam eum produci a Schol. Pindari ad Pyth. 4, 459. Neque tamen vel ſic receptam formam, a libris etiam probatam, abiicio, quia ad νῆσον proxime refert et Callimachum ſubiicit.

40) Invito metro Ald. Hopper. πάροιθεν.

quae nunc Hypaeſia dicitur, neque a Minyis condita etiamnum retinet. Horum Minyarum nonnulli cum Thera Auteſionis F. (qui fuit ex poſteritate Polynicis) navigaverunt ad inſulam, quae inter Cyrenaicam et Cretam iacet,

Calliſte quondam, ſed poſtmodo nomine Thera,

ut

ὥς [41] φησι Καλλίμαχος, ἔκτισαν τὴν μητρόπολιν τῆς Κυρήνης Θήραν, ὁμώνυμον δ' ἀπέδειξαν τῇ πόλει καὶ τὴν νῆσον. Elea.

§. 20.

[1] Μεταξὺ [2] δ' Ἀνίγρε καὶ τε ὄρους, [3] ἀφ' οὗ ὁ Ἰαρδάνης ῥεῖ, λειμὼν δείκνυται καὶ τάφος ἐπιφανὴς, καὶ Ἀχαιαὶ [4] πέτραι ἀπότομοι τε αὐτε ὄρους, ὑπὲρ ὧν ἡ Σάμος, ὡς ἔφαμεν, γέγονε πόλις, [5] ἡ δὴ οὐ πάνυ

41) Parif. φασί.

1) Non exſtant haec ad Ἀχαιαὶ in Veneto, et hinc ad Νέδα p. 348. in. apud Gem. Plethonem.

2) Vatic. Moſc. δὲ τε Ἀνίγρε.

3) Caſaubonn. Vatic. Stroz. Parif. Moſc. ἐξ ὗ ῥεῖ ὁ τε Ἰαρδάνε λειμών· δείκνυται δὲ καὶ ἠρίον καὶ Ἀχαιαί· εἰσὶ δὲ πέτραι. In qua lectione ἠρίον vix a librariis ortum videtur, cuius forte gloſſa τάφος inde exiit, quo verbo infra utitur. Pro Ἰαρδάνης Xylander malit Ἰάρδανος, uti variatur in Pauſania 5, 5, 5. qui tamen per ος terminat alibi cum aliis. *Iardanus* dedit etiam Guarinus, et agnoſcit Euſtath. ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. Baſ. Cf. Stephanus et ibi Berkelius p. 207. Codices tamen in vulgata forma perſtant.

4) Ven. Stroz. πέτραι φησὶν ἀπότομοι τε αὐτε ὄρες, et poſt Σάμος Ven. et Stroz. ἦν ἐ πάνυ φησίν. De Achaeis ſaxis dubitat Xylander.

5) Parif. Moſc. Stroz. 2. ἐ πάνυ δέ.

ut ait Callimachus, condiderunt Theram Cyrenes urbem primariam; idemque etiam inſulae nomen indiderunt.

§. 20.

Inter Anigrum porro et montem, ex quo Iardanes effluit, pratum oſtenditur, et ſepulcrum inſigne, et Achaea ſaxa montis eius praerupta, ſuper quae fuit, uti diximus, Samus urbs, cuius nullam fere mentionem faciunt,

Elea. πάνυ ὑπὸ τῶν τοὺς περίπλους [6] γραψάντων [7] μνημονεύεται· [8] τάχα μὲν διὰ τὸ πάλαι κατεσπάσθαι, τάχα δὲ καὶ διὰ τὴν θέσιν, [9] ὅτι ἐν ἀφανεῖ κεῖται. [10] Τὸ δὲ Ποσείδιον [11] ἄλσος ἐστὶν, ὡς εἴρηται, πρὸς τῇ θαλάττῃ· [12] τούτῳ δὲ κορυφὴ ὑψηλὴ ἐπιπροσθεῖ τὸ Σα-

6) Iidem codices cum Vatic. subiungunt ἡ Σάμος, quod repetitum et in hoc situ offendit.

7) Ven. μνημονεύεσθαι.

8) Vatic. Mosc. Paris. τάχα μέν γε.

9) Haec ad κεῖται non agnoscunt Paris. Mosc. Vatic. Ven. Stroz. legerunt tamen in suis libris Guarinus et Aldus. In Ven. et Stroz. ita omnino hic locus effictus prodiit: θέσιν· φησὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Hinc ceteris omissis Ven. statim subiicit: καὶ ὁ Ἀκίδων ποταμὸς ῥεῖ, quae leguntur demum p. 348.

10) Vatic. Paris. Mosc. Τὸ μὲν γάρ. Iidem etiam Ποσείδιον pro Ποσειδεῖον, de quo alibi iam dictum est.

11) Iidem codd. ἐστὶν ἄλσος et θαλάττῃ sine articulo.

12) In veteribus libris miram esse hoc loco γραφῆς varietatem, notat Casaubonus. Idem etiam de meis, qui quidem hanc narrationis partem habent, adfirmare possum. Stroz. et Ven. haec tantum post θέσιν ferunt: φησὶ γὰρ αὐτὴν ἐκ θαλάσσης μὴ ὁρᾶσθαι, unde plurima, quae in editionibus sequuntur, a Veneto exsulant, uti iam dictum est. Vatic. 173. 174. Stroz. Paris. Mosc. ita illa contrahunt: ὑπέρκειται δ' αὐτοῦ λόφος ὑψηλὸς περίπροσθεν (vox adhuc ignota) ὢν τοῦ Σαμικοῦ, ἐφ' οὗ ἦν ἡ Σάμος, ὥστ' ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Tum iidem codices ita pergunt: Καὶ πεδίον δ' (sine hoc Paris.) αὐτόθι καλεῖται Σαμικὸν, ἐξ οὗ πλέον ἄν τις τεκμαίροιτο ὑπάρξαι ποτὲ (deest in Paris.) πόλιν τὴν Σάμον. Καὶ ἡ Ῥαδινὴ δὲ, εἰς ἣν ποιῆσαι δοκεῖ Στησίχορος, ἧς ἀρχή. Medic. pro ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιστα adponit καὶ μᾶλλον ἄν τις. Re-

ciunt, qui circumnavigationes descripserunt, sive quod iam pridem excisa fuit, sive quod obscuro in loco sita est. Posidium porro, id est Neptunium, lucus ad mare est, cui Sa-

Σαμικόν, (οὕτω γὰρ νῦν καλεῖται,) ὅπου ἡ Σάμος ἦν, ὥςτε ἐκ θαλάττης μὴ ὁρᾶσθαι. Ἐνταῦθα δὲ πεδίον ἐςὶ Σαμικὸν ὀνομαζόμενον· ἐξ οὗ δὴ καὶ μάλιςα ἄν τις τεκμαίροιτο, πόλιν ὑπάρξαι ποτὲ Σάμον. [13] Καὶ ἡ Ῥαδινὴ, ἣν Στησίχορος ποιῆσαι δοκεῖ, ἧς ἀρχή. Elea.

[13] * Ἄγε Μῶσα λιγεῖα ἄρξον ἀοιδᾶς ἐρατῶν
Ὕμνους Σαμίων περὶ παίδων
Ἐρατᾷ φθεγγομένα λύρᾳ,

ἐν-

Recepta lectio, quam et reddidit Guarinus, et praeivisse videtur Mediceus, invecta est ab Aldo. Si sensum spectes, eadem adfert.

13) Locus obscurus et nexu solutus, qui diu torserat Casaubonum. Cum sequentia doceant, ex Rhadinae epithalamio, quale idem etiam in Helenam conscripserat, Stesichori hos versus depromtos esse eo consilio, ut fuisse olim in hoc tractu Samum evinceret, in eo tota loci vis et lectionis ratio reposita esse debet. Casaubonus emendat: ἐνθένδε ἦν καὶ Ῥαδινὴ, εἰς ἣν Στησίχορος — et ἐνθένδε ad Samum refert, qua quidem emendatione omnia planissima reddi putat, quae antea Oedipo opus habuerint. At quid tum facias sequentibus: ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας; Quae quidem ut sic apte ceteris respondeant, interpretatione nova perficere studet Suchfort in fragmentis Stesichori p. 40. ubi et hunc locum tractavit. Cum enim Xylander reddidisset: *Hinc nimirum fuisse ait eos pueros*, ipse hanc substituit versionem: *Hinc de ipsis pueris narrare incipit*. At sequentia nihil eiusmodi continent, immo eo plane spectant, ut probet, Rhadinam in hac urbe egisse, nec aliter Samios

Samicum occurrit, montis vertex celsus, ut quidem hodie vocatur, ubi Samus fuit, ita ut e mari cerni non potuerit; ibidemque campus est Samicus, unde maxime coniecerit quispiam, urbem olim fuisse Samum. Rhadina etiam, quam carmine videtur condidisse Stesichorus, quod sic incipit:

Age Musa arguta, praecine carmen
In laudem Samiorum puerorum
Dulcisona resonans lyra,

hinc

Elea. ἐντεῦθεν λέγει τοὺς παῖδας. Ἐκδοθεῖσαν γὰρ τὴν Ῥαδινὴν εἰς Κόρινθον τυράννῳ φησὶν ἐκ τῆς [14] Σάμου πλεῦσαι, πνέοντος ζεφύρε, οὐ δήπουθεν τῆς Ἰωνικῆς Σάμου· [15] τῷ δ' αὐτῷ ἀνέμῳ καὶ ἀρχιθέωρον εἰς Δελφοὺς, [16] ὄντα ἀδελφὸν αὐτῆς, ἐλθεῖν· καὶ τὸν ἀνεψιὸν

mios pueros intellexisse. Equidem Ῥαδινὴ titulum carminis fuisse puto, uti est in aliis, veluti eius Eriphyle, Helena, Scylla, et expulsa particula εἰς, adscitis in auxilium codicibus, haec cum sequentibus artius connexa reddidi, pro vulgata lectione, Ἔστι δὲ καὶ Ῥαδινὴ, εἰς ἣν Στησίχορος τὸ ποίημα γεγραφέναι δοκεῖ· ἧ ἡ ἀρχή. Ita quidem omnia expedita et aperta esse videntur. Nempe carmen dicit, pro ipse in carmine, uti solet. Neque ποιεῖν hoc sensu ignotum est, uti in primis prolixa expositione docuit Eustathius ad Homerum p. 3. Basil.

13)* Quales editi prodeunt hi versus, sine variatione in libris leguntur; tantum pro ὕμνυς Casauboni altera editio peperit ὑμνῦς, receptum in Amstelod. At emendatrices manus admoverunt viri docti, ex quibus Suchfort maxime c. l. metri constituendi causa eos sic reformat:

Ἄγε, Μῶσα λιγεῖ', ἄρξον ἀοιδᾶς, ἐρατῶν ὕμνυς
Σαμίων περὶ παίδων ἐρατᾷ φθεγγόμενα λύρᾳ,

ut esset: φθεγγόμενα ὕμνυς περὶ παίδων ἐρατῶν cet. etsi vitium et sic latere iudicat in verbis ἐρατῶν ὕμνυς. Pro iis Heyne coniecerat: Ἐρατῶ, νόμυς, h. *modos*. Equidem sagacioribus et peritioribus haec reliquenda putavi.

14) Hinc voci subplendae spatium vacuum aperuit Paris.

15) Mosc. ἐδ' αὐτῷ· Paris. σὺν δ' αὐτῷ.

16) Pro ὄντα spatium vacuum in Mosc. relictum, quod voce φησὶ explevit manus recentior. Idem in Paris. quod tamen vacuum mansit. Post Mosc. τὸν ἀδελφόν. Ceterum pro poste-

hinc fuisse ait eos pueros. Rhadinam enim Corinthi tyranno nuptum traditam a Samo navigasse ait flante Favonio: quod accipi de Ioniae Samo non potest. Eodemque vento fratrem eius, qui legationis princeps erat, Delphos navigasse: et sobrinum Rhadinae, quam deperibat, curru

ψιὸν ἐρῶντα αὐτῆς ἅρματι εἰς Κόρινθον ἐξορμῆσαι παρ' αὐτήν· ὅ, τε τύραννος, κτείνας ἀμφοτέρες, ἅρματι ἀποπέμπει τὰ σώματα, μεταγνοὺς δ' ἀνακαλεῖ καὶ θάπτει. Elea.

§. 21.

Ἀπὸ δὲ τῆ Πύλε τούτου, καὶ τοῦ [1] Λεπρέου τε-pag. 348 τρακοσίων που ςαδίων ἐςὶ διάςημα, ἐπὶ τὴν Μεσσηνιακὴν Πύλον καὶ τὸ Κορυφάσιον, ἐπὶ θαλάττη κείμενα φρούρια, καὶ τὴν παρακειμένην Σφαγίαν νῆσον· ἀπὸ δὲ Ἀλφειοῦ [2] ἑπτακοσίων πεντήκοντα· ἀπὸ δὲ τῆ Χελωνάτα χιλίων τριάκοντα. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τό, τε τῆ Μακιςίου Ἡρακλέους ἱερόν ἐςι καὶ ὁ Ἀκίδων

ſteriori vocabulo Süchfort c. l. quia Σάμιοι παῖδες ἐρατοὶ ipſi videbantur haec Rhadina cum patruele, malebat ἀδελφιδῆν pro ἀδελφὸν, eundemque eſſe ἀνεψιὸν proxime commemoratum. Sed praeterquam quod ipſa haec narratio non niſi cautis digitis adtingi poteſt, Strabo aperte de duplici itinere et terreſtri et maritimo loquitur, quorum unum Rhadinae ἀδελφὸς, alterum ἀνεψιὸς fecit, unde Sami huius ſitum adſtruat. Equidem nihil mutandnm cenſeo.

1) Moſc. Pariſ., uti ſupra, Λεπρίε. Sic et hic Ald. et Hopper. per ου.

2) Moſc. Pariſ. ἑπτακόσια, uti mox in utroque χίλια. At melius vulgata nexum cum διάςημα continet.

curru ad eam Corinthum iviſſe, fuiſſeque una cum ea a tyranno interfectum, et cadavera eorum currui impoſita exportari iuſſa, poſt ab eo factum mutante revocata atque humata.

§. 21.

Ab hac Pylo et Lepreo cccc circiter ſtadiis diſtat Pylus Meſſeniae, et Coryphaſium, ad mare ſita caſtella, et Sphagia adiacens inſula ab Alpheo IↃCCL. a Chelonata CIↃXXX. Eo in intervallo Maciſtii Herculis templum

Elea. δων ποταμός. [3] Ῥεῖ δὲ παρὰ τάφον Ἰαρδάνου καὶ [4] Χάαν πόλιν ποτὲ ὑπάρξασαν πλησίον Λεπρέου, ὅπου [5] καὶ τὸ πεδίον τὸ [6] Αἰπάσιον. Περὶ ταύτης [7] δὲ τῆς Χάας γενέσθαι φασιν ἔνιοι τὸν πόλεμον τοῖς Ἀρκάσι πρὸς [8] τοὺς Πυλίους, ὃν ἔφρασεν Ὅμηρος, καὶ δεῖν οἴονται γράφειν·

[9] Ἡβῷμ' ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ [10] κελάδοντι μάχοντο Ἀγρό-

3) Mosc. Paris. ῥεῖ δέ. Ven. Ἀκίδων φησὶ ποταμὸς ῥεῖ. Prius Strabonis orationi est accommodatius, dummodo proxime antea distinctionem maximam ponas, sic ut ἐστὶ adficiat verba ἱερὸν et Ἀκίδων, ῥεῖ seorsum hunc spectet. Vulgo enim minus commode sic narratio fluit: ποταμὸς ῥεῖ — Paullo ante ipse posui Μακιστίου. Nullus enim Hercules est Macistus, immo Macistius, ut Thasius, Thebanus et sic porro. Post idem visum esse cognovi Berkelio ad Stephanum p. 530.

4) Ven. lepide Χαναάν.

5) Xylander δὲ omisit.

6) Moscov. Αἰπάσιον. Forte Ὑπαίσιον, ut supra χώρα Ὑπαισία atque sic voluerat Palmerius. In Ven. verba ὅπου — Αἰπάσιον non leguntur.

7) Sine δὲ Ald. et Hopper. sed pro eo τε Xylander. Post in Stroz. verba τῆς Χάας desiderantur.

8) Absque articulo ante Xylandrum.

9) Venetus omissis, quae hinc ad νυνὶ μὲν οὖν leguntur, substituit haec: ἀντὶ τοῦ Φειᾶς πὰρ τείχεσι· ὅτι νῦν τῇ Τριφυλίᾳ — Praeteriit etiam totum hunc locum ad ἐκεῖνον Xylander in versione,

plum est, et Acidon fluvius praeterfluit Iardani sepulcrum et Chaam, quae urbs quondam vicina fuit Lepreo, ubi et campus Aepasius est. De hac Chaa sunt, qui inter Arcades et Pylios fuisse bellum dicant, quod Homerus recenset, putantque scribendum esse:

O iuvenis si sim, qualis celerem ad κελάδοντα

Cum

Ἀγρόμενοι Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες [11] ἐγχεσίμωροι Elea.
[12] Χάας πὰρ τείχεσσιν. —

Οὐ Κελάδοντι, [13] οὐδὲ Φειᾶς· τῷ γὰρ τάφῳ τȣ̃ Ἰαρδάνου τȣ̃τον πλησιάζειν καὶ τοῖς Ἀρκάσι τὸν τόπον μᾶλλον, ἢ ἐκεῖνον.

§. 22.

[1] Κυπαρισσία τέ ἐστιν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ τῇ Τριφυλιακῇ καὶ [2] Πύργοι, καὶ ὁ Ἀκίδων ποταμὸς καὶ Νέδα.

ſione, quae parum Graecorum verborum vim et ſenſum Latinis rependere poſſet. Subplevi igitur, quatenus licuit, ut ne lacuna remaneret. De ſingulis deinceps ordine.

10) Veteres quidam, notante Caſaubono, Ἀκίδοντι. In meis vulgatum obtinet, quod et tuentur libri Homerici.

11) Excidit in Moſc.

12) Ven. Pariſ. Moſc. Φειᾶς παρὰ (Ven. πὰρ) τείχεσι (Moſc. τείχεσσι). Editiones Aldi, Hopperi, Xyl. Φειᾶς πὰρ τείχεσσιν, tantum Ald. τείχεσι. At Χάας, in quo nomine cauſae quaſi cardo vertitur, recte habent reliqui, et hinc recepit Caſaubonus. Nempe prius ex Homero ductum Il. 7, 135. quem locum olim maxime controverſum varieque agitatum fuiſſe, docent ſcholia in primis apud Villoiſonium.

13) In editionibus ante Caſaubonum ita exſtabat: οὐδὲ Φειᾶς, ἀντὶ τȣ̃ Φειᾶς Χαᾶς πὰρ τείχεσι, quae ſane frigent.

1) Libri omnes et ſcripti et editi Κυπάρισσίνα· Moſc. accentu mutato Κυπαρισσῖνα. At nulla eſt hoc nomine urbs. Commemorantur tantum Κυπαρισσήεις et Κυπαρισσία, levi variatione verſae, quarum illa a noſtro infra p. 349 in Maciſtia, Triphyliae parte, ponitur, haec in Meſſenia, etſi diverſa tradunt Stephanus et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 593. Sed quidquid eſt, utraque poſt, uti diſerte adfirmat Strabo c. l. dicta eſt Cypariſſia. Atque

Cum Pylii ſimul et pugnarunt Arcades haſtis
Ad Chaae muros,
non Κελάδοντα vel Phiae; eum enim locum Iardani ſepulcro et Arcadibus eſſe, quam illum, propinquiorem.

§. 22.

Porro in ora Triphyliae maritima ſunt Cypariſſia, et Pyrgi, et Acidon ac Neda flu-

Elea. [3] Νυνὶ μὲν οὖν τῇ Τριφυλίᾳ πρὸς τὴν Μεσσηνίαν ὅριόν ἐστι τὸ τῆς [4] Νέδας ῥεῦμα λάβρον ἐκ τοῦ Λυκαίου κατιὸν, Ἀρκαδικοῦ ὄρους, [5] ἐκ πηγῆς, ἣν ἀναῤῥῆξαι τεκοῦσαν τὸν Δία μυθεύεται Ῥέαν νίπτρων χάριν. Ῥεῖ δὲ παρὰ [6] Φιγαλίαν, καθ' ὃ γειτνιῶσι [7] Πυργῖται Τριφυλίων ἔσχατοι Κυπαρισσεῦσι πρώτοις Μεσσηνίων. Τὸ δὲ παλαιὸν ἄλλως διώριστο, ὥς καί τινας τῶν πέραν τῆς Νέδας ὑπὸ τῷ Νέστορι εἶναι, τόν τε Κυπαρισσήεντα καὶ ἄλλα τινὰ ἐπέκεινα, καθάπερ καὶ

que ita reposui obsecutus Berkelio ad Stephanum p. 491. et Wesselingio ad Diodor. Sic. 15. 77. etsi Cyparissia p. 359. ab hoc excitata ad nostram non pertinet. Cf. p. 349.

2) Sic Mosc. uti et in aliis legitur. Vulgo Πύργοι.

3) Ven. ὅτι νῦν τῇ Τρ. Ante Xylandrum ὅτι νυνὶ — qui prius, cum nihil haberet, quod respiceret, exegit. Nec admittunt reliqui codices.

4) Ald. Hopper. Νεδέας. Guarinus *Nedia.*

5) Haec ad καθάπερ καὶ desunt in Gem. Plethone atque catenus inde a ῥεῖ δὲ in Veneto.

6) Sic Paris. uti Ald. Hopper. Per υ alii codices, item Guarinus cum Mss. Polybii 4, 3, 5. Pausaniae 3, 17, 8. ubi tamen nunc successit ι. Et sic passim alibi. At τὸ ι tuentur in primis Stephanus, Suidas, et quod Grammatici, veluti Tzetzes ad Lycophronem v. 212. eam scripturam diserte notant, etsi hic etiam per η a Φηγὸς probat. Praeeunte igitur codice ι reposui.

7) Paris. Moscov. Πυργῆται. Alterum cum aliis libris habet et Stephanus.

fluvii. Atque nunc quidem Triphyliam a Messenia distinguit amnis Neda copiosus e Lycaeo Arcadiae monte defluens: cuius fontem Rhea Iovem pariens lavacrorum caussa dicitur aperuisse. Praeterit Phigaliam, atque ad eum Pyrgitae ultimi Triphyliorum Cyparissenses primos Messeniorum attingunt. Antiquitus vero alii fuerunt limites, ita ut Nestori paruerint etiam trans Nedam quaedam, ut Cyparisseis, et alia nonnulla in isto tractu: sicut et mare

καὶ [8] τὴν θάλατταν τὴν Πυλίαν ὁ ποιητὴς ἐπεκτείνει μέχρι τῶν ἑπτὰ πόλεων, [9] ἃς ὑπέσχετο Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ· Ele

Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλὸς [10] νέαται Πύλου ἠμαθόεντος.

Τοῦτο γὰρ ἴσον τῷ, ἐγγὺς ἁλὸς τῆς Πυλίας.

§. 23.

[1] Ἐφεξῆς δ' οὖν τῷ Κυπαρισσήεντι ἐπὶ [2] τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον παραπλέοντι τὸ Κορυφάσιον, ἥ τε [3] Ἐρανά

8) Ven. ὅτι τὴν θάλατταν. Gem. Pletho: ὁ δὲ ποιητὴς τὴν θάλατταν.

9) Mosc. Ven. et edd. ante Casaubonum non male ὧν. Post Mosc. Paris. ὁ Ἀγαμέμνων.

10) Ald. Hopper., invito etiam metro, ναίεται.

1) Vatic. ἑξῆς. Ven. Ἐφ' ἑξῆς. Idem in subsequentibus omittit οὖν, uti Aldus, Hopperus, Xylander.

2) Ven. ἐπὶ τινός. Voluit τὴν, quod, uti Μεσσενιακὴν, habent Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonianis. Et sic infra p. 359. ubi intactum mansit. At masculino genere utitur p. 346. 351. 353. quod et in Strabone agnoscit unice Eustathius ad Homer. Il. 1, 252. 2, 591. quod quidem in loco p. 359. vix perpetuam fidem habeat, nisi quadruplicem ibi corruptionem adhaesisse malit. Sic inter utrumque genus fluctuatur etiam Pausanias. Vid. Sylburg. ad 5, 2. in. In Strabone mirum. Xylander plane articulum neglexit. De generis diversitate cf. etiam Berkelium ad Stephanum p. 471. a.

mare Pylium Homerus extendit usque ad septem urbes, quas Agamemnon Achilli promittit:

Omnes vicinae Pylio sunt denique ponto.

§. 23.

Deinceps a Cyparisseente ad Pylum Messeniacum praenaviganti Coryphasium occurrit Erana, quam

Elea. [3] Ἐρανά [4] ἐστιν, [5] ἥν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσιν κεκλῆσθαι πρότερον, ὁμωνύμως τῇ Πυλιακῇ. [6] Ἔστι δὲ καὶ [7] Πλαταμώδης, ἀφ' ἧς ἐπὶ τὸ Κορυφάσιον καὶ τὴν νῦν καλουμένην [8] Πύλον στάδιοι ἑκατὸν εἴκοσι. Ἔστι δὲ καὶ κενήριον καὶ [9] ἐπ' αὐτῷ πολίχνιόν τι [10] ὁμω-

3) Mosc. Ven. Vaticani, Stroz. Ἔρευα, nec aliter Guarinus et editiones ante Xylandrum, qui ex Stephano, opinor, posuit Ἔρανα, etsi in eo scribitur Ἔραννα, sed contra Strabonem (cf. p. 361.) Cyparissiae, tamquam ὁμώνυμον, tribuitur. Neque tamen Ἔραννα scripsi, cum illud etiam infra p. 361. ita recurrat constantiori librorum consensu; etsi et Ἔραννον de Cyparisso Phocidis duplici ν scribendum esse diserte monet Eustathius ad Homer. Il. 2, 519. p. 207. Bas. pro quo tamen simplex legitur in Stephano. Ceterum in Paris. a verbis Πύλον παραπλέοντι ad ὑπερβεβλημένυ πάντας pleraque obliterata, multa in vacuo spatio relicta, aliqua etiam mutata sunt.

4) Aberat ἐστὶν ante Casaubonum.

5) Vatic. 173. 174. Stroz. omnes, Mosc. ἥν τινες οὐκ εὖ Ἀρήνην νομίζουσι κεκλῆσθαι πρότερον. Sic et Aldus et Hopperus, tantum verbis οὐκ εὖ post male repetitis. Xylander priori loco expulit, in posteriori retinuit Equidem, etsi parum refert, ad codices verborum seriem informavi; et sic infra p. 361.

6) Desunt haec ad καὶ in Mosc. et Paris. relicto spatio vacuo, eademque cum verbo sequente Πλαταμώδης in Ven. et Stroz. uno

7) Harduinus ad Plinium 4, 6. s. 5. ex Plinii illo loco emendat Πλατανώδης, speciemque inducit illi emendationi ex nomine Πλατανιστοῦς p. 345. in quae tamen loca situ videntur esse diversa.

8) Vett. quidam, teste Casaubono, Πύλον pro Πύλην. Et sic Mosc. cum Guarino. Post ἑκατὸν εἴκοσί εἰσι στάδιοι iidem libri Casauboniani cum Stroz. In Mosc. Ven. et Vatic. tantum exstat ἑκατὸν, quod et reddidit Guarinus. Edd. ante Casaubonum

quam quidam falso opinantur quondam Pyliacae Arenae fuisse cognominem. Est et Platamodes, a qua ad Coryphasium et quae nunc Pylus dicitur, stadia sunt CXX. Est et monimentum ibi cadaveris expers, seu tumulum hono-

[10] ὁμωνύμως καλούμενον. [11] Οὐκ ἂν δ' ἐξητάζομεν ἴσως Elea. ἐπὶ τοσοῦτον τὰ παλαιά· ἀλλ' ἤρκει λέγειν, ὡς [12] ἔχει νῦν ἕκαστα, εἰ μή τις ἦν ἐκ παίδων ἡμῖν [13] Φήμη παραδεδομένη περὶ τούτων· ἄλλων δ' [14] ἄλλο εἰπόντων, ἀνάγκη διαιτᾶν. Πιστεύονται δ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ οἱ [15] ἐνδοξότατοί

num καὶ τῇ νῦν καλουμένῃ Πύλῃ, ubi vel πρὸς excidiſſe putat Xylander, quia certe Pylus prope Coryphaſium fuit, (Thucyd. 4, 3. 41. et noſter infra p. 351.) vel leg. τὴν νῦν καλουμένην Πύλην, quod ſecutus eſt ex Codd. Caſaubonus, etſi Πύλον etiam praeferat. In Πύλῃ haeſi. Eſt quidem *Pyle* Arcadiae apud Plinium 4, 10. ſ. 6. quam Stephanus plurali numero producit, etſi et Πύλη occurrit ſ. v. Νιτόη. At ea huc pertinere nequit. Aut igitur Πύλος ſubſtitui debet, quod invertenda terminatione ad καλουμένην genere accommodare voluerunt librarii, male ſedula cautione, aut Πύλη etiam dicta eſt ipſa Pylus vel locus in vicinia, quae quidem alii omnes ignorant. An Πυλίαν voluerunt dare, uti pro Πύλον infra dant p. 351. Sed urbis nomen magis hic deſideratur. Dedi tandem Πύλον, cum et a libris ſuffulciatur.

9) Moſc. πολίχνιον ἐπ' αὐτῷ. Idem ſubiectam voculam τε omittit.

10) Proxima voce reiecta Vatic. 173. ὁμώνυμον. Vatic. 174. Pariſ. Moſc. ὁμώνυμον πρώτῃ.

11) Venet. Οὐκ ἂν φησιν.

12) Idem ἔχειν.

13) Moſc. παραδεδομένη φήμη.

14) Moſc. Ven. forte melius ἄλλα.

15) Moſc. Pariſ. Stroz. ἐνδοξότατοί τε καὶ, quod recepi, cum vulgo τε abeſſet.

norarium dicere mavis. Graece κενήριον dicitur, hocque ibidem eſt oppidulum eodem nomine. Enimvero non eramus fortaſſis tanto ſtudio antiqua examinaturi, ſed contenti fuiſſemus ſingulis, ut nunc habent, recenſendis: niſi de his a pueritia famam quandam traditam meminiſſemus. Cum itaque alii alia dicant, diſceptandum nobis eſt. Plerumque autem fidei plurimum habetur iis,

qui

Elea. τε καὶ πρεσβύτατοι [16] καὶ κατ' ἐμπειρίαν πρῶτοι. Ὁμήρου δ' εἰς ταῦτα ὑπερβεβλημένου πάντας, ἀνάγκη συνεπισκοπεῖν, καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνου λεχθέντα, καὶ [17] συγκρίνειν [18] πρὸς τὰ νῦν, καθάπερ καὶ [19] μικρὸν πρόσθεν ἔφαμεν. Περὶ μὲν οὖν τῆς Κοίλης Ἤλιδος καὶ τοῦ Βουπρασίου [20] τὰ ὑφ' Ὁμήρου λεχθέντα προεπέσκεπται ἡμῖν.

§. 24.

Περὶ δὲ τῆς ὑπὸ [1] τῷ Νέστορι οὕτω φησίν·

Οἳ δὲ Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινὴν,

Καὶ

16) Parif. fine καὶ nectit.

17) Vatic. Mofc. et ex edd. Ald. et Hopper. cum Guarino (*concurrere*) συγκρύειν, quod Xylander apte mutavit in συγκρίνειν, uti et ferunt alii libri.

18) Ven. reliquis omiffis πρὸς ταῦτα. Περὶ —

19) Sic pro μικρῷ Cafaubonn. Vatic. 173. 174. Stroz. unus, Parif. Mofc. Medic. Inde ab Aldo legitur μικρῷ, quod etfi ferri poffe videtur, tamen μικρὸν ὄπισθεν dixit Plutarch. in feptem fapient. conv. p. 592. ed. Lipf. nofter lib. 10. p. 462. μικρὸν ὕστερον, et fic fimilia, etiam paffim μικρὸν πρὸ —. Tum pro πρόσθεν fuperiores codices praeter Mofc. et Medic. dant ἔμπροσθεν. Sic lib. 9. p. 391. πρόσθεν et ἔμπροσθεν in libris commutantur.

20) Mofc. τὰ λεχθέντα ὑφ' Ὁμήρου.

1) Parif. absque articulo.

qui gloria, aetate, atque experientia aliis praeftant. Quibus omnibus cum reliquos omnes fuperaverit Homerus, neceffe eft dicta eius confiderare, ac cum praefenti ftatu comparare, ficut paulo ante diximus. Ac de cava quidem Elide et Buprafio verba Homeri iam ante perpendimus.

§. 24.

De Neftoris autem ditione fic loquitur idem:

Quique Pylum tenuere, et
Arenae moenia amoenae,

Tra-

Καὶ Θρύον Ἀλφειοῖο πόρον, καὶ [2] ἐΰκτιτον Αἶπυ, Elea.
Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον,
Καὶ Πτελεὸν, καὶ Ἕλος, καὶ [3] Δώριον· [4] ἔνθα τε Μοῦσαι
[5] Ἀντόμεναι —

καὶ ἑξῆς. Πύλος μὲν οὖν ἐστὶ, περὶ ἧς [6] ἡ ζήτησις· αὐτίκα δ᾽ ἐπισκεψόμεθα περὶ αὐτῆς. Περὶ δὲ [7] Ἀρήνης εἴρηται. Ἣν δὲ νῦν λέγει Θρύον, ἐν ἄλλοις καλεῖ Θρυόεσσαν·

Ἔστι δέ τις Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη,
[8] Τηλοῦ ἐπ᾽ Ἀλφειῷ.

 Ἀλ-

2) Ven. εὔτικτον traiectis literis. Ald. Hopper. Xyl. uti in sequ. Mosc. αἰπὺ cum Aldo et Hoppero, qui et post referunt, accentu eo, quo adiectivum instruitur. De discrimine observando monuerunt Etym. M. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 592. p. 224. Bas. Quae olim super accentu disputata sunt a Grammaticis, recensent scholia in ed. Homeri Villois. ad c. l.

3) Scrimger. Δάριον.

4) Ab ἔνθα — καὶ ἑξῆς, quae hic leguntur, desunt in Gem. Plethone.

5) Pro verbis proxime hic sequentibus καὶ ἑξῆς Vatic. 173. 174. Paris. Mosc. ex Homero Il. 2, 595. unde haec ducta sunt, subiungunt: Θάμυριν τὸν Θρήϊκα (Vatic. inserunt καὶ) παῦσαν ἀοιδῆς Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ᾽ Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Reliqui habent cum editis καὶ ἑξῆς, uti fit alibi.

6) Omisso articulo Ven.

7) Stroz. Paris. Mosc. praeponunt τῆς.

8) Omittit haec tria verba Ven.

Traiectum Alpheique Thryum: quique Aepy superbum,

Et Cyparisseenta, et muros Amphigeneiae:

Qui Pteleumque, et Helos, qui Dorion, hic ubi Musae,

et quae sequuntur. Pylus est, de qua controversia est, quam mox tractabimus. De Arena dictum est. Quam autem hic Thryum vocat, alibi Thryoëssam nominavit.

Urbs quaedam Thryoessa leves adsurgit in auras
Imposita Alpheo. —

Al-

Elea. Ἀλφειοῦ δὲ πόρον φησὶν, ὅτι πεζῇ περατὸς εἶναι δοκεῖ κατὰ τοῦτον τὸν τόπον· [9] καλεῖται δὲ νῦν Ἐπιτάλιον τῆς Μακιστίας χωρίον· τὸ εὔκτιτον δ' Αἶπυ ἔνιοι μὲν ζητοῦσι [10] πότερον ποτέρου [11] ἐπίθετον, καὶ τίς ἡ πόλις, καὶ εἰ αἱ νῦν [12] Μαργάλαι τῆς [13] Ἀμφιδολίας· αὗται

9) Et haec ad χωρίον omittit Ven.

10) Parif. cum veteribus editionibus πότερον ἐπίθετον, omiſſo ποτέρου, quod ex codicibus ſuis inſtauravit Caſaubonus, quibus adſentiuntur mei et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 592, p. 224.

11) Subnectit Gem. Pletho haec: καὶ ὑπονοοῦσι φράζεσθαι ὄνομα τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, quae diſputationis huius ſummam contrahunt. Ven. verba ſequentia καὶ τίς ἡ πόλις — ἐν τοῦθ' non habet. V. not. 14.

12) Moſc. Μαργάλλαι. Caſaubonus ex Stephano malit Μαργαῖαι, quod librarius imperitus, accentu mutato et ι in λ corrupto, ſic vitiaverit, cui non renuit Berkelius ad Stephanum p. 535. At contra idem de Stephani lectione, cum patiatur literarum ordo, adfirmare liceat, et omnino vel Μαργάλαι vel Μαργαῖαι, quod nunc fertur, Stephano Strabonis codices obtruſerunt. Certe verius nomen Μαργάναι eſſe putat Weſſeling. ad Diodor. 15, 77. tum ob huius teſtimonium, tum quod Xenophon in hiſt. Gr. 2, 16, 7. et 4, 14. 3, 2, 25. et 30, 4. Μαργανεῖς in Elide commemoret et in poſteriori loco cum Amphidolis coniungat. Certe easdem eſſe urbes diverſo nomine editas ſuſpicatus eſt etiam ad Stephanum p. 198. Holſtenius. Neque tamen quidquam mutare ſuſtinui.

13) Sic dedi pro Ἀμφιπόλεως, uti etiam emendabat Weſſeling. ad Diodor. c. l. Nulla enim in Peloponneſo commemoratur Ἀμφίπολις, contra Ἀμφίδολοι a Xenophonte c. l. et Stephano in Elide ponuntur. Verum nomen, etſi aliquatenus vitiatum,

Alphei autem traiectum vocat, quod ibi locorum fluvius iſte pedibus poteſt tranſiri: nunc Epitalium nuncupatur, Maciſtiae oppidulum. Quod ad εὔκτιτον (id bene conditum ſignificat) Aepy attinet, quaerunt nonnulli, utrum vocabulorum proprium, utrum adiectivum alterius ſit, (Aepy enim ſublime notat) et an ſint, quae nunc in Amphidolia appellantur Margalae: ſed hae non ſunt natura muni-

αὗται μὲν οὖν οὐ φυσικὸν ἔρυμα· ἕτερον δὲ δείκνυται φυσικὸν ἐν τῇ Μακιστία. Ὁ μὲν οὖν τοῦθ' [14] ὑπονοῶν φράζεσθαι, ὄνομά φησι τῆς πόλεως τὸ Αἶπυ, ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος φυσικῶς, ὡς Ἕλος καὶ Αἰγιαλὸν, καὶ ἄλλα πλείω· ὁ δὲ τὴν [15] Μαργάλαν, τοὔμπαλιν ἴσως. Θρύον δὲ καὶ Θρυόεσσαν τὸ Ἐπιτάλιόν φασιν, ὅτι πᾶσα μὲν ἡ αὐτὴ χώρα θρυώδης, μάλιστα δ' οἱ ποταμοί· ἐπὶ πλέον δὲ διαφαίνεται τοῦτο [16] κατὰ τοὺς περατοὺς τοῦ ῥείθρου τόπους. Τάχα δέ φασι Θρύον μὲν εἰρῆσθαι τὸν πόρον, εὔ- Elea.

tiatum, innuunt etiam plures codices, Caſaubonn. Stroz. Vatic, Pariſ. in quibus legitur Ἀμφιπολίας. De ſimili huius nominis corruptione dictum etiam eſt ſupra p. 341.

14) Ven. καὶ ὑπονοοῦσι, quod verbo ἐπίθετον ſubnectit ita Ven. etiam, uti Gem. Pletho. V. ſupra not. 11. Hinc et in ſequ. uterque expulit φησί.

15) Attamen antea Μαργάλαι. In alterutro locu haeret igitur macula, quam tamen codices non eluunt. Ven. cum Gem. Plethone verba ὁ δὲ τὴν Μ. — ἴσως plane ignorat. Omiſit etiam Xylander in verſione, et nuper Penzelius. Poſſunt etiam commode abeſſe, cum non de Margalae nomine quaerat, ſed de Αἶπυ. Guarinus: *Margalan, id eſt, rubicundam forte per oppoſitum.* Sed, quomodo hoc tueatur, neſcio. Ut tamen habet vulgata lectio, ſuperius ὁ μὲν utique deſiderat ὁ δέ. Tum vero in ipſo urbis nomine, qualecunque id ſit, latere aliquid videtur, quod ad eius ſimilem explicationem pertineat.

16) Male ed. Amſtel. καὶ τοὺς περατοὺς.

nitae: naturalis alia munitio monſtratur in Maciſtia. Qui hoc probat, is Aepy nomen urbis intelligit, impoſitum a loci natura: ſicut Helos et Aegialus propria ſunt urbium vocabula, quorum alterum paludem, alterum litus communiter notat: ſuntque complura huiusmodi alia; qui Margalam, contra idem. Thryon autem ſeu Thryoëſſam appellavit Epitalium, quod tota iſta regio, maxime amnes, alga abundant, (quae thryon eſt Graecis,) praeſertim ubi vada ſunt. Fortaſſis etiam, aiunt, Thryon vocaverit vadum, Epi-

Elea. εὔκτιτον δ' Αἶπυ, τὸν Ἐπιτάλιον· ἔστι γὰρ [17] ἐρυμνὸν φύσει· καὶ γὰρ ἐν ἄλλοις αἰπεῖαν κολώνην [18] λέγει·

Θρυόεσσα πόλις αἰπεῖα κολώνη.

§. 25.

Ὁ δὲ Κυπαρισσήεις ἐστὶ μὲν περὶ τὴν [1] πρότερον Μακιστίαν, [2] ἡνίκα καὶ πέραν τῆς Νέδας ἔτι ἦν Μακιστία· ἀλλ' οὐκ οἰκεῖται, ὡς οὐδὲ τὸ Μάκιστον. Ἄλλη δ' ἐστὶν ἡ Μεσσηνιακὴ Κυπαρισσία· [3] ὁμωνύμως μὲν οὖν, ὁμοίως δὲ νῦν κἀκείνη λέγεται Κυπαρισσία, ἑνικῶς [4] τε καὶ θηλυκῶς· ὁ δὲ ποταμὸς Κυπαρισσήεις· [5] καὶ

17) Sic ante Casaubon. editionem posteriorem recte, quae praeivit ἔρυμνον.

18) Scrimger. Paris. Mosc. subiiciunt: ἔστι δέ τις ex Homero Il. 11, 710. et sic post κολώνῃ ex eodem τηλοῦ ἐπ' Ἀλφειῷ πυμάτη (Mosc. πημάτη) Πύλου ἠμαθόεντος. Ita, quod paullo ante vidimus, modo plura dant, modo pauciora in adlegatis Homeri locis codices.

1) Paris. Mosc. προτέραν.

2) Hinc ad Μάκιστον omnia desunt in Ven. Scrimger. et Gem. Plethone.

3) In Paris. exciderunt haec usque ad Κυπαρισσία.

4) Τὲ non est in Ven.

Epitalium ipsum nomine bene exstructi Aepyos affecerit, quod loci natura sit munitum: sicut alibi Thryoëssam dixit sublimem collem.

§. 25.

Caeterum Cyparisseis est in prisca Macistia, quae etiam trans Nedam porrigebatur: sed non habitatur, ut neque Macistum. Alia est Messeniae Cyparissia. Sed nunc communi nomine Cyparissia dicitur feminino genere, numero singulari: fluvius autem Cyparisseis. Amphigenea

[5] καὶ Ἀμφιγένεια δὲ τῆς Μακιςίας ἐςὶ περὶ τὸν Ὑψόεντα, ὅπου τὸ τῆς Λητȣ̃ς ἱερόν. Elea.

Τὸ δὲ Πτελεὸν κτίσμα [6] μὲν γέγονε τῶν ἐκ Πτελεοῦ τȣ̃ Θετταλικοῦ ἐποικησάντων. Λέγεται γὰρ κἀκεῖ·

Ἀγχίαλον τ' Ἀντρῶνα, [7] ἰδὲ Πτελεὸν λεχεποίην. pag. 350.

[8] Ἐςι δὲ [8] καὶ δρυμῶδες χωρίον [9] ἀοίκητον, [10] Πτελεάσιμον

5) Pro verbis καὶ Ἀμφιγ. δὲ τῆς Parif. dat: ἔςι μὲν περὶ τῆς.

6) Sine μὲν legebantur haec ante Cafaubonum, uti fine γὰρ fequentia.

7) Olim ἠδὲ, quod Xylander mutavit in ἰδὲ et retinuit utraque Cafauboniana, revocavit Amftelod. In Homeri editionibus (v. Il. 2, 697.) ἠδὲ et ἰδὲ legitur. hoc etiam in Villoif. Sic infra p. 377. in Homerico carmine Mofc. legit, ubi etiam edit. Villoif. habet ἠδ'. Sic proximum vel Ἀντρῶνα fcribunt Homeri et Strabonis editiones, vel Ἀντρῶν'. In accentus forma et fede fibi non conftitit Cafaubonus, quippe qui hic pofuit Ἀντρῶνα, uti lib. 9. p. 432. et fq. Ἄντρωνα lib 9. p. 435. uti hic Aldus, etfi et olim haec difputatio acta eft inter Grammaticos, uti docet Euftathius ad Homer. Il. 2. 697. p. 245. Baf. Ἀντρῶνα praetulerunt Stephanus, Herodianus, et hinc mutato numero, de quo Strabo lib. 9. p. 432. monuit, Ἀντρῶνες Demofth. in Philipp. 4. p. 133. ed. Reifk. Suidas h. v.

8) Abeft καὶ in Parif. Mofc. aliisque; omittit etiam Euftathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. f. 297. Fecit autem τὸ καὶ, inquit Cafaubonus, ut putaret Xylander effe ἄλλην ἀρχὴν, et Pteleafimum aliud effe a Pteleo; in quo falli eum docet Euftathius, et rectius prior interpres. Nempe hic verterat: *Etenim nemorofum eft, ac minus habitabile, quod Pteleafimum vocitant.* Xylander: *Eft locus — nomine Pteleafimum.*

9) Ald. Hopper. vitiofe ἀοίκετον· Gem. Pletho dat ἀοίκητον νῦν.

10) Ald. Hopper. Πτελεάσημον.

nea etiam Maciftiae eft apud Hypfuntem, ubi fanum Latonae. Pteleon conditum eft ab his, qui eo a Theffaliae Pteleo coloniam deduxerunt; nam in Theffalia Ptelei eft mentio,

Herbofam Pteleum, pontoque Antrona propinquam.

Eft vero etiam locus filveftris atque inhabitabilis, quem vocant Pteleafimum. Helos alii

Elea. σιμον καλούμενον. Ἕλος δ᾽ οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀλφειὸν χώραν τινά φασιν, οἱ δὲ καὶ πόλιν, ὡς τὴν Λακωνικήν·

Ἕλος τ᾽ ἔφαλον πτολίεθρον —

[11] Οἱ δὲ τὸ περὶ τὸ Ἀλώριον ἕλος, οὗ τὸ τῆς Ἠλείας Ἀρτέμιδος ἱερὸν, τῆς ὑπὸ τοῖς Ἀρκάσιν· ἐκεῖνοι γὰρ ἔσχον τὴν ἱερωσύνην. Δώριον δὲ οἱ μὲν ὄρος, οἱ δὲ πεδίον φασίν· οὐδὲν δὲ νῦν δείκνυται· ὅμως δὲ ἔνιοι τὴν νῦν Ὀλούριν, ἢ [12] Ὀλουρον, ἐν τῷ καλουμένῳ Αὐλῶνι τῆς Μεσσηνίας κειμένην, Δώριον λέγουσιν. Αὐτοῦ δέ

11) Lego οἱ δὲ τὸ περὶ τὸ Ἀλώριον ἕλος. Alii, inquit, dicunt esse χώραν, alii πόλιν, alii vero ἕλος. *Casaubonus.* Recte, opinor, ne sensus langueat. Nempe vulgo legebatur: Οἱ δὲ περὶ τὸ Ἀλ. Ἕλος. At quis commode dixerit, vel tulerit Helos ab aliis creditum esse Helos. Turbavit τὸ, vel sede sua motum migravit. Tum vero Alorium ad Macedoniae Alorum transferri nequit, sed esse debuit Peloponnesi urbs, quam et fuisse declarat Ortelius in thesauro Geogr. h. v. Equidem eam emendationem recipere non dubitavi, quam antea iam reddiderat in versione Penzelius. Ceterum verba Οἱ δὲ — ἱερωσύνης Ven. neglexit, praeteriit etiam ultimam hanc disputationis partem, ubi Strabonis locum repetit, Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. Bas. Tum ἱερωσύνην contra usum scribunt Ald. et Hopper. Post hoc verbum spatii aliquid relictum ostendit Paris.

12) Mosc. Ὀλοῦρον. Paris. Ven. et ex nostro Eustathius ad Homer. Il. 2, 594. p. 225. Bas. Ὄλουραν. Utra lectio, cum alibi haec Messeniae urbs non commemoretur, praeferri debeat, dictu est difficile, etsi, cum Ὄλουρος in Achaia altera forma in Xenophonte in histor.

alii locum quendam circa Alpheum accipiunt, alii urbem itidem, ut et Laconica alia fuit,

— *Helosque salo vicinum.*

Alii Helos paludem intelligunt iuxta Halorium, ubi fanum est Eleae Dianae, cuius sacerdotium fuit penes Arcades. Dorium sunt, qui montem, sunt, qui campum interpretentur: neutrum hodie monstratur: nonnulli tamen Oluridem sive Oluram sitam in Aulone, quem vocant, Messeniae, Dorium appellant:

δέ που καὶ ἡ Οἰχαλία [13] ἐςὶν ἡ τȣ͂ Εὐρύτου, ἡ νῦν [14] Ἀνδανία, πολίχνιον Ἀρκαδικὸν, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ καὶ τῷ [15] Εὐβοϊκῷ· ὅθεν φησὶν ὁ ποιητὴς, ἐς τὸ Δώριον ἀφικόμενον Θάμυριν τὸν Θρᾶκα ὑπὸ Μȣσῶν ἀφαιρεθῆναι τὴν μουσικήν. Elea.

§. 26.

Ἐκ [1] δὲ τούτων δῆλον, ὡς ἐφ' ἑκάτερα τȣ͂ Ἀλφειοῦ [2] ἡ ὑπὸ Νέςορι χώρα ἐςὶν, ἣν πᾶσαν ὀνομάζει Πυ-

ſtor. Gr. 7, 4, 18. et aliis quibusdam legatur, nec Strabo, uti ſolet alias, diſcriminis indicium adpoſuerit, Ὄλȣραν praetulerim, quod etiam dederunt Aldus et Hopperus cum Guarino. Ὄλȣρον intulit Xylander.

13) Ven. cum edd. Aldi et Hopperi ſine ἐςὶν, quod et abſens minime deſideretur. Gem. Pletho ſic: ἡ Οἰχαλὶς ἡ τȣ͂ Εὐρύτȣ.

14) Caſaubonn. Stroz. Ven. Ἀρδανία. Sed Ἀνδανία alii cum Euſtathio c. l. editionibus et aliis auctoribus.

15) Ita recepi ex Medic. cum et ſic legatur lib. 3. p. 147. Atque hac forma prodit in Polybio, Appiano, et probatur Holſtenio ad Stephanum p. 120. nec plane repudiatur a Berkelio ad eundem p. 359. Vulgo hic ferebatur Εὐβοεικῷ, uti et ſcribitur in Etymol. M. et aliis quibusdam. Utrumque exſtat in auctoribus, etſi per ι crebrius: utrumque ferendum cenſet Weſſeling. ad Herodot. 3, 89. ubi ει poſuit, etſi et ibi ι habent optimi codices.

1) Venet. Moſc. δή.

2) Cum iisdem Mſſ. praepoſui articulum, qui vulgo aberat. Tum ex Pariſ. et Moſc. recepi Νέςορι, quod Strabonis uſus poſtulare videtur, pro Νέςορα.

lant: circa id loci etiam Oechalia fuit Euryti, quae nunc Andania eſt, Arcadicum oppidum, eiusdem cum Theſſalico et Euboico nominis, unde Homerus ait Thamyrin Thracem perveniſſe Dorium, et a Muſis ibi arte canendi fuiſſe ſpoliatum.

§. 26.

Ex his conſtat, Neſtoris ditionem ab utraque Alphei parte fuiſſe, quam univerſam

Elea. Πυλίων γῆν· οὐδαμοῦ δὲ ὁ Ἀλφειὸς οὔτε τῆς Μεσσηνίας ἐφάπτεται, οὔτε τῆς κοίλης Ἤλιδος. Ἐν ταύτῃ γὰρ τῇ χώρᾳ ἐστὶν ἡ πατρὶς[3] τοῦ Νέστορος, ἣν φαμὲν[4] Τριφυλιακὸν Πύλον, καὶ Ἀρκαδικὸν, καὶ Λεπρεατικόν. Καὶ γὰρ δὴ οἱ μὲν ἄλλοι Πύλοι ἐπὶ θαλάττῃ δείκνυνται· οὗτος δὲ, πλείους[5] ἢ τριάκοντα σταδίους ὑπὲρ αὐτῆς, ὅπερ καὶ ἐκ τῶν ἐπῶν δῆλον. Ἐπί τε γὰρ τοὺς Τηλεμάχου ἑταίρους ἄγγελος πέμπεται πρὸς τὸ πλοῖον, καλῶν[6] ἐπὶ ξενίαν· ὅ, τε Τηλέμαχος κατὰ τὴν ἐκ Σπάρτης ἐπάνοδον τὸν Πεισίστρατον οὐκ ἐᾷ πρὸς τὴν πόλιν ἐλαύνειν, ἀλλὰ παρατρέψαντα ἐπὶ[7] τὴν ναῦν σπεύδειν, ὡς οὐ τὴν αὐτὴν οὐ-

3) Duae hae voces exciderunt in Ven.

4) Stroz. Τριφυλιακήν. De promiscuo utriusque generis usu cf. supra ad p. 348. f. Verba Ἀρκαδικὸν et Λεπρεατικὸν desunt in Gem. Plethone. Λεπραιατικὸν vitiose et hic scribunt Ald. et Hopper.

5) Male ante Casaubonum ἢ exsulabat.

6) Eustathius ad Homer. Il. 2, 591. p. 224. Bas. ubi hunc locum fere refert, legit ἐπὶ τῇ ξενίᾳ. Idem c. l. antea ἐπὶ θαλάσσης. Vulgatae lectiones bene habent.

7) Sine τὴν legitur in Scrimger. et Mosc.

sam terrae Pyliorum nomine poeta exprimit: nuspiam autem Alpheus Messeniam aut cavam Elidem attingit. Est enim patria Nestoris ea in regione, quam Triphyliacum dicimus Pylum, et Arcadicum, et Lepreaticum. Etenim reliqui Pyli ad mare siti monstrantur: hic xxx amplius supra mare stadiis: quod et versus Homeri declarant. Nam et nuncius ad navim Telemachi mittitur ad hospitium invitans eius socios: et a Sparta reverteus Telemachus Pisistratum non sinit ad urbem ire, sed averso itinere iubet ad navim properare, quum non eadem ad

οὖσαν, ἐπὶ τὴν πόλιν καὶ τὸν ὅρμον. Ὅ, τε ἀπόπλους τοῦ Τηλεμάχου οὕτως ἂν οἰκείως λέγοιτο· Elea.

Βὰν δὲ [9] παρὰ Κρουνοὺς καὶ Χαλκίδα καλλιρέεθρον.
[10] Δύσετό τ' ἠέλιος, σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί.
Ἡ δὲ [11] Φεὰς [12] ἐπέβαλλεν [13] ἀγαλλομένη Διὸς οὔρῳ.
Ἡ

8) Haec et sequentia ad ὑπῆρχεν ὁ πλοῦς p. 351. non comparent in Gem. Plethone.

9) Ven. περὶ Κρουνοὺς, uti etiam in edd. ante Casaubonum legebatur. Sed παρὰ redit in eodem versu lib. 10. p. 447. f. ubi et Ven. consentit. In Homeri quidem loco, Odyss. 15, 294. sqq. quem Strabo innuit, hic versus non adparet, nec eum Mss. novit Eustathius; similis tamen legitur in Homeri hymno in Apollin. v. 425. s. in Apoll. Pyth. p. 247. unde ductum eum putat Ilgen p. 335. Contra Matthiae p. 191. ex Odysseae loco in hymnum illum migrasse arbitratur, inseruitque etiam Odysseae Barnesius. Sed quidquid est, exstat et ibi παρὰ, quod verum est.

10) Mss. Casaubonn. δύνετο. Stroz. 1. Mosc. δύετο. Stroz. 2. Ven. δύσεται. Libri Homerici c. l. δύσετο, uti in eodem versu recurrit Odyss. 11, 12. et alibi in aliis, de qua forma etiam diserte monuerunt Grammatici, Etymol. M. p. 290. Eustathius ad Homer. Il. 16, 129. p. 1063. Bas.

11) Ita hic omnes libri cum Guarino et Aldo. Hopperus sequente Xylandro dedit Φερὰς, quod et praeferunt Homeri codices et Eustathius. At prius hic et postea reposuit Casaubonus. Pheam quidem, urbem maritimam in Elide, agnoscunt Thucydides 7, 31. in. Stephanus h. v. quae *Phia* (Φειὰ) est Homero Il. 7, 135. prope Iardanem, etsi quidam, in iis Strabo, ibi malint Χάας, de quo supra p. 348. ubi et ipse cum Homero Φειὰν vocat, alii etiam in Homero aliam mutationem suadeant, de quo schol. Villois. ad c. l. Quodsi vera est haec Strabonis lectio, fuit haec urbs prope *Pheras*, quas etiam in eodem nexu commemorat Homerus Odyss. 15, 186.

12) Aldus reluctante metro ἐπέβαλεν.

ad urbem esset et navim via. Denique huc facit reditus Telemachi, sic descriptus.

Praetereunt Crunos, et amoenam Chalcida lymphis.
Sol cadit, et tenebris tegit omnia compita nigris.
Illa Pheas vento subit a Iove pulsa secundo.

Elea. Ἡ δὲ παρ᾽ Ἤλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. Μέχρι μὲν [14] γὰρ δὴ δεῦρο πρὸς τὴν ἄρκτον ὁ πλοῦς· ἐντεῦθεν δὲ ἐπὶ τὸ πρὸς ἕω μέρος ἐπιστρέφει. Παρίησι δὲ τὸν εὐθὺν πλοῦν ἡ ναῦς καὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς, καὶ τὸν εἰς Ἰθάκην, διὰ τὸ [15] τοὺς μνηστῆρας ἐκεῖ τὴν ἐνέδραν θέσθαι,

Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε. —
Ἔνθεν δ᾽ αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσι.

p. 351. Θοὰς δὲ εἴρηκε τὰς ὀξείας· τῶν Ἐχινάδων δ᾽ εἰσὶν αὗται, πλησιάζουσαι τῇ ἀρχῇ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ ταῖς ἐκβολαῖς τοῦ Ἀχελώου. [16] Παραλλάξας δὲ τὴν Ἰθάκην, ὥστε κατὰ [17] νότου γενέσθαι, [18] κάμπτει πά-

13) Mſſ. Caſaubonn. ἐπειγομένη, uti Homerus. In meis tamen omnibus adparet ἀγαλλομένη.

14) Γὰρ abeſt a Stroz. et Moſc. quod in hoc nexu melius ſervatur.

15) Pariſ. τῆς. Poſt Moſc. ἐπιπροῆκε.

16) Pariſ. παραλλάξαν.

17) Poteſt et νότου (l. νότον) legi, et, quod malim, νώτου, aut νῶτον. *Caſaubonus*. Aptior utique eſt haec lectio, quam et expreſſit Penzelius. Ita enim ferebat navigantis curſus et ſitus.

18) Ita Caſaubonn. Vatic. Venet. Pariſ. Moſc. quam lectionem etiam probabat Dorvillius ad Chariton. 4. 3. p. 386. noto uſu. Vulgata κάμπτεται debetur Aldo.

Elida praeter, ubi fortes dominantur Epei.
Eo enim usque; verſus ſeptentrionem navigabat. Hinc verſus ortum avertitur curſus, omiſſa recta et initio inſtituta navigatione Ithacam verſus, quia ibi inſidias tetenderant proci,
Qua Samon atque Ithacam mare fluxu dividit arcto.
Porro autem
Hinc terris navim properans admiſit acutis
Quae mare cinguntur. —
Acutae autem iſtae inſulae (θοὰς ipſe vocat) ex Echinadibus ſunt, initio Corinthiaci ſinus et Acheloi oſtiis propinquae. Ergo praeterita Ithaca, ut eam iam verſus meridiem haberet, rurſum ad

πάλιν πρὸς τὸν οἰκεῖον δρόμον τὸν μεταξὺ[19] τῆς Ἀκαρ- Elea.
νανίας καὶ τῆς Ἰθάκης, καὶ κατὰ θάτερα μέρη τῆς νήσου ποιεῖται τὴν καταγωγὴν, οὐ κατὰ τὸν πορθμὸν τὸν [20] Κεφαλληνιακὸν, ὃν ἐφρούρουν οἱ μνηστῆρες.

§. 27.

[1] Εἰ γοῦν τὸν [2] Ἠλειακὸν Πύλον εἶναί τις [3] τὸν Νέστορος ἐπινοήσειεν, οὐκ ἂν οἰκείως λέγοιτο ἡ ἐντεῦθεν ἀναχθεῖσα ναῦς παρὰ Κρουνοὺς ἐνεχθῆναι καὶ Χαλκίδα μέχρι δύσεως, εἶτα [4] Φεαῖς [5] ἐπιβαλεῖν νύκτωρ, καὶ τότε τὴν Ἠλείαν παραπλεῖν· οὗτοι γὰρ οἱ τόποι πρὸς

H 2

19) Hic et deinceps abiecto articulo exhibent Ald. Hopper. et Xylander.

20) Casaubonn. Scrimger. Ven. Κεφάλληνον. Alii cum Guarino vulgatum praeferunt.

1) Stroz. Paris. Mosc. Εἶτ' οὖν.

2) Paris. Mosc. hic et paullo inferius Ἠλιακὸν, qua sola forma producit Stephanus. At noster propius repetit ab Ἠλεία et Ἠλεῖος, et sic recurrit p. 352.

3) Scrimger. et τὸν Νέστορα et τοῦ Νέστορος, Ven. τὸν Νέστορα ἐπινοήσει.

4) Sic, ut supra et post MSS. et Aldus cum Guarino. Hopperus ubique posuit Φεραῖς, Φεραὶ, sequente Xylandro. Prius reduxit Casaubonus.

5) Mosc. ἐπιβάλλειν. Post Paris. Ἠλίαν.

ad institutum cursum reflectit, interque Acarnaniam et Ithacam vectus, ab altera insulae parte navim applicat: non qua fretum est Cephallenium, quod proci insidiis occuparant.

§. 27.

Quod si quis Eleae Pylum Nestori vellet attribuere, non iam convenienter dictum fuisset, navim inde avectam usque ad occasum solis praeter Crunos et Chalcidem, noctu Pheras appulisse, atque deinde Eleam praeternavigasse. Haec enim loca

Elea. πρὸς [6] νότον τῆς Ἠλείας εἰσί· πρῶται [7] αἱ Φεαὶ, εἶθ' ἡ Χαλκὶς, εἶθ' οἱ Κρουνοὶ, εἶθ' ὁ Πύλος ὁ Τριφυλιακὸς καὶ τὸ Σαμικόν. Τῷ μὲν οὖν πρὸς νότον πλέοντι ἐκ τοῦ Ἠλειακοῦ Πύλου οὗτος ἂν ὁ πλοῦς εἴη· [8] τῷ δὲ πρὸς ἄρκτον, ὅπου ἐστὶν ἡ Ἰθάκη, ταῦτα μὲν πάντα ὀπίσω [9] λείπεται· αὐτὴ δὲ ἡ Ἠλεία [10] παραπλευστέα ἦν· καὶ πρὸ δύσεώς γε· ὁ δέ φησι μετὰ δύσιν. Καὶ μὴν εἰ καὶ πάλιν [11] ὑποθεῖτό τις τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον καὶ τὸ Κορυφάσιον ἀρχὴν τοῦ παρὰ Νέστορος πλοῦ, πολὺ ἂν εἴη τὸ διάστημα, καὶ πλείονος χρόνου. Αὐτὸ γοῦν τὸ ἐπὶ τὸν Τριφυλιακὸν Πύλον καὶ τὸ [12] Σαμικὸν Ποσείδιον [13] τεσσαρακοσίων ἐστὶ σταδίων· καὶ ὁ [14] πα-

6) Mosc. νότου.
7) Μὲν ante αἱ Φεαὶ inseritur in Scrimger.
8) Stroz. τῶν. At refertur ad πλέοντι.
9) Sic omnes libri cum Casaubonn. et Guarino. Aldus invexit λέγεται, removit Casaubonus.
10) Paris. Mosc. παραπλευσταία.
11) Moscov. uti solet similes formas largiri, ὑπόθοιτό τις.
12) Stroz. Σαμιακόν. Cf. supra ad p. 346. Sic post Μεσσηνιακὸν et Μεσσηνικὸν, uti solent hae formae versari. Post Ποσείδιον dedi ex Mosc. ut alibi pro Ποσείδειον.
13) Paris. Mosc τετρακοσίων, ut alibi, veluti lib. 7. p. 308. et sic saepius. Sic etiam editiones lib. 8. p. 348. in.

loca ab Elea versus meridiem sunt sita, primum Pheae, tum Chalcis, post Cruni, denique Pylus Triphyliae et Samicum: atque sic navigaret, qui ab Elea Pylo versus meridiem tenderet. At qui iret versus septentrionem, in quam partem Ithaca est sita, ei omnia haec sunt a tergo, praeter quam ipsam fuit Eleam navigandum, ante occasum quidem hoc solis: quod Homerus post eum ait factum esse. Rursum si quis initium navigationis a Nestore ponat Pylum Messeniacum ac Coryphasium, maius fiet intervallum, ac plus requiret temporis. Nam inde ad Triphyliacum Pylum, et Samicum ac fanum Neptuni stadia sunt cccc, et circumnavigatio non

[14] παρέπλευς οὐ παρὰ Κρουνούς, καὶ Χαλκίδα, καὶ [15] Φειάν, ἀδόξων ποταμῶν ὀνόματα, μᾶλλον δὲ ὀχετῶν· ἀλλὰ παρὰ [16] τὴν Νέδαν πρῶτον, [17] εἶτ' Ἀκίδωνα, [18] ἔπειτα Ἀλφειὸν καὶ τοὺς τόπους τούτων τοὺς με- Elea.

14) Vaticani, Stroz. Parif. Mofc. περίπλευς, uti editiones ante Cafaubonum, qui recte dedit παρέπλευς. Cf. ad p. 374. Nempe aliud eft tranfire loca in curfu maritimo, aliud ipfa loca circuire, etfi hic περίπλευς παρὰ γῆν preffius litora legendo fieri poteft, uti lib. 14. in. Cf. Marcianus p. 4. Hudf. Ita παράπλευς faepe occurrit in Scylacis periplo. In fequentibus negationem iidem codices, praeter Parifienfem, omittunt, quibus accedit Venet. et ex editoribus Aldus et Hopperus. Pro παρὰ Ven. etiam cum Aldo, Hoppero et Xylandro, (hic tamen praemiffa negatione, quam fenfus flagitat,) fcribunt περί.

15) Heresbachius, non, quod ait Cafaubonus, prior interpres Φεράν legit, quod et probat Cafaubonus, quia in hac Telemachi navigatione Phea non nominetur. At ita fecit fupra Strabo in adlegando Homeri loco, ubi confer notata.

16) Non habet has duas voces Ven.

17) Vulgo εἶτα Κυδώνην, quod ftare non poffe acute vidit Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 307. quare emendat εἶτ' Ἀκίδωνα, quem fluvium fupra p. 348. nofter memoravit. Adiuvant eam emendationem, quam antea iam probaverat in verfione Penzelius, ipfi etiam codices; Parif. dat εἶτα κιδῶνα, Mofc. et Stroz. εἶτα κυδῶνα. Corruptionis caufa in aperto eft; formam ipfam fervavit Parif. Κύδωνα vel Κυδωνίαν novit Creta, nusquam Peloponnefus.

18) Parif. εἶτα; Mofc. εἶτα τὸν Ἀλφειόν· Stroz. εἶτα τὸν Ἀλφειὸν καὶ τόπους. Τοὺς ante τόπους abeft etiam in Parif. et Mofc.

non fit praeter Crunos, Chalcidem et Pheam, quae funt ignobilium nomina amnium, aut potius rivorum: fed praeter Nedam primum, inde Acidonem, deinde Alpheum, iftaque loca, et iftas regiones,

Elea. μεταξὺ, [19] καὶ τὰς μεταξὺ χώρας· ὕστερον [20] δὴ ἄρα κἀκείνων ἐχρῆν μνησθῆναι· καὶ γὰρ παρ' ἐκείνους ὑπῆρχεν ὁ πλοῦς.

§. 28.

Καὶ μὴν ἥ γε τοῦ Νέστορος διήγησις, ἣν διατίθεται πρὸς Πάτροκλον [1] περὶ τοῦ γενομένου τοῖς Πυλίους πρὸς Ἠλείους πολέμου, συνηγορεῖ τοῖς ὑφ' ἡμῶν [2] ἐπιχειρουμένοις, ἐὰν σκοπῇ τις τὰ ἔπη. Φησὶ γὰρ ἐν αὐτοῖς, [3] ὅτι πορθήσαντος Ἡρακλέους [4] τὴν Πύλον, ὥστε τὴν νεότητα [5] ἐκλειφθῆναι πᾶσαν, δώδεκα δὴ παί-

19) Ignorant haec verba ad χώρας Mosc. Paris. Bemb. Stroz. Vaticani 173. 174. agnoscunt alii cum Guarino et editionibus. Abesse tamen commode propter praecedentia possint.

20) Mosc. Paris. δ' εἰ.

1) Haec ad πολέμου omittit Ven.

2) Non habet Gem. Pletho.

3) Pro ὅτι Mosc. Paris. subministrant ἔτι, quas particulas alibi etiam commutari, vel ex Polybio constat, in quo id passim notavit Schweighaeuserus. Forte librarii illi offensi sunt structura cum infinitivo, qui tamen post λέγω, ἐπῶ et similia non raro reperitur. Vid. Stephanus et Wesseling. ad Diodor. 4, 26. et cf. infra p. 385. Sic cum διότι noster infinitivum iungit lib. 14. p. 654. Ad sententiae etiam vim continendam a ptius est ὅτι.

4) Mss. Casaubonn. Mosc. Paris. Vaticani 173. 174. Stroz. τὴν Πυλίαν. Forte sic genus usitatius servetur. *Pyliam* etiam reddit Guarinus. Pylum quidem urbem hic commemorant Pausan. 2, 18, 6. Apollodor. 2, 7, 3. At ista facile componuntur.

5) Casaubonn. Ven. Gem. Pl. Stroz. ἐκλειφθεῖσαν.

nes, quae interiacent: postea demum illorum fuit facienda mentio: nam et praeter illos erat eundum.

§. 28.

Et vero narratio Nestoris, qua Patroclo refert bellum Pyliorum contra Eleos, patrocinatur nostris argumentis, si quis versus Homeri consideret. Ait enim, ab Hercule Pylum fuisse vastatam, omnemque iuventutem deletam, ita ut de duodecim, qui

παίδων ὄντων [6] τῷ Νηλεῖ, μόνον αὐτῷ περιγενέσθαι τὸν Νέϛορα, νέον τελέως· καταφρονήσαντες [7] δ' οἱ Ἐπειοὶ τῦ Νηλέως διὰ γῆρας καὶ ἐρημίαν, ὑπερηφάνως καὶ ὑβριϛικῶς ἐχρῶντο τοῖς Πυλίοις. Ἀντὶ τούτων [8] οὖν ὁ Νέϛωρ συναγαγὼν τοὺς οἰκείους, [9] ὅσους οἷός τε ἦν, [10] ἐπελθεῖν φησιν ἐπὶ τὴν Ἠλείαν, καὶ περιελάσαι παμπόλλην λείαν, Elea

Πεντήκοντα βοῶν ἀγέλας, τόσα πώεα οἰῶν,
[11] Τόσσα [12] συῶν συβόσια, —

τοσαῦτα δὲ καὶ αἰπόλια· ἵππους δὲ [13] ξανθὰς πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν, ὑποπώλους τὰς πλείστας.

 Καὶ

6) Articulus aberat ante Caſaubonum.

7) Haec ad τῦ omiſit Ven. tum dedit Νήλυ pro Νηλέως.

8) Hanc particulam addidit Caſaubonus. Antea Ven. habet Πύλοις ἀντὶ τύτων.

9) Scrimger. ὅσυς οἷόν τε.

10) Gem. Pletho ἐπελθών. Sed obſtat, quod eundem nexum conficit περιελάσαι.

11) Pariſ. Moſc. cum Aldo et Hoppero metri immemores τόσα.

12) Abeſt in Ven. Tum Aldus, Hopperus ediderunt συβόσια, Xylander συβότα.

13) Aldus, Hopper. ξανθύς. Sed vid. Euſtath. ad Homer. Il. 11, 679. Tum Moſc. ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα.

qui fuerant Neleo filii, ſolus ipſe ei ſuperfuerit admodum adoleſcens. Itaque Epeos, contemto ob ſenectutem et orbitatem Neleo, ſuperbe et contumelioſe Pyliis inſultaſſe: ſe, ut has iniurias defenderet, contracta ſuorum, quantam licuiſſet, manu in Eleam impreſſionem feciſſe, maximamque avertiſſe praedam:

Quinquaginta armenta boum totidemque ſecutos
Porcorumque oviumque greges —

totidem et caprarum: et CL fulvas equas, quarum pleraſque pulli ſequerentur.

Egi-

Elea. Καὶ τὰ μὲν, [14] ἠλασάμεσθα Πύλον (φησὶ) [15] Νη-
p. 352. λήϊον εἴσω,

Ἐννύχιοι προτὶ ἄστυ, —

ὡς μεθ' ἡμέραν μὲν τῆς λεηλασίας [16] γεγενημένης [17] καὶ τῆς τροπῆς τῶν ἐκβοηθησάντων, ὅτε κτανεῖν λέγει τὸν Ἰτυμονέα· νύκτωρ δὲ, τῆς [18] ἀφόδου γενομένης, ὥστ' ἐννυχίους [19] πρὸς τὸ ἄστυ γενέσθαι. [20] Περὶ δὲ τὴν διανομὴν καὶ θυσίαν ὄντων, οἱ Ἐπειοὶ τῇ τρίτῃ τῶν ἡμερῶν κατὰ πλῆθος ἀθροισθέντες, πεζοί τε καὶ ἱππεῖς ἀντεπεξῆλθον, καὶ τὸ Θρύον ἐπὶ τῷ Ἀλφειῷ κείμενον περιεστρατοπέδευσαν. Αἰσθόμενοι δ' εὐθὺς οἱ Πύλιοι βοηθεῖν ὥρμησαν· νυκτερεύσαντες δὲ περὶ

14) Ed. Amstel. promto et hic obsequio ex Casaub. altera recepit ἠλασάμεθα. Scrimger. ἠλάσαμεν. At Homerus priorem in Πύλος corripit. Venet. ἐαστάμεθα.

15) Moscov. Ἠλείων. Stroz. ἠλήϊον. Paris. φησὶν ἠλείων, unde fons vitii ortus.

16) Paris. Mosc. Gem. Pletho γενομένης.

17) Desunt haec ad γενομένης in Vatic.

18) Ita reposuit Casaubonus, postulante ipso nexu et probante ipso Homero Il. 11, 681. quibus adde Stroz. Antea enim legebatur ἐφόδυ, quas voces commiscori supra p. 346. notatum est.

19) Paris. Mosc. πρὸς τῷ ἄστυ, (sic) qui casus passim et in nostro variant. Cf. supra p. 338. et Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 26, 3. Hic vulgatum magis probo.

20) Deest περὶ in Paris. uti post νυκτερεύσαντες in sequentibus δέ.

Egimus haec nos inde Pylum Neleion intus
Noctu urbem versus —

ut ostenderet interdiu praedam abactam fuisse, fusosque qui defensum venerant, quando etiam occisum a se Itymonem ait: noctu autem se cum suis rediisse. Porro se ac suis in praedae divisione et sacrificiis occupatis, tertia die Epeos multitudine conducta peditum equitumque exercitum eduxisse, ac circa Thryum super Alpheum positum castra locavisse. Pylios re statim intellecta, ad profligandum hostem profe-

περὶ τὸν [21] Μινύειον ποταμὸν ἐγγύθεν Ἀρήνης, ἐντεῦθεν [22] ἔνδιοι πρὸς τὸν Ἀλφειὸν ἀφικνοῦνται· τοῦτο δ' ἐςὶ κατὰ μεσημβρίαν· θύσαντες δὲ [23] τοῖς θεοῖς, καὶ νυκτερεύσαντες ἐπὶ τῷ ποταμῷ, συμβάλλεσιν εἰς μάχην εὐθὺς ἕωθεν· λαμπρᾶς δὲ τῆς τροπῆς γενομένης, οὐκ ἐπαύσαντο διώκοντές τε καὶ κτείνοντες, πρὶν Βυπρασίε ἐπέβησαν, Elea.

Πέτρης τ' Ὠλενίης, καὶ [24] Ἀλεισίε, ἔνθα κολώνη
Κέκληται, ὅθεν [25] αὖτις ἀπέτραπε λαὸν [26] Ἀθήνη.

H 5 Καὶ

21) Mosc. Μινύκιον. Melius paullo Paris. Μινύειον, etsi debebat cum Homero Il. 11, 721. Μινυήϊον, ut supra Strabo p. 347. in. et Pausanias 5, 1, 7. et alibi. Hic prosaica forma recte potest stare. Medic. corruptius Μινύκιον, uti olim legebatur in Hesychio T. 2. p. 605. ubi cf. notata.

22) Mosc. Paris. ἔνδειοι, uti libri quidam in Homero Il. 11, 725. Sed altera forma usitata est, quam nec metrum immutat, cum penultima et sic produci soleat. Vid. Buhle ad Aratum Vol. 1. p. 403. Sic εὔδιος in Arati Diosem. v. 52. s. 784. Hinc in ἔνδιος mutavit Villoisonius, quod Apollonii librarii in Lex. Homer. p. 324. scripserant ἔνδειος. Per ι etiam ex nostro refert Eustathius ad Homer. Il. 11. 725. p. 832. et ad Odyss. 3, 178. p. 120. Bas.

23) Voces τοῖς θεοῖς omittunt Stroz. et Ven.

24) Ita Paris. Mosc. Ven. Medic. nec aliter ex Strabone repetit Eustathius ad Homer. Il. 2, 617. p. 230. Basil. Sed vid. supra ad p. 341. de inconstanti scriptura. Vulgo hic Ἀλησίε.

25) Mosc. αὖθις, quae forma et alibi promiscue invenitur. Vulgata exstat in Homeri libris Il. 11, 757.

26) Ven. Ἀθήνοιο.

fectos, prope Arenam ad Minyeium flumen pernoctasse, inde sub meridiem ad Alpheum pervenisse: operatosque sacris, cum ad amnem ibi pernoctassent, sub auroram praelium commisisse: fusisque hostibus, occidendi et persequendi finem non ante fecisse, quam Buprasium pervenissent, et ad Oleniam petram, atque Alesii tumulum: inde enim Minervam Pylios retro avertisse;

Elea. Καὶ ὑποβάς,

— Αὐτὰρ Ἀχαιοὶ
Ἄψ ἀπὸ Βȣπρασίοιο Πύλονδ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

§. 29.

Ἐκ τούτων δὴ πῶς ἂν ἢ τὸν Ἠλειακὸν Πύλον ὑπολάβοι τὶς, ἢ τὸν Μεσσηνιακὸν λέγεσθαι; τὸν μὲν Ἠλιακὸν, ὅτι, τούτου πορθȣμένȣ, συνεπορθεῖτο καὶ ἡ τῶν Ἐπειῶν [1] ὑφ' Ἡρακλέους· αὕτη δ' ἐςὶν ἡ [2] Ἠλεία· πῶς οὖν [3] ἔμελλον οἱ συμπεπορθημένοι καὶ ὁμόφυλοι τοιαύτην ὑπερηφάνειαν καὶ ὕβριν κτήσασθαι κατὰ τῶν συναδικηθέντων; [4] πῶς δ' ἂν τὴν οἰκείαν κατέτρεχον, καὶ ἐλεηλάτουν; [5] πῶς δ' ἂν ἅμα καὶ Αὐγέας ἦρχε τῶν αὐτῶν καὶ Νηλεὺς ἐχθροὶ ὄντες ἀλλήλων; εἴγε τῷ Νηλεῖ

— χρεῖ-

1) Mosc. Paris. ὑπὸ τȣ̃ Ἡρακλέȣς.

2) Mosc. Ἠλία, ut alibi.

3) Mosc. Ven. ἤμελλον, quod ferri etiam potest. Sic supra p. 337. f. et alibi.

4) A πῶς δ' ἂν ad ἐλεηλάτȣν quae hic leguntur, desunt in Ven. a τὴν οἰκείαν ad πῶς in Stroz. A.

5) Disiecto ordine Ald. et Hopper. δ' ἂν πῶς ἅμα.

tisse: itaque Achaeos a Buprasio equos Pylum versus flexisse.

§. 29.

Quibus omnibus docetur, Pylum neque Eliacum, neque Messeniacum intelligi posse. Nam si Eliacum dicas, utique eo ab Hercule vastato, simul Epeorum ditio, id est Elea, vastata fuit: at quonam pacto una evastati ac populares tantum superbiae atque iniuriarum in suae calamitatis socios sibi sumsissent? aut qui suam ipsorum ditionem incursarent ac deprædarentur? Et quomodo iisdem imperassent Augeas ac Neleus, cum essent inimici? Siquidem Neleo debeba-

— χρεῖος μέγ' ὀφελεῖτ' ἐν Ἤλιδι[6] δίῃ, Elea.
Τέσσαρες[7] ἀθλοφόροι ἵπποι, [8] αὐτοῖσιν ὄχεσφιν
Ἐλθόντες μετ' ἄεθλα· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον
Θεύσεσθαι· τοὺς[9] δ' αὖθι ἄναξ ἀνδρῶν Αὐγείας
Κάσχεθε· τὸν δ' ἐλατῆρ' ἀφίει.

Εἰ δ' ἐνταῦθα ᾤκει ὁ Νηλεὺς, ἐνταῦθα καὶ ὁ Νέστωρ ὑπῆρχε. Πῶς οὖν[10] τῶν μὲν Ἠλείων καὶ Βουπρασίων

Τέσσαρες ἀρχοὶ ἔσαν, δέκα δ' ἀνδρὶ ἑκάστῳ
Νῆες ἕποντο[11] θοαὶ, πολέες δ' ἔμβαινον Ἐπειοί;

Εἰς[12] τέσσαρα δὲ καὶ ἡ χώρα διῄρητο, ὧν οὐδενὸς [13] ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ·

Οἱ

6) Mosc. δίῃ.

7) Ante Casaubonum ἀεθλοφόροι.

8) Hinc ad ἀφίει omnia desunt in Ven. eorumque loco adpositum, ut fit alibi, καὶ ἑξῆς. Atque ita faciunt etiam edd. ante Casaubonum, et hinc in versione Xylander.

9) Paris. Mosc. δ' αὖτ' ἄναξ.

10) Ven. omisit τῶν μέν. Scrimger. τῶν.

11) Ven. θεαὶ scribentis negligentia.

12) Mosc., ut alibi, τέτταρα.

13) Paris. Mosc., uti paullo inferius, ἐπῆρχεν, et sic ἐπάρχειν νήσων lib. 10. p. 448. et alibi. Eodem autem modo in Polybio 11, 27. in. commutantur ἔπαρχος et ὕπαρχος. At sine variatione legitur eodem sensu p. 365. f. lib. 6. p. 263. lib. 9. p. 394. in. et alibi. Et sic ad imperium refertur apud Arrian. de expedit. Alex. 5, 20, 9. Dion. 53, 15. in. Notum ὕπαρχος. Quare, etsi ἐπάρχω usitatius sit, nihil mutavi.

batur magnum Elide debitum, quatuor equi, qui praemia e certaminibus retulissent: et cetera. Iam ubi Neleus habitavit, ibi etiam Nestor. Quomodo igitur Eleorum quidem et Buprasiorum quatuor fuerunt duces, quorum quemque decem naves sequebantur, multis onustae Epeis? et in quatuor partes divisa regione, nulli earum praefuit Nestor? sed iis potius.

Qui

Elea. Οἱ δὲ [14] Πύλον τ' ἐνέμοντο καὶ Ἀρήνην ἐρατεινήν, καὶ τὰ ἑξῆς τὰ μέχρι Μεσσήνης. Οἱ δὲ δὴ ἀντεπεξιόντες Ἐπειοὶ τοῖς Πυλίοις, πῶς ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν [15] ἐξορμῶσι, καὶ τὸ Θρύον; Πῶς δ' ἐκεῖ τῆς μάχης γενομένης, τρεφθέντες ἐπὶ [16] Βουπρασίου φεύγουσι;
p. 353. Πάλιν δ' [17] εἰ τὸν Μεσσηνιακὸν Πύλον ἐπόρθησεν ὁ Ἡρακλῆς, πῶς οἱ τοσοῦτον ἀφεστῶτες, ὕβριζον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐν συμβολαίοις ἦσαν πολλοῖς, καὶ ταῦτ' ἀπεστέρουν [18] χρεωκοποῦντες, [19] ὥστε διὰ ταῦτα συμβῆναι τὸν πόλεμον; Πῶς δ' ἐπὶ τὴν λεηλασίαν [20] ἐξιὼν Νέστωρ, τοσαύτην περιελάσας [21] λείαν συῶν τε καὶ προ-

14) Ven. Πύλιοι ἐνέμοντο.
15) Gem. Pletho ἐξώρμησαν.
16) Stroz. Βυπράσιον. Forte rectius, ut antea ἐξορμῶν ἐπὶ τὸν Ἀλφειὸν, etſi nec altera ſtructura inſolens eſt.
17) Ven. negligenter εἰς τὸν Μεσσηνικόν.
18) Pariſ. Moſc. qui tamen Atticas formas lubenter in aliis Straboni largiuntur, χρεοκοποῦντες, quod videri poſſit rectius, niſi et paſſim talia noſter captet.
19) Ven. ὡς δέ.
20) Ita Caſaubonn. meique omnes: quod iam Caſaubonus maluit. Pro eo Gem. Pletho ſynonymon dat ἐξελθών. Vulgo διεξελθὼν, quod ex Aldi editione manavit.
21) Moſc. λεῖαν. Tum Ven. συῶν abiecto τέ.

Qui coluere Pylum atque Arenae moenia amoenae, et quae deinceps ſunt usque ad Meſſenen. Iam Epei adverſum Pylios in bellum exeuntes, quomodo ad Alpheum et Thryum contendunt? quomodo ibi commiſſa pugna pulſi ad Bupraſium fugiunt? Rurſum ſi Pylum Meſſeniacum Hercules vaſtavit, quomodo, qui tanto ab hoc erant intervallo diſſiti, iniuriam iis contumelioſe intulerunt? quomodo cum iis multa agitarunt commercia, et novis tabulis factis eos defraudaverunt, cauſamque bello praebuerunt? quomodo Neſtor tam magna praeda ovium et porcorum potitus, quae neque celeriter ne-

προβάτων, ὧν οὐδὲν ὠκυπορεῖν, οὐδὲ μακροπορεῖν δύναται, πλειόνων ἢ χιλίων σαδίων ὁδὸν διήνυσεν εἰς τὴν πρὸς τῷ Κορυφασίῳ Πύλον; Οἱ δὲ τρίτῳ ἤματι πάντες ἐπὶ τὴν [22] Θρυόεσσαν καὶ τὸν ποταμὸν τὸν Ἀλφειὸν ἥκεσι, πολιορκήσοντες τὸ Φρούριον; Πῶς δὲ ταῦτα τὰ χωρία προσήκοντα ἦν τοῖς ἐν [23] Μεσσηνίᾳ δυναςεύουσιν, ἐχόντων Καυκώνων, καὶ Τριφυλίων, καὶ [24] Πισατῶν· τὰ δὲ [25] Γέρηνα, ἢ τὴν Γερηνίαν (ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται) τάχα μὲν ἐπίτηδες ὠνόμασάν τινες· δύναται δὲ καὶ κατὰ τύχην ὅτως ὠνομάσθαι τὸ χωρίον. [26] Τὸ δὲ ὅλον τῆς Μεσσηνίας ὑπὸ Μενελάῳ τεταγμένης, ὑφ' ᾧ καὶ ἡ Λακωνικὴ ἐτέτακτο, (ὡς δῆλον ἔςαι καὶ ἐκ τῶν ὕςερον) καὶ τοῦ μὲν [27] Παμίσȣ ῥέοντος Elea.

22) Aldus Θρυόεσαν et post Καυκόνων.

23) Venet. ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ. Stroz. ἐν τῇ Μεσσενίᾳ.

24) Parif. Πεισατῶν, uti paffim alibi.

25) Mofc. Stroz. hic et deinceps a principio per T, uti etiam in pofteriori loco Parif.

26) Parif. τὸ δ'.

27) Sic notatum inveni ex Mofc. Vulgo Παμισȣ̃, de qua accentus fede differui ad p. 336.

neque procul ire poffunt animalia, iter 1000 ftadiis longius confecit usque ad Pylum Coryphafio vicinam? Epei autem tertio poft die univerfi ad Alpheum veniunt caftellum Thryoeffam oppugnaturi? quomodo ea loca fuerunt juris principum Meffeniae, cum ea obtinerent Caucones, Triphylii, Pifatae? Nam fieri poteft, ut Gerena, five Gereniam, aliquis dedita opera fic nominaverit: etfi potuit hoc etiam forte fortuna fieri. Denique Meffenia, itidem ut Laconica, Menelao fubiecta (quod poftea planum faciemus) et per hanc fluente, Pamifo ac Nedone, Al-

Elea. τος διὰ ταύτης, καὶ τοῦ [28] Νέδωνος, Ἀλφειοῦ δ' οὐδαμῶς, ὅστ' εὐρὺ ῥέει Πυλίων διὰ γαίης, ἧς [29] ὑπῆρχεν ὁ Νέστωρ, τίς ἂν γένοιτο πιθανὸς λόγος, εἰς τὴν ἀλλοτρίαν ἀρχὴν ἐκβιβάζων τὸν ἄνδρα, ἀφαιρούμενος δὲ τὰς συγκαταλεγείσας αὐτῷ πόλεις, [30] καὶ πάνθ' ὑπ' ἐκείνῳ ποιῶν;

§. 30.

Λοιπὸν δ' ἐστὶν εἰπεῖν περὶ τῆς Ὀλυμπίας καὶ τῆς εἰς τοὺς Ἠλείους ἁπάντων μεταπτώσεως. Ἔστι δ' ἐν τῇ [1] Πεισάτιδι τὸ ἱερὸν σταδίους τῆς Ἤλιδος ἐλάττους ἢ [2] τριακοσίους [3] διέχον· πρόκειται δ' ἄλσος ἀγριε-

28) Ita posui, praeeunte Penzelio, ex coniectura Casauboni, cum vulgo ferretur Μέδωνος, quod et habent codices; tantum Paris. Βέδωνος. Hanc emendationem certam reddit ipse Strabo infra p. 360. Nullus enim Medonis nomine fluvius usquam commemoratur.

29) Paris. Mosc. Ven. Medic. ἐπῆρχεν, uti paullo antea, ubi vide.

30) Verba a καὶ ad ποιῶν omittit Gem. Pletho, particulam καὶ Mosc. et Paris.

1) Male hic omnes editiones Πεισάτιδι.

2) Corruptum, certe dubium, hunc numerum existimat Politus ad Eustathium in Homer. T. 1. p. 60. et T. 2. p. 644. ex Schol. Pindari ad Olymp. I, 28. et Stephano s. v. Ἦλις, quorum ille Pisam, si quidem de Olympia intelligi debet, ab Elide tan-

Alpheo nequaquam, qui late per Pyliorum fluit agros, qui paruerunt Nestori: qua ratione hunc probabili in alienam dominationem transferemus? aut urbes, quae ei tribuuntur in Catalogo, adimentes, alia omnia ipsi subiiciemus?

§. 30.

Superest ut de Olympia dicamus, et quomodo summa rerum ad Eleos sit devoluta. In Pisaeo agro templum est, stadiis non omnino CCC ab Elide situm: ante id iacet lucus oleastris consitus, in

ἀγριελαίων, ἐν ᾧ τὸ στάδιον· παραρρεῖ δ' ὁ Ἀλφειὸς ἐκ τῆς Ἀρκαδίας ῥέων εἰς τὴν Τριφυλιακὴν θάλασσαν μεταξὺ δύσεως καὶ μεσημβρίας. Τὴν δ' ἐπιφάνειαν ἔσχεν ἐξ ἀρχῆς μὲν, διὰ τὸ μαντεῖον τοῦ Ὀλυμπίου Διός· ἐκείνου δ' ἐκλειφθέντος, οὐδὲν ἧττον συνέμεινεν ἡ δόξα τοῦ ἱεροῦ· καὶ τὴν αὔξησιν, ὅσην ἴσμεν, ἔλαβε διά τε τὴν πανήγυριν καὶ τὸν ἀγῶνα τὸν Ὀλυμπιακὸν, στεφανίτην τε καὶ ἱερὸν νομισθέντα, μέ- Elea.

tantum 50 stadiis removet. ut adeo quidam confuderint, hic Elin iuxta Olympiam ponit, et cum eo Eustathius ad Homer. Il. 2, 615. p. 22). Bas. At parum a Strabone dissentit Ptolemaeus 3, 16. In Stephano Olympiae codices addunt Αἰγυπτία, quam vocem sine dubio corruptam aut callide omisit Eustathius, aut non invenit in suo Stephano, interpretes varie tentarunt. Forte legendum Αἰπυτία, quae invicem commutari docuit Heyne ad Apollodor. p. 520. etsi ne sic quidem accurate versatus est Stephanus, sive Αἰπυτίαν referas ad Messeniam, in qua Aepytidae Messeniorum reges memorantur a Pausania 4, 3, 5. sive ad Arcadiam, in qua Aepytida terram ponit Pausanias 8, 34, 3. uti docent connexa. Sed nec ibi constat lectio, cum codices ferant γῆς Αἰγυπτίδος, et viri docti dissentiant. V. interpretes ad 8, 27, 3. et Palmer. in exercitt. p. 420. sq. Scholiastes Pindari Pisam et Olympiam, quas quidem urbes non, quod scribit, Elin et Pisam, easdem aliqui censebant, miscuisse videtur. Cf. idem ad v. 11. ubi eas urbes, addita etiam Olympia, easdem habet.

3) Ven. διέχων.

in quo est stadium. Praeterfluit autem Alpheus ex Arcadia in mare Triphyliacum inter occasum et meridiem se effundens. Illustris primum facta est Olympia oraculis, quae ibi Olympius edebat Iupiter: quae postquam desierunt, nihilominus tamen sua templo mansit gloria, et ad id, quod notum est, incrementi pervenit propter solennem conventum, et Olympicum certamen, quo et coronantur victores, et sacrum habetur, omniumque est

Elea. μέγιστον τῶν [4] ἁπάντων. Ἐκοσμήθη δ' ἐκ τοῦ πλήθους τῶν ἀναθημάτων, ἅπερ ἐκ πάσης ἀνετίθετο τῆς Ἑλλάδος· ὧν ἦν καὶ ὁ χρυσοῦς [5] σφυρήλατος Ζεὺς, ἀνάθημα Κυψέλου τοῦ Κορινθίων τυράννου. Μέγιστον δὲ τούτων ὑπῆρξε τὸ τοῦ Διὸς ξόανον, ὃ [6] ἐποίησε Φειδίας [7] Χαρμίδου Ἀθηναῖος ἐλεφάντινον, τηλικοῦτον τὸ μέγεθος, [8] ὡς, καίπερ μεγίστου ὄντος τοῦ νεὼ, δοκεῖν [9] ἀστοχῆσαι τῆς συμμετρίας τὸν τεχνίτην, καθή-

4) Parif. πάντων.
5) Ante Cafaubonum omnes σφυρήλατος.
6) Mff. Cafaubonn. Venet. Parif. Vatic. ἐποίει.
7) Ita repofui ex certa Cafauboni emendatione, quam confirmat Paufanias 5, 10, 2. et in primis epitome lib. 8. p. 116. Hudf. Ita vero iam ante Cafaubonum voluerat Gerbelius in Graecia antiqua p. 59. (Vol. 4. Gronov. thef.) probantque Iunius in catalogo architector. p. 351. h. v. qui confuli poteft, et Gedoyn in differt. de Phidia, quae legitur in Memoires — de Paris Tom. 8. p. 189. Antea omnes editiones ferebant Χαρμίνου cum codicibus et Guarino.
8) Pro ὡς Stroz. Parif. Mofc. habent ὅτι.
9) Ἀστοχῆσαι cum fenfu pugnare putat Xylander, quare aut οὐκ praeponendum, vel εὐστοχῆσαι legendum. Contra hoc ἀστόχως factum monet Cafaubonus, quippe fe et fine libris ita lecturum fuiffe. Nempe, inquit, Strabo in eo ftatuarium reprehendi poffe ait, quod Iovis fimulacrum fedens tam altum fecerit, ut videatur ei perpetuo fedendi neceffitas impofita; nam fi furgat, tectum templi fecum auferat. Quare negat, fervatam effe συμμετρίαν.

eft maximum. Ornatum autem eft templum donariis ex univerfa Graecia ibi dedicatis. Inter haec eft etiam Iupiter ex auro ductus, donum Cypfeli Corinthiorum tyranni. Maximum in his fuit eburnum Iovis fimulacrum, quod Pheidias Charmini F. Athenienfis fecit tantae magnitudinis, ut, quamquam templum eft maximum, tamen videatur bonam proportionis rationem duxiffe, quod

θήμενον ποιήσαντα, ἁπτόμενον δὲ σχεδόν τι [10] τῇ κορυφῇ τῆς ὀροφῆς· ὥστ' ἔμφασιν ποιεῖν, ἐὰν ὀρθὸς γένηται διαναστὰς, ἀποστεγάσειν τὸν νεών. Ἀνέγραψαν δέ τινες τὰ μέτρα τοῦ ξοάνου· καὶ Καλλίμαχος [11] ἐν ἰάμβῳ τινὶ ἐξεῖπε. Πολλὰ δὲ συνέπραξε τῷ Φειδίᾳ [12] Πάναινος ὁ ζωγράφος, ἀδελφιδοῦς ὢν αὐτοῦ καὶ συνεργολάβος, πρός τε [13] τὴν τοῦ ξοάνου [14] κατασκευὴν, διὰ [15] τὴν τῶν χρωμάτων [16] κόσμησιν καὶ μάλιστα τῆς ἐσθῆτος. Δείκνυνται δὲ [17] καὶ γραφαί [τε] πολ- Elea. p. 354.

10) Eustathius ad Homer. Il. 1, 528. p. 109. ex hoc loco minus bene reddit τῆς κορυφῆς.

11) Paris. ὁ ἐν ἰάμβῳ. F. pro ὃς ἐν ἰ. ut τινὲς respiciat. Sed melius habet vulgata.

12) Mosc. Paris. Ven. Vatic. Πάνδεινος· Gem. Pletho Πάνδαινος· Stroz. Πάναινος, uti mox etiam in reliquis fere omnibus. Aldus cum Hoppero et Xylandro Πάνδαινος· Guarinus *Pandenus*. Casaubonus prius scriptum fuisse existimat Πάνταινον, hinc prava pronuntiatione factum Πάνδαινον, pro Πάναιον, uti vocant Pausanias 5, 11, 2. et antea Plinius 35, 34. s. 8. 36, 55. s. 23. Casauboni emendatio adiuvatur etiam Stroz.

13) Mosc. τῷ τοῦ ξοάνου.

14) Deest haec vox in Stroz. Ven. Mosc. Paris.

15) Absque articulo τὴν ponunt Mosc. Paris. et Ven.

16) Mosc. κοσμήσει,

17) Mss. Casaubonn. καὶ γράφεται πολλά τε καὶ θαυμαστά. Scrimger. Ven. Mosc. Paris. γραφαὶ expulso τε, quod molestum est. Equidem uncis inclusi.

quod sedentem finxit, ita ut vertice culmen propemodum tangat, et ex ipsa specie appareat, eum, si surgeret seque erigeret, tecto templum nudaturum esse. Mensuram huius simulacri cum alii descripserunt, tum Iambico quodam carmine Callimachus. Magnum adiumentum attulit Pheidiae Pandaenus consobrinus eius et in conductione operis socius, pictor, cum ad simulacri adornationem, tum ad colorum et maxime vestis ornamenta. Multae picturae eaeque admi-

Elea. πολλαί τε καὶ θαυμασταὶ περὶ τὸ ἱερὸν, ἐκείνου ἔργα. Ἀπομνημονεύουσι [18] δὲ τοῦ Φειδίου, διότι πρὸς τὸν [19] Πάναινον εἶπε πυνθανόμενον, πρὸς τί παράδειγμα μέλλει [20] ποιήσειν τὴν εἰκόνα τοῦ Διὸς, ὅτι πρὸς τὴν Ὁμήρου, δι' ἐπῶν ἐκτεθεῖσαν τούτων·

Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων·
Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα [21] χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος,
Κρατὸς ἀπ' ἀθανάτοιο, μέγαν δ' ἐλέλιξεν ὄλυμπον.

Εἰρῆσθαι γὰρ μάλα δοκεῖ καλῶς· ἔκ τε τῶν ἄλλων, καὶ τῶν ὀφρύων, [22] προκαλεῖ τὴν διάνοιαν ὁ ποιητὴς ἀναζωγραφεῖν μέγαν τινὰ τύπον, καὶ μεγάλην δύναμιν

18) Parif. non male καὶ τοῦ Φειδίου.

19) Ita hic libri mei; tantum Venetus Πάναιον. Editiones ante Cafaubonum, ut antea, Πάνδαινον.

20) MfT. Cafaubonn. Stroz. ποιεῖν· reliqui ποιήσειν, quod perinde valet.

21) Parif. χαῖται.

22) Stroz. Mofc. Parif. ὅτι προκαλεῖται, pofterius etiam Cafaubonn. In Veneto ὅτι παρακαλεῖ, in editionibus ante Cafaubonum, ὅτι προκαλεῖ. Quod fi retineas, praecedentia connectenda funt cum εἰρῆσθαι — δοκεῖ.

miratione dignae circa illud templum demonftrantur, ipfius opera. Memoriae proditum eft Phidiam a Pandaeno interrogatum, quodnam exemplar imitari in imagine Iovis exprimenda ftatuiffet, refpondiffe, id, quod Homericis his verfibus effet propofitum:

Dixit, caeruleisque fuperciliis fuperum rex
Annuit, ambrofiosque aeterno in vertice crines
Concuffit, nutuque almum tremefecit Olympum.

Videntur enim haec admodum praeclare dicta, maxime quod ad fupercilia attinet, quibus intellectum noftrum poëta monet, ut fibi imaginetur magnam quandam fpeciem magnamque vim

ναμιν [23] ἀξίαν τῦ Διὸς, καθάπερ καὶ ἐπὶ [24] Ἥρας, Elea.
ἅμα φυλάττων τὸ ἐφ' [25] ἑκατέρῳ πρέπον· [26] ἔφη μὲν γὰρ,

[27] Σείσατο δ' [28] εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον.

Τὸ δὲ ἐπ' [29] ἐκείνῃ συμβὰν [30] ὅλῃ κινηθείσῃ, [31] τῦτ' ἐπὶ τῦ Διὸς ἀπαντῆσαι ταῖς ὀφρύσι μόνον νεύσαντος,

I 2 συμ-

23) Hanc vocem, qua antea carebant editiones, primum addidit Casaubonus consentientibus MSS. omnibus.

24) Articulum τῆς praemittit Mosc.

25) Ante Casaubonum ἑκατέρων.

26) Stroz. φησὶ γάρ. Paris. Mosc. ἔφη μὲν γάρ φησιν vel φησι.

27) Εἴσατο in omnibus libris, etiam in epitome, nec aliter legerat Guarinus; (*sederat*) tantum in Mosc. a manu recentiori praeposito σ effictum erat σείσατο, quod dant libri omnes Homerici Il. 8, 199. refertque etiam Eustathius ad Il. 1, 528. p. 110. in. Bas. Itaque etiam hic videtur reponendum ex ipsa Strabonis mente, qui statim subiicit ὅλῃ κινηθείσῃ, quod ex verbo εἴσατο duci non poterat. Substituere igitur nunc in eius locum tam gravibus caussis motus non dubitavi.

28) Paris. ἐνί· Ald. Hopper. ἐν.

29) Paris. ἐκείνης, uti Mosc. ante correctionem admotam.

30) MSS. Casaubonn. ὅλης κινηθείσης, quod et legitur in Stroz. Sed melius cum ἐκείνῃ continetur, nisi malis etiam ἐκείνης, uti mox ἐπὶ Διός.

31) Ven. τῦ δ' ἐπί. In sequentibus excidisse videtur φησὶ, quod male antea in quibusdam abundabat.

vim Iovis: sicut et de Iunone fecit, utrobique servato decoro: ait enim,

Movit se in solio, et longum concussit Olympum.

Nam quod sui totius motu Iuno effecit, id ipsum Iupiter ponitur consecutus solo superciliorum motu, caesarie etiam affectionem istam

Elea. συμπαθούσης [32] δή τι καὶ τῆς κόμης· κομψῶς δ' εἴρηται καὶ τὸ, ὁ τὰς τῶν θεῶν εἰκόνας, ἢ [33] μόνος [34] ἰδὼν, ἢ μόνος δείξας. [35] Ἄξιοι δὲ μάλιστα τὴν αἰτίαν ἔχειν τῆς περὶ τὸ [36] Ὀλυμπίασιν ἱερὸν μεγαλοπρεπείας τε καὶ τιμῆς Ἠλεῖοι. [37] Κατὰ μὲν γὰρ τὰ Τρωϊκὰ, καὶ ἔτι πρὸ τούτων οὐκ ηὐτύχουν, ὑπό τε [38] τῶν Πυλίων ταπεινωθέντες, καὶ ὑφ' Ἡρακλέους ὕστερον, ἡνίκα Αὐ-

32) Casaubonn. δή τι et δέ τι. Mosc. Ven. δέ τι. Paris. δ' ἔτι, uti Aldus et Hopperus. In aliis libris δή τι, quod reposuit Casaubonus.

33) Excidit in Paris. et pro eo in Stroz. μόνον.

34) Mss. Casaubonn. Ven. Stroz. εἰδώς· alii cum Eustathio c. l. ἰδὼν, quod et est efficacius. Et sic epigramma Philippi lepidum illud in Anthol. T. 2. p. 208. (ed. Iac.) ἢ σύ γ' ἔβης τὸν θεὸν ὀψόμενος.

35) In Mosc. ex correctione ἀξιοῦσι, uti pro τῆς antea habuerat τοῖς.

36) Casaubonn. Stroz. (in margine) ἐν Ὀλυμπίᾳ. Vatic. Paris. Mosc. Ὀλυμπιάσιον, quorum prius explicatio, ex Stroz. etiam indicio, esse videtur. Solent enim ex hoc nomine talia formari, veluti Ὀλυμπίαθεν, Ὀλυμπίαζε, uti docet Stephanus h. v. et auctorum exempla. Ita tamen retinui hanc formam, ut pro Ὀλυμπιάσιν rescriberem, Ὀλυμπίασιν, quod et in aliis obtinet, v. c. Πλαταιᾶσι, Θεσπιᾶσι, quia σι valet idem quod ἐν, etsi alterum promiscue in Pausania etiam, ad quem vid. 3, 5. in. Sylburg. p. 214. et in primis Fischer. ad Welleri Grammat. P. 3. p. 208. Sic in nostro lib. 6. p. 261. Ὀλυμπιάσιν, ubi etiam malim Ὀλυμπίασιν. Cf. etiam ad sequ.

37) Paris. Καὶ μὲν γὰρ Τρωϊκὰ —

38) Neglecto articulo ponit Paris.

istam imitante simul eodem modo affecta. Scite etiam dictum est de Homero, solum hunc deorum formas aut vidisse, aut ostendisse. Enimvero Eleis maxime accepta est ferenda Olympici templi et magnificentia et dignitas. Nam tempore belli Troiani, atque etiam ante, non floruerunt, attriti cum a Pyliis, tum ab Hercule, quo is tempore

Αὐγέας ὁ βασιλεύων αὐτῶν κατελύθη. Σημεῖον δέ· εἰς γὰρ τὴν [39] Τρωΐαν ἐκεῖνοι μὲν [40] τεσσαράκοντα ναῦς ἔςειλαν, Πύλιοι δὲ καὶ Νέςωρ ἐνενήκοντα. Ὕςερον δὲ, μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, συνέβη τἀναντία. Αἰτωλοὶ γὰρ συγκατελθόντες [41] τοῖς Ἡρακλείδαις μετὰ Ὀξύλου, καὶ συνοικήσαντες Ἐπειοῖς κατὰ συγγένειαν παλαιὰν, ηὔξησαν τὴν κοίλην Ἦλιν, καὶ τῆς τε [42] Πισάτιδος ἀφείλοντο πολλήν· Ὀλυμπία ὑπ' ἐκείνοις ἐγένετο· καὶ δὴ καὶ ὁ ἀγὼν [43] εὕρημά ἐςιν ἐκείνων [44] Ὀλυμπιακὸς, καὶ τὰς Ὀλυμ- Elea.

39) Mosc. cum Aldo et Hoppero Τροίαν. Alii tamen veterem hanc scribendi formam praeferunt, quam etiam ex Pindari Isthm. 4, 62. adlegat Eustathius ad Homer. Il. 1, 129. p. 49. Basil. ubi hodie legitur Τρωΐαν. Sed prior forma apud eum servatur in Nem. 4, 40. Nempe γῆν, χώραν.

40) Mosc., ut alibi saepe, τετταράκοντα.

41) Articulum addidit Casaubonus.

42) Mosc. Paris., ut supra, Πεισάτιδος. Praecedens τε editiones debent Casaubono.

43) Mosc. Paris. εὕρεμα, uti uterque supra lib. 7. p. 303. ubi quae notavi, de Atticorum more, plerisque etiam usitatiori, valent. Cf. in primis, quae a doctis viris ad Th. Magistr. p. 393. exponuntur.

44) Praemisso articulo ὁ Paris. Mosc.

pore Augeam eorum regem evertit. Cuius rei hoc est documentum, quod ad Troiam Elei naves XL miserunt, Pylii autem et Nestor XC. Sed posterioribus temporibus, a reditu nimirum Heraclidarum, contrarium evenit. Nam Aetoli, qui cum Heraclidis duce Oxylo redierunt, cum se ob vetustam generis propinquitatem Epeis coniunxissent, cavam Elidem auxerunt, magnamque Pisaeae ditionis partem sui iuris, ipsamque etiam Olympiam fecerunt. Quin et certamen Olympicum isti institue-

Elea. πιάδας τὰς πρώτας [45] ἐκεῖνοι συνετέλουν. [46] Ἐᾶσαι γὰρ δεῖ τὰ παλαιά, καὶ περὶ τῆς κτίσεως τοῦ ἱεροῦ,
pag. 355. καὶ περὶ τῆς θέσεως τοῦ ἀγῶνος· [47] τῶν μὲν ἕνα τῶν Ἰδαίων δακτύλων Ἡρακλέα λεγόντων ἀρχηγέτην τούτων· τῶν δὲ τὸν Ἀλκμήνης καὶ Διός, ὃν καὶ ἀγωνίσασθαι πρῶτον καὶ νικῆσαι· τὰ γὰρ τοιαῦτα πολλαχῶς λέγεται, καὶ οὐ πάνυ πιστεύεται. Ἐγγυτέρω δὲ [48] τῆς πίστεως, ὅτι μέχρι τῆς ἕκτης καὶ εἰκοστῆς Ὀλυμπιάδος ἀπὸ τῆς πρώτης, ἐν ᾗ [49] Κόροιβος ἐνίκα στάδιον Ἠλεῖος, τὴν προστασίαν εἶχον τοῦ τε ἱεροῦ καὶ τοῦ ἀγῶνος Ἠλεῖοι. Κατὰ δὲ τὰ Τρωϊκά, ἢ οὐκ ἦν ἀγὼν στεφανίτης, ἢ οὐκ ἔνδοξος, οὔθ' οὗτος, οὔτ' ἀλ-

45) Iidem codices ἐκείνοις.

46) Stroz. Ἐάσαι δέ. Parif. Mofc. Ἐάσαι γὰρ δὴ, ille etiam mutato accentu, quod facit alibi, Ἐᾶσαι, uti paffim ὀνομᾶσαι Mofcov. quamvis difpari ratione. Antea Ἐάσαι.

47) Scrimger. τοῦ μέν.

48) Sine articulo Mofc.

49) Mofc. uti Ald. et Hopper. Κόρυβος, quod in Κόροιβος mutavit Xylander ex Paufania 5, 8, 3. ubi idem narratur. Et fic alibi et hic in aliis Mff. effertur. Κόρυβος tamen etiam Eufebius in Chron. lib. 1. p. 36. et lib. 2. p. 136.

tuerunt, et Olympiades primas celebraverunt. Omittenda funt enim vetufta, quae et de auctore templi, et inftitutione certaminis feruntur: aliis auctorem horum facientibus Herculem unum de Idaeis dactylis, aliis Herculem Iovis et Alcmenae filium, qui et certaverit primus, et vicerit: nam talia folent et varie dici, et non admodum credi. Vero propius eft, usque ad vigefimam fextam a prima Olympiadem, in qua curfu vicit Coroebus Eleus, cum templo, tum certamini praefuiffe Eleos. Tempore belli Troiani hoc certamen aut non fuit tale, unde coronae reportarentur, aut non nobile: ut neque alia

ἄλλος οὐδεὶς [50] τῶν νῦν ἐνδόξων· οὔτε μέμνηται τούτων Ὅμηρος οὐδενός· ἀλλ' [51] ἑτέρων τινῶν ἐπιταφίων. [52] Καί τοι δοκεῖ τισι τοῦ Ὀλυμπιακοῦ μεμνῆσθαι, ὅταν φῇ, τὸν Αὐγέαν ἀποστερῆσαι τέσσαρας ἀθλοφόρους ἵππους, ἐλθόντας μετ' [53] ἄεθλα· φασί τε, τοὺς [54] Πισάτας μὴ μετασχεῖν τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου, ἱεροὺς νομισθέντας τοῦ Διός. [55] Ἀλλ' οὔθ' ἡ Πισᾶτις ὑπὸ Αὐγέᾳ τόθ' ὑπῆρχεν, ἐν ᾗ ἐστὶ καὶ ἡ Ὀλυμπία, ἀλλ' ἡ Elea.

I 4

50) Hoc ordine maluit iam Casaubonus, quem cum etiam a Vatic. Ven. Parif. Mosc. et Gem. Plethone probari vidissem, concinniorem utique, secutus sum. Adhuc enim legebatur νῦν τῶν ἐνδόξων. Quod praecedit οὐδεὶς, omissum est in Stroz. et Ven.

51) Ita Scaliger in Xylandr. edit. margine adscripserat. Nempe vitiose illa dat ἐπαρίων. At verba ipsa ἀλλ' ἑτέρων τιν. desunt in Ven. et Stroz.

52) Parif. Καί τε.

53) Ven. αἶθνα.

54) Per ει et hic Parif. et Mosc. uti mox contra bis Ἠλία.

55) Sic Vaticanus unus, Stroz. Gem. Pletho aliique. Aldus, Hopperus οἱ Πισάταις. Xylander οἱ Πισᾶται. Omnes autem illi subiiciunt οὔθ' ὑπὸ Αὐγέᾳ. Parif. ceteris omissis οὔθ' ὑπῆρχεν. Accentum acutum tuentur in Strabone libri omnes, etsi rectius cum circumflexo scribi possit cum Schweighaeusero ad Polybium, quia penultimam producunt poetae, in iis Orpheus Argon. p. 211.

alia fuerunt, quae magni sunt hodie nominis, neque horum Homerus, sed aliorum quorundam funebrium mentionem facit. Non desunt quidem, qui Olympici certaminis putent ab Homero factam mentionem, quando ait, Augeam intervertisse quatuor equos, qui e certaminibus praemia reportassent, eoque nomine missi essent: dicantque, Pisaeos propterea non interfuisse bello Troiano, quod Iovi sacri haberentur. Sed neque Pisaeorum ager (in quo est Olympia) isto tempore sub

mel

Elea. ἡ Ἠλεία μόνον· οὔτ' ἐν Ἠλείᾳ συνετελέσθη ὁ Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, οὐδ' ἅπαξ, ἀλλ' ἀεὶ ἐν Ὀλυμπίᾳ. [56] Ὁ δὲ νῦν παρατεθεὶς ἐν Ἤλιδι φαίνεται γενόμενος, ἐν ᾗ καὶ τὸ χρέος ὠφείλετο· καὶ γὰρ [57] τὸ χρέος [58] ὀφείλεται ἐν Ἤλιδι [59] δίῃ,

Τέσσαρες ἀθλοφόροι ἵπποι. —

Καὶ οὗτος [60] μὲν οὐ στεφανίτης· περὶ τρίποδος γὰρ ἔμελλον θεύσεσθαι· ἐκεῖνος δέ. [61] Μετὰ δὲ τὴν ἕκτην καὶ εἰκο-

56) Vitiofe Cafaubon. prima ὁ, unde in alteram fluxit ὅς, quod folito obfequio excepit Amftel.

57) Scrimger. τοί.

58) Stroz. Ven. cum Xylandro ὠφείλετο. Mofc. ὀφείλετ', quo refpexit Homeri locum Il. 11, 697. quem fequentia indicant. Sed tum et praecedentia ad eius formam revocanda erant. Aldus ὠφείλεται.

59) Mofc. δῖτ, ut fupra p. 352.

60) Cafaubonn. Parif. Mofc. Vatic. Stroz. μὲν οὖν· reliqui οὐ, quod fenfus poftulat, et habet Euftathius ad Homer. Il. 11, 698. p. 830. Baf. ubi hunc locum refpicit.

61) Ita monente in exercitt. ad auctor. Gr. p. 308. Palmerio hunc locum diftinxi, qui in editionibns uno perpetuoque tenore proferebatur. ‚Scilicet, inquit Palmerius, ut vulgo legitur, videtur afferere hic locus Olympiacum agonem στεφανίτην non fuiffe ab initio, fed tantum poft Olympiadem vigefimam fextam, quod falfum eft. Quomodo autem diftinguo, omnia plana funt. Haec Palmerius, quae facile perfuadent. Nec aliter locum intellexit Gem. Pletho, qui fic reddit: ἐκεῖνος δέ. Μετὰ δὲ τὴν— Ὀλ. Πισάται τὴν οἰκείαν— Accedunt Parif. et Mofc.

Augea fuit, Eleae folius dominium poffidente: et ne femel quidem in Elea certamen Olympicum fuit celebratum: Olympiae femper. At cuius meminit Homerus, id Elide fuit actum, ubi etiam debebantur quatuor illi victores ac praemiis ornati equi: neque in hoc corona victori dabatur: nam tripos erat praemium, de quo erant curfu decertaturi; at in illo. Poft vigefimam fex-

εἰκοςὴν Ὀλυμπιάδα οἱ [62] Πισάται τὴν οἰκείαν ἀπολαβόντες, αὐτοὶ συνετέλουν, τὸν ἀγῶνα ὁρῶντες εὐδοκιμοῦντα· χρόνοις δ' ὕςερον μεταπεσούσης πάλιν τῆς Πισάτιδος εἰς τοὺς Ἠλείους, [63] μετέπεσε πάλιν εἰς αὐτοὺς καὶ ἡ ἀγωνοθεσία. Συνέπραξαν δὲ καὶ [64] οἱ Λακεδαιμόνιοι μετὰ τὴν ἐσχάτην κατάλυσιν τῶν Μεσσηνίων, συμμαχήσασιν αὐτοῖς, τἀναντία τῶν Νέςορος ἀπογόνων καὶ τῶν Ἀρκάδων, συμπολεμησάντων τοῖς Μεσσηνίοις· καὶ ἐπὶ τοσοῦτόν γε συνέπραξαν, ὥςτε [65] τὴν χώραν ἅπασαν τὴν μέχρι Μεσσήνης Ἠλείαν ῥηθῆναι, καὶ διαμεῖναι μέχρι καὶ νῦν· Πισατῶν δὲ, καὶ Τριφυλίων, καὶ Καυκώνων μήδ' Elea.

Mosc. qui οὖν post οἱ omittunt, et Ven. qui utrumque. In hoc tantum a Palmerio discessi, ut, cum ille Μετὰ οὖν vellet, ego posuerim, duce Gem. Plethone, Μετὰ δὲ, quod in hoc nexu apud Strabonem offendere non potest. Tum, quod apta verborum series exigebat, eieci οὖν, cum prioris distinctionis caussa legeretur Οἱ οὖν Πισάται —

62) Per ει et hic et post Paris. Mosc.

63) Iidem codd. μετέπεσεν εἰς αὐτοὺς πάλιν.

64) Articulum, qui antea aberat, addidit Casaubonus. In praecedentibus Paris. vitiose ἀγονοθεσία.

65) Verba τὴν χώραν ἅπασαν in Paris. desunt.

sextam Olympiadem autem Pisaei, recuperatis suis rebus, ipsi certamen illud procurarunt, cum viderent florere gloria. Posterioribus autem temporibus, cum ditio Pisaeorum rursus ad Eleos rediisset, ad eosdem et certaminis illius rediit procuratio: adiuveruntque hos Lacedaemonii Messeniis ultimo oppressis, quod Spartanis Elei opem tulissent: diverso a Nestoris posteritate et Arcadibus instituto, qui Messenios in bello adiutarant, et quidem eo usque Spartani Eleos iuverunt, ut omnis quae ad Messenen usque est ditio, Elea appellata fuerit, idque nomen hodieque obtineat, cum Pisaeorum, Cauconum et Triphyliorum ne nomina quidem supersint. Quin

Elea. ὄνομα λειφθῆναι. Καὶ αὐτὸν δὲ τὸν Πύλον τὸν ἡμαθόεντα εἰς τὸ [66] Λέπρεον [67] συνῴκισαν, χαριζόμενοι τοῖς Λεπρεάταις κρατήσασι [68] πολέμῳ. καὶ ἄλλας πολλὰς τῶν κατοικιῶν κατέσπασαν, ὅσας θ' ἑώρων αὐτοπραγεῖν ἐθελούσας, [69] φόρους ἐπράξαντο.

§. 31.

Διωνομάσθη δὲ πλεῖστον ἡ Πισᾶτις, [1] τὸ μὲν πρῶτον, διὰ τοὺς ἡγεμόνας δυνηθέντας πλεῖστον, pag. 356. Οἰνόμαόν τε καὶ Πέλοπα, τὸν ἐκεῖνον διαδεξάμενον, [2] καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ πολλοὺς γενομένους· καὶ ὁ Σαλμω-

66) Λέπρειον, ut alibi, Parif. Mofc. et per αι Ald. et Hopper. ut fupra.

67) Mofc. συνῴκησαν, folemni commiftione.

68) Ante Cafaubonum πολέμου. Sed et recte Mff. in hoc nexu et fenfu πολέμῳ. Commode tamen Gem. Pletho refert: οὐ κοινωνήσασι τοῦ πολέμου.

69) Cafaubonn. Scrimger. φόρον. Venet. Gem. Pletho, Parif. etfi hic pallidis et inde dubiis literis καὶ φόρον· Vatic. Mofc. et edd. ante Cafaubonum καὶ φόρους, quia cum fuperioribus fic connectenda male putarent. φόρους autem et alibi hoc numero occurrit, ut lib. 9. p. 440.

1) Ita repofui ex Stroz. 2. Parif. Mofc. pro τότε.

2) Addidi haec verba ad γενομένους ex codicibus, et editionibus Aldi et Hopperi, quibuscum confentit etiam vetus interpres.

Quin et Pylum Emathoentem Lepreo condendo inferuerunt, in gratiam Lepreatarum, qui bello victores discefferant: et multa alia oppida deleverunt, quae videbant proprio ductu rempubl. velle adminiftrare, eisque impofuerunt tributa.

§. 31.

Pifaeorum famae celebritas primum originem duxit a principibus ipforum, qui potentiffimi fuerunt, Oenomaus, et fucceffor eius Pelops, huiusque multi filii, quin et Salmoneus ibi regnaffe

μωνεὺς δὲ ἐνταῦθα βασιλεῦσαι λέγεται· εἰς γοῦν ὀκτὼ πόλεις μεριζομένης τῆς Πισάτιδος, μία τούτων λέγεται καὶ ἡ Σαλμώνη. Διὰ ταῦτά [3] τε δὴ, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ [4] Ὀλυμπίασι, [5] διατεθρύλληται σφόδρα ἡ χώρα. Δεῖ δὲ τῶν παλαιῶν ἱστοριῶν ἀκούειν οὕτως, ὡς μὴ ὁμολογουμένων σφόδρα· οἱ γὰρ νεώτεροι [6] πολλάκις νομίζουσιν, καὶ τἀναντία λέγειν· οἷον [7] τὸν μὲν [8] Αὐγέαν τῆς [9] Πισάτιδος ἄρξαι, τὸν δ' Οἰνόμαον καὶ τὸν Elea.

pres. Primus omisit Xylander, operarum tamen vitio, quia in Latinis prodeunt, atque hinc desiderantur in reliquis editionibus. Cf. Pindari Olymp. 1, 144. Post Aldus δ' ἐνταῦθα.

3) Τὲ ante Casaubonum aberat, uti post διὰ, quod ante τὸ ἱερὸν repetebatur, et omittitur in Stroz. Vatic. Ven. Paris. Mosc.

4) Ita posui pro Ὀλυμπιάσι, de quo vid. ad p. 354.

5) Vitiosum διατετρύλληται ex edit. Paris. 1620. fluxit in Amstelodam. Mosc. τεθρύληται.

6) Paris. Mosc. Ven. πολλὰ καὶ νομίζουσιν, ὥστε καὶ — et sic editiones ante Casaubonum, qui primo locum suspectum habebat, deinde ad librorum suorum scripturam recurrebat in ipso etiam contextu receptam et inde propagatam, ut sensus esset, *consuetum habent*, *solent*. Ita quidem loco sensus, quem tamen variasse libros adparet, vindicatur, nisi malis ad recentiorum iudicia de antiquioribus referre propter particulam γὰρ, uti et fecit Guarinus.

7) Τὸν μὲν omiserunt Ven. Stroz.

8) Sic Medic. Mosc. ex quibus dedi et hic pro Αὐγείαν. Cf. ad p. 341. in.

9) Paris. Mosc. per ει, ut supra et hic deinceps.

gnasse dicitur: et cum Pisatis regio in octo distribuatur urbes, una de his Salmone appellatur, quae, et templum Olympicum, nomen regioni amplissimum pepererunt. Sed veteres historiae tamen ita sunt cognoscendae, ut non admodum indubitatae fidei: quando et recentiorum opiniones multis de rebus discrepant. Verbi gratia Augeam alii Pisatidi imperasse, Oenomaum et Salmo-

Elea. τὸν [10] Σαλμωνέα τῆς [11] Ἠλείας· ἔνιοι δ' εἰς ταυτὸ συνάγουσι τὰ ἔθνη. Δεῖ δὲ τοῖς ὁμολογουμένοις ὡς ἐπὶ πολὺ ἀκολουθεῖν· ἐπεὶ οὐδὲ τοὔνομα [12] τὴν Πισᾶτιν ἐτυμολογοῦσιν ὁμοίως· οἱ μὲν γὰρ ἀπὸ Πίσης ὁμωνύμου τῇ κρήνῃ [13] πόλεως· τὴν δὲ κρήνην, Πίσαν εἰρῆσθαι, οἷον πίστραν, ὅπερ ἐστὶ ποτίστραν· τὴν δὲ πόλιν ἱδρυμένην ἐφ' ὕψους, δεικνύουσι μεταξὺ [14] δυοῖν ὀροῖν, Ὄσσης καὶ Ὀλύμπου, ὁμωνύμων τοῖς ἐν Θετταλίᾳ. Τινὲς δὲ πόλιν μὲν οὐδεμίαν γεγονέναι Πίσαν φασίν· εἶναι γὰρ ἂν μίαν τῶν ὀκτώ· κρήνην δὲ

10) Mosc. Σαλμωνέω. Ven. καὶ τὴν Σαλμώνην.

11) Mosc. Ἠλίας, ut alibi.

12) Stroz. Ven. cum Casaubonn. τῆς Πισάτιδος. Utrumque se tuetur suo modo. Πισσάτιν per duplex σ, ut deinceps, Ald. et Hopper. Cf. ad p. 338. in. Πισᾶτιν autem posui pro Πισάτιν, de quo eodem loco.

13) Venet. πόλει, uti ante Casaubonum editiones.

14) Mosc. solito more δυεῖν, quod quidem in Atticis scriptoribus unice praeferunt Grammatici et viri multi docti. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Gr. P. 2. p. 159. Et sic Eustathius ad Homer. Odyss. 21, 195. p. 757, 21. Basil. etsi τῶν νεωτέρων hanc dualis formam esse idem adfirmat ad Il. 10, 253. p. 721, 14. Pro ὀροῖν Aldus et Hopper. ὀρῶν, Ven. ὀρεῖν Ὄσσης.

moneum Eleae asserunt: alii gentes eas in unam conflant. Oportet autem ea sequi, quae maiori ex parte in confesso sunt: cum ne Pisatidis quidem regionis nomen omnes ab eadem origine arcessant. Alii deducunt a Pisa urbe, quae nomen hoc cum fonte habeat commune: et fontem quasi Pistram, id est Potistram (intellige potum suggerentem) dictam aiunt: urbem ostentant inter duos montes, Ossam et Olympum, quo nomine alii sunt duo montes Thessaliae. Quidam fuisse negant ullam urbem Pisam: nam debuisse ex octo istis unam

δὲ μόνην, ἣν νῦν καλεῖσθαι [15] Βῖσαν, [16] Κυκησίου πλησίον πόλεως μεγίστης τῶν ὀκτώ· [17] Στησίχορος δὲ καλεῖ πόλιν τὴν χώραν Πίσαν λεγομένην· ὡς ὁ ποιητὴς τὴν Λέσβον, Μάκαρος [18] πόλιν· Εὐριπίδης [19] δ' ἐν Ἴωνι· Elea.

Εὔβοι' Ἀθήναις ἐστί τις γείτων πόλις.

[20] Καὶ ἐν Ῥαδαμάνθυϊ·

Οἳ γῆν ἔχουσ' Εὐβοΐδα πρόσχωρον πόλιν.

Σο-

15) Parif. Mofc. Βῆσαν. Guarinus *Befa.* Vulgata forma, quae primum debetur Xylandro et ab aliis Mff. probatur, magis congruit difputationis caufae.

16) Mofc. Κικυσίυ, uti legit etiam Guarinus; Parif. Κικινυσίυ. In Ven. abfunt verba haec ad ὀκτώ.

17) Vaticani Mofc. Στησίχορον δὲ καλεῖν. Nempe a fuperioribus pendere haec maluerunt. Gem. Plecho locum fic exhibet: Πίσαν λεγομένην ὁμωνύμως τῇ κρήνῃ, ὡς ὁ ποιητὴς —

18) Homerus Il. 24, 544. ἕδος, uti et legit Euftathius cum aliis, a quibus illum verfum repeti notat Clarkius. Addi poteft etiam Plutarchus de exfilio p. 380. (Vol. 8. ed. Lipf.) cui hic aliique pro Μάκαρος adferunt Μακάρων.

19) Stroz. Ven. omittunt δ' ἐν.

20) Haec verba ad πόλιν non agnofcit Ven. Tum pro Εὐβοΐδα forte legi poffit Εὐβοΐδα, quod perinde valet, uti lib. 1. p. 60. (vid. Valken. diatr. in Eurip. rel. c. 13. p. 144.) etfi et alterum fic in Electra v. 442 occurrit magisque eft ufu comprobatum.

unam effe: fontem duntaxat fuiffe, quae nunc Bifa dicatur, propinqua Cycefio, maximae octo illarum urbium. Stefichorus regionem Pifaeam urbis vocabulo notat: quomodo poëta Lesbum appellat Macaris urbem: et Euripides Ione,

Propinqua Athenis urbs Euboea cernitur.

ac in Rhadamantho,

Urbem propinquam Euboea qui tenent folum.

Ac

Elea. Σοφοκλῆς δ' ἐν Μυσοῖς·

'Ασία μὲν ἡ σύμπασα [21] κλῄζεται, ξένε,
Πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

§. 32.

Ἡ δὲ Σαλμώνη πλησίον [1] ἐστὶ τῆς ὁμωνύμου κρήνης, ἐξ ἧς ῥεῖ ὁ [2] Ἐνιπεύς· ἐμβάλλει δ' εἰς τὸν Ἀλφειὸν, καλεῖται δὲ νῦν Βαρνίχιος· τούτου [3] ἐρασθῆναι τὴν Τυρὼ φασιν·

[4] Ἢ ποταμοῦ [5] ἠράσατ' Ἐνιπῆος θείοιο.

Ἐνταῦθα γὰρ βασιλεῦσαι τὸν πατέρα αὐτῆς [6] Σαλμωνέα, καθάπερ καὶ Εὐριπίδης ἐν Αἰόλῳ φησί· τὸν δ'

21) Parif. Mofc. Stroz. κλῄζεται ξεῖνε. At recte habet vulgata. Ven. male κλύζεται. Tum Brunckius in fragm. Sophocl. Vol. 2. p. 21. ξύμπασα dedit.

1) 'Εστὶ deeft ante Cafaubonum.

2) Mofc. 'Ενειπεύς.

3) Scrimger. Parif. Mofc. praeponunt δ', non refragante Strabonis ufu.

4) Vitiofe ed. Parif. et hinc Amftelod. 'Ηπιταμῶ.

5) Parif. Mofc. ἠράσσατ', uti in Homero Odyff. 11, 237. legitur.

6) Articulum τὸν praeponunt Stroz. Parif. Mofc.

Ac in Myfis Sophocles,

Afiae ifta tota regio nomen obtinet,
Sed Myfia urbs Myforum patria dicitur.

§. 32.

Salmone autem vicina eft fonti cognomini, ex quo Enipeus profluit, qui in Alpheum exit, et hodie Barnichius nominatur. Huius fluvii amore captam fuiffe Tyronem aiunt'

Quae fluvium flagrans adamavit Enipea divum;

ibi enim regnaffe patrem eius Salmoneum: quod etiam Euripides in Aetolo te-

δ' ἐν τῇ Θετταλίᾳ [7] Ἐνισέα γράφουσιν· ὃς ἀπὸ [8] τῆς Elea. Ὄθρυος ῥέων, δέχεται τὸν Ἀπιδανὸν κατενεχθέντα ἐκ Φαρσάλου. Ἐγγὺς [9] δὲ τῆς Σαλμώνης Ἡράκλεια, καὶ αὕτη μία τῶν ὀκτὼ, διέχουσα περὶ τεσσαράκοντα ςαδίους τῆς Ὀλυμπίας, κειμένη [10] δὲ παρὰ τὸν Κυθήριον ποταμὸν, οὗ τὸ τῶν [11] Ἰωνιάδων νυμφῶν ἱε-

7) Sic omnes libri cum Guarino, nec aliter Aldus et Hopperus, omninoque omnes, praeter Xylandrum, qui dedit Ἐνιπέα. Ita certe vocatur ab ipſo Strabone lib 9. p. 432. et hic ab epitomes auctore p. 117. Hudſ. quae Strabonem his verbis reddit: ἄλλος δ' ἐςὶν Ἐνιπεὺς, ὃς ῥέων — δέχεται — Et ſic alii auctores Theſſaliae fluvium nominant, veluti Herodot. 7, 129. Plin. 4, 15. ſ. 18. Propert. 1, 13, 21. Lucan. 6, 373. et plures, qui commemorantur a viris doctis ad Lucan. Propert. cc. ll. Valer. Flaccum 1, 83. et alibi. Qui quidem omnes ex hoc Strabonis loco damnandi ſint, adeoque ipſe ſecum mire pugnet. Attamen, niſi diverſam hic de Theſſaliae fluvio ſcripturam agnoſcas, minime proceſſerit argumentandi ratio. Et ſic expoſite etiam hunc Strabonis locum refert Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 11, 239. p. 431, 17. Baſil. Caſaubonus quidem ita haec a Strabone commemorari putat, ut ipſe nihil adfirmet, quamquam iſta parum valent ad fidem faciendam. Forte omnis difficultas tollitur, ſi ita verba conſtituas: Ἐνιπέα γράφουσιν, ὅτι ἀπὸ τῆς Ὀ. — ita ut non ex diverſa nominum ſcriptura, ſed ex diverſa fluminum origine et confluentibus diſputet.

8) Venet. ſine articulo et Ὄθριος. Tum Stroz. Ἀπίανον.

9) Non legitur in Pariſ. δὲ, nec ſubiectus articulus τῆς in edd. ante Caſaubonum.

10) Addidi ex Stroz. Vatic. et Moſc.

11) Deſunt haec in Ven. et Gem. Plethone. Reliqui cum Guarino τὸ τῶν Γωνιάδων, quod turpe mendum recte notavit Ca-

teſtatur. Alium in Theſſalia ponunt Eniſeum, qui ab Othrye delabens, recipit a Pharſalo decurrentem Apidanum. Prope Salmonen Heraclea eſt, una et ipſa de octo Piſatidis urbibus, XL circiter ſtadiis ab Olympia diſtans, ſita ad Cytherium fluvium, ubi eſt ſacellum nympha-

Elea. ἱερὸν, τῶν [12] πεπιςευμένων θεραπεύειν νόσους τοῖς ὕδασι. Παρὰ δὲ τὴν Ὀλυμπίαν ἐςι καὶ ἡ [13] Ἁρπίνα, καὶ

Casaubonus ex Pausania 6, 22, 4. sed non sustulit. Nempe Pausanias, ubi idem narrat, Ἰωνίδας νύμφας vocat. Et sic nostrum locum sine haesitatione ad Pausaniam referr Facius, et hic in versione Penzelius. Emendat autem inde Casaubonus Ἰωνίδων vel Ἰωνιάδων. Praetuli hoc, quod propius facit ad codices, dicique potest, ut Ἀνιγριάδας noster supra p. 346. vocat, quae Pausaniae 5, 5. f. sunt Ἀνιγρίδες. Sic Κρηνιάδες et similia leguntur.

12) Gem. Pletho e scribentis negligentia πεπιςευμένον.

13) Vulgo antea Ἔπινα, uti libri et scripti et editi omnes cum Guarino praeter Vatic. unde notatum erat Ἔεια. At id ferri nequit, cum eo nomine urbem nemo hic commemoret. Succurrebat facile in hoc tractu Ἁρπίνα, vel Ἁρπίννα, nam utroque modo scribitur, quae ab Oenomai matre, Asopi filia, nomen sortita, vel ad ipsam Olympiam refertur, uti a Stephano s. v. Ὀλυμπία, vel prope Partheniam fluvium ponitur, quod facit Pausanias 6, 21, 6. Recte igitur Casaubonus olim suspicatus est, Ἁρπίνα hic antiquitus scriptum fuisse, et probarunt alii, Leopardus emendatt. 8, 16. in Gruteri Face critica T. 3. p. 163. Berkelius ad Stephanum p. 612. eoque teste Salmasius ad eundem in margine, itemque Holstenius p. 234. a quibus non dissentiunt Gesnerus ad Lucian. de morte Peregrini c. 35. et Schweighaeuserus ad Polyb. 4, 77, 5. Recepit etiam in versione Penzelius. Ita etiam Ἁρπίνα et Ἁρπίννα, conditoris nomen, variatur non solum, sed et varie depravatur. Ἁρπίνα de urbe et conditore Stephanus, Lucianus cc. ll. Diodor. Sic 4, 73. Schol. Apollonii Rhod. ad 1, 752. Pindari ad Olymp. 13, 148. etsi sibi parum alibi constans; Ἁρπίννα Pausan. 5, 22, f. 6, 21, 6. Schol. Pindari ad Olymp. 6, 144. Sed vid. de depravationibus huius nominis Leopardus c. l. Quod Ortelius in thesauro geogr. s. v. *Epina* ex Ptolemaeo 3, 16. mavult Ὑπα-

pharum Ioniadum, quas depellere. Iuxta Olympiam creditum fuit aquis morbos est etiam Harpina, et ipsa in oue

καὶ [14] αὕτη τῶν ὀκτὼ, δι' ἧς ῥεῖ ποταμὸς Παρθενίας, ὡς εἰς [15] Φηραίαν [16] ἰόντων· ἡ δὲ Φηραία ἐστὶ τῆς Ἀρκαδίας· ὑπέρκειται δὲ τῆς [17] Δυμαίας, [18] Βουπρασίου καὶ Ἤλιδος· ἅπερ ἐστὶ πρὸς ἄρκτον τῇ Πισάτιδι. [19] Αὐτοῦ δέ ἐστι καὶ τὸ [20] Κυκήσιον τῶν ὀκτώ· καὶ τὸ [21] Δυσπόντιον κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἐξ Ἤλιδος εἰς Ὀλυμπίαν, ἐν πεδίῳ κείμενον· ἐξηλείφθη δὲ, καὶ ἀπῆραν οἱ πλείους εἰς Ἐπίδαμνον καὶ Ἀπολλωνίαν· καὶ ἡ [22] Φολόη δ' ὑπέρκειται τῆς Ὀλυμπίας ἐγγυτάτω, Elea. P. 357.

Ὑπανία, certe eandem urbem esse putat, id tamen sequentia, et quae de his locis narrat Pausanias, vix admittunt.

14) Ven. αὐτή.

15) Sic omnes libri. Forte tamen Ἡραίαν, quam supra commemoravit p. 337. in. Nusquam enim Pheraea Arcadiae occurrit. Ita pro Φαραίαν reposuit in Polybio 4, 77, 5. Schweighaeuserus, cuius tamen nota consulenda Vol. 6. p. 127.

16) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ἀνιόντων, quod et reddidit Guarinus; nec male habet compositum. Gem. Pletho, in forma certe melius, ἰοῦσιν, ut alibi Strabo et Pausanias.

17) Mosc. Δυμέας. Articulum praefixit Casaubonus.

18) Mosc. καὶ Βουπρασίου· Paris. καὶ τοῦ Βουπρ.

19) Ita reposui ex Paris. et Mosc. apertiori sensu, ut p. 359. in. pro αὐτή. Ceterum hinc ad Ἀπολλωνίαν sequentia desunt in Ven.

20) Paris. Mosc. Κικύσιον, ut supra, cum Guarino. Aldus Κυκίσιον, qui et post scribit Ἤλυδος.

21) Paris. Διπόντιον.

22) Venet. Φιλόη.

octo urbium numero, per quam labitur Parthenias fluvius, qua itur ad Pheraeam, Arcadiae urbem, quae sita est supra Dymaeam, Buprasium, et Elidem versus septentrionem a Pisatide sitas. Ex dictis octo urbibus etiam est Cycesium et Dispontium, situm in via, quae Elide Olympiam ducit, in planitie; verum ea deserta est, eiusque incolae plerique Epidamnum et Apolloniam commigraverunt. Proxime super Olympiam Pholoe

Elea. τῳ, ὄρος Ἀρκαδικὸν, ὥστε τὰς ὑπωρείας τῆς Πισάτιδος εἶναι. Καὶ πᾶσα δ' ἡ Πισᾶτις καὶ τῆς Τριφυλίας τὰ [23] πλεῖστα ὁμορεῖ τῇ Ἀρκαδίᾳ· [24] διὰ τοῦτο δὲ καὶ Ἀρκαδικὰ εἶναι δοκεῖ [25] τὰ πλεῖστα τῶν Πυλιακῶν ἐν καταλόγῳ φραζομένων χωρίων· οὐ μέντοι φασὶν [26] οἱ ἔμπειροι. Τὸν γὰρ [27] Ἀμάρυνθον εἶναι [28] τὸν ὁρίζοντα τὴν Ἀρκαδίαν, τῶν εἰς [29] τὸν Ἀλφειὸν ἐμπιπτόντων ποταμῶν· ἔξω δ' ἐκείνου τὰ χωρία [30] ἱδρῦσθαι.

§. 33.

23) Casaubonn. Ven. Stroz. Gem. Pletho πλείω, quod et in versione reddidit Guarinus. Alii πλεῖστα cum editis, quod sustinent sequentia.

24) Casaubonn. Stroz. διὰ δὴ τοῦτο· Mosc. Vatic. διὰ δὲ τοῦτο.

25) Non habet Ven. has duas voces.

26) Articulum praemisit Casaubonus.

27) Sic omnes cum Guarino. At cum nemo hic Amarynthum fluvium commemoret, cuius omnino inauditum nomen est in fluviis, contra idem, quod hic Strabo, de Erymantho scribat Pausanias, 8, 24, 2. recte Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 308. alterum nomen substituendum putat, quod forte debebam cum Penzelio in ipso textu admittere. Palmerio suffragatur Strothius in Geogr. Graec. p. 671.

28) Sine articulo prodibat in edd. ante Casaubonum.

29) Denudatum articulo adparet nomen Ἀλφειὸν in Stroz. 2. Mosc. et Paris.

30) Mosc. ἱδρῦσθαι.

loë iacet, mons Arcadicus, cuius imi procursus in Pisaea sunt regione. Omnino enim et haec tota, et Triphyliae pleraeque partes Arcadiam confinio attingunt. Quae etiam causa est, cur eorum locorum, quae Homerus in Catalogo Pyliae regioni adscribit, pleraque videantur esse Arcadiae; tametsi periti hoc negant, qui Arcadiam Amaryntho amne finiri aiunt, uno ex iis, qui in Alpheum illabuntur: loca autem ista extra Amarynthum esse sita.

§. 33.

§. 33. Elea.

Ταῦτα Ἔφορος δέ φησιν, Αἰτωλὸν ἐκπεσόντα ὑπὸ Σαλμωνέως [1] τῦ βασιλέως [2] Ἐπειῶν τε καὶ Πισατῶν ἐκ τῆς Ἠλείας εἰς τὴν Αἰτωλίαν, ὀνομάσαι τε [3] ἀφ' ἑαυτῦ τὴν χώραν, καὶ συνοικίσαι τὰς αὐτόθι πόλεις· [4] τούτου δ' ἀπόγονον ὑπάρξαντα Ὄξυλον φίλον τοῖς περὶ [5] Τήμενον Ἡρακλείδαις, ἡγήσασθαί τε [6] τῶν ὁδῶν κατιοῦσιν εἰς Πελοπόννησον, καὶ μερίσαι τὴν πολεμίαν [7] αὐτοῖς χώραν, καὶ [8] τ' ἄλλα ὑποθέσθαι τὰ περὶ τὴν κατάκτησιν τῆς χώρας· ἀντὶ δὲ τού-

1) Verba τῦ βασιλέως omittunt Ven. et Stroz.

2) Mosc. Ἐπιόν τε καὶ Πείσατον. Paris. Ἐπιόν τε καὶ Πεισαντῶν. Ven. Ἐπιόν τε καὶ Πίσαντον. Ald. et Hopper. Ἐπειάν τε καὶ Πίσαντον. Xyl. Ἔπεων καὶ Πισατῶν. Guarinus: *cum Epaeo et Pisanto.*

3) Ita Paris. et Mosc. quod recepi lenioris soni causa pro ἀφ' αὐτῦ.

4) Stroz. ταῦτα δ' ἀπόγονον.

5) Ven. Πήμενον.

6) Casaubonn. Stroz. Paris. Mosc. τὴν ὁδόν.

7) Paris. αὐτῶν.

8) Mosc. τἆλλα. Sic, opinor, rectius, cum non pro τὲ ἄλλα, sed pro τὰ ἄλλα positum valeat. Potest tamen et vulgata intelligi.

§. 33.

Quam subiiciam, Ephori est narratio. Aetolus a Salmoneo Epeorum atque Pisaeorum rege ex Elea eiectus, in Aetoliam abiit, eique hoc a se nomen fecit, et quae ibi sunt urbes condidit. Ab hoc genus duxit Oxylus, amicitia iunctus Temeno Heraclidae et eius comitatui: his ille revertentibus in Peloponnesum itinerum ductor, et hostium agros distribuit aliaque subiecit consilia ad potiundum ea regione pertinentia. Pro qua ei opera id relatum est gra

Elea. τούτων λαβεῖν χάριν, τὴν εἰς τὴν [9] Ἠλείαν κάθοδον προγονικὴν οὖσαν· κατελθεῖν δὲ [10] ἀθροίσαντα στρατιὰν [11] ἐξ Αἰτωλίας ἐπὶ τοὺς κατέχοντας Ἐπειοὺς τὴν Ἦλιν· ἀπαντησάντων δὲ τῶν Ἐπειῶν μεθ' ὅπλων, ἐπειδὴ ἀντίπαλοι ἦσαν αἱ δυνάμεις, εἰς μονομαχίαν προελθεῖν κατὰ ἔθος τι παλαιὸν τῶν Ἑλλήνων, Πυραίχμην Αἰτωλὸν, Δέγμενον δ' Ἐπειόν· τὸν μὲν Δέγμενον μετὰ τόξου ψιλὸν, ὡς [12] περιεσόμενον ῥᾳδίως ὁπλίτου διὰ τῆς ἐκηβολίας· τὸν δὲ μετὰ σφενδόνης καὶ πήρας λίθων, ἐπειδὴ κατέμαθε τὸν [13] δόλον· τυχεῖν

9) Aldus Ἤλυδα, quod emendatur in Ἠλείαν. Hopper. Ἤληδα. Xylander rectius quidem Ἤλιδα, ſed invitis MſT. omnibus, ex quibus Ἠλείαν ſubſtituit Caſaubonus.

10) Ita dedi ex Gem. Plethone pro ἀθροίσαντας, cum ad Oxylum pertineat narrationis ſumma. Ita Pauſan. 5, 3. in. in ſimili nexu de Hercule: ϛρατιὰν — ἀθροίσας. Adhaeſit τὸ ς ex ſequenti voce repetitum, quod crebro ſolet accidere. Poſt repoſui ϛρατιὰν praeeunte Moſc. Commiſtio frequens, et in utramque partem ſaepe agitata.

11) Pariſ. Moſcov. ἐκ τῆς Αἰτωλίας.

12) Pariſ. περιεπόμενον. Poſt idem cum Stroz. 1. ὁπλίτην.

13) Caſaubonus, cum, qualis hic ſubeſſe poſſet dolus, non intelligeret, maluit βόλον· cui ſuffragatur Kuhnius ad Pauſ. 5, 4. p. 382. At videtur eſſe callida illa inſectatio. Antea Caſ ἐκβολ.

gratiae, ut Elidem poſtliminio reduceretur maiorum ſuorum iure ad ſe pertinentem. Rediit ergo contracta adverſum Epeos Elidem tunc tenentes exercitu Aetolorum. Cumque armati occurriſſent Epei, et par eſſet utrique exercitui robur, vetuſta quadam Graecorum conſuetudine ad ſingulare certamen progreſſi ſunt, Pyraechma Aetolus, et Degmenus Epeius: hic levi armatura fretus, ſoloque inſtructus arcu, quod eminus ſagittis ſe facile victoriam a gravis armaturae adverſario ſperaret reportaturum: ille funda, marſupioque lapidum pleno, (recens tum bono caſu

χεῖν δὲ νεωςὶ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν εὑρημένον τὸ τῆς σφεν- Elea
δόνης εἶδος· μακροβολωτέρας δ' οὔσης τῆς σφενδόνης,
πεσεῖν τὸν Δέγμενον, καὶ κατασχεῖν τοὺς Αἰτωλεὺς
τὴν γῆν, ἐκβαλόντας τοὺς Ἐπειούς· παραλαβεῖν δὲ
καὶ τὴν ἐπιμέλειαν [14] τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ὀλυμπίασιν, ἣν
εἶχον οἱ Ἀχαιοὶ, διά τε τὴν [15] Ὀξύλου φιλίαν πρὸς
τοὺς Ἡρακλείδας· [16] συνομολογηθῆναι ῥαδίως ἐκ πάν-
των μεθ' ὅρκου τὴν Ἠλείαν ἱερὰν εἶναι τοῦ Διός· τὸν δ' p. 358.
ἐπιόντα ἐπὶ τὴν χώραν ταύτην μεθ' ὅπλων, ἐναγῆ
εἶναι· ὡς δ' αὔτως ἐναγῆ καὶ τὸν μὴ ἐπαμύνοντα εἰς
δύναμιν· ἐκ δὲ τούτου καὶ τοὺς κτίσαντας τὴν [17] Ἠλεί-

 ων

14) Voces τοῦ ἱεροῦ exciderunt in Scrimger. et Ven. Post pro Ὀλυμπιάσιν dedi Ὀλυμπίασιν, de quo vid. supra ad p. 354.

15) Articulum addit Mosc.

16) Ven. συνομολοθῆναι. Quod subiiciebatur vulgo δὲ infertum ab Aldo et a Casaubono uncis inclusum, quia respuunt omnes etiam mei codices, expuli.

17) Vulgo Ἠλείαν. Paris. Mosc. cum Xylandro Ἠλείων. Aldus, ut antea. Guarinus *Elidem* vertit. Sic infra lib. 10. p. 463. vocat Ἦλιν, ut supra p. 336. ubi etiam addit πόλιν, et sic alibi. At Ἠλείων πόλις etiam p. 341. uti Μεσσηνίων bis p. 361. pro quo p. 358. f. Μεσσήνη. Nempe Ἦλις de regione et urbe, Ἠλεία tantum de regione, sc. χώρα, quod additur p. 336. Dedi igitur Ἠλείων.

casu invento ab Aetolis fundae usu) ubi dolum animadvertit. Quia vero fundae longius, quam arcus perferuntur, iactus cecidit Degmenus, et expulsis Epeis Aetoli eam obtinuerunt regionem. Iidemque templi etiam tum Olympici susceperunt procurationem (ante ab Achaeis obitam) propter Oxyli cum Heraclidis amicitiam: et nullo negotio impetratum ab universis fuit, ut iureiurando interposito profiterentur Eleorum ditionem Iovi esse sacram: qui eam armata vi incesseret, nefarium habendum: eodemque loco, qui id scelus non pro virili ulcisceretur. Unde consecutum est, ut, qui urbem Elidem po-

Elea. ων πόλιν ὕστερον, ἀτείχιστον ἐᾶσαι, καὶ τοὺς δι' αὐτῆς τῆς χώρας ἰόντας στρατοπέδῳ, τὰ ὅπλα παραδόντας, ἀπολαμβάνειν μετὰ τὴν ἐκ τῶν ὅρων ἔκβασιν· Ἴφιτόν τε θεῖναι τὸν Ὀλυμπιακὸν ἀγῶνα, ἱερῶν ὄντων τῶν Ἠλείων· [18] ἐκ δὴ τῶν τοιούτων αὔξησιν λαβεῖν τοὺς ἀνθρώπους· τῶν γὰρ ἄλλων [19] ἀεὶ πολεμούντων πρὸς ἀλλήλους, μόνοις ὑπάρξαι πολλὴν εἰρήνην· [20] οὐκ αὐτοῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς ξένοις, ὥστε καὶ εὐανδρῆσαι μάλιστα πάντων [21] παρὰ τοῦτο. [22] Φείδωνα δὲ τὸν Ἀργεῖον δέκατον μὲν ὄντα ἀπὸ [23] Τημένου, δυνάμει

18) Vulgo ἐκ δέ. Paris. Mosc. ἐκ δή, ex quibus recepi. Non enim, ut antea, ἐκ δὲ novam summae partem addit, sed ex positis complexionem infert, uti apud Isocr. in Panegyr. cap. 15. Atque ita particulis μὲν, δὲ, γὰρ subiici solet, de quo Horreus in observatt. p. 311. sq. Ceterum solemnem esse utriusque particulae confusionem, ex plurimis constat exemplis.

19) Mosc. inverso ordine πολεμούντων ἀεί.

20) Hinc ad ξένοις quae sequuntur, non habent Stroz. et Ven.

21) Ven. Stroz. 1. περὶ nota commutatione.

22) Φείδονα ex ed. Paris. manavit in Amstel. uti inferius paullo ἀφῃρημένων pro — ένον.

23) Xylander legit δέκατον ὄντα ἀπὸ Ἡρακλέους, multo melius, sive ita invenerit in suo codice, sive sic emendaverit. [At Xylander, in Graecis quidem, vulgatam lectionem reddidit, tan-

postea temporis condiderunt, nullis eam cingerent muris: et qui exercitu per Eleam iret, arma Eleis traderet, egressusque eorum fines reciperet, et Iphitus Olympicum certamen institueret consecratis ad hunc modum Eleis. Ista in caussa fuerunt, cur Elei crescerent. Reliquis enim continenter in se bella gerentibus, solis Eleis perpetua fuit pax: neque ipsis modo, sed et eorum hospitibus. Qua occasione maxima ibi hominum copia exstitit. At vero Pheido Argivus, decimus a Temeno, et omnibus

μει δ' ὑπερβεβλημένον τοὺς κατ' αὐτὸν, ἀφ' ἧς τήν τε λῆξιν ὅλην ἀνέλαβε τὴν Τημένου διεσπασμένην εἰς

 πλείω

tantum in versione adposuit *decimus ab Hercule* Tz.] Nam ex Satyro apud Eusebium numeratur Phidon ab Hercule undecimus, et cum eo consentit Chronicum marmoris Arundeliani linea 46. Forte plures fuerunt Phidones in ea progenie. Sed de primo Phidone famigerato illo loquitur, quem Satyrus undecimum ab Hercule, numerat, ipsum nempe Herculem includendo. *Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr.* p. 308. De duobus Phidonibus cogitaverat etiam Lydiatus ad illud marmor. p. 257. ed. Maittair. Nempe cum decimus fuerit a Temeno, Aristodemi fratre, et hinc tertius decimus ab Hercule, alium hunc fuisse putat, et saltem nepotem vel pronepotem Phidonis, qui numos cudit, et hinc Strabonem errasse, uti lib. 14. p. 633. in Neleo, Mileti conditore. At eundem habet etiam Herodotus 6, 27. qui numos primus cudit et Olympicos ludos instauravit. Cum tamen Temenus ipse fuerit ex Heraclidis, ut multi testantur, eius quippe abavus Hercules, aliquantum discrepant aetates et hic Phidon longissime inde removetur. Fuit quidem etiam Phidon Corinthius secundum Aristotelem de re publ. 2, 6. cui mensurarum et ponderum inventionem adeo tribuit Didymus apud Schol. ad Pindari Olymp. 13, 17. Sed et idem ad v. 27. Corinthiis haec eum invenisse scribit, et Argivum vocat, uti alii plures, et Syncellus in Chronogr. p. 158. et 209. (ed. Ven.) qui ab Hercule undecimum, a Temeno septimum fuisse addit, simulque in posteriori loco eius (Carani quidem proprie, sed qui Phidonis frater fuit) genealogiam, etsi numeris suis mancam, ex Diodoro proponit. Quodsi Argivus hic teste Pausania 6, 22, 2. Olympiade octava vixit, haec inde existit subputatio: Olympias 8. incidit in annum Periodi Iulianae 3967. Iam vero ex marmore illo Phidon vixit annos 631. ante Diognetum archonta Atheniensium, qui fuit Olymp. 129. f. anno

Per

bus suae tempestatis principibus potentia praestans (qua usus et totam Temeni successionem in plures divulsam

par-

Elea. πλείω μέρη· καὶ μέτρα ἐξεῦρε τὰ [24] Φειδώνεια καλούμενα, καὶ σταθμοὺς, καὶ νόμισμα κεχαραγμένον, [25] τό, τε ἄλλο, καὶ τὸ ἀργυροῦν· πρὸς τούτοις, ἐπιθέσθαι καὶ ταῖς ὑφ' Ἡρακλέους [26] αἱρεθείσαις πόλεσι, καὶ τοὺς ἀγῶνας ἀξιοῦν τιθέναι αὐτὸν, οὓς ἐκεῖνος ἔθηκε· τούτων δὲ εἶναι καὶ τὸν [27] Ὀλυμπιακόν· καὶ δὴ βια-

Per. Iul. 4451. unde si detraxeris 631. remanent anni 3820, non 3967, quae rationes invicem discrepant annis 147. At marmor Archiam, qui Corintho coloniam Syracusas deduxit, decimum facit a Temeno eumque 494. annis ante Diognetum (h. e. an. 4451. Per Iul.) vixisse addit, unde efficitur annus Per. Iul. 3957. qui parum discrepat ab Olympiade octava Pausaniae et a marmoris ratione, 631 annis ante Diognetum. Sed pluribus ea hic excuti nequeunt. Si quis tamen plura nunc desiderat, consulere potest prolixam de Phidone disputationem Larcherii (v. Memoires de Litterature — de Paris Tom. 46. p. 27-50.) qua vulgatam lectionem sustentare nititur, quae certe invitis maxime libris omnibus mutari non debet. Ἡρακλέυς tamen in versione reddidit Penzelius.

24) Venet. Φειδώνια, ut Pollux 10. 46. f. 179. Sed per ει reliqui, et sic Schol. Pindari ad Olymp. 13. 27.

25) Mosc. τότε ἀλλά.

26) Casaubonn. Bemb. Mosc. εὑρεθείσαις.

27) Stroz. Paris. Ὀλυμπικὸν, uti antea in Mosc. α post inserto. Tales variationes in similibus aliquoties iam notatae sunt.

partes ad se recepit, et mensuras invenit, quae Pheidoneae dicuntur, atque pondera, et monetam cum aliam, tum argenteam procudit) is ergo Pheido praeter alia facinora adortus est etiam eas urbes, quas quondam Hercules ceperat, sibique hoc vindicavit, ut ea ipse certamina procuraret, quae ab Hercule fuerant instituta: de quorum numero fuit etiam Olympicum. Et qui-

βιασάμενον ἐπελθόντα θεῖναι αὐτὸν, οὔτε τῶν Ἠλεί- Elea.
ων ἐχόντων ὅπλα, ὥστε κωλύειν διὰ τὴν εἰρήνην, τῶν τε ἄλλων κρατουμένων τῇ δυναστείᾳ· οὐ μὴν [28] τούς γε Ἠλείους [29] ἀναγράψαι τὴν θέσιν ταύτην· ἀλλὰ καὶ ὅπλα κτήσασθαι διὰ [30] ταῦτα, καὶ ἀρξαμένους ἐπικουρεῖν σφίσιν αὐτοῖς· συμπράττειν δὲ [31] καὶ Λακεδαιμονίους, εἴτε φθονήσαντας τῇ διὰ τὴν εἰρήνην εὐτυχίᾳ, εἴτε καὶ συνεργοὺς ἕξειν νομίσαντας πρὸς τὸ καταλῦσαι τὸν Φείδωνα ἀφῃρημένον αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν τῶν [32] Πελοποννησίων, [33] ἣν ἐκεῖνοι προεκέκτηντο· καὶ δὴ καὶ [34] συγκαταλῦσαι τὸν Φείδωνα· [35] τοὺς δὲ συγ-

K 5

28) Parif. Mofc. τὰς τε· Stroz. 1. tantum τὰς.

29) Gem. Pletho ἀνασχέσθαι. At ἀναγράφειν vox in hoc nexu ufitata, pro qua Paufanias 6, 22, 2. γράφειν ponit. Illa hoc fenfu infra p. 374. f.

30) Cafaubonn. Parif. Mofc. τοῦτο, quod etiam ftare poffit.

31) Particula in Stroz. abeft.

32) Stroz. Πελοποννήσων.

33) Defunt haec ad προεκέκτηντο in Stroz. 1. et Ven. Pro ἣν ἐκεῖνοι in fpatio vacuo, quod relictum manfit in Parif. ,recentior manus in Mofc. inferuit: ταύτην γὰρ οὗτοι.

34) Gem. Pletho καταλῦσαι. At illud aptius.

35) Stroz. minus bene τὸν δέ.

quidem in Olympiam profectus obtinuit, ut ipfe certamini ifti praeeffet: cum neque Eleis ad propulfandum arma effent, in diuturna verfatis pace, neque aliis, quos ille fua potentia oppreflerat. Elei autem non retulerunt in tabulas iftam certaminis infcriptionem: fed armis paratis defendere fefe ceperunt, ufi ad hoc auxilio Lacedaemoniorum: five hi Eleorum felicitati a pace profectae invidebant, five horum fubfidio fe Pheidonem fperabant deiecturos, qui ipfis priftinum in Peloponnefios principatum ademerat. Sane et ope ufi Eleorum Spartani Pheidonem ever-

Elea. συγκατασκευάσαι τοῖς Ἠλείοις τήν τε Πισᾶτιν, καὶ τὴν Τριφυλίαν. Ὁ δὲ παράπλους ἅπας ὁ τῆς νῦν Ἠλείας, μὴ κατακολπίζοντι, [36] χιλίων ὁμοῦ καὶ διακοσίων ἐστὶ σταδίων. Ταῦτα μὲν περὶ τῆς Ἠλείας.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἡ δὲ Μεσσηνία συνεχής ἐστι τῇ Ἠλείᾳ, περινεύουσα τὸ πλέον ἐπὶ τὸν νότον, καὶ τὸ Λιβυκὸν πέλαγος. Αὕτη δ' ἐπὶ μὲν τῶν Τρωϊκῶν ὑπὸ [1] Μενελάῳ ἐτέτακτο, μέρος οὖσα τῆς Λακωνικῆς· ἐκαλεῖτο δ' ἡ χώρα Μεσσήνη· τὴν δὲ νῦν ὀνομαζομένην πόλιν [2] Μεσσήνην,

36) Verba χιλίων — Ἠλείας desunt in Venet. Stroz. χιλίων σταδίων.

1) Eustathius ad Homer. Il. β. 582. p. 223. Bas. tantum reddit hinc ἦν, uti in his versari saepe solet.

2) Paris. Mosc. Μεσσήνης, quae forma nec Graecis est inusitata. Sic fere paullo superius reddebat idem πόλιν Ἠλείων pro πόλιν Ἠλείαν. Malui tamen hic cum ceteris Mss. et Eustathio c. l. vulgatam adhuc formam servare.

everterunt, et Eleis ad obtinendam Pisatidem ac Triphyliam adiumento fuerunt. Tota, quanta nunc est, Elea circumitur navigatione, si quis sinus non intret, stadiorum CIↃ CC. Hactenus de Elea.

CAP. IV.

§. 1.

Continuo post Eleam est Messenia, maiore sui parte ad austrum vergens ac mare Libycum. Haec Troiani belli tempore Menelao paruit, cum esset pars Laconicae: nomen regioni fuit Messene: quae enim nunc dicitur urbs Messena, cuius arx

γην, ἧς ἀκρόπολις ἡ Ἰθώμη ὑπῆρξεν, οὔπω συνέβαινεν [3] ἐκτίσθαι· μετὰ [4] δὲ τὴν Μενελάου τελευτὴν, ἐξασθενησάντων τῶν διαδεξαμένων τὴν [5] Λακωνικὴν, οἱ Νηλεῖδαι τῆς Μεσσηνίας ἐπῆρχον. Καὶ δὴ κατὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον καὶ τὸν τότε γενηθέντα μερισμὸν τῆς χώρας, [6] ἦν Μέλανθος βασιλεὺς τῶν Μεσσηνίων, καθ' αὑτοὺς τασσομένων· πρότερον δ' [7] ὑπήκοοι ἦσαν [8] τοῦ Μενελάου. Σημεῖον δέ· ἐκ γὰρ τοῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου καὶ τοῦ συνεχοῦς Ἀσιναίου λεγομένου ἀπὸ τῆς Μεσσηνιακῆς Ἀσίνης, αἱ ἑπτὰ ἦσαν

Messenia. p. 359.

3) Mosc. ἐκτῖσθαι.

4) Δὲ ex hac sede proiicitur in Paris. et Mosc. post ἐξασθενησάντων, Scrimgerr. omnes adponunt μετὰ τὴν μέν.

5) Ita Casaubonn. Vatic. Ven. Paris. Gem. Pletho, quod et retulit Guarinus. Vulgo ἀρχὴν, quod invexit Aldus. Alteram tamen lectionem probant praecedentia, et sic causa, adiecto tempore, distinctius exponitur, cur Messenia, pars antea Laconicae, suos nacta sit principes. Dedi id igitur librorum praeceptis.

6) Mosc. ex correctione ἦν.

7) Casaubonn. Mosc. et ante correctionem Paris. ὑπήκοον, quod alienum est. Ne autem haec narrationis pars, iterum obtrusa, redundare videatur, faciunt subsequentia, ad quae hinc transitum parat.

8) Absque articulo Scrimger. omnes.

ars fuit Ithoma, tum nondum fuerat in Laconica condita. Post obitum Menelai, cum, qui in Laconica successerant, vires amisissent, in Nelidarum potestatem venit Messenia. Et vero sub reditum Heraclidarum et, quae tum facta est, ditionum distributionem, Messeniorum rex fuit Melanthus, peculiare regnum habentium, cum olim fuissent subditi Menelao. Cuius rei argumentum est, quod a Messeniaco sinu et eo, qui a Messeniae Asina Asinaeus dicitur, septem urbes sitae fuerunt illae, quas se

Messenia. ἦσαν πόλεις, ἃς ὑπέσχετο δώσειν [9] Ἀγαμέμνων Ἀχιλλεῖ·

Καρδαμύλην, Ἐνόπην τε καὶ [10] Ἱρὴν ποιήεσσαν·
[11] Φηράς τε ζαθέας, ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον,
Καλήν τ' Αἴπειαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν·

οὐκ ἂν [12] τάς γε μὴ προσηκούσας μήτ' αὐτῷ, μήτε τῷ ἀδελφῷ, ὑποσχόμενος. Ἐκ δὲ τῶν Φηρῶν καὶ [13] συστρατεύσαντας τῷ Μενελάῳ δηλοῖ ὁ ποιητής, [14] τὸ μὲν

9) Mosc. ὁ Ἀγαμέμνων τῷ Ἀχιλλεῖ.

10) Accentum retraxi, quem antea editiones in ultima locabant, Grammaticorum praeceptionem secutus, cum sit nomen proprium, non adiectivum ἱρὴν ex ἱερὴν contractum. Cf. Eustath. et scholia in Homeri edit. Villois. ad Il. 9, 150. etsi ibi vulgo Ἱρὴν etiam fertur. Sic vero olim Kuhnius ad Pausan. 4, 30. p. 353. non solum volebat, sed et cum spiritu leni, Ἴρην, uti legitur in Pausania ex Homeri loco, et in Homero ipso libri etiam quidam habent.

11) Ald. Φυράς τε et post Ἔπειαν. Posterius etiam ita dat Hopper.

12) Mosc. et ex edd. Ald. Hopper. τάς τε.

13) Casaubonn. Paris. συστρατεύσοντας. Stroz. Gem. Pletho συστρατεύοντας.

14) Verba haec ad κόλπῳ desunt in Ven. et Gem. Plethone. Post τὸν μὲν et τὸν δὲ, uti antea exhibebant editiones, lacunam in suis libris relictam invenit Casaubonus, ut tantum restaret τὸν μὲν . . . . . καὶ et τὸν δὲ . . . . ἐν τῷ, quod idem de Scrimgerro notatum erat. In Mosc. pro τὸν μὲν legitur τὸν δὲ, unde

se Achilli daturum Agamemnon pollicebatur:

Cardamylen, Enopenque, herbosae moeniaque Hirae,
Divinas Pherasque, sitam inter prata Antheiam,
Pulcramque Aepeian, et palmite Pedason aptam.

Neque enim promitteret, quae neque ipsius essent, neque fratris. Quin etiam recenset Homerus, qui cum Menelao ad bellum iuerint Phe-

μὲν καὶ [15] συγκαταλέγων τῷ Λακωνικῷ καταλόγῳ· τὸ δὲ ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ κόλπῳ. Ἔςι ἡ δὲ [16] Μεσσήνη μετὰ Τριφυλίαν· κοινὴ δ' ἐςὶν ἀμφοῖν ἄκρα, μεθ' ἣν τὸ Κορυφάσιον, καὶ ἡ Κυπαρισσία· ὑπέρκεται δ' ὄρος ἐν ἑπτὰ ςαδίοις τὸ Αἰγαλέον τούτου τε καὶ τῆς θαλάττης. Messenia.

§. 2.

Ἡ μὲν οὖν παλαιὰ Πύλος ἡ Μεσσηνιακὴ, ὑπὸ τῷ Αἰγαλέῳ πόλις ἦν· [1] κατεσπασμένης δὲ ταύτης, ὑπὸ

unde ſpatium vacuum unius vocis adparet, et poſt pro τὸν δὲ trium vocum ſpatium vacuum. Poſteriorem partem ita etiam adfectam oſtendit Pariſ. Caſaubonus tenebricoſo loco lucis aliquid adferri poſſe putat, ſi legatur, τὸ μὲν — τὸ δέ. Atque ita intellexit Guarinus. Vertit enim: *Cum partim Laconico coetui, partim Meſſeniaco annumeret ſinui*; eumque fere ſecutus eſt Penzelius in verbis prioribus. Sic vero dedi et ego, ut ſenſus exſiſteret.

15) Uti nunc quidem conſpicitur locus, melius habet, quam quod ſubminiſtrant Vatic. Pariſ. Moſc. et Caſaubonn. quippe in quibus legitur συγκαταλέγει.

16) Ven. Medic. Μεσσηνία, ut Strabo antea. Alii Μεσσήνη cum Guarino, (*Meſſena*) quod etiam, monente Stephano, de regione dicitur.

1) Vatic. κατεσπαρμένοις, οις pro ης. Sed illud noſtro frequentatur in hoc nexu. Poſt Pariſ. ἐπὶ τῷ Κορυφασίῳ· Moſc. cum Vatic. ᾤκισαν, ſolemni confuſione.

Pheris nati: alterum in Laconico catalogo inſerens, alterum in Meſſeniaco ſinu. Eſt autem Meſſene poſt Triphyliam: et eſt ambabus commune promontorium, poſt quod Coryphaſium eſt et Cypariſſia. Inde et a mari ſeptem ſtadiis ſitus eſt mons, Aegaleum nomine.

§. 2.

Sub quo antiqua Pylus Meſſeniaca ſita fuit: qua diruta Pyliorum nonulli ſub Co-

Messenia. ὑπὸ τῷ Κορυφασίῳ τινὲς [2] αὐτῶν ᾤκησαν· [3] προσέκτισαν δ' αὐτὴν Ἀθηναῖοι τὸ δεύτερον ἐπὶ Σικελίαν πλέοντες μετ' Εὐρυμέδοντος καὶ [4] Στρατοκλέους, [5] ἐπιτείχισμα τοῖς Λακεδαιμονίοις. Αὐτοῦ δ' ἐστὶ [6] καὶ

2) Deest in duobus Strozz.

3) Hoc praebent omnes mei codices cum Casaubonianis, idemque reddidit Guarinus; (*reaedificant*) tantum Scrimger. προσέκτησαν, ex nota utriusque literae commistione. Sustinet etiam hanc lectionem vox δεύτερον, et quae narrant Thucydides 4, 3. et Diodor. 12, 61. Ita etiam maluerat Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 309. Quare audiendi sunt codices potius, cum προσεκτήσαντο, quod evulgatum ab Aldo propagaverant reliqui, simpliciter damnari nequeat; nam et Thucydides 4, 6. in. adhibet καταλαμβάνω. Sed illud praecedentem etiam narrationem propius adficit.

4) Hic recte haeserunt Casaubonus et Palmerius c. l. cum Stratoclis nulla in hac expeditione fiat mentio, cuius duces facit Eurymedontem et Sophoclem Thucyd. 4, 2. quod quidem vel ex Thucydide ignorare non poterat Strabo. Hinc Palmerius substituit Σοφοκλέους, recepitque in interpretatione Penzelius. Attamen nimis violenta haec est invitis libris omnibus emendatio; mollior, quam proposuit Wesselingius ad Diodor. Sic. 12, 60. p. 519. μετ' Εὐρυμέδοντος ἐπὶ Στρατοκλέους, i. e. Archonte Stratocle, usitata illa forma, ipsoque nomen et tempus probante Diodoro. Ita vero Strabo unum, quod fit, posuit ducem, cum proprie tres omnino essent, Eurymedon, Sophocles et antea Pythodorus, etsi Pylum vere cepit Demosthenes. Quae quidem inlustriora reddent Thucydides 4, 2. sqq. et Dodwelli Annales Thucydidei ad annum 7. belli Peloponnesiaci.

5) Mosc. divise ἐπὶ τείχισμα.

Coryphasio sedes posuerunt. Occuparunt autem Athenienses secundo in Siciliam navigantes, Eurymedonte et Stratocle ducibus, eaque usi sunt adversus Spartanos munitione. Ibi est etiam Cypa-

[6] καὶ ἡ Κυπαρισσία ἡ Μεσσηνιακή· [7] καὶ ἡ [8] προσκειμένη πλησίον τοῦ Πύλου Σφαγία νῆσος· ἡ δ' αὐτὴ καὶ Σφακτηρία λεγομένη, [9] περὶ ἣν ἀπέβαλον [10] ζωγρία Λακεδαιμόνιοι τριακοσίους ἐξ ἑαυτῶν ἄνδρας ὑπ' Ἀθηναίων [11] ἐκπολιορκηθέντας. [12] Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην, [13] αἱ τῶν Κυπαρισσίων πελάγιαι πρό- Messenia.

κειν-

6) Desunt haec in Ven. et Gem. Plethone.

7) Post καὶ spatium trium circiter vocum omissarum cernitur in Paris. Mosc. Stroz. Vatic. 174. Tum in Paris. et Mosc. inde sequitur iterum καὶ, quae loci nomen excidisse indicant.

8) Casaubonus malit παρακειμένη, aut παρατεταμένη, ex Diodoro 12, 61, et Thucydide 4, 8. ubi tamen et παρατείνουσα legitur et ἐγγὺς ἐπικειμένη. Equidem vulgatam omnium librorum lectionem lacessendam non puto. Utroque recte, etsi altera Casauboni emendatio insulae simul formam complectitur.

9) Gem. Pletho ἐν ᾗ, quod propius facit ad Thucydidem 4, 31. 38. Diodor. 12, 63.

10) Vulgo ζωγρεία. Paris. Mosc. ζωγρία, uti constanter omnes lib. 7. p. 305. meliori quidem ratione, cum a ζωγρέω, non ζωγρεύω descendat. Variatur tamen ita saepe in libris. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 7, 11. Servandi etiam tenoris causa dedi per ι, uti olim et hic Aldus cum Heppero.

11) Paris. ἐκπολιορκισθέντας, quod caret usu, certe quidem cognito. Passivum sic legitur apud Thucyd. 1, 131. aliosque passim, nec forte locum omnino habeat per ι.

12) Absunt κατὰ δὲ in Paris.

13. Ald. Hopper. Xyl. ταύτην αὐτῶν Κυπαρισσίων. Casaubonus vult, aut καὶ eiici, aut legi καὶ τῶν. Tum Paris. Κυπαρισσῶν. De varietate terminationis Κυπαρισσία et Κυπαρισσιαὶ, ut Θεσπία et Θεσπιαὶ et similia, monuit Sylburg. ad Pausan. 4, 33.

parissia Messeniaca, et insula Sphagia seu Sphacteria prope ante Pylum sita, apud quam insulam Lacedaemonii ccc sui corporis viros amiserunt ab Atheniensibus expugnatos. In hac maris ora Cyparissiorum sitae sunt duae in-

Messenia. κεῖνται δύο νῆσοι προσαγορευόμεναι Στροφάδες, τετρακοσίους ἀπέχουσαι μάλιστά πως τῆς ἠπείρου σταδίους, ἐν τῷ Λιβυκῷ καὶ μεσημβρινῷ πελάγει. Φησὶ δὲ Θουκυδίδης, ναύσταθμον ὑπάρξαι τῶν Μεσσηνίων ταύτην τὴν Πύλον· διέχει δὲ [14] Σπάρτης [15] σταδίους τετρακοσίους.

§. 3.

Ἑξῆς δ' ἐστὶ Μεθώνη· ταύτην δ' εἶναί φασι τὴν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ Πήδασον προσαγορευομένην μίαν τῶν ἑπτά, ὧν ὑπέσχετο τῷ Ἀχιλλεῖ [1] Ἀγαμέμνων· ἐνταῦθα Ἀγρίππας τὸν τῶν Μαυρουσίων βασιλέα τῆς Ἀντωνίου στάσεως ὄντα Βόγον, κατὰ τὸν πόλεμον τὸν [2] Ἀκτιακὸν διέφθειρε, λαβὼν ἐξ ἐπίπλου τὸ χωρίον.

§. 4.

33. p. m. 363. Forte tamen, quia Κυπαρισσία praecedit, rectius exhibuit Parif. Κυπαρισσιῶν, de incolis, de quibus supra p. 345. in.

14) Addito τῆς Stroz. et Mosc.

15) Omittunt Scrimgerr. omnes, Parif. Mosc.

1) Praemisso articulo Scrimgerr. omnes et Mosc. Tum Parif. Ἀγρίπας.

2) Ἀκτιατικὸν edd. ante Casaubonum, qui reposuit usitatam formam, a libris etiam hic praelatam.

insulae, quae Strophades dicuntur, in mari Africo et meridiano, CCCC fere a continente stadiis. Pylum hanc Messeniis fuisse navium stationem Thucydides refert.

§. 3.

Deinceps est Methone: hanc aiunt ab Homero Pedasum dictam esse, unam de septem urbibus Achilli ab Agamemnone promissis. Ibi Agrippa in bello Actiaco, urbe primo navium appulsu potitus, Bocchum Maurusiorum regem, qui Antonii partes sequebatur, interfecit.

§. 4.

§. 4. Messenia.

Τῇ δὲ Μεθώνῃ [1] συνεχής ἐςιν ὁ Ἀκρίτας, ἀρχὴ τῦ Μεσσηνιακοῦ κόλπου· καλοῦσι δ' αὐτὸν καὶ Ἀσιναῖον, ἀπὸ Ἀσίνης πολίχνης [2] πρώτης ἐν τῷ κόλπῳ, p. 360
ὁμωνύμου τῇ [3] Ἑρμιονικῇ. Αὕτη μὲν οὖν ἡ ἀρχὴ πρὸς δύσιν τῦ κόλπου ἐςί· πρὸς ἕω δὲ αἱ καλῦμεναι Θυρίδες, ὅμοροι τῇ νῦν Λακωνικῇ τῇ κατὰ [4] Κιναίθιον καὶ Ταίναρον. Μεταξὺ δ' ἀπὸ τῶν Θυρίδων ἀρξαμένοις ὁ [5] Τύλος ἐςί· καλεῖται δ' ὑπό τινων [6] Οἴτυλος·

1) Vitiose Xyl. ὑπὸ εχής.

2) A πρώτης ad τῦ κόλπῦ ἐςὶ mancus est Ven. cum Stroz. 1. quippe qui tantum habent verba ὁμωνύμῦ τῇ Ἑρμιονικῇ.

3) Mosc. Ἑρμειονικῇ renuente usu.

4) Vocabulum hoc cum καὶ deest in Stroz. 1. Ven. et Gem. Plethone. Paris. dat Κιναίδιον.

5) Ven. Mosc. cum Guarino, Aldo et Hoppero Πύλον. Male. Gem. Pletho ὁ Οἴτυλος, ceteri ὁ Τύλος. Hinc dubia exsistit in subsequentibus lectio, qualem in Homero Il. 2, 585. agnoscunt peritiores interpretes et alii auctores. Illud adparet ex Eustathio et scholiis Villoisonianis, quae pro Οἴτυλος propugnant, et male τὸ οἰ avulsum contra Homeri morem et historiae fidem volunt praelata Pherecydis auctoritate. Refutat etiam Eustathius ad c. l. quia *Tylos* nusquam reperiatur, *Tylis* quidem in Thracia occurrat. Atque ita Οἴτυλος probat etiam Pausanias 3, 25. extr. et potiorem formam facit Stephanus ex conditoris, Oetyli, nomine, quod etiam scholia Villois. habent. Ne-

§. 4.

Continuus est Methonae Acritas, initium Messeniaci sinus, qui et Asinaeus dicitur ab Asine, quod primum est in eo sinu oppidum, eiusdem cum Hermionica Asina nominis. Hoc sinus initium est versus occasum: versus ortum autem Thyrides, quae dicuntur, confines ei, quae nunc est Laconicae iuxta Cinaethium et Taenarum. Medio loco, si a Thyridibus initium sumas, Tylus est, quem nonnulli Oetylum vocant:

Messenia. λος· εἶτα Λεῦκτρον τῶν ἐν [7] Βοιωτίᾳ Λεύκτρων ἄποικος· εἶτ' ἐπὶ πέτρας [8] ἐρυμνῆς ἵδρυται Καρδαμύλη· εἶτα Φηραὶ, ὅμορος Θουρίᾳ καὶ [9] Γερήνοις, ἀφ' οὗ τό-

Neque tamen, si recte habet vox subsequens Οἴτυλος, reiici hic debet ὁ Τύλος, cum de utraque lectione opinionumque diversitate monuerint diserte Homeri interpretes et Stephanus s. v. Οἴτυλος, etsi inversa ratione sic, ut plerisque tribuant iisque doctioribus Οἴτυλος, nonnullis tantum Τύλος. Ad quae si velis Strabonem componere, legendum in hoc loco videatur Οἴτυλος, post Τύλος, quod quidem praestet, quam Βαίτυλος cum libris substituere, de quo deinceps dicendum erit.

6) Paris. Mosc. Ven. Vatic. 173. 174. Gem Pletho, Guarinus, Aldus, Hopperus Βαίτυλος. At obiicitur difficultas, quod nemo talem urbem novit, nec eam lectionem adtigerunt commemorati proxime auctores; recepta haec a Xylandro forma, quam et alii quidam codices praetulisse videntur, movenda non est.

7) Stroz. 1. ἐν τῇ Βοιωτίᾳ.

8) Paris. Mosc. Medic. Vatic. Scrimger. ἐρυμνή. Vitiose ex nostro Eustathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640, 7. Bas. refert ἐπὶ πέτρας ὀρεινῆς, uti post pro Θουρίᾳ, quod ipse Strabo probat in seq. Φηραὶ ὅμοροι Φηρίᾳ καὶ Γερηνίᾳ. Φηραὶ autem sustinent omnes libri, ut Homericam formam in recensu Homericorum locorum servare hic maluerit Strabo, etsi infra Paris. habet Φαραῖς, uti Pausan. 4, 30, 2. 31. in. Stephanus h. v. et alii.

9) Vulgo Γερηνίοις. Quod tamen reposui, exhibent Casaubonn. Ven Gem. Pletho refertque Eustachius ad Homer. Il. 7, 135. p. 541. 30. qui in superiori loco ferebat Γερηνία, quod et hic in margine adscripserat Meursius. At licet Γερηνία Strabo non respuat, Γερήνοις tamen non solum propius accedit ad vulgatam lectionem, sed et adeo a Mss. probatur, adstipulante ipso narrationis nexu qui in subiecto gentili praecedens

cant: inde Leuctrum, Boeotiae Leuctrorum colonia: post Cardamyla in saxo natura munito sita: inde Pherae, Thuriae confines et Gerenis, a quo loco Nestorem aiunt

τόπου Γερήνιον τὸν Νέστορα κληθῆναί φασι, διὰ τὸ ἐνταῦθα σωθῆναι αὐτόν, [10] ὡς προειρήκαμεν. Δείκνυται δ' ἐν τῇ Γερηνίᾳ [11] Τρικκαῖον ἱερὸν Ἀσκληπιοῦ, ἀφίδρυμα τοῦ ἐν τῇ Θετταλικῇ Τρίκκῃ. Οἰκίσαι δὲ λέγεται Πέλοψ τό, τε Λεῦκτρον, καὶ Χαράδραν, καὶ [12] Θαλάμους, τοὺς νῦν Βοιωτοὺς καλουμένους, τὴν [13] ἀδελφὴν Νιόβην ἐκδοὺς Ἀμφίονι, καὶ ἐκ [14] Βοιωτίας ἀγομενός τινας. [15] Παρὰ δὲ Φηρὰς Νέδων ἐκβάλλει, ῥέων διὰ τῆς Λακωνικῆς, ἕτερος ὢν τῆς Νέδας· Meſſenia.

dens loci nomen deſideret, ſi vel Strabo ipſe non diſerte indicaſſet. Alias per inverſionem utrumque ponere licet, uti loca docent ab Heynio ad Apollodor. 1, 9, 9. p. 154. ſq. propoſita.

10) Haec duo vocabula deſunt in Stroz. 1. et Ven.

11) Aldus, Hopper. hic et poſt ſimplici κ. Male. Sic deinceps uterque οἰκῆσαι.

12) Videtur legendum Θαλάμας ex Stephano h. v. Polybio 16, 16, 3, et 8. Pauſania 3, 2, 6. Forte utrumque fuit in uſu, uti Leuctrum (uti noſter ſupra et Plutarch. in Pelopida c. 20. f.) et Leuctra; (apud Pauſan. c. l. in hoc nexu et ſitu.)

13) Pariſ. Moſc. Stroz. 1. praemittunt δέ.

14) Adiecto articulo Pariſ. Moſc. Verba καὶ ἐκ — τινὰς in Stroz. 1. deſiderantur, uti mox in Gem. Plethone ἕτερος — Νέδας.

15) Ven. Stroz. cum edd. ante Caſaubonum περί. Minus hic bene. Pro Φηρὰς Pariſ. Φυράς.

aiunt Gerenii nomen habere, quod ſit ibi, ut diximus, ſervatus. In Gerenia fanum Aeſculapii Triccaeum monſtratur, poſitum imitatione eius, quod eſt Triccae in Theſſalia. Dicitur autem Pelops condidiſſe Leuctrum, Charadram, et Thalamos, qui nunc Boeotii appellantur, cum ſororem Nioben Amphioni in matrimonium collocaret, eoque ex Boeotia quosdam acciviſſe. Apud Pheras Nedo fluvius in mare exit, lapſus per Laconicam, alius a Neda amne: habet autem nobile templum Nedu-

Messenia. ἔχει δ' ἱερὸν ἐπίσημον [16] Ἀθηνᾶς Νεδουσίας· καὶ ἐν [17] Ποιηέσσῃ δ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς Νεδουσίας ἱερὸν, ἐπώνυμον τόπου τινὸς Νέδοντος· ἐξ οὗ φασιν [18] οἰκίσαι Τήλεκλον [19] Ποιήεσσαν, καὶ Ἐχειὰς, καὶ Τράγιον.

§. 5.

Τῶν δὲ προταθεισῶν ἑπτὰ πόλεων τῷ Ἀχιλλεῖ, περὶ μὲν Καρδαμύλης καὶ Φηρῶν εἰρήκαμεν, καὶ Πηδάσου. Ἐνόπην δ' οἱ μὲν τὰ [1] Πέλανά φασιν, οἱ δὲ τόπον τινὰ περὶ Καρδαμύλην, οἱ δὲ τὴν Γερηνίαν. Τὴν δὲ [2] Ἴρην κατὰ τὸ ὄρος δεικνύουσι τὸ κατὰ τὴν [3] Μεγα-

16) Augent articulo Mosc. Stroz.

17) Mosc. Ποιαέσσῃ. Stroz. Ποιάσσῃ. Simplici σ, uti post Ald. Hopper. Tum Paris. mutato ordine ἱερὸν Νεδουσίας.

18) Paris. Mosc. Ald. Hopp. οἰκῆσαι.

19) Paris. Mosc. tantum Ποι spatio inde vacuo relicto. Verba ἐξ οὗ ad Τράγιον Ven. et Stroz. non habent.

1) Mosc. Πέλαννα.

2) Dedi, ut supra, pro Ἱρὴν. Ald. Hopper. Xyl. Ἱερὴν.

3) Eustathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640. Bas. μεγάλην πόλιν hinc adlegat, quod et alibi legitur in MSS. Cf. ad p. 385. 388. At malui in hoc alios sequi et usitatiorem formam servare. Aliud est, quando composita feruntur ipsa locorum nomina ex duobus substantivis, ubi Graeci integras formas retinent, cuius exempla multa in Aegyptiarum urbium recensu occurrunt. Monuit de eo exemplis propositis Salmasius ad Solinum p. m. 586. a.

dusiae Minervae: sed et Poeeessa habet Minervae Nedusiae templum, nomen habens a Nedonte loco quodam, in quo aiunt Teleclum condidisse Poeeessam, Echeias et Tragium.

§. 5.

Quod ad septem illas Achilli oblatas urbes attinet, de Cardamyla, Pheris ac Pedaso dictum est. Enopen esse putant alii Pelana, alii locum quendam Cardamylae vicinum, alii Gereniam. Hieram sive Hiram ostendunt ad montem, qui situs est in via, quae a Megalopoli Arca-

γαλόπολιν τῆς Ἀρκαδίας ὡς ἐπὶ [4] Ἀνδανίαν [5] ἰόντι, ἣν ἔφαμεν Οἰχαλίαν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ [6] κεκλῆσθαι· [7] οἱ δὲ τὴν νῦν [8] Μεσσόλαν οὕτω [9] καλεῖσθαί φασι, καθήκουσαν εἰς τὸν μεταξὺ κόλπον τοῦ Ταϋγέτου καὶ [10] τῆς Μεσσηνίας. Ἡ δ' [11] Αἴπεια νῦν Θουρία καλεῖται, ἣν ἔφαμεν ὅμορον [12] Φηραῖς· ἵδρυται δ' ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ, [13] ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα. Ἀπὸ δὲ τῆς Θου- Meſſenia.

4) Moſc. τὴν Ἀνδανίαν, reliqui cum Euſtathio neglecto articulo. Ald. Hopper. Ἀρδανίαν.

5) Caſaubonn. aliqui, Vatic. Pariſ. Moſc. Stroz. Ven. ἰόντων. Recte alii cum Euſtathio c. l. ἰόντι, quod editionibus praeivit etiam Aldus.

6) Antea εἰρῆσθαι. Caſaubonn. Vatic. Scrimger. Ven. Pariſ. Moſc. κεκλῆσθαι, quod, cum perinde ſit, in hoc codicum conſenſu recepi. Aldus intulit εἰρῆσθαι, forte, quod repetitum offendiſſet. Euſtathius etiam c. l. habet καλεῖ.

7) Verba haec ad Μεσσηνίας omiſerunt Stroz. 1. et Ven.

8) Simplici σ ſcribunt Aldus, Hopper. Xylander cum Guarino, quam formam, ipſa literarum ſerie comprobatam, praetulit etiam Stephanus. Contra idem hanc literam geminat in Μέσσοα, ubi Strabo et Pauſanias ſimplici utuntur. Mſſ. Μεσσόλαν.

9) Caſaubonn. κεκλῆσθαι.

10) Revocavi articulum, qui inde a Caſaubono exſulabat, ſecutus in hoc nexu Pariſ. et Moſc.

11) Ante Xylandrum Ἔπεια.

12) Pariſ. Φαραῖς, uti p. 361. quod in ipſa oratione Strabonis ſit probabilius. At alterum ſupra certe libri volunt. Tum vero preſſius in hoc Homericorum locorum recenſu formam etiam Homericam ſequitur. Secus infra p. 388.

13) Pro eo ὑφ' οὗ ex ed. Pariſ. fluxit in Amſtelodam.

cadiae urbe ad Andaniam ducit, quam Oechaliam a poëta dici monuimus: alii eam, quae nunc ſMeſſola eſt, ab Homero Hiram dictam volunt, quae pertingit ad ſinum, qui eſt inter Taygetum et Meſſeniam. Aepeia nunc Thuria vocatur, quam finitimam Pheris diximus: vox celſam ſignificat, quod nomen inde habet, quod in ſublimi colle eſt ſita. A Thuria

Messenia. Θουρίας, καὶ ὁ Θουριάτης κόλπος· ἐν ᾧ πόλις [14] μία ἦν, τοὔνομα Ῥίον, [15] ἀπεναντίον [16] Ταινάρου. [17] Ἄνθειαν

14) Verba μία ἦν τοὔνομα omisit Ven. Tum Mosc. inverso ordine Ῥίον τοὔνομα.

15) Casaubonn. Ven. ἀπεναντία. Stroz. ἀπεναντίαν.

16) Casaubonn. Stroz. Τενέδυ. Ven. Ταινέδυ. De Tenedo tamen hic cogitari nequit in urbe Messeniae, qualem et facit Stephanus, ex nostro forte.

17) Hunc locum sic exhibet Gem. Pletho: Ἄνθειαν δὲ τὴν μεταξὺ Μεθώνης καὶ Ἀσίνης οἰκειότατα βαθυλείμην λεχθεῖσαν, ἧς πρὸς — De reliquis libris haec notata habui: Stroz. 1. Ven. omittunt φασὶν, uterque etiam in seq. τῶν Μεσσηνίων πόλεων, quae posteriora verba nec legit, qui reliqua accurate reddit, Eustathius ad Homer. Il. 9, 150. p. 640. Bas. Idem etiam de uno codice adfirmat Casaubonus. Pro οἰκειότατα Ven. οἰκειότητα, vitiose, uti edd Paris. et Amstelod. βαθυλείμη pro βαθύλειμον Homeri, quod habent cum Mss. Ald. Hopper. et Xylander. Scilicet τὸ ο in editione Casauboni prima exciderat, βαθύλυμν, quod sic postea mutatum reddiderunt. Xylander deesse hic aliquid monuerat Casaubonus locum corruptum aut potius mutilum censet, quia post verba μεταξὺ Ἀσίνης duorum urbium nomina desint. alterum eius, inter quam et Asinam dicitur esse haec Anthea Homeri; alterum fuisse putat illius urbis nomen, quam voluit esse Antheam Homeri; quae quidem ita esse non dubitat. Esse autem non hodie atque heri corruptum hunc locum, ex Eustathio [ad Homeri locum] intelligi, qui Strabonis haec verba ita fere, ut hodie eduntur, referat, quasi locus esset integer quod dici tamen nequeat. Hactenus Casaubonus. Idem percepisse videtur Gem. Pletho, et hinc contractum locum produxisse At Strabo de Anthea duplicem refert Geographorum opinionem. De Thuria idem refert Pausanias 4, 31. in. Atque ad Antheam hanc pertinere utramque explicationem, docent vocabula οἱ μὲν, οἱ δέ. Tum desideratur in altera parte duplex urbis nomen. Quod enim vir doctus in meo exemplari edit. Amstelod. adscripserat, non opus esse

ria etiam sinus Thuriates denominatur, in quo unica fuit urbs Rhium, Taenaro opposita. Antheiam porro sunt, qui

θειαν δὲ οἱ μὲν αὐτὴν τὴν Θουρίαν φασὶν, Αἴπειαν δὲ τὴν Μεθώνην· οἱ δὲ τὴν μεταξὺ Ἀσίνης, τῶν Μεσσηνίων πόλεων οἰκειότατα βαθύλειμον λεχθεῖσαν, ἧς πρὸς θαλάττῃ πόλις Κορώνη· καὶ ταύτην δέ τινες Πήδασον λεχθῆναί φασιν ὑπὸ τῦ ποιητῦ. Πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἁλός· Καρδαμύλη μὲν ἐπ' αὐτῇ· [18] Φηραὶ δ' ἀπὸ πέντε σαδίων, ὕφορμον ἔχουσα θερινόν· αἱ δ' ἄλλαι, ἀνωμάλοις κέχρηνται [19] τοῖς ἀπὸ θαλάσσης διαςήμασι. Messenia. P. 361.

§. 6.

Πλησίον δὲ [1] Κορώνης, κατὰ μέσον πως τὸν κόλπον, ὁ Πάμισος ποταμὸς ἐκβάλλει, ταύτην μὲν ἐν δε-

esse post verba μεταξὺ Ἀσίνης requirere alterum nomen, quia hoc loco civitates significet in interiore finus parte post Asinen, id quidem usus particulae in hoc nexu respuit. Tum in sequ. offendit etiam ἧς — πόλις, quod de urbe alia dici nequit. Penzelius, ut sensum loci commodum aliquatenus expediret, multa invertit et inseruit, aliqua etiam invito nexu mutat et aliena componit. Equidem omnibus pensitatis locum non nisi aliorum codicum medica ope sanabilem existimo, talemque, qualis venit, dimisi.

18) Paris. Mosc. Ald. Hopper. Φηραία. Reliqui cum Eustathio. c. l. et Guarino Φηραὶ, ex nexu cum superioribus recte.

19) Mosc. τῆς ἀπὸ θαλάττης negligentia librarii.

1) Τῆς praeponunt Paris. et Mosc.

qui ipsam Thuriam intelligant, et Aepeiae nomine Methonam: alii eam regionem, quae inter Asinam est, ex Messeniacis urbibus omnibus appositissime dictam pratis herbosam, cuius urbs est ad mare sita Corone: quam ipsam Pedasum a poëta dici, sunt qui existiment. Sunt autem omnes mari vicinae: nam Cardamyla mari imminet; Pherae ab eo quinque stadiis distant, habentque stationem navium aestivam; reliquae inaequalibus a mari absunt spatiis.

§. 6.

Prope Coronam ad medium ferme sinus ostia sunt Pamisi amnis, ad dextram habentis Coronam et quae dein-

Messenia.

δεξιᾷ ἔχων καὶ τὰς ἑξῆς, ὧν εἰσιν ἔσχαται πρὸς δύσιν, καὶ [2] Πύλος, καὶ Κυπαρισσία· [3] μέση δὲ τούτων Ἔρανα (ἣν οὐκ εὖ τινες [4] Ἀρήνην [5] εἶναι νενομίκασι πρότερον,) Θουρίαν δὲ καὶ [6] Φηρὰς [7] ἐν ἀριστερᾷ. Μέγιστος δ' ἐστὶ [8] ποταμῶν τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ, καίπερ οὐ πλείους ἢ ἑκατὸν σταδίους ἐκ τῶν πηγῶν ῥυείς, τῷ ὕδατι δαψιλής, διὰ τοῦ Μεσσηνιακοῦ πεδίου καὶ τῆς Μακαρίας καλουμένης· ἀφέστηκέ τε τῆς νῦν Μεσσηνίων πόλεως ὁ ποταμὸς σταδίους διακοσίους [9] καὶ πεντή-

2) Καὶ commode abest in iisdem Mss.

3) Non leguntur haec a μέση ad ἀριστερᾷ in Ven.

4) Vitiose Ald. Ἀλήνην· Hopper. Ἀνίην.

5) In Paris. deest εἶναι, in Mosc. spatium vacuum recentior manus expleverat verbo καλεῖσθαι, forte ex eadem narratione p. 348. f.

6) Stroz. et Paris. Φαρὰς. Cf. supra.

7) Vatic. 173. Mosc. ἐνο, unde spatium vacuum succedit. Idem in Paris. repertum praecedente ἐν.

8) Mosc. mutato hoc ordine: τῶν ἐντὸς ἰσθμοῦ ποταμῶν, uti mox δαψιλὴς τῷ ὕδατι.

9) Καὶ ante Casaubonum exsulabat. Ceterum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 310. Strabonem scripsisse putat σταδίους ν, unde factum sit σταδίους σν, quia Pausanias αὐτόπτης 4, 31, 4. habeat τεσσαράκοντα στάδια ἀπὸ τῶν πηγῶν. Quodsi adeo quis duplicem agnoscat Messenem, veterem aliam, aliam novam, quia τῆς νῦν Strabo addit, eadem tamen a Pausania intelligitur. Τὸ σ ex proxima voce, quod sit, facile adhaerere potuit.

deinceps versum occasum sunt urbes, quarum ultimae Pylus et Cyparissia, media Erana, quam nonnulli prius fuisse Arenam non recte sunt opinati: Thuriam et Pheras ad sinistram. Hic fluviorum, qui intra isthmum sunt, maximus est, quanquam a fontibus non ultra c stadia profluat aquae copiosus per planitiem Messeniacam et quae Macaria dicitur: abest ab hodierna Messena stadiis CCL. Est

τήκοντα. Ἔςι δὲ καὶ ἄλλος [10] Πάμισος χαραδρώδης, μικρὸς, περὶ Λεῦκτρον ῥέων τὸ Λακωνικὸν, περὶ οὗ κρίσιν ἔσχον [11] Μεσσήνιοι πρὸς Λακεδαιμονίους ἐπὶ Φιλίππου· τὸν δὲ Πάμισον [12] Ἀμαθόν τινες ὠνόμασαν, ὡς [13] προείπομεν. Messenia.

§. 7.

Ἔφορος δὲ τὸν Κρεσφόντην, ἐπειδὴ εἷλε Μεσσήνην, διελεῖν φησιν [1] [ὡς προειρήκαμεν,] εἰς πέντε πόλεις αὐτὴν, ὥστε τὴν [2] Στενύκλαρον μὲν ἐν τῷ μέσῳ

 τῆς

10) Accentum revocavi ex ultima in antepenultimam. Cf. ad p. 336.

11) Mosc. Μεσήνιοι, uti post.

12) Paris. Mosc. praeponunt ὃν, sed omissis verbis proximis δὲ Πάμισον.

13) Mosc. πρόειρήκαμεν.

1) Absunt hae duae voces, uncis coercitae, a codicibus quibusdam Casaubonianis et Ven. recteque, iudice etiam Casaubono, abesse possunt, cum nihil eiusmodi in superioribus commemoratum legatur. Aut igitur, si Strabonis sunt, effluxit illa narrationis particula, aut memoria lapsus est Strabo, et, quae dicere voluit, dicta etiam esse putavit. Melius uncae admotae retinentur.

2) Hinc ad συναγαγεῖν πάντας desunt omnia in Stroz. uno et Veneto. In aliis MSS. varie hic locus agitatur vel truncatur. Vatic. 173. 174. sic: ὥςε τ' ἐνύκλαρον . . . . . βασιλείας πέμψας Πύλον τε καὶ Ῥίονι . . . . . ὑπμῶτιν ποιήσαντα ἰσονόμους πάντας τοῖς Δω-

Est et alius amnis Pamisus exiguus et per convalles labens crebras iuxta Leuctrum Laconicae, de quo Messenii cum Lacedaemoniis Philippo iudice litigaverunt. Supra ostendimus, Pamiso quosdam Amathi nomen facere.

§. 7.

Ephorus narrat Cresphontem, Messena potitum, eam in quinque (ut diximus) partes divisisse, ita ut Stenyclarum sitam in medio regionis

Messenia. τῆς χώρας ταύτης κειμένην, ἀποδεῖξαι βασίλειον αὐτῷ τῆς βασιλείας· ἐντεῦθεν δὲ Ἰαμίτην πέμψαι πρεσβευτὴν εἰς Πύλον καὶ Ῥίον, τοὺς Μεσσηνίους ἅπαντας τοῖς Δωριεῦσιν ἰσονόμους ποιήσοντα· ἀναξιοπαθούντων δὲ τῶν Δωριέων, μεταγνόντα μόνην τὴν Στενύκλαρον νομίσαι πόλιν· εἰς τοῦτο δὲ τοὺς Δωριέας συναγαγεῖν πάντας.

§. 8.

Δωριεῦσι τοὺς Μεσσηνίους· ἀγανακτούντων δὲ τῶν Δωριέων μεταγνόντα μόνον τὸν Στενύκλαρον νομίσαι πόλιν. Ita vero etiam paucis immutatis alii codices. Parif. pro ὥστε τὴν fpatium adfert; Mofc. omittit τὴν ante Στενύκλαρον, uti poft uterque ταύτης, et Mofc. τῆς relicto hiatu; tum duo illi codices omittunt ἐντεῦθεν δὲ Ἰαμίτην et hinc πρεσβευτὴν εἰς, in quo confentiunt Cafauboniani duo et Strozian. alter. Reliqua inde fic ferunt codices mei: πέμψαι εἰς Πυλον τε καὶ Ῥίον Ὑαμεῖτιν (Stroz. Cafaubonn. 1. 2. Ὑαμῖτιν) ποιήσαντα (Parif. ποιήσαντος) ἰσονόμους πάντας τοῖς Δωριεῦσι τοὺς Μεσσηνίους, (Stroz. Μεσηνίους, cf. §. 6. not. 11.) ἀγανακτούντων δὲ τῶν Δωριέων μεταγνόντα μόνον τὸν (Parif. τὴν) Στενύκλαρον νομίσαι (Parif. καλεῖσθαι) πόλιν· εἰς τοῦτο δὲ καὶ τοὺς Δωριέας. Vulgata lectio, quam et expreffit Guarinus, et alii codices confirmaffe videntur, obtinuit inde ab Aldo cum levi difcrepantia. Nempe hic et Hopper. fcribunt Στενίκλαρον, Xylander in pofteriori fede Σεννύκλαρον, omnes autem illi poft εἰςνομίσαι, fic ut εἰς ante τοῦτο neglexerint. Qualis nunc fiftitur locus, conditorem vel inftauratorem habet Cafaubonum, a quo difcedendum non putavi. Στενύκλαρον habent Mff. omnes, etfi Στενύκληρον fcribit Paufanias 4, 3, 4. Sed utramque formam probat Stephanus, ex dialecto fcilicet varia.

nis regiam fibi defignaverit: indeque Iamitam legatum miferit Pylum ac Rhium, qui omnibus Meffeniis idem cum Dorienfibus ius, easdem leges faceret: quod cum indigne ferrent Dorienfes, mutato eum confilio folam Stenyclarum urbem iure Dorienfium donaffe: eoque facto omnes Dorienfes in unum fuiffe collectos.

§. 8.

§. 8. Meſſenia.

Ἡ δὲ Μεσσηνίων πόλις ἔοικε Κορίνθῳ· ὑπέρκειται γὰρ τῆς πόλεως ἑκατέρας ὄρος ὑψηλὸν καὶ ἀπότομον, τείχει κοινῷ περιειλημμένον, ὥστ' ἀκροπόλει χρῆσθαι· τὸ μὲν καλούμενον Ἰθώμη, τὸ δὲ Ἀκροκόρινθος· ὥστ' οἰκείως δοκεῖ Δημήτριος ὁ [1] Φαληρεὺς πρὸς Φίλιππον εἰπεῖν, τὸν [2] Δημητρίου, [3] παρακελευόμενος τούτων ἔχεσθαι τῶν πόλεων ἀμφοῖν, ἐπιθυμοῦντα τῆς Πελοποννήσου· τῶν κεράτων γὰρ ἀμφοῖν, ἔφη,

1) Caſaubonn. Stroz. Φάριος. Alii cum epitome p. 118. (Hudſ.) Guarino et editis Φαληρεύς. Ita libri quidam apud Plutarchum in Arato c. 50 Φαληρεύς, ubi etiam de hac corruptione in noſtro monuit Moſes Solanus. Sed Φάριος unice verum eſſe lectionem, evincit chronologiae ratio, et locus Polybii 7, 11. ubi eandem rem narrat. Cf. Victorius in Varr. lectt. 20, 4, et Caſaubonus ad h. l qui pluribus de hac lectione expoſuerunt. Nempe intelligitur hic non Philippus, Amyntae filius, Alexandri M. pater, ſed Philippus, Demetrii filius, Perſei pater. Cf. Pauſan. 2, 9, 5. Huic vero Demetrium Pharium aequalem fuiſſe, pro indubio habetur et explorato.

2) Pariſ. Moſc. Δημήτριον. Sed illud bene habet, et a Polybio c. l. confirmatur. Sic Strabo poſt Φίλιππος Ἀμύντου, quo adiecto utrumque diſtinguere voluiſſe videtur. In edd. Aldi et Hopperi excidit nomen Δημητρίου remanſitque ſolus articulus.

3) Deeſt hoc verbum in Stroz. 2. Mutata terminatione παρακελευόμενον dant Pariſ. Moſc. cum Aldo et Hoppero, nimirum ut aptaretur τῷ Δημήτριον.

§. 8.

Ceterum Meſſana Corinthi ſimilis eſt: utrique enim harum urbium mons imminet excelſus atque praeruptus, communi contentus muro, arcisque uſum praeſtans, Ithoma Meſſenae, Acrocorinthus Corintho. Itaque accommodate videtur Demetrius Phalereus Philippo Demetrii F. dixiſſe, cui ſuadebat, ut utramque urbem teneret, ſiquidem Peloponneſum ſuam facere cuperet: eum, ſi utroque

Messenia. ἔφη, [4] κρατήσας, καθέξεις τὴν βοῦν· κέρατα μὲν λέγων τὴν Ἰθώμην καὶ τὸν Ἀκροκόρινθον, βοῦν δὲ τὴν Πελοπόννησον. Καὶ δὴ διὰ τὴν εὐκαιρίαν ταύτην ἀμφήριστοι [5] γεγόνασι αἱ πόλεις αὗται. Κόρινθον μὲν οὖν κατέσκαψαν [6] Ῥωμαῖοι, καὶ ἀνέστησαν πάλιν· Μεσσήνην δὲ ἀνεῖλον μὲν Λακεδαιμόνιοι, πάλιν δ' ἀνέλαβον Θηβαῖοι, καὶ μετὰ ταῦτα Φίλιππος Ἀμύντου· αἱ δ' ἀκροπόλεις ἀοίκητοι διέμειναν.

§. 9.

p. 362. Τὸ δ' ἐν Λίμναις τῆς Ἀρτέμιδος [1] ἱερόν, ἐφ' ᾧ Μεσσήνιοι περὶ τὰς παρθένους ὑβρίσαι δοκοῦσι τὰς ἀφι-

4) Κρατήσας omittunt Casaubonn. qui et antea exhibent ἐκ τῶν κεράτων. At κεράτων minus bene omisso eodem verbo ferunt Vatic. Ven. Paris. Mosc. uti Aldus et Hopperus. Agnoscunt reliqui et in eadem narratione adposuit Polybius c. l.

5) Xylander dedit γεγόνασι. Causa patet, etsi nec semper, nec ubique valet.

6) Effluxit hoc nomen in Veneto et Paris. nec legerunt in suis MSS. Guarinus et Aldus, quem et hic Hopperus secutus est.

1) In edd. subiiciebatur Λιμναῖον, ἐφ' ᾧ. At illud nomen respuunt codices mei omnes cum Gem. Plethone et Guarino, qui lepide vertit *palustre templum.* Absens nemo desideret, quare et Casaubonus tamquam suspectum uncis adpositis notavit, ego nunc plane removi ab Aldo insertum.

que cornu apprehendisset, bovem obtenturum: bovem nimirum Peloponnesum, cornua Ithomam et Acrocorinthum appellans. Certe ob situs opportunitatem urbes istae multis praebuerunt causam certaminibus: ac Corinthum quidem et diruerunt, et instauravere deinde Romani: Messenam everterunt Lacedaemonii, renovaverunt Thebani, ac postea temporis Philippus Amyntae filius; sed arces inhabitantium vacuae permanserunt.

§. 9.

Fanum porro Limnis (vox ea lacus significat) Dianae consecratum, in quo Messenii putantur violasse virgines, quae

ἀφιγμένας ἐπὶ τὴν θυσίαν, ἐν μεθορίοις ἐςὶ [2] τῆς Λακωνικῆς καὶ τῆς Μεσσηνίας, ὅπου κοινὴν συνετέλουν πανήγυριν καὶ θυσίαν ἀμφότεροι· μετὰ δὲ τὴν ὕβριν οὐ διδόντων δίκας τῶν Μεσσηνίων, συςῆναί φασι τὸν πόλεμον. Ἀπὸ δὲ τῶν Λιμνῶν τούτων καὶ τὸ ἐν [3] Σπάρτῃ Λιμναῖον εἴρηται τῆς Ἀρτέμιδος ἱερόν. Messenia.

§. 10.

Πλεονάκις δ' ἐπολέμησαν διὰ τὰς ἀποςάσεις τῶν Μεσσηνίων. Τὴν μὲν οὖν πρώτην κατάκτησιν αὐτῶν φησὶ Τυρταῖος ἐν τοῖς ποιήμασι κατὰ τοὺς τῶν πατέρων πατέρας γενέσθαι· τὴν δὲ δευτέραν, καθ' ἣν ἑλόμενοι συμμάχους [1] Ἠλείους καὶ Ἀργείους καὶ Πισάτας ἀπέςησαν, Ἀρκάδων μὲν Ἀριςοκράτην τὸν Ὀρχο-

2) Parif. Mofc. τῆς τε Λακωνικῆς.

3) Iidem codices adiecto articulo τῇ. Quod in proxime fequentibus Straboni errorem obtrudit Meurfius in Mifcell. Lacon. 1, 2. p. 7 inductus eft falfa lectione Taciti Annal. 4, 43. in. de Limenatide Diana, quam et ex aliis extundere nititur. Sed cum ipfam huius loci κρίσιν remotius adficiant, reieci ad commentarium.

1) Parif. Mofc. Ἀργείους (ille etiam inferit τὲ) καὶ Ἠλείους.

quae ad facrificium eo fe contulerant, in confinio eft Laconicae et Meffeniae: et uterque ibi populus folebat folennem conventum ac facrificium frequentare: cum autem Meffenii de illata iniuria non fatisfacerent, bellum aiunt coortum. Ab his Limnis etiam Limnaeae Dianae templo, quod eft Lacedaemone, nomen factum fuit.

§. 10.

Saepe autem gefferunt bellum Spartani propter defectiones Meffeniorum. Primo hos fubactos a Lacedaemoniis ait in fuis poëmatis Tyrtaeus avorum tempeftate. Secundo, quando, adfcitis in focietatem Eleis, Argivis ac Pifatis, rebellaverunt, Arcadibus ducem eis praebentibus Ariftocratem Or-

Messenia. χομενοῦ βασιλέα παρεχομένων στρατηγόν, Πισατῶν δὲ Πανταλέοντα τὸν Ὀμφαλίωνος· [2] ἡνίκα φησὶν αὐτὸς στρατηγῆσαι τὸν πόλεμον τοῖς Λακεδαιμονίοις· [3] καὶ γάρ εἶναί φησιν ἐκεῖθεν ἐν τῇ [4] ποιήσει ἐλεγείᾳ, ἣν ἐπιγράφουσιν Εὐνομίαν·

Αὐτὸς γὰρ Κρονίων καλλιστεφάνου πόσις Ἥρης
Ζεὺς Ἡρακλείδαις τήνδε δέδωκε πόλιν.

Οἱ-

2) Desunt haec in Veneto ad νῆσον ἀφικόμεθα in Tyrtaei carmine. Totum locum sic contrahit Gem. Pletho: Ταύτην δὲ ἐφ' ἑαυτοῦ αὖ γενέσθαι, Τυρταῖός φησι· καὶ τρίτον δὲ καὶ τέταρτον συστῆναί φησι etc. Cd. Medic. haec subiicit: καθ' ὃ ἐξ (Gronov. legit καθ' ὅν γε) χρόνον αὐτὸς στρατηγὸν ἐκείνου τοῦ πολέμου τῶν Μακεδόνων (Gron. vult Λακεδαιμονίων, non insolita commistione) ἑαυτὸν γενέσθαι φησὶν ἐν τοῖς ἰσονομίας (at vulgatum tuentur libri et Aristotel. de rep. 5, 7.) ἐλεγείοις καὶ μετ' ὀλίγα. Et sic Guarinus ante Tyrtaei versus: *et paulo post*.

3) Ante haec verba non dubitabit deesse aut haec, aut similia quaedam, ἐλθὼν ἐξ Ἐρινεοῦ, quisquis totum locum diligenter expenderit. Ergo quum dixisset Strabo, venisse Tyrtaeum ad Lacedaemonios ex Erineo, postea id probat. Ipse, inquit Strabo, Tyrtaeus illinc se esse profectum scribit. *Casaubonus*. Locum turbatum esse et mancum, nisi quis contra infertis glossis temere auctum malit, dissona codicum testimonia declarant. Qua hodie forma editur, deest ad ἐκεῖθεν quod referatur, et repetiti verbi φησὶν molestiam minuat. Xylander φασὶν tacite emendasse videtur; certe id in versione reddidit. Equidem, ne incerta incertioribus rependerem, omnia reliqui.

4) Paris. et Mosc. non admittunt vocem ποιήσει, quae et abesse possit, cum simpliciter ἐλεγεία ponatur, ut ἐλεγείαν ποιεῖν et similia.

Orchomeni regem, Pisatis Pantaleonem Omphalionis filium: quo quidem tempore se ait belli ducem Lacedaemoniis fuisse: inde enim aiunt esse elegos versus in poëmate, quod Eunomia inscribitur, id est, bona legum constitutio.

Ipse Heraclidis tribuit nam Iuppiter urbem
Hanc, qui Iunonis coniugio fruitur:

Quis

Οἷσιν ἅμα προλιπόντες [5] Ἐρινεὸν ἠνεμόεντα, Messenia.
Εὐρεῖαν Πέλοπος νῆσον ἀφικόμεθα.

Ὥστε ἢ ταῦτα ἠκύρωται [6] τὰ ἐλεγεῖα, ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον, καὶ Καλλισθένει, καὶ ἄλλοις πλείοσιν εἰπου-

5) Male mutavit in Ἐρινεὴν ed. Paris. post male recepit Amstelod. Nec opus erat emendatione vocis in Ἐρικείην, quam tentavit Sevinius in recherches sur la vie et les ouvrages de Tyrtée p. 229. (v. Memoires de litterature — de Paris Tom. 10. ed. Hagan.) Fuit Ἐρινεὸς, uti constat ex Pausania 1, 38. 5. Atticae locus prope Cephissum fluvium. Iam vero, etsi in Tyrtaei patria veteres minime consentiunt, uti ex Suida h. v. adparet, qui vel Laconem facit, vel Milesium, Laco certe non fuit. Ex Aphidnarum populo oriundum colligit Corsinus in Fast. Att. T. 3. p. 33. ex iis, quae apud Strabonem sequuntur. Erineum natalem locum fuisse, ex hoc indicio non necessarie conficitur; Atheniensem tamen latiori sensu, aut Atticum, alii faciunt. Tenuiter de his exposuit, in aliis copiosus, Klotzius in. dissert. de Tyrtaeo §. 2. quam praeposuit edioni. Tum metri legem negligit Sevinii emendatio, cuius terminationem ex vitiosa lectione posteriorum edd. duxit.

6) Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. 173. 174. τὰ ὄντα ἐλεγεῖα, et sic edd. ante Casaubonum, omisso tantum articulo τά. Hinc vero varia subiiciunt codices. Vener. post ἐλεγεῖα haec habet: λέγει δὲ τὰ τοῦ Τυρταίου, ὧν τινα παρέθετο, ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον καὶ ἄλλοις πλείοσιν εἰποῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι δεηθέντα. Eadem fere Paris. tantum: λέξω δὲ τὰ τοῦ Τυρταίου — ἀπιστητέον τῷ φήσαντι καὶ Καλλισθένει καὶ τοῖς ἄλλοις — ἐξ Ἀθηναίων τε καὶ Ἀφιδναίων ἀφικέσθαι δεηθέντων. Vaticani Stroz. Mosc. ἐλεγεῖα, ἢ Φιλοχόρῳ ἀπιστητέον τῷ φήσαντι, Ἀνθηναίων τε καὶ Ἀφιδναίων καὶ Καλλισθένει (Vatic. Ἀθ. τε καὶ Καλλισθένει) καὶ ἄλλοις πλείοσι τοῖς εἰποῦσιν ἐξ Ἀθηνῶν ἀφικέσθαι. Ita Casaubonus omnino quidem paullo aliter, quae in edd. vulgata exstant, suos codices ha-

Quiscum ventosam nos linquentes Erineium
In Peloponnesi venimus ampla sola,

Proinde aut his versibus elegis auctoritas derogata fuit, aut fides Philochoro, Callistheni aliisque compluribus

Messenia. εἰποῦσιν, ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Ἀφιδνῶν ἀφικέσθαι, δεηθέντων Λακεδαιμονίων κατὰ χρησμόν· ὃς ἐπέταττε παρ' Ἀθηναίων λαβεῖν ἡγεμόνα. Ἐπὶ μὲν οὖν τοῦ Τυρταίου ὁ δεύτερος ὑπῆρξε πόλεμος. Τρίτον δὲ καὶ τέταρτον συστῆναί φασιν, ἐν ᾧ κατελύθησαν οἱ Μεσσήνιοι. [7] Ὁ δὲ πᾶς παράπλους ὁ Μεσσηνιακὸς στάδιοι ὀκτακόσιοι που [8] κατακολπίζοντι.

§. II.

Ἀλλὰ γὰρ εἰς πλείω λόγον τοῦ μετρίου [1] προΐμεν, ἀκολουθοῦντες τῷ πλήθει τῶν ἱστορουμένων περὶ χώρας ἐκλελειμμένης τῆς πλείστης· ὅπου γε καὶ ἡ Λακωνικὴ

habere monuit, sed singulatim indicare omisit. Vulgata lectio, quam et repraesentavit Guarinus, debetur Aldo, etsi in ea vitiose cum Hoppero posuit Φιλοχώρῳ. Cum commodum illa sensum praebeat, quem varie disiiciunt alii libri, secutus et eam hic sum.

7) Desunt haec inde ad κατακολπίζοντι in Ven.

8) Xylander malit οὐ κατακολπίζοντι, quod et ratio et comparatio suadeant. At ita paullo post p. 363. et supra p. 355. De Eleae circuitu p. 358. μὴ addidit, et sic alibi pro re substrata mensuraeque modo. Passim etiam negandi particula elapsa est. At, cum error, si quis est, in numero esse possit, reliqui vulgatam.

1) Paris. προΐεμεν.

bus habenda non est, qui eum ab Athenis atque Aphidna tradiderunt venisse Lacedaemoniorum rogatu, oraculo iussorum, ducem ab Atheniensibus sumere. Enimvero secundum bellum fuit Tyrtaei aetate. Tertium et quartum ferunt commissa, quibus debellati sunt Messenii. Circuitus totius Messeniacae orae, si quis intret sinus, est stad. circiter IↃCCC.

§. II.

At enim mediocritatem in dicendo egressi sumus, multitudinem secuti eorum, quae narrantur de regione maiore sui parte deserta: cum ipsam etiam Laconicam, si cum

νικὴ λειπανδρεῖ, κρινομένη πρὸς τὴν παλαιὰν [2] εὐαν- Messe-
δρίαν. [3] Ἔξω γὰρ τῆς Σπάρτης, αἱ λοιπαὶ πολίχναι nia.
τινές εἰσι [4] περὶ τριάκοντα τὸν ἀριθμόν· τὸ δὲ παλαιὸν ἑκατόμπολίν φασιν αὐτὴν καλεῖσθαι· καὶ τὰ ἑκατόμβοια διὰ τοῦτο θύεσθαι παρ' [5] αὐτοῖς κατ' ἔτος.

ΚΕΦ. Ε.

§. 1.

Ἔστι δ' οὖν μετὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον ὁ Λακωνικὸς μεταξὺ Ταινάρου καὶ [1] Μαλεῶν, ἐκκλίνων μικρὸν

2) Parif. Mofc. per ει, nota in his variatione. Sed eft ab εὐανδρέω.

3) Ita Cafaubonn. Ven. Parif Mofc. Stroz. unus, Vatic. Gem. Pletho. Vulgata adhuc lectio πλὴν, quam invexit Aldus, gloffae debetur. Ita nempe paffim in optimis etiam auctoribus occurrit. Cf. Schol. Thucyd. ad 3, 61. f.

4) Particulam hanc omittit in repetendo hoc loco Euftathius ad Homer. Il. 2, 581. p. 222. Bafil. uti poft vel ipfe, vel editor, fcripfit ἑκατόμβαια, qua forma etiam adparet in edd. Aldi et Hopperi.

5) In Parif. αὐτῆς et fupra αὐτοῖς.

1) Venet. Stroz. 1. Μαλειῶν, reliqui cum Guarino et editis Μαλεῶν. Sic nofter fupra p. 335. et poftea et alibi. Nempe plurali forma uti folet de promontorio, quod et in aliis, veluti He-

cum priftina eam hominum frequentia compares, deficere iam mortales videantur. Demta enim Lacedaemone, oppida eius fuperfunt ad xxx numero: cum antiquitus centum urbium regionem dictam fuiffe perhibeant, ideoque centum bobus quotannis eos facrificaffe.

CAP. V.

§ 1.

Ergo poft Meffeniacum finum Laconicus fequitur inter Taenarum et Maleas, a meridie verfus ortum parum-

Laconica. κρὸν ἀπὸ μεσημβρίας πρὸς ἕω. Διέχουσι δὲ σταδίους ἑκατὸν τριάκοντα αἱ [2] Θυρίδες τοῦ Ταινάρου ἐν τῷ Μεσσηνιακῷ οὖσαι κόλπῳ, ῥοώδης κρημνός. [3] Τού-
p. 363. των δ' ὑπέρκειται τὸ Ταΰγετον· ἔστι δ' ὄρος μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάττης ὑψηλόν τε καὶ ὄρθιον, συνάπτον κατὰ τὰ προσάρκτια μέρη ταῖς Ἀρκαδικαῖς ὑπωρείαις· ὥστε καταλείπεσθαι [4] μεταξὺ αὐλῶνα, καθ' ὃν ἡ Μεσσηνία συνεχής ἐστι τῇ Λακωνικῇ. Ὑποπέ-

Herodoto I, 82. obſervatur. Non igitur erat, quod lib. I. p. 10. Santenius in Catulli eleg. ad Manlium p. 17. ubi et ſeqq. plurima de hoc verbo et cognatis congeſſit, emendaret Μαλιέων pro Μαλεῶν. Omiſit monere de hoc numero Stephanus, at monuit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 3, 287. p. 128. 4, 514. p. 183. Baſil. et ad Dionyſ. v. 66. At male lib. 9. p. 426. Μαλέαν κόλπον ante Caſaubonum pro Μαλιέα, et in Stephano ſ. v. Θαυμακία libri quidam Μηλίαν κόλπον.

2) Moſc. ſubiicit δέ.

3) Pariſ. τούτοις.

4) Primum μεταξὺ ante ἀγκῶνα inſerunt Pariſ. Moſc. Ven. Vatic. cum Aldo Hoppero et Xylandro, quibus addi debet Guarinus; vertit enim *in medio*. Quam quidem vocem, a Caſaubono exactam, ſed a tot Mſſ probatam, revocare non dubitavi. Ita vero paullo ante et alibi μεταξὺ abſolute poſitum legitur. Tum Ven. Stroz. 2. et Caſaubonn. quidam ἀγῶνα· ceteri omnes et Caſaubonn et mei cum Guarino (de Gem. Plethone non conſtat) αὐλῶνα, quod etiam recte volebat Caſaubonus pro vulgato ἀγκῶνα profectum ab Aldo maleque propagatum et adhuc ſervatum. Ipſa loci facies hic deſcripta αὐλῶνα requirit.

rumper declinans. Thyrides, quod eſt in Meſſeniaco ſinu praecipitium fluctibus obnoxium, a Taenaro diſtant ſtadiis cxxx. Supra ſitus eſt mons Taygetus, non longe a mari ad lineam in ſublime porrectus; et verſus ſeptentrionem attingens Arcadicorum montium radices: ita ut convallis in medio relinquatur, ubi Meſſenia Laconicam attingit. Infra Tayge-

πέπτωκε δὲ τῷ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν [5] μεσογαίᾳ, καὶ Ἀμύκλαι, οὗ τὸ τοῦ Ἀπόλλωνος [6] ἱερὸν, καὶ ἡ Φᾶρις. Ἔστι μὲν οὖν [7] ἐν κοιλοτέρῳ χωρίῳ τὸ τῆς πόλεως ἔδαφος, καίπερ [8] ἀπολαμβάνον ὄρη μεταξύ· ἀλλ' οὐδέν γε μέρος αὐτοῦ λιμνάζει· τὸ δὲ παλαιὸν [9] ἐλίμναζε τὸ προάστειον, καὶ ἐκάλουν αὐτὸ Λίμνας· καὶ τὸ τοῦ Διονύσου ἱερὸν ἐν Λίμναις ἐφ' ὑγροῦ βεβηκὸς ἐτύγ- Laconica.

5) Stroz. 1. Parif. et Euftath. ad Homer. Odyff. 6, 103. p. 250, 41. Baf. μεσογαίῳ. Illud praeferunt reliqui libri et nofter ponit lib. 9. p. 399 m. et alibi faepius. Neque tamen fimpliciter alteram formam reiicio, quae fic paffim occurrit, veluti in Paufania 4, 31, 3.

6) In Vatic. fubiicitur ἐστί.

7) Cafaubonn. Stroz ἐν κοιλότερον χωρίον. fortaffe inquit Cafaubonus, pro ἐγκοιλότερον χωρίον. Sed quod fimilis infra p. 371. locus exftet de Argis: αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖσθαι, quo vulgata confirmari poffit, non inftat. Pro χωρίῳ, elapfo ι, Parif. χώρῳ. Ald. Hopp. ἐν κοιλωτέρῳ· non recte.

8) Parif. Mofc. ἀπολαμβάνων.

9) Ita Ven. Parif. Mofc. Vatic. hic tantum adlito vitio ἐλύμναζε. Vulgo ἐλιμνάζετο, in quo poftrema pars, ut folet, ex fequenti voce adhaefit. Sic enim dicuntur abfolute λιμνάζειν loca veluti lib. 9. p. 389. τὰ πρὸ τῆς πόλεως· ib. p. 406. in τὰ πεδία, et alia alibi, non in noftro folum, fed et in aliis multis auctoribus. Ne quid tamen diffimulem, ἐλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον legitur etiam lib 9. p. 430. fi intaminatus eft locus. Hic certe cum praeeant plures codices et ipfe Strabo in proximis eadem forma ufus fit, ad priorem hanc mutavi. Alia corruptio mediam vocem adtrectaffe videtur lib. 13. p. 619. in, cui tamen et ibi medentur codices.

getum in mediterraneis Sparta iacet, et Amyclae, ubi delubrum eft Apollinis, ac Pharis. Solum urbis eft in loco concaviore aliquantulum, tametfi montes etiam includat: nulla nunc eius pars ftagno proluitur, quamquam olim fuburbium adluerit lacus, fueritque inde appellatum Limnae: et Limnaei Bacchi templum, quod olim erat loco

Laconica. ἐτύγχανε· νῦν δ' ἐπὶ ξηροῦ τὴν ἵδρυσιν ἔχει. Ἐν δὲ τῷ κόλπῳ τῆς παραλίας τὸ μὲν Ταίναρον [10] ἀκτή ἐςιν ἐκκειμένη· τὸ ἱερὸν ἔχουσα τῦ Ποσειδῶνος, ἐν ἄλσει ἱδρυμένον· πλησίον δ' ἐςὶν ἄντρον, δι' οὗ τὸν Κέρβερον ἀναχθῆναι μυθεύουσιν ὑφ' Ἡρακλέους ἐξ ᾅδου. [11] Ἐντεῦθεν δ' εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν δίαρμά ἐςι τῆς Κυρηναίας πρὸς νότον ςαδίων τρισχιλίων· εἰς δὲ Πάχυνον πρὸς δύσιν, τὸ τῆς Σικελίας ἀκρωτήριον, [12] τετρακισχιλίων ἑξακοσίων· τινὲς δὲ τετρακισχιλίων φασίν· εἰς δὲ Μαλεὰς πρὸς ἕω ἑξακοσίων ἑβδομήκοντα κατακολπίζοντι· εἰς δὲ Ὄνου γνάθον, ταπει-

10) Stroz. ἀκτίς.

11) Hunc locum ita effingunt Gem. Pletho, Ven. Stroz. Ἐντεῦθεν δίαρμά ἐςιν εἰς Πάχυνον πρὸς δύσιν τὸ τῆς Σικελίας — Casaubonus haec, quae traiecta putabat, ita conftituit: Ἐντεῦθεν δ' εἰς μὲν Φυκοῦντα ἄκραν τῆς Κυρ. πρὸς νότον, δίαρμά ἐςι ςαδίων τρ. Ita quidem aptiori ordine.

12) Gem. Pletho τετρακισχίλιοι ἑξακόσιοι ςάδιοι. Idem deinceps τετρακισχιλίυς φασίν. Tum ἑξακόσιοι cum Vatic. Mofc. pro quo Venet. cum epitome dat χιλίων ἑβδομήκοντα, quod cum ἑξακοσίων coniunctum probat Cafaubonus ex Plinio 5, 8. f. 5. qui computat 206. M. P. quae aequant 1648. ftadia. At dubiam faciunt eam lectionem boni codices, in quibus indicantur 106. M. P. quae efficiunt 848. ftadia; atque ita repofuit Harduinus.

loco aquis perfufo, nunc ftat in ficco. Verum in orae maritimae finu Taenarum eft, acta in mare porrecta, quae continet Neptuni fanum in luco fitum: pone eft antrum, per quod Cerberum ex inferis ab Hercule extractum fabulantur. Inde ad Phycuntem, Cyrenaicae regionis promontorium, traiectus eft verfus meridiem ftad. ↀↀↀ: ad Pachynum, Siciliae promontorium, verfus occafum, ftadiorum ɪv ↀ ↀCC. Quidam ↀC fummae adimunt: ad Maleas in orientem, fi finus quis inuer,

στεινὴν χεῤῥόνησον ἐνδοτέρω τῶν Μαλεῶν, [13] πεντακοσίων εἴκοσι. Laconica.

§. 2.

Πρόκειται δὲ κατὰ τούτου Κύθηρα ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις, νῆσος εὐλίμενος, πόλιν ἔχουσα ὁμώνυμον· ἣν ἔσχεν Εὐρυκλῆς ἐν μέρει κτήσεως ἰδίας, ὁ καθ' ἡμᾶς τῶν Λακεδαιμονίων ἡγεμών· περίκειται δὲ νησίδια πλείω, τὰ μὲν ἐγγύς, τὰ δὲ [1] μικρὸν ἀπωτέρω. Εἰς δὲ [2] Κώρυκον ἄκραν τῆς Κρήτης [3] ἐγγύτατα πλοῦς ἐστι σταδίων διακοσίων [4] καὶ πεντήκοντα. Μετὰ δὲ Ταίναρον πλέ-

13) Hi duo numeri deſiderantur in Venet. et Stroz. I. Priori mutato Pariſ. et Moſcov. πεντακόσιοι εἴκοσι.

1) Ven. Moſc. καὶ μικρόν. In Stroz. verba τὰ δὲ μικρὸν abſunt, uti poſt in Ven. Εἰς δὲ Κώρυκον ad πεντήκοντα.

2) Moſc. Κόρυβον· Pariſ. cum Aldo, Hoppero Κώρυβον· Guarinus: *Corinthum.*

3) Pariſ. Moſc. ἐγγυτάτω, quod perinde valet. Articulus excidiſſe videtur.

4) Omiſſa copula hos numeros deinceps iungunt Pariſ. et Moſc.

tret, IↃC LXX ad Onu gnathon (id eſt maxillam aſini) peninſulam humilem intra Maleas ſitam IↃXX.

§. 2.

Ante Taenarum ſita eſt inſula Cythera, intervallo XL ſtadiorum, bono portu inſtructa, et urbe eiusdem nominis: quam privatim poſſedit Eurycles, noſtra aetate Lacedaemoniorum princeps: ſed et plures exiguae inſulae circumiacent, aliae viciniores, aliae paulo remotiores: ad Corycum, Cretae promontorium, breviſſimus eſt curſus ſtadiorum CCL. Poſt Taenarum navigans Onu

Laconica. πλέοντι ἐπὶ τὴν [5] Ὄνου γνάθον καὶ [6] Μαλεὰς [7] Ἀμαθοῦς ἐστι πόλις· [8] εἶτα Ἀσίνη καὶ Γύθιον, τὸ τῆς Σπάρτης ἐπίνειον, ἐν διακοσίοις καὶ [9] τετταράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δ', ὥς φασι, [10] τὸ ναύσταθμον ὀρυκτόν· εἶθ' ὁ Εὐρώτας ἐκδίδωσι μεταξὺ Γυθίου καὶ [11] Ἀκραίων· τέως μὲν οὖν ὁ πλοῦς ἐστι παρ' αἰ-

5) Sic divise etiam codices, ex more Strabonis omninoque Graecorum qui in his compositis integra servant substantiva, de quo conlatis exemplis exposuit Salmasius ad Solin. c. 40. p. m. 586. Nempe post ed. Casaub. 1. minus recte hic coniunctim legitur.

6) Dedi Μαλεὰς pro Μαλέας. Ita nempe accentu differunt Μαλέα et Μαλεαὶ, ut Πλαταία et Πλαταιαὶ aliaque. De numero vid. paullo superius.

7) Leg. videtur Ψαμαθοῦς, uti hanc urbem Laconicae vocant Stephanus, Plinius 4, 8, s. 5. Scylax p. 17. ed. Hudf. cui quidem est portus. Aeschines epist. 1. tantum aliqui geminato μ. Forte librariis se obtrusit ex Creta vicina *Amathus*, aut praecedens ς in Μαλεὰς acriori pronuntiatione expulit τὸ ψ. Nihil tamen sine codicibus immutem, qui inhaerent τῷ Ἀμαθοῦς.

8) Paris. εἶτ'.

9) Mosc. τεσσαράκοντα, qui sic variat.

10) Ante Casaubonum τὸν ναύσταθμον· utrumque quidem probante usu. Antea Xylander vitiose ἠπίνειον. In sequ. scripsi εἶθ' ὁ Εὐρώτας pro εἶτ' ὁ Εὐρ.

11) Vatic. Paris. Mosc. Gem. Pletho cum Guarino Aldo, Hoppero, Xylandro Ἀκταίων. Casaubonn. Ven Stroz. 1. Ἀκραίων, quod reposuit Casaubonus, ut supra p. 343. ubi in eadem voce iactantur libri. Propius tamen hoc accedit ad Ἀκριῶν aliorum, veluti Polybii, et quos memorat Meursius in Miscell. Lacon. 4, 1. p. 248. itaque legendum idem adscripserat in suo Stra-

Onu gnathon versus et Maleas, ad urbem venit, quae Amathus dicitur, id est fabulosa: inde Asine et Spartae navale Gythium intra CCXL stadia situm: eius stationem navium fodiendo paratam aiunt. Deinceps Eurotae ostium est inter Gythium et Acraeorum. Atque huc quidem usque praeter litus

αἰγιαλὸν, ὅσον [12] διακοσίων καὶ τεσσάρων σαδίων· Laconica.
εἶθ' ἑλῶδες ὑπέρκειται [13] χωρίον καὶ κώμη [14] Ἕλος·
πρότερον δ' ἦν πόλις, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν.

Οἵτ' ἄρ' Ἀμύκλας εἶχον Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον·

Κτίσμα δ' Ἑλίου φασὶ τῦ Περσέως. Ἔσι δὲ καὶ πεδίον καλούμενον Λεύκη· εἶτα πόλις ἐπὶ χερρονήσου ἱδρυμένη Κυπαρισσία, λιμένα ἔχουσα· εἶτα ἡ Ὄνου γνάθος, λιμένα ἔχουσα· εἶτα Βοία πόλις, εἶτα Μαλεαί· p. 364. σάδιοι δ' εἰς αὐτὰς ἀπὸ τῆς Ὄνου γνάθου πεντήκοντα καὶ ἑκατόν· ἔσι δὲ καὶ Ἀσωπὸς πόλις ἐν τῇ Λακωνικῇ.

§. 3.

Τῶν δ' ὑφ' Ὁμήρου καταλεγομένων, τὴν μὲν Μεσ-

Strabonis exemplari. Reliqui tamen Ἀκραίων et hic et supra p. 343. ubi cf. notata.

12) Desunt uterque numerus in Ven. Pro τεσσάρων Paris. Mosc. dant τεσσαράκοντα.

13) Stroz. 1. Ven. χώρα.

14) Paris. Ἕλος δ' ἦν πρότερον πόλις.

tus navigatur spatio CCIV fere stadiorum. Postea superiacet locus paluſtris, et Helos, nunc pagus, urbs quondam, ſicut et Homerus expreſſit —

Amyclas
Qui tenuere, et Helos maris ad litus poſitam urbem.

Conditam aiunt ab Helio Perſei F. Eſt et campus, qui Leuce dicitur. Deinde urbs in peninſula ſita, nomine Cypariſſia, portum habens. Sequitur Onu gnathos, portu et ipſa praedita: inde urbs Boea: tum Maleae, ab Onu gnatho ſtadiis diſſita CL. Eſt et Aſopus urbs in Laconica.

§. 3.

Quas autem Homerus Laconicae urbes recenſet, ex his

Laconica. [1] Μέσσην οὐδαμοῦ δείκνυσθαί φασι· [2] Μεσσόαν δ' [3] ὖ τῆς χώρας εἶναι μέρος, τῆς Σπάρτης δὲ, καθάπερ [4] καὶ τὸ Λιμναῖον. Ἔνιοι δὲ κατὰ ἀποκοπὴν δέχονται

1) Mosc. Μέσην. At et duplici σ Homer. Il. 2, 582. Pausan. 3, 25. extr. Hesych. h. v. Alterum quidem etiam adfert Stephanus s. v. Μεσσήνη, quod tamen suspectum reddit Holsten. p. 206.

2) A Μεσσόαν ad Λιμναῖον deficit narratio in Ven. et Gem. Plethone. Μεσόαν volunt Mosc Guarinus et edd. ante, Casaubonum. Xylander leg. coniiciebat, ut et paullo ante, Μεσόλαν, aut etiam ibi Μεσοαν. Sed non opus est emendatione, quae ex Stephano etiam facile refutetur: quippe qui diversas longe facit et dissitas urbes, hanc nostram Laconicae illam Messeniae. Tum Μεσσόαν scribunt etiam Stephanus et Suidas sub h. v. et Ἀλκμάν. Simplici tamen Pausanias 3. 16, 6. et 7. 20, 4 uti etiam in Suida per literarum seriem scribendum censeo, et contra eadem de causa duplex in Stephano probatur.

3) Vulgo: ὖ τῆς χώρας εἶναι μέρος τῆς Σπάρτης. At quis non videt, languidum sic hiare loci sensum, quem reficere tentarunt viri docti, ex quibus Salmasius ad Solin c. 40. s. 43. p. m. 580. legit: ὖ τῆς χώρας ὄνομα, μέρος δὲ τῆς Σπάρτης. Leniorem medicinam servatis reliquis admovet Casaubonus: ὖ τῆς χώρας εἶναι μέρος, τῆς Σπάρτης δέ. Succurrit ipse Strabo, dum a Limnaeo inlustrationem petit, quippe quam Spartae partem fuisse supra p. 362. indicavit; etsi Μεσσόαν alii in quibus Suidas Stephanus, Λακωνικῆς τόπον faciunt, et Pausanias 7, 20, 4. a Sparta luculenter secernit, et cum Pitane coniungit 3, 17, 6. ubi etiam Λιμναῖον χωρίον vocat, Limnatas tamen Spartiatas. Fuit igitur forte in vicinia, si quis Strabonem cum aliis in gratiam reducendum putet. Equidem Casaubonianam emendationem excipere non dubitavi.

4) Casaubonn. Vatic. Stroz. Mosc. καὶ τὸ Λιμναῖον κατὰ τὸν . . . . κἀκεῖ (Vatic. κα . .) ἔνιοι δέ. Paris. κατὰ τὸν . . . κα . . . . Videtur scriptoris testimonium effluxisse. Vulgatam, quam et agnoscit Guarinus, praeivit Aldus.

his negant Messam usquam posse monstrari: Messoam, ut et Limnaeum, portiones regionis non esse aiunt. Quibusdam Messe amputato fine

ται τὴν Μεσσήνην· εἴρηται γὰρ, ὅτι καὶ [5] αὐτὴ μέρος ἦν τῆς Λακωνικῆς· παραδείγμασι δὲ χρῶνται τοῦ μὲν ποιητοῦ, τῷ Κρῖ, καὶ Δῶ, καὶ Μάψ· καὶ [6] ἔτι Laconica.

[7] Ἵππους δ' Αὐτομέδων τε καὶ Ἄλκιμος, —

ἀντὶ τοῦ Ἀλκιμέδων. Ἡσιόδου δὲ, ὅτι τὸ βριθὺ, καὶ [8] τὸ βριαρὸν Βρῖ λέγει. Σοφοκλῆς δὲ καὶ [9] Ἴων τὸ ῥάδιον, [10] Ῥά. Ἐπίχαρμος δὲ [11] τὸ λίαν, Λί· Συρακὼ δὲ τὰς Συρακούσας· παρ' Ἐμπεδοκλεῖ δὲ,

— μία γίνεται ἀμφοτέρων Ὄψ,

ἡ ὄψις· καὶ παρ' [12] Ἀντιμάχῳ·

M 5 [13] Δή-

5) Mosc. αὕτη.

6) Paris. καὶ ἔστιν.

7) Vatic. Paris. Mosc. Ven. ἥρως, uti Aldus et Hopperus cum Guarino. Videtur ex glossa insertum, cuius fontem ostendit Homeri locus Il. 19, 392. unde haec ducta sunt.

8) Paris. Mosc. articulum non admiserunt.

9) Ald. Hopper. cum Guarino ὕων. Recte alii Ἴων, de quo poeta. Cf. Eudociae Violar. in Villoison. Anecdot. Gr. Tom. 1. p. 248.

10) Mosc. Ald. Hopper. ῥᾶ. At cum accentu gravi profert etiam Eustath. ad Homer. Il. 2, 582. p. 223, 15. Basil. idemque ad Il. 2. in diserte adfirmat, hoc sensu ὀξύνεσθαι καὶ σὺν τῷ ι γράφεσθαι καὶ οὐδὲ ἐγκλίνεσθαι. Quare etiam nunc τὸ ι subieci.

11) Vatic. Paris. Mosc. τὸ ἐπιτατικὸν λίαν. Mosc. etiam λῖ.

12) Mosc. subnectit δὲ, scilicet avulsum a proxima voce et hinc corruptum. V. deinceps.

sine posita videtur pro Messene: quam ipsam quoque fuisse partem Laconicae docuimus. Adducunt autem exemplorum loco Homerica illa decurtata: κρῖ, δῶ, et μάψ: et illud *Automedon iungebat equos, atque Alcimus* — pro Alcimedon, et ex Hesiodo, βρῖ pro βριαρὸν vel βριθὺ positum: sicut et apud Sophoclem et Ionem ῥᾶ pro ῥᾴδιον apud Epicharmum λὶ pro λίαν, et Syraco pro Syracusis: apud Empedoclem et Antimachum ὄψ pro ὄψις: et pro

Laconica.

[13] Δήμητρός τοι Ἐλευσινίης ἱερὴ Ὄψ·
καὶ τὸ [14] ἄλφιτον Ἄλφι. Εὐφορίων δὲ καὶ τὸν [15] ἧλον λέγει Ἧλ· παρὰ Φιλήτα δὲ
[16] Δμωίδες εἰς ταλάρους λευκὸν ἄγουσιν Ἔρι·
εἰς ἄνεμον δὲ τὰ [17] Πηδὰ,
τὰ πηδάλια Ἄρατος φησί· [18] Δωδὼ δὲ τὴν Δωδώνην [19] Σιμμίας. Τῶν δ' ἄλλων τῶν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κατωνομασμένων, τὰ μὲν [20] ἀνῄρηται, [21] τῶν δ' ἴχνη λείπεται, τὰ δὲ με-

13) Mosc. μητρός. Vulgo, notante etiam Casaubono, Δημητρείοις τοι Ἐλευσινίη. Ipse dederat, quod et libri probant omnino, Δημήτρος. Quod et ipse nunc repetii, accentu tantum in antepenultimam promoto.
14) Vitiose ante Casaubonum ἄλφιον.
15) Epitome p. 119. Hudſ. legit: τὸν ἥλιον λέγει ἦλι. At alterum praeferunt omnes libri cum Eustathio ad Homeri locum non unum, veluti Il. 2, 582. p. 223. Basil. et ad Il. 14, 265. p. 975. hoc hemistichium producit: δαιμόνιος ἦλ. Aldus et Hopperus maluerunt signare spiritu leni, renuentibus tamen aliis.
16) MSſ. Casaubonn. δμῶτες et δμωίδες. Illud etiam ex meis Ven. hoc Parif Mosc. Stroz. Vatic quod et rectius in hoc nexu puto, dummodo eiiciatur δ', quod ex proximarum utrimque vocum vicinia intrusum haesit. Vulgata Δμῶες δ' ab Aldo inlata est.
17) Mosc. πῆδα. Illud recte, atque etiam a πηδὸν addito αλ fieri πηδάλιον notat Eustathius ad Homer. Odyss. 13, 328. p. 288. m. Basil.
18) Post Casaubon. mutata temere accentu Δώδω, cui et aperte repugnat Mosc.
19) Simplici μ Parif.
20) Vatic. Ven. Gem. Pletho εἴρηται.
21) Stroz. minus bene τὰ δ' ἴχνη.

pro ἄλφιτον ἄλφι, apud Euphorionem ἧλ pro ἧλος apud Philetam ἔρι pro ἔριον: apud Aratum πηδὰ pro πηδάλια: Dodo pro Dodona apud Simmiam. Reliquarum urbium, quas poëta nominavit, quaedam extinctae sunt, aliarum vestigia supersunt, nonnullorum nomina sunt mutata, ut

μετωνόμασται, καθάπερ αἱ [22] Αὐγειαὶ, Αἰγαιαί· [23] οὐ γὰρ ἐν τῇ Λοκρίδι οὐδ' ὅλως περίεισι. Τὴν δὲ [24] Λᾶν οἱ Διόσκουροί ποτε ἐκ πολιορκίας ἑλεῖν ἱστοροῦνται, ἀφ' οὗ δὴ Λαπέρσαι προσηγορεύθησαν· καὶ Σοφοκλῆς λέγει που· Laconica.

Νὴ τὼ Λαπέρσα, νὴ [25] τὸν Εὐρώταν τρίτον,
Νὴ τοὺς ἐν Ἄργει καὶ κατὰ Σπάρτην θεούς.

§. 4.

Φησὶ δ' Ἔφορος [1] καὶ τοὺς κατασχόντας τὴν Λακω-

22) Vulgo Αὐγεῖαι, Αἰγεῖαι. Proieci accentum in ultimam ex Homeri libris Il. 2, 532. et Eustathio ad illum locum. Sic etiam volebat Holsten. ad Stephan. p 58. Accedit analogia ex similibus condita. Ceterum verba καθάπερ — περίεισι in Stroz. 1. et Ven. non leguntur.

23) Haec non cohaerent cum praecedentibus, quare mutilum, certe suspectum locum pronuntiavit Casaubonus. Idem etiam adparet ex Eustathio c. l. etsi, quid desit vel reponi debeat, libri non produnt.

24) Stroz. 1. Λάνον. Gem. Pletho Λᾶνον. Mosc. Λᾶν. Paris. δ' ἐλάν. Corruptionis caussa patet. Recte tamen scribitur Λᾶν, et vitiose Λὰν admisit ed. Amstelodam. uti etiam legitur in Stephano, ad quem vid. Berkelius p. 502.

25) Mosc. τὰν Εὐρώταν, post Σπάρταν, et hoc quidem melius omnino, quam antea τὰν, etsi hic probari non potest.

1) Abest haec particula in Paris. et Mosc.

ut Augeiarum in Aegaeas: nam in Locride Augeiae prorsus perierunt. Lan autem Castores expugnasse aliquando dicuntur, unde et Lapersae (id est qui Lan exciderint) dicti sunt: et alicubi Sophocles sic loquitur:

Per et Lapersas, Eurotamque tertium,
Et qui coluntur Argis, et Spartae deos.

§. 4.

Ephorus tradit Heraclidas Laconica potitos Eurysthenem

Laconica.

κωνικὴν Ἡρακλείδας, [2] Εὐρυσθένη τε καὶ [3] Προκλῆ, διελεῖν εἰς ἓξ μέρη, καὶ [4] πολίσαι τὴν χώραν· μίαν μὲν οὖν τῶν μερίδων τὰς Ἀμύκλας ἐξαίρετον δοῦναι τῷ προδόντι αὐτοῖς τὴν Λακωνικὴν, καὶ πείσαντι τὸν κατέχοντα αὐτὴν, ὑπόσπονδον [5] ἀπελθεῖν μετὰ τῶν Ἀχαιῶν εἰς τὴν Ἰωνίαν· τὴν δὲ Σπάρτην βασίλειον ἀποφῆναι σφίσιν αὐτοῖς· εἰς δὲ τὰς ἄλλας πέμψαι βασιλέας, ἐπιτρέψαντας δέχεσθαι [6] συνοίκους τοὺς βουλομένους τῶν ξένων, διὰ τὴν λειπανδρίαν· [7] χρῆσθαι

2) Ed. Casaub. altera invexit Εὐρεσθένη. Post pro τὲ Ven. δέ.

3) Mosc. Πρόκλῆ, quod etiam Πατροκλῆ significare potest, uti πρὸς vel πρς πατρός. Nota confusio utriusque nominis etiam in nostro obvia, veluti p. 366. Ex aliis exempla dederunt Staverenus ad Nepot in Agesilao c. 1, 2. et quos ibi memorat. Cf. et Palmerius in exercitt. ad auctor. Gr. p. 186. Xylander et Kuhn. ad Pausan. 3, 1. p. m. 206. Hic tamen Προκλῆ legendum esse, plurima aliorum loca clamant. Nempe Eurysthenes et Procles gemini fratres, in hoc clari.

4) Ante Casaubonum πολῆσαι, quod hinc alienum Xylandri interpretationem interpellavit, in qua lacunam subplevi.

5) Pro eo vitiose ed. Paris. ἀπεφθεῖν. In Vatic. haec vox omnino deest. Inverso ordine Mosc. ἀπελθεῖν ὑπόσπονδον. Idem mox σφῖσιν.

6) Ex ed. Paris. in Amstelod fluxit συνοίκας.

7) Hinc ad ἀσφάλειαν ἐχούσῃ omnia desunt in Gem. Plethone et Ven. Alii misere divexatum et laceratum locum sistunt.

nem et Proclem, regionem in sex partes divisisse et urbibus frequentasse atque harum partium unam, scilicet Amyclas, eximiam dedisse ei, qui Laconicam ipsis prodiderat persuaseratque eam tunc obtinenti, ut certis pactis firmatis cum Achaeis in Ioniam discederet: Spartam sibi pro regia destinasse: in reliquas urbes dimisisse reges, qui civibus permitterent, ut quosuis peregrinos inquilinorum loco reciperent, motos penuria hominum incolentium: usos au-

σθαί δὲ [8] λαϊμένω. . . . . Laconica.
εὐλίμενον αἴτυϊ δὲ πρὸς τοὺς [9] πολέμους . . . . . .
γὰρ ὁμορεῖν τοῖς κύκλῳ [10] Φεραία δὲ . . . .
ἀπὸ τῶν ἐντὸς ἀσφάλειαν [11] ἐχούσῃ· ὑπακούοντας δ᾽
ἅπαντας τοὺς περιοίκους Σπαρτιατῶν, ὅμως ἰσονόμους
εἶναι, μετέχοντας καὶ πολιτείας καὶ ἀρχείων· [12] κα- p. 365.
λεῖσθαι δὲ εἵλωτας· Ἆγιν δὲ τὸν Εὐρυσθένους ἀφε-
λέσθαι τὴν ἰσοτιμίαν, καὶ συντελεῖν προστάξαι τῇ
Σπάρ-

8) Parif. Mofc. λαιμένων· Vatic. λαϊ μένων. Inde hiat narratio ad εὐλίμενον, pro quo Vatic et Parif. λίμενον. Cafaubonus malit ἀλιμένῳ, cui in feq. εὐλίμενον obpofitum fidem adftruat. Tum pro αἴτυϊ Vatic. 173. αἴτοι.

9) Vatic. πολεμι pro πολεμίους, uti vere fubplet Mofc. Hinc nova lacuna fequitur ad γάρ.

10) Vatic. 173. Φερέα, Vatic. 174. Φαιραία. Antea Parif. ἐμορεῖ. Pro δὲ Mofc. δ'.

11) Lacunam et hic notant Mofc. Vatic. et Parif. in quo praeterea deeft ἅπαντας.

12) Haec verba καλεῖσθαι δὲ Εἵλωτας non temere poft πολέμῳ reiicienda cenfuit Valckenarius ad Theocriti Adoniazuf. p. 268. Nempe Ἕλεοι antea dicti, poft bello domiti fervique facti, Εἵλωτες. Cf. Harpocration f. v. εἱλωτεύειν ex Hellanico, unde eadem repetiit Suidas. Alii tamen omnino Εἵλωτας hic commemorant, nomine etiam gentili. Paullo poft fcribendum videtur Ἑλίους pro Ἑλείους, uti etiam exftat in Euftathio ad Homer. Il 2, 584. p. 223. Bafil.

autem fuiffe . . . .
. . . .
. . . .
ut tuta effet ab iis, qui intus erant: atque ita obtemperaffe Spartanis omnes, qui eum accolebant, vicinos, et in focietatem aequalitatemque legum, reipub et curiae ab iis admiffos fuiffe, Heilotasque appellatos. Verum ab Agide Euryfthenis filio id iuris eis ademtum: iuffosque fuiffe Lacedaemoniis tributum

Laconica. Σπάρτῃ· τὲς μὲν ὖν ἄλλους ὑπακοῦσαι, τοὺς δ' Ἑλείὲς, τὲς ἔχοντας τὸ Ἕλος, ποιησαμένὲς ἀπόςασιν κατὰ κράτος ἁλῶναι πολέμῳ, καὶ κριθῆναι δέλὲς ἐπὶ τακτοῖς τισιν, ὥςτε τὸν ἔχοντα μήτ' [13] ἐλευθερῦν ἐξεῖναι, μήτε πωλεῖν ἔξω τῶν ὅρων τέτους· τῦτον δὲ λεχθῆναι τὸν [14] πρὸς τοὺς Εἵλωτας πόλεμον. Σχεδὸν [15] δέ τι καὶ τὴν εἱλωτείαν, τὴν ὕςερον συμμείνασαν, μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας οἱ περὶ Ἄγιν εἰσὶν οἱ καταδείξαντες· τρόπον γάρ τινα δημοσίους δούλους εἶχον οἱ Λακεδαιμόνιοι τούτους, κατοικίας τινὰς αὐτοῖς ἀποδείξαντες καὶ λειτεργίας ἰδίας.

§. 5.

Περὶ δὲ τῆς Λακώνων πολιτείας, καὶ τῶν γενομένων παρ' αὐτοῖς μεταβολῶν, τὰ μὲν πολλὰ [1] παρίοι τις

13) Stroz. I. Venet. ἐλευθερεῖν insolenti forma, et quae derivatis etiam repugnet.

14) Inde a Casaubono πρὸς, typothetae primum, post negligentiae vitio.

15) Paris. Mosc. δ' ἔτι.

1) Paris. Mosc, παρίη· Gem. Pletho παρείη.

tum pendere. Heleios, qui urbem Helos tenebant, reliquis parentibus mandato solos rebellasse, debellatosque seruituti addictos fuisse certis quibusdam conditionibus, ut talem seruum neque libertate donare liceret domino, neque extra fines vendere. Ei bello nomen fuit bellum contra Heilotas. Sed profecto totum fere Heilotum statum, qui deinceps perdurauit usque ad id tempus, quo rerum potiti sunt Romani, Agis instituit: quos Lacedaemonii publicos quodammodo seruos habuerunt, domicilia iis designantes peculiaria, et operas iniungentes certas.

§. 5.

Enimvero de Laconum repub. et quae eis obtigeruot mutationes, pleraque, utpote nota, omitti possunt, quo-

τις ἂν διὰ τὸ γνώριμον· τινῶν δ' ἄξιον ἴσως μνησθῆναι. Ἀχαιὰς γὰρ τὰς Φθιώτας φασὶ συγκατελθόντας Πέλοπι εἰς τὴν Πελοπόννησον, οἰκῆσαι τὴν Λακωνικήν· τοσοῦτον δ' ἀρετῇ διενεγκεῖν, ὥστε τὴν Πελοπόννησον, ἐκ πολλῶν ἤδη χρόνων Ἄργος λεγομένην, τότε Ἀχαϊκὸν Ἄργος λεχθῆναι· καὶ οὐ μόνον γε τὴν Πελοπόννησον, ἀλλὰ καὶ ἰδίως τὴν Λακωνικὴν οὕτω προσαγορευθῆναι· τὸ γοῦν τοῦ ποιητοῦ, Laconica.

[2]Ποῦ Μενέλαος ἔην; —

Ἢ οὐκ Ἄργεος [3]ἦεν Ἀχαϊκοῦ; —

δέχονταί [4] τινες οὕτως· Ἢ οὐκ ἦν ἐν τῇ Λακωνικῇ; Κατὰ δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον, Φιλονόμου προδόντος τὴν χώραν τοῖς Δωριεῦσι, μετανέστησαν ἐκ τῆς Λακωνικῆς [5]εἰς τὴν τῶν Ἰώνων, τὴν καὶ νῦν Ἀχαΐαν καλοῦ-

2) Πῦ abest in edd. Aldi et Hopperi.

3) Mosc. Ald. Hopper. ἢ ἐν. Tum dedi Ἀχαϊκοῦ, ut infra.

4) Omittunt hanc vocem Ald. Hopper. et Xylander.

5) Stroz. I. εἰς τὴν Ἰώνων καὶ νῦν Ἀχαΐαν.

quorundam tamen videtur faciunda mentio. Memoriae traditum est, Achaeos Phthiotas, cum Pelope in Peloponnesum profectos, Laconicam inhabitasse: hos virtute ita excelluisse, ut Peleponnesus, quae ab antiquo iam tempore Argos appellabatur, ab iis Argos Achaicum denominaretur: neque Peloponnesus modo, sed et peculiariter Laconica id nominis gereret: itaque illud poetae,

An non tunc Argis aderat
Menelaus Achivis?

sic interpretantur, An non erat in Laconica? Sub reditum vero Heraclidarum, cum Philonomus Doriensibus Laconicam prodidisset, inde in Ionum ditionem migraverunt, quae hodieque Achaia dici-

Laconica. λεμένην· [6] ἐροῦμεν δὲ περὶ αὐτῶν ἐν τοῖς Ἀχαϊκοῖς. [7] Οἱ [8] δὲ κατασχόντες τὴν Λακωνικὴν καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἐσωφρόνουν· ἐπεὶ δὲ Λυκούργῳ τὴν πολιτείαν [9] ἐπέτρεψαν, τοσοῦτον [10] ὑπερεβάλλοντο τοὺς ἄλλους, ὥστε μόνοι τῶν Ἑλλήνων καὶ γῆς καὶ θαλάττης [11] ὑπῆρξαν, διετέλεσάν τε ἄρχοντες τῶν Ἑλλήνων, ἕως ἀφείλοντο αὐτοὺς τὴν ἡγεμονίαν Θηβαῖοι, καὶ μετ' ἐκείνους εὐθὺς Μακεδόνες. Οὐ μὴν τελέως γε οὐδὲ [12] τούτοις εἶξαν, ἀλλά, φυλάττοντες τὴν αὐτονομίαν, ἔριν εἶχον περὶ πρωτείων ἀεὶ, πρός τε τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καὶ πρὸς τοὺς τῶν Μακεδόνων βασιλέας· καταλυ-

6) Desunt ad Ἀχαϊκοῖς in Ven.

7) Mosc. praemittit ὅτι. In Paris. ὅτι legitur, supraque ol. Stroz. 1. ὅτι κατασχόντες.

8) Scrimgerr. omnes, Paris. Mosc. Ven. δ' οὖν. Probo.

9) Ἐπέστρεψαν male invexit ed. Cas. altera. Sed recte illud cum MSS. p. 383.

10) Paris. Mosc. ὑπερεβάλοντο, ut saepe alibi haec promiscue in libris occurrunt.

11) Ven. ἐπῆρξαν· non male. Ita vero supra variatur p. 352. sq. Sed ὑπάρχω eodem sensu et sine variatione in nostro legitur, uti lib. 9. p. 407.

12) Ven. τούτοις.

dicitur: de quibus in Achaicarum rerum expositione dicemus. At qui Laconicam occupaverant, iam inde ab initio vitam honestam degebant: sed ubi Lycurgo rempub. constituendam permiserunt, tanto exinde post se alios reliquerunt intervallo, ut soli Graecorum terra marique imperium obtinuerint, principatumque Graecorum continenter gesserunt, donec a Thebanis est is eis, ac statim his a Macedonibus ereptus. Neque tamen his usquequaque submiserunt sese: sed suarum legum usum sibi servantes, de principatu et cum reliquis Graecis et cum Macedonum regibus semper contenderunt. Hos

λυθέντων δὲ τούτων ὑπὸ Ῥωμαίων, μικρὰ μέν τινα Laconica.
προσεκρουσαν τοῖς πεμπομένοις ὑπὸ Ῥωμαίων στρατηγοῖς, [13] τυραννούμενοι τότε καὶ πολιτευόμενοι μοχθηρῶς· ἀναλαβόντες δὲ [14] σφᾶς, [15] ἐτιμήθησαν διαφερόντως, καὶ ἔμειναν ἐλεύθεροι, πλὴν τῶν φιλικῶν λειτουργιῶν ἄλλο συντελοῦντες οὐδέν. Νεωστὶ δ' Εὐ- p. 366.
ρυκλῆς αὐτοὺς ἐτάραξε, δόξας ἀποχρήσασθαι τῇ Καίσαρος φιλίᾳ πέρα τοῦ μετρίου, πρὸς τὴν ἐπιστασίαν αὐτῶν· ἐπαύσατο δ' ἡ ἀρχὴ ταχέως, ἐκείνου μὲν παραχωρήσαντος εἰς τὸ [16] χρεών· τοῦ δ' υἱοῦ τὴν φιλίαν [17] ἀπε-

13) Cdd. Casaubon. Paris. Mosc. Vatic. B. f. 174 τυραννουμένοις et πολιτευομένοις, quod et legisse Guarinus videatur, nisi vitium irrepsisse in eius versionem adpareat. Retulerunt enim ad τὸ Ῥωμαίων στρατηγοῖς, qui fuerunt Nabis et Quintius, praeter usum etiam, opinor, consuetum, verbi certe τυραννεῖσθαι, cum melius illa tribuantur Laconibus causamque indignationis motae contineant.

14) Gem. Pletho addit αὐτοὺς.

15) Ex ed. Paris. male recepit Amstelod. εἰτιμήθησαν, etsi ea notasse, vix operae pretium habeat, nisi subinde editionum sive diligentiam sive negligentiam indicare voluissem.

16) Casaubb. Scrimger. Ven. Mosc. Gem. Pletho χρέος, quod in nostro de debito quidem passim occurrit. At χρεὼν et μοῖρα hoc sensu, quem loci nexus requirit, usitata.

Hos cum Romani subegissent, offenderunt quidem parvis quibusdam in rebus Spartani missos a Romanis praefectos: quippe sub tyrannis et statu reipub. pravo degentes: verum ubi pristinam reipubl. formam instauravere, in eximio habiti sunt honore, libertatemque retinuerunt, praeter socias operas nihil quicquam Romanis pendentes. Nuper aliquid turbae apud eos excitavit Eurycles, cum in iis gubernandis videretur amicitia Caesaris ultra modum abuti: sed is tumultus mox consedit, Eurycle vita defuncto, et filio eius omnem

Laconica.

[17] ἀπεστραμμένου τὴν τοιαύτην πᾶσαν. Συνέβη δὲ καὶ τοὺς Ἐλευθερολάκωνας λαβεῖν τινα τάξιν πολιτείας, ἐπειδὴ Ῥωμαίοις προσέθεντο πρῶτοι οἱ περίοικοι τυραννουμένης τῆς Σπάρτης, οἵ τε ἄλλοι, καὶ οἱ Εἵλωτες. [18] Ἑλλάνικος μὲν οὖν Εὐρυσθένη καὶ [19] Προκλέα [20] φησὶ διατάξαι τὴν πολιτείαν. Ἔφορος δ' ἐπιτιμᾷ, φήσας, Λυκούργου μὲν [21] αὐτὸν μηδαμοῦ μεμνῆσθαι, τὰ δ' ἐκείνου ἔργα τοῖς μὴ προσήκουσιν ἀνατιθέναι· μόνῳ γοῦν Λυκούργῳ ἱερὸν [22] ἱδρύσθαι, καὶ

17) Ita omnes libri fcripti et editi ad Cafaubon. edit. 2. quae procudit ἀπεστραμμένα, obfequente et hic Amftelod fine fenfu. Medic. a fecunda quidem manu habet ἀπεστραμμένου.

18) Ven. Ἑλάγγικος. Defunt autem in Gem. Plethone verba: Ἑλλάνικος — ἐδυνάστευσε.

19) Ante Cafaubonum Πατροκλέα, uti dant Ven. Vatic. et vertit Guarinus. In Parif. et Mofc. compendii nota Προκλέα. At recte Cafaubonus cum aliis Mff. repofuit Προκλέα, fupraque voluit p. 364. f. Commiftio frequens. Cf. fupra c. I. et lib. 10. p. 481. — Προκλέα etiam, uti poft Προκλείδας, leg. ad exemplar edit. Xylandreae, Vindobonae adfervatum, monuerat Scaliger.

20) Abeft hoc verbum in Ven.

21) Xylander αὐτοῦ, ut ad Lycurgum retuliffe videatur, nifi fubfit vitium.

22) Stroz. ἱδρύσαι.

omnem id genus amicitiam averfante. Sed et Eleutherolacones (id eft, liberi Lacones) quandam reip. conftitutionem adepti funt, quo tempore, Sparta tyrannis ferviente, vicini cum alii tum Heilotes Romanis fe applicuerunt. Proinde Hellanicus Euryfthenem et Proclem auctores facit reipub. Spartanae. Quem Ephorus increpans ait, eum, praeterita Lycurgi mentione, facta ipfius alienis adfcripfiffe: nam foli Lycurgo templum effe dicatum,

καὶ θύεσθαι κατ' ἔτος· ἐκείνοις δὲ, καίπερ οἰκισταῖς [23] γενομένοις, μηδὲ τοῦτο δεδόσθαι, ὥστε τοὺς ἀπ' αὐτῶν, τοὺς μὲν Εὐρυσθενίδας, τοὺς δὲ [24] Προκλείδας καλεῖσθαι· [25] οὐδ' ἀρχηγέτας νομισθῆναι, ὅπερ πᾶσιν Laconica.

23) Male denuo ex Casaubon. ed. 2. γενόμενος repetit Amstelod. Paullo post Ald. Hopper. τοὺς ἀπ' αὐτοῦ.

24) Ita et hic recte reposuit Casaubonus, praeeunte Scaligero, cuius emendationibus diligenter usum esse Casaubonum subinde vidi. Antea enim Πατροκλείδας, cui Xylandri editio praeterea vitium adsperserat: Πατροκλείδως. Veram lectionem tuentur etiam Codices.

25) Locum hunc mutilum esse, incisa narrationis series declarat, et iam monuit Vindingius in Hellene p. 84. (Vol. II. thes. Gron.) qui ita Latine subplet: neque eos ἀρχηγέτας haberi, quod omnibus οἰκισταῖς defertur, sed Agidas ab Agide, Eurysthenis F. et Eurypontidas ab Eurypонte, Proclis nepote, successores appellari. Codices quidem lacunam varie explent: Casauboniani aliqui et Stroz. οὐδ' ἀρχηγέτας, Ἀγίδας δὲ ἀπὸ Ἄγιδος τοῦ Εὐρυσθένους νομισθῆναι. Vatic. unus Paris. Mosc. pluribus sic: οὐδ' ἀρχηγέτας ἀπὸ Ἄγιδος, τοῦ Εὐρυσθένους τοὺς δ' . . . ἀπὸ Εὐρυπῶντος τοῦ Προκλέους· τοὺς μὲν (Mosc. tantum μ) . . . . . σαι δικαίως, τοὺς δὲ δεξαμένους ἐπα . . . . . πους δι' ἐκείνων δυναστεῦσαι· ὅθεν . . . . . . νομισθῆναι· ὅπερ πᾶσιν ἀποδέδοται . . . . . σανίαν τε τῶν εὐρυποδῶν (Paris. εὐρυπωδῶν) ἔμπεσον . . . . . . οἰμίας (Vatic. Paris. οἰκίας) ἐν τῇ φυγῇ συντάξαι λεγ . . . . . γονέμων (Vatic. γουμένων) ὄντος τῆς ἐκβαλλούσης . . . . . . (Vatic. tantum in initio novi versus πο Εὐρυπόντως et Εὐρυπῶντος) τοὺς χρησμοὺς λέγει τοὺς δοθέντας . . . . . πλείστων. (Paris. πλεῖστον) Περὶ δὲ τῆς φύσεως τῷ, unde spatium subplendis relictum ad τούτων. Priora etiam in codice suo ita Guarinum legisse, docet eius ver-

tum; et quotannis sacrificari: illis, quamvis Spartam condiderint, ne hoc quidem concessum esse, ut, qui ab iis propagati sunt, Eurysthenidae ac Proclidae nuncuparentur: neque eos principes auctoresve civitatis dici, quod omnibus

Laconica.

σιν ἀποδίδοται τοῖς οἰκισαῖς . . . . Καὶ αἰτίαν τούτου λέγει, ὅτι ἐπήλυδας ἀνθρώπους [26] δεξάμενοι δι' ἐκείνων ἐδυνάστευσαν.

§. 6.

Περὶ δὲ τῆς Φύσεως [1] τῶν τόπων καὶ τούτων, καὶ τῶν

versio, quae sic habet: *At primos autores nequaquam ab Agide Eurysthenis filio Agidas computatos esse, quod omnibus urbium conditoribus et earum habitandarum autoribus attributum est. Eius rei caussam etc.* De Agidis constat ex Pausania 3, 2. in. de Eurypontidis ex eodem 3, 7, 1. et Plutarcho in Lycurgo c. 2. ubi quidem facile lapsu ortum Εὐρυτιωνίδας, de quo vid. Valckenar. ad Theocriti Adoniazus. p. 267. etsi inter utramque scripturam haeret Meursius de regno Lacon. cap. 15. p. 70. Priora igitur sine magno labore sic reparantur: ὧδ' ἀρχηγέτας Ἀγίδας ἀπὸ Ἄγιδος, τοῦ Εὐρυσθένους, τοὺς δ' Εὐρυπωντίδας ἀπὸ Εὐρυπῶντος, τοῦ Προκλέους· τοὺς μὲν δυναστεῦσαι δικαίως, τοὺς δὲ δεξαμένους ἐπήλυδας ἀνθρώπους δι' ἐκείνων δυναστεῦσαι, ὅθεν ἀρχηγέτας οὐ νομισθῆναι, ὅπερ πᾶσιν ἀποδέδοται τοῖς οἰκισαῖς. Reliqua sagacioribus resarcienda relinquo.

26) Ita Cdd. Casauboni, Vatic. 173. Ven. Medic. et alii duo, quos in schedula Siebenkeesius n. 377. 378. (s. Vatic.) saec. 15. notaverat, cum adhuc editum legeretur δεξάμενος — ἐδυνάστευσε. Scrimger δεξάμενοι, — δυναστεῦσαι in quibus id haesit ex priori lectione supra ex Paris. et Mosc. adposita. Atque ita, uti nunc reposui, legendum esse propter subitum a duali in singularem numerum transitum, monuerat Xylander, aut locum mutilum habendum.

1) Scroz. A. τῶν τόπων τούτων τε καί. In Paris. haec absunt et spatium explendum relictum.

nibus tamen urbium conditoribus defertur . . . . caussamque huius reddit, quod, allectis advenis hominibus, eorum ope imperium obtinuerint.

§. 6.

De natura porro locorum cum

τῶν Μεσσηνιακῶν, ταῦτα μὲν [2] ἀποδεκτέον λέγοντος Εὐριπίδου· τὴν γὰρ Λακωνικήν φησιν [3] ἔχειν Laconica.

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
Κοίλη γὰρ, ὄρεσι περίδρομος, τραχεῖά τε
[4] Δυσείσβολός τε πολεμίοις·

τὴν δὲ [5] Μεσσηνιακὴν

N 3 [6] Καλ-

2) Ven. ἀποδοτέον.

3) Mosc. ἔχει πολύν. Paris. ἔχει μὲν πολύν. Tum vero Euripidi dant etiam ἔχει, cui nec τὴν Λακωνικὴν, nec φησὶ respondet. Ceterum Euripidea haec solita versuum specie distinxi, qua et producuntur in fragmentis Euripidis p. 437. ed. Beck.

4) Omnes mei δυσείσβολος, quod iam reponendum censuerat Casaubonus pro vulgato δύσβολος. Idem verbum δυσείσβολος in simili nexu occurrit lib. 9. p. 428. pro quo Xenophon in hist. Gr. lib. 6, 5, 24. dicit δυσέμβολος de Laconica, et δυσείσβολος de eadem Diodor. Sic. 15, 63. Et sic passim alii vel δυσέμβολος, vel δυσπρόσοδος memorant, quae et coniungit Polybius 3, 49, 7. vel δυσπρόσβατος, in primis de locis montanis, angustis, asperis. Porro ipsum versum hinc ita componit Casaubonus: Τραχεῖα τ' ἐστὰ δυσείσβολός τε πολεμίοις. Totum autem fragmentum, quod ex Cresphonte decerptum putant, ita ordinat Vindingius in Hellene p. 83. (v. Vol. 11. thes. Gronov.)

Πολλὴν μὲν ἄροτον, ἐκπονεῖν δ' οὐ ῥᾴδιον·
Κοίλη γάρ ἐστι καὶ ὄρεσι περίδρομος
Τραχεῖά τε δυσείσβολός τε πολεμίοις.

Quae quidem forma cum metro congruat, tum ad seriem continendam aptior videtur. Πολεμίοις in fine probavi auctoritate etiam Strozz. et Veneti, cum antea legeretur πολέμοις.

5) Paris. Μεσσηνικήν. Sed illud etiam supra noster p. 359. et post saepius. Sic Pausanias 3, 3, 2. et alii.

cum Laconicae tum Messeniae, Euripidi credi par est. Is ait Laconicae esse

Multum quidem arvi, difficilem at coli; cavam
Cinctamque montibus, nec hostibus bene
Bello petendam:

Messeniacam contra

bo-

Laconica.

[6] καλλίκαρπον . . . .
Κατάῤῥυτόν τε μυρίοισι [7] νάμασι,
Καὶ βουσὶ καὶ [8] ποίμναισι εὐβοτωτάτην,
Οὔτ' ἐν [9] πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον,
Οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν·

καὶ ὑποβὰς [10] τῶν πάλων φησὶν, ὧν οἱ Ἡρακλεῖδαι περὶ τῆς χώρας ἐποιήσαντο, τὸν μὲν πρότερον γενέσθαι

Γαίης

6) In medio versu conlocavi, cum vulgo proxime subnexum legeretur τῷ Μεσσηνιακήν.

7) Ἄρμασι cum editis omnes MSS. uti in sequentibus etiam ποιμέσιν· tantum Bemb εὐβοωτάτην pro εὐβοτωτάτην, et Mosc. εὐβοτάτην, uti ante Casaubonum editiones. Totum vero fragmentum excoluit Valckenarii solertia ad Euripidis Phoeniss. v. 248. Hic pro ἄρμασι excudit νάμασι, quod quidem iam occupaverat Casaubonus, etsi etiam hic proposuit ῥεύμασι. Alterutrum desiderat loci nexus sensusque. Illud tamen propius abest a libris, quare etiam recepi cum Beckio in fragmentis Euripidis Vol. 2. p. 437. qui Valckenarium in omnibus reddidit.

8) Vulgo ποιμέσι. Valckenarius c. l. emendavit ποίμναισι· Casaubonus ποιμέσσιν, ad librorum quidem lectionem propius, sed, iudice Valckenario, a Graeca ratione et Attici Tragici senario remotius.

9) Valckenarius c. l. etsi stare vulgata πνοιαῖσι possit, propter usitatam tamen in hoc situ Euripidi formam maluit reponere πνοαῖσι. Cuius quidem iudicium, quod antea fecerat Beckius, amplexus et hic sum, nec aliter legunt ante Casaubonum editiones. Ceterum ab his inde verbis demum versus distincta forma expressit Xylander.

10) Ita dedi pro τὸν πάλον φησί, ὃν — suadentibus MSS. meis omnibus et addicente meliori linguae usu.

bonae frugis feracem —
Et mille rivis semper uvidam vagis,
Boum gregumque lactam amoenis pascuis,
Et nec sub hybernos flatus nimis algidam,
Nec aestibus quam Titan nimiis urgeat.

Ac paulo inferius de sorte loquens, qua usi sunt in ditionis divisione Heraclidae, priorem ait exivisse

Ter-

Γαίης Λακαίνης κύριον, [11] Φαύλου χθονός·
τὸν δὲ δεύτερον [12] Μεσσήνης,
Ἀρετὴν ἐχούσης [13] μεῖζον', ἢ λόγῳ φράσαι.

οἵαν καὶ ὁ Τυρταῖος φράζει. Τὴν δὲ Λακωνικὴν καὶ τὴν Μεσσηνίαν ὁρίζειν, αὐτοῦ φήσαντος, [14] Πάμισον εἰς θάλασσαν ἐξορμώμενον, οὐ συγχωρητέον, ὃς διὰ μέσης ῥεῖ τῆς Μεσσηνίας, οὐδαμοῦ τῆς νῦν Λακωνικῆς ἁπτόμενος. Οὐκ εὖ δὲ, [15] οὐδ' ὅτι τῆς Μεσσηνίας ὁμοίως ἐπιθαλαττίας οὔσης τῇ Λακωνικῇ, φησὶν αὐτὴν πρόσω ναυτίλοισιν εἶναι. Ἀλλ' οὐδὲ τὴν Ἦλιν εὖ διορίζει,

Laconica.

 Πρό-

11) MSS. Casaubonn. Stroz. 1. Vatic. A. B. Paris. φύλον, Ven. φύλου, Mosc. σιλου et supra αλου. Edd. ante Casaubonum φύλου, quod et reddidit Guarinus.

12) Praeposito articulo Paris. Mosc. Strozz. Vatic. A. B.

13) Venet. Paris. Mosc. Ald. Hopper. μείζονα. Xylander recte apteque μεῖζον'.

14) Ven. Ταμισόν·; Accentum, ut alibi, ex ultima arcessivi in antepenultimam, de quo cf. supra p. 336. et quae de eo monuit Eustathius ad Homer. Il, 11. 20. p. 844, 21. Bas.

15) Delet Mosc. Post idem ἐπιθαλαττικίας. Ante Διὸς in Paris. deest ἡ, et ἀλλ' ante verba οὐδὲ τὴν in edd. Aldi, Hopperi, Xylandri.

Terrae Lacaenae dominum,
non boni soli:
posteriorem de Messena,
Aequare verbis cuius bonitatem haud queas.

Qualem etiam Tyrtaeus affirmat. Caeterum Euripidi dandum non est, quod Laconicam a Messeniaca distingui ait Pamisi amnis in mare effluxu: cum is per mediam labatur Messeniam, ac nusquam eam, quae nunc est, Laconicam attingat. Ne id quidem recte, quod Messeniam nautis inaccessam dicit: quae non minus quam Laconica ad mare pertinet. Ne Elidem quidem bene distinguit:

Pro-

Laconica.

Πρόσω δὲ βάντι ποταμὸν Ἦλις, ἡ Διὸς
Γείτων, κάθηται. —

καὶ [16] ἐπάγει καὶ τὸν ἔλεγχον ἡμῖν οὐκ ἀναγκαῖον ὄντα.
p. 367. [17] Εἴτε γὰρ τὴν νῦν Ἠλείαν βούλεται λέγειν, ἥ τις [18] ὁμορεῖ τῇ Μεσσηνίᾳ, ταύτης οὐ προσάπτεται ὁ Πάμισος, ὥσπερ γε [19] οὐδὲ τῆς Λακωνικῆς· εἴρηται γάρ, ὅτι διὰ μέσης ῥεῖ τῆς Μεσσηνίας· εἴτε τὴν παλαιὰν τὴν κοίλην [20] καλουμένην, πολὺ μᾶλλον ἐκπίπτει τῆς ἀληθείας· διαβᾶσί τε τὸν Πάμισον, ἔστι πολλὴ τῆς Μεσσηνίας, εἶθ' ἡ τῶν [21] Φηρῶν ἐπαρχία ἅπασα, καὶ Μεσ-

16) Verba ἐπάγει — ὄντα non agnoſcit Moſc. At Pariſ. tantum ignorat καὶ ante τόν.

17) Haec ad σταθίους ἡ Ἦλις in Veneto non adparent. Pro Ἠλείας Moſc. dat Ἠλίας.

18) Pariſ. Moſc. ῥεῖ.

19) Οὐδὲ deeſt in Vatic. Pariſ. Moſc., et in edd. ante Caſaubonum. Poſt pro μέσης Moſc. dat μέσον. Ald. Hopperus ἔς τε τὴν παλαιάν.

20) Loco huius verbi ſpatium vacuum relictum eſt in Pariſ. et Moſcov. quod in hoc manus recentior explevit verbis Ἦλιν λέγει.

21) Pro verbis Φηρῶν ἐπαρχία ſpatium vacuum conſpicitur in Pariſ. et Moſc. Aldus poſuit Φερῶν pro Φηρῶν, quod iam ſic emendavit Hopperus. Tum f. Μεσσηνίων, ut Guarinus, niſi a Μέσση petas.

Progreſſus ultra flumen ad Elidem Iovis
Vicinam venies —.

Atque adeo nobis non neceſſe id eſt refellere, cum ipſe id poſuerit, quo ſententia ipſius improbatur. Sive enim de ea loquitur Elea, quae hodie ſic dicitur, Meſſeniae confinis; non magis illam tangit Pamiſus, quam Laconicam, labens (ut diximus) per mediam Meſſeniam: ſive Elidem antiquam intelligit, quae cava cognominatur: adhuc longius a vero aberrat: nam Pamiſo transmiſſo, ſequitur magna pars Meſſeniae, tum Pherarum omnis ditio, et Meſſaeorum,

Μεσσαίων, ἣν Τριφυλίαν ἐκάλουν. [22] εἶθ' ἡ Πισᾶτις, καὶ ἡ Ὀλυμπία· εἶτα μετὰ τριακοσίους σαδίους ἡ Ἦλις.

Laconica.

§. 7.

Γραφέντων δὲ τῶν μὲν Λακεδαίμονα κητώεσσαν, [1] τῶν δὲ καιετάεσσαν, ζητεσι, τὴν κητώεσσαν τίνα δέχεσθαι χρὴ, εἴτε ἀπὸ τῶν κητῶν, εἴτε μεγάλην, ὅπερ δοκεῖ πιθανότερον εἶναι· τήν τε καιετάεσσαν οἱ μὲν καλαμινθώδη δέχονται, οἱ δὲ, ὅτι οἱ ἀπὸ τῶν σεισμῶν ῥωχμοὶ καιετοὶ λέγονται· καὶ [2] καιέτας τὸ δεσμωτήριον

22) Verba εἶθ' ἡ Πισᾶτις desiderantur in Mosc. relicto spatio vacuo, in quo recentior manus scripserat: εἶθ' ἑξῆς ἡ Πι. Ita etiam in Paris. ubi tamen πῶν in spatio vacuo positum reperitur. Eadem post lacuna in utroque codice exstat, qui tantum praebent τριακοσι . . . . . ἡ Ἦλις, cui manus item recentior medelam hanc tulit σίους σαδίους ἐστίν.

1) Quae hinc ad κητώεσσαν leguntur, in Veneto elapsa sunt.

2) Paris. negligentia librarii ὁ μαιέτας. Reliqui omnes et Casauboniani et mei ὁ καιέτας, in quo consentit etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 581. p. 222. et ad Odyss. 4. in. Nec aliter legit Guarinus, qui *Caeetam* vertit. Vulgatae lectionis, ὁ καιάδας, quam omnes retinuerunt, conditor fuit Aldus. Supra tamen in nostro lib. 5. p. 233. libri omnes probant καϊάττας, ubi ex Hesychii adnotatione καίατα praetulerim. Duplex autem maxime scriptura usu viget in auctoribus καιάδας (Thu-

orum, quam Triphyliam vocabant, mox Pisatis, inde Olympia, hinc post ccc demum stadia Elis.

§. 7.

Iam cum apud Homerum Lacedaemonis epitheton alii Cetoëssan, alii Caeetaëssan legant: quaeritur, illud unde dicatur, a cetisne, an vero, quod est probabilius, a magnitudine: hoc alii calaminthosam interpretantur, alii cavernosam, quod rupturae, quas terrae motus efficiunt, caeeti dicantur: unde

Laconica. ριον ἐντεῦθεν, τὸ παρὰ Λακεδαιμονίοις σπήλαιόν τι· ἔνιοι δὲ κώους μᾶλλον τὰ τοιαῦτα κοιλώματα λέγεσθαί φασιν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ

[3] Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν. —

Εὔσειστος δ' ἡ Λακωνική· καὶ δὴ τοῦ Ταϋγέτου [4] κορυφάς τινας ἀποῤῥαγῆναι, τινὲς μνημονεύουσιν. Εἰσὶ δὲ λατομίαι λίθου πολυτελοῦς, τοῦ μὲν Ταιναρίου ἐν Ται-

(Thucyd. 1, 134. Suidas h. v. cf. etiam Schol. Aristoph. ad Vesp. v. 1473.) et κεάδας (Pausan. 4, 18, 3.) quae quidem similitudo facit, ut in utramque partem libri passim fluctuentur. Vid. Meursius in Miscell. Lacon. 3, 7. p. 224. et viri docti ad Thucyd. et Pausan. cc. ll. Quod ad Pausaniam monet Facius, καιάτας et καιέτας etiam dici, id unde petierit, equidem nescio, nisi Strabonis libros respexerit. Posterius tamen in Ms. Apollonii Lex. in Homerum s. v. κητώεσσαν, ubi Villoison. dedit καιέτα, quam vocem Apollonius explicat φυτὸν καλάμινθον. Hic si vis et causa disputationis consideretur, constans illa codicum lectio dimitti nequit, quam et reddidit antea in versione Penzelius. Eandem sustinet etiam locus e libro 5. antea indicatus.

3) Ante Casaubonum θηρσίν. Sed illud cum Homero Il. 1, 268. unde ducta haec sunt, etiam hic probant codices.

4) Ita Strozz. Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonn. et Guarino κορυφάς τινας pro κορυφήν τινα, quae lectio producta est ab Aldo, ab aliisque excepta. Alteram adiuvat Plutarchus in Cimone cap. 16. m. quippe qui diserte dicit: τῶν Ταϋγέτων ταραχθέντων κορυφαί τινες ἀπεῤῥάγησαν. Quibus ego rationibus ductus, eam reposui. Ceterum verba Εὔσειστος — μνημονεύουσιν ignorat Gem. Pletho.

unde et apud Lacedaemonios Caeetas antrum quoddam, quo pro carcere utebantur: quamquam has cavernas alii malunt Coos dici Graece, unde illud Homeri

φηρσὶν ὀρεσκῴοις —,

id est belluis, quae montanos inhabitarent specus. Est autem Laconica terrae motibus obnoxia: et memorant quidam, Taygeti vertices aliquos hoc modo abruptos. Lapicidinas habet lapidis pretiosi, Taenarii in Taenaro anti-qui.

Ταινάρῳ παλαιαί· νεωστὶ δὲ καὶ ἐν τῷ Ταϋγέτῳ [5] μέταλλον ἀνέῳξάν τινες εὐμεγέθες, χορηγὸν ἔχοντες [6] τὴν τῶν Ῥωμαίων πολυτέλειαν. Laconica.

§. 8.

Ὅτι [1] δὲ Λακεδαίμων ὁμωνύμως λέγεται, καὶ ἡ χώρα, καὶ ἡ πόλις, δηλοῖ καὶ Ὅμηρος· [2] λέγω δὲ χώραν σὺν τῇ Μεσσηνίᾳ· περὶ [3] μὲν δὴ τῶν τόξων ὅταν [4] λέγῃ·

[5] Καλά, τά οἱ ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας
Ἴφιτος Εὐρυτίδης.

Εἶτ'

5) Parif. Mofc. Aldus cum Hoppero μετάλλων.
6) Articulum neglexit Parif.

1) Particulam δὲ omittunt Parif. Mofc. Stroz. A. Tum in Xylandri ed. legitur ὁμωνύμης.
2) Cafaubonn. Scrimgerr. omnes, Ven. Gem. Pletho λέγων, quod probarem, ut ad Homerum propius referretur, nifi obftaret fubiectum δὲ et fequentia ὅταν λέγῃ.
3) Pro μὲν δὴ τῶν τόξων fpatium vacuum remanfit in Parif. et Mofc. qui quidem fervavit με . . . . . ξων.
4) Ita pro λέγει Parif. Mofc. confueto linguae ufu. Et fic paullo inferius omnes ὅταν φῇ.
5) Pro ὦρα, quod huc usque ftabat, fubftituunt καλὰ Parif. Mofc. Vatic. et ex editoribus Aldus, quod et expreffit Guarinus. Utrum praeferendum fit, ambigo. In Homero quidem Odyff.

quitus; et recens fectura metalli eft aperta iuftae magnitudinis a quibusdam, Romanorum magnificentia fumtus fuppeditante.

§. 8.

Lacedaemonis porro voce et urbem notari, et regionem (nimirum Laconicam adiuncta Meffenia), etiam Homerus oftendit, ut cum de arcu dicit,

Hofpes ei quondam occurrens Lacedaemone donum
Iphitus Eurytides dederat —

et

Laconica.

Εἶτ' ἐπήνεγκε·

Τὼ δ' ἐν [6] Μεσσήνῃ ξυμβλήτην ἀλλήλοιϊν
Οἴκῳ ἐν [7] Ὀρτιλόχοιο.

Τῆς [8] Φηρῆς τὴν χώραν λέγει, [9] ἧς μέρος ἦν καὶ ἡ Μεσ-

Odyss. 21, 13. δῶρα legitur; at cum Strabo τόξα commemoret, ubi Homerus tantum τόξον, cui addit φαρέτρην et οἰστοὺς, quae δῶρα plurativo numero recte vocari possunt, non item τόξον, noster factae illi mutationi aptat alteram, uti solet passim in recitandis locis aliorum. Praetuli igitur tamen sic καλὰ, quod non temere natum exiit in Msstis. Δῶρα primus posuit Hopperus. Ceterum verba περὶ μὲν δὴ — ad δῶρα vel καλὰ desunt in Stroz. A. et Venet. Post Ald. male Ἴφυτος dedit.

6) Mosc. Μεσήνῃ. At pro ἀλλήλοισιν rectius idem ἀλλήλοιϊν cum Homero, ex quo etiam bis ita repetiit Pausan. 4, 1, 3. Quod etsi perinde putatur, recepi tamen, in hoc praesertim nexu, vel potius ex ed. Aldina revocavi.

7) Ita pro Ὀρσιλόχοιο Casaubonn. Ven. Strozz. Paris. Gem. Pletho (hic et post) uti etiam ante Barnesium in Homeri loco legebatur, ad quem cf. Ernesti. Ὀρτίλοχος etiam in Pausania 4, 30, 2. et ubi eundem Homeri locum sistit, 4, 1, 3. ubi consuli potest Sylburgius, qui hanc formam ex Dorismo inlustrat. Guarinus, quasi utrumque simul complecti vellet, semper *Ortsilochus* vertit. Sed et Eustathius ad Homer. Odyss. 3, 489. Ὀρτίλοχος legit, etsi ibi eundem agnoscit, quem Ilias memoravit 5, 542. Quae quidem effecerunt, ut ita ederem.

8) Paris. Mosc. Φθηρῆς.

9) Casaubonn. Mss. ex meis Bemb. habent, adsentiente Eustathio ad Homer. Il. 2, 711. p. 247. ἣ μέρος ἦν τῆς Μεσσηνίας, quod probare nititur Bosius ad Nepotis Conon. 1, 2. At priorem lectionem bene habere, pluribus

subiicit:
Illi in Messena sibi in aedibus occurrerunt

Ortilochi; —
loquitur autem de Pherarum regione, cuius pars erat etiam

Μεσσηνία· οὐ διήνεγκεν οὖν αὐτῷ καὶ οὕτως εἰπεῖν· Laconica.

[10] ξεῖνος Λακεδαίμονι δῶκε τυχήσας.

καὶ,

[11] Τώδ' ἐν Μεσσήνῃ ξυμβλήτην·

ὅτι γὰρ αἱ Φηραί εἰσιν τῶν [12] Ὀρτιλόχου [13] ὁ οἶκος, δῆλον.

Ἐς

bus docuit Politus ad Eustath. in Hom. Il. 2, 711. Tom. 2. p. 700. Redit autem huc fere disputationis summa: Pherae sunt Messeniae vel Messenes, quae quidem in Homero, cum hoc nomine urbs nondum exstaret, de regione intelligi debet, Lacedaemonis s. Laconicae parte, qua Messeniam Menelai tempore includi supra evincere studuit Strabo. Pars autem Lacedaemonis, quam de regione dici notavit, regio hic est Pherarum, cuius fuit pars Messenia. Perinde igitur valent Pherarum regio eiusdemque pars Messenia, atque ipsa Laconice, uti sequentibus demonstrat Strabo. Hinc vero conficit Politus, recte exposuisse veterem Scholasten. Homer. ad Odyss. 21, 15. Μεσσήνῃ i. e. Μεσσηνιακῇ χώρᾳ, ἥτις ἦν μέρος τῆς Λακεδαίμονος, minus recte Strabonem intellectum ab Eustathio, ubi sic: τῆς Φηρῆς χώρας μέρος καὶ ἡ Μεσσηνία. Mihi quidem haec obscure et argute dicta videntur. Cum enim Strabo diserte in sq. dicat, Pheras in Messenia sitas fuisse, ipsa etiam Pherarum regio pars Messeniae esse debuit. Unde sensus exsistit: Pherae Messeniae pars fuerunt Messenia Laconices; hinc promiscue valet Pheraea regio et Laconice Homerico aevo et sensu. Tum vero magis adridet sententia Bosii a MSS. etiam confirmata.

10) Vatic. Ven. Paris. Mosc. κοινῶς. Ceterum hic Scrimgerianae variationis adminicula in chartis Siebenkeesianis exspirant.

11) Ven. τώδ'.

12) Pro Ὀρσιλόχου codices et hic et postea Ὀρτιλόχου.

13 Ὁ deest in Mosc. et Paris. ille quidem praeponit sic: ὁ Ὀρτιλόχου οἶκος, omisso τῶν ante Ὀρτιλόχου, quod nec alii codices

etiam Messenia: nullo igitur discrimine dixit et Lacedaemone eos sibi invicem obvios dedisse, et in Messena hoc esse factum. Pheras enim fuisse Ortilochi domum, hinc liquet:

Phe-

Laconica.

Ἐς [14] Φηρὰς δ' ἵκοντο Διοκλῆος ποτὶ δῶμα,
υἱέος Ὀρτιλόχοιο,

ὅ, τε Τηλέμαχος καὶ ὁ Πεισίστρατος· αἱ δὲ Φηραὶ τῆς Μεσσηνίας εἰσίν. Ὅταν δ' ἐκ τῶν Φηρῶν ὁρμηθέντας τοὺς περὶ Τηλέμαχον πανημερίους φῇ σείειν ζυγὸν, εἶτ' [15] εἴπῃ,

[16] Δύσετό τ' ἠέλιος —
Οἱ δ' [17] ἷξον κοίλην [18] Λακεδαίμονα —
Πρὸς δ' ἄρα [19] δώματ' ἔλων Μενελάου, —

τὴν

dices habent, et expulit ed. Amstel. Potest commode abesse, nisi latius sic extendi velis. At de Orsilocho solo antea sermo est.

14) Ald. Hopper. Φηρᾶς.

15) Paris. ἔπῃ· Mosc. εἴπῃ, quod et ille voluit, et nexus postulat, loco εἴποι, uti antea legebatur.

16) Ita Paris. et Mosc. pro δύσσετο, qua literae geminatione non opus esse, plura docent Homeri loca, etsi passim ita apud eum etiam variatur. Cf. ad Odyss. 2, 388. Altero reiecto, hoc unice probat Ernesti ad Odyss. 3, 497. ubi vulgatam in Strabone lectionem memorat.

17) Edd. Casaubonn. et hinc Amstelod. ἷξαν, cum antea extaret ἷξον (Ald. et Hopper.) vel ἵξον (Xyland.), quam posteriorem formam, in ipso Homeri loco Odyss. 3, 495. positam, probant hic Paris. et Mosc. Eandem cum frequentet Homerus, etsi prior etiam ab ἵκω peti recte possit, adsentientibus Mss. recepi.

18) Paris. et Mosc. ex Homeri illo loco subiungunt κητώεσσαν.

19) Vatic. Mosc. δώμαθ' ἔλων. Paris. ἔλον. Aldus δώματ' ἔλιον.

Pheras cum venere Dioclis
prorsus ad aedes
Ortilocho nati —

nimirum Telemachus et Pisistratus: sunt autem Pherae in Messenia. Rursus ubi Telemachum a Pheris profectum toto die iugales incitasse ait, ac sub occasum solis venisse Lacedaemonem, domumque petivisse Menelai: urbs

τὴν πόλιν δεῖ δέχεσθαι· εἰ δὲ μὴ, ἐκ Λακεδαίμονος εἰς Λακεδαίμονα φανεῖται λέγων τὴν ἄφιξιν· ἄλλως τε οὐ πιθανὸν, μὴ ἐν Σπάρτῃ τὴν οἴκησιν εἶναι τῦ Μενελάου, [20] μήδ' οὕτως ἐκεῖ τὸν Τηλέμαχον λέγειν· Laconi-co. p. 368.

Εἶμι γὰρ [21] ἐς Σπάρτην τε καὶ εἰς Πύλον. —

[22] Δοκεῖ γὰρ συμπίπτειν τῦτο τὸ τοῖς τῆς χώρας ἐπιθέ-

ἔλιον, Hopperus ελων, reliqui ἕλων. Recte. Nempe eſt ab ἑλάω. Cf. Homer. Odyſſ. 4, 2. Ceterum a πρὸς δ' ἄρα ad Λακεδαίμονα omnia deſunt in Ven.

20) Mſſ. Caſaubonn. μηνυέσης et ἐσης. Ex meis Vatic. Moſc. μηνυέσης, Ven. μηδ' οὔσης, Gem. Pletho ἐδὲ μὴ ἔσης. Pariſ. cum omnibus editionibus videtur habuiſſe μηδ' ἕτως. Guarinus expreſſit μηδ' ἔσης (*cumque ibi non adſit.*) Equidem vulgatam laceſſendam non putavi, quippe quae bene reſpondet priori membro.

21) Ita dedi pro εἰς ex Homero Odyſſ. 2, 359. adſentiente Moſcov.

22) Deſunt haec ad ϛρατείας in Ven. et Gem. Plethone. Pariſ. et Moſc. haec ferunt: δοκεῖ . . . . . πίπτειν, et τῦτῳ pro τοῦτο. Poſt Aldus poſuit συνεπίπτειν· vitioſe. Caſaubonus ante haec verba quaedam effluxiſſe ſuſpicatur, unde ſenſus huius loci pendeat. Certe obſcurus ille eſt, nec niſi aliquo modo et inſerta voce poſt χώρας inluſtratus eſt a Guarino et Penzelio. Xylandri ratio ſub adſpectum expoſita. Videtur poſt τὸ intercidiſſe τῆς πόλεως, niſi quis velit τὸ ex praecedenti voce natum adeſſe.

urbs Lacedaemon intelligi debet. Alias enim videbitur narrare Homerus, quomodo Lacedaemone Lacedaemonem venerit: ſed et alioqui probabile non eſt, Menelaum non habitaviſſe Spartae: neque ſic diceret Telemachus:

Namque peto Spartam, atque Pylum proficiſcor:

Quod non videretur congruere locorum epithetis, niſi

Laconica. θέτοις[23] ἂν . . . . . εἰ μὴ νὴ Δία ποιητικὴ τις τῦτο συγχωρήσει[24] ἐξυσία . . . . . ἐναντίον γὰρ τὴν Μεσσήνην μετὰ τῆς Λακωνικῆς[25] καὶ Πύλου τῆς ὑπὸ τῷ Νέστορι, μηδὲ δὴ καθ' αὐτὴν τάττεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ, μηδὲ κοινωνῦσαν τῆς στρατείας.

ΚΕΦ. Ζ.

§. 1.

Μετὰ δὲ Μαλέας ὁ Ἀργολικὸς ἐκδέχεται κόλπος καὶ ὁ[1] Ἑρμειονικός· ὁ μὲν μέχρι τε Σκυλλαίου πλέοντι ὡς

23) Mosc. ἂν, et hinc lacuna trium syllabarum, quae etiam patet in Casaub. et Paris. et primum hic et post indicata est a Casaubono, ante quem continua serie omnia fluebant.

24) Paris. Mosc. ἐξ . . . . . τίον. Posterius remansit etiam in MSS. Casaubonn. Tum Mosc. ποιητικῦ, quod cum sit melius, quem, quod vulgo ferebatur, ποιητική — ἐξυσία, recepi.

25) Pro vocibus πρὸ Πύλυ spatium vacuum exstat in Paris. et Mosc. Sic post pro τάττεσθαι ἐν τῷ, et ex στρατείας tantum servatum est στρ . . . .

1) Aldus Ἑρμονικός. Hopper. Xyl. Ἑρμιονικός. Tum Ald. et Hopper. Σκυλαίυ.

nisi quis referre ad poëticam vellet licentiam: non enim congruit, Messenam cum Laconica et Pylo Nestoris neque pro se poni in catalogo, neque ut sociam expeditionis.

CAP. VI.

§. 1.

Post Maleas Argolicus sequitur sinus et Hermionicus: quorum ille usque ad Scyllaeum versus ortum et Cy-

ὡς πρὸς ἕω [2] βλέπων καὶ πρὸς τὰς Κυκλάδας· ὁ δὲ [3] ἑωθινώτερος τούτου μέχρι πρὸς Αἴγιναν καὶ [4] τὴν Ἐπιδαυρίαν. Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τοῦ Ἀργολικοῦ Λάκωνες ἔχουσι, τὰ δὲ λοιπὰ Ἀργεῖοι· ἐν οἷς ἐστι τῶν μὲν Λακώνων τὸ Δήλιον, ἱερὸν Ἀπόλλωνος, ὁμώνυμον τῷ [5] Βοιωτικῷ· καὶ [6] Μινῶα φρούριον, ὁμώνυμος καὶ αὕτη τῇ Μεγαρικῇ· καὶ ἡ λιμηρὰ Ἐπίδαυρος, ὡς Ἀρτεμίδωρός φησιν. Ἀπολλόδωρος δὲ Κυθήρων πλησίον ἱστορεῖ ταύτην· εὐλίμενον δὲ οὖσαν, βραχέως καὶ ἐπιτετμημένως λιμηρὰν εἰρῆσθαι, ὡς ἂν λιμενηρὰν, μεταβεβληκέναι δὲ τοὔνομα. Ἔστι δὲ τραχὺς [7] ὁ παρά- Argivi.

2) MSS. Casaubonn. βλέποντι, quod translatum huc est ad formam τοῦ πλέοντι.

3) Vatic. et Paris. ἑωθινότερον.

4) Articulum addidit Casaubonus.

5) Paris. Moscov. Βοιωτιακῷ, uti supra p. 338. extr. plures. Utramque formam fluctuari, dictum est.

6) Forte Μινῶα cum Ptolemaeo 3, 16. etsi prius ita legitur in Pausania 3, 23. et omnino nomen in Stephano, cui accedit noster lib. 9. p. 391. extr.

7) Articulum ex Aldina et Hopper. ed. reduxi adsentiente Mosc. Post, si perpetua sit Phrynichi p. 58. ed. Paun. praeceptio,

Cycladas porrigitur: hic magis adhuc in orientem vergit usque ad Aeginam et Epidauriam. Primas Argolici sinus partes Lacones, reliqua Argivi tenent. Inter ea est Delium Laconum, Apollinis templum eiusdem cum Boeotico nominis: et Minoa castellum, cui cum Megarica itidem Minoa nomen est commune: item Epidaurus cognomento Limera, si Artemidorum sequimur: nam Apollodorus Cytheris vicinam facit, aitque ob portus (Limen is Graece dicitur) commoditatem Limeneram, ac postea conciso vocabulo Limeram fuisse cognominatam. Litus Laconiae statim

Argivi. ράπλους εὐθὺς ἀπὸ Μαλεῶν [8] ἀρξάμενος μέχρι πολλοῦ ὁ Λακωνικός· ἔχει δ' ὅμως ὑφόρμους καὶ λιμένας. Ἡ λοιπὴ δ' ἐςὶ παραλία εὐλίμενος· νησίδιά τε πολλὰ πρόκειται αὐτῆς οὐκ ἄξια μνήμης.

§. 2.

Τῶν δ' Ἀργείων αἵ τε Πρασιαὶ καὶ τὸ Τημένιον, ἐν ᾧ τέθαπται Τήμενος· καὶ ἔτι πρότερον τὸ χωρίον, δι' οὗ ῥεῖ ποταμὸς ἡ Λέρνη καλουμένη, ὁμώνυμος τῇ λίμνῃ, ἐν ᾗ [1] μεμύθευται τὰ περὶ τὴν Ὕδραν. Τὸ δὲ Τημένιον ἀπέχει τοῦ Ἄργους [2] ἓξ καὶ εἴκοσι ςαδίους ὑπὲρ τῆς θαλάσσης, ἀπὸ δὲ τοῦ [3] Ἄργους εἰς τὸ [4] Ἡραῖ-

ceptio, comprobata etiam ab Ammonio h. v. et Suida T. 1. p. 892. — reponendum videatur εὐθὺ pro εὐθύς· at promiscue in multis dici utrumque monuit Wesseling. ad Diodor. 2, 12. et quos laudat. Vid. etiam Valckenar. ad Ammon. h. v. et viri docti ad Thomam Mag. p. 384. ed. Bernardi. Ferendum igitur eo magis est in nostro. De tempore supra p. 365. f.

8) Gem. Pletho ἀρξαμένοις. At illud in hoc nexu praestat.

1) Casaubonn. Ven. Gem. Pletho μυθεύεται. Parum refert. Sic infra p. 371. ἱςοροῦσι. Lib. 6. p. 270. μυθεύουσι. Sed utrumque μεμύθευται et μυθεύεται promiscue lib. 9. p. 404.

2) Ald. Hopper. εἴκοσι ἕξ. Tum θαλάσσης nudatum articulo iidem cum Xylandro emiserunt.

3) Ita pro Ἄργου dedi praeeuntibus etiam Paris. et Mosc. uti proxime antea hic legitur.

a Maleis aliquatenus asperum est: navium tamen receptus habet ac portus. Reliqua ora bonos habet portus, et ante eam sitae sunt multae exiguae insulae, memoratu indignae.

§. 2.

Argivorum sunt Prasiae, et Temenium, ubi sepultus est Temenus: et prior eo locus, per quem fluit Lerna fluvius paludi cognominis, Hydrae fabula celebri. A Temenio Argos usque supra mare sunt stadia XXVI, ab Ar-

[4] Ἡραῖον τεσσαράκοντα, ἔνθεν δὲ εἰς Μυκήνας δέκα. Μετὰ δὲ τὸ Τημένιον ἡ Ναυπλία τὸ τῶν Ἀργείων ναύσταθμον· τὸ δ' ἔτυμον ἀπὸ [5] τοῦ ταῖς ναυσὶ [6] προσπλεῖσθαι. Ἀπὸ τούτου δὲ πεπλάσθαι φασὶ τὸν Ναύπλιον καὶ τοὺς παῖδας αὐτοῦ παρὰ τοῖς νεωτέροις· οὐ γὰρ Ὅμηρον ἀμνημονῆσαι ἂν τούτων, τοῦ μὲν Παλαμήδους τοσαύτην σοφίαν καὶ σύνεσιν [7] ἐπιδεικνυμένου, δολοφονηθέντος δὲ ἀδίκως, τοῦ δὲ Ναυπλίου το- Argivi.

4) Mosc. retracto accentu Ἥραιον, atque i[illegible] [illegible]dem ex praeceptis Grammaticorum quorundam, cum sit [illegible]ν, ut Ἀθήναιον, etsi hic alia ratio valet, Νύμφαιον, de quibus diserte monuit Eustath. ad Homer. Odyss. 16, 471. p. 615, 10. Bas. qui tamen etiam conferri potest ad Odyss. 6, 266. p. 263. At obtinuit usus, quem et Lexica nostra propagant, ut Ἡραῖον, Νυμφαῖον et similia efferrentur. Ita vero etiam idem codex Ἡραῖον reliquit p. 372.

5) Τοῦ in hoc nexu recte adposuit Casaubonus.

6) Casaubonus ita ex vett. libris scripsit, cum Aldus, Hopperus et Xylander evulgassent προσπλῆσθαι, etsi hic in nota malebat πεπλῆσθαι. Veram tamen lectionem, quam et Schol. Euripidis [ad Orestem] v. 54. expedit, discere poterat ex Stephano h. v. qui hunc Strabonis locum repetit, et ex Stephano Suidas h. v. Adsentiuntur etiam codices mei. Penzelius reddit Xylandri versionem, adposita tamen vetere lectione Graeca, *quod navibus impleatur.* Secus Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 511. qui Graeca bene instaurata versione vetere male rependit. Accedit structura.

7) Paris. Mosc. ἐπιδεδειγμένου, qualem temporum commutationem paullo antea notavi.

Argis Heraeum stadia sunt XL, atque hinc Mycenas X. Post Temenium sequitur Nauplia Argivorum navale, sic dictum, quod navibus potest adiri. Huius Naupliae occasione confictum putant a recentioribus Nauplium et eius filios: neque enim eos Homerum fuisse silentio praeteriturum, si et Palamedes tanta sapientia prudentiaque floruisset, ac iniusto iudicio fuisset necatus: et Nauplius apud

Argivi. τοσοῦτον [8] ἀπεργασαμένου φθόρον ἀνθρώπων περὶ τὸν Καφηρέα. Ἡ δὲ γενεαλογία πρὸς τῷ μυθώδει καὶ τοῖς χρόνοις διημάρτηται· δεδόσθω γὰρ Ποσειδῶνος εἶναι, Ἀμυμώνης δὲ πῶς, τὸν κατὰ [9] τὰ Τρωϊκὰ
p. 369. ἔτι ζῶντα; Ἐφεξῆς δὲ τῇ Ναυπλίᾳ τὰ σπήλαια καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς οἰκοδομητοὶ λαβύρινθοι, Κυκλώπεια δ' ὀνομάζουσιν.

§. 3.

Εἶτ' ἄλλα χωρία, καὶ ἐφεξῆς ὁ Ἑρμιονικὸς κόλπος, καὶ [1] τοῦτο τοῦ τόπου τάξαντος ὑπὸ τῇ Ἀργείᾳ καὶ ἡμῖν οὐ παροπτέος ἐνέφηνεν ὁ μερισμὸς τῆς περιοδείας

8) Casaubonn. ἐργασαμένου. Aptius tamen et efficacius est compositum, quod in similibus usurpari solet. Sic συμφορὰς Aeschines in Ctesiph. p. 537. Lips. κακὸν Plutarchus de sanitate tuenda p. 407. (Opp. Vol. 6. Lips.) Maxim. Tyr. 34, 2. f. et alia plura. Compositum etiam tuentur libri mei.

9) Articulum praeposuit Casaubonus.

1) Mss. Casaubonn. τοῦτον. In lacuna, quam hic habent Paris. et Mosc. ille haec tantum adfert καὶ ει . . . . . νου, hic καὶ . . . . . νου. Sequitur inde alia lacuna in utroque his narrationis particulis dimissa οὐ . . . . . . φηνεν. Pro Ἀργείᾳ Guarinus Αἰγίνῃ legisse videtur; vertit enim *Egina*, et hinc Hopperus *Aegina*.

apud Caphareum tantam hominum edidisset stragem: sed et generis origo, praeterquam quod fabulosa est, in rationem temporum offendit: ut enim detur fuisse Neptuni filium, Amymones qui potuit, vivens adhuc belli Troiani tempore? Deinceps a Nauplia specus sunt, et in iis aedificati labyrinthi, quae Cyclopeia dicuntur.

§. 3.

Sequuntur alia hinc loca, et sinus Hermionicus: qui locus cum sub Argia sit, divisio circuitus eius videbatur nobis non negligenda. Initium

δείας οὗτος. Ἄρχεται [2] δ' ἀπὸ [3] Ἀσίνης πολίχνης· εἶθ' Ἑρμιόνη καὶ [4] Τροιζήν· ἐν παράπλῳ δὲ πρόκειται [5] Καλαυρία νῆσος, κύκλον ἔχουσα τριάκοντα σαδίων, πορθμῷ δὲ τετρασαδίῳ διεςῶσα τῆς ἠπείρυ. Argivi.

§. 4.

Εἶθ' ὁ Σαρωνικὸς κόλπος· οἱ δὲ πόντον λέγυσιν, οἱ δὲ πόρον, καθ' ὃ καὶ πέλαγος λέγεται Σαρωνικόν· καλεῖται δὲ [1] πᾶς ὁ συνάπτων πόρος ἀπὸ τῆς Ἑρμιονικῆς καὶ τῆς περὶ τὸν ἰσθμὸν θαλάττης τῷ τε Μυρτώῳ πελάγει καὶ τῷ Κρητικῷ. Τῦ δὲ Σαρωνικῦ Ἐπιδαυ-

O 3

2) Elapſa eſt haec particula in Pariſ.

3) Moſc. Ἀσιανῆς. Poſt Pariſ. Ἑρμειόνη, quam ſcripturam ſupra ex libris adegi. Vid. ad p. 335. Sic infra p. 373. in • idem conſentit, quod et conſtat aliorum auctorum numorumque uſu. vid. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 290.

4) Pariſ. Moſc. Τροίζηνα, poſterioris Latinitatis, forte etiam Graecitatis more. Certe Τροιζηνὴ in Ptolemaeo 3, 16. etſi poſt Τροιζήν. Sic Τρυζένα corrupte in Hieroclis Synecd. p. 647. Cf. ad Strabon. infra p. 375. in.

5) Aldus Καλαβρία, de qua ſcriptura vid. infra ad p. 374. ubi contra recte idem dedit. Pariſ. et Moſc. huic voci praeponunt καί.

1) Ante Caſaubonum πᾶς. Poſt vox πελάγει excidit in Hoppero et Xylandro, uti antea Μυρτώῳ.

itium ſinus eſt ab oppido Aſina: inde Hermione ſequitur, tum Troezen: in ora legenda venitur ad inſulam Calauriam, cuius circulus ambit xxx ſtadia: ipſa a continente dividitur freto IV ſtadiorum.

§. 4.

Hinc Saronicus ſequitur ſinus, quem alii pontum, alii traiectum vocant, unde et mare dicitur Saronicum. Sic autem dicitur traiectus, qui a mari Hermionico et eo, quod circa iſthmum eſt, contingit Myrtoum ac Creticum mare. Ad ſinum Saronicum Epi-

Argivi. δαυρός τέ ἐστι καὶ ἡ προκειμένη νῆσος Αἴγινα· εἶτα Κεγχρεαὶ τὸ τῶν Κορινθίων ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη ναύσταθμον· εἶτα λιμὴν [2] Σχοινοῦς πλεύσαντι πέντε καὶ τεσσαράκοντα σταδίους· ἀπὸ δὲ [3] Μαλεῶν τοὺς πάντας περὶ χιλίους καὶ ὀκτακοσίους. Κατὰ δὲ [4] τὸν Σχοινοῦντα ὁ διολκὸς, τὸ [5] στενώτατον τοῦ ἰσθμοῦ, περὶ ὃν τὸ τοῦ Ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερόν· ἀλλὰ νῦν [6] τὰ μὲν ὑπερκείσθω· ἔξω γάρ ἐστι τῆς Ἀργείας. Ἀναλαβόντες δ' ἐφοδεύσωμεν πάλιν τὰ κατὰ τὴν Ἀργείαν.

§. 5.

Καὶ πρῶτον ποσαχῶς λέγεται παρὰ τῷ ποιητῇ τὸ Ἄρ-

2) Mosc. Σχοινοῦς. Proxime post verba ἀπὸ Μαλεῶν ad ὀκτακοσίους desiderantur in Veneto.

3) Μαλεῶν τοὺς πάντας desunt lacuna relicta in Paris. et Mosc., in qua Paris. servavit tantum τας.

4) Vulgo τὴν Σχοινοῦντα. Medic. Mosc. τὸν Σχοινοῦντα, nempe λιμένα, monente Gronovio in variis Geogr. p. 196. quod adrisit.

5) Ex Grammaticorum praeceptis reponendum sit στενότατον. Sed consulenda, quae de eo disseruit Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. P. 2. p. 85. ubi etiam ex Strabone alia recensentur exempla.

6) Ald. Hopper. τὸ μὲν ὑπερκεῖσθαι. Xylander τὸ μὲν ὑπερκείσθω. Post iidem negligenter ἐφωδεύσωμεν.

Epidaurus est. et ante eam sita in alto Aegina insula: inde Cenchreae, Corinthiorum versus orientem navale: hinc Schoenus portus, spatio XLV stadiorum. Idem a Malea distat circiter CIↃ IↃCCC. Apud Schoenuntem angustissima est isthmi pars, qua naves per terram ex uno mari in alterum traducuntur: atque ibi est Neptuni Isthmii fanum: verum id, quia extra Argiam est, in praesentia omittamus: et repetita Argiae descriptione singula peragremus.

§. 5.

Primo autem id dispiciamus, quam varia Homero significet vox Argos, sive seor-

Ἄργος, καὶ καθ' αὐτὸ, καὶ μετὰ τοῦ ἐπιθέτου, [1] Ἀχαϊκὸν Ἄργος καλοῦντος, ἢ Ἴασον, ἢ Ἵππιον, ἢ Ἱππόβοτον, ἢ Πελασγικόν. Καὶ γὰρ ἡ πόλις Ἄργος λέγεται· Argivi.

Ἄργος τε Σπάρτη τε.

Οἵ δ' Ἄργος τ' εἶχον Τίρυνθά τε.

Καὶ ἡ Πελοπόννησος,

Ἡμετέρῳ ἐνὶ οἴκῳ ἐν Ἄργει—

οὐ γὰρ ἡ πόλις γε ἦν οἶκος αὐτοῦ. Καὶ ὅλη ἡ Ἑλλάς· Ἀργείους γοῦν πάντας καλεῖ· καθάπερ καὶ Δαναοὺς καὶ Ἀχαιούς. Τὴν γοῦν ὁμωνυμίαν τοῖς ἐπιθέτοις διαστέλλεται, τὴν μὲν Θετταλίαν, Πελασγικὸν Ἄργος καλῶν,

Νῦν [2] δ' αὖ τούς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον.

O 4 Τὴν

1) Mosc. Ἀχαιϊκὸν, uti post. Sequentia hoc ordine producit idem: ἢ Πελασγικὸν, ἢ Ἱππόβοτον, et paullo inferius: καλεῖ πάντας.

2) Abest δ' in Paris. Idem post cum Mosc. habet ὅσοι. Aldus et Hopperus αὐτοὺς ὅσοι.

seorsim posita, sive cum adiectivo, ut cum Argos dicit Achaicum, Iasum, Hippium, Hippobotum, id est equis pascuum, Pelasgicum. Urbem ipsam Argos dicit.

Argi Spartaque —

et

Quique Argos tenuere, et qui Tiryntha —

Peloponnesum eo nomine afficit:

Argis, aedibus in nostris. — non enim urbs domus eius fuit. Totam Graeciam Argos dicit, dum omnes Graecos Argivos vocat, ut et Danaos et Achaeos. Ambiguitatem porro epithetorum adiectione distinguit: ut cum Thessaliam Pelasgicum appellat Argos.

Praeterea quicunque Argos tenuere Pelasgum.

Pe-

Argivi. Τὴν δὲ Πελοπόννησον,

Εἰ δέ κεν Ἄργος [3] ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκόν. —

Ἢ οὐκ Ἄργεος ἦεν Ἀχαιϊκοῦ. —

σημαίνων ἐνταῦθα, ὅτι καὶ Ἀχαιοὶ ἰδίως ὠνομάζοντο οἱ Πελοποννήσιοι κατ' ἄλλην σημασίαν. Ἴασόν τε Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει.

Εἰ πάντες [4] σε ἴδοιεν ἀν' Ἴασον Ἄργος Ἀχαιοὶ

p. 370. τὴν Πηνελόπην, ὅτι πλείους ἂν λάβοι μνηστῆρας. Οὐ γὰρ

3) Xylander vitiose ἱκόμεθ'. Tum Ald. Hopper. Ἄργεος ἦ ἦν· Casaubon. 2. et Amstelod. Ἄργεως. Moscov. Ἀχαιϊκοῦ pro Ἀχαϊκοῦ. Illud etiam in Homero Odyss. 3, 251. uti 9, 141. — hodie probatur ex prosodica lege, quae adparet etiam in similibus, v. c. *Thebaicus*, *Callaicus* — Hinc Ἀχαιὶς γαῖα passim in Homero; veluti Il. 1, 254. 3, 75. 11, 769. unde Ἀχαιϊκὸς descendit. Sic Apollon. Rhod. 1, 284. Ἀχαιϊάδες. Atque ita per duplex ι antiquos rhetoras voluisse, notat Eustathius ad Il. 13, 349. p. m. 909, 18. Cf. idem ad 1, 254. p. 74, 30. Ἀχαιΐα adeo dedit Stephanus, etsi hic ultimum ι redundare existimat Berkelius, cum communis forma sit Ἀχαΐα. Equidem cum Homericis libris et Cd. Mosc. hanc formam Homero reddidi.

4) Mosc. γ' εἰσὶ δοιμέν. Paris. γ' ἐστὶ δοιμέν. Ald. Hopper. πάντες γ' ἐσίδοιεν ἄν. Xyl. πάντες σ' ἴδοιεν ἄν. Cf. Homer. Odyss. 18. 245.

Peloponnesum autem sic exprimit.

— *Argos quod si redeamus Achaeum.*

et

An non tunc Argis aderat Menelaus Achivis?

indicans, peculiari significatione omnes Peloponnesios fuisse Achaeos dictos. Iasum quoque Argos dicit, Peloponnesum notans: ubi quidam Penelopae ait, plures etiam habitura eras procos,

— *si cunctis conspicerere*
Tam formosa viris, quos educat Iason Argos.

non enim innuit eos, qui per universam essent Graeciam, sed propinquos. Hippobotum

γὰρ τοὺς ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος [5] εἰκός· ἀλλὰ τοὺς ἐγγύς. [6] Ἱππόβοτον δὲ καὶ Ἵππιον κοινῶς εἴρηκε. Argivi.

§. 6.

Περὶ δὲ τῆς Ἑλλάδος καὶ Ἑλλήνων καὶ Πανελλήνων ἀντιλέγεται. Θουκυδίδης μὲν γὰρ τὸν ποιητὴν μηδαμοῦ [1] βαρβάρους εἰπεῖν [2] φησι, διὰ τὸ μηδὲ Ἕλληνάς πω τὸ ἀντίπαλον εἰς ἓν ὄνομα ἀποκεκρίσθαι. Καὶ Ἀπολλόδωρος δὲ μόνους τοὺς ἐν [3] τῇ Θετταλίᾳ καλεῖσθαί φησιν Ἕλληνας.

Μυρμιδόνες δ' ἐκαλοῦντο καὶ Ἕλληνες.

Ἡσίοδον μέν τοι καὶ Ἀρχίλοχον ἤδη εἰδέναι καὶ Ἕλληνας λεγομένους τοὺς σύμπαντας καὶ Πανέλληνας· τὸν μὲν περὶ τῶν Προιτίδων λέγοντα, ὡς Πανέλληνες ἐμνήστευον

O 5

5) Ven. Gem. Pletho, Ald. Hopper. Xyl. εἰκονίζει. At vulgatam bene alii tuentur.

6) Ald. Hopper. vitiose ἱππόβατον.

1) Vatic. βάρβαρον.

2) Xyl. φατὶ, quae formae centies etiam in libris commutantur.

3) Abiecto articulo dant Parif. Mofc. et Xylander. Ante Ἀπολλόδωρος abeft καὶ in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

tum porro et Hippium, id eft equorum alumnum et equeftre communiter dixit.

§. 6.

De Graecia autem, et Graecis, ac Panhellenibus five univerfis Graecis, res habet controverfiam. Nam Thucydides dicit, Homerum barbaros nullibi nominaffe, quia tum Graeci quoque nondum uno omnes vocabulo notarentur, quod barbaris opponeretur. Apollodorus folos eos, qui in Theffalia erant, Graecos (fic enim Hellenas exprimo) appellari ab Homero ait:

Myrmidones dicuntur, et Hellenes. —

Hefiodum tamen et Archilochum fciviffe, eam vocem etiam de univerfis Graecis ufurpari, quorum alter de Proetidibus dixerit, univerfos

Argivi. ςευον αὐτὰς, τὸν δὲ, ὡς Πανελλήνων ὀϊζὺς ἐς Θάσον σύνεδραμεν. Ἄλλοι δ' ἀντιθέασιν, ὅτι [4] καὶ βαρβάρους εἴρηκεν, εἰπών γε βαρβαροφώνους τοὺς Κᾶρας· καὶ Ἕλληνας τοὺς πάντας,

Ἀνδρὸς τῦ κλέος εὐρὺ, καθ' Ἑλλάδα, καὶ [5] μέσον Ἄργος.

§. 7.

Ἡ μὲν οὖν πόλις ἡ τῶν Ἀργείων ἐν χωρίοις ἐπιπέδοις ἵδρυται τὸ πλέον· ἄκραν δ' ἔχει τὴν καλουμένην Λάρισσαν· λόφον εὐερκῆ μετρίως, ἔχοντα ἱερὸν Διός· ῥεῖ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος, χαραδρώδης ποταμὸς, [1] ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ [2] Λυρκείου τῦ κατὰ τὴν

4) Parif. Mofc. fubiungunt τὺς τοιύτυς. Vatic. 173. τύτυς. Vatic. 174. pro eo fpatium vacuum oftendit.

5) Subnectunt et hic Mofc. et Vatic. 174. lacunae praeterea fpatio interpofito καὶ πάλιν εἰδ' ἐθέλῃς . . . . . ἑλάδα (quae vox tamen abeft in Vatic.) καὶ μέσον Ἄργος. Et hinc deinceps Ἡ μὲν οὖν etc. Ducta haec funt ex Homero Odyff. 15, 80. et partim fupra p. 340. adfuerunt. Deeft igitur in lacuna τρεφθῆναι ἄν. Qui verfus facile poteft excidiffe, quia in eadem verba exit.

1) Mofc. τὰς πηγὰς ἔχων.

2) Parif. Λυρ tantum extritis ceteris. Medic. Λυρκείυ. Ald. Hop-

fos Graecos earum coniugia ambiviffe: alter Panhellenum (feu univerforum Graecorum) robur Thafum concurriffe. Alii his opponunt, barbarorum factam ab Homero mentionem: quippe qui Caribus barbaram vocem tribuat: et Graecos univerfos Hellade, id eft Graecia, ab eo includi.

Inclyta cuius fama per Helladaque et medium Argos.

§. 7.

Urbs Argos maiore fui parte fita eft locis planis; arcem habet Lariffam, collem mediocriter munitum, in quo eft Iovis templum. Prope urbem fluit Inachus, amnis per multas delabens convalles, cuius fontes funt in Lyr-

τὴν Κυνȣρίαν ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. Περὶ δὲ τῶν μυθευομένων πηγῶν εἴρηται, [3] ὅτι πλάσματα [4] τῶν ποιητῶν ἐςί· πλάσμα δὲ καὶ τὸ Ἄργος ἄνυδρον· Argivi.

— Θεοὶ δ' [5] αὖθέσαν Ἄργος ἄνυδρον.

Τῆς τε χώρας κοίλης οὔσης, καὶ ποταμοῖς διαῤῥεομένης, καὶ ἕλη καὶ λίμνας παρεχομένης, καὶ τῆς πόλεως εὐ-

Hopper. Λȣρκίȣ· reliqui Λυρκίῳ. Guarinus vulgatam reddidit: *ex Lyrcio.* In penultima duplex scriptura iactatur per ι et ει. Illam praefert Hesychius h. v. hanc Stephanus, quam quidem potiorem declarant poëtarum loca, veluti Apollonii Rhod. 1, 125. (uti quidem Scholiaste teste pro Λυγκήϊον, probabilius etiam, alii legunt) Valer. Flaccus 4, 355. *Lyrceïa tellus*; Ovidius Metam. 1, 598. *Lyrceïa arva*, etsi Burmannus vulgavit *Lyrcaea*; Pausanias 2, 25, 4. Λύρκεια χωρίον, quod ante Λύγκεια vocatum esse narrat, unde forsitan utraque forma variatur. Sed et *Lyrcius* inde producta penultima apud Statium Theb. 4, 117. et 711. Sed consuli possunt, quae monuerunt docti viri ad Stephanum et Ovidium cc. ll. Dedi igitur Λυρκείȣ, uti supra lib. 6. p. 271. tacite reposuit pro Λύρκίȣ Siebenkeesius, praeeunte quidem Tyrwhitto.

3) Mosc. Ven. διότι. Sic lib. 7. p. 321. lib. 9. p. 397. et passim alibi post φημὶ, οἶδα.

4) Abest articulus in Mosc.

5) Mosc. ἄν. Tyrwhittus totum hunc locum sic scribendum censet: Πλάσμα δὲ καὶ τό· Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος ἔνυδρον, uti hic versus paullo inferius legitur. Nempe refutat Strabo, quod de inopia aquarum vulgo iactabatur. At haec ad coniecturas releganda, in primis cum diversa in utroque loco adtingantur, hic de regione differatur, a qua ad urbis puteos progreditur.

Lyrcio apud Cynuriam Arcadiae montem. Ante docuimus, figmenta esse poëtarum, quae de commenticiis eius fontibus narrantur. Figmentum est hoc etiam, Argos aquis carere.

Lympharum expertes Argos superi posuerunt.

Nam et regio cavo est situ, et fluminibus irrigatur, et lacus habet ac paludes, et copia aquae urbi est puteis fre-

Argivi. εὐπορουμένης ὕδασι Φρεάτων πολλῶν καὶ ἐπιπολαίων. Αἰτιῶνται δὴ τῆς ἀπάτης τὸ,

Καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.

Τοῦτο δ' ἤτοι ἀντὶ τοῦ πολυπόθητον κεῖται, ἢ χωρὶς τοῦ δ [6] ἀντὶ τοῦ πολυίψιον, ὡς

Πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε

Φησὶ Σοφοκλῆς· τὸ γὰρ [7] προϊάψαι καὶ τὸ ἰάψαι, καὶ τὸ [8] ἴψασθαι φθοράν τινα καὶ βλάβην σημαίνει.

Νῦν [9] μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν·

[10] καὶ τὸ,

Χρόα

6) Voces ἀντὶ τοῦ desunt in Paris. et Mosc. Ante Casaubonum omissum erat τοῦ.

7) Gem. Pletho omnino tantum ἰάψαι καὶ τὸ ἰάψασθαι. Mosc. τὸ in altero et tertio loco delet, in tertio tantum Paris.

8) Casaubonus malebat ex proximo exemplo ἴψεσθαι, etsi in omnibus libris legatur ἰάψασθαι, quod, si sensum spectes, ad idem redit, uti etiam docuit Eustathius ad Homer. Il. 1, 1. p. 12. Bas. et Il. 4, 171. p. 350. f. Ita λόγοις ἰάπτειν dixit Sophocles, quem etiam Eustathius in priori loco produxit, in Aiace v. 503. et Hesych. ἰάψεται explicat βλάψει. Probabilem tamen facit Casauboni emendationem exemplum subiectum, quod talem formam desiderat, et confirmant ea, quae disseruit Eustathius ex hoc Strabonis loco ad Homerum Il. 1, 3. p. m. 13. Ut tamen suam etiam partem ferrent codices, dedi ἴψασθαι, quod in usu etiam fuisse, docet Hesychius v. ἴψαντο.

9) Paris. Mosc. μέντοι invito metro. Cf. Homer. Il. 2, 193.

10) Mosc. κατὰ, Ven. καὶ κατά. An καθά? Sed non opus est vulgatam labefactare, quae et alibi in hoc nexu obiicitur.

frequentibus, et in summo aquam habentibus. Causam erroris versui Homerico adscribunt, quo is Argos appellavit Polydipsion. Atqui ea vox (quam illi siticulosam sunt interpretati) aut magnopere desideratum significat, siti pro desiderio translatione poëtica; aut litera D abundante, multis damnis affectum exprimit: sicut et Sophocles ait:

Et passa multas clades Pelopidum domus.

ἴψασθαι enim et ἰάπτειν laedere,

Χρόα [11] καλὸν] [11] ἰάπτῃ. Argivi.

καὶ,

[12] Ἄϊδι προΐαψεν.

Ἄλλως τε οὐ τὴν πόλιν [13] λέγει τὸ Ἄργος· [14] οὐ γὰρ ἐκεῖσε ἔμελλεν [15] ἀφίξεσθαι· ἀλλὰ τὴν Πελοπόννησον, οὐδήπου καὶ ταύτην διψηρὰν οὖσαν. Καὶ σὺν τῷ [16] δ' δὲ ὑπερβατῶς δέχονται κατὰ συναλοιφὴν μετὰ τοῦ συνδέσμου [17] τοῦ δέ· ἵν' ᾖ οὕτως,

Καί κεν ἐλέγχιστος πολὺ δ' ἴψιον Ἄργος [18] ἱκοίμην.

ἀντὶ τοῦ, εἰς Ἄργος.

§. 8.

11) Paris. Mosc. Ven. Guarinus, hic verbis Graecis ipsis adpositis, cum Aldo et Hoppero ἰάψει. Alii cum Homero Odyss. 2, 376. ἰάπτῃ. Proximum καὶ neglexerunt Paris. et Mosc.

12) Ἀΐδῃ invexit ed. Casaub. 2. et excepit Amstel. Libri, uti est in Homero Il. 1, 3. Ἄϊδι.

13) Casaubonus emendat: λέγων τὸ Ἄργος, εἰ καὶ ἔμελλεν ἀφίξεσθαι. Nihil equidem muto.

14) Xylander: οὐ καὶ ἐκεῖσε.

15) Ald. Hopper. Xyl. ἀναφίξεσθαι voce obscura et insolente ex vitioque orta.

16) Moscov. δὲ δέ. Idem ante συναλοιφὴν ponit τήν. Contra Eustathius ad Homer. Il. 4, 171. p. 351. Bas. post συναλοιφὴν omittit μετά.

17) Gem. Pletho τὸ δέ, Mosc. τοῦ δέ.

18) Veteres libri teste Casaubono addunt, ἤτοι· πολυΐψιον Ἄργος ἱκοίμην.

re, damnoque afficere significat. Adde quod illo versu non urbem Argos nominat, quo rediturus Agamemnon non erat: sed Peloponnesum notat, non profecto ipsam quoque siticulosam. Sunt qui dicant, litteram D inter Poly et Ipsion insertam esse, quomodo particula coniunctiva orationis est.

§. 8.

Argivi. p. 371.

§. 8.

Εἷς μὲν δὴ Ἴναχός ἐστιν ὁ διαῤῥέων τὴν Ἀργείαν· ἄλλος δὲ ποταμὸς [1] Ἐρασῖνος ἐν τῇ Ἀργείᾳ ἐστίν· οὗτος δὲ τὰς ἀρχὰς ἐκ Στυμφάλου τῆς Ἀρκαδίας λαμβάνει, καὶ τῆς ἐκεῖ λίμνης τῆς καλουμένης Στυμφαλίδος, ἐν ᾗ τὰς [2] ὄρνις μυθολογοῦσι τὰς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους [3] τοξεύμασι καὶ τυμπάνοις ἐξελαθείσας, καὶ αὐτὰς καλοῦσι Στυμφαλίδας· δύντα δ' ὑπὸ [4] γῆν Φα-

1) Mosc. Ἐράσινος. Alterum tuetur usus.

2) Ven. ὄρνεις, uti variatur in Demosthene de falsa legatione p. 417. 21. Lips. Nempe triplex fertur huius vocis forma in plurali, ὄρνιθες, ὄρνις, et ὄρνεις. Primum notum, alterum ita habes in Demosthenis loco ex libris plerisque, in Aristoph. avib. v. 1250. 1609. tertiam in Maximo Tyrio dissert. 22, 6. in. — Retinui hic, quam plures praescribunt.

3) MSS. Casaubonn. et Ven. τοξευμένας, pro quo Casaubonus coniicit τετοξευμένας. Reliqui cum editis τοξεύμασι, uti et hinc referunt Eustathius ad Homer. Il. 2, 603. p. m. 228. et Eudociae violarium in Villois. anecd. Gr. Vol. 1. p. 379. Idem in seqq. scribit ἐξελασθείσας ex more, quo solent inserere σ, de quo in praefat. ad Tom. 2. p. 15. et Piersonus ad Moer. Attic. p. 13. sq.

4) Sic MSS. Casaubonn., uti quidem editur supra p. 343. etsi contra ibi codices volunt γῆς. Cf. lib. 6. p. 270. lib. 12. p. 578. et alibi. Et sic legitur ἐνεχθεὶς modo ὑπὸ γῆν, ut lib. 6. p. 275. modo ὑπὸ γῆς, ut lib. 11. p. 529. Cf. supra p. 343. Praetuli et hic γῆν pro γῆς, quod tenent reliqui libri scripti cum editis.

§. 8.

Enimvero amnium Argiam perfluentium unus est Inachus. Alius Argiae fluvius est Erasinus: is oritur e Stymphalo Arcadiae et Stymphalide, quae ibi est, palude, ubi fuisse fabulantur Stymphalidas volucres, quas Hercules sagittis et tympanis expulerit. Hunc fluvium ferunt infra

φασὶ [5] τῦτον τὸν ποταμὸν, ἐκπίπτειν εἰς τὴν Ἀργείαν, καὶ ποιεῖν ἐπίῤῥυτον τὸ πεδίον· τὸν δ' Ἐρασῖνον καλοῦσι καὶ Ἀρσῖνον. Ῥεῖ δὲ καὶ ἄλλος ὁμώνυμος ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὸν κατὰ [6] Βῦραν αἰγιαλόν· ἄλλος δ' ἐστὶν ὁ Ἐρετρικὸς, καὶ ὁ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατὰ [7] Βραυρῶνα. Δείκνυται δὲ καὶ Ἀμυμώνη τις κρήνη κατὰ [8] Λέρνην. Ἡ δὲ Λέρνη λίμνη τῆς Ἀργείας ἐστὶ, καὶ τῆς Μυκηναίας, ἐν ᾗ τὴν Ὕδραν ἱστοροῦσι· διὰ δὲ τοὺς [9] γενομένους καθαρμοὺς ἐν αὐτῇ, παροιμία τις ἐξέπεσε, Λέρνη κακῶν. Τὴν μὲν οὖν χώραν συγχωροῦσιν εὐϋδρεῖν· αὐτὴν δὲ τὴν πόλιν ἐν ἀνύδρῳ χωρίῳ κεῖ- Argivi.

5) Mosc. alio ordine τὸν ποταμὸν τῦτον.

6) Ita Paris. Mosc. uti iam legendum censuerat Palmerius in exercitt. ad Gr. auctor. p. 313. Urbs hoc nomine pluribus commemoratur. Ita vero etiam olim legerunt Guarinus et editores ante Casaubonum, cui debetur Βῆραν.

7) Mosc. Βραύρωνα. Paris. Βραυβρῶνα. Ald. Hopper. Βαβρῶνα. Accentus inconstans vagatur etiam in aliis. Βραύρων infra editur lib. 9. p. 399. et in Stephano. Βραυρὼν est in Pausania 1, 33. in. et 8, 46, 2. Plutarcho in Solone c. 10. quod probandum videtur. Sic enim ὀνόματα τοπικὰ, exceptis iis, quae in γων, γωνος desinunt, usitate signantur. Retinui igitur hic Βραυρῶνα, infraque rescripsi.

8) Ven. Φέρνην. Ald. Hopper. κρήνην καὶ Λέρνην.

9) Mosc. γινομένυς, mutatione crebra.

fra terram sese abdere, et in Argia erumpere, planitiemque eam rigare; appellant eum etiam Arsinum. Fluit etiam alius Erasinus ex Arcadia ad litus Burae vicinum: alius est Eretricus, et alius in Attica ad Brauronem. Monstratur etiam Amymone fons prope Lernam. Lerna palus est Argivi et Mycenaei agri, in qua hydram fabulantur fuisse; ob piacula autem in ea facta proverbium exstitit, Lerna malorum. Caeterum regionem aquae esse divitem fatentur, urbem in loco aquae experte sitam di-

Argivi. κεῖσθαι· Φρεάτων δ' εὐπορεῖν, ἃ ταῖς Δαναΐσιν ἀνάπτουσιν, ὡς ἐκείνων ἐξευρουσῶν· ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἔπος εἰπεῖν τοῦτο·

Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναοὶ θέσαν Ἄργος [10] ἔνυδρον· [11] τῶν δὲ Φρεάτων τέτταρα, καὶ ἱερὰ ἀποδειχθῆναι, καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως· ἐν εὐπορίᾳ ὑδάτων ἀπορίαν εἰσάγοντες.

§. 9.

10) Caſaubonn. ἔυϋδρον, uti Euſtathius ad Homer. Il. 4, 171. p. 351. in. Baſil. ubi hunc verſum Heſiodo tribuit, hac tamen verborum facta mutatione: — Δαναὸς ποίησεν ἔυϋδρον, quod in ἔνυδρον mutandum exiſtimat Salvinus cum Stavereno in Obſervatt. Miſcell. Vol. 10. p. 308. ubi plura de h. v. adferuntur. Xylander ad Strabonis lib. 1. p. 23. extr. ſimpliciter ex Euſtathio producit ἔνυδρον. Certe hoc, cum uſus addicat, obpoſitionem preſſius tenet, nec a meis improbatur, ut taceam de metri ratione.

11) Totum locum ex coniectura ſic emendo, quando libri me deficiunt: Τῶν δὲ Φρεάτων ἕνεκα καὶ ἱερὰ αὐταῖς ἀποδειχθῆναι καὶ τιμᾶσθαι διαφερόντως ἐν ἀπορίᾳ ὑδάτων εὐπορίαν εἰσαγούσας. Tranſpoſitionem vocum εὐπορία et ἀπορία prior interpres arguit. *Caſaubonus.* Nempe Guarinus ſic: *qui* (putei) *in aquarum penuria aquarum abundantiam inducunt.* Atque ita verſatus et hic eſt Penzelius. Commodus quidem ex emendatione Caſauboni exſiſtit ſenſus, qui in vulgata lectione eſt abſonus. Attamen eam ſervant libri omnes, nec niſi magna verborum facta immutatione ad illum ſenſum pervenire licet. Equidem Xylandri verſionem ſecutus haec verba compono cum συγχωροῦσιν, ſic ut Strabo perſtringat eos, qui in abundantia aquarum, qua fruita eſt et urbs ipſa, uti ſuperiora docent, quatuor memorent puteos, quibus nec copia paretur, nec penuria auferatur. Ceterum verba τῶν δὲ Φρεάτων ad εἰσάγοντες praeteriit Gem. Pletho.

dicunt, puteorum tamen copia inſtructam, quorum Danai filiabus acceptam ferunt inventionem: atque hinc eſſe verſiculum natum aiunt:

Expers Argos aquae lymphis Danaae ditarunt.

Quin et de puteis his quatuor eſſe conſecratos, ac ſummo honore cultos. Hi ergo aquarum inopiam eo introducunt, ubi ſumma earum eſt copia.

§. 9.

Argivi.

§. 9.

Τὴν δ' ἀκρόπολιν [1] τῶν Ἀργείων οἰκίσαι λέγεται Δαναὸς, ὃς τοσοῦτον τοὺς πρὸ αὐτοῦ δυναστεύοντας ἐν τοῖς τόποις [2] ὑπερβαλέσθαι δοκεῖ, ὥστε κατ' Εὐριπίδην

Πελασγιώτας ὠνομασμένους τὸ πρὶν,
Δαναοὺς καλεῖσθαι νόμον ἔθηκ' ἀν' Ἑλλάδα.

Ἔστι δὲ καὶ τάφος αὐτοῦ κατὰ μέσην τὴν τῶν Ἀργείων ἀγοράν· [3] καλεῖται δὲ Πάλινθος. Οἶμαι δ' ὅτι καὶ Πελασγιώτας καὶ Δαναοὺς, ὥσπερ καὶ Ἀργείους, ἡ [4] δόξα τῆς πόλεως ταύτης ἀπ' αὐτῆς καὶ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας καλεῖσθαι παρεσκεύασεν· οὕτω δὲ καὶ Ἰασίδας, καὶ Ἴασον Ἄργος, καὶ Ἀπίαν, καὶ [5] Ἀπιδόνας οἱ νεώτεροί φασιν. Ὅμηρος δ' Ἀπιδόνας μὲν

1) Sic Mosc. quod recepi, quia in simili nexu noster ita solet alibi. Vulgo τήν.

2) Mosc. ὑπερβάλλεσθαι, ut fit. Sed illud hic praeferendum.

3) Verba haec ad Πάλινθος omissa sunt in Venet.

4) Pro δόξα prodierat δέξῃ primum in ed. Casauboni libris etiam invitis.

5) Vatic. Ἀπιδανοὺς, nempe pro Ἀπιδανεῖς. Ita enim prosaicis auctoribus, vel Ἀπιδανῆες olim dicti sunt, uti docent Scho-

§. 9.

Arcem Argivorum condidisse perhibetur Danaus, qui tantum praestitisse iis, qui ante ipsum istis in locis principatum gesserant, videtur, ut, quod est apud Euripidem,

Pelasgiotas nuncupatos antea
Danaos vocari lege lata iusserit
Per Graeciam. —

Est et sepulcrum eius in medio foro Argivo, ac dicitur Palinthus. Existimo autem, huius urbis gloriam in causa fuisse, ut reliqui Graeci ab ea Pelasgiotae, Danai, Argivique nominarentur. Sic et Iasidas, Iasum Argos, Apiam, et Apidones recentiores dicunt. Homerus Apido-

Argivi. μὲν οὐ λέγει· ἀπίαν δὲ τὴν πόῤῥω μᾶλλον. Ὅτι δ' Ἄργος τὴν Πελοπόννησον λέγει, [6] προσλαβεῖν ἐςὶ καὶ τάδε,

[7] Ἀργείη Ἑλένη·

καὶ

Ἔςι πόλις Ἐφύρη μυχῷ Ἄργεος. —

καὶ

μέσον Ἄργος.

καὶ,

Πολλῇσι νήσοισι καὶ [8] Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσειν.

p. 372. Ἄργος δὲ καὶ τὸ πεδίον λέγεται παρὰ τοῖς νεωτέροις, παρ'

Scholia ad Callimach. in Iove v. 14. et prolixius Eustathius ad Dionys. v. 414. ubi simul diserte hanc recentioris aetatis formam ex nostro tuetur. Cf. idem ad Homer. Il. 1, 270. p. m. 77. Quare ex sua sede, quam et reliqui codices opitulante ipso nexu firmant, convellere nolo.

6) Ven. προσλαθεῖν, Paris. λαβεῖν.

7) Mosc. Ἀργείη δ', forte ex Homero Odyss. 4, 296. At non opus hic est, et Homerus ita simpliciter, prout fert nexus, saepe habet. Post typothetae incuria in ed. Xyl. Ἐφύροι.

8) Sic Mosc. uti apud Homer. Il. 2, 108. Sed nec Ἄργει respuit, metrica lege motus; uti Il. 6, 456. Cum tamen illud magis sit sonorum, repraesentavi Ἄργεϊ pro Ἄργει.

donas non nominat; apiam autem, remotiorem regionem. Porro autem vocabulo Argos Peloponnesum ab eo indicari, his quoque testimoniis additis manifestum est.

Argivamque Helenam —

et

Urbs quaedam est Ephyre
clari in penetralibus Argi.

item

— et medium Argos:

et

Argos uti totum regeret,
terrasque profundo
Ambitas pelago. —

Iunioribus vox Argos etiam campum significat, quomodo ne semel quidem Homerus usur-

παρ' Ὁμήρῳ δ' οὐδ' ἅπαξ· μάλιστα δ' οἴονται Μακεδονικὸν καὶ Θετταλικὸν εἶναι. Argivi.

§. 10.

Τῶν δ' ἀπογόνων τοῦ Δαναοῦ διαδεξαμένων τὴν ἐν Ἄργει δυναστείαν, ἐπιμιχθέντων δὲ τούτοις τῶν Ἀμυθαονιδῶν, ὡρμημένων ἐκ τῆς Πισάτιδος καὶ τῆς [1] Τριφυλίας, οὐκ ἂν θαυμάσειέ τις, εἰ, συγγενεῖς ὄντες, οὕτω [2] διεῖλον τὴν χώραν εἰς δύο βασιλείας τὸ πρῶτον, ὥστε τὰς [3] ἡγεμονίδας οὔσας ἐν αὐταῖς δύο πόλεις ἀποδειχθῆναι πλησίον ἀλλήλων ἱδρυμένας, ἐν ἐλάττοσιν

P 2 ἢ

1) Pro Τριφιλ. ante Casaub. Τριφυλίας, quod satis probatum est vel ex ipso Strabone p. 337. etsi passim varie invertunt libri. Antea Paris. Πεισάτιδος, de qua scriptura iam aliquoties monui.

2) MSS. Casaubonn. Ven. Mosc. Vatic. διείλοντο. Potest ita commode, potest et vulgata stare, cum noster sic saepe activo utatur, ut lib. 4. p. 177. infra p. 383. f. lib. 9. extr. lib. 10. p. 476. et alibi. Sic Appian. de reb. Hispan extr. Polybius passim. Utriusque autem forma, ut aliorum, non est infrequens.

3) MSS. Casaubonn. ἡγεμονίδας vel ἡγεμονιετ. (sic) Gem. Pletho ἡγεμονευούσας, quae vox aut videtur explicatio esse vocis ἡγεμονίδας, ex qua facile τὸ δ excidit, aut coaluisse ex ἡγεμονίας οὔσας, quod vulgo fertur. Amplector prius, cum ita passim urbes imperiorum sedes vocentur. Forte etiam sic legit Guarinus, dum vertit: *principatu eminentes*.

usurpavit: Videtur autem Macedoniae potissimum ac Thessalicae hoc esse linguae.

§. 10.

Iam cum posteri Danao in Argivo regno succederent, iisque permiscerentur Amythaonidae profecti e Pisatide et Triphylia; mirum videri non debet, si, cognati cum essent, ita ab initio ditionem in duo diviserunt regna, ut duae urbes, quae regnorum sedes forent, invicem minus

l.

Argivi. ἢ πεντήκοντα ςαδίοις, τό, τε Ἄργος καὶ τὰς Μυκήνας, καὶ τὸ Ἡραῖον εἶναι κοινὸν ἱερὸν τὸ πρὸς ταῖς Μυκήναις ἀμφοῖν, ἐν ᾧ τὰ Πολυκλείτȣ ξόανα· τῇ μὲν τέχνῃ κάλλιςα τῶν πάντων, πολυτελείᾳ δὲ καὶ μεγέθει, τῶν Φειδίȣ λειπόμενα. Κατ' ἀρχὰς μὲν ȣ̃ν τὸ Ἄργος ἐπεκράτει μᾶλλον· εἶθ' αἱ Μυκῆναι, [4] μείζονα ἐπίδοσιν λαβȣ̃σαι διὰ τὴν τῶν Πελοπιδῶν εἰς αὐτὰς μεθίδρυσιν· περιςάντων γὰρ εἰς τοὺς Ἀτρέως παῖδας ἁπάντων, Ἀγαμέμνων ὢν πρεσβύτερος, παραλαβὼν τὴν ἐξȣσίαν, ἅμα τύχῃ τε καὶ ἀρετῇ πρὸς τοῖς ȣ̃σι πολλὴν προσεκτήσατο τῆς χώρας· καὶ δὴ καὶ τὴν Λακωνικὴν τῇ Μυκηναίᾳ προσέθηκε. Μενέλαος μὲν δὴ τὴν Λακωνικὴν ἔσχε· Μυκήνας δὲ, καὶ τὰ μέχρι Κορίνθου καὶ Σικυῶνος, καὶ τῆς Ἰώνων μὲν τότε καὶ

4) Ita pro μεῖζον Codd. Casaubonn. Vatic. Ven. Parif. Mofc. Gem. Pletho, diftinctione poft Μυκῆναι pofita, uti etiam fecit Guarinus, (*ampliora incrementa.*) Vulgatam formam, qua diftinctio poft μεῖζον proiiciebatur, ftabiliverat Aldus. Secutus fum codices.

1. ftadiis diftarent, Argos videlicet ac Mycenae, Heraeumque (id eft Iunonium) ad Mycenas fitum commune ambobus regibus effet templum; in quo templo erant fimulacra Polycleti arte omnium praeftantiffima, fed fumtu ac magnitudine operibus Phidiae inferiora. Principio Argos Mycenas excellebat. Poftmodo Mycenae excreverunt, Pelopidarum migratione eo facta. Cum n. omnia ad Atrei filios effent devoluta, Agamemnon natu maior poteftatem adeptus, fortuna virtuteque ufus magnam regionis partem fuo adiecit patrimonio, et Mycenaeo regno etiam Argolicam adiunxit. Sed Laconicam quidem Menelaus tenuit. Mycenas autem, et quidquid usque ad Corinthum et Sicyonem eft regionis, et quae tunc Ionum atque

καὶ Αἰγιαλέων [5] καλουμένης, Ἀχαιῶν δ' ὕστερον, Ἀγαμέμνων παρέλαβε. Μετὰ δὲ τὰ Τρωϊκὰ τῆς Ἀγαμέμνονος ἀρχῆς καταλυθείσης, [6] ταπεινωθῆναι Μυκήνας συνέβη, καὶ μάλιστα μετὰ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον. Κατασχόντες γὰρ οὗτοι τὴν Πελοπόννησον, ἐξέβαλον τοὺς πρότερον κρατοῦντας, ὥσθ' οἱ τὸ Ἄργος ἔχοντες, [7] εἶχον καὶ τὰς Μυκήνας συντελούσας εἰς ἕν· χρόνοις δ' ὕστερον κατεσκάφησαν ὑπ' Ἀργείων, ὥστε νῦν μηδ' ἴχνος εὑρίσκεσθαι τῆς Μυκηναίων πόλεως. Ὅπου δὲ Μυκῆναι τοιαῦτα πεπόνθασιν, οὐ δεῖ θαυμάζειν, οὐδ' εἴ τινες τῶν ὑπὸ τῷ Ἄργει κα- Argivi.

5) MSS. Casaubonn. et ex meis Parif. καλουμένων, quod quidem Casaubonus non improbat, modo legatur antea: καὶ τῆς τῶν Ἰώνων etc.

6) Supple συνέβη, estque id verbum, aut aliud ἰσοδυναμοῦν reponendum, vel legendum potius ἐταπεινώθησαν αἱ Μυκῆναι. *Casaubonus.* Subministrat id ipsum verbum συνέβη, quod auctori nostro est usitatissimum, post Μυκήνας Gem. Pletho, quare nolui adspernari. Uno verbo ἐταπεινώθησαν, quod etiam ad censum arcessebat Casaubonus, reddidit Eustathius ad Homer. Il. 2, 569. p. 219. Basil.

7) Ven. et edd. ante Casaubonum εἷλον, qui reposuit εἶχον, quod adferunt ceteri codices, Guarinus etiam expressit, et legit hic Eustathius c. l. Atque est illud profecto aptius.

atque Aegialiensium, posterioribus temporibus Achaeorum dicta fuit, Agamemnon possedit. Post bellum Troianum regno Agamemnonis exstincto, Mycenae decreverunt, maxime post Heraclidarum reditum. Hi enim occupata Peloponneso eiecerunt pristinos dominos: atque ita, qui Argis potiti erant, Mycenas quoque subegerunt et in unum corpus contraxerunt. Aliquanto post tempore Mycenae ab Argivis sunt dirutae, ut iam earum ne vestigium quidem supersit. Neque mirari debes, Mycenis hoc evenisse, aut si qui alii eorum, qui sub Argis ab

Argivi. καταλεγομένων ἀφανεῖς νῦν εἰσιν. Ὁ μὲν δὴ κατάλογος ἔχει ὅτως·

Οἵ δ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε τειχιόεσσαν,
Ἑρμιόνην τ', Ἀσίνην τε [8] βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας,
Τροιζῆν', Ἠιόνας τε, καὶ ἀμπελόεντ' Ἐπίδαυρον,
Οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, [9] Μάσητά τε κοῦροι Ἀχαιῶν.

[10] Τούτων δὲ, περὶ μὲν τῦ Ἄργους εἴρηται· περὶ δὲ τῶν ἄλλων λεκτέον.

§. 11.

Τῇ μὲν ὖν Τίρυνθι ὁρμητηρίῳ χρήσασθαι δοκεῖ p. 373. Προῖτος, καὶ τειχίσαι διὰ Κυκλώπων· οὓς ἑπτὰ μὲν εἶναι,

8) Parif. Mofc. τήν. In Veneto verba βαθὺν — ἐχύσας defunt.

9) Ald. Hopper. Μάσσητα.

10) Ita Cafaubonus cum libris, ante quem excufum erat ταῦτα. Atque fic ταῦτα ponit lib. 4. p. 199. lib. 5. p. 250. lib. 6. p. 255. 277. et alibi. At τύτων volunt omnes codices, qui eft in hoc loco genitivus partitionis, nempe ἐκ τύτων, uti et fequentia declarant. Quod ut adpareret inluftrius, recte poft δὲ incifum minus interpofuit Cafaubonus, quo neglecto a vero fenfu aberrarunt priores interpretes.

ab Homero recenfentur, noftra aetate nulli funt. In catalogo quidem fic fcribitur:

Argos qui tenuere, et qui Tirynthia clauftra,
Hermionemque, Afinemque, finus qua ftringitur altus
Eionas, Troezenem, vitiferamque Epidaurum,
Aeginam, et Mafeta, bonorum examen Achivum.

Dictum eft de Argis: etiam de reliquis iam verba facienda.

§ 11.

Receptaculi atque arcis loco Tirynthem habuiffe videtur Proetus, operaque Cyclopum muniviffe: quos aiunt

εἶναι, καλεῖσθαι δὲ [1] γαστερόχειρας, τρεφομένους ἐκ τῆς τέχνης· ἥκειν δὲ μεταπέμπτους ἐκ Λυκίας· καὶ ἴσως τὰ σπήλαια τὰ περὶ τὴν Ναυπλίαν, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς ἔργα τούτων [2] ἐπώνυμά ἐστιν. Ἡ δὲ ἀκρόπολις [3] Λικύμνα ἐπώνυμος Λικυμνίου· διέχει δὲ τῆς Ναυπλίας περὶ δώδεκα [4] στάδια· ἔρημος δ' ἐστὶ κἀκείνη Argivi.

 καὶ

1) Ita libri omnes cum Guarino. Caſaubonus tamen malit χειρογάστορας, uti certe legit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 559. p. 216. ſ. 286. ubi noſtrum locum adtingit, et ſynonymo explicat, quo alias indicantur ἐγχειρογάστορες, uti χειροτέχναι καὶ τοῖς ἐκ χειρῶν ἔργοις τὴν γαστέρα πληροῦντες. Et ſic idem ad Odyſſ. 13, 383. p. 638, 8. Baſ. ἐγχειρογάστορας explicat χειροτέχνας, ὡς ἀπὸ χειρῶν βιοτεύοντας, ut ἐγγλωττογάστορας ἀπὸ γλώττης. Attamen ex noſtro etiam ad Homer. Odyſſ. 9, 187. p. m. 346, 15. refert γαστερόχειρες, qui ab aliis dicantur ἐγχειρογάστορες, veluti ἐκ τέχνης τρεφόμενοι. Tum aliis ſic dicuntur χειροβοσκοὶ, χειρόβιοι apud Pollucem 1, 5. et 7, 1. qui χειρογάστορας quidem ſcribit, ſed Hecataeo tamquam peculiare largitur. Quae quidem dubiam faciunt lectionem iam olim in libris agitatam. Noſtrorum librorum forma exſtat etiam in Heſychio et Etymol. M. etſi nec alteram ille ignorat.

2) Pariſ. Moſc. ἐπώνυμόν ἐστιν.

3) Pariſ. Moſc. Λικύμνα, uti poſt cum Guarino. Ald. et Hopper. Λύκυμνα, poſt Λικύμνιυ. Hereſbachius in utroque loco *Lycimna* — *Lycimno*. Ex Λικύμνιος, nomine noto et obvio, vera ſcriptura probatur.

4) Vatic. Pariſ. Moſc. σταδίους. Nota in hoc vel Strabonis vel librorum variatio.

aiunt numero fuiſſe ſeptem, Cheirogaſteres appellatos, quaſi ſi Manuventres diceres, quod ſua arte victum ſibi quaererent: veniſſe autem accitos e Lycia: ac fieri potuit, ut, quae apud Naupliam ſunt ſpeluncae, et opera in iis, nomina ab his Cyclopibus habeant. Arx eſt Licymna, Licymnii de nomine: diſtat a Nauplia XII circiter ſtadiis. Verum et illa de-

Argivi. καὶ ἡ πλησίον [5] Μιδέα, ἑτέρα οὖσα τῆς Βοιωτικῆς· ἐκείνη γάρ ἐστι [6] Μίδεα, ὡς πρόνοια· αὕτη δὲ Μιδέα, ὡς Τεγέα. [7] Ταύτῃ δ' ὅμορος Πρόσυμνα, [8] καὶ αὕτη ἱερὸν ἔχουσα Ἥρας· ἠρήμωσαν δὲ τὰς [9] πλείστας οἱ Ἀρ-

5) Pausan. 2, 25, 8. Μίδεια, sed idem 6, 20, 4. Μιδέα. Utrumque in usu fuisse docet Stephanus h. v. Cf. quae ibi notant viri docti. At per ε dedisse Strabonem, evincit etiam praeter libros exemplum subiunctum.

6) Lege Μίδεια, ὡς πρόνοια. Sic enim libro sequenti [p. 413.] scribitur, et apud Homerum; [Il. 2, 507.] nec aliter exemplo responderet. *Casaubonus.* Eustathius ad Homer. Il. 2, 507. p. 205. f. 279. et Il. 2, 559. p. 217. in. f. 285. bis scribit per ε, et quidem in priori loco Μιδέα παροξυτόνως, in posteriori Μίδεα προπαροξυτόνως. Hinc adparet, quo sensu verba Strabonis memorata intellexerit, scilicet de accentus diversa sede, neque morari debet, quod saepe in auctoribus Τέγεα obiicitur, atque etiam Strabonis editionibus nostris, uti p. 388. immo hinc accentus vera ratio intelligitur, quam adiuvant etiam nomina similia, in quibus Ἀσέα, Ἐλέα, Νεμέα, Τενέα, Ὑδρέα, Ὑλέα. Tum vero sive Μίδεα scribas, sive Μίδεια, perinde est, neque, si cum Casaubono reposueris Μίδεια, vox inlustrandi causa in exemplo subiecta magis respondeat, ubi ει et οι diversa sunt. Quod si hoc volebat Strabo, eligendum erat ex plurimis vocabulum aptius, veluti Ἀδράστεια. Igitur omnis disputationis cardo versatur in notanda accentus diversa sede, uti etiam intellexit Politus ad Eustathium T. 2. p. 549. qui consuli potest. Observa vero hinc antiquam accentuum vim, naturam et causam.

7) Xyl. αὕτη, Hopperum secutus.

8) Pro καὶ spatium vacuum dant Paris. Mosc. In Veneto hinc ad Ἥρας narratio amputata.

9) Mosc. πλείστους· forte voluit πλείους.

deserta est, et quae in propinquo est Midea, accentu in media syllaba collocato (Midea enim Boeotica tonum in Mi syllaba habet). Prope hanc est Prosymna, quae templum habet Iunonis. Plerasque ea-

Ἀργεῖοι ἀπειθούσας. [10] Οἱ δ' οἰκήτορες, οἱ μὲν ἐκ Τίρυνθος εἰς Ἐπίδαυρον ἀφίκοντο· οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους, οἱ δ' ἐκ τῆς Ἀσίνης (καὶ αὕτη δὲ κώμη τῆς Ἀργείας πλησίον Ναυπλίας) [11] [ὑπὸ] Λακεδαιμονίων εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκί- Argivi.

P 5 σθη-

10) Gem. Pletho ſic: τῶν δ' οἰκητόρων οἱ πολλοὶ πρὸς Λακεδαιμονίους ἀπεχώρησαν· οἱ δὲ Λακεδαιμόνιοι, φησὶ Θεόπομπος etc. Forte elegantius. Verba ἐκ Τίρυνθος ad οἱ γὰρ, quae plane abſunt a Veneto, uncis incluſit Caſaubonus, reddidit Guarinus, turbato tamen ordine et ſenſu, ſic: *Habitatores autem e Tirynthe quidem Epidaurum ſe receperunt. Ex Hermione autem ad Halies (ſic enim vocantur) id eſt piſcatores, Aſina vero terrae pagus Argivae penes Lacedaemoniam Naupliam. Ex ea inquilini in Meſſenium commigrarunt agrum, eodem quo Aſina oppidulum Argolicum vocabulo nuncupata.* Pariſ. et Moſc. ita exhibent: οἱ μὲν ἐκ τῆς (τῆς deeſt in Pariſ.) Τίρυνθος ἀπῆλθον εἰς Ἐπίδαυρον· οἱ δὲ τῆς εἰς τοὺς Ἁλιεῖς καλουμένους· οἱ δ' ἐκ τῆς . . . . (Ασ tantum Pariſ.) αὕτη κώμη τ. Ἀ. πλ. Ναυπλίας (Moſc. Ναυπλία, ut alibi, cum aliis) Λακ. εἰς τὴν Μεσ. μετῳκίσθη (pro σαν in Mſſ. ſpatium vacuum) καὶ ἡ ὁμων. τῇ Ἀργ. Ἀσίνῃ πόλι . . . γὰρ etc. Medic. ſic: οἱ δὲ ἐκ τῆς Ἑρμιόνης εἰς τοὺς Ἁλιεῖς· καλοῦνται γὰρ οὕτως. Ἡ δ' Ἀσίνη δῆμος τῆς Ἀργείας ἐστὶ πρὸς τῇ Λακεδαιμονίᾳ Ναυπλίᾳ δὲ (ex emendat Gronovius) ταύτης εἰς τὴν Μεσσηνίαν μετῳκίσθησαν, ᾗ ἐστιν ὁμώνυμος τῇ Ἀργ. Ἀσίνῃ πολίχνη. Ex quibus adparet locum iam olim in libris male adfectum prodiiſſe. Integrum tamen Vatic. ſervaſſe conlatoris ſilentium innuit. Hinc et uncos, qui ante Τίρυνθος et Λακεδαιμόνιοι adpoſiti erant, removi.

11) Caſaubonus malit ὑπὸ Λακεδαιμονίων probante nexu et ipſa

earum Argivi ob rebellionem habitatoribus nudarunt. Incolarum alii a Tirynthe Epidaurum venerunt, alii ab Hermiona ad eos, qui Halieis (id eſt, ſi verbum verbo reddas, piſcatores) dicebantur: alii ab Aſine (qui et ipſe vicus eſt Argiae, propinquus Naupliae) a Lacedaemoniis in Meſſeniam ſunt de-

Argivi. σθησαν· [12] καὶ ἡ ὁμώνυμος τῇ Ἀργολικῇ Ἀσίνῃ πολίχνη. [13] Οἱ γὰρ Λακεδαιμόνιοι, [14] ὥς φησιν ὁ Θεόπομπος, πολλὴν κατακτησάμενοι τῆς ἀλλοτρίας, εἰς ταύτην κατῴκιζον, οὓς ἂν [15] ὑποδέξαιντο τῶν φυγόντων ἐπ' αὐτούς· [16] καὶ οἱ ἐκ τῆς Ναυπλίας ἐκεῖσε ἀνεχώρησαν.

§. 12.

Ἑρμιόνη δ' ἐστὶ τῶν οὐκ [1] ἀσήμων πόλεων· ἧς τὴν παραλίαν ἔχουσιν Ἁλιεῖς λεγόμενοι θαλαττουργοί τινες

ipsa historia. Cf. Pausan. 4, 14, 2. et 34, 6. Recepi, ita tamen, ut uncis additis distinguerem, etsi Gronovius in variis Geogr. vocem Λακεδαιμονίων e margine in contextum perperam receptam delendamque existimat. Vulgo abest ὑπό.

12) Deest aliquid. Sensus est: Et iis in Messeniam translatis ἐγένετο vel ἐκτίσθη ἡ ὁμων. et cet. vid. et Pausan. [cc. II.] *Casaubonus.* Addo Stephanum h. v. Ceterum, nisi aliquid elapsum tacite revocetur, et sensus et nexus claudicent.

13) Ald. Hopper. negligenter οὐ γάρ.

14) Particula haec abest in Paris. et Mosc.

15) Vatic. Paris. Mosc. cum Casaubonn. ὑπεδέξαντο. Post ὑπ' αὐτοὺς Vatic. Mosc. Gem. Pletho.

16) Καὶ οἱ omittunt Paris. Mosc. et hinc ad ἀνεχώρησαν usque Venet. omnia.

1) Ven. ἀσίμων.

deportati, et oppidum Asine, eiusdem cum Argolica nominis. Etenim Lacedaemonii, ut ait Theopompus, ampla ditione potiti, quam aliis eripuissent, in ea collocaverunt, quos ab se confugientes reciperent: eoque Nauplienses recesserunt.

§. 12.

Hermione una est de non obscuris urbibus, cuius marginem maritimum incolunt, qui, quod e mari quaestum fa-

τινες ἄνδρες. Παρ' [2] Ἑρμιονεῦσι δὲ [3] τεθρύλληται, Argivi. τὴν εἰς ᾅδου κατάβασιν [4] σύντομον εἶναι· διόπερ οὐκ [5] ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς ναῦλον.

§. 13.

Δρυόπων δ' οἰκητήριόν φασι [1] καὶ τὴν Ἀσίνην· εἴτ' ἐκ

2) An per ω, vid. Berkel. ad Stephan. p. 351.

3) Mosc. τεθρύληται. Verba παρ' Ἑρμιονεῦσι ad ναῦλον non adparent in Gem. Plet·one.

4) Casaubonn. Vatic. Mosc. συντόμως; Reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 560. p. 217. s. 286. et editis σύντομον. Bene.

5) Vitiose ed. Amstel. ἀντιθέασιν.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 560. p. 217. s. 287. hinc refert: Ἀσίνη καὶ Ἑρμιὼν, Δρυόπων οἰκητήριον, Δρύοπος τοῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος αὐτὰς ἐνταῦθα ἐκ τῶν περὶ Σπερχειὸν τόπων· unde Politus ad Eustathium T. 2. p. 601. in nostro sic subplet: φασὶ τὴν Ἑρμιόνην καὶ Ἀσίνην, in primis cum id testetur Herodotus 8, 73. qui tamen Asinen ad Cardamylen ponit, et Laconicam facit, ab Asine ad Hermionem diversam. Cardamyle enim Messeniaca in Laconicis finibus fuit sinus Messeniaci s. Asinaei, in quo Cardamyle. V. Strabo supra p. 360. Hic vero loquitur noster de Asine Hermionica, quae et inde dicta videtur Δρυόπη. Cf. Stephanus et Etymol. M. At quia Hermionica ab Argivis solo fuit aequata, et Asine alia condita in Messenia, hinc Politus c. l. recte ab Herodoto duas Dryopum urbes enumeratas esse putat, Hermionen, quae sane erat Argolica, et Asinen ad Cardamylen, recteque distinctam Messeniacam, deleta Hermionica, ubi initio Dryopes fuerunt. Quae quidem arguta sunt et impedita. Asinen ad Hermionen possedisse primum Dryopas in Peloponne-

faciunt, Halieis sive piscatores dicuntur. Brevis ad inferos descensus esse dicitur apud Hermionenses: itaque ibi mortuis portorium (Graeci naulum appellant) non imponitur.

§. 13.

Porro Asinen Dryopum fuisse domicilium perhibent; sive

Argivi. ἐκ τῶν περὶ [2] Σπερχειὸν τόπων [3] ὄντας αὐτοὺς Δρύοπος τῦ Ἀρκάδος κατοικίσαντος ἐνταῦθα, ὡς Ἀριστοτέλης φησίν· ἢ [4] Ἡρακλέους ἐκ τῆς περὶ τὸν [5] Παρνασὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτούς. Τὸ δὲ Σκύλλαιον, τὸ [6] ἐν τῇ Ἑρμιόνῃ, [7] ὠνομάσθαι φασὶν ἀπὸ Σκύλ-

nesum transvectos, diserte etiam scribit Pausan. 4, 34, 6. unde ab Argivis expulsi Messeniam concesserint. Sed et Eionem addit Diodor. Sic. 4, 37. adeoque Strabo p. 434. Dryopida olim τετράπολιν fuisse adfirmat. Videtur igitur Eustathius aliunde adiecisse Ἑρμιόνην, quod, cum respuant omnes libri, recipere dubitavi. Tum vero καὶ est *etiam*, i. e. in aliis etiam urbibus.

2) Ald. Σπέρχιον.

3) Ven. ὄντα. Post Mosc. et Paris. κατοικήσαντος nota commutatione. Sic et Aldus et Hopperus, uti iidem paullo inferius Νήσυ, quod recte emendavit Xylander.

4) Lego: ἢ Ἡρακλέυς ἐκ τῆς περὶ τὸν Παρνησσὸν Δωρίδος ἐξελάσαντος αὐτὺς. Vulgata lectio ὑποσολοικίζει. *Casaubonus*. Expuli nunc particulam ὑπὸ ante Ἡρακλέυς praeeuntibus Ven. et Gem. Plethone. Contra recte usitateque de eadem re Herodot. 8, 43. ὑπὸ Ἡρακλέος — ἐξαναστάντες.

5) Ita Paris. ut alibi solet, quod est prosaicorum vulgari dialecto utentium. Neque enim hic poetae narrationem subiectam latere, aliquatenus innuitur. Pro Παρνησὸν dedi igitur Παρνασόν.

6) Absque τῇ Paris. et Mosc. Pro ἐν Xylander posuit ἐπὶ, quia viciniam indicet, uti infra ἐπὶ p. 375. in. Quod etsi recte omnino monuit, non tamen recte recepit. Nempe cum nominibus urbium τὸ ἐν saepe τὴν περίχωρον significat, in primis ubi clades, victoriae narrantur, uti docuerunt Ducker.

sive eos (quod Aristoteles ait) Dryops Arcas eo transtulit: cum ante circa Spercheium habitarent: sive ab Hercule fuerunt e Doride, quae iuxta Parnassum est eiecti. Iam Scyllaeum, quod est Hermionae vicinum, nomen habere aiunt

Σκύλλης τῆς Νίσου θυγατρὸς, ἣν ἐξ ἔρωτος προδοῦσαν Μίνῳ τὴν Νισαίαν [8] καταποντωθῆναί φασιν ὑπ' αὐτȣ̃, δεῦρο δ' ἐκκυμανθεῖσαν, ταφῆς τυχεῖν. Ἠιόνες δὲ κώμη τις ἦν, ἣν ἐρημώσαντες [9] Μυκηναῖοι ναύσταθμον ἐποίησαν· [10] ἀφανισθεῖσα δ' ὕστερον, οὐδὲ ναύσταθμόν ἐστι. Argivi.

§. 14.

[1] Τροιζὴν δὲ ἱερά ἐστι Ποσειδῶνος, ἀφ' οὗ καὶ Ποσει-

cker. ad Thucyd. 1, 100. Wesseling. ad Diodor. 12, 7. Sturz ad Hellanici fragmenta p. 129. et quos memorant. Neque tamen diffiteor, duri aliquid in hoc nexu subesse. At et sic Eustathius ad Dionys. v. 420. Σκύλλαιον τόπος ἐν Ἑρμιόνῃ. Scylax p. 20. Huds. τῆς Τροιζηνίας dixit. Tum et de agro accipi sic commode potest. Ceterum Casaubonus inducta Xylandri emendatione revocavit suffragantibus libris ἐν.

7) Mosc. ex more ὠνομάσθαι.

8) Ald. Hopper. καταποντιωθῆναι.

9) Eustathius ad Homer. Il. 2, 561. p. 217. f. 287. addit ex aliis, opinor, ἢ Ἀθηναῖοι.

10) Omissa haec sunt ad ὕστερον, relicto spatio vacuo, in Paris. et Mosc. ad ἐστὶ in Ven. et Gem. Plethone. Aldus et Hopper. prave ἀφανισθεῖσαν.

1) Mosc. Τροίζην, qui tamen parum sibi in hoc constat. Illud usu receptum. Tum in Paris. deest ποτέ.

aiunt a Scylla Nisi filia: quam a Minoë, quod ei amore ipsius impulsa Nisaeam prodidisset, in mare demersam, fluctibusque eo eiectam sepulturae compotem factam ferunt. Eiones (vox litus significat) pagus fuit, quem hominibus viduatum Mycenaei navale sibi fecerunt: postea temporis deleta, ne navale quidem iam est.

§. 14.

Troezen Neptuno sacra est, unde et Poseidonia (id est

Argivi. σειδωνία ποτὲ ἐλέγετο· ὑπέρκειται δὲ τῆς [2] θαλάττης εἰς πεντεκαίδεκα ςαδίους, οὐδ᾽ αὐτὴ ἄσημος πόλις. Πρόκειται δὲ τοῦ λιμένος αὐτῆς Πώγωνος τοὔνομα Καλαυρία νησίδιον ὅσον τριάκοντα [3] ςαδίων ἔχον τὸν κύκλον· ἐνταῦθα ἦν ἄσυλον Ποσειδῶνος ἱερόν· καί φασι τὸν Θεὸν τοῦτον ἀλλάξασθαι [4] πρὸς μὲν Λητὼ
p. 374. τὴν Καλαυρίαν ἀντιδόντα Δῆλον, πρὸς Ἀπόλλωνα δὲ Ταίναρον ἀντιδόντα Πυθώ. Ἔφορος δὲ καὶ τὸν χρησμὸν λέγει·

Ἶσον τοι Δῆλόν τε Καλαύρειαν τε νέμεσθαι,
Πυθώ τ᾽ ἠγαθέην, καὶ Ταίναρον [5] ἠνεμόεντα.

Ἦν

2) Eustathius ad c. l. hinc repetit: θαλάσσης πεντεκαίδεκα ςαδίων.

3) Venet. Gem. Pletho et edd. ante Casaubonum ςαδίους. Post Aldus, ut alibi, Εὔφορος.

4) Gem. Pletho sic habet: πρὸς Ἀπόλλωνα Καλαυρίαν καὶ Ταίναρον ἀντιδόντα Δῆλον κ. Π. At vulgatus ordo bene habet, quo et exhibet Eustathius ad Dionys. v. 498.

5) Pausan. 2, 33, 2. ἠνεμόεσσαν. Nimirum, quod et monet Stephanus, utroque genere effertur, feminino a Pindar. Pyth. 4, 78. Hic masculinum servant libri et Eustathius ad Dionys. c. l. Alterutrum in oraculo semel edito verum est. Tum metri causa cum Pausania postea scribere visum est Καλαύρειαν pro Καλαυρίαν, etsi idem cum nostro per ι etiam profert.

est Neptunia) olim dicta fuit: urbs non ignobilis, a mari ad XV stadia distans. Ante portum eius, cui Pogoni, id est barbae, nomen iacet Calauria, insula parva, circulo XXX circiter stadiorum contenta: ibi fuit asylum Neptuni, quoniam ferunt permutatione contracta Calauriam pro Delo recepisse a Latona, ab Apolline pro Pythia Taenarum. Et oraculum quoque refert Ephorus:

Par ratio est Delive Calauriaeve tenendae:
Pythia idem tibi sit, quod in auras Taenarus altus.

Fuit

Ἦν δὲ καὶ [6] Ἀμφικτυονία τις περὶ τὸ ἱερὸν τοῦτο, ἑπτὰ πόλεων, αἳ μετεῖχον τῆς θυσίας· ἦσαν δὲ Ἑρμιών, Ἐπίδαυρος, Αἴγινα, Ἀθῆναι, Πρασιεῖς, Ναυπλιεῖς, Ὀρχομενὸς ὁ Μινύειος· ὑπὲρ μὲν οὖν [7] τῶν Ναυπλίων Ἀργεῖοι συνετέλουν, ὑπὲρ Πρασιέων δὲ Λακεδαιμόνιοι. Οὕτω δ' ἐπεκράτησεν ἡ τιμὴ τοῦ θεοῦ τούτου παρὰ τοῖς Ἕλλησιν, ὥστε καὶ Μακεδόνες δυναστεύοντες ἤδη μέχρι δεῦρο ἐφύλαττόν πως τὴν ἀσυλίαν, καὶ τοὺς ἱκέτας ἀποσπᾶν ᾐδοῦντο τοὺς εἰς [8] Καλαυρίαν καταφυγόντας· ὅπου γε οὐδὲ Δημοσθένη ἐθάῤῥησεν Ἀρχίας [9] βιάσασθαι στρατιώτας Argivi.

6) Mosc. Ἀμφικτυωνία, uti Ἁλκυωνία libri in Pausania 2, 37, 5. ubi Sylburg. alia adponit.

7) Neglecto articulo Paris. et Mosc. Hic postea etiam δὲ ante Λακεδαιμόνιοι omittit.

8) Paris. Mosc. Καλαβρίαν. Cf. supra ad p. 369. Ita passim in aliis observatur, veluti Plutarcho in Demosth. c. 29. m. 30. f. in decem oratorum vitis p. 366. (ed. Lips.) Suida h. v. et Δημοσθένης. Cf. Holsten. ad Stephanum p. 155. et omnino de utriusque literae commistione Wessel. ad Diodor. 2, 16. ut praeteream alios. Ceterum sic etiam mutato accentu Καλάβρια scribendum monet Eustathius ad Dionys. c. l.

9) Pro βιάσεσθαι Paris. Mosc. βιάσασθαι, quod, tamquam usitatum atque hic aptum, recepi. Sic enim alii saepe et noster infra p. 381. iii.

Fuit et Amphictyonum conventus quidam ad hoc templum, civitatum septem: quarum nomina Hermione, Epidaurus, Aegina, Athenae, Prasiae, Nauplia, Orchomenus Minyeius: ac pro Nauplia contribuebant Argivi, pro Prasiis Lacedaemonii. Adeo autem veneratio istius Dei apud Graecos invaluit, ut et Macedones Graecia in suam redacta potestatem adhuc ius asyli illaesum servaverint, ac qui supplices in Calauriam confugissent, inde avellere sint veriti: quando Archias etiam armata stipatus manu Demostheni vim ibi inferre non

Argivi. τας ἔχων, [10] ὃς προσετέτακτο [11] ὑπὸ Ἀντιπάτρου ζῶντα ἀγαγεῖν κἀκεῖνον, καὶ τῶν ἄλλων ῥητόρων, ὃν [12] εὕροι, τῶν [13] ἐν αἰτίαις ὄντων [14] ταῖς παραπλησίαις· ἀλλὰ πείθειν ἐπειρᾶτο· οὐ μὴν ἔπεισέ γε, ἀλλ' ἔφθη φαρμάκῳ παραλύσας ἑαυτὸν τοῦ ζῆν. [15] Τροιζὴν δὲ καὶ Πιτθεὺς, οἱ Πέλοπος, ὁρμηθέντες [16] ἐκ τῆς Πισάτιδος, ὁ μὲν τὴν πόλιν ὁμώνυμον ἑαυτοῦ κατέλιπεν, ὁ δὲ Πιτθεὺς ἐβασίλευσεν, ἐκεῖνον διαδεξάμενος. [17] Ἄνθης δ' ὁ προκατέχων πλεύσας [18] Ἁλι-

10) Venet. Gem. Pletho ὡς. Idem vel οἷς Casaubonn.

11) Paris. ὑπ'.

12) Paris. Mosc. ὧν ἂν εὕροι. Venet. ὃν ἂν εὕρῃ. Gem. Pletho εὕρῃ. Cum ad usum linguae parum valeat, vulgatum retinui.

13) Paris. Mosc. ἐν ταῖς αἰτίαις.

14) Casaubonn. ταῖς οὔσαις παρ. Mosc. ταῖς παραπλησίοις οὔσαις. Paris. παραπλησίαις οὔσαις. Vatic. ὄντων οὔσαις ταῖς παραπλησίαις. Possit utique παραπλησίοις praeferri, nisi Graecos passim ab usitata ratione recedere constet. Vid. Fischer. ad Welleri Grammat. Tom. 2. p. 65. Sic hoc ipsum vocabulum variat Polybius.

15) Mosc. Τροιζῆν. V. supra, etsi ibi de urbe.

16) Mosc. ἐπί.

17) Mosc. ἄνερθης. (sic) Paris. αὔτης. Sed Ἄνθης etiam alii tuentur, et noster infra lib. 14. p. 656. Pro eo Pausanias 2, 30, 8. et 31. f. diversa dialecto Ἄνθας.

non fuit ausus, cum ei ab Antipatro iniunctum esset, ut et hunc, et alios qui simili in crimine essent, oratores vivos sibi adduceret: sed verbis eum ex asylo abstrahere frustra est conatus, cum hausto veneno se vita exsolvere Demosthenes occupasset. Praeterea Troezen et Pittheus Pelopis FF. e Pisatide profecti sunt: quorum ille urbem sibi cognominem reliquit, hic ei succedens ibi regnavit. Anthes vero, qui ante ista loca obtinuerat, navibus avectus

[18] Ἁλικαρνασσὸν ἔκτισεν· ἐροῦμεν δ' ἐν τοῖς [19] Καρικοῖς καὶ τοῖς Τρωϊκοῖς. Argivi.

§. 15.

Ἡ Ἐπίδαυρος δ' ἐκαλεῖτο [1] Ἐπίκαρος· Φησὶ γὰρ Ἀριστοτέλης, κατασχεῖν αὐτὴν Κᾶρας, ὥσπερ καὶ Ἑρμιόνην· τῶν δ' Ἡρακλειδῶν κατελθόντων, Ἴωνας αὐ-

18) Mofc. Ald. Hopper. cum Guarino fimplici σ. Sed et alibi nofter fine variatione duplici litera producit, quod fere praeferunt Graeci auctores, etfi difcordibus paffim librariis. V. Wefleling. ad Diodor. Sic. 17, 23. idem et Gronov. ad Herodot. 1. in. Ducker. ad Thucydid. 8, 42. Pro fimplici tamen pugnat Abr. Gronovius ad Iuftin. 2, 12, 33. At fi numis obfequaris, probanda eft potius eius literae geminatio. Tum vide, an huc etiam accentus fedes valeat, etfi fic Παρνασσὸς ubique praeferendum fit.

19) Inter hoc vocabulum et fequens hiatu diftat narratio in Mofc. Ceterum in Ven. defunt verba ἐρῶμεν — Τρωϊκοῖς.

1) Lege meo periculo Ἐπίκαρος. Nam alioqui, qui poterit recte accipi hic locus? Epidaurus vocata eft propterea, quod Cares eam obtinerent. Sed ita effe legendum, ut reponimus, nimis certum eft. Euftathius [ad Homer. Il. 2, 561. p. 217. f. 287.] Κατὰ δὲ τὸν Γεωγράφον καὶ Ἐπίκαρον αὐτὴν οἴονταί τινες, ὡς Καρῶν αὐτήν ποτε κατασχόντων. *Cafaubonus.* Nempe vulgo legitur Ἐπίταυρος. Veram eam Cafauboni emendationem cenfent etiam Vindingius in Hellene p. 53. (Vol. 11. thef. Gron.) et Politus ad Euftathium T. 2. p. 603. qui ex Stephano Strabonem corruptum effe credit, quippe in quo Ἐπίταυρος legitur, etfi contra Stephanum ex depravatis Cdd. Strabonis duxiffe eam formam fuo item iure p. 347. notat Berkelius. Equidem in caufa aperta etiam fine codicum adfenfu recipiendum putavi, quod iam antea fecerat Penzelius.

ctus Halicarnaffum condidit: quam rem in Cariae et Troiae rebus exponemus.

§. 15.

Epidaurus ante Epicarus dicta fuit: Ariftoteles enim et hanc, et Hermionem ait Cares tenuiffe: reverfis autem poftliminio Heraclidis, Ionas fe iis focios eius

Argivi. αὐτοῖς συνοικῆσαι, τοὺς ἐκ τῆς Ἀττικῆς τετραπόλεως συνεπομένους εἰς Ἄργος. Καὶ αὕτη δ' οὐκ ἄσημος ἡ πόλις, καὶ μάλιστα διὰ [2] τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ θεραπεύειν νόσους παντοδαπὰς πεπιστευμένου, καὶ τὸ ἱερὸν πλῆρες ἔχοντος ἀεὶ τῶν τε καμνόντων καὶ τῶν ἀνακειμένων πινάκων, ἐν οἷς ἀναγεγραμμέναι τυγχάνουσιν αἱ θεραπεῖαι, καθάπερ ἐν Κῷ τε καὶ Τρίκκῃ. Κεῖται δ' ἡ πόλις ἐν [3] μυχῷ τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου, τὸν [4] παράπλουν ἔχουσα [5] σταδίων πεντεκαίδεκα,

2) Eustathius c. l. repetit δι' ἐπιφάνειαν.

3) Casaubonn. aliqui, Vatic. Paris. Mosc. μυχοῖς. Eustathius c. l. cum editis omnibus μυχῷ, tantum Aldus vitiose μυκῷ. Ita, μυχῷ, videntur habuisse Ven. et Gem. Pletho, idemque reddidit Guarinus: *in recessu intimo.* Ego utique praeferendum puto.

4) Περίπλουν libri cum Eustathio. At inepta videtur haec vox, quia πόλις illa non circumnavigatur, sed praenavigatur. Quare supra Casaubonus p. 351. in eodem nexu invitis libris dedit παράπλους, hic tamen et lib. 14. p. 632. reliquit. Ita παράπλους refertur ad ostium fluminis lib. 7. p. 305. urbes lib. 8. p. 369. populos maritimos lib. 11. p. 493. f. — At circumnavigantur insulae, sinus, maria, uti Pontus Euxinus, unde κύκλος, περίμετρον, περίδρομος explorantur, quae verba etiam invicem promiscuo usu ponuntur, et sic περίοδος explicatur ab Hesychio. Exempla subministrant in primis libri 2. 10. et 13. Et sic Scylax p. 21. Hudf. non dixit περίπλους, sed παράπλους τῆς Ἐπ-

eius habitandae adiecisse, qui ex Attica tetrapoli eos ad Argos comitati fuerant. Haec quoque urbs obscura non est: maxime propter Aesculapium, qui ibi claret, crediturque omnis generis morbos depellere, semperque templum refertum habet aegrotantibus, ac tabellis dedicaticiis, in quibus, quo quisque morbo liberatus fuerit, consignatum extat, sicut et in Co et Triccae. Sita est Epidaurus in intimo secessu sinus Saronici, XV stad. praeter-

δεκα, βλέπουσα πρὸς ἀνατολὰς θερινάς· περικλείεται δ᾽ ὄρεσιν ὑψηλοῖς μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν, ὥστ᾽ ἐρυμνὴ κατεσκεύασται φυσικῶς πανταχόθεν. Argivi. Μεταξὺ δὲ Τροιζῆνος καὶ Ἐπιδαύρου χωρίον ἦν ἐρυμνὸν, Μέθανα, καὶ χερρόνησος ὁμώνυμος τούτῳ. [6] Παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἔν τισιν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται, ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν· διόπερ οἴεταί τινας p. 375. ἐξαπατηθέντας ὁ Σκήψιος Δημήτριος τὴν [7] ἐπὶ τῇ Τροιζῆνι Μεθώνην ὑπονοεῖν· καθ᾽ ἧς ἀράσασθαι λέγεται τοὺς ὑπὸ Ἀγαμέμνονος πεμφθέντας ναυτολόγους, μηδέ ποτε παύσασθαι τειχοδομεῖν· οὐ τού-

Q 2 των,

Ἐπιδαύρου χώρας. Ita παραῤῥεῖν et περιῤῥεῖν inter se differunt. Non igitur temere miratur Politus ad Eustathium T. 2. p. 603. quod non viderint viri docti, hic παράπλουν reponendum esse, quod antea reposuisse Casaubonum indicavi. Notum autem, quam saepe παρὰ et περὶ invicem in libris commutentur. Sic hic paullo post. His igitur rationibus inductus pro περίπλους posui παράπλους, flagitante sensu et nexu.

5) Mosc. στάδια.

6) Vatic. περί.

7) Ald. Hopper. ἐν τῇ Τροιζῆνι, uti supra p. 373. Σκύλλαιον τὸ ἐν τῇ Ἑρμιόνῃ. Pro ὑπὸ Paris. post ὑπ᾽.

tervectione navali, aestivo ortui opposita: ad mare usque montibus altis includitur, ut natura loci undiquaque sit probe munita. Troezenem inter ac Epidaurum locus fuit munitus Methana, eiusdemque nominis peninsula: apud Thucydidem quidam codices Methonem habent, cognominem Macedonicae, in cuius obsidione oculus fuit Philippo excisus. Itaque etiam Demetrius Scepsius opinatur quosdam deceptos intelligere Methonem Troezeni vicinam eam, cui imprecatos ferunt nautarum legendorum gratia ab Agamemnone missos, ne unquam finem facerent muros aedificandi: cum non hi, sed Ma-

Argivi. των, ἀλλὰ τῶν Μακεδόνων ἀνανευσάντων, ὥς φησι Θεόπομπος· τούτους δ' οὐκ εἰκὸς, ἐγγὺς ὄντας, ἀπειθῆσαι.

§. 16.

Αἴγινα δ' ἔστι μὲν καὶ τόπος τις τῆς Ἐπιδαυρίας· ἔστι δὲ καὶ νῆσος [1] πρὸ τῆς ἠπείρου ταύτης, ἣν ἐν τοῖς ἀρτίως παρατεθεῖσιν ἔπεσι [2] βύλεται φράζειν ὁ ποιητής· διὸ καὶ γράφουσί τινες,

Νῆσόν τ' Αἴγιναν, —

ἀντὶ τοῦ,

Οἳ δ' ἔχον Αἴγιναν, —

διαστελλόμενοι τὴν ὁμωνυμίαν. Ὅτι μὲν οὖν τῶν σφόδρα γνωρίμων ἐστὶν ἡ νῆσος, τί δεῖ λέγειν; ἐντεῦθεν γὰρ Αἰακός τε λέγεται καὶ οἱ ὑπ' [3] αὐτόν. Αὕτη δ' ἐστὶν ἡ καὶ θαλαττοκρατήσασά ποτε, καὶ περὶ πρωτείων ἀμφισβητήσασά ποτε πρὸς Ἀθηναίους ἐν τῇ περὶ Σαλαμῖνα ναυμαχίᾳ κατὰ τὰ Περσικά. Λέγεται

1) Ald. Hopper. πρὸς τῆς.
2) Mosc. βύλεται φράζειν.
3) An αὐτῷ, ut in hoc nexu alibi?

Macedones militiam detrectarint, ut ait Theopompus: alteros enim ita in vicinia sitos probabile non erat recusaturos.

§. 16.

Aegina et locus est Epidauriae, et insula ante continentem istam, quam in paulo ante adductis versibus intelligi voluit Homerus. Itaque nonnulli ambiguitatis discernendae gratia scribunt,

Insulam et Aeginam. —

Neque vero opus est de huius insulae nobilitate differere: cum Aeaci patria fuerit et eius subditorum: haec est quae et maris aliquando imperium obtinuit, et bello Persico in navali certamine ad Salaminem peracto de palma cum Atheniensibus contendit. Circulus quo ambitur

ται δὲ ϛαδίων ἑκατὸν [4] ὀγδοήκοντα ὁ κύκλος τῆς νήσου· πόλιν δ' ὁμώνυμον ἔχει τετραμμένην πρὸς Λίβα· περιέχουσι δ' αὐτὴν ἥ τε Ἀττικὴ, καὶ ἡ Μεγαρὶς, καὶ τῆς Πελοποννήσου τὰ [5] μέχρι Ἐπιδαύρου, σχεδόν τι ἑκατὸν [6] ϛαδίους ἑκάϛη διέχουσα· τὸ δὲ ἑωθινὸν μέρος καὶ τὸ νότιον| πελάγει κλύζεται τῷ τε Μυρτώῳ καὶ τῷ Κρητικῷ· νησίδια δὲ περίκειται πολλὰ μὲν πρὸς τῇ ἠπείρῳ· Βέλβινα δὲ πρὸς τὸ πέλαγος ἀνατείνουσα· ἡ δὲ χώρα αὐτῆς κατὰ [7] βάθους μὲν γεώδης ἐϛὶ, πετρώδης δ' [8] ἐπιπολῆς, καὶ μάλιϛα ἡ [9] πεδιάς· Argivi.

4) Secuti ſumus veteres codices, qui ὀγδοήκοντα habent pro πεντήκοντα. *Caſaubonus.* Nempe πεντήκοντα legebatur ante Caſaubonum. Sed ὀγδοήκοντα vel literis integris vel numeri ſigno exprimunt codices. Inter utrumque pendent Agathemer. 1, 5. et Plinius 4, 19. ſ. 12. quorum ille ſtadia habet 160. hic 20. M. P. Sed Eudocia in violario p. 297. (in Villoiſ. anecd. Gr. Vol. 1.) et Euſtathius ad Dionyſium v. 512. qui aperte hunc Strabonis locum reddunt, cum MſS. ſcribunt ρ'π'.

5) Pariſ. μέχρις. Idem ante σχεδόν τι inſerit καὶ.

6) Ante Caſaubonum ϛάδια, crebra variatione.

7) Pariſ. Moſc. βαθμοὺς. Euſtathius c. l. ad ſenſum ἐν βάθει.

8) Moſc. ἐπιπολλῆς, uti etiam evulgarunt Aldus et Hopper. Sed in Moſc. ſuperſcriptum eſt λ ſimplex.

9) Pariſ. παιδιὰς, ut infra p. 375. ſ. παιδιά. Hinc forte vitium irrepſit lib. 2. p. 105. in verbis παιδικῆς μετρήσεως pro πεδινῆς μετρήσεως.

tur inſula, ſtadiorum dicitur CL. Urbem habet cognominem, ſitam verſus Africum. Circumiacent eam Attica et Megarica, et Peloponneſi partes, quae usque ad Epidaurum porriguntur, ſingula fere C ſtadiorum intervallo remota. Orientale et auſtrinum latera Myrtoo ac Cretico mari alluuntur. Exiguae inſulae circumiacent verſus continentem multae, Belbina autem verſus altum. Ager in profundo gleboſus eſt, in ſuperficie ſaxoſus, ma-

Argivi. διάς· διόπερ [10] ψιλὴ πᾶσά ἐστι, κριθοφόρος δὲ ἱκανῶς· [11] Μυρμιδόνας δὲ κληθῆναί φασιν, οὐχ' ὡς ὁ μῦθος, τοὺς Αἰγινήτας, ὅτι, [12] λοιμοῦ μεγάλου συμπεσόντος, οἱ μύρμηκες ἄνθρωποι γένοιντο κατ' εὐχὴν Αἰακοῦ· ἀλλ' ὅτι μυρμήκων τρόπον ὀρύττοντες τὴν γῆν, [13] ἐπιφέροιεν ἐπὶ τὰς πέτρας, ὥστ' ἔχειν γεωργεῖν, ἐν δὲ τοῖς ὀρύγμασι οἰκεῖν φειδόμενοι πλίνθων.

10) Eustathius cum Eudocia male ὑψηλή, et deinceps Ven. πᾶσιν.

11) Hinc ad χαράδραν omnia desunt in Gem. Plethone.

12) Casauboniani aliqui λιμοῦ ex commistione et facili nec insolita. Cf. Sylburg. ad Pausan. 2, 32. p. 187. Davisius ad Maxim. Tyr. diss. 38, 3. Λοιμοῦ hic probatur ex aliis libris, concordante Guarino, et auctorum narrationibus, inprimis Ovidii Metam. 7, 523. Ita vero etiam Eustathius et Eudocia cc. ll. λοιμοῦ συμπεσόντος.

13) Ven. ἐπισπέροιεν pro ἐπισπείροιεν, quod adhuc in omnibus editionibus ferebatur. Reliqui codices, et Casauboniani et mei, quibuscum consentit Guarini interpretatio, ἐπιφέροιεν, quod vel ipse nexus probat, quia terra egesta petras agriculturae causa obduxerunt, quod sationem involvit. Accedunt alii auctores, qui idem narrant, in quibus Theagenes historicus apud Tzetzem ad Lycophr. v. 176. et Schol. Pindari ad Nem. 3, 21. (ubi quidem Θεογένης legitur) qui sic: ὀρυττομένην γῆν ἐπὶ τὰ γεώργια ἀναφέρειν. Denique Eudocia et Eustathius habent ἐπέφερον ταῖς πέτραις, et, si sensum spectes, hic etiam ad Homer. Il. 1, 180. p. m. 58. in. Non igitur dubitavi, eam vocem revocare.

maxime in plano: itaque totum illud solum nudum est, satis tamen hordei ferax. Myrmidones vero appellantur Aeginetae, sicuti traditur, non quod (velut fabulae iactant) magna oborta peste formicae, Aeaco votis id impetrante, in hominum naturam sint mutatae: sed quod formicarum in morem terram fodientes in saxa semen coniicerent, ut agriculturam exercere possent: et quod laterum coctorum penuria in fossis habitarent. Insula haec an-

θων. Ὠνομάζετο δ' [14] Οἰνώνη πάλαι, ὁμώνυμος Argivi.
δυσὶ δήμοις τῆς Ἀττικῆς, τῷ τε πρὸς Ἐλευθεραῖς,

[15] Οἰνόη

Σύγχορτα ναίειν πεδία, ταῖς τ' Ἐλευθεραῖς·

καὶ

14) Ita omnes libri cum Guarino et Euſtathio ad Homer. Il. 2, 562. p. m. 218. in. et ad Dionyſ. c. l. aliisque Geographis. At recte in hoc nomine hic haeſerunt docti viri, quia in pagis Atticis Οἰνώνη non invenitur, immo Οἰνόη de utraque. Vid. Meurſius de populis Atticae ſ. v. Οἰνόη et Corſinus in faſtis Att. Tom. I. p. 241. Aut igitur graviſſime lapſus eſt Strabo, qui tamen Οἰνόην pagum infra p. 383. commemorat, et alterum Aeginae inſulae nomen bene noſſe debuit, aut excidit alterum nomen Οἰνόη, uti quidem acute iudicat Politus ad Euſtathium Tom. 2. p. 604. ſic ut legendum ſit, πάλαι καὶ Οἰνόη ὁμών. An vero alibi hoc nomine illa inſula occurrat, compertum non habeo. *Oenopia* quidem legitur apud Pindarum Iſthm. 8, 45. et Ovidium Metam. 7, 473. Cf. Holſten. ad Stephan. p. 14. et Staveren. ad Hygini fab. 52. p. 116. Sed et hoc remotius accedit ad Οἰνόη et magis notandum, quam probandum videatur. Quod Hopperus hic dedit Οἰνώη, factum id eſt negligentia, ut ſubiuncta docent. Ceterum hinc Οἰνώνη adhaeſit etiam iis, quae deinceps memorantur. Poſt Medic. cum Euſtathio ad Homer. c. l. ſcribit ὁμωνύμως.

15) Vulgo Οἰνώνης, quod nec codices recuſant. At ferri in hoc nexu, cum de pago dicatur, nequit, et metri ratio reſpuit. Caſaubonus emendat igitur Οἰνόη, adſentiente Vindingio in Hellene p. 239. (Vol. 11. theſ. Gron.) qui ſimul recte verba haec diſtinxit, quae antea uno verſu continebantur. Et hinc Xylander reddiderat Latine: *Herboſa incolere prata Oenones prope Eleutheras.* Sunt enim ſenarii, quorum prior extremum

antiquitus Oenone fuit nominata, nomine communi cum duobus Atticae pagis: quorum alter ad Eleutheras fuit, unde illud

Oenoae
Eleutherisque agros tenere proximos;

alter

Argivi. καὶ μία τῶν ἐκ τετραπόλεως τῆς περὶ Μαραθῶνα, καθ' ἧς ἡ παροιμία, [16] Οἰνόη τὴν χαράδραν. Ἐπῴκησαν δ' αὐτὴν Ἀργεῖοι, καὶ Κρῆτες, καὶ Ἐπιδαύριοι, καὶ Δωριεῖς· ὕστερον δὲ κατεκληρούχησαν τὴν
p. 376. νῆσον Ἀθηναῖοι· ἀφελόμενοι δὲ Λακεδαιμόνιοι τοὺς Ἀθηναίους τὴν νῆσον, ἀπέδοσαν τοῖς ἀρχαίοις οἰκήτορσιν. Ἀποίκους δ' ἔστειλαν Αἰγινῆται, εἴς τε Κυδωνίαν τὴν ἐν Κρήτῃ, καὶ εἰς [17] Ὀμβρικούς. Ἔφορος δ' ἐν Αἰγίνῃ ἄργυρον πρῶτον κοπῆναί φησιν ὑπὸ [18] Φεί-

mum verbum subpeditavit. Secutus sum Vindingii descriptionem. Tum πρὸς revocavi ex edd. Aldi et Hopperi, cum in ceteris πρὸ legeretur. Post vocem Ἐλευθεραῖς excidisse videtur ὡς τὸ vel simile aliquid, quod testimonium poetae indiceret.

16) Ita et hic, refragantibus licet Mſstis, pro Οἰνώνη, quod edd. occupat, legendum esse, ex supra dictis adparet, et auctores alii suadent, veluti Suidas, qui idem proverbium memorant.

17) Ex penultima accentum movi in ultimam, quo loco posuit Aldus et Casaubonus lib. 5. p. 216. 240. etsi Ὄμβρικοι etiam legitur in Stephano. At illud praecipiunt Grammaticorum leges, quas secutae sunt Dionis Cassii editiones in fragm. lib. 34, 144. Antea in Paris. exstat Κοιδονίαν, post in ed. Aldi, ut alibi, Εὔφορος.

alter Marathoni vicinus, in quem est proverbium: Oenoe torrentis alveum. Incoluerunt hanc insulam Argivi, Cretenses, Epidaurii, Dorienses: postea temporis Athenienses sorte colonis suis eam diviserunt: Lacedaemonii autem eam Atheniensibus ademptam pristinis reddiderunt incolis. Colonos miserunt Aeginetae et in Cydoniam Cretae, et in Umbricos. Ephorus in Aegina primo argentum a Pheidone

[18] Φείδωνος· [19] ἐμπορεῖον γὰρ γενέσθαι διὰ τὴν λυπρότητα τῆς χώρας, τῶν ἀνθρώπων θαλαττουργούντων ἐμπορικῶς· ἀφ' οὗ τὸν ῥῶπον Αἰγιναίαν [20] ἐμπολὴν λέγεσθαι. Argivi.

Q 5 §. 17.

18) Ita recte omnes libri, quibuscum et alii auctores congruunt. Negligenter igitur Eustathius ad Homer. Il. 2, 562. p. 218. f. 288. Φειδίου. Nec minus post: γέγονε δὲ λαμπρὸς διὰ λυπρότητα χώραν. At melius antea reddit hinc ἀργύριον, quod etiam locum omnino habere possit, uti est in Plutarcho Vol. 7. p. 581. ed. Lips. κόπτειν νόμισμα, ut Latini *cudere, ferire, percutere numos.* Noster supra p. 358. de Phidone: νόμισμα χαράττειν. Neque tamen vulgatam omnium lectionem damno. Notum illud de triumviris apud Romanos.

19) Mosc. cum edd. ante Casaubonum ἐμπόριον, ut saepe alibi, etiam in aliis auctoribus. Sic in nostro lib. 3. p. 159. sq. modo per ει, modo per ι scribitur. Cf. ad Polyb. 3. 91. in. ubi ει receptum malit Schweighaeuserus. Retinui hic ἐμπορεῖον, accentu tantum mutato pro ἐμπόρειον, quod alibi, veluti lib. 16. p. 668. recte excusum est. Si verum intercedit discrimen, ἐμπορεῖον de mercatura dictum videtur, ἐμπόριον de foro mercantium et loco, uti auctor Etym. M. p. 336. explicat, unde *Emporiae* in Hispania penultimam corripit, veluti apud Sil. Ital. 3, 369. etsi in Gr. etiam passim ει reperitur. Tum vero etiam Mosc. lectio stare possit.

20) Sic pro vulgato ἐμπολεῖν Casaubon. Ven. (hic etiam Αἰγινέαν) Paris. Mosc. quod rectum puto, dummodo praeponas cum Aldo et Hoppero Αἰγιναίαν, quod et innuit Cd. Ven. Et sic Guarinus vertit: *Aegineticam mercaturam.* Suadet id etiam, ni fallor, τὸν ante ῥῶπον. Tum ἐμπολὴ etiam alibi cum gentilibus ponitur, veluti Αἰγυπτία, Φοίνισσα. Probat porro vox Αἰγινοπῶλαι apud Hesychium T. 1. p. 137. Atque ita etiam ex-

done cusum fuisse scribit: cum ea insula esset facta emporium, insulanis ob terrae sterilitatem in mari negotiantibus: unde et dici coeptum, Aliquem viles Aeginetarum merces tractare.

§. 17.

Argivi.

§. 17.

Ὁ δὲ ποιητὴς [1] ἔνια μὲν [2] χωρία λέγει συνεχῶς, ὥσπερ [3] καὶ κεῖται·

Οἵθ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα, —

καὶ

Οἵδ' Ἄργος τ' εἶχον, Τίρυνθά τε [4] τειχιόεσσαν.
[5] Ἑρμιόνην, Ἀσίνην τε [6] βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας
[7] Τροιζῆν', Ἠϊόνας τέ —

[8] Ἀλ-

explicat Cael. Rhodigin. Lectt. antiqu. 21, 23. p. 821. f. Eadem vero huius vocis varietas in Moeride h. v. Schneiderus tamen in Lex. Gr. f. v. ῥῶπος componit ῥῶπον Αἰγιναῖον, quod ſubiuncto vocabulo ἐμπολὴν explicari putat. Ego propoſitam lectionem non deſero.

1) Ita omnes libri ſcripti, et ante Xylandrum editi. Hic tamen poſuit ἐνίοτε, quod ad priorem lectionem revocavit Caſaubonus.

2) Ante Caſaubonum χώρας, quod cum ἔνια in gratiam minime redigatur. Quare etiam ἔνια in ἐνίοτε mutavit Xylander.

3) Τὸ καὶ hic et poſt excludunt Aldus et Hopperus; poſt Parif. Moſc. et Xylander.

4) Ignorant hanc vocem Parif. Moſc. Ven.

5) Parif. Ἑρμιόνην τ'.

6) Verba βαθὺν — ἐχούσας non addiderunt Parif. Moſcov. Ven.

7) Parif. Moſc. Τροιζῆνά τε. Ald. Τροιζῆνα τ' Ἠόνάς τε. Hopper. Τροιζῆν τ' Ἠιόνάς τε. Cf. Homer. Il. 2, 561.

§. 17.

Iam Homerus aliquando regiones continenter deſcribit, ut et ſitae ſunt, ut in his.

Quique Hyriam coluere, atque Aulida —

et

Argos qui tenuere, et qui
Tirynthia clauſtra,
Hermionemque, Aſinemque,
ſinus qua ſtringitur altus.
Troezenem, Eionaſque —

Ali-

[8] Ἄλλοτε δ' οὐχ ὡς ἔστι τῇ τάξει, Argivi.

Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε

Θέσπειαν Γραῖάν τε —

[9] Τά τ' ἐν ἠπείρῳ ταῖς νήσοις συμφράζει,

Οἵ' Ἰθάκην εἶχον, —

Καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο· —

τὰ γὰρ Κροκύλεια ἐν τοῖς [10] Ἀκαρνᾶσιν. Οὕτω δὲ καὶ νῦν τῇ Αἰγίνῃ [11] τὸν Μάσητα συνῆψεν, ὄντα τῆς Ἀργολικῆς ἠπείρου. [12] Θυρεὰς δὲ Ὅμηρος μὲν [13] οὐκ ὀνό-

8) Parif. ἄλλωτε δέ. Poft idem Σχοῖνον abiecto τε.

9) Parif. Mofc. τάς τ', hic etiam in fequ. ἐν ἠπειρώταις τὰς νήσους συμφράζει τάς. — Sic Aldus. Hopperus τάς τ' ἐν Ἠπειρώταις νήσους, quod nexu poftulante ad receptam formam reduxit Xylander, adprobantibus etiam reliquis codicibus.

10) Gem. Pletho ἐν τῇ Ἠπείρῳ. Ἀκαρνᾶσι pro Ἀκαρνάσι dedi cum Mofc. Cf. Schweighaeufer. ad Polyb. 4, 5, 10.

11) Epitome p. 119. Hudf. τὴν Μάσητα.

12) Parif. Mofc. Θυραίας, uti Aldus et Hopperus cum Guarino. Sed ε probatur praeter gentile Θυρεάτης, ut Τεγεάτης, ex Stephano aliisque, qui producuntur ad Thucydidem 4, 58. ab Holftenio ad Stephanum p. 141. Sylburg ad Paufan. 8, 3. p. 602. eodemque et Facio ad 2, 29, 5. et Meurfio in Mifcellan. Lacon. 4, 13. et quos nominant, unde fimilem corruptionem difces, quam et cognata urbium nomina experta funt, veluti Ἀραιθυραία in Paufania 2, 12, 5. Sed conferatur de his

Alicubi ordinem conturbat: ut

Schoenumque, Scolumque —

et

Thespeiam, Graeamque —

Et infulis ea annumerat, quae funt in continente.

Qui tenuere Ithacam —

Queis fedes Crocyleia: —

eft enim Ithaca infula: Crocyleia autem funt in Acarnania. Eodem modo hic cum Aegina Mafetem coniunxit, qui in Argolica fitus eft continente. Thyream autem Homerus non nomi-

Argivi. ὠνόμασεν· οἱ δ' ἄλλοι θρυλλοῦσι· περὶ ὧν Ἀργείοις καὶ Λακεδαιμονίοις συνέστη ἀγὼν, [14] τριακοσίοις πρὸς τριακοσίους· ἐνίκων δὲ Λακεδαιμόνιοι, στρατηγοῦντος Ὀθρυάδα· εἶναι δέ φησι τὸ χωρίον τοῦτο Θουκυδίδης ἐν τῇ [15] Κυνουρίᾳ κατὰ τὴν μεθορίαν τῆς Ἀργείας καὶ τῆς

his Schweighaeuferus ad Polyb. 4, 6, 2. Eadem variatio nominum in έα, uti Ἀρέα, obfervatur et alibi. Cf. poft §. 19. n. 2. Mirum tamen videtur, quod numero plurali fcripfit nofter, cum in Thucydide ipfo, quem adlegat, 4, 56. et 5, 41. legatur Θυρέα, in fingulari, quo et alii auctores utuntur, etfi plura nomina utroque numero ufurpantur. Illud tamen volunt libri omnes, quod ideo non mutavi; tantum pro Θυρέας fcripfi Θυρεάς.

13) Bene hanc particulam, et alibi elapfam, inferuit Xylander addicentibus etiam Msstis et Guarino.

14) Uterque numerus cum interpofito πρὸς deeft in Parif. relicto fpatio vacuo. Mofc. bis dat τ fuperfcripto π. Tum Parif. omifit etiam φησί.

15) Venet. Parif. Guarinus, Ald. Hopperus Κυνοσουρίᾳ, uti in Thucydide 4, 56. et Luciani Icaromenippo c. 18. libri quidam cum huius Scholiafte. Praeterea in Thucydide Κυνουργία, in Stephano f. v. Θυρέα Καινουργία editiones etiam exhibent, uti notarunt interpretes. Verum nomen, quod praeter reliquos codices probant etiam alii auctores, eft Κυνουρία, uti et hic olim recte emendaverat Hartungus in Face Gruteri T. 2. p. 666. et Straboni reftituit Xylander. Ita etiam ipfum nomen in locorum ferie ponit Stephanus. Cf. Strabo fupra p. 730.

navit, de qua apud alios trito fermone traditur trecentos Argivos cum totidem Lacedaemoniis pugna decrevisse, ac victoriam Spartanis aftu Othryadae fuiffe partam. Sitam effe ait Thucydides in Cynuria, ubi fines Argiae et

τῆς Λακωνικῆς. Εἰσὶ δὲ καὶ [16] Ὑσιαὶ, τόπος γνώριμος τῆς Ἀργολικῆς· καὶ Κεγχρεαὶ, αἱ κεῖνται ἐπὶ τῇ ὁδῷ [17] τῇ ἐκ Τεγέας εἰς Ἄργος, διὰ τῦ Παρθενίου ὄρους καὶ τῦ [18] Κρεοπώλου. Ὅμηρος δ' αὐτὰς οὐκ οἶδεν, οὐδὲ τὸ [19] Λυκούργιον, οὐδ' Ὀρνεάς· κῶμαι Argivi.

16) Mosc. hic et infra lib. 9. p. 404. Ὑσίαι cum edd. Pausaniae 2, 25, 8. et de Boeotica cum Strabone c. l. Harpocration h. v. Euripides in Bacch. v. 750. de utraque numero quidem singulari Stephanus Ὑσία, uti plura locorum nomina promiscue solent efferri. In Thucydide quidem 5, 83. variatur, Ὑσιαὶ tamen editur.

17) Paris. τῆς ἐκ — Παρθένυ. Vulgatam Παρθενίυ probant cum ceteris libris et alii auctores et Strabo infra p. 389. ubi nihil mutat Paris.

18) Paris. et Guarinus Κρεσπώλυ. Medic. Κρεωπόλυ. Standum plerisque libris in ignoto monte. Unde Spanhemius ad Callimachum in Pallada v. 40. Κρειόπολος in adlegato hoc Strabonis loco duxerit, ignoro. Nempe Κρεῖον Callimachi idem mons putatur ab interpretibus, quibus et suffragatur du Theil in Memoires de Litterature — de Paris Tom. 39. p. 239.

19) Ita omnes libri *Tz.* De hoc nihil reperio; sed Lyrciam, oppidum medium inter Argos et Orneas 60 stadia utrimque distans. De hoc et Orneis vid. Pausan. 2, 25. *Casaubonus.* Optime Casaubonus mutavit et legit Λυρκείαν, et addit ad marginem paullo post legi ὁμωνύμως [at de huius quidem vocis mutatione nihil. *Tz*] τῷ ὄρ. τῷ . . . . . αἱ δὲ etc. Debuit confidenter supplere τῷ Λυρκίῳ, ut sit, ὁμωνύμως τῷ ὄρει τῷ Λυρκίῳ, quando ipse Strabo id docet satis expresse supra p. 370. ubi de Argis urbe: ἐςὶ δ' αὐτῆς πλησίον ὁ Ἴναχος χαραδρώδης ποταμὸς, ἔχων τὰς πηγὰς ἐκ Λυρκίυ τῦ κατὰ τὴν Κυνυρίαν ὄρυς

et Laconicae coëunt. Sunt et Hysiae locus Argolicae nobilis: et Cenchreae sitae in via, quae Tegea Argos ducit per montem Parthenium et Creopolum. Homerus ista loca non novit, sicut neque Lycurgium, neque Orneas,

Argivi. μαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας, ἡ μὲν ὁμώνυμος [20] τῷ ὄρει, αἱ δὲ ταῖς Ὀρνεαῖς, ταῖς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις.

§. 18.

[1] Τῶν δὲ κατὰ Πελοπόννησον πόλεων ἐνδοξόταται γεγόνασι καὶ μέχρι νῦν εἰσιν Ἄργος τε Σπάρτη τε· διὰ δὲ τὸ πολυθρύλλητον ἥκιστα δεῖ μακρολογεῖν περὶ αὐτῶν· τὰ γὰρ ὑπὸ πάντων εἰρημένα λέγειν δόξομεν.

ὄρους τῆς Ἀρκαδίας. *Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p.* 313. Vitium hic latere, senserat etiam Ortelius, et *Ligyrgum.* Polybii 4, 70. in. esse putavit. Vid. in Thes. Geogr. h. v. At et vulgatam ibi antea lectionem non solum falsam esse docuit Schweighaeuserus ad c. l. et ad 4, 11, 5. reposuitque Ὀλίγυρτον, sed et mons ille ad Arcadiam pertinet, nec habuit urbem cognominem, etsi talem memorat Ortelius. At id de Lyrceo constat ex Pausania 2, 25, 4. et 5. qui et aptum huic loco situm probat. Tum haec emendatio prope abest a librorum vestigiis. Neque tamen recipere ausus sum; recipienti tamen non reluctabor.

20) Casaubonn. Vatic. Ven. Paris. Mosc. τῷ ὄρει τῷ . . . . αἱ δὲ —. Gem. Pletho totum hunc locum sic informavit: κῶμαι δ' εἰσὶ τῆς Ἀργείας, ὧν ἡ ἑτέρα ὁμώνυμος ταῖς Ὀρνεαῖς ταῖς μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος ἱδρυμέναις.

1) Abest δὲ a Vatic. et Ven. insertum gerit Mosc. Casaubonus ex suis libris adfert Τῶν γοῦν. Gem. Pletho habet Τῶν μὲν οὖν κατὰ —

neas, pagos Argiae: quorum ille idem cum monte gerit nomen, hic cum Orneis inter Corinthum et Sicyonem situs.

§. 18.

Sed omnium, quae in Peloponneso sunt, urbium illustrissimae fuerunt suntque etiamnum Argos ac Sparta: ut propter earum celebritatem vulgatam non sit nobis prolixior de iis sermo instituendus, ne ab omnibus dicta repetere videamur. Anti-

ξομεν. Τὸ παλαιὸν μὲν οὖν ηὐδοκίμει τὸ Ἄργος μᾶλλον· ὕστερον δὲ καὶ μέχρι παντὸς [2] ὑπερεβάλλοντο Λακεδαιμόνιοι, καὶ διετέλεσαν τὴν αὐτονομίαν φυλάττοντες· πλὴν εἴ τι που μικρὸν προσπταίειν αὐτοὺς συνέβαινεν. Ἀργεῖοι δὲ Πύρρον μὲν οὐκ ἐδέξαντο, [3] ἀλλὰ πρὸ τοῦ τείχους ἔπεσε, γραϊδίου τινὸς, ὡς ἔοικε, κεραμίδα ἀφέντος ἄνωθεν ἐπὶ τὴν κεφαλήν· ὑπ᾽ ἄλλοις δ᾽ ἐγένοντο βασιλεῦσι· μετασχόντες δὲ τοῦ τῶν Ἀχαιῶν συστήματος, σὺν ἐκείνοις εἰς τὴν τῶν Ῥωμαίων ἐξουσίαν ἦλθον καὶ νῦν συνέστηκεν ἡ πόλις, δευτερεύουσα τῇ τάξει μετὰ τὴν Σπάρτην. Argivi. p. 377.

§. 19.

Ἑξῆς δὲ [1] λέγωμεν περὶ τῶν ὑπὸ Μυκήναις καὶ

τῷ

2) Medic. Mosc. ὑπερεβάλοντο, ut alibi similia permutantur. Post Aldus vitiose διετέλευσαν.

3) Venet. Paris. Mosc. ἀλλὰ καὶ, quod probum censeo. Gem. Pletho facto subplemento sic: ἀλλὰ βιασάμενος τὴν εἴσοδον ἐντὸς τοῦ τείχους ἔπεσε. Cf. Iustin. 25, 5. in.

1) Aldus, Hopperus cum Paris. λέγομεν. Cf. lib. 7. p. 289. f. et alibi. Post Mosc. οὕτω, magis id quidem ad usum et praecepta

tiquitus quidem fama Argos superabat: sed inferioribus temporibus Spartani per omne tempus superiores fuerunt, libertatem suam perpetuo servantes: nisi quod exiguis quibusdam in rebus offenderunt. Argivi sane Pyrrhum non admiserunt, sed is ante muros cecidit, coniecta in caput eius a vetula (ut aiunt) quadam tegula: sub aliis tamen regibus fuerunt: cumque in Achaicum se corpus inseruissent, una cum eo in Romanorum venerunt potestatem: atque etiamnum constat urbs, secunda a Lacedaemone dignitate.

§. 19.

Deinceps iam dicamus de iis locis, quae Mycenis et Aga-

Argivi. τῷ Ἀγαμέμνονι τεταγμένων τόπων ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν νεῶν· ἔχει δ' οὕτως τὰ ἔπη·

Οἵδε Μυκήνας εἶχον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον,
Ἀφνειόν τε Κόρινθον, εὐκτιμένας τε [2] Κλεωνὰς,
Ὀρνειάς τ' ἐνέμοντο, Ἀραιθυρέην τ' ἐρατεινὴν,
Καὶ Σικυῶν', ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευεν.
Οἵθ' [3] Ὑπερησίην τε, καὶ αἰπεινὴν Γονόεσσαν,
Πελλήνην τ' εἶχον, [4] ἠδ' Αἴγιον ἀμφενέμοντο,
Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα, καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.

Αἱ μὲν οὖν Μυκῆναι νῦν [5] οὐκέτι εἰσίν· ἔκτισε [6] δ' αὐτὰς

cepta Grammaticorum. Vid. Thomas Magister h. v. et Hesychius sub οὑτωσί. Sed nec alterum exemplis destituitur.

2) Mosc. Κλεωνᾶς. Tum idem Ἀραιθυραίην, ut Aldus; de qua commutatione utriusque formae paulo superius dictum est. Proximum τ' ἐρατεινὴν in Mosc. insertum est; in Parisiensi desideratur. Post ἄρ' aberat in Mosc. Pro eo et Ἄδρηστος Paris. habet ἄριστος· Aldus ὅθ' Ἄδρηστος. Cf. Homer. Il. 2, 569. sqq.

3) Aldus Ὑπερησίδα· Hopper. Ὑπερησίδην.

4) Mosc. Aldus ἰδ'. Cf. supra p. 359. At hic omnes libri Homerici ἠδ', qui etiam deinceps utrumque ponunt Il. 19, 285. Tum Paris. ἀμφαινέμοντο. Post Ald. et Hopper. ἀμφὶ Ἑλίκην.

5) Paris. οὐκ ἔτ' εἰσίν.

6) Casaubonn. Ven. δὲ ταύτας.

Agamemnoni subdita in recensione navium his versibus memorantur:

Tum qui turrigeris sedes tenuere Mycenis,
Quique amplam coluere Corinthum, altasque Cleonas,
Orneiasque, et Arethyreae qui moenia amoenae,
Et Sicyonem, erat Adrasti quae regia primum,
Quique Hyperesiam, qui sublimem Gonoessam,
Et qui Pellenen, quique Aegion incoluerunt,
Litus et Aegiali totum, spatiosam Helicenque.

Mycenae quidem hodie non supersunt. Condidit autem eam

τὰς Περσεύς· διεδέξατο δὲ Σθένελος· εἶτ' Εὐρυσθεύς· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ τοῦ Ἄργους ἦρξαν. Εὐρυσθεὺς μὲν οὖν στρατεύσας εἰς Μαραθῶνα ἐπὶ τοὺς Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθησάντων Ἀθηναίων, ἱστορεῖται πεσεῖν ἐν τῇ μάχῃ· καὶ τὸ μὲν ἄλλο σῶμα Γαργηττοῖ ταφῆναι· τὴν δὲ κεφαλὴν χωρὶς ἐν [7] τῇ Κορίνθῳ, ἀποκόψαντος αὐτὴν Ἰολάου περὶ τὴν κρήνην τὴν [8] Ἀκαρίαν, ὑπὸ ἁμαξιτόν· καὶ ὁ τόπος καλεῖται Εὐρυσθέως κεφαλή. Αἱ δὲ Μυκῆναι μετέπεσον εἰς τοὺς Πελοπίδας, ὁρμηθέντας [9] ἀπὸ τῆς Πισάτιδος· εἶτ' εἰς τοὺς Ἡρακλείδας, καὶ τοὺς τὸ Ἄργος ἔχον- Argivi.

7) Legendum videatur τῷ Κορίνθῳ, cum hoc genere producat paullo post et p. 380. Attamen et femininum genus manifesto indicio usurpat p. 381. quae variatio etiam observatur in Polybio, ad quem 4, 67. 8. vid. Schweighaeuserus. Memorabile exemplum talis inconstantiae supra Pylus praebuit.

8) Ita omnes libri. Ex Pausania tamen 1, 32, 5. videatur legendum Μακαρίαν, uti iudicavit etiam Xylander adprobante Heynio ad Apollodorum p. 498. In alterutrum potest irrepsisse depravatio. Quid si in Pausaniam? Nihil igitur mutavi. Post Aldus, Hopper. ἁμαξητόν. Cf. Alberti ad Hesychium T. 1. p. 242.

9) Mosc. ἐκ, uti supra p. 339. omnes; utrumque admittit usus. Post idem et Paris. omittunt τοὺς ante τὸ Ἄργος.

eam urbem Perseus: ei Sthenelus, huic Eurystheus successit: iidem Argis quoque imperabant. Eurystheus ad Marathonem facta adversus Herculis filios et Iolaum expeditione, quibus auxilio Athenienses venerunt, in pugna fertur cecidisse: corpusque eius in Gargetto esse sepultum, caput ab Iolao praecisum seorsum humatum Corinthi iuxta fontem Acariam, propter viam, qua currus incedunt: loco que nomen est Eurysthei caput. Caeterum Mycenae transierunt in potestatem Pelopidarum ex Pisatide profectorum: deinde Heraclidarum, et eorum, qui Argos obtinebant. Post na-

Argivi. ἔχοντας. Μετὰ δὲ τὴν ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίαν Ἀργεῖοι μετὰ Κλεωναίων καὶ Τεγεατῶν ἐπελθόντες ἄρδην τὰς Μυκήνας ἀνεῖλον, καὶ τὴν χώραν διενείμαντο. Διὰ δὲ τὴν ἐγγύτητα τὰς δύο πόλεις [10] ὡς μίαν οἱ τραγικοὶ συνωνύμως προσαγορεύουσιν· Εὐριπίδης δὲ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ δράματι, τοτὲ μὲν Μυκήνας καλῶν, τοτὲ δ' Ἄργος τὴν αὐτὴν πόλιν, καθάπερ ἐν Ἰφιγενείᾳ καὶ Ὀρέστῃ. Κλεωναὶ δ' εἰσὶ πόλισμα ἐπὶ τῇ ὁδῷ [11] κείμενον τῇ ἐξ Ἄργους εἰς Κόρινθον ἐπὶ λόφου περιοικουμένου πανταχόθεν, καὶ τετειχισμένου καλῶς· ὥστ' οἰκείως εἰρῆσθαί μοι δοκεῖ τὸ εὐκτιμένας Κλεωνάς. Ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Νεμέα μεταξὺ Κλεωνῶν καὶ [12] Φλιοῦντος, καὶ τὸ ἄλσος, ἐν ᾧ καὶ τὰ Νέμεα [13] συντελεῖν ἔθος τοῖς Ἀργείοις, καὶ τὰ περὶ τὸν Νεμεαῖον λέον-

10) Ita Xylander dedit, ante quem legebatur εἰς μίαν, uti etiam habent Ven. Parif. Mosc. Reliqui videntur in vulgata lectione consensisse.

11) Neglexit hoc verbum Eustathius ad Homerum Il. 2, 570. Il. 220. s 290. in repetitione huius loci.

12) Ald. Hopper. Φιλοῦντος, quod et in versione expressit Guarinus.

13) Eustathius c. l. tantum συνετέλουντο.

valem autem pugnam Salaminiam Argivi cumque his Cleonaei et Tegeatae illato bello Mycenas funditus deleverunt, agrumque inter se partiti sunt. Caeterum Argos et Mycenas ob vicinitatem poetae tragici veluti unam promiscue appellant, et Euripides in una eademque fabula eandem iam Argos, mox Mycenas appellat: ut in Iphigenia et Oresta. Cleonae urbs est sita in via, quae Argis Corinthum petit, in tumulo domicilio undiquaque cincto, et pulcre muris ornato: ut videatur Homerus apposite eas bene conditas appellasse. Ibi et Nemea est inter Cleonas ac Phliuntem: et lucus, in quo Nemea Argivi pro more celebrant: et ibi fabulantur fuisse

λέοντα μυθευόμενα, καὶ ἡ [14] Βέμβινα κώμη· διέχουσι δ' αἱ Κλεωναὶ τοῦ μὲν Ἄργους σαδίους [15] εἴκοσι καὶ ἑκατὸν, [16] Κορίνθου δὲ ὀγδοήκοντα. Καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Ἀκροκορίνθου κατωπτεύσαμεν τὸ κτίσμα. Argivi.

§. 20.

Ὁ δὲ ΚΟ'ΡΙΝΘΟΣ ἀφνειὸς μὲν λέγεται διὰ τὸ [1] ἐμπορεῖον, ἐπὶ τῷ ἰσθμῷ [2] κείμενος, καὶ [3] δυοῖν λιμέ- p. 378.

R 2

14) Vatic. Mosc. Paris. Venet. cum Aldo, Hoppero Βέλβινα, de qua insula Aeginae vicina cf. supra p. 375. Vera scriptura etiam ex aliis constat, non item accentus, de quo monuit Holstenius ad Stephan. p. 64.

15) Mosc. ρκ, uti post π.

16) Casaubonn. Ven. Κορινθίων. Reliqui cum editis et Eustathio c. l. Κορίνθου, qui et antea habet σαδίους, variatione nota.

1) Pro ἐμπόριον non solum constantiae causa, sed et ob sequentia posui ἐμπορεῖον, etsi in utramque partem et promiscua significatione agitari notum est.

2) Ita Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Gem. Pletho pro κείμενον, sic ut ad Corinthum referatur. Quid in Parisiensi legatur, dubium est in conlatoris silentio. Alias cum Mosc. consentire plurima exempla declarant. Guarinus κείμενον interpretatur in versione, nec aliter volunt editiones omnes. Ego tamen praeferre malui Msstorum lectionem, cum ad Corinthum, tamquam primarium et praecipuum nomen, omnia spectent, et ἐμπορεῖον tantum ad explicationem epitheti Homerici adiectum fuerit. Hinc et ἐμπορεῖον posui, quod mercaturam potius, quam mercantium locum hic indicat. Cf. supra p. 376. Tum vero distinctionem subieci illi voci. Quae enim sequuntur, ipsius sunt Strabonis de Corinthi situ, cum praemissa Homero dentur.

3) Mosc. δυεῖν, ut alibi. Cf. ad p. 356. Post pro λιμένων Paris. dat λειμένων· Gem. Pletho addit ἂν.

fuisse Nemeaeum illum leonem: estque ibi Bembina vicus. Cleonae ab Argis absunt stadia CXX, a Corintho XXC. Et nos de Acrocorintho urbem prospeximus.

§. 20.

CORINTHUS autem locuples dicitur ob emporium; in isthmo situs est, et portus duos

Corinthus. λιμένων κύριος, ὧν ὁ μὲν τῆς Ἀσίας, ὁ δὲ τῆς Ἰταλίας ἐγγύς ἐστι· καὶ ῥᾳδίας ποιεῖ τὰς ἑκατέρωθεν [4] ἀμοιβὰς τῶν [5] Φορτίων πρὸς ἀλλήλους τοῖς τοσοῦτον ἀφεστῶσιν. Ἦν δ᾽ ὥσπερ ὁ [6] πορθμὸς οὐκ εὔπλους ὁ κατὰ τὴν Σικελίαν τὸ παλαιὸν, οὕτω καὶ τὰ πελάγη, καὶ μάλιστα τὸ ὑπὲρ τῶν Μαλεῶν διὰ τὰς ἀντιπνοίας· ἀφ᾽ οὗ καὶ παροιμιάζονται·

[7] Μαλεὰς δὲ κάμψας, ἐπιλάθου τῶν οἴκαδε.

Ἀγαπητὸν οὖν ἑκατέροις ἦν τοῖς τε [8] ἐκ τῆς Ἀσίας, καὶ τοῖς ἐκ τῆς Ἰταλίας ἐμπόροις ἀφεῖσι τὸν ἐπὶ Μαλεὰς

4) Mss. quidem Casaubonn. ἀμοιβῇ· Vatic. ἀμοιβή.

5) Casaubonus ex suis Msstis notavit φορτίων et τῷ φόρτῳ. Prius dant ex meis Paris. Vatic. et Gem. Pletho cum Eustathio ad Homerum Il. 2, 570. p. 219. s. 290. posterius Venet. φόρτων habent Mosc. et editiones. Cum plerique velint φορτίων, id pro φόρτων reposui. Sic πορθμείων φορτία lib. 5. p. 235.

6) Articulum neglexit Mosc.

7) Plurali numero efferunt Casaubonn. quidam, Vatic. Mosc. Eustathius ad Homerum Odyss. 3, 287. p. 123. singulari cum editis alii. Guarinus eodem hic et postea. Utrumque numerum omnino in usu fuisse constat; veram tamen scripturam in proximis declarasse Strabo videtur. Cum igitur plures codices et hic priorem numerum tueantur, pro Μαλέαν scripsi Μαλεὰς, accentu, ut supra, in ultimam proiecto.

8) Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. Gem. Pletho ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ τῆς Ἀσίας. Guarinus et cum Aldo reliqui editores, ut hic conspicitur.

duos habet, unum Italiae, alterum Asiae obversum: quo fit, ut tantillo a se intervallo dissiti, facile inter se invicem commutare merces possint. Porro sicut antiquitus navigatu difficile fuit fretum Siculum, ita et maria, praesertim quod super Maleas est, propter adversos ventorum flatus: unde et proverbio dicebatur,

Flectens Maleas obliviscere res domesticas.

Itaque et Asianis et Italis mercatoribus per fuit gratum omissa circum Maleas navi-

ga-

λεὰς πλοῦν εἰς Κόρινθον κατάγεσθαι τὸν φόρτον αὐτόθι· καὶ [9] πεζῇ δὲ τῶν [10] ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου, καὶ τῶν εἰσαγομένων ἔπιπτε τὰ τέλη τοῖς [11] τὰ κλεῖθρα ἔχουσι. Διέμεινε δὲ τοῦτο καὶ εἰς ὕστερον μέχρι παντός· τοῖς δ' ὕστερον καὶ πλείω [12] προσεγένετο πλεονεκτήματα· καὶ γὰρ ὁ [13] Ἰσθμιακὸς ἀγὼν ἐκεῖ συντελούμενος ὄχλους ἐπήγετο. Καὶ οἱ [14] Βακχιάδαι [15] τυραννήσαντες, πλούσιοι καὶ πολλοί, Corinthus.

 καὶ

9) Moſcov. Aldus, Hopper. πεζῇ τε. Pariſ. tantum πεζῇ. Proxime antea αὐτό omittit Gem. Pletho.

10) Caſaubonus ex veteribus ſuis libris ita hunc locum memorat: καὶ τῶν εἰσαγομένων καὶ ἐκκομιζομένων ἐκ τῆς Πελοποννήσου ἔπιπτε τὰ τέλη ἐκεῖσε.

11) Vatic. Moſc. κατὰ κλεῖθρα, quod locum etiam habere poſſit.

12) Pariſ. Moſc. Ven. προσεγίνετο, uſitata utriusque temporis commutatione. Tum Ven. πλεονεκτήματι.

13) Pariſ. Moſcov. Venet. cum Guarino Ἰσθμικός. Editi omnes cum Msstis, opinor, reliquis Ἰσθμιακὸς, quam formam ignorat, certe praetermiſit Stephanus, amare tamen Strabo videtur. Hinc paſſim obſervantur Βοιωτιακὸς, Ἐρετριακὸς, Σαλαμινιακὸς, Σαμιακὸς, Ὀλυμπιακὸς, Μεσσηνιακὸς, Ἐλευσινιακὸς, in quibus libri quidem ſibi parum conſtant, uti etiam notavit Sylburg. ad Pauſan. 3, 2. p. m. 207. Moſc. plerumque τὸ α extrudit, raro intactum reliquit, uti p. 335. Quaedam in ακὸς ſunt uſitatiora, uti Κορινθιακός. Ἰσθμιακὸς tamen legitur etiam in Schol. Pindari in argumento Iſthmiorum et ad 1, 11.

14) Per ει Medic. Moſcov. uti editur in Aeliano V. H.

gatione merces Corinthum deportare. Quin et eorum, quae terra in Peloponneſum importabantur aut inde exportabantur, vectigalia accipiebant, qui clauſtra obtinebant. Permanſitque hoc integrum etiam ad poſteritatem: imo inferioribus temporibus plura acceſſerunt commoda, quod Iſthmicum certamen ibi ſolitum frequentari magnam hominum turbam adducebat. Itaque et Bacchiadae Corinthum tyrannide poſſidentes multi ac lo-

Corinthus.

καὶ γένος λαμπροὶ, [15] διακόσια ἔτη σχεδόν τι κατέσχον τὴν ἀρχὴν, καὶ τὸ [17] ἐμπορεῖον ἀδεῶς ἐκαρπώσαντο· τούτους [18] τε Κύψελος καταλύσας αὐτὸς ἐτυράννησε καὶ μέχρι τριγονίας ὁ οἶκος αὐτῦ συνέμεινε. Τῦ δὲ περὶ τὸν οἶκον [19] τῦτον πλῦτυ μαρτύριον, τὸ [20] Ὀλυμπίασιν ἀνάθημα Κυψέλου, σφυρήλατος χρυσοῦς ἀνδριὰς εὐμεγέθης. Δημάρατός τε εἷς τῶν [21] ἐν Κορίνθῳ δυναστευσάντων, φεύγων τὰς ἐκεῖ στάσεις, τοσοῦτον ἠνέγκατο πλῦτον οἴκοθεν εἰς τὴν Τυῤῥηνίαν, ὥστε αὐτὸς μὲν ἦρξε τῆς δεξαμένης αὐτὸν πό-

H. 1, 19. In aliis Βακχιάδαι, vel etiam Βακχίδαι, de qua variatione vid. Kuhn. ad Pausan. 5, 19. p. 419. ubi etiam libri dubii pendent, et Wesseling. ad Diodor. Sic. Tom. 2. p. 635. et quos memorat. Ita Ἀγιάδαι dicuntur et Ἀγίδαι, Ἀνιγριάδες nostro p. 346 quae Pausaniae 5, 5, 6. sunt Ἀνιγρίδες. Βακχιαδῶν adfuit lib. 7. p. 326.

15) Vatic. τυραννηθέντες. Paris. τυραννησθη . . . Vulgata lectio proba est. Diodor. Sic. in fragm. 6. lib. 6. pro eo habet βασιλεύσαντες.

16) Spatio vacuo rependunt Paris. Mosc.

17) Sic dedi, ut supra, pro ἐμπόριον.

18) Excidit haec vocula in Paris.

19) Casaubonn. Ven. τύτυ. Illud aptius.

20) Vulgo Ὀλυμπιάσιν, de quo vid. supra ad p. 354. f.

21) Paris. ἐκ Κορίνθυ.

locupletes ac genere splendidi, cc fere annos tyrannidem obtinuerunt, fructusque emporii tuto perceperunt. Hos Cypselus deiecit, tyrannidemque occupatam ad tertium heredem propagavit. Cuius familiae quantae fuerint divitiae, intelligi potest ex eo, quod Cypselus Olympiae donarium dedicavit, auream malleo ductam statuam iustae magnitudinis. Et Damaratus unus ex iis, qui Corinthi sunt dominati, fugiens seditiones ibi ortas, tantum secum in Etruriam intulit divitiarum, ut et ipse dominus urbis, quae eum receperat, sa-

πόλεως· ὁ δ' υἱὸς αὐτοῦ καὶ Ῥωμαίων κατέστη βασιλεύς. Τό, τε τῆς Ἀφροδίτης ἱερὸν οὕτω [22] πλούσιον ὑπῆρξεν, ὥστε πλείους ἢ χιλίας [23] ἱεροδούλους ἐκέκτητο ἑταίρας, ἃς ἀνετίθεσαν τῇ θεῷ καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Καὶ διὰ [24] ταύτας οὖν [25] ἐπολυοχλεῖτο ἡ πόλις καὶ ἐπλουτίζετο· οἱ γὰρ [26] ναύκληροι ῥαδίως ἐξανηλίσκοντο, καὶ διὰ τοῦτο ἡ παροιμία φησίν· Corinthus.

 Οὐ

22) Moſc. πλησίον, et in margine: γρ. πλούσιον.

23) Pariſ. ἱεροδούλας et ἑτέρας. Prius uſu deſtituitur, poſterius in lapſu facili etiam alibi paſſim ſic mutatur, veluti in Plutarcho de ſui laude p. 136. (Vol. 8. ed. Lipſ.) de Socratis genio p. 358. in Sympoſ. 1, 2. et alibi. Cf. Valeſ. ad Euſeb. hiſt. eccleſ. 6, 29. Sed notae ſunt ἑταῖραι Κορίνθιαι, quas in recenſu adſinium ponit Max. Tyr. 3, 3. in. Ceterum Schol. Ariſtophan. ad Plut. v. 149. ex noſtro loco refert ἑταιρίδας, et poſt τῇ θεῷ, ſed et idem in aliis verba Strabonis aut mutat aut auget. Ita Euſtathius ad Homer. Il. 2, 570. p. 220. in. f. 291. εἶχεν hinc refert pro ἐκέκτητο.

24) Ita pro vulgato διὰ ταῦτα Caſaubonn. Pariſ. Moſc. Ven. Gem. Pletho cum Euſtathio ad Homer. c. l. quod et Latine reddidit Guarinus et praetulit Caſaubonus in nota, ſuadente ipſo nexu. Alterum debetur Aldo, quem ſecuti ſunt ceteri.

25) Euſtathius c. l. Aldus, Hopperus πολυοχλεῖτο, eadem forma, qua lib. 7. p. 327. εὐάνδρει. Pro eo vitioſe Xylander πολυοχλεῖτο. Caſaubonus repoſuit πολυωχλεῖτο, nec renuentibus libris, praeter Gem. Plethonem, qui ſcribit ἐπολυοχλεῖτο, quod, cum ſit ex analogia linguae, recepi. Vid. Fiſcher. ad Welleri Grammat. Gr. T. 2. p. 294. Sic Dio 44, 22. ἐπολυάνδρουν.

26) Euſtathius c. l. mutata orationis forma verboque ſynonymo ſubſtituto: ἐξαναλισκομένων τῶν ναυτίλων.

factus ſit, et filius eius Romae rex creatus. Et fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures qnam CIϽ habuerit ſacrorum famulas meretrices, quas Deae viri mulieresque dedicarunt. Ob has igitur et magna hominum multitudo ea in urbe, et divitiae fuerunt. Naucleri enim facile ſua prodigebant; unde adagio locus: *Non*

Corinthus. Οὐ παντὸς ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον [27] ἔσθ' ὁ πλοῦς. Καὶ δὴ καὶ μνημονεύεταί τις ἑταίρα πρὸς τὴν ὀνειδίζουσαν, ὅτι οὐ [28] φιλεργὸς εἴη, οὐδ' ἐρίων ἅπτοιτο, εἰπεῖν· ἐγὼ μέν τοι ἡ τοιαύτη τρεῖς ἤδη καθεῖλον ἱστοὺς ἐν βραχεῖ χρόνῳ τούτῳ.

§. 21.

Τὴν δὲ τοποθεσίαν τῆς πόλεως, ἐξ ὧν Ἱερώνυμός

p. 379. τε εἴρηκε καὶ Εὔδοξος καὶ ἄλλοι, καὶ αὐτοὶ δὲ εἴδομεν νεωστὶ ἀναληφθείσης ὑπὸ τῶν Ῥωμαίων, [1] τοιάνδε εἶναι [2] συμβαίνει. Ὄρος ὑψηλὸν ὅσον τριῶν ἥμισυ σταδίων

27) Ante Casaubonum ἔσω ὁ πλοῦς. At praeter metricam legem illud etiam volunt codices et adferunt alii auctores, velut Suidas Tom. 2. p. 739. Cf. Erasmus in adag. 1, 4, 1. p. m. 132. et plures, qui commemorantur ad Hesychium T. 2. p. 816. Recurrit idem in nostro lib. 12. p. 559. tantum quod pro εἰς editur ἐς.

28) Sic dedi praeeunte Mosc. pro φίλεργος, aliorumque auctorum exemplo.

1) Paris. τοῖαν δή. Ven. uti Aldus, Hopperus τοιὰν δέ. Vulgo, duce Xylandro, τοιήνδε. Quae forma, cum non adpareat unde ipsam Strabonis orationem repente occupaverit, superiorum librorum ope expuli.

2) Casaubonn. Paris. Ven. συμμένει. Mosc. dubia quidem scriptura συμβάν. In Vatic. συμμ et supra μαν.. Gem. Pletho συμβαί-

Non est Corinthum adire cuivis integrum.

Et quidem memoratur cuiusdam meretricis dictum, quae mulieri exprobranti ei ignaviam, quod opus non faceret, neque lanam tractaret, responderit: tamen tres brevis temporis spatio se histos evacuasse: est autem histos Graecis et lignum, cui tela circumdatur, et malus navis.

§. 21.

Situs urbis, quod cum ex Hieronymi, Eudoxi aliorumque scriptis collegimus, tum ipsi urbe nuper a Romanis instaurata vidimus, talis est. Mons celsus, cuius perpendiculum III S stadiorum, adscen-

δίων ἔχον τὴν [3] κάθετον, τὴν δ' ἀνάβασιν καὶ [4] τριάκοντα σαδίων, εἰς ὀξεῖαν τελευτᾶ κορυφήν· καλεῖται δὲ Ἀκροκόρινθος, ὗ τὸ μὲν πρὸς ἄρκτον μέρος ἐςὶ τὸ μάλιςα ὄρθιον· [5] ὑφ' ᾧ κεῖται ἡ πόλις ἐπὶ τραπεζώδους ἐπιπέδου [6] χωρίυ πρὸς αὐτῇ τῇ ῥίζῃ τῦ Ἀκροκορίνθου. Αὐτῆς μὲν ὖν τῆς πόλεως ὁ κύκλος καὶ τεσσαράκοντα σαδίων ὑπῆρχεν· ἐτετείχιςο [7] δ' ὅσον τῆς πόλεως γυμνὸν ἦν τῦ ὄρους· συμπεριείληπτο δὲ τῷ περιβόλῳ τούτῳ καὶ τὸ ὄρος αὐτὸ ὁ Ἀκροκόρινθος, ᾗ [8] δυνατὸν ἦν τειχισμὸν δέξασθαι, καὶ ἡμῖν ἀναβαίνυσιν ἦν δῆλα τὰ ἐρείπια τῆς σχοινίας· [9] ὥςθ' ἡ πᾶσα περί- Corinthus.

R 5

βαίνειν. Venet. cum edd. more Straboni frequentato συμβαίνει. Contra factum notatur p. 380.

3) Mosc. κάθεκτον.

4) Parif. Mosc. λ. Sequens σαδίων non habet Gem. Pletho.

5) Moscov. Ven. ὑφ' ὅ. Altera forma propria et obvia in nostro.

6) Casaubonn. Vatic. χώρας· Parif. χώρα.

7) Casaubonn. δ' οὖ. Mosc. δ' ὅς. Idem post, truncata voce, κροκόρινθος.

8) Sic Casaubonn. Vatic. Parif. Mosc. quod praetuli vulgato δυνατὸν codicum auctoritatem reveritus, etsi et hoc intelligi potest.

9) Revocavi hanc formam ex prioribus editionibus, pro posteriorum ὥςτ' ἡ inde a Casaubono.

scensus XXX est stadiorum, in verticem desinit acutum: monti nomen Acrocorinthus: maxime praeceps est ea pars, quae septentrionem spectat: sub ea ad ipsam radicem Acrocorinthi urbs iacet, in planitie eius figurae, quam mensam vocant. Circulus urbis vel XL stadia aequabat, muroque fuit munita urbs, quantum eius mons denudaverat: moenibus ipse etiam includebatur Acrocorinthus, qua muro muniri poterat. Et nobis adscendentibus rudera apparebant antiquae urbis: ita ut

Corinthus. περίμετρος [10] ἐγένετο περὶ πέντε καὶ ὀγδοήκοντα [11] ςαδίους. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων μερῶν ἧττον ὄρθιόν ἐςι τὸ ὄρος· [12] ἀνατέταται μὲν τὸ ἐνθένδε ἱκανῶς, καὶ περίοπτόν ἐςι. Ἡ μὲν οὖν κορυφὴ ναΐδιον ἔχει Ἀφροδίτης· ὑπὸ δὲ τῇ κορυφῇ τήν τε [13] Πειρήνην εἶναι [14] συμβαίνει κρήνην, ἔκρυσιν μὲν οὐκ ἔχουσαν, μεςὴν δ' ἀεὶ διαυγοῦς καὶ ποτίμου ὕδατος. Φασὶ δὲ καὶ [15] ἐνθένδε καὶ ἐξ ἄλλων ὑπονόμων τινῶν φλεβίων συνθλίβεσθαι τὴν πρὸς τῇ ῥίζῃ τοῦ ὄρους κρήνην, ἐκρέουσαν εἰς τὴν πόλιν, ὥσθ' ἱκανῶς ἀπ' αὐτῆς ὑδρεύεσθαι. Ἔςι δὲ καὶ τῶν [16] Φρεάτων εὐπορία κατὰ τὴν πόλιν·

λέ-

10) Parif. Mofc. ἐγίνετο, ut faepe.

11) Mofc. ςάδια, commutatione fere perpetua. Parif. etiam dat ςάδια, at hinc fpatium vacuum unius fyllabae fubplendae aperit.

12) Ven. Ald. Hopper. ἀνατέτακται, de qua confufione non infrequenti vid. d'Orville ad Chariton. 7, 6. p. m. 643.

13) Mofc. Τυῤῥήνην. Cf. Paufan. 2, 5. in. Plin. 4, 5. f. 4.

14) Vulgo συμβαίνειν. Cafaubonn. συνέβη. Ipfe vel hoc probat, vel συμβαίνει, quod certe ferunt Venet. Parif. Mofc. cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 570. p. 220. f. 290. Atque ita dedi, cum infinitivus in incerto pendeat, probante etiam Polito ad Euftathium Tom. 2. p. 618.

15) Euftathius c. l. per explicationem hinc reddit ἐξ αὐτῆς δέ.

16) Mofc. Φρεάτων neglecto articulo. Parif. Φρεάτου. Aldus, Hopperus τὸ Φρεάτιον.

ut univerfus ambitus fuerit ad XXCV ftadia. Reliquis in partibus minus praeceps eft mons, affurgit tamen in iuftam altitudinem, et longe confpicuus eft. In fummo vertice fanum habet Veneris. Sub ipfo autem vertice fons eft Peirene, effluxu carens, femperque plenus aquae pellucidae ac potabilis; inde, et ex aliis quibusdam per cuniculos fparfis venulis ferunt elici fontem, qui ad radicem montis in urbem effluit, aquationique oppidanorum fufficit. Eft et puteorum copia in urbe: aiunt etiam

λέγουσι δὲ [17] καὶ κατὰ τὸν Ἀκροκόρινθον· οὐ μὴν ἡμεῖς γε εἴδαμεν. Τοῦ δ' οὖν Εὐριπίδου φήσαντος οὕτως, Corinthus.

Ἥκω περίκλυστον προλιποῦσ'
[18] Ἄκρον Κόρινθον
Ἱερὸν ὄχθον πόλιν Ἀφροδίτας·

τὸ

17) Abest haec particula in Moscov. Post pro γε Paris. dat τέ.

18) Paris. Mosc. Ven. Medic. Ἀκροκόρινθον, quod probavit Musgravius in fragmentis Euripidis, ubi adsciscitis iis, quae ex Plutarcho (in amatorio p. 76. Vol. 9. Lips.) huc pertinere putat, ita supplet et ordinat:

Ἥκω δ' ὕδατι χλωρῷ περικλυ—
ζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον ἱ—
ερὸν ὄχθον, πόλιν Ἀφροδίτας.

Plutarchus, subpressa Euripidis mentione, tantum haec ad sensum: τὸν ὕδατι χλωρῷ κατακλυζόμενον προλιποῦσ' Ἀκροκόρινθον. Valckenarius in diatribe in Euripidis reliquias p. 165. sic emendat:

Ἥκω προλιποῦσα περίκλυστόν γ'
Ἀκροκόρινθον
Ἱερὸν ὄχθον γ' Ἀφροδίτας.

Vocem πόλιν tamquam interpretamentum adscriptum ex margine irrepsisse iudicat, quia satis esset dixisse: ἱερὸν ὄχθον, *sacrum collem Veneris*, ut in Hercule fur. v. 1178. ἐλαιοφόρος ὄχθος de Athenis et similia. Equidem, cum haec carminis Euripidei particula sit controversa, quod praebebant editiones, reliqui peritioribus excolendum. Atque ita in fragm. Bellerophontis exposuit etiam Barnesius. Ceterum Ven. priora verba sic exhibet: Ἄκρο Κόρινθον· οὐ μὴν ἡμεῖς γε εἴδαμεν ἱερὸν — ex traiectione.

etiam in Acrocorintho, quod nos quidem ignoramus. Iam quod Euripides dixit,

Venio irriguam linquens
Altam Corinthum, collem sacrum,
Urbem Veneris:

vel

Corinthus. τὸ περίκλυστον ἤτοι κατὰ βάθους [19] λεκτέον, ἐπεὶ καὶ Φρέατα καὶ ὑπόνομοι λιβάδες διήκουσι [20] δι' αὐτοῦ· ἢ τὸ παλαιὸν ὑποληπτέον τὴν Πειρήνην ἐπιπολάζειν, καὶ κατάρρυτον [21] ποιεῖν τὸ ὄρος. Ἐνταῦθα δέ Φασι πίνοντα τὸν Πήγασον ἁλῶναι ὑπὸ [22] Βελλεροφόντου, πτηνὸν ἵππον ἐκ τοῦ τραχήλου [23] τῆς Μεδούσης ἀναπαλέντα κατὰ τὴν Γοργοτομίαν· τὸν δ' αὐτόν Φασι καὶ τὴν Ἵππου κρήνην [24] ἀναβαλεῖν ἐν τῷ [25] Ἑλικῶνι, πλήξαντα τῷ ὄνυχι τὴν [26] ὑποπεσοῦσαν πέ-

19) Vere, opinor, Casaubonus emendat δεκτέον, quod verbum Strabo in simili nexu frequentare solet, reciperemque, si codex vel unus addiceret. Probaverat etiam hanc Casauboni emendationem Barthius ad Statii Theb. 4, 60. p. 912. Quam autem saepe δ et λ confundantur, notum est et plurimis exemplis docuit Trillerus in observ. crit. 4, 7. p. 336.

20) Casaubonn. Ven. Paris. δι' αὐτοῦ, quod et reddidit Guarinus. Cum vocem περίκλυστον interpretetur, quo sensu de Acrocorintho sit dictum, praeferendum hoc utique videtur vulgato δι' αὐτῆς, quod in incerto fluitat.

21) Paris. Moscov. ποιεῖ.

22) Eustathius c. l. praeponit τοῦ.

23) Paris. Mosc. τοῦ pro τῆς, ut ad praecedens referatur.

24) Ven. cum Aldo, Hoppero, Xylandro, ἀναλαβεῖν, quae verborum commistio in libris frequens est.

25) Paris. ἑλικ. Mosc. ἑλι et supra ἑλη.

26) Gem. Pletho ὑποῦσαν. Sed et illud, quod ceteri libri praeferunt, bene intelligi potest, notoque usu apud nostrum di-

vel irriguum intelligendum est in profundo, cum et puteos habeat, et per cuniculos eius penetret liquor: aut antiquitus exundasse Pirenam, et montem irrigasse. Ibi Pegasum, cum biberet, captum aiunt esse a Bellerophonte, volucrem equum, qui ex collo Medusae, cum Gorgo amputaretur, exstiterit: qui etiam Hippocrenen (hoc equi fontem significat) in Helicone elicuerit, icto ungula, quod suberat pedibus,

πέτραν. Ὑπὸ δὲ τῇ Πειρήνῃ τὸ [27] Σισύφειόν ἐστιν, [28] ἱεροῦ τινος ἢ βασιλείου, λευκῷ λίθῳ πεποιημένου, διασῶζον ἐρείπια οὐκ ὀλίγα. Ἀπὸ δὲ τῆς κορυφῆς πρὸς ἄρκτον μὲν ἀφορᾶται ὅ, τε [29] Παρνασὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν, ὄρη ὑψηλὰ καὶ [30] νιφόβολα· καὶ ὁ Κρισσαῖος κόλπος ὑποπεπτωκὼς ἀμφοτέροις, [31] περιεχόμενος

Corinthus.

dicitur. Pro eo codices lib. 9. p. 391. adferunt etiam ὑποτίθεμαι.

27) Mosc. Σισύφιον.

28) Locus corruptissimus. Legendum, ut habent Mssti, ἱερὸν τινος ἢ βασίλειον λευκῷ λίθῳ πεποιημένον. *Casaubonus.* Nempe ita vulgo legebatur: ἱερῦ τινος ἢ βασιλείυ λ. λ. πεπεισμένυ. De meis Cdd. inveni haec: Vatic. ἱερὸς τινος et πεποιημένυ. Mosc. λευκολίθῳ πεποιημένυ. Paris. λευκολίθυ πεποιεμένυ. Ven. λευκολίθῳ, uti coniuncte dat ipse Strabo lib. 5. p. 236. Hic tantum πεποιημένυ reposui, quod sensus flagitat, cum divise λευκῦ λίθυ dicat etiam lib. 12. p. 540. lib. 13. p. 588. f. Genitivi pendent a proxime subiectis verbis: ἐρείπια ὐκ ὀλίγα.

29) Ita Mosc. pro Παρνασσὸν, quod aequalitatis tenendae caussa excepi. Cf. supra ad p. 333.

30) Mosc. Aldus (in corrig.), Hopperus νιφοβόλα, quam sedem accentus et in aliis huius verbi compositis occupat. At recte postea νιφόβολα evulgatum est, cum βολος passiva significatione hic valeat. Vid. Eustathius ad Homer. Il. 3, 354. p. 321. Basil. Il. 12, 309. p. 868. Sic recte de eodem Parnaso apud Euripidem in Phoeniss. v. 241. νιφόβολον ὄρος legitur. Sed nota sunt haec, etiam in similibus.

31) Hinc ad ἑσπέραν quae in edd. et Mss. aliis leguntur, desunt in Gem. Plethone. Post Casauboni ed. 1. ὑπὸ τῇ, quem errorem typothetae negligentia ortum ad posteras transmisit.

bus, saxo. Sub Pirena Sisypheium est, templi alicuius aut regiae ex albo lapide exstructae retinens haud pauca rudera. E vertice Acrocorinthi versus septentrionem cernuntur Parnassus et Helicon, montes alti ac nivales: tum sinus Crissaeus ambobus subiectus, inclusus Pho-

Corinthus. μενος ὑπὸ τῆς Φωκίδος, καὶ τῆς Βοιωτίδος, καὶ τῆς Μεγαρίδος, καὶ τῆς ἀντιπόρθμου [32] Κορινθίας τῇ Φωκίδι, καὶ Σικυωνίας [33] πρὸς ἑσπέραν. Ὑπέρκει-
p. 380. ται δὲ τούτων ἁπάντων τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, διατείνοντα μέχρι Βοιωτίας καὶ Κιθαιρῶνος ἀπὸ τῶν [34] Σκειρωνίδων πετρῶν, [35] ἀπὸ τῆς παρὰ ταύτας ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἀττικήν.

§. 22.

32) Mosc. τῇ Φωκίδι Κορινθίας.

33) Immo pro πρὸς ἕω, si quid in me est sani iudicii; nec adduci me sinam unquam, ut lineam ductam a Scironidibus petris ad Boeotiam et Cithaeronem credam esse πρὸς ἑσπέραν Megaridi et Phocidi. Porro, quum haec scripsissem, animadverti in Mstis locum longe aliter esse conceptum. Scribitur enim: καὶ Σικυωνίας πρὸς ἑσπέραν· ὑπέρκειται δὲ τούτων. *Casaubonus*. Codices mei omnes pertinaciter volunt πρὸς ἑσπέραν. Tum pro vulgato πρὸς ἑσπέραν δὲ ὑπέρκειται, Vatic. et Mosc. itidem scribunt ὑπέρκειται δέ. In priori, quae adhuc stetit, distinctione post Σικυωνίας, mire locorum situs conturbatur et Straboni error insignis obtruditur; neque tamen reluctantibus libris πρὸς ἕω recipi potest, quod volebat Casaubonus. At omnia, opinor, recto cursu procedent, si πρὸς ἑσπέραν ad praecipuam praecedentis descriptionis partem, ad Crissaeum sinum referas, qui a dictis regionibus versus occasum iacet. Alias certe sancita lectio cum ipso situ conciliari nequit. Tum vero post verba πρὸς ἑσπέραν distinctionis signum poni et inverso ordine ὑπέρκειται δὲ legi debet, quod quidem feci.

34) Codices hic et alibi per ι et ει, qui et ipsos auctores in diversa abiisse suadent. Sic, per ι Diodor. Sic. 4, 59. Pausan. 1, 3. in. et alibi, Stephanus s. v. Σκίρος, Suidas s. v. Ζώϊλος T. 1. p. 13. — per ει Euripides in Hippol. v. 979. Heraclid. v. 860. Xe-

Phocide, Boeotia ac Megaride, et opposita Phocidi trans sinum Corinthia ac Sicyonia occasum versus. Super haec omnia siti sunt montes Oneii (quasi Asininos diceres,) qui a saxis Scironiis et itinere, quod ab his ad Atticam est, protenduntur usque ad Boeotiam et Cithaeronem.

§. 23.

§. 22.

Corinthus.

[1] Ἀρχὴ δὲ τῆς παραλίας ἑκατέρας, τῆς μὲν τὸ Λέχαιον, τῆς δὲ Κεγχρεαὶ κώμη καὶ λιμὴν, ἀπέχων τῆς πόλεως ὅσον [2] ἑβδομήκοντα σάδια· τούτῳ μὲν οὖν χρῶνται πρὸς τοὺς ἐκ τῆς Ἀσίας· πρὸς δὲ τοὺς ἐκ τῆς Ἰταλίας τῷ [3] Λεχαίῳ. Τὸ δὲ Λέχαιον ὑποπέπτωκε τῇ πόλει κατοικίαν [4] ἔχον οὐ πολλήν· σκέλη δὲ καθείλκυσαι σαδίων περὶ δώδεκα, [5] ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ τῆς [6] περὶ τὸ Λέχαιον. [7] Ἐντεῦθεν δὲ παρεκτεί-

Xenoph. Memor. 2, 1, 14. Apollodor. 2, 8, 1. — Sed cf. quae monuerunt docti viri ad Herodot. 8, 71. Diodor. Sic. c. l. et inprimis Heyne ad Apollodor. p. 497. Per ει recurrit in Strabone lib. 9 in. ubi tamen epitome ponit ι. Acceptum igitur in hoc scripturae divortio reliqui.

35) Gem. Pletho καὶ τῆς. At ἀπὸ non tam hic coniungit, quam distinguit.

1) Harpocration f. v. Λέχαιον in huius loci notatione addit ἐπίνειον, aut ex sensu narrationis subplevit.

2) Mosc. ο σαδίους.

3) Mosc. bis Λαχαίῳ.

4) Abest hoc verbum in Ven.

5) Mosc. ἑκατέρωθε τῆς ad evitandam, opinor, consonantium conlisionem. Sed nec hoc, ubi arbitrarium est, exemplis destituitur, uti ex auctoribus et Grammaticis patet. Ita vero paullo post egit idem in ἑκατέρωθε.

6) Mss. Casaubonn. Paris. Mosc. παρὰ, quae particulae p. 341. 382. 385 et alibi confunduntur. Cf. ad p. 385. Sic in eadem nar-

§. 22.

Porro autem orae maritimae a Corintho utriusque initia sunt, alterius Lechaeum, alterius Cenchreae vicus et portus, ab urbe distans ad LXX stadia: quo portu utuntur ad negotiationes Asianas, Lechaeo ad Italicas. Lechaeum sub urbe iacet, non admodum frequens domiciliis: ab utraque parte viae, quae a Corintho Lechaeum pertingit, deducti sunt crurum instar muri ad stadia circiter XII. Hinc porrectum litus

Corinthus. ἐκτείνουσα ἡ [8] ἠϊὼν μέχρι [9] Παγῶν τῆς Μεγαρίδος, κλύζεται μὲν ὑπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου· κοίλη δ' ἐστὶ, καὶ ποιεῖ τὸν δίολκον πρὸς τὴν ἑτέραν ἠϊόνα τὴν κατὰ Σχοινοῦντα πλησίον ὄντα τῶν [10] Κεγχρεῶν. Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ τοῦ Λεχαίου καὶ Παγῶν τὸ τῆς [11] Ἀκραίας μαντεῖον Ἥρας ὑπῆρχε τὸ παλαιόν· καὶ αἱ [12] Ὀλμιαὶ τὸ ποιοῦν ἀκρωτήριον τὸν κόλπον, ἐν ᾧ ἥτε Οἰνόη καὶ [13] Παγαί τὸ μὲν τῶν Μεγαρέων Φρούριον, ἡ δὲ Οἰνόη τῶν Κορινθίων. Ἀπὸ [14] δὲ τῶν [15] Κεγχρεῶν ὁ Σχοι-

narratione Ἔνετοι περὶ Παφλαγονίαν scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 852. Stephanus h. v. παρὰ, et Eustathius ad Dionys. v. 378. κατά. Hic tamen παρὰ vertit (*ad Lechaeum*) etiam Guarinus. Equidem retinui περὶ, quod nexui videtur accommodatius, et in ceteris Mss. reperitur. Alias ὁδὸς et cognata cum ἐπὶ, πρὸς, εἰς, κατὰ ponuntur. At hic vicinia Lechaei indicatur.

7) Moscov. ἐντεῦθε, uti antea in simili nexu ἑκατέρωθε, et infra p. 383. ἐκεῖθε.

8) Paris. Mosc. ἠών, uti post uterque ἠόνα.

9) Mosc. πασῶν iterumque in sequentibus.

10) Paris. Mosc. Κεγχρειῶν.

11) Ita rescripsit Xylander aliorum auctorum ope adiutus, quibus etiam hic suffragantur codices. Antea legebatur ἄκρας.

12) Mosc. vult Ὀλμίαι. Illud in hac forma usitatius.

13) Ante Casaubonum Πηγαὶ, uti et in ipso Strabone lib. 9. p. 409. ubi vid. notata.

14) Abest haec particula in Paris. et Mosc.

15) Paris. Κεγχρειῶν ὁ Χοινοῦς. Post ἠόνος, ut supra. De scriptura vocis Κρομμυωνία vid. post.

litus usque ad Pagas Megaridis, alluitur sinu Corinthiaco: sed introrsum flectitur, ita ut ad oppositum litus, quod est ad Schoenuntem, Cenchreis vicinum per terram traduci naves possint. Inter Lechaeum et Pagas antiquitus oraculum fuit Iunonis Acraeae. Sunt et Olmiae promontorium, quod sinum conficit, in quo Oenoa est Corinthiorum, et Pagae Megarensium oppidum. A Cenchreis

Σχοινοῦς, καθ' ὃν τὸ στενὸν τοῦ διολκοῦ· ἔπειθ' ἡ Κρομμυωνία. Προκειται δὲ τῆς ἠϊόνος ταύτης ὅ, τε Σαρωνικὸς κόλπος καὶ ὁ [16] Ἐλευσινιακὸς, τρόπον τινὰ ὁ αὐτὸς ὢν, συνεχὴς τῷ [17] Ἑρμιονικῷ. Ἐπὶ δὲ τῷ ἰσθμῷ καὶ τὸ τοῦ ἰσθμίου Ποσειδῶνος ἱερὸν, ἄλσει πιτυώδει [18] συνηρεφὲς, ὅπου τὸν ἀγῶνα τῶν ἰσθμίων Κορίνθιοι συνετέλουν. Ἡ δὲ Κρομμυὼν ἐστι κώμη τῆς Κορινθίας, πρότερον δὲ τῆς Μεγαρίδος· ἐν ᾗ μυθεύουσι τὰ περὶ τὴν [19] Κρομμυωνίαν [20] ὗν, ἣν μητέρα τοῦ Κα- Corinthus.

16) Parif. amputato capite λευσινιακός. Mofc. Ἐλευσινικὸς, de qua formae commutatione fupra dictum ad p. 378. Ufum prioris formae, quam fuftinent reliqui codices, comprobat etiam Stephanus.

17) Parif. Mofc. Ἑρμονικῷ, uti vertit Guarinus.

18) Ita recte praecedentibus libris Mss. repofuit Cafaubonus, cum ante eum vulgo ferretur συνερηφές.

19) Mofc. Κρομυωνίαν, uti confentaneum erat prioribus et hic fcribi pro ω. Nam parum fibi conftant edd. etiam Cafaubonianae, in quibus hic prodit ω, antea ο. Eadem variatio agitat Paufaniam, quippe per ω adparet 2, 1, 3. per ο 1, 27, 9. ut editur in Thucydide 4, 45. Xenoph. Hift. Gr. 4, 4. 13. Plutarcho in Thefeo c. 9. Diodoro 4, 59. et 12, 65. Euftathio ad Homer. Il. 23, 299. p. m. 1415. f. Corripuit etiam antepenultimam Ovidius Metam. 7, 435. etfi ibi etiam olim ε pro ο in editionibus exftabat; quod certe praeferunt Scylax p. 21. Hudf. et Stephanus h. v. Plin. 4. 11. f. 7. Tum plerique geminant, quod et ipfum facit nofter lib. 9. in. et poft p. 392. Sed

chreis Schoenus fequitur, ubi ifthmus navibus terra traducendis eft arctiffimus, inde Crommyonia. Ante hoc litus fiti funt finus Saronicus et Eleufinius, qui idem eft quodammodo, contiguus Hermionico. In ifthmo etiam templum Neptuni eft, luco pinuum opacum, ubi Corinthii certamen Ifthmium folebant celebrare. Crommyon pagus eft agri Corinthii, olim Megarici: ubi fabulantur fuem fuiffe Crommyoniam matrem apri Ca-

Corinthus.

Καλυδωνίου κάπρου φασὶ, καὶ τῶν Θησέως ἄθλων ἕνα τοῦτον παραδιδόασι τὴν τῆς ὑὸς ταύτης ἐξαίρεσιν. Καὶ ἡ Τενέα δ' ἐςὶ κώμη τῆς Κορινθίας, ἐν ᾗ τοῦ Τενεάτου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Λέγεται δὲ καὶ Ἀρχίᾳ, τῷ ςείλαντι τὴν εἰς Συρακούσας ἀποικίαν, τοὺς πλείςους τῶν ἐποίκων [21] ἐντεῦθεν συνεπακολουθῆσαι· καὶ μετὰ ταῦτα εὐθηνεῖν μάλιςα τῶν ἄλλων τὴν κατοικίαν ταύτην, τὰ δ' ὕςατα καὶ καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι· προσθέσθαι τε τοῖς Ῥωμαίοις [22] ἀποςάντας Κορινθίων, καὶ κατασκαφείσης τῆς πόλεως [23] συμμεῖναι. Φέρεται δὲ καὶ χρησμὸς ὁ δοθείς τινι τῶν ἐκ τῆς Ἀσίας ἐρωτῶντι, εἰ [24] λῷον εἴη μετοικεῖν εἰς Κόρινθον·

Εὐ-

Sed nec scriptura nec vocis origo satis constat, uti docent praeter doctos viros ad cc. ll. Sylburg. ad Pausan. 2, 11. p. m. 111. et Meursius in Theseo c. 6. Dedi Κρομμυωνία, uti profitentur etiam edd. lib. 9. p. 392. et plerique alii auctores probant.

20) Omittit hanc vocem Paris. pro qua Mosc. dat ἣν, sequentem ἣν Xylandri editio. Post pro κάπρου Paris. habet ἄπρου.

21) Mosc. et hic, ut supra, ἐντεῦθε.

22) Gem. Pletho subiungit τε. Post Ald. Hopper. vitiose κατασκαφήσης.

23) Mss. Casaubonn. Ven. συμβῆναι confusis literis μ et β. Contra accidit p. 379. in.

24) Mosc. ἀλλῷον.

Calydonii, cuius suis caedes inter aerumnas Thesei numeratur. Est et Tenea Corinthii agri pagus, ibique Apollinis Teneatae templum. Ferunt Archiam, qui Syracusas coloniam deduxit, plerosque inde secutos comites: istumque pagum postea temporis prae aliis floruisse, et ad extremum peculiarem constituisse sibi rempublicam, ac a Corinthiis ad Romanos defecisse, Corinthoque excisae superfuisse, et cuidam ex Asia profecto, cum sciscitaretur oraculum, an migrare Corinthum expediret, responsum fuisse:

For-

Εὐδαίμων ὁ [25] Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἴην [26] Τενεάτης· Corinthus.
ὅπερ κατ' ἄγνοιάν τινες παρατρέπουσιν, ἐγὼ δ' εἴην Τεγεάτης. Λέγεται δ' ἐνταῦθα ἐκθρέψαι [27] Πόλυβος τὸν Οἰδίπουν. Δοκεῖ δὲ [28] συγγένειά τις εἶναι Τενεδίοις πρὸς τούτους ἀπὸ [29] Τέννου τοῦ Κύκνου, καθάπερ

S 2

25) Sic codices cum epitome p. 120. Hudſ. et Guarino. In Pariſ. ſubſcriptum eſt Κορίνθιος, uti quidem ſimpliciter exhibent Suidas ſ. v. Εὐδαίμων, Stephanus in veteribus libris ſ. v. Γενεά (legit enim Γενεάτης) et Euſtathius ad Homer. Il. 2, 607. p. 228. ſ. 301. probantque Salmaſius in margine Stephani ſui, Berkelius et Holſten. ad Stephan. p. 267. ille, hic p. 83. repugnante quidem metro, quod tamen plane hinc excludit Holſtenius, qui verſum eſſe negat. Contra illos neglecto metro retuliſſe putat Politus ad Euſtath. Tom. 2. p. 639. Eraſmus Proverb. 2, 5, 57. tacite dat Εὐδαίμων γε Κόρινθος. Nempe, opinor, genus maſculinum offendiſſe videtur. At utroque genere apud alios etiam et noſtrum occurrit; maſculino ſupra p. 378. in. Cf. Schweighaeuſer ad Polyb. 4, 67, 8. Et ſic in alio proverbio ὁ Διὸς Κόρινθος apud Suidam ſ. v. Διός. Ceterum cum Strabone praeter codices in terminatione Κόρινθος conſentit Zenobius Centur. 3. adag. 96. p. 76. (in Schotti adagiis Graec). De reliqua variatione, quam ipſe Strabo notat, vid. quae conlegit Kuſter. ad Suidam T. 1. p. 884.

26) Epitome p. 120. Hudſ. Τεγεάτης, contemta Strabonis admonitione.

27) Moſcov. Πόλυκος. Male, uti docent Sophocles in Oed. Tyr. v. 774. Apollodor. 3, 5, 7. aliique. Guarinus: *Polybius*.

28) Moſc. praemittit καί.

29) Vulgo edd. Τένου. Sed Mss. Caſauboni meique omnes cum Gem. Plethone et Guarino Τέννου, uti etiam eſſerunt editiones

Fortunata Corinthus: ego autem ſim Teneates.

Ultimam vocem quidam per inſcitiam in Tegeates mutarunt. Ibi narrant fuiſſe a Polybo educatum Oedipum. Videtur etiam cognatio quaedam cum Teneatis eſſe Tenediorum a Tenne Cycni filio a

Corinthus. περ εἴρηκεν Ἀριστοτέλης· καὶ ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δὲ τιμὴ παρ᾽ ἀμφοτέροις ὁμοία οὖσα, δίδωσιν οὐ μικρὰ σημεῖα.

§. 23.

p. 381. Κορίνθιοι [1] δὲ ὑπὸ Φιλίππῳ ὄντες ἐκείνῳ τε συνεφιλονείκησαν, καὶ ἰδίᾳ πρὸς Ῥωμαίους ὑπεροπτικῶς εἶχον,

tiones lib. 13. p. 604. et ex aliis auctoribus Pausanias 10, 14, 2. aliquoties, Diodor. 5, 83. Stephanus s. v. Τενέα et Τένεδος, Conon narrat. 29. Heraclides de politiis Gr. s. v. Τενεδίων, Athenagor. legat. 1, 3. Eudocia in violario p. 284. et 392. Schol. Homeri ad Il. 1, 38. Servius ad Virgil. Aen. 2, 21. — Atque ita etiam volunt viri quidam eruditi, in quibus Davisius ad Cicer. de N.D. 3, 15. ex Ms. regio, repugnante quidem Bouhierio. Invitis tamen Msstis omnes editiones simplici ν defunguntur, quae quidem ratio propius facit ad etymologicum nexum. Tum vero etiam in hoc adsunt auctores, veluti Plutarch. in Qu. Gr. p. 191. (Tom. 7. ed Lips.) Suidas s. v. Τενέδιος, Eustathius ad Homer. c. l. pag. m. 25. et ad Dionys. v. 536. Tzetzes ad Lycophr. v. 236. Cicer. in Verrin. 1, 19., et de N. D 3, 15. Praefert idem Holsten. ad Stephan. p. 318. Eodem modo in Pausania 10, 14. vulgo edebatur Τεννεδίῳ et Τεννέδιοι, in Eudociae violario p. 284. Τέννεδος. Transii tamen in partes codicum nostrorum, quorum caussam etiam plerique auctores tuentur, bene praeterea memor, levi inversione plura locorum nomina a conditoribus discrepare. Sic Κέφαλος, unde petitur Κεφαλληνία usitatiori quidem scriptura; Κρίσος apud Pausan. 2, 29, 4. qui Crissam condidit, uti docet Schol. Euripid. ad Orest. v. 33. etsi ibi legitur Κρίσσος, de quo vid. ad Stephan. Berkelius p. 480. et Holsten. p. 174. ubi utrumque adeo simplici σ effertur. Κάμειρος de conditore, Κάμιρος de urbe vult Eustathius ad Dionys. v. 504. de quo cf. ad Strabon. lib. 14. p. 655.

1) Paris. δ᾽ ὑπό.

ut Aristoteles tradidit: magnumqne eius rei argumentum Apollinis cultus apud utrosque similis praebet.

§. 23.

Corinthii porro cum Philippo parerent, non illius modo contendendi studio acti conatus adiuverunt, sed et pro se privatim ita Romanos despexerunt, ut quidam

εἶχον, ὥστέ τινες καὶ τῶν πρέσβεων παριόντων τὴν [2] οἰκίαν αὐτῶν, ἐθάῤῥησαν καταντλῆσαι βόρβορον· ἀντὶ τούτων μὲν οὖν καὶ ἄλλων, ὧν ἐξήμαρτον, ἔτισαν δίκας αὐτίκα· πεμφθείσης γὰρ ἀξιολόγου [3] στρατιᾶς, αὐτή τε κατέσκαπτο ὑπὸ Λευκίου Μομμίου, καὶ τ' ἄλλα μέχρι Μακεδονίας ὑπὸ Ῥωμαίοις [4] ἐγένετο· ἐν ἄλλοις ἄλλων πεμπομένων στρατηγῶν. Τὴν δὲ χώραν ἔσχον Σικυώνιοι τὴν πλείστην τῆς [5] Κορινθίας. Πολύβιος δὲ τὰ συμβάντα περὶ τὴν ἅλωσιν ἐν οἴκτου μέρει λέγων, προστίθησι καὶ τὴν στρατιωτικὴν ὀλιγωρίαν τὴν [6] περὶ τὰ τῶν τεχνῶν ἔργα καὶ τὰ ἀναθήματα. Corinthus.

S 3

2) Editiones οἰκείαν. Parif. Mofc. οἰκίαν, ex commutatione crebra. Cf. ad lib. 7. p. 297. lib. 9. p. 439. in. et alibi, Fifcher. ad Palaephat. c. 1. f. — Hic οἰκίαν aperte praeftat, cum de regione intelligi vox nequeat.

3) Parif. Mofc. στρατείας, uti folet. Sic fupra p. 357. lib. 7. p. 305. et 304. ubi cf. At ubivis fere obtruditur haec variatio, quam nec nexus femper dirimit.

4) Mofc. ἐγένοντο, cuius quidem conftructionis exempla et alibi paffim obfervantur, aut a doctis viris recenfentur. V. Fifcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 342. fqq. Ilgen. ad Homeri hymnos p. 299. 398. et quos memorant.

5) Parif. Κορίνθου.

6) Parif. Mofc. παρὰ τὰ, folemni commutatione. Illud in hoc nexu potius.

dam in legatos eorum domum fuam praetereuntes aufi fint coenum defundere: pro quo peccato aliisque flagitiis mox poenas dederunt: miffo enim a Romanis iufto exercitu, Corinthus a L. Mummio eft everfa, et reliqua usque ad Macedoniam omnia in poteftatem Romanorum venerunt, aliis in alias partes miffis ducibus: agri autem Corinthii maximam partem obtinuerunt Sicyonii. Polybius, quae in excidio Corinthi evenerunt, narrando deplorans, militarem contemtum artificiorum ac donariorum inter alia comme-

Corinthus. τα. Φησὶ γὰρ ἰδεῖν [7] παρὼν ἐῤῥιμμένους πίνακας ἐπ' ἐδάφους, πεττεύοντας δὲ τοὺς στρατιώτας ἐπὶ τούτων. Ὀνομάζει δ' [8] αὐτῶν [9] Ἀριστείδου γραφὴν τοῦ Διονύσου, ἐφ' οὗ τινες εἰρῆσθαί φασι τὸ, Οὐδὲν πρὸς τὸν Διόνυσον· καὶ τὸν Ἡρακλέα τὸν καταπονούμενον τῷ τῆς Δηϊανείρας χιτῶνι. Τοῦτον μὲν οὖν οὐχ ἑωράκαμεν ἡμεῖς, τὸν δὲ Διόνυσον [10] ἀνακείμενον ἐν τῷ [11] Δημητρείῳ τῷ ἐν Ῥώμῃ κάλλιστον ἔργον [12] ἑωρῶμεν. Ἐμπρησθέντος δὲ τοῦ νεὼ, συνηφανίσθη καὶ ἡ γραφὴ νεωστί. Σχεδὸν δέ τι καὶ [13] τὰ τῶν ἄλλων ἀναθημάτων τῶν ἐν

7) Ed. Caf. 2. et Amftel. vitiofe παρῶν.

8) Editiones αὐτάς. Mss. Cafaubonn. αὐτόν. Ipfe malit αὐτοὺς, videlicet τοὺς πίνακας. Praeftat αὐτῶν, quod dant Vatic. Parif. Venet. et a prima manu Medic.

9) Aldus, Hopper. Ἀριστίδου. Tum iidem Διανείρας. Xyland. Δυιανείρας.

10) Deeft hoc verbum in Parif.

11) Mofc. Δημητρίῳ, uti legitur in Herodoto 9, 101. V. de utraque forma, quae congeffit Fifcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. I. p. 286. fq. Ita vero nofter Θησεῖον, Λυκεῖον lib. 9. p. 396. et fimilia alibi. Praeferunt etiam ει reliqui codices.

12) Mss. Cafaubonn. Vatic. ἑωράκαμεν, quod Guarinus etiam legiffe videtur; vertit enim *fpectavimus*. Utrumque, ut feries narrationis declarat, locum habere poteft; alterum tamen variandae orationis caufa adhibitum videtur. Nempe fic prius omnino rem indicat, pofterius hoc certum tempus.

13) Abeft τὰ in Mofc. et Ven.

memorat. Ait enim, fe praefentem vidiffe tabulas in folum proiectas, ac milites fuper iis talis ludentes: nominatque earum Bacchum ab Ariftida pictum: de quo nonnulli dictum illud putant, Nihil ad Bacchum; et Herculem, Deianirae tunica excruciatum. Hanc quidem ego non vidi, Bacchum autem illum Romae in Cereris dedicatum videbamus, opus pulcerrimum: quae pictura nuper una cum templo conflagravit incendio. Sed et fere pleraque et praeftantiffima donariorum, quae Romae

ἐν Ῥώμῃ τὰ πλεῖστα καὶ [14] ἄριστα ἐντεῦθεν ἀφῖχθαι· τινὰ δὲ καὶ αἱ κύκλῳ τῆς Ῥώμης πόλεις ἔσχον. Μεγαλόφρων γὰρ ὢν μᾶλλον ἢ φιλότεχνος ὁ Μόμμιος, ὥς φασι, μετεδίδου ῥᾳδίως τοῖς δεηθεῖσι. [15] Λεύκολλος δὲ κατασκευάσας τὸ τῆς Εὐτυχίας ἱερὸν καὶ στοάν τινα, χρῆσιν ᾐτήσατο, ὧν εἶχεν ἀνδριάντων ὁ Μόμμιος, ὡς κοσμήσων τὸ ἱερὸν μέχρι ἀναδείξεως, εἶτ' ἀποδώσων· οὐκ ἀπέδωκε δὲ, ἀλλ' ἀνέθηκε, κε- Corinthus.

S 4 λευ-

14) Mss. Casaubonn. ἥδιστα, quod et Latine reddidit Guarinus. (*aspectu suavissima.*) Mosc. ἄδικα. Pro verbis καὶ ἀφῖχθαι, (uti vulgo fertur,) tantum adposuit ἠφανίσθη. Sed vulgatam ab Aldo lectionem praeter alios codices tuetur nexus. Pro ἀφῖχθαι tamen malim ἀφῖκται, uti mox ἔσχον, etsi passim talis modorum enallage in eodem nexu obiicitur. Vid. Sylburg. ad Pausan. 4, 4. p. m. 287. Forte subplendum φασὶ, uti additur φησὶ p. 338. Cf. infra p. 382. f. ἀνῳκίσθαι, ubi ex seqq. facile arcessitur verbum regens, quale hic per nexum admitti nequit.

15) Paris. Mosc. Λεύκολλος, uti legitur lib. 11. p. 532. lib. 12. p. 535. 547. et alibi. Sic Polyb. 35, 3, 7. et Diodor. 4, 21. Sed et idem in edd. nostris eclogar. lib. 36. Tom. 2. p. 530. Λεύκελλος, ut Plutarchus, Dio Cassius, Appianus (etsi apud eum etiam in Syr. c. 49. editur Λεύκολλος.) Sed Zonaras 10, 4. Λεύκολος. Ita quidem libri in auctoribus variant. Hic Ald. Hopper. Λεύκελος. Cf. supra lib. 7. p. 319. ubi omisi monere, in auctoribus etiam Λούκουλλος dici. Ut tenorem servarem, libris etiam optimis suffragantibus posui et hic Λεύκολλος. Ita paullo post ο pro ου legitur in Μόμμιος, quod quidem constantius etiam volunt auctores.

mae sunt, Corintho allata fuerunt: quaedam etiam circum vicinae urbes adeptae sunt: nam Mummins homo (ut traditur) magnanimitatis, quam artificiorum, studiosior facile petentibus ea largiebatur. Et Lucullus cum Bonae Fortunae templum porticumque adornaret quandam, Mummium rogavit, ut tabulas, quas haberet, sibi utendas daret ad ornatum templi, donec illud dedicaret, pollicitus se a dedicatione redditurum: quod pro-

Corinthus.

λεύσας αἴρειν, εἰ βούλεται· πρᾴως δ' ἤνεγκεν ἐκεῖνος, οὐ φροντίσας οὐδέν· ὥς τ' ηὐδοκίμει τοῦ ἀναθέντος μᾶλλον. Πολὺν δὲ χρόνον ἐρήμη μείνασα ἡ Κόρινθος, ἀνελήφθη πάλιν ὑπὸ Καίσαρος τȣ̃ θεοῦ διὰ τὴν εὐφυΐαν, ἐποίκους πέμψαντος τȣ̃ ἀπελευθερικοῦ γένους πλείστους· οἳ τὰ ἐρείπια κινοῦντες, καὶ τοὺς τάφους συνανασκάπτοντες, εὕρισκον ὀστρακίνων 16 τορευμάτων πλήθη, πολλὰ δὲ καὶ χαλκώματα· θαυ-

16) Paris. Mosc. cum Aldo, Hoppero, Xylandro τορεύματα. Illud recte cum aliis Msstis reposuit Casaubonus. *Tzschucke.* *Testacea opera* an recte τορεύματα i. e. *caelo* sculpta appellentur, dubito. Quid si legamus σορευμάτων, *urnarum sepulchralium.* Talis certe vox a σορὸς non male deducatur, quamquam in Lexicis non comparet. *Tyrwhittus in Strabonem p. m.* 32. Tum referri huc possint *fictilia solia*, quibus auctore Plinio 35, 46. s. 12. multi voluerunt condi, ubi editiones et viri docti male legunt *doliis*, ut de urnis et lagenis ex opere doliari intelligerentur. Cf. ibi etiam Harduinus. Forte tamen hic legi possit σωρευμάτων nisi ob πλήθη langueat et in sepulcris offendat. Sed potest artis causa, quam hic adtingit, τορευμάτων retineri, quae certe hoc sensu Boettigerus in libro Vasen-Gemaelde P. 1. p. 37. explicat: *Frisen und kleine Basreliefs in terra cotta.* Addi debet Paciaudius in monument. Peloponnes. Vol. 2. p. 184. ubi fictilia opera vertit, et de operibus lateritiis et coctilibus in sepulcris exstruendis ornandisque exponit, uti Νεκροκορκυραῖα, qualia tria commemorat.

promissum postea non implevit: sed templo dedicato Mummium auferre inde, si liberet, suas tabulas iussit. Quod cum Mummius aequo animo ferret, neque iacturam tabularum factam quicquam curaret, maiorem dedicatore laudem tulit. Sed Corinthus cum diu deserta iacuisset, instaurata est a Divo Caesare propter loci opportunitatem, missis eo in coloniam libertinis plurimis. Hi cum rudera cepissent moliri, simulque sepulcra effodissent, testacea opera plurima, atque etiam aerea multa invenerunt:

θαυμάζοντες δὲ τὴν κατασκευὴν, οὐδένα τάφον ἀσκευώρητον εἴασαν, ὥςτε εὐπορήσαντες τῶν τοιούτων, καὶ διατιθέμενοι πολλοῦ, Νεκροκορινθίων ἐπλήρωσαν τὴν Ῥώμην· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὰ ἐκ τῶν τάφων ληφθέντα, καὶ μάλιςα τὰ ὀςράκινα. Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἐτιμήθη σφόδρα ὁμοίως τοῖς χαλκώμασι τοῖς [17] Κορινθιεργέσιν, εἶτ' ἐπαύσαντο τῆς σπουδῆς, ἐκλιπόντων τῶν ὀςράκων, καὶ οὐδὲ κατορθουμένων τῶν πλείςων. Ἡ μὲν [18] οὖν πόλις τῶν Κορινθίων [19] μεγάλη τε καὶ πλουσία διὰ παντὸς ὑπῆρξεν, ἀνδρῶν τε [20] ηὐπόρηκεν ἀγαθῶν εἴς τε τὰ πολιτικὰ καὶ εἰς τὰς τέχνας τὰς δημιουργικάς· μάλιςα γὰρ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν Σικυῶνι ηὐξήθη [21] γρα- Corinthus.

S 5

17) Ven. Κορινθιεργήσιν.

18) Mss. Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. δή. Tum Moscov. ἡ τῶν Κορινθίων, uti fere solet. Hic et Ven. consentit.

19) Paris. μεγίςη.

20) Mosc. Venet. cum Aldo, Hoppero, Xylandro ηὐπόρησεν. Casaubonus ex libris restituisse videtur ηὐπόρηκεν, cum et ita scribant reliqui mei. Recte quidem, cum sic perpetuitas rei a praecedentibus ad hanc temporis vim transferatur.

runt: quorum admirati artificium, nullum sepulcrum non effoderunt, magnaque id genus rerum copia potiti, iisque magno divenditis, Romam impleverunt Necrocorinthiis: sic enim appellabant quae e sepulcris erant ablata opera, maxime testacea: quae cum initio in magno pretio, neque aereis Corinthiis operibus haberentur viliora, tandem studium iis impendi desitum est, cum deficerent testae, et pleraque figlina non probarentur. Fuit Corinthus urbs magna, semperque dives, copiamque tulit virorum et ad res civiles tractandas idoneorum, et ad artificia exercenda. Nam maxime Corinthi ac Sicyone pingendi ac fin-

Corinthus.

[21] γραφική τε καὶ πλαστικὴ καὶ πᾶσα ἡ τοιαύτη δημιουργία. Χώραν δ' [22] ἔσχεν οὐκ εὔγεων [23] σφόδρα, ἀλλὰ [24] σκολιάν τε καὶ τραχεῖαν, ἀφ' οὗ πάντες ὀφρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασι· καὶ παροιμιάζονται,

Κόρινθος [25] ὀφρυᾶ τε καὶ κοιλαίνεται.

§. 24.

Ὀρνεαὶ δ' εἰσὶν ἐπώνυμοι τῷ παραῤῥέοντι ποταμῷ·

21) Forte ἥτε γραφική.

22) Ita Mss. Casaubonn. Vatic. Parif. Mofc. Ven. Gem. Pletho cum Euftathio ad Homerum Il. 2, 570. p. m. 220. et Guarino; eamque lectionem probant etiam fequentia. Vulgata ἔσχον profecta eft ab Aldo.

23) Mss. Cafaubonn. λίαν, quae eft συνωνυμία paffim iam notata. Mei omnes cum Euftathio c. l. σφόδρα.

24) Mallim σκληράν, quamquam me non fugit, etiam apud Euftathium [c. l.] legi σκολιάν, itemque in epitome. [p. 220. Hudf.] *Cafaubonus.* At pertinaciter renuunt libri, qui τῷ τραχεῖαν hanc etiam agri fpeciem addunt, quippe quae eadem eft, quae clivofa, devexa. qualem fuiffe narrant agrum Corinthiacum. Ita nempe fupercilia, ὀφρῦς, vocantur, unde et natum eft proximum proverbium. Vid. Hefych. h. v.

25) Venet. Mofc. Euftathius ad Homer. Il. 2, 570. p. m. 220. et v. 595. p. m. 225. cum Aldo, Hoppero ὀφρύεται. Alii libri fcripti et inde a Xylandro editi ὀφρυᾶ τε, quod et reddit epitome c. l. Atque hoc etiam magis ex ufu linguae et lege metrica probatur. Cf. etiam de hac lectione Politus ad Euftath. Tom. 2. p. 611.

fingendi aliaeque id genus artes auctae funt. Solum habuit non admodum gleba terrae felix, fed obliquum et afperum: unde vulgo fuperciliofa Corinthus dicta fuit: ac proverbium,

Colles Corinthus, atque cavitates habet.

§. 24.

Orneae nomen habent idem cum fluvio praetereunte,

μαῖ· νῦν μὲν ἔρημοι, πρότερον [1] δ' οἰκούμεναι καλῶς, ἱερὸν ἔχουσαι Πριάπου τιμώμενον· ἀφ' ὧν καὶ ὁ τὰ Πριάπεια ποιήσας Εὐφρόνιος Ὀρνεάτην καλεῖ τὸν θεόν· κεῖνται δ' ὑπὲρ τοῦ πεδίου τοῦ Σικυωνίων· τὴν δὲ χώραν ἔσχον Ἀργεῖοι. Ἀραιθυρέα δ' ἐστὶν ἡ νῦν [2] καλουμένη Φλιασία· πόλιν δ' εἶχεν ὁμώνυμον τῇ χώρᾳ πρὸς ὄρει [3] Κοιλώσσῃ· οἱ δ' ὕστερον ἀναστάντες ἐκεῖθεν, [4] πρὸς τριάκοντα σταδίων ἔκτισαν πόλιν, ἣν ἐκάλεσαν [5] Φλιοῦντα· τῆς δὲ Κοιλώσσης μέρος ὁ Καρ- Corinthus.

1) τὸ δ' abest a Parif. Post idem habet ἔχουσα et Πριάπια, ante quam vocem posteriorem τὰ omittit Mosc.

2) Mosc. Φλιασία καλουμένη.

3) Parif. Medic. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 571. p. m. 220. et Guarino Κηλώσσῃ, uti post.

4) Parif. Mosc. πρὸ λ, et sic Eustathius c. l. et edd. ante Casaubonum πρὸ τριάκοντα σταδίων. Hic tamen rectius πρὸς vulgavit, quod et reliqui codices praeeunt. Tum vero πρὸς absolute, uti alias ὅσον, positum est; nihil enim praecedenti numero, qui non adest, addit, uti infra p. 396. m. de quo usu cf. d' Orville in Vanno critica p. 145. aut πρόσω mutata ante distinctione legi debet, ut sensus sit: *remotius, longius a pristina sede*, aut repositum a Casaubono πρὸς eandem fere notionem obtinet.

5) Aldus Φλιοῦντα. Sic postea. Recte tamen p. 395. non item p. 377.

te, hodie desertae, olim frequentatae satis: ibi erat templum Priapi cultum: hinc Euphronius Priapeiorum scriptor deum istum appellat Orneatam. Sitae fuerunt supra campum Sicyoniorum, sed agrum Argivi possederunt. Araethyrea est, quae nunc dicitur Phliasia: urbs fuit regioni cognominis ad montem Coelossam: postea migratum inde est, et XXX ultra stadiis urbs condita, quam appellaverunt Phliuntem. Pars porro Coelossae est Carnea-

Corinthus. Καρυεάτης, ὅθεν λαμβάνει τὴν ἀρχὴν [6] Ἀσωπὸς ὁ παραῤῥέων τὴν Σικυωνίαν, καὶ ποιῶν τὴν Ἀσωπίαν χώραν, μέρος οὖσαν τῆς Σικυωνίας. Ἔςι δ' Ἀσωπὸς καὶ ὁ [7] παρὰ Θήβας ῥέων, καὶ Πλαταιὰς, καὶ [8] Τανάγραν· ἄλλος δ' ἐςὶν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [9] Τραχινίᾳ, [10] παρὰ κώμην ῥέων, ἣν [11] Παρασωπίους ὀνομάζουσι· τέταρτος δ' ὁ ἐν Πάρῳ. Κεῖται δ' ὁ Φλιοῦς ἐν μέσῳ Σικυωνίας, Ἀργείας, Κλεωνῶν καὶ Στυμφάλου, κύκλῳ περιεχόμενος· τιμᾶται δ' ἐν Φλιοῦντι καὶ Σικυῶνι τὸ τῆς Δίας ἱερόν· καλοῦσι δ' οὕτω τὴν [12] Ἥβην.

§. 25.

6) Mosc. Αἴσωπος.

7) Vatic. Mosc. περὶ, ut saepe alibi observatur, et supra notatum est. Ita et Eustathius ad Homer. Il. 2, 572. p. m. 220. Sed παρὰ probat etiam Politus T. 2. p. 613.

8) Mosc. Τανάγρας.

9) Ita (per χ) Mosc. et alii cum Eustathio c. l. et Guarino. Nec aliter efferunt editiones ante Casaubonum, qui vitiose intulit Τρακινίᾳ. Vera illa scriptura per χ aliunde satis est nota. Vid. Cellarius in Geogr. ant. 13, 4, 120. et Strabo lib. 9. p. 428.

10) Mosc. περὶ, ut paullo antea.

11) Paris. Mosc. cum Guarino Περασωπίους, Vatic. προσωπίους. Cf. lib. 9. p. 408. ubi alia etiam corruptio notatur.

12) Casaubonus olim cogitaverat Ἥρην, sed postea, Pausaniae auctoritate 2, 13, 3. monitus, opinionem retraxit.

neates, unde nascitur Asopus, qui praeter Sicyoniam labens, Asopiam regionem Sicyoniae portionem distinguit. Alius est Asopus, qui Thebas, Plataeas, ac Tanagram praeterfluit: alius item Heracleae Trachiniae praeter pagum fluens, cuius incolae Parasopii dicuntur: quartus in Paro est Asopus. Phlius iacet in medio Sicyoniae, Argiae, Cleonarum, ac Stymphali, circulo inclusa. Colitur Phliunte ac Sicyone templum Diae: sic enim Heben seu Iuventatem nominant.

§. 25.

§. 25. Corinthus.

Τὴν δὲ Σικυῶνα πρότερον [1] Μηκώνην ἐκάλουν, ἔτι δὲ πρότερον [2] Αἰγιαλοὺς· ἀνωκίσθαι δ' αὐτὴν ἀπὸ θαλάσσης ὅσον εἴκοσι [3] σταδίους, οἱ δὲ δώδεκά φασιν ἐπὶ [4] λόφον ἐρυμνὸν [5] Δήμητρος· τὸ δὲ παλαιὸν κτί-

1) Venet. Μηκώνην. Cf. Holsten. ad Stephan. p. 293.

2) Sic omnes libri cum Eustathio c. l. Pausaniae tamen 2, 6, 2. dicitur Αἰγιάλη, scilicet in locorum promiscua terminatione et instabili numero. Pro ἀνωκίσθαι Eustathius c. l. ἀνῴκισται. Sic supra p. 381. ἀφῖχθαι. Sed hic potest a φασὶν subiecto pendere, etsi in nota proxima Casaubonus adfert ἀνῴκισται.

3) Parif. Mosc. σταδίοις. Eustathius c. l. omnino ὀλίγα στάδια. Ante Casaubonum εἴκοσι στάδια.

4) Eustath. c. l. λόφου ἐρυμνοῦ. Sic infra lib. 9. p. 440. f. πόλις ἐπὶ Καΰστρου πεδίου, ubi contra in Mss. legitur ἐπὶ Καΰστρου πεδίον. Et sic passim in hoc nexu casus praesertim huius formae mutantur. Hic tamen λόφον malunt libri omnes.

5) Lego ὑπὸ Δημητρίου, vel Δημήτριος, si pro ἀνῴκισται legas ἀνῴκισε. Ut ita censeam, faciunt haec Diodori verba lib. 20. p. 827. Tom. 2. ed. 1604. [s. lib. 20, 102.] ὁ δὲ Δημήτριος πείσας τοὺς Σικυωνίους εἰς τὴν ἀκρόπολιν μετοικῆσαι, τὸ μὲν τῷ λιμένι συνάπτον μέρος κατέσκαψε. Non dubito, quin aequi lectores meam emendationem hanc sint approbaturi. *Casaubonus.* Coniectura valde probabilis. Cf. etiam Plutarch. in Demetrio c. 25. Hinc νέα Σικυὼν dicta videtur apud Hieroclem p. 646. ed. Wessel. Adiuvatur adeo a Cod. Mosc. qui supra scriptum ostendit: Δημήτριος, nisi genitivum esse alium voluit. At cum plura sic sint refingenda, tum Demetriadis nomen abest, quam ad mare ponit noster infra lib. 9. p. 436. Antiquiora tempora re-

§. 25.

Sicyon prius Mecone fuit dicta, et ante Aegiali: aedificata XX, aut, ut aliis placet, XII fere stadiis a mari, in colle munito natura, Cereri sa-

Corinthus. κτίσμα ἐπίνειόν ἐστιν ἔχον λιμένα. Ὁρίζει δὲ τὴν Σικυωνίαν καὶ τὴν Κορινθίαν ποταμὸς [6] Νεμέα. Ἐτυραννήθη δὲ πλεῖστον χρόνον· ἀλλ᾽ ἀεὶ τοὺς τυράννους ἐπιεικεῖς ἄνδρας ἔσχεν. Ἄρατον δ᾽ ἐπιφανέστατον, ὃς καὶ τὴν πόλιν ἠλευθέρωσε, καὶ Ἀχαιῶν ἦρξε, παρ᾽ ἑκόντων λαβὼν τὴν ἐξουσίαν· καὶ τὸ σύστημα ηὔξησε, προσθεὶς αὐτῷ τήν τε πατρίδα καὶ τὰς ἄλλας πό-
p. 383. λεις τὰς ἐγγύς. Ὑπερησίην δὲ καὶ τὰς ἑξῆς πόλεις, ἃς [7] λέγει ὁ ποιητὴς, καὶ τὸν Αἰγιαλὸν τῶν Ἀχαιῶν ἤδη συμβέβηκεν εἶναι μέχρι Δύμης καὶ τῶν ὅρων τῆς Ἠλείας.

ΚΕΦ.

respexisse videtur, et λόφος ille vere Cereri sacratus fuisse. Λόφον etiam probant, quae de antiqua urbis sede, τῇ πάλαι ἀκροπόλει, commemorantur. Cf. praeter superiores Pausan. 2, 7. in.

6) Mosc. vult Νέμεα. Sed similia supra adfuerunt.

7) Mosc. ὁ ποιητὴς λέγει.

sacro: vetus structura navale est cum portu. Sicyoniam et Corinthiam Nemea fluvius discernit. Plurimum temporis sub tyrannis fuit Sicyon: sed semper tyrannis usa est viris moderatis: quorum illustrissimus Aratus urbem libertate donavit, idemque Achaei corporis imperator fuit, ultra imperium deferentis, idque auxit adiecta sua patria, et aliis vicinis urbibus. Hyperesiam aliasque deinceps urbes, quas recenset Homerus, et Aegialon, id est litus, Achaeorum nunc contingit esse usque ad Dymen et Eleae fines.

CAP.

Κ Ε Φ. Η.

Achaia.

§. 1.

Ταύτης δὲ τῆς χώρας τὸ μὲν παλαιὸν Ἴωνες ἐκράτουν, ἐξ Ἀθηναίων τὸ γένος ὄντες· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν παλαιὸν, Αἰγιάλεια· καὶ οἱ ἐνοικοῦντες, Αἰγιαλεῖς· ὕστερον δ' ἀπ' ἐκείνων [1] Ἰωνία, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττικὴ, ἀπὸ Ἴωνος τοῦ Ξούθου. Φασὶ δὲ Δευκαλίωνος μὲν Ἕλληνα εἶναι· τοῦτον δὲ περὶ τὴν Φθίαν [2] τῶν μεταξὺ Πηνειοῦ καὶ Ἀσωποῦ [3] δυναστεύοντα τῷ πρεσβυτάτῳ τῶν παίδων παραδοῦναι τὴν ἀρχήν· τοὺς δ' ἄλλους ἔξω διαπέμψαι, [4] ζητήσοντας ἵδρυσιν ἕκαστον αὐ-

1) Mosc. Ἰωνίας.

2) Mss. Casaubonn. τὴν μεταξὺ, Ven. τὸν μεταξὺ, Vatic. τοῦ μετ. Alii τῶν μετ', recte.

3) Editiones omnes δυναστεύσαντα, praeter Hopperum, qui scribae negligentia dedit δυναστεύσαντας. At cum Mss. Casaubonn. Vatic. Parif. Mosc. Ven. Gem. Pletho praeferant δυναστεύοντα, hoc revocare non dubitavi.

4) Aldus, Hopperus ζητήσαντας. Melius ex usu linguae, addicentibus etiam Msstis, Xylander dedit ζητήσοντας.

CAP. VII.

§. 1.

Regionem istam quondam Iones possederunt, genere Athenienses: et nominabatur priscis temporibus Aegialeia, incolae Aegialenses: postea ab iis Ionia dicta est, sicut et Attica, ab Ione Xuthi F. Traditum est Hellenem fuisse Deucalionis filium: eum regioni circa Phthiam imperasse, qua inter Peneum est et Asopum, ac imperium filiorum natu maximo reliquisse, reliquos emisisse extra patriam, ut sibi quisque sedes quaererent. Ex

Achaia. αὐτῷ· ὧν Δῶρος μὲν τοὺς περὶ Παρνασὸν Δωριέας [5] συνοικίσας, κατέλιπεν [6] ἐπωνύμους αὐτȣ̃· Ξȣ̃θος δὲ τὴν Ἐρεχθέως θυγατέρα γήμας, ᾤκισε τὴν Τετράπολιν τῆς Ἀττικῆς, Οἰνόην, Μαραθῶνα, Προβάλινθον καὶ [7] Τρικόρυθον. Τῶν δὲ τούτου παίδων Ἀχαιὸς μὲν φόνον ἀκούσιον πράξας, ἔφυγεν εἰς [8] Λακεδαίμο-

5) Parif. συνοικήσας, folemni permutatione. Editiones omnes inde ab Aldo tenuerant συνῳκίσας, quod etiam ex Med. convincitur. Antea idem παρὰ pro περὶ, ut centies alibi.

6) Mofc. ὁμωνύμȣς. Neque haec commutatio cognatorum vocabulorum rara. Illud tamen hic rectius, uti in feq. etiam prodit. Tum Parif. ᾤκησε, ut paullo antea, et hic praeterea Aldus et Hopperus.

7) Mofc. Τρικόρινθον. Videtur hanc literae epenthefin adftruere Stephanus, qui h. v. fcribit Τρικόρυνθον; fed non ipfe folum deinceps in utramque partem verfat, fed et fub v. Τετράπολις exclufo ν ponit, quod et probat ex Strabone Holften. p. 329. Quare nihil videtur mutandum, in primis cum reliqui codices in altera forma confpirent.

8) Vulgo Λακεδαιμονίαν. Mofc. Λακεδαίμονα. Ita enim et regionem vocari vel ex Strabone p. 367. difcitur. At idem etiam ufitate Λακωνικὴν vocat, et Λακεδαιμονία de regione in prifcis auctoribus dubiae eft fidei. Sic fupra p. 345. vulgo idem adfert, ubi codices tantum non omnes fubftituebant Λαεκδαίμων, et paullo inferius exhibent libri omnes et fcripti et editi. Non igitur dubitavi adhaerere et hic Mofc. et referre Λακεδαίμονα.

Ex his Dorus iis, qui circa Parnafum habitabant, in civitatem compofitis, a fe nomen Dorienfium fecit. Xuthus, ducta uxore Erechthei filia, condidit tetrapolin Atticae: fic enim vocatur ea regio, quatuor nimirum conftans urbibus, Oenoa, Marathone, Probalintho, et Tricorytho. De huius filiis Achaeus, homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconicam perfugit, et effe-

μονα, καὶ Ἀχαιοὺς τοὺς ἐκεῖ κληθῆναι παρεσκεύασεν. Ἴων δὲ, τοὺς μετ' Εὐμόλπου νικήσας Θρᾷκας, οὕτως ηὐδοκίμησεν, ὥστ' ἐπέτρεψαν αὐτῷ τὴν πολιτείαν Ἀθηναῖοι. Ὁ δὲ πρῶτον μὲν εἰς τέσσαρας Φυλὰς διεῖλε τὸ πλῆθος, εἶτα εἰς τέσσαρας βίους· τοὺς μὲν γὰρ γεωργοὺς ἀπέδειξε, τοὺς δὲ δημιουργοὺς, τοὺς δὲ ἱεροποιοὺς, τετάρτους δὲ τοὺς Φύλακας· τοιαῦτα δὲ πλείω διατάξας, τὴν χώραν ἐπώνυμον ἑαυτοῦ κατέλιπεν. Οὕτω δὲ [9] πολυανδρῆσαι τὴν χώραν συνέπεσε τότε, ὥστε καὶ ἀποικίαν τῶν Ἰώνων ἔστειλαν εἰς Πελοπόννησον Ἀθηναῖοι, καὶ τὴν χώραν, ἣν κατέσχον, ἐπώνυμον ἑαυτῶν ἐποίησαν, Ἰωνίαν ἀντ' [10] Αἰγιαλείας κληθεῖσαν, οἵ τε ἄνδρες ἀντὶ Αἰ- Achaia.

9) Mosc. praemittit καί. Vatic. Paris. πολυανδρῆσαι, Casaubonn. πολυανδρήσασαν. Sed vulgata structura etiam in aliis occurrit, veluti Polybio 1, 53. Plutarcho in Romulo cap. 8. pro quo noster alias frequentat συνέβη.

10) Casaubonn. Mosc. Paris. Ven. Vatic. Gem. Pletho cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 575. p. m. 221. et saepius Αἰγιαλοῦ, etsi idem c. l. antea regionem etiam vocat Αἰγιάλειαν, uti hic vertit Guarinus, et post Aldus excepit ad aliosque propagavit. Sed

effecit, ut, qui ibi habitabant, Achaei dicerentur. Ion devictis qui cum Eumolpo erant Thracibus, tantam est consecutus gloriam, ut eum suae reip. praefecerint Athenienses. Ion primum in quatuor tribus multitudinem, deinde in totidem vivendi genera divisit, nimirum Agricolas, Opifices, Sacerdotes, Custodes: atque his et pluribus aliis constitutis, regioni a se nomen factum reliquit. Verum eo tempore tantam ea in regione multitudinem hominum exstare contigit, ut Athenienses Ionum coloniam in Peloponnesum emiserint, nomenque regioni ab ea occupatae a se fecerint, quae iam pro Aegis-

Achaia. Αἰγιαλέων Ἴωνες προσηγορεύθησαν, εἰς δώδεκα πόλεις μερισθέντες. Μετὰ δὲ τὴν[11] Ἡρακλειδῶν κάθοδον, ὑπ' Ἀχαιῶν ἐξελαθέντες, ἐπανῆλθον πάλιν εἰς Ἀθήνας· ἐκεῖθεν δὲ μετὰ τῶν Κοδριδῶν ἔστειλαν τὴν Ἰωνικὴν ἀποικίαν εἰς τὴν Ἀσίαν· ἔκτισαν δὲ [12] δώδεκα πόλεις ἐν τῇ παραλίᾳ τῆς Καρίας καὶ τῆς Λυδίας· εἰς τοσαῦτα μέρη διελόντες σφᾶς, ὅσα καὶ ἐν τῇ Πελοποννήσῳ κατεῖχον. Οἱ δ' Ἀχαιοὶ Φθιῶται μὲν ἦσαν τὸ γένος, ᾤκησαν δ' ἐν [13] Λακεδαίμονι· τῶν δ' Ἡρακλειδῶν ἐπικρατησάντων, ἀναληφθέντες ὑπὸ Τισαμενοῦ, τοῦ Ὀρέστου παιδὸς, ὡς προειρήκαμεν,

Sed et Αἰγίαλος legitur in Pausania 5, 1. 7, 1. Plinio 4, 6. s. 5. et nostro supra p. 333. Neque offendere debet gentile, quod inde ducit Stephanus, et in eodem nexu subiicit Pausanias 7, 1. Quibus momentis facile inclinatus animus ferebatur ad hanc lectionem, nisi superiora Strabonis verba, quae hic respicit, inhibuissent.

11) Paris. Ἡρακλείδου. Post Mosc. ἐκεῖθε, quod sequeretur δέ. Ita supra p. 380. in eadem voce et ἑκατέρωθεν ultimam literam abiecerat.

12) Venet. ιε. Cf. Herodot. 1, 142. sq. — Post Mosc. ὅσας.

13) Casaubonn. Ven. Λακεδαιμονίᾳ, de qua forma paullo superius. Τὸ δ' ante Ἡρακλειδῶν omittunt Paris. et Mosc.

gialeia diceretur Ionia, et incolae in duodecim divisi partes porro non Aegialenses vocarentur, sed Iones. Post Heraclidarum reditum pulsi ab Achaeis, redierunt Athenas, atque inde cum Codridis Ionicam coloniam in Asiam deduxerunt: condiderunt autem duodecim urbes in maritima quae inter Cariam est et Lydiam ora, divisi in totidem partes, quot in Peloponneso ante obtinuerant. Achaei porro origine erant Phthiotae, ac Spartae habitabant; sed cum Heraclidarum aucta esset potentia, a Tisameno Orestis F. in integrum restitui, Ionas

μεν, τοῖς Ἴωσιν ἐπέθεντο· καὶ γενόμενοι κρείττους, τοὺς μὲν ἐξέβαλον, αὐτοὶ δὲ κατέσχον τὴν γῆν, καὶ διεφύλαξαν τὸν αὐτὸν τῆς χώρας μερισμὸν, ὅνπερ καὶ παρέλαβον. Οὕτω δ᾽ ἴσχυσαν, ὥστε τὴν ἄλλην Πελοπόννησον ἐχόντων τῶν Ἡρακλειδῶν, ὧν ἀπέστησαν, ἀντεῖχον ὅμως πρὸς ἅπαντας, Ἀχαΐαν ὀνομάσαντες τὴν χώραν. Ἀπὸ μὲν οὖν Τισαμενοῦ μέχρι [14] Ὠγύγου, βασιλευόμενοι [15] διετέλεσαν· εἶτα δημοκρατηθέντες, τοσοῦτον ηὐδοκίμησαν περὶ τὰς πολιτείας, ὥστε τοὺς Ἰταλιώτας μετὰ τὴν στάσιν τὴν πρὸς τοὺς Πυθαγορείους, τὰ πλεῖστα τῶν νομίμων [16] μετενέγκασθαι παρὰ τούτων συνέβη. Μετὰ δὲ

Achaia

p. 384

T 2 τὴν

λυ
14) Moſc. Ὠγυγου. Pariſ. Ὠγυγύλου, unde illud intelligitur. Caſaubonus ex Polybio 2, 41, 5. emendabat Γύγου. At integrum nomen exſtat apud eundem 4, 1, 5. idemque confirmant hic omnes codices praeter duos illos, qui in fine augent. Sic *Gyris* omiſſo *O* in Mela 3, 8, 56. adferunt libri.

15) Pariſ. Moſc. διετέλουν. Prius ad nexum aptius.

16) Pariſ. μετενέγκασαι. Deinceps Moſcov. ex correctione παρὰ, cum antea ſcriptum exſtaret περί.

nas, uti iam dictum eſt, adorti, victoriaque ſunt potiti: hisque eiectis regionem ipſi occuparunt, retenta ea, quam ibi invenerant, diviſione. Et eo usque creverunt, ut, cum Heraclidae, a quibus ipſi deſciverant, reliquam obtinerent Peloponneſum, tamen ipſi contra univerſos ſeſe tutarentur, et regioni nomen Achaiae inderent. Itaque a Tiſameno ad Ogygum usque reges habuerunt ſuos. Deinde populari in rep. uſi poteſtate, tantum ex eius adminiſtratione laudis ſunt aſſecuti, ut Itali poſt coortam inter eos et Pythagoreos ſeditionem, pleraque iura ab Achaeis hisce transſumſerint. Et

Achaia. τὴν ἐν Λεύκτροις μάχην ἐπέτρεψαν Θηβαῖοι τούτοις τὴν δίαιταν [17] περὶ τῶν ἀντιλεγομένων ταῖς πόλεσι πρὸς ἀλλήλας. Ὕστερον δ' ὑπὸ τῶν Μακεδόνων λυθείσης τῆς κοινωνίας, ἀνέλαβον σφᾶς πάλιν κατὰ μικρόν· ἦρξαν δὲ Πύῤῥου στρατεύσαντος εἰς τὴν Ἰταλίαν, τέσσαρες συνοῦσαι πόλεις, ὧν ἦσαν Πάτραι καὶ Δύμη· εἶτα προσελάμβανόν [18] τινας τῶν δώδεκα, πλὴν Ὠλένου καὶ Ἑλίκης· τῆς μὲν οὐ συνελθούσης, τῆς δ' ἀφανισθείσης ὑπὸ κύματος.

§. 2.

Ἐξαρθὲν γὰρ ὑπὸ σεισμοῦ τὸ πέλαγος, κατέκλυσε καὶ αὐτὴν, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἑλικωνίου Ποσειδῶνος, ὃ καὶ νῦν ἔτι τιμῶσιν Ἴωνες, καὶ θύουσιν ἐκεῖ τὰ Πανιώνια. Μέμνηται δ', ὡς ὑπονοοῦσί τινες, ταύτης τῆς θυσίας Ὅμηρος, ὅταν φῇ·

Αὐ-

17) Parif. Mofc. παρὰ, minus bene. Poft ante Μακεδόνων uterque neglexit τῶν, uti τὴν ante Ἰταλίαν.

18) Gem. Pletho καὶ τὰς λοιπὰς τῶν δώδεκα.

Et poft Leuctricam pugnam Achaeis Thebani arbitrium commiferunt de mutuis urbium controverfiis. Poftea cum focietatem eorum Macedones diffolviffent, paulatim fefe recollegerunt. Initium fecere, quo tempore Pyrrhus in Italiam expeditionem fecit, quatuor adhuc cohaerentes urbes, e quibus fuerunt Dyme et Patrae: tum reliquas de XII iftis urbibus ad fe receperunt, Oleno atque Helice exceptis: quarum illa fe noluit adiungere, haec diluvio eft deleta.

§. 2.

Terrae motu enim elatum mare et Helicen obruit, et templum Neptuni Heliconii, quod etiamnum venerantur Iones, ibique Panionia facrificant. Sunt, qui huius facrificii facere mentionem putent Homerum his verfibus:

Ef-

Αὐτὰρ ὁ θυμὸν ἄϊσθε καὶ ἤρυγεν· ὡς ὅτε ταῦρος Achaia.
Ἤρυγεν ἑλκόμενος Ἑλικώνιον ἀμφὶ ἄνακτα.

Τεκμαίρονταί τε, [1] νεώτερον εἶναι [2] τῆς Ἰωνικῆς ἀποικίας τὸν ποιητὴν, μεμνημένον γε τῆς Πανιωνικῆς θυσίας, ἣν ἐν τῇ Πριηνέων χώρᾳ συντελοῦσιν Ἴωνες τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι· ἐπεὶ καὶ αὐτοὶ οἱ Πριηνεῖς ἐξ Ἑλίκης εἶναι [3] λέγονται· καὶ δὴ πρὸς τὴν θυσίαν ταύτην [4] βασιλέα καθιστᾶσιν ἄνδρα νέον Πριηνέα, τὸν τῶν ἱερῶν ἐπιμελησόμενον. Τεκμηριοῦνται δ' ἔτι μᾶλλον τὸ προκείμενον ἐκ τῶν περὶ τοῦ ταύρου πεφρασμένων· τότε γὰρ νομίζουσι καλλιερεῖν περὶ τὴν θυσίαν ταύτην Ἴωνες, ὅταν θυόμενος ὁ ταῦρος μυκήσηται. Οἱ δ' ἀντιλέγοντες μεταφέρουσιν εἰς τὴν Ἑλίκην τὰ λεχθέντα τεκμήρια περὶ τοῦ ταύρου καὶ τῆς θυσίας· ὡς ἐκεῖ νενομισμένων τούτων, καὶ τοῦ ποιητοῦ παραβάλλοντος τὰ

1) Ven. vitiose νεώτεροι.
2) Inserui τῆς ex Mosc.
3) Vatic. Paris. Ven. λέγεται.
4) Excidit hoc verbum in Mosc. Idem mox παρὰ pro περί. Contra post περιβάλλοντος.

Efflans ille animam, mugitum sustulit alte:
Qualem mugitum, trahitur cum taurus ad aras,
Cum rex placandus forte est Heliconius, edit.

Coniecturaque colligunt, posteriorem deductione Ionicae coloniae fuisse poëtam, utpote qui Panionici sacrificii faciat mentionem, quod in agro Prienensi Iones Neptuno conficiunt; quando et Prienenses ab Helica se ortos aiunt, et isti sacrificio rex sacrorum procuraturus id negotii creatur iuvenis Prienensis. Augetque iis coniecturae fidem id, quod de tauro dicitur: tum enim se perlitare eo sacrificio Iones putant, cum taurus inter operandum mugit. Qui impugnant, illud de tauro argumentum ad Helicen transferunt ac de sacrificio: ibi ista ita fuisse statuta, indeque petitam a poëta comparatio-

Achaia. τὰ ἐκεῖ συντελούμενα. [5] Κατεκλύσθη δὴ Ἑλίκη δυσὶν ἔτεσι πρὸ τῶν Λευκτρικῶν. Ἐρατοσθένης δὲ καὶ αὐτὸς ἰδεῖν [6] φησι τὸν τόπον, καὶ τοὺς [7] πορθμέας λέγειν, ὡς ἐν τῷ πόρῳ ὀρθὸς ἑστήκει Ποσειδῶν χάλκεος, ἔχων ἱππόκαμπον ἐν τῇ χειρὶ, κίνδυνον φέροντα τοῖς δικτυεῦσιν. Ἡρακλείδης δέ φησι, [8] καθ' αὐτὸν γενέσθαι τὸ πάθος νύκτωρ, δώδεκα σταδίους
p. 385. [9] διεχούσης τῆς πόλεως ἀπὸ θαλάσσης, καὶ τούτου τοῦ χωρίου παντὸς σὺν τῇ πόλει καλυφθέντος· δισχι-

5) Mss. Casaubonn. κατεκλύσθη. Illud hic unice verum est, ut seqq. docent. Pro δὴ Mosc. δ' ἡ, Paris. δὲ, idemque post habet πρὸ τῶ Λευκτρικῶ.

6) Paris. Moscov. φασὶ, uti contra in Pausania 2, 27, 4. et alibi, de quo Sylburg. et Kuhn. ad eundem p. 173. et 426. et interpretes ad Plutarch. in Sulla c. 27. Sed et utriusque commistio passim in nostro observatur.

7) Paris. πορθμέας λέγει. Posterius etiam ferunt edd. ante Casaubonum. At λέγειν requirit nexus.

8) Mosc. κατ' αὐτὸν, Aldus καθ' αὐτὸ, Hopper. κατ' αὐτὸ, Xyl. κατ' αὐτόν. Ita nempe vel potius καθ' αὐτὸν emendabat etiam in notis. Posterius velut aptius et a Casaubono positum probant alii codices.

9) Paris. Mosc. ἐχούσης, ille etiam antea στάδια.

rationem dicentes. Sane biennio ante Leuctricam pugnam absorpta est Helice. Eratosthenes se locum vidisse affirmat, ac nautas pro certo dixisse, eo in traiectu stetisse Neptunum aereum rectum, manu hippocampum tenentem, periculosum piscatoribus. Heraclides sua aetate ait eam accidisse calamitatem noctu, urbe XII stadiis a mari dissita, et loco eo toto cum ipsa urbe aquis ob-

χιλίους δὲ [10] παρὰ τῶν Ἀχαιῶν πεμφθέντας, ἀνελέσθαι μὲν τοὺς νεκροὺς [11] μὴ δύνασθαι· τοῖς δ' ὁμόροις νεῖμαι τὴν χώραν· συμβῆναι δὲ τὸ πάθος κατὰ μῆνιν Ποσειδῶνος· τοὺς γὰρ ἐκ τῆς Ἑλίκης ἐκπεσόντας Ἴωνας αἰτεῖν πέμψαντας παρὰ τῶν Ἑλικέων, μάλιστα μὲν τὸ βρέτας τοῦ Ποσειδῶνος· εἰ δὲ μή, τοῦ γε ἱεροῦ τὴν ἀφίδρυσιν· [12] οὐ δόντων δέ, πέμψαι πρὸς τὸ κοινὸν τῶν Ἀχαιῶν· τῶν δὲ ψηφισαμένων, οὐδ' [13] ὡς ὑπακοῦσαι· τῷ δ' ἑξῆς χειμῶνι συμβῆναι τὸ πάθος· τοὺς δ' Ἀχαιοὺς ὕστερον δοῦναι [14] τοῖς Ἴωσι τὴν ἀφίδρυσιν. Ἡσίοδος δὲ καὶ ἄλλης Ἑλίκης μέμνηται Θετταλικῆς. Achaia.

10) Mosc. περὶ, ut supra et alibi codices frequenter. Paullo post ante verba τῶν Ἑλικέων inter utramque particulam idem pendet.

11) Hinc ad τοὺς γὰρ ἐκ τῆς omnia desunt in Paris.

12) Venet. retracto δ inde fecit οὐδ' ὄντων. Post Hopper. Xyl. πρὸς τὸν κοινόν. Male.

13) Pro ὡς dedi cum Mosc. uti et in hoc nexu prosaici ponunt.

14) Mosc. alio ordine τὴν ἀφίδρυσιν τοῖς Ἴωσι.

obruto: ac CIↃ CIↃ hominum ab Achaeis missa, cadavera recuperare non potuisse, finitimis vero agrum divisisse. Evenisse Helicensibus ob iram Neptuni. Nam Iones, qui Helica exciderant, missis legatis petiisse ab Helicensibus, praecipue quidem simulacrum Neptuni: sin vero id non impetrarent, saltem formam templi ad imitationem Helicensis condendi: cumque nihil obtinerent, idem a tota republica Achaeorum petivisse. Quae cum petitionem eorum decreto suo probavisset, Helicenses ne sic quidem obsequentes, insequenti continuo hyeme ita fuisse multatos: Achaeos postmodo Ionibus templi condendi formam tradidisse. Hesiodus etiam alius meminit Helices Thessalicae.

Achaia.

§. 3.

[1] Εἴκοσι μὲν δὴ ἔτη διετέλεσαν γραμματέα κοινὸν ἔχοντες καὶ στρατηγοὺς δύο κατ' ἐνιαυτὸν οἱ Ἀχαιοὶ, καὶ κοινοβούλιον εἰς ἕνα τόπον συνήγετο αὐτοῖς, ἐκαλεῖτο δὲ [2] Ἀρνάριον, ἐν ᾧ τὰ κοινὰ ἐχρημάτιζον καὶ οὗτοι καὶ [3] οἱ Ἴωνες πρότερον· εἶτα ἔδοξεν ἕνα [4] χειροτο-

1) Casaubonus ex Polybio 2, 43. in. legendum censet: Εἴκοσι μὲν δὴ καὶ πέντε, cui adsentitur Schweighaeuserus. Ita quidem videtur, ni maiorem numerum summatim ponere voluit.

2) Haeret cum Xylandro Casaubonus, utrum rectius Ἀρνάριον, ut hic, an Αἰνάριον, uti pag. 387., legatur. Schweighaeuser. ex Polybio 5, 93, 10. in utroque loco emendat Ὁμάριον. Vid. Vol. 5. p. 436. ad 2, 39, 6. Casaubonus contra, qui Polybii illum locum non praeteriit, tria diversa eiusdem loci nomina ferri dicit, cuiue verum lateat. Kuhnius tamen ad Pausan. 7, 7. in. p. 538. genuinum nomen adscito Polybii loco existimat fuisse Ὁμόριον, (etsi scripsit Ὁμώριον) quod diserte Polybius tradat, Crotoniatas, Sybaritas et Cauloniatas formam reipublicae Achaicae imitatos esse, primum in eo, quod Διὸς Ὁμορίου κοινὸν ἱερὸν καὶ τόπον ἀπέδειξαν, ἐν ᾧ τάς τε συνόδους καὶ τὰ διαβούλια συνετέλουν, quod intelligi non posset, nisi Achaei et nomen loci idem et eadem loco congrua iam ante habuissent. Hic tamen omnes codices pertinaciter vulgatae lectioni inhaerent; tantum mutato accentu pro Ἀρναρίου Mosc. Ἀρνάριον, quod recepi; ipsum nomen, cum in ambiguo pendeat, intactum reliqui.

3) Abest articulus in Mosc. et pro εἶτα Paris. dat εἶτ'.

4) Casaubonn. Venet. χειροτονηθῆναι.

§. 3.

Enimvero Achaei per XX continenter annos communem habuere scribam, et duos quotannis praetores, senatusque eorum communis unum in locum coibat, qui locus Arnarium dicebatur, ubi publicis de negotiis deliberabant, sicut et Iones ante: postea placuit unico uti

τονεῖσθαι ϛρατηγόν. Ἄρατος δὲ ϛρατηγήσας, ἀφείλετο Ἀντίγονον τὸν Ἀκροκόρινθον, καὶ τὴν πόλιν τοῖς Ἀχαιοῖς προσέθηκε, καθάπερ καὶ τὴν πατρίδα· [5] προσελάβετο δὲ καὶ Μεγαρέας· καὶ τὰς παρ' ἑκάϛοις τυραννίδας [6] καταλύων, Ἀχαιοὺς ἐποίει τοὺς ἐλευθερωθέντας· καὶ μετ' [7] ὀλίγα [8] τὴν Πελοπόννησον [9] ἠλευθέρωσε τῶν τυραννίδων· ὥϛτε καὶ Ἄργος, καὶ [10] Ἑρμιὼν, καὶ Φλιοὺς, καὶ [11] Μεγαλόπολις ἡ με- Achaia.

T 5

5) Parif. προσέλαβε. Sic initio huius libri et alibi utrumque genus mutatur. Hic vulgatum bene habet.

6) Mss. Cafaubonn. Parif. κατ' ἀλλήλων. Utramque lectionem adpofuit Mofc.

7) Vatic. ὀλίγον.

8) Vatic. Parif. Mofc. cum Aldo et Hoppero τὴν δὲ, quae particula, etfi frequentat nofter, molefta tamen hic eft.

9) Prave Aldus, Hopper. Xylander ἐλευθέρωσε.

10) Mss. Cafaubonn. Ἑρμιώνην, Gem. Pletho Ἑρμιόνη. Omnes tres formas illas in ufu fuiffe docet Stephanus et ad eum Holften. p. 116. etfi hic propter numos praeferat Ἑρμιὼν mutato fic accentu pro Ἑρμίων, et Ἑρμιώνη. Sic Δωδὼν et Δωδώνη. Numos tamen etiam recenfet Rafche in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 236. in quibus ο adparet, quam quidem literam ufus auctorum ftabiliffe videtur. Equidem reliqui Ἑρμιὼν, cum in hac forma reliqui libri confentiant, tantum accentu in ultimam proiecto, qua fede ftabat fupra p. 374. in. Ceterum eodem modo inter Ἑρμιὼν et Ἑρμιόνη fluctuantur Mssti apud Herodot. 8, 73.

uti praetore. Quem magiftratum cum gereret Aratus, Antigono Acrocorinthum ademit, Corinthumque, ficut et patriam fuam, Achaeis adiecit, adiunctis etiam Megarenfibus, et per urbes deftructis tyrannidibus, liberatos Achaico inferuit corpori: paulo poft Peloponnefum quoque tyrannis liberavit, ita ut Achaeis fe coniungerent Argos, Hermion, Phlius, et maxima Arcadiae urbium Megalopolis: eoque tem-

Achaia. μεγίστη τῶν ἐν Ἀρκαδίᾳ [12] προσετέθη τοῖς Ἀχαιοῖς, ὅτε δὴ καὶ πλεῖστον [13] ηὔξηντο. Ἦν δ' ὁ καιρὸς, ἡνίκα Ῥωμαῖοι Καρχηδονίους ἐκ τῆς Σικελίας ἐκβαλόντες, ἐστράτευσαν ἐπὶ τοὺς [14] περὶ τὸν Πάδον Γαλάτας. Μέχρι δὲ τῆς Φιλοποίμενος στρατηγίας συμμείναντες ἱκανῶς οἱ Ἀχαιοὶ, διελύθησαν κατ' ὀλίγον, ἤδη Ῥωμαίων ἐχόντων τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν, καὶ οὐ τὸν αὐτὸν τρόπον ἑκάστοις χρωμένων, ἀλλὰ τοὺς μὲν συνέχειν, τοὺς δὲ καταλύειν βουλομένων. Εἶτα [15] λέγει αἰτίαν τοῦ

11) Mosc. μεγάλη πόλις. Paris. μεγίστη πόλις. Cf. supra ad p. 360. et passim in Polybio.

12) Ald. προσετίθη. Hopper. Xyl. προσετίθει.

13) Casaubonn. αὔξηνται, ut Herodotus 1, 58. αὔξηται, et εὐάνδρει noster lib. 7. p. 327.

14) Ita mei codices, sed Casaubonus ex suis notat παρά. Prius in hoc nexu suffragante usu praestat, etsi παρὰ etiam de vicinia propiori et artiori dicitur, ut περὶ latiorem ambitum innuit. Cf. de hoc commutatione p. 380. et saepe alibi. Ita vero p. 386. οἱ οἰκοῦντες περὶ τὸν Αἰγιαλὸν, et similia, atque ipsum hoc, οἱ περὶ Πάδον Γαλάται aliquoties lib. 6. p. 287.

15) Quis? Asteriscum igitur adlevit Xylander. Adparet hic plura excidisse, quorum ne vestigium quidem in libris nostris conspicitur. Casaubonus Polybium hic latere putet, si eandem causam, quae hic subiicitur, adferat. Penzelius, ut loci integritatem vindicaret, interrogatione tacita sensum exposuit sic fere: Si quis quaesierit, cur — hoc habeto — At hanc inversionem Graeci ignorant.

tempore maxima fecit incrementa foedus Achaicum. Fuit hoc ea tempestate, qua Romani eiectis e Sicilia Carthaginiensibus expeditionem fecerunt in Gallos circa Padum degentes. Sed Achaeorum corpus usque ad Philopoemenis praeturam cum cohaesisset, paulatim inde dissipatum est, Romanis iam tota Graecia potitis, neque eodem modo omnes tractantibus, cum alias respublicas conservare, alias disiicere studerent. Addit deinde cau-

τῦ [16] ἐμπλατύνεσθαι τοῖς περὶ Ἀχαιῶν λόγοις, [17] τὸ ἐπὶ τοσοῦτον αὐξηθέντας, ὡς καὶ Λακεδαιμονίυς [18] ὑπερβαλέσθαι μὴ [19] ἀξίως γνωρίζεσθαι. Achaia.

§. 4.

Ἡ δὲ τάξις τῶν τόπων, οὓς κατῴκουν, εἰς δώδεκα μέρη [1] διῃρημένη, τοιαύτη τις ἐστι. Μετὰ Σικυῶνα

16) Mss. Casaubonn. et Venet. ἐκπλατύνεσθαι. Illud ad nexum accommodatius. Post Paris. παρά.

17) In Mosc. superscriptum legitur ὅτι, nempe ut artius connecteret. Nam etsi infinitivus subiicitur, notum tamen est, eum etiam in hoc nexu passim reperiri, de quo prolixius disseserit Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 4. in. Cf. supra ad p. 351. At bene et usitate omnia procedunt, si τὸ ad αἰτίαν referas, cuius est explicatio.

18) Ita diserte notatum habui ex Paris. et Mosc. uti et legitur in editionibus ab Hoppero ad Casauboni priorem. Posterior vitiose invexerat ὑπερβαλλέσθαι. Aldus quidem melius ὑπερβάλλεσθαι.

19) Vulgo ἀξίυς. *Tz.* Non dubito, quin scripserit Strabo μὴ ἀναξίυς: causam, inquit, affert prolixioris de Achaeis sermonis: quod crediderit, μὴ ἀναξίυς γνωρίζεσθαι, sed dignissimos, qui ab omnibus noscerentur, τὺς ἐπὶ τοσ. etc. *Casaubonus.* Expeditior est ratio, quam et vulgata lectio et nexus ipse lubentius excipiunt, si cum Tyrwhitto legatur ἀξίως. Quod cum adeo Vatic. Paris. et Moscov. comprobent, sine mora admisi.

1) Mss. Casaubonn. Mosc. Gem. Pletho διῃρημένοι. Rectius tamen alterum alii.

causam, cur latius de Achaeis sibi differendum putaverit: nimirum quod, qui eo potentiae gloriaeque pervenerint, ut etiam Lacedaemoniis antecellerent, non satis digne innotuerint.

§. 4.

Ordo locorum, quos Achaei habitabant, hic est, Post Si-

Achaia. κυῶνα [2] Πελλήνη κεῖται· εἶτα [3] Αἴγειρα δευτέρα· τρίτη Αἰγαὶ, Ποσειδῶνος ἱερὸν [4] ἔχουσα· τετάρτη, [5] Βοῦρα· μετ' αὐτὴν Ἑλίκη, εἰς ἣν [6] καταπεφευγεισαν

2) Ald. Hopper. Παλήνη. Xyland. Παλλήνη, quod in Πελλήνη mutavit Casaubonus, et admisso vitio ed. Amstel. in Πελλήνα. Cf. et Casaubon. ad Athen. 6, 6. p. 258. ubi etiam de discrimine urbium earum monetur. Πελλήνη probant codices cum Guarino et Eustathio ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 220. s. 292. ubi hic locus inde a Σικυὼν ad εἶτα Δύμη repetitur, et Πελλήνη haec a Παλλήνη Thraciae diserte distinguitur, uti a Schol. Apollonii ad 1, 177. Cf. et Herodot. 1, 145. quem noster hic aperte refert, Pausan. 7, 26. — Omnino hoc nomen in utramque saepe formam agitur, in primis ubi nexus nihil certi definit. Sed vid. Eschenbach. et Gesner. ad Orph. v. 464. Ducker. ad Thucyd. 4, 120. Wesseling. ad Diodor. 19, 52. Heyne ad Apollodor. p. 70.

3) Sic Paris. Mosc. hic et post et ex hoc loco Eustathius ad Homer. c. l. Atque ita in nostro paullo inferius p. 386. scriptum legitur, quod etiam probant Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 616. et Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 646. ubi vulgo per η. Accedit literarum series in Stephano. Denique suffragantur etiam alii auctores, in quibus Polybius aliquoties, Pausan. 7, 26. Ptolemaeus 3, 16. Vulgo hic antea Αἴγιρα.

4) Mosc. ἔχουσαι. Alii ἔχουσα, ut cohaereat cum τρίτη. Vel est synthesis, ut Μυκῆναι — ἡγησαμένη apud Pausan. 8, 33. in. et apud alios passim.

5) Sic pro Βοῦρα dedi, uti fertur in Herodoto c. l. Callimacho in Del. v. 102. Stephano h. v. infra etiam in nostro. Utrumque editur in Pausania 7, 6. in. et 25, 5. et apud Polybium 2, 41, 8. in contextu et notis Schweighaeuseri.

6) Mss. Casaubonn. κατέφυγον, forte ex Herodoto c. l. qui hoc

Sicyonem Pellene est sita, deinde secunda Aegira, tertia Aegae, quae templum habent Neptuni, quarta Bura: post hanc est Helice, quo Iones confugerunt pu-

σαν Ἴωνες, μάχῃ κρατηθέντες ὑπ᾽ Ἀχαιῶν· καὶ τὸ Achaia.
τελευταῖον ἐξέπεσον ἐνθένδε· μετὰ δὲ Ἑλίκην Αἴγιον,
καὶ [7] Ῥύπες, καὶ Πατρεῖς, καὶ Φαρεῖς· εἶτ᾽ Ὤλε- p. 386.
νος, παρ᾽ ὃν ποταμὸς [8] μέγας Μέλας· εἶτα Δύμη

καὶ

hoc tempore utitur. In vulgato tamen confentiunt mei omnes, quod pofitum eft pro κατεπεφεύγεισαν, uti faepe fieri docuerunt Perizon. ad Aelian. V. H. 3, 19. et quos infuper produxit Fifcherus ad Welleri Grammat. P. 2. p. 317.

7) Mofc. hic et infra mutato circumflexo Ῥῦπες, uti eft apud Herodot. c. l. Paufan. 7, 6. in. Stephanum h. v. Etymol. M. f. v. Ἄρυπες. Ita γρύπες in Herodoto 4, 13. et 27. Ctefia in Ind. c. 12. γρῦπες in Paufania 1, 24, 5. fq. Aelian. H. An. 4, 27. Sic γῦπες et γύπες in auctoribus obiicitur, etfi Homerus producit τὸ υ. In qua inconftantia etfi penultima circumflexum ferre videatur, fecutus tamen fum Mofc. codicem et auctorum exempla, quae Aefchyli loco infra adpofito probantur. Cafaubonus fibi non conftat. Euftathius hoc nomen omifit, uti poft Φαρεῖς.

8) Videtur μέγας a Μέλας effe inculcatum, vixque puto, magnum fuiffe aut nobilem fluvium. Euftathius omifit prorfus citans hunc locum Il. β. 570. [574.] *Xylander.* Sic legit Euftathius quoque locum integrum defcribens edit. Bafil. p. 220. Nam Xylander nefcio quare hoc neget, nifi fortaffe aliter habet illum locum Romana editio, [at non habet aliter] quae mihi, cum haec fcriberem, non erat ad manum. Ego fane in nomine huius fluvii vehementer haereo. *Pirus* enim vocatur ab Herodoto, [1, 145.] unde locum integrum fumfit nofter, et Paufania 7, 18. in. non *Melas.* Sic Herodotus 1, 145. de Oleno: ἐν τῷ Πεῖρος ποταμὸς μέγας ἐστὶ, quo ex loco intelligimus, non fuiffe, cur de voce μέγας ita fe torqueret Xylander, quando etiam Herodotus eam agnofcit. Melanem

ta-

pugna ab Achaeis victi, indeque tandem funt eiecti: poft Helicen eft Aegium, Rhypenfes, Patrenfes, Pharenfes: tum Olenus, et ad eum Melas fluvius magnus: poft

Dyme

Achaia. καὶ Τριταιεῖς. Οἱ μὲν οὖν Ἴωνες κωμηδὸν [9] ᾤκουν, οἱ δ' Ἀχαιοὶ πόλεις ἔκτισαν, ὧν εἴς τινας ὕστερον συνῴκισαν, καὶ ἐκ τῶν [10] ἄλλων μερίδων ἐνίας· καθάπερ τὰς Αἰγὰς εἰς [11] Αἴγειραν· Αἰγαῖοι δ' ἐλέγοντο οἱ ἐνοικοῦντες· Ὤλενον δὲ εἰς Δύμην. Δείκνυται δ' [12] ἴχνος μεταξὺ [13] Πατρῶν καὶ Δύμης τοῦ παλαιοῦ τῶν Ὠλενίων [14] κτίσματος· αὐτοῦ δὲ καὶ [15] τὸ τοῦ Ἀσκλη-

tamen in isto tractu nominant alii quoque, ut Dionysius Afer [v. 416.] et Callimachus [in Iov. v. 23.]. *Casaubonus.* An bene hic Μέλας dictus fuerit, se haud scire monet etiam Wesseling. ad Herodotum. Libri tamen omnes cum Eustathio hoc nomen tuentur, et certe Arcadiae talem fluvium memorant auctores a Casaubono producti. Tum *Pirum* bene novit etiam noster, uti docet narratio superior p. 342. ubi alio nomine *Teutheam* vocatum addit. Forte et hoc nomen promiscue gessit ex coniunctione singulorum in unum, et ex Arcadia delapsus in Pirum manavit. Anvillius in tabulis Geographicis utrumque nomen adposuit. Sed cf. in primis Plutarchus in Sulla c. 20.

9) Paris. nescio quid meditans ὤεσθαι.

10) Gem. Pletho ἄλλων ἐνίας ὕστερον. Vox μερίδων deest etiam in Ven.

11) Vulgo Αἴγιραν, de quo supra.

12) Mss. Casaubonn. Paris. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 617. p. m. 230. ἴχνη, uti post in ipso Strabone. Mosc. ἴχν. (sic.)

13) Paris. inverso ordine Δύμης καὶ Πατρῶν.

14) Paris. Mosc. κτίσματα.

15) Inserui τὸ ante τοῦ ex Paris. Mosc. et Ven.

Dyme et Tritaeenses. Ac Iones quidem per vicos habitaverunt: Achaei urbes condiderunt, in quarum quasdam postmodo traduxerunt aliarum partium incolas: sicut Aegae Aegiram sunt translatae, civibus Aegaeis appellatis, et Olenus Dymam. Et quidem inter Patras ac Dymen vestigia monstrantur antiquae Oleniorum habitationis: ibidemque nobile Aesculapii templum,

Ἀσκληπιȣ̃ ἱερὸν ἐπίσημον, Δύμης μὲν [16] ἀπέχον τεσσαράκοντα [17] ςαδίους, Πατρῶν δὲ ὀγδοήκοντα. Ὁμώνυμοι δ' εἰσὶ ταῖς μὲν Αἰγαῖς ταύταις αἱ ἐν Εὐβοίᾳ· [18] τῷ δὲ Ὠλένῳ τὸ ἐν [19] Αἰτωλίᾳ κτίσμα, καὶ αὐτὸ ἴχνη σῶζον μόνον. Ὁ δὲ ποιητὴς τȣ̃ μὲν ἐν Ἀχαΐᾳ Ὠλένου οὐ μέμνηται· ὥσπερ ȣ̓δ' ἄλλων πλειόνων τῶν [20] περὶ τὸν Αἰγιαλὸν οἰκούντων· ἀλλὰ κοινότερον [21] λέγει· Achaia.

Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα καὶ ἀμφ' Ἑλίκην εὐρεῖαν.

Τȣ̃ δ' [22] Αἰτωλικοῦ μέμνηται, ὅταν φῇ·

Οἳ Πλευρῶν' ἐνέμοντο καὶ Ὤλενον.

Τὰς [23] Αἰγὰς δὲ ἀμφοτέρας λέγει· τὴν μὲν Ἀχαϊκήν, Οἱ

16) Ven. Parif. ἀπέχει. At concinniori nexu ἀπέχον.

17) Parif. ςάδια. Notum.

18) Gem. Pletho τῷ δ' ἐν Ὠλένῳ, Parif. τῷ δ' Ὠλένῳ.

19) Parif. Αἰτωλῶ.

20) Parif. παρὰ, ut fupra, et alibi fexcenties. Mofc. τῶν Αἰγ. et fupra τὸν Αἰγ.

21) Sic Cafaubonn. Ven. Parif. quod in hac obpofitione melius cenfeo. Mofc. λέγ. Vulgo λέγων.

22) Parif. Αἰτωλȣ̃. Poft eum Mofc. in verfu Homerico neglexit οἵ.

23) Parif. Mofc. δ' Αἰγάς.

plum, Dyme XL, Patris XXC ftadiis diftans. Harum Aegarum cognomines funt in Euboea Aegae: et idem eum Oleno nomen geffit in Aetolia conditum oppidum, cuius tantum rudera fuperfunt. Homerus Achaicae Oleni non meminit, ficut et aliorum ad litus (Aegialum inde regioni nomen fecerunt) habitantium. Sed communi hoc omnes dicto complectitur,

Litus et Aegiali totum fpatiofam Helicenque.

Aetolici autem Oleni mentionem facit:

Qui Pleuronem habuere, atque Olenon. —

Aegas ambas refert: Achaicam urbem hic,

Qui

Achaia. Οἵ δέ τοι εἰς Ἑλίκην τε καὶ Αἰγὰς δῶρ' ἀνάγουσι.

Ὅταν δὲ φῇ·

Αἰγάς, ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ [24] δώματα βένθεσι λίμνης.

Ἔνθ' ἵππους [25] ἔστησε Ποσειδάων·

βέλτιον δέχεσθαι τὰς ἐν Εὐβοίᾳ· ἀφ' ὧν εἰκὸς καὶ τὸ πέλαγος Αἰγαῖον [26] λεχθῆναι· ἐκεῖ δὲ [27] καὶ τῷ Ποσειδῶνι ἡ πραγματεία πεποίηται, ἡ περὶ τὸν Τρωϊκὸν πόλεμον. Πρὸς δὲ ταῖς [28] Ἀχαϊκαῖς Αἰγαῖς ὁ [29] Κρᾶθις ῥεῖ ποταμὸς, ἐκ [30] δυοῖν ποταμῶν αὐξόμενος,

24) Ald. Hopper. βένθεσι δώματα.

25) Mofcov. ἔστησαν et fupra ἔστησεν.

26) Ita dedi pro κληθῆναι, quod debetur Aldo, praecipientibus codicibus meis et Cafaubonn. quibus adfentitur etiam Euftathius ad Homer. Il. 8, 203. p. m. 593. Eodem modo alibi hoc verbum ufurpat et fupra p. 360. f.

27) Deeft in Parif. et Mofc.

28) Αἰγαῖς fubnectunt Ven. Parif. Mofc. Vatic. Gem. Plecho cum Guarino, Aldo, Hoppero. Legiffe etiam videtur Euftathius c. l. Primus five incuria five confulto omifit Xylander. Equidem tot vocibus conclamantibus reftitui.

29) Circumflexo fignavi cum Mofc. Euftathio ad Homer. Il. 2, 536. p. m. 211. Herodoto 1, 145. aliisque, etfi parum fibi in Paufania libri conftant, et Κράθις cognominis Italiae fluvius fcribitur in Strabone lib. 6. p. 263. Xylander vitiofe hic dedit Κράθης, recte tamen poft. Aldus Κράθις et Κρᾶθις.

Qui tibi dona Helicenque et ad Aegas munera portant.

Cum verò dicit,

Aegas, qua ftagni domus illi condita in imo eft,
Hic Neptunus equos ftatuit:

praeftat Euboicas intelligere, a quibus probabile eft Aegaeum mare fuiffe appellatum: atque ibi fingitur rem geffiffe bello Troiano Neptunus. Ad Achaicas porro Aegas fluvius eft Crathis, qui ex duobus fluminibus

μενος, ἀπὸ τοῦ [31] κίρνασθαι τὴν ὀνομασίαν ἔχων· ἀφ' οὗ καὶ ὁ ἐν Ἰταλίᾳ Κρᾶθις. Achaia.

§. 5.

Ἑκάστη δὲ τῶν δώδεκα μερίδων ἐκ δήμων συνειστήκει ἑπτὰ καὶ ὀκτώ· τοσοῦτον εὐανδρεῖν τὴν χώραν συνέβαινεν. Ἔστι δ' ἡ Πελλήνη [1] στάδια ἑξήκοντα [2] τῆς θαλάττης ὑπερκειμένη, φρούριον ἐρυμνόν. Ἔστι δὲ καὶ κώμη Πελλήνη, ὅθεν καὶ αἱ Πελληνικαὶ χλαῖναι, ἃς καὶ ἆθλα ἐτίθεσαν ἐν τοῖς [3] ἀγῶσι· κεῖται δὲ με-

30) Moscov. ex more δυεῖν. Ita utrumque adferunt libri in Diodoro 1, 28. 2, 48. et saepe alibi. Vid. Wessel. ad Diodor. 1, 28. et quae supra notavi ad Strabon. p. 356. Paris. subiicit ποταμοῖν, quam formam noster non respuit, uti δυοῖν vel δυεῖν ὀροῖν c. l.

31) Mosc. disiectis literis κρίνασθαι.

1) Casaubonn. σταδίοις. Gem. Pletho σταδίους. Paris. σταδίων. Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 220. hinc repetit στάδια, quod et exhibent cum Vatic. et Mosc. omnes editiones. Eadem in simili nexu casuum variatio observatur lib. 7. p. 310. lib. 8. p. 382. 388. et alibi. Cf. Casaubon. ad lib. 8. p. 314. ubi praefert accusativum. Usitate sic noster modo dativum modo accusativum adiungit vel addita vel omissa praepositione.

2) Paris. Mosc. τῇ θαλάττῃ, uti paullo post. In Mosc. tamen hic superscriptum erat τῆς θαλάττης, quod unice verum est.

3) Eustathius c. l. suo arbitrio praeponit ἐκεῖ, et pro καὶ ἆθλα profert ἔπαθλα. Antea Moscov. ὅθε, forte ad molliendum sonum, ut ἐκεῖθε et similia passim notantur eadem de causa.

bus auctus, a permixtione seu temperatione nomen habet: ut et Italiae Crathis.

§. 5.

Quaevis autem Achaicarum duodecim portionum curiis seu populis constitit VII, aut etiam IIX: adeo contigit abundare viris eam regionem. Pellene stadiis a mari LX distat, castellum munitum. Est et pagus Pellene inter Aegium et Pellenen, unde nomen Pelle-nicis

Achaia. μεταξὺ [4] Αἰγίου καὶ Πελλήνης· τὰ δὲ [5] Πέλλανα [6] ἕτερα τούτων ἐστὶ Λακωνικὸν χωρίον, ὡς πρὸς τὴν [7] Μεγαλοπολῖτιν νεῦον. Αἴγειρα δὲ ἐπὶ βουνοῦ κεῖται. Βου-

4) Casaubonn. Αἰγῶν et Αἰγίου. Ex meis Vatic. Paris. Mosc. Αἰγαίου. Gem. Pletho, Ven. Αἰγίου. Guarinus reddidit *Egas*. Αἰγαίων, quod invexit Aldus, stare nequit. Inter Αἰγῶν vero et Αἰγίου iudicium suspensum haereat. Αἰγαὶ utique ex serie etiam urbium supra recensitarum propius intervallum constituit; ad Αἴγιον plerique inclinant codices, etsi est remotius. Forte tamen hoc maluit ponere, quod Aegae incolis nudatae erant. Visum sic est plerisque codicibus obsequi.

5) Medic. Mosc. Πέλλανα, et sic Guarinus *Pellana*; alii cum editionibus Πέλανα. Prior scriptura firmatur etiam Pausania 3, 21, 2. sed feminino genere, quo in aliis occurrit, quare de neutro dubitat Schweighaeuserus ad Polyb. 4, 81, 7. Equidem duplex λ praetuli, quia ex Dorismo, quo utebantur Lacones, in communi dialecto est Πελλήνη, uti multa loca docent, et viri docti ad Stephanum h. v. Polybium c. l. et ad Diodor. 15, 67. Genus tamen intactum reliqui, quia Strabo vix videtur articulum Doricum ἁ praeposuisse, unde postea natum sit τὰ, etsi illum olim editiones in Pausaniae c. l. praeponebant. Ita vero supra p. 360. etiam τὰ Πέλανα dixit, ubi Πέλλανα scribi forte debebat.

6) Casaubonn. Gem. Pletho, Paris. Ven. ἕτερα, Vatic. ἑτέρων, edd. ἕτερον, quod et in Mosc. fuisse videtur. Cum melius ad Πέλλανα referatur, quam ad χωρίον, praeferendum putavi ἕτερα, quod hac significatione et structura ab optimis auctoribus usurpari notum est. Sed et ita noster passim, veluti supra p. 341. in. οἱ Ἐπειοὶ ἕτεροι τῶν Ἠλείων. Cf. p. 342. et alibi.

7) Paris. Mosc. Venet. Μεγαλόπολιν. In Mosc. tamen ex correctione vulgata forma successit. Utrum legatur, cum pa-

nicis chlaenis, quas in certaminibus praemii loco proponebant. Pellana autem, Laconicae locus ab his diversus, ad Megalopolitidem vergunt. Aegira in colle est

Βȣ̃ρα δ' ὑπέρκειται [8] τῆς θαλάττης ἐν τετταράκοντά πȣ ςαδίοις, ἣν ὑπὸ [9] σεισμῶν καταποθῆναι συνέβη. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐνταῦθα κρήνης Συβάριδος τὸν κατὰ τὴν Ἰταλίαν ποταμὸν ὀνομασθῆναί φασιν. Ἡ δ' Αἰγὰ (καὶ γὰρ ȣ̃τω λέγουσι τὰς Αἰγὰς) νῦν μὲν οὐκ οἰκεῖται· [10] τὴν δὲ χώραν ἔχουσιν Αἰγιεῖς. Αἴγιον δὲ ἱκανῶς οἰκεῖται. Ἱςορȣ̃σι δ' ἐνταῦθα [11] καὶ τὸν Δία Achaia. p. 387.

U 2

parum in hoc nexu referat, audiendi ſunt reliqui libri, quibus etiam adſentitur Guarinus. Retinui igitur ita quidem, ut pro acuto ponerem circumflexum.

8) Pariſ. Moſc. τῇ θαλάττῃ, de quo paullo antea. Poſt pro πȣ Moſc. Ven. πως.

9) Pariſ. Moſc. σεισμȣ̃. Certe σεισμὸς habet etiam Pauſanias 7, 25, 5.

10) Quae hinc ſequuntur ad οἰκεῖται, in Pariſ. deſunt. Gem. Pletho pro τὴν δὲ πόλιν, quod exhibent reliqui, ſcribit τὴν δὲ χώραν, quo repugnantia tollitur, niſi ex obpoſitione τȣ̃ ἱκανῶς οἰκεῖται de paucitate incolarum malis explicare. Alias enim qui tenere urbem poſſunt, quae deſerta iacet, nec amplius habitatur. Conſentit etiam Pauſanias 7, 25, 7. ᾤκητό ποτε Αἰγαὶ πόλις· ἐκλειφθῆναι δὲ αὐτὴν ἀνὰ χρόνον ὑπὸ ἀσθενείας λέγȣσι. Et ſic 8, 15, 4. ἔρημον τὰ ἐπ' ἐμȣ̃ χωρίον, τὰ δὲ παλαιότερα Ἀχαιῶν πόλις, quod et refert de Helice 7, 24, 3. 4. Aegium autem tum maxime invaluiſſe, notum eſt ex eodem 7, 7. in. et Livio 38, 30, 2. Quare χώραν praetuli. Ita paullo poſt noſter de Rhypibus. Euſtathius ad Homer. Il. 13, 21. p. m. 882. ubi hunc Strabonis locum reddit, caute hanc partem praeteriit.

11) Abeſt haec particula in Moſc.

eſt ſita. Bura ſupra mare ad XL circiter ſtadia: quam terrae motibus abſorberi contigit: a fonte, qui ibi eſt, Sybarim Italiae fluvium denominatum aiunt. Porro Aega (nam ſic quoque Aegas appellant) nunc quidem non habitatur: agrum autem habent Aegienſes. Aegium incolis ſatis frequentatur. Ibi narrant Iovem fuiſſe

Achaia. Δία ὑπ' αἰγὸς [12] τραφῆναι, καθάπερ φησὶ καὶ Ἄρατος·

Αἲξ ἱερή, τὴν μέν τε λόγος Διὶ μαζὸν [13] ἐπισχεῖν.

Ἐπιλέγει δὲ καὶ, ὅτι,

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται·

δηλῶν τὸν τόπον, διότι πλησίον [14] Ὠλένου. Αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ [15] Κερύνεια, ἐπὶ πέτρας ὑψηλῆς ἱδρυμένη. Αἰγιέων

12) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. ἀνατραφῆναι, reliqui cum editis et Eustathio ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 221. τραφῆναι. Simplici, quod rem conficit, utitur etiam Apollodorus 1, 1, 3. et hinc passim τροφὸς Διός, etsi de Amalthea.

13) Casaubonus ex libris suis notat ὑποσχεῖν. Mei omnes in vulgata lectione, quae bene habet, perstant cum libris Arati in phaenom. v. 163. unde haec verba deducta sunt.

14) Paris. Mosc. Ὠλένη, sic ut πλησίον ad Aegium referatur praecedens. Atque ita non solum vetus interpres legisse videtur, (*quia proxima est Olenae*) sed et ita legerunt editiones Casaubono priores. Utraque etiam terminatione et genere in usu fuisse docet Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. m. 292. etsi usitatius fuit masculinum, quod et solum commemoravit Stephanus. Vid. Politus ad Eustath. Tom. 2. p. 617. Receptam a Casaubono lectionem tuentur ceteri, quam nec lacessendam putavi.

15) Omnes libri et scripti et editi cum Guarino Κεραυνία. At nemo in Achaicarum urbium catalogo, etsi passim nomina corrupta prodeunt, *Ceraunium* novit, immo Κερύνειαν, quae et facile in Κεραυνίαν transire potuit, uti et vere factum est in Ae-

fuisse a capra nutritum, ut et Aratus dicit.

Sacra capella, suo quae dicitur ubere summum
Nutrivisse Iovem. —

et addit

Oleniam Iovis hanc vates dixere capellam:

significans, id prope Olenum evenisse. Est ibi etiam Cerynia sublimi in petra condita

γιέων δ' ἐςὶ καὶ ταῦτα, καὶ Ἑλίκη, καὶ τὸ τῦ Διὸς Achaia.
ἄλσος τὸ [16] Αἰνάριον, ὅπου [17] συνῄεσαν οἱ Ἀχαιοὶ
βυλευσόμενοι περὶ τῶν κοινῶν. Ῥεῖ δὲ διὰ τῆς Αἰ-
γιέων [18] πόλεως ποταμὸς Σελινοῦς, ὁμώνυμος τῷ τε

U 3 ἐν

Aeliano V. H. 13, 6. et Polybio 2, 41, 8. ubi Schweighaeuserus restituit Κερύνεια. Sic leviori mutatione apud Pausaniam 7, 6. in. Κεκύρινα et in Cd. Vindobon. Κερκύρινα. Ceraunii montes in Epiro et alibi notissimi sunt, at Cerauniae nomine oppidum nullum. Fuit autem Κερύνεια non longe ab Helice dissita, (Pausan. 7, 25, 3.) quam nec recte praeterire potuit Strabo, etsi per vitiatam lectionem praeteriisse putant Sylburg. et Facius ad Pausan. 7, 6. Neque vero facilis solum fuit haec corruptio, sed et vere factam ex eorundem locorum repetitione evidenter demonstravit Perizonius ad Aelian. c. l. ubi prolixe de eo disputavit aliosque etiam nominavit, quibus addi potest Wesseling. ad Diodor. Sic. 15, 48. In re igitur aperta veniam datum iri spero, quod Κερύνεια pro Κεραυνία recepi. Possit etiam Κερυνία legi, promiscua, ut in aliis, terminatione, et debeat forsitan, ut quam proxime discedatur a codicibus.

16) De hac voce dictum est ad p. 385.

17) Tamquam aptius ad nexum posui ex Paris. Mosc. Gem. Plethone pro συνίεσαν. Sic lib. 9. p. 419. 420.

18) Delent hoc verbum Paris. et Moscov. Tum scribunt iidem ὁ Σελινῦς ποταμός. Σελινὺς male hic et postea Hopperus cum Aldo. Alibi aliter etiam variatur. Cf. Morus ad Xenoph. de exped. Cyri 5, 3, 9. Venet. dat Αἰγιαίων ὁ ποταμὸς Σελινῦς. Post idem Ἀρτεμίδιον. Porro τῷ ante παραῤῥέοντι deest in Paris.

dita. Et haec Aegiensium sunt, et Helice, Aenariumque Iovis lucus, Achaeorum destinatus comitiis. Aegium urbem perfluit amnis Selinus: eiusdem nominis cum

Achaia. ἐν Ἐφέσῳ παρὰ τὸ Ἀρτεμίσιον ῥέοντι, καὶ τῷ ἐν τῇ νῦν Ἠλείᾳ τῷ παραῤῥέοντι τὸ χωρίον, ὅ φησιν ὠνήσασθαι τῇ Ἀρτέμιδι [19] Ξενοφῶν κατὰ χρησμόν· ἄλλος δὲ Σελινοῦς ὁ [20] παρὰ τοῖς Ὑβλαίοις Μεγαρεῦσιν, οὓς ἀνέστησαν Καρχηδόνιοι. Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων τῶν Ἀχαϊκῶν εἴτε μερίδων, [21] Ῥύπες μὲν οὐκ οἰκοῦνται· τὴν δὲ χώραν Ῥυπίδα καλουμένην ἔσχον Αἰγιεῖς καὶ [22] Φαρεῖς· καὶ Αἰσχύλος [23] δὲ λέγει που·

[24] Βοῦραν δ' ἱεράν τε καὶ κεραυνίας Ῥύπας.

Ἐκ

19) Casaubonn. Paris. Mosc. Vatic. Ξενοφῶντα. At sic nihil habet φησὶν, ad quod referatur, et exstat haec narratio in Xenophontis loco memorato.

20) Pro παρὰ Mosc. dat περὶ, nota commistione, et pro Ὑβλαίοις idem ὑυγλαίοις. Paris. αἰγαίοις. Res nota ex lib. 6. p. 267. f.

21) Ita pro Ῥῦπες Mosc. de quo supra.

22) Casaubonn. Φαρεῖς, quam formam cum post Strabo ipse vindicet in pluribus libris, recepi.

23) Hanc particulam omittit Mosc.

24) Casaubonn. Paris. Moscov. Κοῦραν. Gem. Pletho Βοῦραν ἱεράν τε, metro accommodate. Ceteri cum editionibus Βοῦραν θ' ἱερὰν καὶ Κεραυνίας Ῥύπας, uti etiam in fragmentis Aeschyli ex hoc loco repetunt Stanleius et de Pauw. Casaubonus, ut Iambicus inde exsistat trimeter, corrigit traiectis prioribus verbis

cum Selinunte, qui Ephesi praeter Dianae templum labitur: et alio, qui in ea, quae nunc est, Elide praeterit locum, quem Xenophon dicit se oraculo monitum Dianae emisse: est et alius Selinus apud Hyblaeos Megarenses, quos Carthaginenses expulerunt. Quod ad reliquas sive urbes sive portiones Achaiae attinet, Rhypes non habitantur: regionem, cui Rhypidi nomen fuit, Aegienses ac Pharenses occuparunt. Et Aeschylus alicubi haec habet:

Sacramque Buran et Ceraunias Rhypas.

Fuit

Ἐκ δὲ τῶν Ῥυπῶν ἦν ὁ [25] Μύσκελλος, ὁ Κρότωνος οἰκιστής. Τῆς δὲ Ῥυπίδος καὶ τὸ Λεῦκτρον ἦν δῆμος τῶν Ῥυπῶν. Μετὰ δὲ [26] τούτους Πάτραι, πόλις ἀξιόλογος. Μεταξὺ δὲ τὸ Ῥίον καὶ τὸ [27] Ἀντίῤῥιον, ἀπέ- Achaia.

bis Ἱεράν τε Βοῦραν καὶ Κ. Ῥ. de quo quidem dubitat de Pauw ad c. l. Tom. 2. p. 1110. Equidem levissima facta immutatione codices secutus sum.

25) Cluverius in Ital. ant. 4, 15. p. 1311. uti et hic notavit Palmerius in animadverſ. ad Gr. auctorr. p. 313. ex Ovidio Metamorph. 15, 20. aliisque legendum contendit Μίκυλλος. At Μύσκελλος in omnibus Mss. hic et lib. 6. p. 262. et in aliis auctoribus, veluti Euſtathio ad Dionyſ. v. 369. Schol. Ariſtophanis ad equ. v. 1089. Suida ſub v. Μύσκελος, inſerto σ. Alios commemorant docti viri ad Ovidium c. l. ubi nunc recte repoſitum legitur *Myſcelos* pro *Mycilus*. Tantum Guarinus hic legiſſe videtur Μύκελλος; vertit enim *Mycellus*. In penultima minus ſibi conſtant auctores, qui modo ſimplex, uti et hic Ald. et Hopper., modo duplex λ adhibent. Articulum praepoſitum cum prioribus etiam neglexit Xylander.

26) Ita Moſc. et edd. priores, quod cum ambigue, certe obſcurius expreſſiſſet ed. Caſaub. prima, poſt altera cum Amſtel. mutavit in τούτοις. At illud reſpondet Strabonis uſui. Ita vero maſculino genere adhibuiſſe videtur Ῥύπας, quod feminino paullo ante ex Aeſchylo proferebat. Neque enim opus eſt, quod vult Holſtenius ad Stephan. p. 275. de Pauſaniae loco 7, 23, 4. ubi legitur Ῥυπῶν τὰ ἐρείπια, a Ῥύπαι derivare. Quare, ut ſibi conſtet Strabo, aut legendum eſt in Aeſchyli loco κεραυνίους Ῥύπας, aut ſenſum omnino reſpexit praecedentibus ſubpoſitum.

27) Pariſ. Moſc. cum Aldo Ἀντίριον, ut ſupra ſemel iterumque. Sed ipſa haec verba καὶ τὸ Ἀντίῤῥιον Palmerius in Graecia

Fuit haec Myſcelli patria, qui Crotonem condidit. Sed et Leuctrum pagus fuit Rhypidis, ad urbem Rhypas pertinens. Poſtea ſequuntur Patrae, urbs memorabilis. Intercedunt Rhium et Antirrhium,

Achaia. ἀπέχον Πατρῶν στάδια τεσσαράκοντα. Ῥωμαῖοι δὲ [28] νεωστὶ μετὰ τὴν [29] Ἀκτιακὴν νίκην ἵδρυσαν αὐτόθι τῆς [30] στρατείας μέρος ἀξιόλογον· καὶ διαφερόντως [31] εὐανδρεῖ νῦν, [32] ἀποικία Ῥωμαίων οὖσα· ἔχει δὲ ὕφορ-

cia ant. 4, 20. p. 489. a mala fcioli manu adiecta effe exiftimat, quod nulla ratio Strabonem moveret, ut, cum plura de Antirrhio dixiffet, et nunc de Achaiae locis exponat, eius mentionem iniiceret, quod praeterea nec erat inter Rhupas et Patras, de quibus agit Strabo, fed tantum conveniret Rhio Ἀχαϊκῷ; deinde vocem ἀπέχον fatis declarare, de uno tantum Rhio, non de duobus, loqui eum voluiffe. Nec temere haec monuiffe videtur Palmerius. Progreditur enim nofter in Achaiae ora, in qua inter Patras et Rhypas interiacebat Rhion, uti etiam docet Paufanias 7, 22, 7. qui tamen a Patris Rhion diftare dicit 50 ftadiis, ubi navigationem a Patris ad Aegium defcribit, uti nofter fupra p. 336. in. Contra verfatur de Antirrhio in obpofita ora lib. 10 p. 460. Omifit igitur etiam haec verba in verfione Penzelius. Uncis certe includi poffe reor.

28) Omifit hanc vocem Parif.

29) Ante Cafaubonum legebatur Ἀκτιατικὴν, invitis Msstis et Guarino. Sic lib. 10. p. 485. Ἀκτιακὸς θρίαμβος. Nec novit alteram formam Stephanus.

30) Melius στρατιᾶς, nifi forte in hoc nexu tolerari etiam illud poffit.

31) Mofc. εὐανδρεῖν.

32) Vulgo ἀποικίαν Ῥωμαίων οὖσαν, luxato, certe duriori nexu. Hoc volunt Parif. Mofc. Medic. Ven. et Cafauboniani, etfi ex iis tantum notatur οὖσα. Ipfe etiam Cafaubonus ex vetere inter-

rhium, Patris diftans ftadia XL. Romani nuper eo in coloniam deduxerunt magnam partem exercitus, quo in Actiaca paranda victoria ufi fuerant: et nunc, Romanorum colonia facta, valde copia virorum floret, habetque mediocrem navium ftatio-

ὕφορμον μέτριον. Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Δύμη πόλις ἀλίμενος, [33] πασῶν δυσμικωτάτη, ἀφ' οὗ καὶ τοὔνομα· πρότερον δ' ἐκαλεῖτο [34] Στράτος· διαιρεῖ δὲ αὐτὴν ἀπὸ τῆς Ἠλείας κατὰ [35] τὸ Βουπράσιον ὁ Λάρισος ποταμὸς, ῥέων ἐξ ὄρους· τοῦτο δ' οἱ μὲν [36] Σκόλλιν καλοῦσιν, [37] Ὅμηρος δὲ πέτρην Ὠλενίην. Τοῦ δ' Ἀντιμάχου [38] Καυκωνίδα τὴν Δύμην εἰπόντος, οἱ μὲν ἐδέξαντο ἀπὸ τῶν Καυκώνων ἐπιθέτως [39] εἰρῆσθαι αὐτὸ, μέχρι δεῦρο καθηκόντων, καθάπερ ἐπάνω προείπομεν· οἱ δ' ἀπὸ Καύκωνος ποταμοῦ τινος, ὡς αἱ Θῆβαι Achaia

terprete hanc lectionem probabat. Nempe Guarinus vertit; *hodieque praeclaris viget civibus, cum Romana sit colonia.* Accedit Gem. Pletho, qui facto augmento non male scribit: εὐανδρεῖ νῦν ἡ πόλις, subiicitque itidem ἔσα. Dedi igitur, et uncos, quibus verba καὶ διαφερόντως εὐανδρεῖ νῦν inclusa erant, abieci.

33) Ven. πᾶσα.

34) Forte revocato accentu Στρατὸς, etsi Στράτος ex nostro repetunt Eustathius ad Homer. Il. 2, 574. p. 221. in. et Stephanus. Post dedi. Ipsa verba πρότερον ad Στράτος omisit Gem. Pletho.

35) Neglecto articulo Mosc.

36) Ante Casaubonum legebatur Σκόλιν. Cf. supra ad p. 339.

37) Gem. Pletho haec verba ad Σιμουντὶς non reddidit. Paris. posuit ὁ δὲ Ὅμηρος πέτρην.

38) Venet. Καυκωνίδας.

39) Ex edit Casaub. 2. in Amstelodam. fluxit male εἰρεῖσθαι.

tionem. Deinceps Dyme est, sic dicta, quod ultima est versus occidentem, urbs portu carens. Hanc ante Stratum nominatam, ab Elea dividit apud Buprasium Larissus amnis e monte profluens, quem alii Scollin, Homerus Oleniam petram appellat. Iam cum Dymen Antimachus dixerit Cauconidem, quidam cognomen hoc ei impositum censuerunt propter Caucones, qui (uti supra ostendimus) eo usque pertinuerint. Alii a fluvio quodam tractum nomen putant: quomodo Thebae appel-

Achaia. βαι [40] Διρκαῖαι καὶ Ἀσωπίδες, Ἄργος δ' Ἰνάχειον, [41] Τροία δὲ Σιμουντίς. Δέδεκται δ' οἰκήτορας καὶ ἡ
p. 388. Δύμη μικρὸν πρὸ ἡμῶν, ἀνθρώπους μιγάδας, οὓς ἀπὸ τοῦ πειρατικοῦ πλήθους [42] περιλιπεῖς ἔσχε Πομπήϊος, καταλύσας τὰ λῃστήρια· καὶ ἱδρύσας τοὺς μὲν ἐν Σόλοις [43] τοῖς Κιλικίοις, τοὺς δ' ἄλλοθι καὶ δὴ καὶ ἐνταῦθα. Ἡ δὲ Φάρα συνορεῖ μὲν τῇ Δυμαίᾳ· καλοῦνται δὲ οἱ μὲν ἐκ ταύτης τῆς Φάρας, Φαρεῖς· οἱ δ' ἐκ τῆς [44] Μεσσηνιακῆς, [45] Φαράται. Ἔστι δ' ἐν τῇ Φαραϊκῇ [46] Δίρκη κρήνη ὁμώνυμος τῇ ἐν Θήβαις. Ἡ δ'

40) Mosc. Δηρκαναὶ, Ven. Διρκᾶναι. Res nota. Cf. Stephanus s. v. Δύμη, ubi hunc locum, corruptum tamen et mutilatum, reddit. Ceterum ipsa verba ὡς — Διρκαῖαι desunt in Paris.

41) Mosc. Τροῖα, edd. Τροία. Prosaici solent efferre Τροία, quod posui.

42) Casaubonn. περιλιπές. Post Ven. Πομπτήιος.

43) Gem. Pletho τῆς Κιλικίας, quod forte praeferendum.

44) Mosc. Μεσσηνικῆς. At altera forma etiam in aliis legitur et supra in nostro saepe.

45) Excidisse hic τὸ ι et legendum Φαραῖται censet Sylburgius ad Pausan. 4, 30. p. m. 354. Stephani motus auctoritate, qui hoc gentile ita producit, et alia, quibus inlustret, adponit, veluti Θηβαΐτης, Συκαΐτης. Sed idem Achaicae urbis gentile facit Φαραιεῖς, quae forma passim in Polybio occurrit, cum in Pau-

pellantur Dircaeae et Asopides, Argos Inachium, Troia Simuntis. Paulo ante nostram aetatem convenae homines Dymen habitatum sunt missi, reliquiae maritimorum praedonum, quos Pompeius exciderat, aliosque Solis Ciliciae, alios alibi, quosdam Dymae collocavit. Phara Dymae est contermina, eius incolae Pharenses dicuntur: cum sit et Messeniaca Phara, unde Pharatae. Est apud Pharenses fons Dirce, Thebano cognominis.

δ' Ὤλενος ἔστι μὲν ἔρημος· κεῖται δὲ μεταξὺ Πατρῶν καὶ Δύμης· ἔχουσι δὲ [47] Δυμαῖοι τὴν χώραν. Εἶτ' Ἄραξος, τὸ ἀκρωτήριον τῆς Ἠλείας ἀπὸ ἰσθμοῦ στάδιοι [48] χίλιοι. Achaia.

ΚΕΦ. Θ.

§. 1.

Ἀρκαδία δ' ἐστὶν ἐν μέσῳ μὲν τῆς Πελοποννήσου, πλείστην δὲ [1] χώραν ὀρεινὴν ἀποτέμνεται. Μέγιστον δ' ὄρος

Pausania 7, 22, 3. legatur Φαρεῖς, quod a vero propius abesse videtur, quia excludit τὸ ι ab etymologia alienum. Atque ita, Φαρεῖς, diserte scribit Gem. Pletho, quem pro vulgato Φαριεῖς reddidi. Contra in Pausania 4, 30, 2. Φαραιάται dicuntur, quod item corruptum existimat Sylburgius. Nec repugnat in hac emendatione Holsten. ad Stephanum p. 341.

46) Mosc. δίρκη κέρνη.

47) Auctiora haec adfert Gem. Pletho sic: Δυμαῖοι τὴν χώραν, ὥσπερ καὶ τὴν τῶν Τριταιῶν. Εἶτ' Ἄραξος —

48) E loco quodam superiore [p. 336.] puto addendum huic summae xxx; quae tamen potuerunt a Strabone omitti. *Casaubonus*. Pro στάδιοι Paris. ponit στάδια.

1) Hunc locum omissa voce χώραν repetit Eustathius ad Homer. Il. 2, 603. p. 227. f. 300.

nis. Olenus deserta nunc est, agrumque Dymaei possident: sita fuit inter Patras ac Dymen. Sequitur Araxus Eleae promontorium, CIↃ ab isthmo stadiis dissitum.

CAP. VIII.

§. 1.

Arcadia in medio est Peloponnesi, plurimamque montosam regionem continet. Maximus eius mons

Arcadia. ὄρος ἐν αὐτῇ Κυλλήνη· τὴν γοῦν κάθετον οἱ μὲν εἴκοσι [2] σταδίων φασὶν, οἱ δ' ὅσον πέντε καὶ δέκα. Δοκεῖ δὲ παλαιότατα [3] ἔθνη εἶναι τὰ Ἀρκαδικὰ τῶν Ἑλλήνων [4] Ἀζᾶνές τε καὶ [5] Παῤῥάσιοι, καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι. Διὰ δὲ τὴν τῆς χώρας παντελῆ κάκωσιν οὐκ ἂν προσήκοι μακρολογεῖν [6] περὶ αὐτῶν. Αἵ τε γὰρ πόλεις ὑπὸ τῶν [7] συνεχῶν πολέμων ἠφανίσθησαν, ἔνδοξοι γενόμεναι πρότερον· τήν τε χώραν οἱ γεωργήσαντες ἐκλελοίπασιν ἐξ ἐκείνων [8] ἔτι τῶν χρόνων, ἐξ ὧν εἰς τὴν

2) Sic praescribunt codices Casaubonn. meique omnes. Στάδια vulgaverat Aldus et propagaverant reliqui. Cf. supra p. 314. et alibi. Auscultandos codices putavi.

3) Mosc. transpositis verbis: ἔθνη τῶν Ἑλλήνων εἶναι τὰ Ἀρκαδικά.

4) Paris. ἄρξαντές τε.

5) Mosc. Παρράσιοι. Paris. et Aldus Παράσιοι. Omnia nota.

6) Ita Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Gem. Pletho, uti supra p. 376. f. in eodem nexu omnes, pro ὑπὲρ, quod Aldus ceteris tradiderat. Sic idem lib. 7. p. 326. pro περιοικοῦσι intulerat ὑπεροικοῦσι. Malui codices sequi et hic.

7) Eustathius ad Homer. Il. 2, 608. p. m. 228. hinc refert ὑπὸ συχνῶν πολέμων, sensum potius verborum, quam ipsa verba secutus, uti post ἔνδοξοι οὖσαι, omissa etiam voce πρότερον.

8) Deest in Paris. post in Ven. προσαγορευθεῖσαν.

mons est Cyllene, cuius perpendiculum alii XX, alii ad XV stadia ponunt. Videntur autem Arcadicae gentes esse vetustissimae Graecarum, Azanes inquam, Parrhasii, et aliae similes. Neque nos illius regionis calamitates, quibus consumta est, sinunt de ea prolixe disserere. Nam et urbes continentibus bellis deletae sunt, quarum aliquando viguerat fama, et agros coloni deseruerunt iam inde ab eo tempore,

τὴν προσαγορευθεῖσαν [9] Μεγαλόπολιν αἱ πλεῖσται συνῳκίσθησαν. Νυνὶ δὲ καὶ αὐτὴ ἡ Μεγαλόπολις τὸ τοῦ κωμικοῦ πέπονθε, καὶ Arcadia.

Ἐρημία [10] μεγάλη ἐστὶν ἡ Μεγαλόπολις·

[11] βοσκήμασι δ' εἰσὶ νομαὶ δαψιλεῖς, καὶ μάλιστα [12] ἵπποις καὶ ὄνοις τοῖς ἱπποβάταις· ἔστι δὲ καὶ τὸ γένος τῶν ἵππων ἄριστον τὸ Ἀρκαδικόν· καθάπερ καὶ τὸ Ἀργολικὸν καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. Καὶ ἡ τῶν Αἰτωλῶν δὲ καὶ Ἀκαρνάνων ἐρημία πρὸς ἱπποτροφίαν εὐφυὴς γέγονεν, οὐχ ἧττον τῆς Θετταλίας.

§. 2.

9) Parif. Mofc. Euftathius c. l. μεγάλην πόλιν, et poft iterum μεγάλη πόλις, uti folet Paufanias, veluti 8, 27. in. et inde faepius; item Ptolemaeus 3, 17. Sic et fupra p. 385. codices noftri. At in vulgata confentiunt p. 360.

10) Xylander μεγάλη 'στιν. Tum ex correctione Parif. μεγάλη πόλις.

11) Cafaubonn. βοσκήματα δὲ ἦσαν. Vatic. βοσκήματα δ' εἰσίν. Venet. βοσκήματα. Parif. Mofc. δὲ ἦσαν. Bene habet vulgata lectio, uti et fequentia declarant.

12) Ita Parif. Mofc. Ven. nec alio ordine ponit Guarinus: *equis atque afinis equarum fuppofitoribus.* Quae verba dum retinuit Herefbachius, qui ad fidem Graeci (Aldini opinor) exemplaris verfionem priorem a fe recognitam effe adfirmat, in

pore, quo in Megalopolin (id vocabuli magnam urbem fignificat) pleraeque urbes fuerunt contractae. Nunc quidem Megalopolis ipfa illud Comici implevit: nam

Eft folitudo magna nunc Megalopolis;

pafcua funt ibi pro pecore larga, maxime pro equabus et afinis admiffariis. Sed et equorum Arcadicorum genus optimum eft, ficut et Argolicorum, vaftitas quoque ea, quae Aetoliae et Acarnaniae accidit, minus ad educendos equos commoda reddidit ea loca, quam funt Theffaliae.

§. 2.

Arcadia. §. 2.

[1] Μαντίνειαν μὲν οὖν ἐποίησεν ἔνδοξον Ἐπαμεινώνδας, τῇ δευτέρᾳ νικήσας μάχῃ Λακεδαιμονίους, ἐν ᾗ καὶ αὐτὸς ἐτελεύτα. Καὶ αὐτὴ δὲ, καὶ Ὀρχομενὸς, καὶ Ἡραία, καὶ [2] Κλείτωρ, καὶ [3] Φενεὸς, καὶ Στύμφαλος, καὶ Μαίναλος, καὶ Μεθύδριον, καὶ [4] Κα-

in margine adpoſuit ὑποβάταις, quod quidem, cum in nullo libro adhuc inſpecto inveniatur, ad eius coniecturas ablegari debet. Vulgaris editionum ordo ὄνοις καὶ ἵπποις ſenſu commodo deſtituitur. Nempe aſinos intelligit, quorum opera muli gignuntur, et τὸ τοῖς ſpectat bonos et generoſos; non enim promiſcue quivis adhibebantur. Et ſic in hoc opere ἐπιβαίνειν ἵπποις ponit Aelianus Hiſt. Anim. 12, 16. Neque adverſantur ſubiecta, quippe quae potius confirmant eorum animalium praeſtantiam. Quare ita recepi.

1) Pariſ. Moſc. Μαντινίαν, quae variatio huius terminationis nota. Sic Ptolemaeus 3, 17. Sed exempla deſideranti dabit Sylburg. ad Pauſan. 4. extr. et 8, 3. p. m. 602. Prius tamen, Μαντίνειαν, tuetur aliorum auctoritas et gentile Μαντινεῖς in numis etiam expoſitum.

2) Ven. Gem. Pletho non habent.

3) Moſc. et ante correctionem Pariſ. Φανεός. Sed vulgatam ſcripturam ſuſtinent in pluribus locis Polybius, Pauſanias. Vid. Arnaldi animadverſ. crit. cap. 13. p. 7.. et quae notarunt viri docti ad Callimach. in Delum v. 71. corruptionis etiam mentione iniecta. Idem monendum de nomine Μαίναλος, quod Moſc. exhibet Μένα λος, vitioſius Pariſ. Μενέλαος.

§. 2.

De Arcadibus porro urbibus Mantineam Epaminondas nobilitavit, victis ibi altero proelio Lacedaemoniis, quo in proelio ipſe etiam occubuit. Verum haec, et Orchomenus, Heraea, Cletor, Pheneus, Stymphalus, Maenalus, Methydrium, Caphy-

[4] Καφυεῖς, καὶ [5] Κύναιθα, ἢ οὐκέτ' εἰσὶν, ἢ μόλις αὐτῶν ἴχνη φαίνεται καὶ σημεῖα. [6] Τεγέα δ' ἔτι μετρίως συμμένει, καὶ τὸ ἱερὸν τῆς [7] Ἀλαίας Ἀθηνᾶς. Τιμᾶται δ' [8] ἔτι μικρὸν, καὶ τὸ τοῦ Λυκαίου Διὸς ἱερὸν κα- Arcadia.

4) In Ven. et Gem. Plethone non adparet. Euſtathius praeterea ad Homer. Il. 2, 606. p. m. 228. tantum haec reddidit: Ὀρχομενὸς, Στύμφαλος, Φενεός. Tum idem ſcribit οὐκ ἔτι, quod quidem perinde valet. Ceterum inter proxima utrimque oppidorum nomina legendum videatur Καφύαι, uti eſt in Polybio paſſim, Pauſania 8, 23, 3. Stephano h. v. Sed ita ſolet etiam alibi et paullo ſuperius p. 386. in.

5) Pariſ. Moſc. Κύνηθα. Illud frequentat Polybius, Pauſanias, alii.

6) Moſc. Τεγέα, quod pro Τέγεα excepi. Vid. ſupra ad p. 373. Sic editur p. 337.

7) Moſc. Ἁλαίας. Ald. Hopper. Xylander Ἐλαίας, uti Guarinus: *Elaeae Palladis phanum.* In verſione Xylander dedit *Aleae*, ex Herodoto 9, 70. Graecum, uti in nota monet, reliquit ob contentioſos. Caſaubonus poſuit Ἀλαίας, quod et codices probant. Ita vero inter ε et αι in medio nomine ambigunt libri auctorum. Gronovius in Herodoto 1, 66. ex cod. Medic. et quia ſic in altero loco legeretur, per ε protulit, uti et ſcribitur in Pauſania 2, 17. extr. et alibi, qui templi et nominis auctorem facit *Aleum* 8, 4, 5. et 8, 23. in. etſi diſſentit in hoc Weſſeling. ad Herodotum 9, 70. De Aleo tamen etiam in huius nominis ſcriptura conſentit Stephanus h. v. idemque ex Herodiani praecepto Ἀλεᾶς efferendum monet. Forte noſter ſcripſit Ἀλεαίας, quod gentile Stephanus etiam producit, unde Ἀλέαια feſti nomen in Pindari Schol. ad Olymp. 7, 153. pro quo Ἀλαῖα legitur in Pauſania 8, 47, 3.

phyenſes, ac Cynaetha, aut omnino interciderunt, aut vix veſtigia earum et indicia apparent. Tegea adhuc mediocriter conſtat. Supereſt etiam Minervae Alaeae templum, exiguo cultu: et Iovis Lycaei fanum ad montem

Arcadia. κατὰ τὸ Λύκαιον [9] ὄρος. Τῶν δ' ὑπὸ τȣ̃ ποιητȣ̃ λεγομένων,

[10] Ῥίπην τε Στρατίην τε καὶ ἠνεμόεσσαν Ἐνίσπην·

εὑρεῖν τε χαλεπὸν, καὶ εὑροῦσιν οὐδὲν ὄφελος διὰ τὴν ἐρημίαν.

§. 3.

Ὄρη δ' ἐπιφανῆ πρὸς τῇ Κυλλήνῃ [1] Φολόη τε p. 389. καὶ Λύκαιον, καὶ [2] Μαίναλον, καὶ τὸ Παρθένιον καλούμενον, καθῆκον ἐπὶ τὴν Ἀργείαν ἀπὸ τῆς Τεγεάτιδος.

§. 4.

8) Ven. Vatic. Mosc. Gem. Pletho, uti Guarinus et editiones ante Casubonum, ἐπί. Hic reposuit ἔτι, quod et fuisse videtur in Paris. aptiori sensu.

9) Mss. Casaubonn. praemittunt κείμενον. Excidisse hic aliquid declarat etiam lacuna in Mosc. relicta.

10) Mosc. Ῥιπαίην. Paris. Ῥυπαίην. Idem deinceps Στρατίῃ et ἠνεμόεσαν. Xylander Στρατήν τε.

1) Τε ex Paris. et Mosc. inserui. Ita in hac forma noster solet praeponere etiam καί. Vid. paullo antea.

2) Paris. Mosc. Μέναλον. Cf. supra. Casauboni ed. altera invexit Μαίναλος, quod in Vat. fuisse videtur. Certe Guarinus vertit *Menalus*, quo genere etiam hic mons occurrit in Scholiaste Apollonii ad 1, 769. ex Hellanico, etsi ipse ad 1, 168. scribit Μαίναλον. Et sic *Maenalus* Plinius 4, 10. s. 6. Virgil. eclog.

tem Lycaeum. Quas vero Homerus refert

Rhipen, ac Stratiam, et ventosae moenia Enispae:

eas neque facile, neque ulla cum utilitate inveneris, cum sint desertae.

§. 3.

Montes praeter Cyllenen insignes sunt Pholoë, Lycaeum, Maenalum, et Parthenium a Tegeatide regione ad Argiam usque pertingens.

§. 4.

§. 4.

Arcadia.

Περὶ δὲ τῦ [1] Ἀλφειοῦ καὶ Εὐρώτα τὸ συμβεβηκὸς παράδοξον εἴρηται, καὶ τὸ περὶ Ἐρασῖνον τὸν ἐκδιδόντα ἐκ τῆς Στυμφαλίδος λίμνης εἰς τὴν Ἀργείαν νυνὶ, πρότερον δ' οὐκ ἔχοντα ἔκρυσιν, τῶν [2] βερέθρων, ἃ καλοῦσιν οἱ Ἀρκάδες ζέρεθρα, τυφλῶν ὄντων, καὶ μὴ δεχομένων [3] ἀπέκρυσιν, [4] ὥστε τὴν τῶν [5] Στυμφαλίων

eclog. 8, 22. Boccatius de montibus h. v. Vibius Sequester p. 30. et passim Scholiastae. Cf Oberlinus ad Vibium Seq. p. 333. Aliis est Μαίναλον de monte, Μαίναλος, discriminis causa, de urbe, uti paullo antea. Quibusdam tamen etiam Μαίναλον promiscue de monte et urbe, uti Schol. Pindari ad Olymp. 9, 86.

1) Mosc. praeponit τῦ.

2) Lib. 16. p. 741. f. ubi similis locus exstat, βάραθρα editur, unde et hic ita scribendum videatur. V. ibi. Nihil tamen immutant codices, et βέρεθρον etiam eodem sensu dici docet Suidas h. v. subiecto etiam exemplo, Hesychius, et quae ibi adtulit Alberti T. 1. p. 720. Eadem forma post redit adspirantibus libris.

3) Parif. Mosc. Vatic. Ven. ἀπέρασιν, minus apte.

4) Verba ὥστε τὴν τῶν Ven. praeteriit.

5) Mss. Casaubonn. Venet. Gem. Pletho Στυμφαλίων pro vulgato Στυμφαλίδων. τὸ δ' adhaesit ex superioribus huc translatum. Nota est haec urbium periphrasis, veluti Μυκηναίων πόλις p. 372. m. et similia. Quod Casaubonus in nota monet, Στυμφαλίδος legendum esse, non Στυμφαλίαν, equidem non intelligo. At Στυμφαλίδων a notis avibus ductum, locum non habet. Cf. ad p. 371.

§. 4.

De Alpheo et Eurota, quae mirabilia iactantur, supra retulimus, ac de Erasino, qui e Stymphalide ortus in Argiam nunc exit, olim effluxione interclusa, profundis eius voraginibus obturatis, quae Berethra Graeci, Zerethra Arcades, nuncupant. Unde factum fuit, ut Stympha-

Arcadia. λίων πόλιν, νῦν μὲν καὶ πεντήκοντα διέχειν σταδίους ἀπὸ τῆς λίμνης, τότε δ' ἐπ' αὐτῆς κεῖσθαι. Τἀναντία δ' ὁ Λάδων ἔπαθε, τοῦ ῥεύματος ἐπισχεθέντος ποτὲ διὰ τὴν ἔμφραξιν τῶν πηγῶν· συμπεσόντα γὰρ τὰ περὶ [6] Φενεὸν βέρεθρα ὑπὸ σεισμοῦ, δι' ὧν [7] νῦν ἡ φορὰ, μονὴν ἐποίησε τοῦ ῥεύματος, [8] μέχρι τῶν κατὰ βάθους φλεβῶν τῆς πηγῆς. Καὶ οἱ μὲν οὕτω λέγουσιν. Ἐρατοσθένης δέ φησι, περὶ Φενεὸν μὲν, τὸν [9] Ἀνίαν καλούμενον ποταμὸν, λιμνάζειν τὰ [10] πρὸ τῆς

6) Parif. praeponit articulum.

7) Deeft in Parif. et pro eo Venet. et Mofc. fubftituunt ἦν, quod et reddit Guarinus; apte ad rem ipfam et nexum.

8) Verba — μέχρι λέγουσιν defunt in Gem. Plethone, in Venet. καὶ οἱ — λέγουσιν.

9) Cafaubonn. Ven. Ἀβίαν, Mofcov. Vatic. Gem. Pletho (omiffo hic antea μὲν) Ἀνίαν, quod eodem fpectat et legitur in Guarino. Palmerius in exercitt. ad Gr. auct. p. 314. afterifco hoc verbum notat, tamquam corruptum, ita ut Ἀνίαν propius ad veram lectionem accedat, cuius fit poftrema pars demto capite, nifi quod α habeat pro ο, Ἀνίαν pro Ἄνιον; veram enim lectionem effe Ἀροάνιον, faepius a Paufania memoratum. Lectionem autem Ἀβίαν mutandam cenfet in Ὄλβιον, quo nomine idem fluvius binominis, ut Ifter, venerit, tefte Paufania 8, 14, 3. Idem fluvius, notante hic Cafaubono, ab Athenaeo 8, 1. p. 331. vocatur Ἄωρος pro Ἀροάνιος, quod pofterius

phalus urbs nunc etiam L a palude diftet ftadiis, cum ante ad ipfum fita effet paludis marginem. Diverfum plane eft, quod Ladoni amni accidit: fluxus interceptus fuit aliquando ob fcaturiginis obftructos meatus. Cum enim berethra apud Pheneum terrae motu in fefe concidiffent, per quae nunc amnis fertur, interceperunt fluxum usque ad venas, quae in imo fcaturiginis erant. Atque ita quidem narrant. Eratofthenes autem tradit, apud Pheneum, Aniam eundem, flumen ftagnis effufis vici-

τῆς πόλεως, καταδύεσθαι δ' εἴς τινας [11] ἰσθμοὺς, Arcadia.
οὓς καλεῖσθαι ζέρεθρα· τούτων δ' [12] ἐμφραχθέντων,
ἔσθ' ὅτε ὑπερχεῖσθαι τὸ ὕδωρ εἰς τὰ πεδία· πάλιν
δ' ἀναστομουμένων, [13] ἄθρουν ἐκ τῶν πεδίων ἐκπεσὸν,
εἰς τὸν Λάδωνα καὶ [14] εἰς τὸν Ἀλφειὸν ἐμβάλλειν,
ὥστε καὶ τῆς Ὀλυμπίας [15] ποτὲ κλυσθῆναι τὴν
περὶ τὸ ἱερὸν γῆν, τὴν δὲ λίμνην συσταλῆναι. Τὸν

X 2 [16] Ἐρα-

rius posuit Penzelius in versione. Equidem, dum codex iusserit, nihil muto.

10) Xylander πρὸς τῆς πόλεως, qualem commutationem supra p. 382. habuimus.

11) Casaubonn. Gem. Pletho ἠθμοὺς, Ven. ἰθμὺς, alii cum edd. ἰσθμὺς. Guarinus: *infima fundi.* Casaubonus vocem corruptam esse censet mutandamque in ἰσμὺς, quando terra sidit fitque labes, eamque derivat per analogiae rationem, cum alias sit incognita, ab ἵζω, uti a δέζω fiat δεσμὸς et δέσμα; certe ἵσμα legi in Lycophr. v. 731. At ibi diverso sensu, quo Lexicographis vetustis est ἵδρυμα. Equidem priori syllabae vitium adhaesisse puto ex ambigua pronuntiatione, et scribendum εἰσθμὺς, quod vocabulum Hesychius explicat εἴσοδος ὕδατος στενὴ, apta huic loco significatione. Cf. ibi, quae monuerunt viri docti. Sic εἴσιθμη eodem modo corrumpitur in Oppiani Halieut. 1, 738. ubi in scholiis legitur ἰσθμὴ, ἴθμη, et κοιλία in illo nexu vel omnino στενὴ εἴσοδος explicatur, ab ἰσθμὸς, omninoque ἴσμη et ἴσμος, pro quo et ἴθμη de quavis angustia explicatur. Εἰσίθμη etiam occurrit in Homero Odyss. 6, 264.

12) Casaubonn. Ven. ἐμφραχθέντα.

13) Mosc. ἀθρόην, et supra ἀθρόον.

14) Deest εἰς in Paris. et Mosc. Commode. Tum, ut alibi, possit etiam abesse τόν.

15) Mosc. κλυσθῆναί ποτε.

vicina urbi loca obtexisse, ac in quosdam submersum isthmos, qui dicantur Zerethra, quibus obturatis, aliquando aquas in campos eluviem fecisse; rursum apertis, aquam e campis confertim dilapsam in Ladonem et Alpheum delabi, ita ut et Olympiae terra, quae circa templum est, fuerit aquis inundata, et palus facta arctior. Additur,

Era-

Arcadia. [16] Ἐρασῖνον δὲ περὶ Στύμφαλον ῥέοντα, ὑποδύντα ὑπὸ τὸ [17] ὄρος, ἐν τῇ Ἀργείᾳ πάλιν ἀναφανῆναι· διὸ δὴ καὶ Ἰφικράτη πολιορκοῦντα τὸν [18] Στύμφαλον, καὶ μηδὲν περαίνοντα, [19] ἐπιχειρῆσαι τὴν κατάδυσιν ἀποφράξαι, [20] σπόγγους ποριςάμενον πολλούς· παύσασθαι δὲ διοσημίας γενομένης. Περὶ Φενεὸν δ' ἐςὶ καὶ τὸ καλούμενον Στυγὸς ὕδωρ, λιβάδιον ὀλεθρίου ὕδατος, νομιζόμενον ἱερόν. Τοσαῦτα καὶ περὶ Ἀρκαδίας εἰρήσθω.

§. 5.

Πολυβίου δ' εἰρηκότος τὸ ἀπὸ Μαλεῶν ἐπὶ τὰς ἄρκτους μέχρι τοῦ Ἴςρου διάςημα περὶ μυρίους ςαδίους, εὐ-

16) Aldus, Hopper. Ἐρασινὸν, neglecto accentu Xylander. Vulgata forma aliorum uſu confirmatur.

17) Diſtinctionem, vulgo poſt Ἀργείᾳ poſitam, ita retraxi, quod vult eadem Strabonis narratio p. 371. cum quo conſentit Pauſanias 8, 22, 3.

18) Sic cum Moſcov. aliisque et ipſo Strabone antea dedi pro Στυμφαλόν. Illud etiam hic habet Aldus.

19) Ven. ἐπιχειρῶσι.

20) Caſaubonn. Venet. male πόνους.

Eraſinum praeter Stymphalum labentem ſubire montem in Argea, rurſumque erumpere: ideoque Iphicratem, cum in obſidione Stymphali nihil proficeret, multis paratis ſpongiis conatum fuiſſe prohibere eam infra terram fluminis demerſionem: ſed coepto deſtitiſſe, ſigno divinitus oblato. Propter Pheneum eſt etiam ea, quae Stygis dicitur aqua, ſtillicidium aquae pernicioſae, quam ſacram habent. Tantum de Arcadia dictum eſto.

§. 5.

Proinde Polybium a Maleis verſus ſeptentrionem ad Iſtrum usque intervallum circiter CCIↃↃ ſtadiorum nume-

εὐθύνει τοῦτο ὁ Ἀρτεμίδωρος οὐκ [1] ἀτόπως· κατ' ἐκεῖνον [2] γὰρ συμβαίνειν ἑξακισχιλίων πεντακοσίων. Αἴτιον δὲ τούτου, τὸ μὴ τὴν σύντομον καταμετρεῖν, ἀλλὰ τὴν τυχοῦσαν, ἣν ἐπορεύθη τῶν στρατηγῶν τις. Οὐκ ἄτοπον δ' ἴσως καὶ τοὺς οἰκιστὰς προσθεῖναι, τῶν τὴν Πελοπόννησον οἰκούντων, οὓς εἶπεν Ἔφορος τοὺς μετὰ τὴν Ἡρακλειδῶν κάθοδον· Κορίνθου μὲν Ἀλήτην, Arcadia.

1) Hic Parif. Mofc. et Vatic. plura, fed numeris fuis truncata verba fubiiciunt. Sunt autem in codice Parif. notata aliorum variatione, haec: ἐπὶ μὲν αἴψον (Mofcov. Vatic. Αἴγιον) χιλίους καὶ . . . . . ἰους (Vatic. ους, Mofc. etiam hoc caret) εἶναι λέγων ἐκ Μαλεῶν ὁδόν· ἔνθεν δ' εἰς . . . . . . διακοσίων· ἐνθένδε διὰ Ἡρακλείας . . . . πεντακοσίων ὁδόν· εἶτα εἰς Λάρισσαν . . . . τριακοσίων τετταράκοντα· (haec duo verba tantum exftant in Vatic. et Mofc.) εἶτα διὰ . . . . Πηνειοῦ ἐκβολὰς διακοσίων τετταράκοντα (abfunt haec inde ab εἶτα in Vatic.) . . . . . . Νίκειαν ἑξακοσίων ἑξήκοντα. Ἐντεῦθεν . . . . . νης καὶ (hacc duo fragmenta tantum habet Parif.) καὶ Στόβων καὶ Δαρδανίων τρισχιλίους δὲ (Mofcov. tantum τρισχ. in quo definit, uti in Δαρδανίων Vatic.)

2) Vatic. Parif. Mofc. δέ. Poft iidem cum Medic. συμβαίνει. Forte συμβαίνει εἶναι. Hinc continuo fubiiciunt Vatic. Parif. Mofc. τὸ ἐκ, quas voces excipit fpatium vacuum ad ἑξακισχιλίων, cui tantum Parif. praemittit ης. Ceterum verba κατ' ἐκεῖνον ad πεντακοσίων exfulant plane ex Ven. quod et in fchedula feorfum notaverat Siebenkeefius ex duobus aliis codicibus Vaticanis n. 377. et 378.

merantem, non inepte corrigit Artemidorus, qui id fpatium definit ıↃↃ CIↃ IↃ ftadiis. Caufam errori praebuit, quod non breviffimum interftitium Polybius fuit dimenfus, fed annotavit qualifcunque itineris a copiarum ductore aliquo facti quantitatem. Fortaffis haud abfurde eos commemoravero hic, qui conditores auctoresque civitatum fuerunt in Peloponnefo poft reditum Heraclidarum. Ii fuerunt, Corinthi Aletes, Sicyonis Phal-

Arcadia. την, Σικυῶνος δὲ Φάλκην, [3] Ἀχαΐας δὲ Τισαμενὸν, Ἤλιδος δ' Ὄξυλον, Μεσσήνης δὲ Κρεσφόντην, Λακεδαίμονος δ' Εὐρυσθένη καὶ [4] Προκλῆ, [Ἄργους δὲ [5] Τήμενον· καὶ [6] περὶ τὴν Ἀκτὴν Αἰγαῖον καὶ Δηϊφόντην.]

3) Mosc. Ἀχαιΐας. Illa tamen forma legitur etiam in Thucydide 1, 115. ubi, cum Palmerius in exercitt. ad Gr. auctores p. 46. Χαλκίδα reponebat, quia hoc nomine regio, urbs nusquam commemoretur, ex Strabone convincitur, etsi et ipse iterum ita vult in Thucydide 4, 21.

4) Vatic. 173. 174. Προκλῆ, ut Πατροκλῆ esse possit, quod et plenis literis dat Gem. Pletho. Sed vulgata lectio bene habet. De utriusque nominis commistione supra dictum est aliquoties.

5) Hic desinunt Ven. Gem. Pletho et plerique Casauboniani. In Vatic. spatium vacuum hinc cernitur ad καὶ περὶ τ. —

6) Ita libri. Epitome pro his dat: τῶν περὶ τὴν Αἴγεον Δηϊφόντης. Interpres vocem Αἴγεον suspectam habet. Xylander malit Αἴγιον. Casaubonus verba corruptissima censet, et ex Deiphontae mentione loci ab eo conditi nomen elapsum esse existimat, additque ex Pausania 2, 26. eum post reditum Heraclidarum a Pityro rege Epidauri eius ditionem ἀμαχεὶ traditam accepisse, eamque cum Argivis possedisse. Heyne ad Apollodor. 2, 8, 5. p. 518. nomen Ἐπιδαύρου vel Ἐπιδαυρίας ex eodem Pausania subiectum hic latere consentit.

Phalces, Achaiae Tisamenus, Elidis Oxylus, Messenae Cresphontes, Lacedaemonis Eurysthenes ac Procles, Argorum Temenus: in littore sitae regionis Aegaeus et Deiphontes.

ΤΩΝ

ΤΩ͂Ν ΣΤΡΑ΄ΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν ΤΟΥ͂ ἘΝΝΑ΄ΤΟΥ ΒΙΒΛΙ΄ΟΥ ΚΕΦΑ΄ΛΑΙΑ.

Ἐν τῷ ἐννάτῳ [1] περιέχει τῆς Ἑλλάδος, Ἀθηνῶν μάλιστα, πανηγυρικὴν ἔκφρασιν· καὶ Βοιωτίαν καὶ Θετταλίαν μετὰ τῆς παραλίας [2] αὐτῆς.

1) Cd. Mofcov. ex quo folo idem libri huius argumentum notatum erat, pro hoc verbo dat περὶ, ut refpexiffe videatur argumentum libri 8. quod fic exorditur: Ἐν τῷ ὀγδόῳ λέγει —
2) Mofc. ταύτης.

STRABONIS GEOGRAPHICORVM LIBRI NONI CAPITA.

Nono libro complectitur interpofitis laudibus defcriptionem Helladis, Athenarum maxime; tum Boeotiae et Theffaliae cum eius ora maritima.

Attica.

ΣΤΡΑ'ΒΩΝΟΣ

p. 390. # ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩ͂Ν

ΒΙΒΛΙ'ΟΝ Ε'ΝΝΑΤΟΝ.

ΚΕΦ. Α.

§. 1.

ΠΕΡΙΩΔΕΥΚΟ'ΣΙ δὲ τὴν Πελοπόννησον, ἣν πρώτην ἔφαμεν καὶ ἐλαχίστην τῶν συντιθεισῶν τὴν Ἑλλάδα [1] χεῤῥονήσων, ἐφεξῆς ἂν εἴη τὰς συνεχεῖς ἐπελθεῖν. Ἦν δὲ δευτέρα μὲν, ἡ προστιθεῖσα [2] τῇ Πελο-

1) Gem. Pletho χεῤῥόνησον.
2) Idem τῇ Πελοποννήσῳ καὶ τῆς Μεγαρίδος τὸ πλέον.

STRABONIS GEOGRAPHICARVM RERVM

LIBER NONUS.

CAP. I.

§. 1.

PRIMAM, eamque minimam earum peninſularum, quae Graeciam conficiunt, eſſe Peloponneſum diximus. Eius nunc deſcriptione perfunctis reſtat, ut reliquas quoque perſequamur. Secundam ergo eam fa-

λοποννήσῳ τὴν Μεγαρίδα· τρίτη δὲ ἡ πρὸς ταύτῃ προσλαμβάνουσα τὴν Ἀττικὴν, καὶ τὴν Βοιωτίαν, καὶ [3] τῆς Φωκίδος τὶ μέρος, καὶ τῶν [4] Ἐπικνημιδίων Λοκρῶν, ὥστε [5] τὸν Κρομμυῶνα [6] τῶν Μεγαρέων εἶναι, καὶ μὴ Κορινθίων· περὶ τούτων οὖν λεκτέον νῦν. Φησὶ δ' Εὔδοξος, εἴτις νοήσειεν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν ἐπὶ Σούνιον, τὸ τῆς Ἀττικῆς ἄκρον, ἐπὶ τὰ πρὸς ἕω μέρη τεταμένην εὐθεῖαν, ἐν δεξιᾷ μὲν ἀπε- Attica.

X 5

3) Ven. τὴν Φωκίδα.

4) Idem Ἐπικλημιδίων. Tum omiſit verba ὥστε ad λεκτέον νῦν.

5) An τὴν, uti lib. 8. p. 380. Sic duplici genere efferri Σικυὼν notat Stephanus, idemque de nominibus Πύλος et Κόρινθος ſupra monui, quae quidem inconſtantia in accurato auctore aegre fertur, ubi ipſe loquitur, non alium loquentem inducit. Ceterum Caſaubonus hic aliqua deſiderat, quorum tamen nullum in Mss. veſtigium exſtat. Certe quae artiorem nexum contineant, deeſſe videntur, niſi velis ita integrum locum eſſe, ut huius pene inſulae ultius terminus meridiem verſus inde a Phocide et Locride hic conſtituatur. Cf. de eius ambitu et terminis ad lib. 8. p. 334.

6) Hae duae voces exſulant in Pariſ. et Moſc. et ſpatio vacuo penſantur, quod hic explet vocibus τῶν Βοιωτῶν. At recte habet vulgata aliorum lectio, quod docet ipſe Strabo lib. 8. p. 380 m. Sic verba λεκτέον νῦν Moſc. in ſpatio vacuo adſcripta gerit.

facimus, quae Peloponneſo Megaridem adiungit: tertiam, quae hinc Atticam adponit, Boeotiamque, et Phocidis quandam partem, ac Locrorum Epicnemidiorum, ita ut Megarenſium ſit Crommyon, non Corinthiorum. De his itaque nunc dicendum. Eudoxus tradit, ſi quis a montibus Cerauniis lineam imaginetur ad Sunium, Atticae promontorium, in directum porrectam verſus orientem, eam a dextro latere verſus meri-

Attica. ἀπολείψειν τὴν Πελοπόννησον ὅλην πρὸς νότον, ἐν ἀριστερᾷ δὲ καὶ πρὸς τὴν ἄρκτον τὴν ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ὀρῶν [7] συνεχῆ παραλίαν [8] μέχρι τῦ [9] Κρισσαίου κόλπου, καὶ τῆς Μεγαρίδος [10] συμπάσης τε τῆς [11] Ἀττικῆς· νομίζειν δ' οὐδ' ἂν . . . . . τὴν ἠιόνα τὴν ἀπὸ Σουνίου [12] μέχρι . . . . . . ἔχειν ἐπιστροφήν, εἰ

7) Parif. Mofc. συνέχει. Minus apte ad nexum.

8) Mofc. praeponit καί.

9) Simplici σ fcribunt Parif. et Mofc. qui tamen alibi ufitatam formam praeferunt. Mofcov. tamen etiam Κρησαῖον peiori forma exhibet. Hic tamen eodem modo, quo in codicibus illis, legitur in edd. Aldi et Hopperi.

10) Mofcov. Gem. Pletho καὶ συμπάσης τῆς Ἀττικῆς. Parif. Ven. συμπάσης τῆς Ἀττικῆς. Praetulerim prius, cum hoc modo in recenfendis partibus nectendisque verfari Strabo foleat.

11) Cafaubonn. fubiungunt τὰ ἑξῆς, Venet. καὶ τὰ ἑξῆς, unde reliqua ad συμβαίνει τὴν θάλασσαν defunt, apud Gem Plethonem inde a τῆς Ἀττικῆς ad ὕτω δ' εἰρηκότος. Guarinus etiam *et quae deinceps funt* adnectit, reliquis ad οὕτω δ' εἰρηκότος itidem praeteritis, quae etiam omifit Penzelius, et ante Heresbachius. Xylander in verfione qualicunque modo componere tentavit.

12) Hic iterum hiat narratio, et fpatium dimidii verfus vacuum in Parif. et Mofc. adparet. Forte fubplendum ex feqq. τῦ Ἰσθμῦ vel Σχοινῦντος. Similes poftea lacunae vel maiores vel minores in iisdem Mss. reperiuntur, quae fic forte refarciri aliquatenus poffint: ὡς δ' αὔτως ἀπὸ τῶν Κεραυνίων ἐπὶ τὸν — ἔχειν τινὰ τοσαύτην ἐπιστροφήν. Sed manum retraho, cum nihil certi coniectando extundatur. Poft iidem codices vel vacuum fpatium oftendunt, ubi continua verborum ferie progrediuntur libri

ridiem totam Peloponnefum feparaturam, a finiftro verfus feptentriones oram maritimam continuam usque ad Criffaeum finum, totiusque Megaridis et Atticae, et exiftimare fe, litus, quod a Sunio eft usque ad . . . . . . non habiturum fuiffe flexum, nifi

εἰ μὴ προσῆν . . . . τὰ συνεχῆ τῷ ἰσθμῷ χωρία Attica.
τὸ Ἑρμιονικὸν καὶ τὴν ἀκτήν· ὡς δ᾽ αὕτως . . . .
ἰὼν ἐπὶ τὸν Κορινθιακὸν κόλπον ἔχειν τινὰ τοσαύτην
. . . . ἔφθην. Ὥστε κοιλαίνεσθαι κολποειδῶς καθ᾽ αὑτὸν, ὅπου τὸ Ῥίον καὶ τὸ Ἀντίῤῥιον συναγόμενα εἰς στενὸν, ὥστε ποιεῖν τὴν ἔμφασιν ταύτην· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν . . . . μυχὸν, εἰς ἃ καταλήγειν συμβαίνει τὴν θάλατταν.

§. 2.

Οὕτω δ᾽ εἰρηκότος Εὐδόξου, μαθηματικοῦ ἀνδρὸς, καὶ σχημάτων ἐμπείρου καὶ κλιμάτων, καὶ τοὺς τόπους τούτους εἰδότους, δεῖ νοεῖν [1] τὴν πλευρὰν τῆς Ἀττικῆς σὺν τῇ Μεγαρίδι τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι ἰσθμοῦ κοί- p 391

libri vulgati, et contra. In singulis, quae inventa sunt, adposui. Ante Ἑρμιονικὴν, vocem in hoc nexu obscuram, spatium vacuum est in Parisiensi; articulum modo omittit Mosc. qui et dat Ἀντίριον, ut lib. 8. p. 335. sq. Paris. περὶ . . . . τὸν μυχὸν, εἰς ἃ — Postremum ἃ recepi pro vulgato ὃ, quod non habet, ad quod referatur. Μυχὸς autem ex praecedentibus de Corinthiaco sinu intelligi potest.

1) Casaubonn. Paris. Mosc. τὴν δὲ τὴν πλευράν.

nisi continentia adfuissent isthmo loca, Hermionicum et Actam. Eodem modo . . . . . proficiscens ad Corinthiacum sinum, habere quandam talem occupavi. Ita ut ibi in sinum curvetur, ubi est Rhium et Antirrhium ad arctum conducta, ut talem prae se ferat figuram. Eademque de intimo recessu, in quem ait mare desinere.

§. 2.

Haec cum Eudoxus tradiderit, mathematicus homo, et figurarum inclinationisque locorum peritus, ac qui loca ea perlustraverit, imaginari oportet latus Atticae cum Megaride a Sunio usque

Attica. [2] κοίλην μὲν, ἀλλ' [3] ἐπίμικτον. Ἐνταῦθα δ' ἐςὶ κατὰ μέσην που τὴν λεχθεῖσαν γραμμὴν ὁ Πειραιεὺς, τὸ τῶν [4] Ἀθηνῶν ἐπίνειον. Διέχει γὰρ τοῦ μὲν Σχοινοῦντος τȣ̃ κατὰ τὸν ἰσθμὸν περὶ τριακοσίους [5] καὶ πεντήκοντα ςαδίους· τȣ̃ δὲ Σουνίου τριάκοντα καὶ τριακοσίους· [6] τόσον πώς ἐςι διάςημα καὶ τὸ ἐπὶ Πηγὰς ἀπὸ τȣ̃ [7] Πειραιῶς, ὅσον περ καὶ ἐπὶ Σχοινοῦν-

2) Xylandri editio vitiose κοίλαν.

3) Magna veri specie probatur emendatio Casauboni legentis ἐπὶ μικρὸν, quam ipsa res confirmat. Sine libris tamen, cum non plane sensu destituatur, vulgatam lectionem movere dubitavi.

4) Ita reposui ex codd. Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. Guarino pro Ἀθηναίων, quod debetur Aldo. Sic infra ἐπίνειον Μεγαρέων et Μεγάρων in libris occurrit et p. 405. ἐπίνειον Θεσπειῶν et Θεσπιέων, et potest utrumque intelligi. Propius tamen ad ipsum locum referri videtur; tum etiam constantiori librorum consensu sic alibi noster loquitur; veluti lib. 6. p. 247. Νώλης καὶ Νουκερίας ἐπίνειον· lib. 16. p. 760. ἐπίνειον Ἰόππης. Sed cf. paullo post h. p. —

5) Voces καὶ πεντήκοντα Paris. et Mosc. non acceperunt.

6) Mosc. τοσȣ̃τόν πως. In Paris. posterior tantum pars remansit . . . ον πως. In Veneto omnia hinc desunt ad φασί.

7) Moscov. Πειραίως. At vulgata forma ex Πειραιέως, contracta, recte habet, eaque maxime ab Atticis frequentatur, veluti Demosthene passim, Lysia in orat. 6. T. 1. p. 234. 236. (Reisk.) Thucydide 1, 93. Xenoph. Hist. Gr. 1, 2, 14. — Et sic Diodor. Sic. 13, 106. — Hinc Atticam eam formam faciunt Grammatici, Πειραιέως communem, uti Thomas Mag. p. 700.

que ad isthmum cavum quidem esse, verum promiscue. Est ibi in medio ferme dictae lineae Piraeeus Atheniensium navale, distans a Schoenunte, qui est ad isthmum, ad CCCL stadia, a Sunio CCCXXX, ac tantum circiter est intervallum ad Pagas a Piraeeo, quantum ad Schoe-

νοῦνται· δέκα δ' ὅμως ϛαδίοις πλεονάζειν φασί. Attica.
Κάμψαντι δὲ τὸ Σούνιον, πρὸς ἄρκτον μὲν ὁ πλοῦς ἐκκλίνων [8] πρὸς δύσιν.

§. 3.

[1] Ἀκτὴ δ' ἐϛὶν ἀμφιθάλαττος, ϛενὴ τὸ πρῶτον, εἶτ' εἰς τὴν [2] μεσόγαιαν πλατύνεται, μηνοειδῆ δ' οὐδὲν ἧττον ἐπιϛροφὴν λαμβάνει πρὸς Ὠρωπὸν τῆς Βοιωτίας, τὸ κυρτὸν [3] ἔχουσα πρὸς θαλάσσῃ. Τοῦτο δ' ἐϛὶ τὸ δεύτερον πλευρὸν ἑῷον τῆς Ἀττικῆς. Τὸ δὲ

700. Moeris p. 315. Etym. M. sub v. βασιλεὺς p. 189. etsi non perpetui usus esse hanc praeceptionem monet Wesseling. ad Diodor. c. l. et exemplis docuerunt viri docti ad Thomam Mag. quare etiam Πειραιέως habet Diodor. 14, 33. 18, 64. sq. Thucyd. 2, 17. ubi tamen ex Cdd. melius dari poterat Πειραιῶς, quod et post dedit Gottleberus.

8) Sequitur τὸ πρὸς in Paris. spatium 4 syllabarum vacuum.

1) Casaubonn. Ἀττικὴ ex glossa. Ἐϛὶν omiserunt Hopper. Xylander. In Paris. inde relictum spatium vacuum 3 syllabarum, itemque in seq. post μεσόγαιαν.

2) Mosc. ex more μεσογαῖαν, etsi et μεσογαίαν lib. 12. p. 576. Vid. ad lib. 7. p. 289. et passim alibi.

3) Mosc. ἔχουσαν, quod referret librarius ad ἐπιϛροφήν. Tum usitato more θαλάττῃ, forte, ut omnino moneam, in Strabone rectius, cum dicat lib. 3. p. 147. καττίτερον et Καττιτερίδες νῆσοι, de

Schoenuntem: decem tamen stadiis excedere aiunt. Ubi Sunium flexeris versus septentrionem, navigatio est ad occidentem.

§. 3.

Acta autem est bimaris, primum angusta, quae tamen dilatatur deinde in mediterranea, nihiloque minus lunae formam imitatur flexu versus Oropum Boeotiae, convexa parte mari obversa. Hoc est alterum orientale Atticae latus. Reliquum

Oro-

Attica. δὲ λοιπὸν [4] ἤδη τὸ προσάρκτιόν ἐςι πλευρὸν, ἀπὸ τῆς [5] Ὠρωπίας ἐπὶ δύσιν παρατεῖνον μέχρι τῆς Μεγαρίδος, ἡ Ἀττικὴ ὀρεινὴ, πολυώνυμός τις, διείργουσα τὴν Βοιωτίαν ἀπὸ τῆς Ἀττικῆς· ὥςθ', ὅπερ εἶπον ἐν τοῖς [6] πρόσθεν, ἰσθμὸν γίνεσθαι τὴν Βοιωτίαν, ἀμφιθάλαττον οὖσαν τῆς τρίτης χεῤῥονήσου τῆς [7] λεχθείσης, ἀπολαμβάνοντα ἐντὸς τὰ πρὸς τῇ Πελοποννήσῳ, τήν τε Μεγαρίδα καὶ τὴν Ἀττικήν. Διὰ [8] δὴ τοῦτο καὶ Ἀκτήν φασι λεχθῆναι τὸ παλαιὸν, καὶ Ἀκτικὴν τὴν νῦν

de quibus alii duplex σ adhibere amant. Neque tamen sibi in hac forma constitit codex, quippe qui paullo post θαλάσσῃ adfert, ubi in edd. est θαλάττῃ, et sic p. 397. et alibi passim.

4) Paris. ἤδε προσάρκτιον.

5) Amplexus sum scripturam Mss. Paris. Mosc. Venet. pro vulgata Ὠρωπείας. Accedit Stephanus, qui eodem modo ex hoc Strabonis loco refert. Et sic Ὠρώπιοι in nostro p. 399. aliquoties in Pausania 7, 11. ut praeteream alios, et inde Ὠρωπία Thucyd. 1, 93. et addito γῆ Pausanias 1, 34. in quam vocem et hic subintelligendam esse pronuntiat Salmas. ad Stephan. p. 770.

6) Sic pro ἔμπροσθεν Paris. Mosc. cuius variationis exemplum supra adfuit lib. 8. p. 349. in. Recepi tamquam in hoc nexu usitatum, nisi quis explicare malit de iis, quae quasi in conspectu posita sunt. Alias, ut lib. 8. p. 387. f. ὡς ἐπάνω προείπομεν. Quaerit Casaubonus, ubi dixerit. Nempe, opinor, in superioribus, quae mutilata sunt et hanc partem eripuerunt.

7) Excidit in Ven.

8) Paris. Mosc. Ven. δὲ ex commissione crebra; forte aptius

liquum est septentrionem spectans latus Atticae ab Oropio agro pertinens occasum versus usque ad Megaridem, Attica montana, et multis adfecta nominibus, quae Boeotiam ab Attica dirimit. Itaque, sicuti supra dixi, Boeotia isthmus fit tertiae earum, quae commemoratae sunt, peninsulae, utrimque mari alluta, intusque coërcet partes ad Peloponnesum sitas, Megaridem atque Atticam. Eamque ob caussam aiunt antiquitus Actam et Acticam fuisse appel-

νῦν Ἀττικὴν [9] παρονομασθεῖσαν, ὅτι τοῖς ὄρεσιν [10] ὑποπέπτωκε τὸ πλεῖστον μέρος αὐτῆς [11] ἀλιτενὲς καὶ στενὸν, μήκει δ' ἀξιολόγῳ κεχρημένον, προπεπτωκὸς μέχρι [12] τοῦ Σουνίου. Ταύτας οὖν [13] διέξιμεν ἀναλαβόντες τὰς παραλίας, ἐφ' ἧς παρεπέμπομεν. Attica.

§. 4.

Μετὰ δὴ Κρομμυῶνα ὑπέρκεινται τῆς Ἀττικῆς αἱ [1] Σκειρωνίδες πέτραι, πάροδον οὐκ [2] ἀπολιποῦσαι πρὸς θαλάττῃ· ὑπὲρ αὐτῶν δ' ἐστὶν ἡ ὁδὸς, ἡ [3] ἐπὶ Με-

9) Vitiose adhuc in edd. legebatur παρωνομασθεῖσαν, quod et castigant ex Paris. et Mosc. notata.

10) Casaubonn. ὑποτίθεται, ex glossa. Illud in Strabone obvium.

11) Vatic. Ven. amputata syllaba ἀτενὲς, ex scribendi compendio natum.

12) Articulus deest in Mosc. Hinc vero ad παρεπέμπομεν omnia in Ven. desiderantur.

13) Paris. Mosc. διέξειμεν, ut et alibi volunt. Διέξιμεν sic saepe in Diodoro, ad quem v. Wessel. 2, 34. f. et alii. De simili nexu cf. Diodor. 4, 16. extr.

1) Ven. vitiose Σκαρωνίδες, epitome Σκιρωνίδες, de quo ad lib. 8. p. 380.

2) Paris. Mosc. ἀπολείπουσαι. Post Mosc. praeter morem solitum θαλάσσῃ. V. antea.

3) Ven. ἀπὸ Μεγάρων, male ob sequentia. Tum post πέτρας in eodem abest ὁδός.

pellatam, quae nunc Attica dicitur, quod maxima eius pars subiacet montibus, ad mare vergens et angusta, in longitudinem porrecta iustam usque ad Sunium. Verum ordine nunc maritimas explicemus oras, sumto, unde eramus digressi, initio.

§. 4.

Post Crommyonem ergo supra Atticam sitae sunt Scironides petrae, praeter quas mare versus non patet transitus: supra ipsas autem via est, ab isthmo Megara et in At-

Attica. Μεγάρων καὶ τῆς Ἀττικῆς ἀπὸ τῦ ἰσθμῦ· οὕτω δὲ σφόδρα πλησιάζει ταῖς πέτραις ἡ ὁδὸς, ὥςτε πολλαχῦ καὶ παράκρημνός ἐςι, διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος δύσβατόν τε καὶ ὑψηλόν. Ἐνταῦθα [4] δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τῦ Σκείρωνος καὶ τοῦ [5] Πιτυοκάμπτυ τῶν ληϊζομένων τὴν λεχθεῖσαν ὀρεινὴν, οὓς καθεῖλε Θησεύς. Ἀπὸ δὲ τῶν ἄκρων τούτων καταιγίζοντα σκαιὸν τὸν Ἀργέςην, Σκείρωνα προσηγορεύκασιν Ἀθηναῖοι. Μετὰ δὲ τὰς Σκειρωνίδας πέτρας ἄκρα πρόκειται Μινώα, ποιοῦσα τὸν ἐν τῇ Νισαίᾳ λιμένα. Ἡ δὲ [6] Νίσαιά ἐςιν ἐπίνειον τῶν [7] Μεγάρων [8] δέκα καὶ

4) Ven. verba δὲ μυθεύεται τὰ περὶ τῦ praeteriit.

5) Parif. Mofc. Ald. Hopper. Πιτυοκάμπυ. Vulgata forma praeter analogiam ufu etiam aliorum probatur, veluti Plutarchi in Thefeo cap. 8. Apollod. 3, 16, 2. Et fic alii Cdd. cum epitome.

6) Praetuli et hic Νίσαια, uti legitur lib. 8 p. 334. ubi v. notata. Vulgo diverfa accentus fede Νισαία. Ita vero etiam refcribi debet lib. 8. p. 373. ubi Νισαίαν me invito legitur. Poft mutato verborum ordine Mofc. ἐπίνειόν ἐςι.

7) Sic Cafaubonn. Parif. Mofc. pro Μεγαρέων, ut paullo fuperius ἐπίνειον Ἀθηναίων et Ἀθηνῶν commutantur. Utrumque ferri poteft, et certe alterum Μεγαρέων fine variationis nota legitur lib. 8. p. 334. Sic Paufanias 1, 39, 4. Νίσαια Μεγαρεῦσιν ἐπίνειον ἀπ' αὐτῦ (Νίσυ) καλεῖται. Contra Stephanus h. v. Schol. Thu-

Atticam ducens: adeo autem prope ad petras accedit via, ut multis etiam locis praecipitia propter eam fint ob montem fupra fitum, qui invius eft et altus. Ibi ferunt Scironem, et qui a pinuum curvatione Pityocamptes dictus fuit, confediffe, montanamque regionem latrociniis infeftam habuiffe: quos Thefeus interfecit. Ab extremis his faxis oblique flantem procellasque cientem Argeften Athenienfes Scironem dicunt. Poft Scironides petras excurrit promontorium Minoa, quod Nifaeae portum conficit. Eft autem Nifaea Megarenfium na-

καὶ ὀκτὼ ςαδίους τῆς πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτήν· ἐκαλεῖτο δὲ καὶ τῦτο Μινώα. Attica. p. 392.

§. 5.

Τὸ παλαιὸν μὲν ὖν Ἴωνες εἶχον τὴν χώραν ταύτην, οἵπερ καὶ τὴν Ἀττικὴν, οὔπω τῶν Μεγάρων ἐκτισμένων· διόπερ οὐδ' ὁ ποιητὴς μέμνηται τῶν τόπων τούτων ἰδίως, ἀλλ' Ἀθηναίους καλῶν τοὺς ἐν τῇ Ἀττικῇ πάντας, συμπεριείληφε καὶ τούτους τῷ κοινῷ ὀνόματι Ἀθηναίους [1] νομίζων· ὡς ὅταν φῇ ἐν τῷ καταλόγῳ·

Οἵ

Thucyd. ad 1, 30. ἐτίνεσεν Μεγαρῖδες, vel Μεγάρων, ut idem Scholiastes ad 2, 31. V. paullo antea. Parui tamen et hic codicibus illis, quia propius loci viciniam adficit. Solent autem saepe locorum et gentilium nomina sic commutari, ut difficile vera auctoris manus agnosci possit.

8) Mosc. δεκαοκτώ.

1) Casaubonus coniiciebat ὀνομάζων, quod, etsi est apertius, non tamen necessario mutandum videtur. Subest enim illa notio. Sic Demosth. in adpellat. adversus Eubulidem p. 1314. Lipf. ὑμῶν ἕκαςος ἑαυτῦ μητέρα νομίζων. Plutarch. de fortuna p. 375. (Vol. 6. Lipf.) in eadem narrationis serie νομίζειν et καλεῖν mutat. Idem verbum, νομίζειν, offendit Galeum in Co-

navale, distans ab urbe stadiis XIIX, et longo utrinque muro ei connexum: idque etiam Minoa appellatur.

§. 5.

Antiquitus hanc regionem Iones habitabant, ut et Atticam, nondum conditis Megaris. Ideoque Homerus horum locorum mentionem seorsum non facit, sed cum Athenienses vocat omnes Atticae incolas, eo nomine hos quoque complectitur atque censet; ut cum in Catalogo ait,

Qui-

Attica. Οἵ δ᾽ ἄρ᾽ Ἀθήνας εἶχον, ἐϋκτίμενον πτολίεθρον· δέχεσθαι δεῖ καὶ τοὺς [2] νῦν Μεγαρέας, ὡς καὶ [3] αὐτοὺς μετασχόντας τῆς στρατείας. Σημεῖον δέ· ἡ γὰρ Ἀττικὴ τὸ παλαιὸν Ἰωνία καὶ Ἰὰς [4] ἐκαλεῖτο· καὶ ὁ ποιητὴς ὅταν φῇ,

Ἔνθάδε Βοιωτοὶ καὶ [5] Ἰάονες —·

τοὺς Ἀθηναίους λέγει· ταύτης δ᾽ ἦν καὶ ἡ Μεγαρὶς [6] μέρος.

§. 6.

Cononis narrat. cap. 44. Contra νομίζουσι volunt pro ὀνομάζουσι interpretes Pausaniae 2, 14, 2. 8, 36, 5. Utrumque hinc variatur passim in libris, veluti apud Pausaniam 10, 8. in. Sed plura exempla dabit Wesseling. ad Diodor. Sic. 1, 23. 2, 30. 3, 72.

2) Omittit hanc particulam, quae ad vim demonstrationis recte adest, Eustathius ad Homer. Il. 2, 546. p. m. 215. in repetendo hoc loco.

3) Paris. Mosc. τούτους.

4) Ven. ἐκαλοῦντο.

5) Paris. Mosc. cum Aldo et Hoppero Ἴωνες. Sed Ἰάονες in Homero Il. 13, 685. rectius omnes libri et scholiastae. Eustathius διάλυσιν Boeotorum more factam censet, alii alii adferunt, de quibus hic disputandi locus non datur.

6) Mosc. hanc vocem ignorat. Paris. locum sic struit: ταύτης δ᾽ ἦν μερὶς καὶ ἡ Μεγαρὶς, nec aliter Ven. tantum labe adspersa μελὶς pro μερίς. Μερὶς etiam dederunt Aldus et Hopperus. Quid velit Strabo, in aperto est.

Quique urbem pulcrae tenuerunt molis Athenas: intelligendi sunt etiam, qui nunc Megarenses dicuntur, una ipsi quoque tum ad bellum profecti. Cuius rei signum est, quod priscis temporibus dicta fuit Ionia et Ias, et cum Homerus ait,

Illic Boeotique et Iaones, — Athenienses significat. Huius autem Ioniae pars fuit etiam Megaris.

§. 6.

§. 6. Attica.

Καὶ δὴ καὶ [1] περὶ τῶν ὁρίων ἀμφισβητοῦντες πολλάκις οἵτε Πελοποννήσιοι καὶ οἱ Ἴωνες, ἐν οἷς [2] ἦν καὶ ἡ Κρομμυωνία, συνέβησαν, καὶ στήλην ἔστησαν ἐπὶ τοῦ συνομολογηθέντος τόπου περὶ αὐτὸν τὸν ἰσθμόν, [3] ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ἐπὶ μὲν τοῦ πρὸς τὴν Πελοπόννησον μέρους·

Τὰ δ' ἐστὶ Πελοπόννησος, οὐκ Ἰωνία·

ἐπὶ δὲ τοῦ πρὸς [4] τὰ Μέγαρα·

Τὰ δ' οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.

Οἵτε δὴ τὴν Ἀτθίδα συγγράψαντες, πολλὰ διαφωνοῦντες, τοῦτό γε ὁμολογοῦσιν, [5] οἵ γε λόγου ἄξιοι, [6] ὅτι,

1) Elapsa est haec particula in Mosc. Post idem cum Paris. οἱ ante Ἴωνες omittit.

2) Non incommode abest in Ven.

3) Quae hinc ad μέρους leguntur, non reddidit Ven.

4) Absque articulo nomen adparet in Paris. Mosc. Ven.

5) Ven. tantum οἵ.

§. 6.

Et quidem Peloponnesii et Iones, cum diu multumque de finibus disceptassent, in quibus et Crommyonia fuit, convenerunt aliquando, et in loco, de quo utrinque constabat, columnam posuerunt apud ipsum isthmum: quae in parte Peloponnesum spectante habebat hanc inscriptionem,

Haec iam Peloponnesus sunt, non Ionia:

in parte autem Megaris obversa,

Haec non Peloponnesus iam sunt, sed Ionia.

Et qui Atthida, seu res Atticas, scripserunt, quanquam in multis dissentiunt, in eo tamen omnes, qui quidem alicuius sunt nominis, confen-

Attica. [6] ὅτι, τῶν Πανδιονιδῶν τεσσάρων ὄντων, Αἰγέως τε, καὶ Λύκου, καὶ Πάλλαντος, καὶ [7] τοῦ τετάρτου Νίσου· καὶ τῆς Ἀττικῆς εἰς τέτταρα μέρη διαιρεθείσης, ὁ Νῖσος τὴν Μεγαρίδα λάχοι, καὶ κτίσαι τὴν Νίσαιαν. [8] Φιλόχορος μὲν οὖν ἀπὸ ἰσθμοῦ μέχρι [9] Πυθίου διήκειν αὐτοῦ φησι τὴν ἀρχήν. [10] Ἄνδρων δὲ μέχρι Ἐλευσῖνος καὶ τοῦ Θριασίου πεδίου. [11] Τὴν δ' εἰς τέτταρα μέρη διανομὴν, ἄλλων ἄλλως εἰρηκότων, ἀρκεῖ ταῦ-τα

6) Ven. Parif. διότι, quas particulas paffim commutari notatum eft ad lib. 7. p. 300. 321. in. infra in hoc libro p. 401. et alibi.

7) Inferui articulum in hoc nexu ex Mofc. Antea edd. Aldi, Hopperi, Xyland. Πάλλαντος habent.

8) Parif. Mofc. Φιλόχωρος male; recte alibi, uti p. 397. Sic Στησίχορος lib. 8. p. 347. et in aliis, uti etiam Φιλόχορος.

9) Articulum addunt Parif. Mofc.

10) Cafaubonus ex Paufania 6, 7, 2. 10, 8. in. (non 10, 7.) ad Androtionem pertinere putat, qui Ἀτθίδα fcripfit, uti Philochorus, (Dionyfius Halic. in epift. ad Ammaeum cap. 9. —) fic ut bene componi invicem et fimul ftare poffint. Accedit, quod Androtion ad fuperiorem Homeri locum et de columnae infcriptione diferte laudatur a Scholiafte Homeri Villoifoniano. In vulgata tamen lectione pertinaciter confiftunt codices, et falva res, cum ex ipfo Strabone lib. 10. p. 475. f. talia eum fcribere potuiffe adpareat, eiusque periplum praeter alia commemoret Schol. Apollonii ad 2, 354.

11) Recepi pro τὴν ex Mofc. et Ven.

fentiunt, quod, cum Pandionidae fuiffent quatuor, Aegeus, Lycus, Pallas, et Nifus, Atticaque divifa fuiffet in quatuor portiones, Nifus Megaridem forte obtinuerit, Nifaeamque condiderit. Philochorus ab Ifthmo ad Pythium usque regnum eius pertigiffe fcribit. Andron usque ad Eleufinem et campum Thriafium. Iam cum divifionem illam in quatuor partes factam alii aliter exponant, fufficiant nobis verfus

ια "παρὰ Σοφοκλέους λαβεῖν· Φησὶ δ' ὁ Αἰγεύς· Attica.
"Ὅτι ὁ πατὴρ ὥρισεν ἐμοὶ μὲν ἀπελθεῖν εἰς ἀκτάς,
Τῆς δὲ γῆς πρεσβεῖα νείμας· τῷ δὲ Λύκῳ
Τὸν ἀντίπλευρον κῆπον Εὐβοίας [14] νέμων
[15] Νίσῳ δὲ τὴν [16] ἀνόμαλον ἐξαιρεῖ χθόναν.

Y 3 Σκεί-

12) Ven. περί. Post idem ὡς pro ὁ.

13) Hos priores duos versus soluto metro insertisque quibusdam verbis a Strabone repetitos monet et ita ordinat Casaubonus:

Πατὴρ δ' ἀπελθεῖν ὥρισ' εἰς ἀκτὴν ἐμοὶ
Πρεσβεῖα νείμας τῆς δὲ γῆς· τῷ δ' αὖ Λύκῳ

atque sic in fragmentis Sophoclis Vol. 2. p. 4. produxit Brunckius. Xylander cum Aldo et Hoppero, tamquam si iusta metri lege illa constarent, exhibent inde ab ὅτι sic, ut ἀκτὰς claudat versum primum, alterum νείμας, unde tertium complectuntur verbis: Τῷ δὲ Λύκῳ — — νέμων. De singulis, quae sequuntur, deinceps. De his tantum addo, quod loco verborum ἀπελθεῖν — νείμας Venetus substituit ἀκτὰς καί.

14) Xyl. νέμον operarum negligentia. Brunckius posuit νέμειν, quia pendeat ab ὥρισε. At, sicut antea νείμας, stare per se potest, ita ut ad πατὴρ referatur, nec significet, quod ille vult, *habitare, possidere*, sed *adtribuere*, ut antea νείμας.

15) Mosc. solemni utriusque literae commutatione in promiscuo pronuntiationis usu νήσῳ, ita tamen, ut τὸ ι supra esset positum. Νίσῳ recte, ut aliunde liquet.

16) Casaubonn. ὀμάνδον, Moscov. ὄμαδλον, Paris. ὕμωδον, ex quibus formis, quae vox extundi possit, equidem non video. Quid alii ferant, ignoro. Guarinus non adtigit. Casaubonus,

sus ea de re Sophoclis, apud quem sic loquitur Aegeus.

Me genitor Actas occupare iubet, soli
Primariam mihi portionem destinans.

Lyco sed agrorum Euboeae oppositum latus:

Niso sed oram ad saxa Scironis sitam.

Loco

Attica. Σκείρωνος ἀκτῆς, τῆς δὲ γῆς τὸ πρὸς νότον
'Ο σκληρὸς οὗτος καὶ γίγαντας ἐκτρέφων
Εἴληχε Πάλλας.

Ὅτι μὲν οὖν ἡ Μεγαρὶς τῆς Ἀττικῆς μέρος ἦν, τούτοις χρῶνται τεκμηρίοις.

§. 7.

Μετὰ δὲ [1] τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον καὶ τὸν τῆς χώρας μερισμὸν, ὑπ' αὐτῶν καὶ τῶν συγκατελθόντων αὐτοῖς Δωριέων, ἐκπεσεῖν τῆς οἰκείας συνέβη πολλοὺς εἰς τὴν Ἀττικὴν, ὧν ἦν καὶ ὁ τῆς Μεσσήνης βασιλεὺς Μέλανθος· οὗτος δὲ καὶ τῶν Ἀθηναίων ἐβασίλευσεν ἑκόντων νικήσας ἐκ μονομαχίας

p. 393.

τον

nus, Scaligeri secutus iudicium, adsentiente Brunckio mavult ἀνώμαλον, quod Megaridi accommodatum esse vel ex nostro constat. Agnoscit etiam hanc lectionem Bochart. in Hieroz. P. 2. lib. 5, 7. p. m. 705. et τραχεῖαν ex Hesychio explicat, quam ipsam vocem de Megaride adhibet Stephanus. Aliud tamen hic latere vocabulum puto. Interim adposui lectionem a Casaubono orram, pro vulgata ὁμαλόν. Forte etiam usitata forma scribi possit ἀνώμαλον, cum etiam in hac sede passim anapaestus inveniatur.

1) Ven. τὴν Ἡρακλεῖδα, et post αὐτῦ pro αὐτῶν.

Tellurem ad austrum forte
Pallas obtinet
Quae spectat, asper et gigantes educans.

His ergo argumentis docent Megaridem Atticae fuisse partem.

§. 7.

Post Heraclidarum reditum et regionis partitionem usu venit, ut multi ab iis et Doriensibus una cum iis reversis, suis sedibus pulsi in Atticam migrarent: e quibus fuit etiam Melanthus, Messenae rex: qui cum singulari pugna Xanthum vicisset Boeotorum regem, ultro ab

τὸν ²) τῶν Βοιωτῶν βασιλέα Ξάνθον. Εὐανδρούσης δὲ τῆς Ἀττικῆς διὰ τοὺς φυγάδας, φοβηθέντες οἱ Ἡρακλεῖδαι, παροξυνάντων αὐτοὺς μάλιστα τῶν ἐν Κορίνθῳ καὶ τῶν ἐν Μεσσήνῃ, τῶν μὲν διὰ τὴν γειτνίασιν, τῶν δὲ, ὅτι Κόδρος ³) ἐβασίλευε τῆς Ἀττικῆς τότε ὁ τοῦ Μελάνθου παῖς, ἐστράτευσαν ⁴) ἐπὶ τὴν Ἀττικήν· ἡττηθέντες δὲ μάχῃ τῆς μὲν ἄλλης ἐξέστησαν γῆς, τὴν Μεγαρικὴν δὲ κατέσχον, καὶ τήν τε πόλιν ἔκτισαν τὰ Μέγαρα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους Δωριέας ἀντὶ ⁵) Ἰώνων ἐποίησαν· ἠφάνισαν δὲ καὶ τὴν στήλην τὴν ὁρίζουσαν τούς τε Ἴωνας καὶ τοὺς Πελοποννησίους. Attica.

§. 8.

Πολλαῖς δὲ κέχρηται μεταβολαῖς ἡ τῶν Μεγαρέων

Y 4

2) Cum Parif. et Mofc. addidi τῶν.

3) Mofc. alio ordine τῆς Ἀττικῆς ἐβασίλευε.

4) Vatic. εἰς. Cf. paullo poft et ad p. 401. f. et alibi.

5) Quidam libri Cafauboniani Μεγαρέων, quod blandam habet veri fpeciem, fi adhibeas Paufaniam 1, 39, 4. et Scymnum Chium v. 501. fq. At non de folis Megarenfibus Strabo loquitur, fed de tota gente, cuius illi antea pars erant. Rectius igitur reliqui codices cum Guarino et libris editis ex ferie illa difputationis et nexu tuentur Ἰώνων.

ab Athenienfibus rex eft creatus. Cum autem exfulum frequentia faceret, ut copia virorum floreret Attica, metuentes fibi Heraclidae, inftigantibus eos maxime Corinthiis et Meffeniis, illis ob vicinitatem, his, quod tum Codrus Melanthi F. regnum Atticae tenebat, bellum Atticae intulerunt: victique proelio, et ex Attica profligati, Megaricam tamen occupaverunt, et Megaris urbe condita, incolas ex Ionibus fecerunt Dorienfes: aboleverunt etiam columnam, quae Iones a Peloponnefo diftinguebat.

§. 8.

Urbs Megarenfium, quanquam multas eft paffa mutatio-

Attica. ρέων πόλις· συμμένει δ' ὅμως μέχρι [1] νῦν. Ἔσχε δέ ποτε καὶ Φιλοσόφων διατριβὰς τῶν προσαγορευθέντων Μεγαρικῶν, Εὐκλείδην διαδεξαμένων [2] Σωκρατικὸν ἄνδρα, Μεγαρέα τὸ γένος· καθάπερ καὶ Φαίδωνα μὲν τὸν Ἠλεῖον οἱ [3] Ἠλειακοὶ διεδέξαντο, καὶ τοῦτον Σωκρατικόν, ὧν ἦν καὶ Πύρρων· Μενέδημον δὲ τὸν Ἐρετριέα οἱ [4] Ἐρετριακοί. Ἔστι δ' ἡ χώρα τῶν Με-

1) Mosc. καὶ νῦν.

2) Idem inverso ordine ἄνδρα Σωκρατικόν. Gem. Pletho vocem ἄνδρα non admisit.

3) Tertiae a principio syllabae scripturam incertam faciunt libri. Vulgo scribitur Ἠλιακοί, Sed Paris. Mosc. Medic. volunt Ἠλειακοὶ, uti legitur apud Diogen. Laert. 2, 105. et 1, 20. ex Hippoboto αἵρεσις Ἠλειακή. Et sic scribit etiam Hesychius Milesius de viris inlustr. s. v. Φαίδων, quam formam probat gentile Ἠλεῖος, etsi contra Ἠλιακὸς legitur in Stephano h. v. et Suida s. v. Φαίδων. Malui tamen illis parere, quod, ut et tuto possem, fecerunt etiam boni codices, dedique per ει.

4) Ven. Paris. Mosc. Ἐρετρικοὶ, et sic Guarinus *Eretrici.* Eadem forma stat in nostro lib. 10. p. 448. ubi tamen mendum latere suspicatur Berkelius ad Stephanum p. 350. Sed et Hippobotus apud Diogenem Laertium 1, 19. αἵρεσιν Ἐρετρικὴν dixit, et Diogenes ipse 4, 33. Ἐρετρικοὶ λόγοι· lib. 2. extr. Ἐρετρικὸν ἔργον, et 1, 17. Ἐρετρικοὶ de philosophis. Eadem etiam forma occurrit in Platonis epigrammate 24. T. 1. p. 107. in Iacobs. Anthol. Sed et Diogenes Laert. 2, 105. scribit Ἐρετριακὸς, uti Hesychius Lexicogr. h. v. et Hesychius Miles. c. l.

tiones, tamen etiamnum durat. Habuit aliquando etiam scholam philosophorum, qui Megarici dicebantur, successores Euclidis Socratici, patria Megarensis, quomodo Phaedoni Eleo Eleaci successerunt, ipsi quoque Socratico; de quibus etiam Pyrrho fuit: et Menedemo Eretriensi Eretriaci. Est autem re-

Μεγαρέων [5] παράλυπρος, καθάπερ καὶ ἡ Ἀττική, Attica. καὶ τὸ πλέον αὐτῆς ἐπέχει τὰ καλούμενα Ὄνεια ὄρη, [6] ῥάχις τις μηκυνομένη μὲν ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα, διείργουσα δὲ τὴν κατὰ Νίσαιαν [7] θάλασσαν ἀπὸ τῆς [8] κατὰ Κρίσσαν [9] Ἀλκυονίδος προσαγορευομένης.

l. quae una adeo forma memoratur a Stephano. Utraque tamen recta videtur et usitata iudice etiam Casaubono ad Diogen. 1, 19. etsi expulso α malit Holsten. ad Stephan. p. 116. Quam vero saepe ιακὸς et ικὸς in libris Strabonis permutentur invicem, supra aliquoties notatum est. Cf. ad lib. 8. p. 378. Equidem in illa ambiguitate hic Ἐρετριακὸς acceptum reddidi propter ceteros codices, et quod propius ad urbis nomen accedat.

5) Paris. Mosc. παρίλυπρος, quae vox, etsi in se nihil habeat, quod repugnet, usu tamen destituitur. Tum vero etiam praepositae particulae commutatio nota est.

6) Pro ῥᾶχις, quod est in editis, ex Moscov. recepi ῥάχις, confirmatus aliorum auctorum exemplis, in primis poetarum, a quibus penultima corripitur, veluti Homero in Il. 9, 208.

7) Mosc. usitato more θάλατταν.

8) Idem cum Paris. κατα relicta hinc brevi lacuna ad Ἀλκυονίδος, a quo narratio retexitur. Maior lacuna patet in Ven. a κατὰ ad προσαγορευομένης, in quo verbo desinit. Pro Κρίσαν editionum dedi, ut alibi, Κρίσσαν. Vid. ad p. 405.

9) Aldus, Hopper. ἀλκιονίδος. Paris. Ἀλκυωνίδος, ω tamen superscripto. At τὸ ο tuentur voces cognatae, in prosodicis etiam, unde Sylburg. in Pausania 2, 37, 5. Ἀλκυωνία λίμνη improbat.

regio Megarensium subaspera, sicut et Attica; et maiorem eius partem occupant Oneii montes, (quasi Asininos diceres) dorsum e Scironiis saxis porrectum versus Boeotiam et Cithaeronem, et mare, quod ad Nisaeam est, a Crissaeo distinguens, quod Alcyonium dicitur.

Attica.

§. 9.

Πρόκειται δ' ἀπὸ Νισαίας πλέοντι [1] εἰς τὴν Ἀττικὴν πέντε νησία. Εἶτα Σαλαμὶς ἑβδομήκοντά που σταδίων οὖσα τὸ μῆκος, οἱ δ' ὀγδοήκοντά φασιν· ἔχει δ' ὁμώνυμον πόλιν, τὴν μὲν ἀρχαίαν ἔρημον πρὸς Αἴγιναν τετραμμένην καὶ πρὸς νότον, καθάπερ [2] καὶ Αἰσχύλος εἴρηκεν,

Αἴγινα δ' αὕτη πρὸς νότου κεῖται πνοάς·

τὴν δὲ νῦν ἐν κόλπῳ κειμένην ἐπὶ χερρονησοειδοῦς [3] τόπου συνάπτοντος πρὸς τὴν Ἀττικήν. Ἐκαλεῖτο [4] δ' ἑτέροις ὀνόμασι τὸ παλαιόν· καὶ γὰρ [5] Σκιρὰς, καὶ [illegible] [6] Κυ-

1) Sic conclamantibus Casaubonn. Vatic. Ven. Mosc. Gem. Plethone reposui pro ἐπὶ, etsi et hoc rectum adeoque usu et re magis paratum videatur. Eadem particularum earum commutatio paullo ante notata est.

2) Particula καὶ deest in Ven. Post idem scribit χερρονησοειδῆ.

3) Gem. Pletho τόπῳ κατὰ τὸ πρὸς τὴν Ἀττικὴν μέρος.

4) Casaubonn. δὲ τέως ἑτέροις. Vatic. post ὄνομα pro ὀνόμασι.

5) Mosc. Σκειρὰς, uti in Parisiensi a prima manu. Vera scriptura ex subiectis facile probatur. Ita enim plures commemorant Ἀθηνᾶν et Σκιροφοριῶνα μῆνα. V. Harpocration s. v.

§. 9.

Naviganti a Nisaea versus Atticam quinque exiguae insulae occurrunt. Inde est Salamis, longitudine LXX fere, aut, ut alii volunt, XXC stadiorum; urbem habet cognominem: et prisca quidem, Aeginae et austro obversa, deserta est: sicut etiam Aeschylus dixit:

Aegina versus Austri flatus est sita;

nova autem in sinu sita est in loco peninsulam referente, et Atticam attingente. Antiquitus alia habuit nomina: dicebatur enim Sciras, et

[6] Κυχρεία, ἀπό τινων ἡρώων, [7] ὧν ἀφ' ἑ μὲν [8] Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιρὰς, καὶ τόπος Σκίρα ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ [9] Ἐπισκίρωσις ἱεροποιΐα τις, καὶ [10] ὁ μὴν ὁ Attica.

v. Σκίρον et qui cum eo consentiunt Schol. Aristoph. in Ἐκκλησ. in. et Suidas Tom. 3. p. 332. et, ne acta agam, quae conlegit undique Meursius in Graecia Feriata lib. 6 p. 254. s. v. Σκείρα aut Σκίρα, quorum prius in quibusdam repertum reiicit. Sed per ι praeter reliquos codices ex nostro etiam repetit Eustathius ad Dionys. v. 511. nec aliter mensis nomen in marmoribus adpositum cernitur. Sed in sequ. ipsi illi codices hanc scripturam praestant.

6) Editiones omnes ferebant Κυχρία, a quibus nec codices discrepant. At manifesto vitio, cum nomen descendat a Κυχρεὺς, uti cum aliis diserte adfirmat Strabo. Tum per ει efferunt etiam Stephanus s. v. Κυχρεῖος ex hoc loco et qui cum ante oculos positum habuit, Eustathius ad Dionys. v. 511. quare Κυχρεία recipiendum eo magis putavi. Hinc et post dedi Κυχρείδης pro Κυχρίδης, vel, ut vulgo legitur, Κυχρεωίδης. At in ipso herois nomine penultimam non omnes uno modo efferunt aliique vel simpliciter Κυγχρεὺς scribunt, vel utramque formam iuxta ponunt, uti Tzetzes ad Lycophron. v. 451. Sed de eo consuli possunt Bochart. in Chanaan 1, 21. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 72. Heyne ad Apollodor. 3, 12. p. 783.

7) Hoc pronomen primus inseruit Casaubonus adsentientibus Msstis, cum antea abesset. Valet idem, quod ἀπὸ τῦ μὲν αὐτῶν in seiuncta et divisa oratione. Tum vero etiam possit abesse, uti ἀπὸ τῦ μὲν simpliciter etiam locum habet.

8) Ven. Ἀθηνᾶ τε λέγεται Σκιρὰς καὶ Κυχρία καὶ τόπος.

9) Paris. ἐπισκείρω et supra ἐπισκίρω. Mosc. divise ἐπὶ σκίρω. Venet. ἐπισκήρω. Ald. ἐπὶ σκίρωσις. Casaubonus coniicit καὶ ἔτι σκίρωσις, et sic simpliciter hunc locum ex Strabone repetit Meursius in Gr. Feriata c. 1. Sed codicum lectio adstrui possit ex

et Cychreia, a quibusdam heroibus: unde et Minerva Sciras, et Scira locus Atticae, et Episcirosis, sacrificium quoddam,

Attica. ὁ Σκιροφοριών· ἀφ' ὃ δὴ καὶ [11] Κυχρείδης ὄφις, ὃν φησὶν Ἡσίοδος τραφέντα ὑπὸ Κυχρέως ἐξελαθῆναι ὑπὸ [12] Εὐρυλόχου, λυμαινόμενον τὴν νῆσον, ὑποδέξασθαι

ex Stephano s. v. Σκίρος, qui dicit, ἐπὶ Σκίρῳ Ἀθήνησι (Meursius Ἀθηνᾶ) θύεται. Ipsum festum cum aliis vocat Σκίραν et post Ἐπίσκιραν, pro quo tamen Meursius c. l. etiam emendat ἔτι Σκίρα, renitente quidem Holstenio ad Stephan. p. 298. qui et contra Casaubonum in Strabone vulgatam lectionem probat. Desideratur utique non nomen ipsum primitivum, sed deductum ab eo vocabulum. Tum si Scirum, quod innuunt illi codices addidisset, notasset etiam, ut solet, diversum loci huius situm. Adstruunt praeterea receptam formam non solum alii codices cum Guarino, sed et Stephani Ἐπίσκιρα, etsi in fine discrepet. Uti igitur haec adpellatio locum involvit, sic alia Σκιροφόρια ab origine et ritu petita est. cf. Meursius c. l. Hesychius h. v. et quae ibi notantur.

10) Mosc. ὁ μὲν ὁ Σιροφοριῶν, praeter aliorum usum. Μὲν pro μὴν facili lapsu.

11) Vulgo Κυχρεώδης. Casaubonn. Parif. Moscov. Vatic. Κυχρίδης, quae forma etiam praeferenda videtur, tantum levi facta immutatione, Κυχρείδης. Guarinus etiam vertit *Cychrides*. Vix enim intelligitur, unde hic τὸ ω adsumtum fuerit. Uti vero in libris Κυχρίδης pro Κυχρείδης, sic gentilia in είτης transeunt in ίτης, de quo monuit Sylburg. ad Pausan. 4, 34. p. 365. Τομίτης quidem memorat Stephanus sub v. Τομεὺς, at recte monet, per ει scribendum esse, uti et conspicitur in numis et a poetis, Ovidio maxime, probatur. Hic parui codicum auctoritati posuique Κυχρείδης. Male post Aldus Κιχρέως.

12) Codices cum Guarino et editionibus Εὐρύκλου, etsi Xylander Εὐρήκλου, Casaub. 2. et Amstel. Εὐρύκλῳ. Videtur tamen

dam, et mensis Scirophorion: hinc et Cychriodes serpens, quem alitum a Cychreo, Hesiodus ait ab Eurylocho profligatum fuisse, cum insulam infestaret,

σθαι δὲ αὐτὸν τὴν Δήμητραν εἰς Ἐλευσῖνα, καὶ γενέσθαι ταύτης ἀμφίπολον· ὠνομάσθη δὲ καὶ [13] Πιτυοῦσσα ἀπὸ τοῦ φυτοῦ. Ἐπιφανὴς δὲ ἡ νῆσος ὑπῆρξε διά τε τοὺς Αἰακίδας ὑπάρξαντας αὐτῆς, καὶ μάλιστα δι' Αἴαντα τὸν Τελαμῶνος, καὶ διὰ τὸ περὶ τὴν νῆσον ταύτην καταναυμαχηθῆναι Ξέρξην ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, καὶ φυγεῖν εἰς τὴν οἰκείαν. Συναπέλαυσαν δὲ καὶ Αἰγινῆται τῆς περὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον δόξης, γείτονές τε ὄντες καὶ ναυτικὸν ἀξιόλογον παρασχόμενοι. Βώκαρος δ' ἐστὶν ἐν [14] Σαλαμῖνι ποταμὸς, ὁ νῦν [15] Βωκαλίας καλούμενος. Attica. p. 394.

§. 10.

men hoc nomen ex compendio scribendi vitiatum et legendum esse Εὐρυλόχου, quod primum observasse Hartungum (vid. in Gruteri lampade critica T. 2. p. 709.) notavit ad Stephanum p. 497. Berkelius. Accessit Bochartus in Chanaan 1, 21. extr. Quam coniecturam adiuvat ipse Strabo infra p. 418. et 421. magis tamen confirmant, qui hunc Strabonis locum repraesentant Stephanus s. v. Κυχρεῖος et Eustathius ad Dionys. v. 511. Qui cum codicum vetustorum vicem sustineant, fidemque, ubi alia adsunt signa, praestent, recipere sum ausus.

13) Paris. Mosc. simplici σ. Utramque rationem auctorum usus admittit, quamvis prior ad ipsam formae originem propius accedit.

14) Casaub. Paris. Mosc. Vat. Venet. consentiente Guarino Ἐλευ-

ret, receptumque Eleusine a Cerere in locum administri. Pityussa etiam a pinu, quae Graecis est pitys, dicta fuit. Claruit autem insula haec cum propter Aeacidas, qui eam tenuerunt, praesertim Aiacem Telamonis F.: tum quod ibi victus navali praelio a Graecis Xerxes, fuga domum contendit. Quin et Aeginetae in partem gloriae eo proelio partae evenerunt, vicini et qui memorabilem praebuissent classem. Amnis est insulae Salaminae Bocarus, qui nunc Bocalias appellatur.

§. 10.

Attica.

§. 10.

Καὶ νῦν μὲν ἔχουσιν Ἀθηναῖοι τὴν νῆσον· τὸ δὲ παλαιὸν πρὸς Μεγαρέας ὑπῆρξεν αὐτοῖς ἔρις περὶ αὐτῆς· καὶ Φασὶν οἱ μὲν Πεισίστρατον, οἱ δὲ Σόλωνα [1] παρεγγράψαντα ἐν τῷ νεῶν καταλόγῳ μετὰ τὸ ἔπος τοῦτο,

Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος [2] ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,

ἑξῆς

Ἐλευσῖνι. Vulgata igitur lectio debetur Aldo, quam tamen etiam Gem. Pletho retuliſſe videtur. Recte quidem. Non enim intelligitur, quid huc Eleuſin faciat, cum de Salamine exponat. Ita etiam hic legiſſe Euſtathium vel in aliis inveniſſe inde adparet, quod ad Homerum Il. 2, 637. p. m. 233. diſertis verbis Bocarum hunc Σαλαμίνιον ποταμὸν vocat. Et ſic idem ad Dionyſ. v. 511. ſcribit Εἶχε δὲ καὶ ποταμὸν Βώκαρον. Accedit teſtimonium Lycophr. v. 451. qui ipſe, remoto Strabone, Κυχρῆος ἄντρον et Βωκάρυ νάματα coniungit. Minime igitur hic, cum res ipſa et narrationis ſumma reluctetur, codices auſcultari poſſunt et debent.

15) Venet. Moſc. Βωκαλία, quod etiam expreſſit Guarinus. Ego alterum probo.

1) Pariſ. Moſc. παρεγγράψαντα, quod forte voluit Aldus ſuo παρεγγράψαντα. Prius etiam legitur in Euſtathio ad Homer. Il. 2, 557. p. m. 215, 43. Et ſic de eadem re Plutarchus in Solone cap. 10. dicit ἐμβαλεῖν, Diogen. Laert. 1, 48. ἐγγράψαι, Ulpianus ad Demoſth. de falſa legat. παρενθεῖναι. Non igitur dubitavi pro vulgato παραγράψαι, etſi id omnino minime improbari poteſt, ſubſtituere, tamquam aptius, παρεγγράψαι.

2) Pariſ. Moſc. ἄγε. Utramque lectionem in Homero ſtetiſſe notat Euſtathius c. l. at, qui ἄγε legerint, ſubieciſſe τρεισκαίδεκα.

§. 10.

Nunc Athenienſes poſſident inſulam; quondam cum Megarenſibus de ea contenderunt: feruntque Piſiſtratum, aut (ut alii volunt) Solonem, poſt verſum Boeotiae hunc,

A Salamine aderat cum bis ſex navibus Aiax,

ita-

ἐξῆς [3] τοῦτο, Attica.

Στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες,

μάρτυρι χρήσασθαι τῷ ποιητῇ, τοῦ, τὴν νῆσον ἐξ ἀρχῆς Ἀθηναίων ὑπάρξαι. Οὐ παραδέχονται δὲ τοῦθ' οἱ [4] κριτικοὶ, διὰ τὸ πολλὰ τῶν ἐπῶν [5] ἀντιμαρτυρεῖν αὐτοῖς. Διὰ τί γὰρ ναυλοχῶν ἔσχατος φαίνεται ὁ Αἴας, οὐ μετ' Ἀθηναίων, ἀλλὰ μετὰ τῶν ὑπὸ [6] Πρωτεσιλάῳ Θετταλῶν;

Ἔνθ' ἔσαν Αἴαντός [7] τε νέες καὶ Πρωτεσιλάου.

Καὶ ἐν τῇ [8] ἐπιπωλήσει Ἀγαμέμνων·

Εὗρ' υἱὸν Πετεῶο Μενεσθῆα πλήξιππον

[9] Ἑστα-

3) Ald. Hopper. vitiose τούτῳ. Proxime post Paris. στῆσαι.

4) Mosc. κρητικοί.

5) Gem. Pletho sic: ἀντιμαρτυρεῖν τούτῳ. Καὶ γὰρ διὰ ναυλόχων —

6) Ita pro Πρωτεσιλάου recepi ex Mosc. et Medic. uti legitur infra p. 435. m. et alibi in aliis. Vid. Lennep. ad Phalaridis epist. 84. p. 242. et quae loca adtulit. Ita nempe loqui solent, ubi ὤν, γενόμενος subintelliguntur. Attamen, quod mirum videatur genitivum etiam aliquoties adhibuit p. 432. ubi vid. Aliud ποιεῖσθαι ὑπό τινα, etsi et sic τινὶ adiectum reperitur.

7) Mosc. Αἴαντος νῆες. Vulgata sequitur lectionem, quae prostat in Homero Il. 13, 681.

8) Paris. Mosc. per ο, uti Ald. Hopper. Vitiose item ab alia parte Xylander ἐπιπωλήσαι. Tum ante Ἀγαμέμνων ponit articulum Mosc.

inserto per fallaciam hoc,

Quas statuit, ubi Athenarum stabat cita classis:

Homeri testimonio docuisse, insulam antiquitus Atheniensium fuisse. Verum critici id non admittunt, quod multi alii versus contra testimonium praebeant. Cur enim Aiacis navium statio ultimo fuit loco, non iuxta Athenienses, sed Thessalos, qui cum Protesilao venerant?

Hic naves Aiacis erant, et Protesilai.

Et Agamemno exercitum obiens,

Repperit hic Petei fortemque Menesthea natum,

Cir-

Attica.

[9] Ἑστάοτ', ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς.
Αὐτὰρ ὁ πλησίον [10] εἱστήκει πολύμητις Ὀδυσσεὺς,
Πὰρ δὲ Κεφαλλήνων [11] ἀμφὶ στίχες. —

Ἐπὶ δὲ τὸν Αἴαντα καὶ τοὺς Σαλαμινίους πάλιν·

[12] Ἦλθε δ' ἐπ' Αἰάντεσσι —

Καὶ παρ' αὐτούς·

Ἰδομενεὺς δ' ἑτέρωθεν. —

οὐ Μενεσθεύς. Οἱ μὲν [13] οὖν Ἀθηναῖοι τοιαύτην τινὰ [14] σκήψασθαι μαρτυρίαν παρ' Ὁμήρῳ δοκοῦσιν· οἱ

9) In Mosc. insertum est hoc verbum, in Paris. relicta lacuna supersunt πλη . . . . . . ἀμφὶ — Post Mosc. ὃ pro ὁ.

10) Aldus, Hopper. ἑστήκει, illud cum Homero Il. 4, 329. alii libri; quod tamen Ἰακῶς pro ἑστήκει ab Aristarcho profectum esse notat Scholiastes in ed. Villois. Utriusque formae exempla conlegit Fischerus ad Welleri Gramm. Gr. T. 2. p. 455. Post Aldus, Hopper. reluctante metro κεφαλήνων, uti in sequ. Αἰάντεσι.

11) Mosc. coniuncte ἀμφιστίχες scribit.

12) Venet. cum Aldo et Hoppero ἦλθον. Nec melius Xylander ἦλθεν.

13) In Veneto plane deest, in Paris. et Moscov. substituitur δή.

14) Casaubonus ex libris suis excitat χρήσασθαι, quae est glossa librarii ad explicandum genuinum verbum adposita. Ita enim cum accusativo saepe reperitur, ut sit προφασίζεσθαι, quomodo explicant Grammatici Hesychius, Suidas, Timaeus. Et

Circum et Erechteidas pugnaci robore stantes.
Pone Cephallenis cinctusque cohortibus acer
Adstabat Laertiades. —
De Aiace autem et Salaminiis alibi,
Venit ad Aiaces —
et iuxta illos,
Illic Idomeneus —
non Menestheus. Athenienses ergo putantur huiusmodi ab Homero testimonium pe-

οἱ δὲ Μεγαρεῖς [15] ἀντιπαρῳδῆσαι αὐτοῖς οὕτως· Attica.
Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν [16] νέας, ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρούσης, Νισαίης τε, Τριπόδων τε·
ἅ ἐστι χωρία Μεγαρικά, ὧν οἱ [17] Τρίποδοι Τριποδίσκιον

Et sic noster lib. 10. p. 476. f. sequente infinitivo, pro quo etiam reperitur ὥστε. Tum χρήσασθαι hoc nexu servato stare nequit.

15) Ven. ἀντιπαρῳδεῖσθαι οὕτως, omisso αὐτοῖς, quod et deest in Paris. et Mosc.

16) Ita Ven. Vatic. Medic. Paris. Mosc. uti et versione reddidit Guarinus. Hanc lectionem coniectando adsecutus erat Casaubonus, nisi in libris suis inventam tacite sublegit. Eustathius ad Homerum c. l. ita refert: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος δώδεκα ἄγε νέας Ἐκ δ' Ἀργειρούσσης Νισαίης τε Τρίποδός τε, sensus, non verborum metricorum ratione habita. Sic Gem. Pletho omittit non solum ἔκ τε Πολίχνης, sed etiam scribit Τρίποδός τε. Editiones evulgaverant:

Αἴας δ' ἐκ Σαλ. ἄγεν δυοκαίδεκα νῆας,
Ἔκ τε Πολίχνης,
Ἔκ τ' Αἰγειρούσης —

17) Paris. Mosc. Vatic. Venet. Τρίποδες, quo nomine via Athenis commemoratur a Pausania 1, 20. in. Cf. Athenaeus 12, 11. p. 542. At noster hic de Megarensium vico, vel oppido loquitur, quod aliis est Τριποδίσκος, Τριποδίσκοι, Τριποδίσκιον. Posterius quidem habet Conon narr. 19. Τρίποδοι Strabonis proprium est. Ita vero etiam videtur legisse Gem. Pletho. Utrum recte habeat, certe ex praecedenti versu elici non potest. Equidem intactum reliqui, quod acceperam.

petivisse, Megarenses autem illis sic occinisse:
A Salamine aderat cum navibus eque Polichna,
Eque Aegirusa, Nisaeaque, Tripodisque;
quae sunt Megarica loca: et Tripodi, Tripodiscium di-

cun-

Attica. σκιον λέγονται, [18] καθ' ὃ ἡ νῦν ἀγορὰ τῶν Μεγαρέων κεῖται.

§. 11.

Τινὲς δ' ἀπὸ τοῦ τὴν ἱέρειαν τῆς [1] Πολιάδος Ἀθηνᾶς
p. 395. χλωροῦ τυροῦ, τοῦ μὲν ἐπιχωρίου, μὴ ἅπτεσθαι, [2] ξενικὸν δὲ μόνον προσφέρεσθαι, χρῆσθαι δὲ καὶ τῷ Σαλαμινίῳ, ξένην φασὶ τῆς Ἀττικῆς τὴν Σαλαμῖνα. Οὐκ εὖ· καὶ γὰρ τὸν ἀπὸ τῶν ἄλλων νήσων τῶν ὁμολογουμένως τῇ Ἀττικῇ προσχώρων προσφέρεται, ξενικὸν [3] πάντα τὸν διαπόντιον νομισάντων τῶν ἀρξάντων τοῦ ἔθους τούτου. Ἔοικε δὲ τὸ παλαιὸν ἡ νῦν Σαλαμὶς καθ' αὑτὴν τάττεσθαι, τὰ δὲ Μέγαρα τῆς Ἀττικῆς ὑπάρξαι μέρος. [4] Ἐν δὲ τῇ παραλίᾳ τῇ

18) Desunt haec in Ven. ad κεῖται.

1) Non habet Gem. Pletho.

2) Ita Mss. et edd. ante Casaubon. 2. a qua invectum male ξενικήν.

3) Vatic. πάντ' αὐτὸν διαπόντιον.

4) Mosc. Ἔντε. Post idem τῆς τε Μεγαρικῆς, uti in hoc nexu solet.

cuntur, ubi nunc situm est forum Megarensium.

§. 11.

Alienam autem ab Attica esse Salaminem, quidam eo argumento volunt docere, quod antistita Minervae Poliadis, cum recentem caseum Atticum non tangat, solo peregrino vescatur, sed et Salaminio utatur. Male id quidem; nam et ab aliis insulis, quas ad Atticam pertinere in confesso est, allato utitur: quia nimirum huius consuetudinis auctores pro peregrino duxerunt, quidquid trans mare adferretur. Videtur autem, quae nunc est Salamis, antiquitus peculiaris fuisse respublica, Megara autem pars fuisse Atticae. In ora porro maritima iuxta

τῇ κατὰ Σαλαμῖνα κεῖσθαι συμβαίνει τὰ ὅρια τῆς Μεγαρικῆς καὶ τῆς Ἀτθίδος, ὄρη δύο, ἃ καλοῦσι Κέρατα.

§. 12.

Εἶτ' [1] Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας· καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν [2] Ἰκτῖνος, ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον, ὃς

1) Ita omnes codices. Malim tamen Ἐλευσὶς, uti effert p. 397. f. et Scylax p. 21. Hudſ. et in primis Stephanus, qui nec aliam formam cognoſſe videtur. Accedit Priſciani lib. 6. p. 639. ed. Putſch. teſtimonium, quo affirmat, Graecos auctores magis terminatione in *is* uſos fuiſſe. Apud alios auctores, etſi ſaepe occurrit, obliquis fere ſemper caſibus reperitur. Contra Latini quamvis et *Eleuſis* et *Eleuſin* promiſcue dixerunt, Grammatici tamen veteres, Servius, Priſcianus, poſteriorem formam magis ab his frequentatam fuiſſe produnt, eamque operoſe etiam vindicavit Heinſius ad Ovid. epiſt. 4, 67. adſtipulante Burmanno. Sunt tamen, quae promiſcue in ις et ιν exeant, ut δελφὶς et δελφὶν, de quibus vid. Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 3, 5. p. 108. in. Ex nominibus propriis huc referri poteſt Τραχὶν, uti noſter ſcribit, et Τραχίς. Contra Σαλαμὶς cum aliis pleriſque noſter, etſi poſteriores, uti Euſtathius ad Homer. Il. 2, 557. p. m. 216. etiam Σαλαμίν.

2) Mutato accentu dedi pro Ἴκτινος. Nempe ſi Herodianum audias apud Euſtathium ad Homerum Odyſſ. 17, 383. p. m. 638, 7. obtinet accentum avis ἰκτῖνος ab ἰκτὶν, vel etiam ἰκτῖνος in caſu recto, et ſic ſcribit non ſolum Euſtathius ipſe c. l. ſed et ita editur in Pauſania 8, 41, 5. Si quid porro huc valeat

iuxta Salaminem fines ſunt, Megaricam ab Attica dirimentes, montes duo, qui Cerata, id eſt cornua, nominantur.

§. 12.

Sequitur urbs Eleuſin, in qua templum eſt Eleuſiniae Cereris, et myſticum delubrum, turbae, quanta in theatro ſolet eſſe, capax; opus

Attica. ὃς καὶ τὸν [3] Παρθενῶνα ἐποίησε τὸν ἐν ἀκροπόλει τῇ Ἀθηνᾷ, Περικλέους ἐπιστατοῦντος τῶν ἔργων· ἐν δὲ τοῖς δήμοις καταριθμεῖται ἡ πόλις.

§. 13.

Εἶτα τὸ Θριάσιον πεδίον, καὶ ὁμώνυμος αἰγιαλὸς καὶ δῆμος· εἶθ' ἡ ἄκρα ἡ Ἀμφιάλη, καὶ τὸ ὑπερκείμενον λατόμιον, καὶ ὁ εἰς Σαλαμῖνα πορθμὸς, ὅσον διστάδιος, ὃν διαχοῦν ἐπειρᾶτο Ξέρξης, ἔφθη δὲ ἡ ναυμαχία γενομένη, καὶ [1] ἡ φυγὴ τῶν Περσῶν. Ἐν-

leat poetae exemplum, penultimam producit Aufonius idyll. 10, 109. In Plutarchi quidem Pericle c. 13. legitur Ἰκτῖνος, uti etiam Suidas aliique quidam avis nomen fcribunt. At haec forma eft adiectivorum, contra notantur fubftantiva fimilia, ἐχῖνος, καρκῖνος, κορακῖνος, κυπρῖνος, et ex propriis Ἐργῖνος (Paufan. 9, 17, 1. 9, 37, 1.), Καλλῖνος (Strabo 13. p. 604. m.) et alia. Recte igitur ita ex noftro et Plutarcho refert Meurfius in lectt. Att. 3, 16. p. 137. et poft in noftro fcribit adeo Mofc.

3) Cafaub. ed. 2. et Amftel. temere transmutarunt in Παρθηνῶνα. Παρθενῶνα cum Msstis conftanter plures vocant, quorum loca expofuit Meurfius in lectt. Att. c. l.

1) Subtracto articulo Parif. Venet. Mofc.

opus Ictini, qui etiam Parthenonem (domicilium virginis intellige) Minervae in arce fecit, Pericle operum procurationem fuftinente; urbs in demis, id eft pagis feu curiis Atticis numeratur.

§. 13.

Deinceps campus eft Thriafius, eiusdemque nominis litus et pagus five curia. Tum Amphiale promontorium, et fuperincumbens lapicidina, ac traiectus in Salaminem: quem cum aggere ingefto complanare Xerxes conaretur, navali praelio fuorumque fuga praeventus fuit. Ibi et duae par-

Ἐνταῦθα δὲ καὶ αἱ [a] Φαρμακοῦσσαι δύο νησία, ὧν Attica.
ἐν τῷ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται.

§. 14.

Ὑπὲρ δὲ τῆς ἀκτῆς ταύτης ὄρος ἐστὶν, ὃ καλεῖται [1] Κορυδαλὸς, καὶ ὁ δῆμος οἱ Κορυδαλεῖς· εἶθ' ὁ Φώρων λιμὴν καὶ ἡ Ψυτταλία, νησίον ἔρημον πετρῶδες, ὅ τινες εἶπον [2] λιμένα τοῦ [3] Πειραιῶς· πλησίον δὲ καὶ ἡ

a) Ita Mosc. propius ad etymon. Sic supra p. 394. in. Πιτυοῦσσα. Alii cum edd. per σ simplex.

1) Gem. Pletho hic et post duplici λ, uti reddit Guarinus, et alibi Diodor. Sic. 4, 59. Stephanus et Hesychius h. v. Sic mox Mosc. Κορυδαλλεῖς. Simplex tamen praeferunt etiam Athenaeus 9, 10. p. 390. Aelian. H. An. 3, 35. Ammonius s. v. κόρδος. Cf. Wesseling. ad Diodor. Sicul. c. l. et viri docti ad Hesychium T. 2. p. 322. Duplici vero maluerunt scribere Meursius de populis Atticae h. v. (ubi etiam sic ex Strabone producit), Corsinus in fastis Atticis Tom. 1. dissert. 5. p. 234. Equidem in hac auctorum discrepantia cum plerisque Msstis simplex retinui.

2) Haesit in hac voce, quam omnes libri tuentur, Casaubonus, cum de Psyttalia intelligi nullo modo possit, emendatque λήμην, ut sensus hic inde exsistat, tantum officere commodissimo alias portui, quantum glama oculo noceat. Ingeniosa quidem et acuta emendatio, quam Periclis dicto (vel alius oratoris; cf. Plutarchus in Apophthegm. Vol. 6. p. 706. Lips.) inlustrat, qui, etsi diversa ex causa, ita adpellaverit Aeginam, eamque tollere in animo habuerit. Docte eam in nota subiecta adstruxit, quam integram hic adponere, non licet. Velim adnuat codex, ut recipi etiam possit.

parvae sunt insulae Pharmacussae, in quarum maiore ostenditur sepulcrum Circes.

§. 14.

Supra actam hanc mons est Corydalus et Corydalenses curia Attica. Inde Furum portus et Psyttalia, insula saxosa ac deserta, quam quidam Piraeei portum appellaverunt. Vicina est Ata-

Attica. ἡ [4] Ἀταλάντη, ὁμώνυμος τῇ περὶ Εὔβοιαν καὶ Λοκρούς· καὶ ἄλλο νησίον ὅμοιον τῇ Ψυτταλίᾳ καὶ τοῦτο· εἶθ' ὁ Πειραιεὺς, καὶ αὐτὸς ἐν τοῖς δήμοις ταττόμενος, καὶ ἡ Μουνυχία.

§. 15.

Λόφος δ' ἐστὶν ἡ Μουνυχία [1] χεῤῥονησίζων, καὶ κοῖλος, καὶ ὑπόνομος πολὺ μέρος φύσει τε καὶ ἐπίτηδες, ὥστ' οἰκήσεις δέχεσθαι, στομίῳ [2] δὲ μικρῷ τὴν εἴσοδον ἔχων· ὑποπίπτουσι δ' αὐτῷ λιμένες τρεῖς. Τὸ μὲν οὖν παλαιὸν ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, πα-

3) Posui pro Πειραιέως ex Ven. et Mosc. Nec aliter ante Xylandrum ferebant editiones. Sic et supra p. 391. noster, ad quem locum cf. notata. Sic paullo post Πειραιᾶ.

4) Mosc. Ἀτλάντη, uti et Paris. superscriptum gerit. At recte habet Ἀταλάντη, uti ex Stephano liquet, et de altera apud Thucyd. 2, 32. 3, 89. Diodor. Sic. 12, 59. et aliis, in primis ipso Strabone lib. 9. p. 425. ubi hunc locum respicit.

1) Casaubonn. Mosc. Ven. Paris. Gem. Pletho χεῤῥονησιάζων, reliqui, si diligens facta est conlatio, χεῤῥονησίζων cum libris editis. Sic lib. 14. in. lib. 16. p. 752. et alibi. Sed cf. ad lib. 7. p. 324. Equidem vulgatam formam, qua et Polybius utitur, mutare dubitavi.

2) Mosc. γὰρ et post ἔχον, cui ἐστὶν erat superscriptum.

Atalanta, Euboicae Locrensique cognominis: et alia parva insula Psyttaliae similis; tum Piraeeus, qui et ipse in curiis censetur, et Munychia.

§. 15.

Est autem Munychia tumulus peninsulae forma: cavus et magna ex parte cuniculis subrutus, partim natura, partim industria, ita ut habitationibus sit aptus; intratur in eam angustas per fauces, et infra sunt tres portus. Antiquitus muro cincta atque habitata fuit Munychia, fere quomodo Rho-

παραπλησίως, ὥσπερ ἡ τῶν Ῥοδίων πόλις, προσειληφυῖα τῷ περιβόλῳ τὸν Πειραιᾶ καὶ τοὺς λιμένας πλήρεις νεωρίων, ἐν οἷς καὶ ἡ ὁπλοθήκη Φίλωνος ἔργον· ἄξιόν τε ἦν ναύςαθμον [3] τετρακοσίαις ναυσὶν, [4] ὧν οὐκ ἐλάττους ἔςελλον Ἀθηναῖοι. Τῷ δὲ τείχει τούτῳ [5] συνῆπται τὰ καθειλκυσμένα ἐκ τῦ ἄςεος σκέλη· ταῦτα δ' ἦν μακρὰ τείχη, τετταράκοντα ςαδίων τὸ μῆκος, συνάπτοντα [6] τὸ ἄςυ τῷ Πειραιεῖ. Οἱ δὲ πολλοὶ πόλεμοι τὸ τεῖχος [7] κατήρειψαν, καὶ τὸ τῆς Attica.

Z 4

3) Casaubonn. Vatic. praeponunt ταῖς, languide, opinor. Numerum tamen impugnat Meursius in lectt. Att. 1, 1. p. 8. substituitque τριακοσίαις, quia totidem commemorent auctores, in quibus Thucydides 2, 13. Demosth. in orat. de class. p. 181. Lips. et squ. quibus facile alii ex Meursio c. l. et de fortuna Attica c. 7. addi possint. At firmiter stat lectio vulgata, dummodo tempora distinguas. Ut enim essent quadringentae, effecit postea Lycurgus rhetor, quod narrant Pausanias 1, 29, 16. Plutarchus in decem oratorum vitis cap. 7. in. Xenophon de rep. Athen. c. 3, 4. Atque hinc Meursius ipse antea in libro de fortuna Attica intactum Strabonis locum dimiserat.

4) Casaub. ed. 2. et inde Amstelod. corruperunt in ὧν.

5) Mosc. Medic. συνῆπτε.

6) Ven. male τῷ ἄςει.

7) Paris. κατήρειψαν. Post ed. Cas. 2. πρὸ τῦς λιμένας, a qua recte hic descivit Amstelod.

Rhodiorum urbs, complexa moenibus Piraeeum et portus navalium plenos, in quibus et Philonis opus fuit armamentarium; fuitque navale cccc navibus recipiendis sufficiens: neque paucioribus constabat Atheniensium classis. Hunc murum attingebant longi muri, nunc diruti, qui crurum instar ab urbe quadraginta stadiorum longitudine producti, astu cum Piraeeo connectebant. Sed multa ista bella murum deiecerunt, ac Mu·

Attica. p. 396. τῆς Μουνυχίας ἔρυμα, τόν τε Πειραιᾶ συνέστειλαν εἰς ὀλίγην κατοικίαν, τὴν περὶ τοὺς λιμένας, καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος· τοῦ δὲ ἱεροῦ τὰ μὲν στοίδια ἔχει πίνακας θαυμαστοὺς, ἔργα τῶν ἐπιφανῶν τεχνιτῶν· τὸ δ' ὕπαιθρον ἀνδριάντας. Κατέσπασται δὲ καὶ τὰ μακρὰ τείχη, Λακεδαιμονίων μὲν καθελόντων πρότερον, Ῥωμαίων δ' ὕστερον, ἡνίκα Σύλλας ἐκ πολιορκίας εἷλε καὶ τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸ Ἄστυ.

§. 16.

Τὸ δ' Ἄστυ αὐτὸ πέτρα ἐστὶν ἐν πεδίῳ περιοικουμένη κύκλῳ· ἐπὶ δὲ τῇ πέτρᾳ τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερὸν, ὅ, τε ἀρχαῖος νεὼς ὁ τῆς Πολιάδος, ἐν ᾧ ὁ ἄσβεστος λύχνος· καὶ ὁ Παρθενὼν, ὃν ἐποίησεν [1] Ἰκτῖνος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ Φειδίου ἔργον ἐλεφάντινον, ἡ Ἀθηνᾶ. Ἀλλὰ γὰρ, εἰς πλῆθος [2] ἐμπίπτων τῶν περὶ τῆς πόλεως ταύ-

1) Ita et hic, adſentiente nunc quidem Moſc. repoſui pro Ἴκτινος. V. paullo ſuperius.

2) Caſaubonn. vel ἐμπιπτόντων, uti etiam Pariſ. Moſc. vel παρεμπιπτόντων. In Gem. Plethone pro Ἀλλὰ γὰρ — ὠνόμακεν haec

Munychiae propugnaculum, Piraeeumque redegerunt in exiguum vicum, qui habitatur apud portus et aedem Jovis Servatoris. Cuius aedis porticus parvae tabulas continent mirabiles, illuſtrium opera artificum: pars, quae ſub dio aperta eſt, ſtatuas. Longi muri deiecti ſunt primum a Spartanis, deinde a Romanis, quo tempore Sylla et Piraeeum et Aſtu ipſum expugnavit.

§. 16.

Aſtu ſaxum eſt in planitie, circumquaque domiciliis circumdatum: in eo ſaxo eſt templum Minervae, et vetuſta Poliadis aedes, in qua ſemper ardens lucerna, et Parthenon Ictini opus, in quo Minerva eburnea, Phidiae opus. Enimvero in multitudinem incidens eorum,

ταύτης ὑμνουμένων τε καὶ διαβοωμένων, ὀκνῶ πλεονάζειν, μὴ συμβῇ τῆς προθέσεως ἐκπεσεῖν τὴν γραφήν. Ἔπεισι γὰρ, ὅ φησιν Ἡγησίας, [3] ὁρῶ τὴν ἀκρόπολιν καὶ τὸ, περὶ τῆς τριαίνης ἔχει τι σημεῖον· ὁρῶ τὴν Ἐλευσῖνα, καὶ τῶν ἱερῶν γέγονα μύστης· ἐκεῖνο Λεωκόριον· τοῦτο Θησεῖον· οὐ [4] δύναμαι δηλῶσαι καθ' ἓν ἕκαστον· ἡ γὰρ Ἀττικὴ [5] θεῶν ἐστι κτίσμα καὶ προγόνων ἡρώων. Ἀλλ' οὗτός γε ἑνὸς μόνου ξοάνου τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει μέμνηται. Πολέμων δὲ Attica.

hacc leguntur: Πολλὰ μὲν οὖν τὰ περὶ τῆς πόλεως ταύτης ὑμνούμενά τε καὶ διαβοώμενα, περὶ ὧν οὐ καιρὸς λέγειν. Ἔχουσι δὲ καὶ οἱ δῆμοι, κἂν εἰ μὴ πάντες etc.

3) Pariſ. ὁρῶν. Poſt τὶ ante σημεῖον omittit Ven.

4) Ita cum Msstis dedit Caſaubonus, cum vulgo antea legeretur δύναται, quod et praebet Ven.

5) Caſaubonus ex veteribus libris ita hunc locum memorat: θεῶν αὐτὴν τόπον καταλαβόντων καὶ τῶν προγόνων ἡρ . . . . Οὗτος μὲν οὖν. Ex meis Pariſ. Moſc. Vatic. ſic: θεῶν αὐτοῖς . . . . . (in Vatic. ſine ullo lacunae indicio deinceps ſequitur τόπου) καταλαβόντων καὶ τῶν προγόνων ἡρώων . . . . Οὗτος μὲν οὖν ἑνὸς ἐμνήσθη τῶν ἐν ἀκροπόλει σημείων. Πολέμων etc. Ven. pro verbis ἡ γὰρ Ἀττικὴ — μέμνηται tantum adponit ὅτι. Guarinus ſuperiores codices reddidit ſic: *Attica enim Deorum eſt loca ipſa poſſidentium, et parentum Heroum. Hic quidem* — Qua nunc ſpecie locus in Graecis adparet, produxit Aldus.

rum, quae de hac urbe cantantur, inque hominum ore verſantur, vereor, ne, ſi copioſior ſim, ab inſtituto meo ſcriptio aberret. Venit enim mihi in mentem eius, quod Hegeſias dixit: Video arcem: ſignum ibi eſt tridentis: video Eleuſinem, myſteria ſacrorum ibi ſcrutor: ibi eſt Leocorium, hic Theſeum, non poſſunt ſingula exponi: eſt enim Attica deorum opus, et priſcorum heroum. Verum hic quidem unici tantum in arce ſimulacri mentionem fecit. Polemo

Attica. ὁ περιηγητὴς, τέτταρα βιβλία συνέγραψε περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν [6] τῇ ἀκροπόλει· τὸ δ' ἀνάλογον συμβαίνει καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων [7] μερῶν τῆς πόλεως καὶ τῆς χώρας. Ἐλευσῖνά τε εἰπὼν ἕνα τῶν ἑκατὸν [8] καὶ ἑβδομήκοντα δήμων, πρὸς δὲ καὶ τεττάρων, ὥς φασιν, οὐδένα τῶν ἄλλων ὠνόμακεν.

§. 17.

Ἔχουσι δὲ, κἂν [1] εἰ μὴ πάντες, οἵ γε πολλοὶ μυθοποιΐας συχνὰς καὶ ἱστορίας· καθάπερ [2] Ἄφιδνα μὲν

6) Parif. Mofc. omiffo dant articulo. Ven. haec verba ad χώρας neglexit.

7) Mofc. τῆς πόλεως μερῶν.

8) Particulam καὶ non agnofcunt Parif. et Mofc.

1) Parif. οἱ μή.

2) Sic Medic. Parif. Mofc. Gem. Pletho, Euftathius ad Homer. Il. 2, 547. p. m. 215. ubi hunc locum refpexiffe videtur. Nec aliter in aliis auctoribus editur, quibuscum confentiunt infcriptiones (vid. Spon voyage d'Italie — Tom. 2. p. 319.) Ita igitur pro vulgato Ἀφύδνα fine haefitatione pofui, uti recte edebatur lib. 8. p. 362. accentu etiam retracto, uti ponitur in Paufania, Stephano, etfi eum variari paffim novi. Vitiofam in noftro loco fcripturam poft repetitam notaverat iam Weffeling ad Diodor. 4, 63.

lemo autem periegetes ab accurata fingulorum defcriptione dictus quatuor libros confcripfit de donariis in arce dedicatis: quam proportionem requirunt etiam reliquae urbis et agri partes. Cumque Eleufinem dixerit unam ex CLXX curiis (quidam IV addunt) reliquarum nullam nominavit.

§. 17.

Habent autem, fi non fingulae, at certe multae fabulas complures et hiftorias. Verbi gratia, Aphidna Hele-

μὲν [3] τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ὑπὸ Θησέως, [4] καὶ τὴν Διοσκούρων ἐκπόρθησιν αὐτῆς, καὶ ἀνακομιδὴν τῆς ἀδελφῆς· Μαραθὼν δὲ τὸν Περσικὸν ἀγῶνα· Ῥαμνοῦς δὲ τὸ τῆς Νεμέσεως ξόανον, ὅ τινες μὲν Διοδότου φασὶν ἔργον, τινὲς δὲ Ἀγορακρίτου τοῦ Παρίου, καὶ μεγέθει καὶ κάλλει σφόδρα [5] κατωρθωμένον καὶ ἐνάμιλλον τοῖς Φειδίου ἔργοις. Οὕτω δὲ καὶ Δεκέλεια μὲν [6] ὁρμητήριον τῶν Πελοποννησίων [7] κατὰ τὸν [8] Δεκελεικὸν πόλεμον. Φυλὴ δὲ, ὅθεν ἐπήγαγε τὸν δῆμον Θρασύβουλος εἰς Πειραιᾶ, κἀκεῖθεν εἰς Ἄστυ· Attica.

[9] ἄτω

3) Ven. τῆς Ἑλένης. Parif. Mofc. τὴν τῆς Ἑλένης, fatis bene. Sed ambiguum faciunt loca fimilia. Sic poft et p. 398. ἡ Κασσάνδρου τελευτή, et alibi.

4) Ven. ὑπὸ Διοσκούρων, Mofc. ὑπὸ τῶν Διοσκούρων.

5) Κατωρθωμένων male invexit ed. Cafaub. 2.

6) Praepofito articulo Parif. Mofc.

7) Ven. fubiicit δέ.

8) Ita Medic. uti in Demofthene pro corona p. 258. Lipf. Diodor. 13, 9. aliisque. Sic et Lexicographi, in quibus Harpocration, Suidas, auctor Etymol. M. qui difertis id verbis notat. Porro idem fuadet etiam etymon. Apud Athenaeum 5, 26. p. 27. metri caufa ι advocat Holften. ad Stephan. p. 94. quod quidem in poetis ferri poteft, in primis cum alias ει et ι promifcuo paffim ufu ponantur, quamvis id in hoc nomine non folet. Eo igitur magis obfecutus codici ι in ει mutavi.

lenam a Thefeo raptam, et expugnata Aphidna a fratribus fuis Caftoribus receptam; Marathon certamen Perficum, Rhamnus Nemefis fimulacrum, quod alii Diodoti, alii Agoracriti Parii opus affirmant, et mole et elegantia praeftantiffimum, neque Phidiae operibus cedens. Ita et Decelia arx belli fuit Peloponnefiis bello Decelico: et a Phyla populum in Piraeeum, indeque in urbem reduxit Thrafybulus;

ac

Attica. [9] οὕτω καὶ ἐπ' ἄλλων πλειόνων ἐστὶν [10] ἱστορεῖν πολλὰ, καὶ εἰς τὸ Λεωκόριον, καὶ τὸ Θησεῖον, [11] [οὓς ἔχει] καὶ τὸ [12] Λυκεῖον, καὶ αὐτὸ τὸ [13] Ὀλύμπιον, ὅπερ ἡμιτελὲς κατέλιπε τελευτῶν ὁ ἀναθεὶς βασιλεύς· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ Ἀκαδημία, καὶ οἱ κῆποι τῶν φιλοσόφων, καὶ τὸ

9) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. οὕτω δὲ καὶ, quod ex praecedentibus arcessitum videtur.

10) Casaubonn. Paris. ἱστορεῖ δὲ, mutata distinctione.

11) Paris. Mosc. ὃς ἔχοι. In Med. hae voces non leguntur. Cum frigeant, nec ad commodum nexum conferant, Casaubonus maluit substituere, οἷς ἕπεται, vel ὧν ἔχεται. At ne sic quidem vis accedit. Guarinus vertit: *et quae Thesrum habet et Olympica.* Melius illa exsulant, nec admisit Penzelius. Equidem uncis inclusi. Omnino autem luxatus hic est nexus et tota orationis series disiecta, qua quidem noster dimissas Athenas interpositis aliis revocare cogitur.

12) Λύκειον fertur in editionibus. At facile in hoc praecipue nexu accentuum diversitas offendat. Multi quidem etiam alibi Λύκειον praeferunt, atque ita certe τεμενικὰ in peculiari libro, uti narrat Eudocia in violario p. 168. ed. Villois. scribi iussit Eugenius. Voluit tamen usus, ut, cum duplex terminatio in ειον et ιον feratur, prior penultimam circumflectat, posterior acuto in antepenultima signetur, uti et praecipit Eustathius ad Homer. Odyss. 6, 266. p. m. 263, 17. Sed qui exempla desiderat, satis, opinor, eorum copia explebitur, quae conlegit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. Tom. 1. p. 285. sq. Equidem sic non reveritus sum et hic rescribere Λυκεῖον, ni velis cum Ms. Paris. Λύκιον. Proxime post abest αὐτὸ in Paris. et Mosc.

13) Vatic. Mosc. Ὀλυμπικόν, hic etiam subnectit καὶ τὸ Ὀλύμπιον.

ac de multis aliis multa narrari possunt, ut de Leocorio, Theseo, Lyceo, Olympio, quod, qui dedicavit rex, morte interceptus semiperfectum reliquit; de Academia item, hortis philosopho-rum,

τὸ Ὠδεῖον, καὶ ἡ Ποικίλη ςοά, [14] καὶ τὰ κατὰ τὴν Attica.
πόλιν ἱερὰ, ἔχοντα πάντα ἔργα τεχνιτῶν μνήμης ἀξίων.

§. 18.

Πολὺ δ' ἂν πλείων εἴη λόγος, εἰ τοὺς ἀρχηγέτας p. 397.
τῦ κτίσματος [1] ἐξετάζοι τις, ἀρξάμενος ἀπὸ Κέκροπος· οὐδὲ γὰρ ὁμοίως λέγουσιν ἅπαντες. Τῦτο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὀνομάτων δῆλον. [2] Ἀκτικὴν μὲν γὰρ ἀπὸ Ἀκταίωνός φασιν· Ἀτθίδα δὲ καὶ Ἀττικὴν ἀπὸ Ἀτθίδος [3] τῆς Κραναοῦ, ἀφ' οὗ καὶ Κραναοὶ οἱ ἔνοικοι.

14) Desunt haec ad ἀξίων in Venet. Pro iis Vatic. Paris. Mosc. substituunt: καὶ τὰ ἱερὰ τὰ ἐν τῇ πόλει, (hinc spatium vacuum in Paris. et Mosc. quod in hoc recentior manus sic explevit: πολὺ θαυμαςὰ ἐσχοντα (sic Vatic. sed Mosc. σχόντα, Paris. ἔχοντα) τεχνιτῶν ἔργα. Vulgatam praeivit Aldus, in qua πάντα displicet. Forte ἔχοντα τὰ, vel πάντα repetitum est ex ἔχοντα.

1) Ven. Paris. ἐξετάζει.

2) Male Aldus, Hopper. Ἀττικὴν, de qua adpellatione post loquitur. Ἀκτικὴν etiam diserte habet Parium marmor in.

3) Ven. et edd. ante Casaubonum τῦ Κραναῦ. Vulgatam inde lectionem praeter alios codices et ipsam nominis caussam tuentur Pausan. 1, 2, 5. Apollodor. 3, 14, 5. Eustathius ad Dionys. v. 423. Iustinus 2, 6, 8. et alii.

rum, Odeo, porticu, quae Poecile ob varietatem dicebatur, et templis, quae in urbe sunt, et continent opera praeclarorum artificum.

§. 18.

Multoque etiam prolixior fieret sermo, si quis de primis Athenarum conditoribus examen institueret, facto a Cecrope initio. Non enim ab omnibus eadem traduntur; quod vel ipsa demonstrant nomina. Regionem quippe Acticam dicunt ab Actaeone: Atthidem et Atticam ab Atthide Cranai F. a quo et incolae Cranai: Mo-

Attica. κοι· Μοψοπίαν δὲ ἀπὸ Μοψόπου, Ἰωνίαν δὲ ἀπὸ Ἴωνος τῷ Ξούθου· Ποσειδωνίαν δὲ καὶ Ἀθήνας ἀπὸ τῶν ἐπωνύμων θεῶν. Εἴρηται δ' [4] ὅτι κἀνταῦθα φαίνεται τὸ τῶν Πελασγῶν ἔθνος ἐπιδημῆσαν· καὶ ὅτι ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [5] Πελαργοὶ προσηγορεύθησαν διὰ τὴν πλάνην.

§. 19.

Ὅσῳ δὲ πλέον ἐστὶ τὸ φιλότιμον περὶ τὰ ἔνδοξα καὶ πλείους οἱ λαλήσαντές τι περὶ αὐτῶν, τοσῷδε μείζων ὁ ἔλεγχος, ἐὰν μὴ κρατῇ τις τῆς ἱστορίας. Οἷον ἐν τῇ συναγωγῇ τῶν ποταμῶν [1] ὁ Καλλίμαχος γε-

4) Ven. Parif. Mofc. διότι, quam commutationem fupra notavi. Cf. ad lib. 8. p. 370.

5) Bene habet, quod locus ille, ad quem nos reiicit Strabo [lib. 5. p. 221. f.] non intercidit, ex quo facile fuit nobis, hunc locum emendare et pro Πελασγοὶ [quod omnes edd. occupavit] veram lectionem videre, quae eft πελαργοί. *Cafaubonus.* De veritate huius emendationis dubitare non finit locus indicatus, etfi hic a libris minime adiuvatur. Videtur tamen hunc locum refpexiffe Euftathius ad Dionyf. v. 347. Recepi igitur. Alias frigeat oratio.

1) Absque articulo dat Venet. Inconftantia librorum in his fatis eft nota.

Mopfopiam a Mopfopo: Ioniam ab Ione Xuthi F. Pofidoniam, id eft Neptuniam, et Athenas quafi Minerviam, a diis tutelaribus nominisque auctoribus. Iam ante autem diximus, videri huc quoque fuis migrationibus perveniffe Pelasgorum gentem, ac fuiffe ab Atticis a vagando Pelargos denominatam.

§. 19.

Caeterum quanto maiore ftudio quis de rebus illuftribus fcribit, quantoque plures funt, qui de iis differuerunt, tanto maiori etiam eft obnoxius reprehenfioni, fi hiftoriam non teneat. Quale illud eft, quod in congerie fluviorum Callimachus ri-

γελᾷν φησιν, εἴ τις θαῤῥεῖ γράφειν τὰς τῶν Ἀθηναίων παρθένους, Attica.

— [2] ἀφύσσασθαι καθαρὸν γάνος Ἠριδανοῖο,

οὗ καὶ τὰ βοσκήματα ἀπόσχοιτ' ἄν. Εἰσὶ μὲν οὖν αἱ πηγαὶ καθαρᾶ καὶ ποτίμου ὕδατος, ὥς φασιν, ἐκτὸς τῶν [3] Διοχάρους καλουμένων πυλῶν, πλησίον τοῦ [4] Λυκείϐ· πρότερον δὲ καὶ κρήνη κατεσκευάστό τις πλησίον πολλᾶ καὶ καλᾶ ὕδατος· εἰ δὲ μὴ νῦν, τί ἂν εἴη θαυμαστὸν, εἰ πάλαι πολὺ καὶ καθαρὸν ἦν, ὥστε καὶ [5] πότιμον εἶναι, μετέβαλε δὲ ὕστερον; Ἐν μὲν οὖν τοῖς καθ' ἕκαστα τοσούτοις οὖσιν, οὐκ ἐνδέχεται

2) Mosc. ἀφύσεσθαι. Alii in aoristo consentiunt, quo et uti solet Homerus. Bentleius in fragmentis Callimachi p. 389. (ed. Ernesti) scripsit ἀφύσσασθαι, uti est in Homero passim, uti Il. 16, 230. 23, 220. Amplexus sum Bentleii lectionem pro ἀφύσασθαι, quia τὸ υ geminatione illa neglecta ab ipso Homero Odyss. 9, 165. corripitur.

3) Vatic. Διαχόρας. Utra scriptura recte habeat, statui nequit. Quid plerique hic velint, patet.

4) Λυκίϐ per ι, ut antea, Paris.

5) Vitium edd. Aldi et Hopperi, ποταμὸν, sustulit Xylander, qui de eo in notis etiam monuit. Idem tamen adtraxit etiam Venet. qui et in sequ. habet μετέβαλον.

ridere se ait, si quis ausus fuisset scribere virgines Atheniensium

Eridani puros haurire liquores,

a quo etiam pecudes abstineant. Sane scaturigines aiunt esse purae et potabilis aquae prope Lyceum extra portam, quae Diocharis dicitur: olimque etiam fons constructus fuit in vicinia, bona aqua copiosus. Quod si aqua hodie non est pura, quis id miretur, olim ita fuisse puram, ut etiam potui esset, quae postmodo mutata sit? Singulis itaque, cum sint tam multa, immorari non licet: neque tamen ita silen-

Attica. χεται διατρίβειν, οὐ μὴν οὐδὲ σιγῇ παρελθεῖν, ὥστε μηδ' ἐν [6] κεφαλαίῳ μνησθῆναί τινων.

§. 20.

Τοσαῦτ' οὖν ἀπόχρη προσθήσειν, ὅτι φησὶ [1] Φιλόχορος πορθουμένης τῆς χώρας ἐκ [2] θαλάττης μὲν ὑπὸ Καρῶν, ἐκ γῆς δὲ ὑπὸ Βοιωτῶν, οὓς ἐκάλουν Ἄονας, Κέκροπα πρῶτον εἰς δυωκαίδεκα πόλεις [3] συνοικίσαι τὸ πλῆθος, ὧν ὀνόματα, Κεκροπία, Τετράπολις, Ἐπακρία, Δεκέλεια, Ἐλευσὶς, [4] Ἄφιδνα, (λέγουσι δὲ καὶ πληθυντικῶς Ἀφίδνας) Θόρικος, [5] Βραυ-

6) Sic codices et inde a Casaubono editiones, cum antea legeretur καιρῷ.

1) Ald. Hopper. Φιλόχωρος, de quo vid. ad p. 392.

2) Mosc. parum sibi constans hic habet θαλάσσης. Post idem δώδεκα pro δυωκαίδεκα.

3) Ante Casaubonum συνοικῆσαι, nota confusione. Etym. M. sub v. Ἐπακρία χώρα scribit: συναγαγὼν κατῴκισεν εἰς — Et sic de Theseo Chronicon Parium ep. 21. Ἀθηνῶν τὰς δώδεκα πόλεις εἰς τὸ αὐτὸ συνῴκισεν. Sed in re aperta, quid opus est explicatione? Hoc addi debet, in Vatic. esse συνοικεῖσθαι, quod locum in hoc nexu non habet.

4) Paris. Moscov. Gem. Pletho per ι, uti editur lib. 8. p. 362. Contra vulgo per υ hic et supra p. 396. ubi cf. notata.

silentio omnia sunt involvenda, ut non quorumdam fiat in tempore mentio.

§. 20.

His itaque id sufficit adiecisse, quod narrat Philochorus. Cum Atticam Cares a mari, a terra Boeoti, quos vocabant Aones, popularentur, principem Cecropem in duodecim urbes multitudinem composuisse, quarum nomina sunt Cecropia, Tetrapolis, Epacria, Decelea, Eleusis, Aphidna (plurali etiam numero Aphidnas dicunt) Thoricus, Brau-

[5]Βραυρὼν, Κύθηρος, [6]Σφηττὸς, [7]Κηφισία, [8]Φαληρός. Πάλιν δ' ὕστερον εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγε- Attica.

5) Exemplo Moſc. etſi parum ſibi conſtitit, accentum devolvi in ultimam, uti lib. 8. p. 371. ubi vid. quae de eo dicta ſunt. Ald. Hopper. Βράβρων, quomodo idem nomen vitiatur lib. 8. c. l.

6) Ald. Hopper. Σφῆτος, Xylander et reliqui Σφῆττος. Simplici quidem τ conditor ſcribitur in Pauſania 2, 30, 8. qualia ſupra lib. 8. p. 380. f. in nomine *Tennes* notavi. Cf. p. 437. f. At duplex ponit Stephanus. Certe urbis nomen hac forma non ſolum ab auctoribus, quos deinceps indicabo, frequentatur, ſed et eadem adparet in inſcriptione apud Sponium in Voyage d'Italie — Tom. 2. p. 389. Cf. et Corſinus in Faſtis Atticis T. 1. p. 244. Conſentiunt etiam hic codices. Moſc. tamen translato accentu Σφηττὸς exhibet, cui parui aliorum auctorum auctoritate confirmatus. Ita enim Stephanus, Harpocration, Suidas, et hinc Σφηττόθεν, Σφηττοῖ apud Lyſiam p. 593. Lipſ. Plutarch. in Theſeo c. 13. et Stephanum. Tum vero ut Βραύρων et Βραυρὼν, conditor et urbs, accentu diſtinguuntur; ille Σφῆτος in Pauſania c. l. Σφῆττος in Stephano.

7) Κηφησία legitur in Moſc. pro Κηφισσία, quod praeivit Xylander, ante quem editum erat Κιφησία. Φυλὴ Κηφισιὰς occurrit in Pauſania 9, 34. f. etſi haec Orchomeni fuit in Boeotia. Sed omnino vage fluctuatur nominis ſcriptura. Κηφήσια et Κηφίσια, unde Κηφισιεὺς in Iſaeo p. 125. et 138. Lipſ. unde tamen Harpocration h. v. refert Κηφησιεύς. Prius probat inſcriptio apud Gruterum p. 918. et Sponium p. 350. Cf. Corſinus in Faſtis Att. Tom. 1. p. 232. c. l. Dedi igitur per σ ſimplex, etſi Κηφισσὸς fl. obſtare videatur; cetera non adtigi.

8) Deeſt hoc nomen in Vatic. Moſcov. Ven. et Gem. Plethone, qui etiam ſubſtituit Ἀθῆναι, forte ut ſic componeret Strabonem cum Charace apud Stephanum ſ. v. Ἀθῆναι, qui undecim urbes, Theſeo auctore Athenis additas, in unam coaluiſſe ſcripſerat. Cf. Meurſius de fortuna Attica c. 3. quem ad Stephanum p. 43. tacite reddidit Berkelius. Meurſius tamen in

Brauron, Cytherus, Sphettus, Cephiſia, Phalerus. Has deinde duodecim urbes in unam contraxiſſe eam, quae etiam-

Attica. λέγεται [9] τὴν νῦν τὰς δώδεκα Θησεύς. Ἐβασιλεύοντο μὲν οὖν Ἀθηναῖοι πρότερον· εἶτ᾽ εἰς δημοκρατίαν μετέστησαν· τυράννων δ᾽ ἐπιθεμένων αὐτοῖς, Πεισιστράτου καὶ τῶν παίδων, ὕστερόν τε ὀλιγαρχίας γενομένης, τῆς τε τῶν τετρακοσίων καὶ τῆς τῶν τριάκοντα τυράννων, οὓς ἐπέστησαν Λακεδαιμόνιοι, τούτους μὲν διεκρούσαντο ῥαδίως, ἐφύλαξαν δὲ τὴν δημοκρατίαν μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας. Καὶ
p. 398. γὰρ εἴ τι μικρὸν ὑπὸ τῶν Μακεδονικῶν βασιλέων παρελυπήθησαν, ὥσθ᾽ ὑπακούειν αὐτῶν ἀναγκασθῆναι, τόν γε ὁλοσχερῆ τύπον τῆς πολιτείας τὸν αὐτὸν διετήρουν. Ἔνιοι δέ φασι, καὶ βέλτιστα τότε αὐτοὺς πολιτεύσασθαι δεκαετῆ χρόνον, [10] ὃν ἦρχε Μακεδόνων

in Theseo c. 17. pro ἕνδεκα Characis reponit δώδεκα. At Φαληρὸς in ſuo codice legit Guarinus et agnoviſſe videntur Caſaubonn. et Pariſ. Forte tamen Φαληρὸν legendum.

9) Vatic. Moſc. τὰς, hic ſupra etiam τήν. Gem. Pletho locum ita producit: Πάλιν ὕστερον τὰς δώδεκα εἰς μίαν πόλιν συναγαγεῖν λέγεται τὰς νῦν Ἀθήνας Θησεύς. Atque eiusmodi aliquid in aliis libris fuiſſe innuit dubia ſcriptura in Moſcov.

10) Caſaubonn. Ven. οὗ, Pariſ. ὧν.

etiamnum eſt, dicitur Theſeus. Principio regnum fuit Athenis: deinde in popularem reip. adminiſtrationem fuit mutatum; quam cum tyranni eſſent adorti Piſiſtratus cum filiis, pauloque poſt pauci ſummam rerum ſuis in manibus tenuiſſent, quales fuerunt cum CCCC illi, tum XXX a Lacedaemoniis impoſiti tyranni, facile illorum iugum Athenienſes excuſſerunt, popularemque reip. ſtatum usque ad Romanorum dominationem retinuerunt. Etſi enim, nonnihil a Macedonicis vexati regibus, parere iis ſunt coacti; integram tamen reip. formam eandem conſervarunt. Neque deſunt, qui affirment, nunquam melius fuiſſe Athenienſium gubernatam rempublicam, quam eo tempore, quo Macedo-

νων [11] Κάσσανδρος. Οὗτος γὰρ ὁ ἀνὴρ πρὸς μὲν τὰ Attica. ἄλλα δοκεῖ τυραννικώτερος γενέσθαι, πρὸς Ἀθηναίους δὲ [12] ηὐγνωμόνησε λαβὼν ὑπήκοον τὴν πόλιν· ἐπέστησε γὰρ [13] τῶν πολιτῶν Δημήτριον τὸν Φαληρέα, τὸν Θεοφράστου τοῦ Φιλοσόφου γνώριμον, ὃς οὐ μόνον οὐ κατέλυσε τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ καὶ ἐπηνώρθωσε. Δηλοῖ δὲ τὰ ὑπομνήματα, ἃ συνέγραψε περὶ τῆς πολιτείας ταύτης ἐκεῖνος.' Ἀλλ' οὕτως ὁ φθόνος ἴσχυσε, καὶ ἡ πρὸς ὀλίγους ἀπέχθεια, ὥστε μετὰ τὴν Κασσάνδρου τελευτὴν ἠναγκάσθη φυγεῖν εἰς Αἴγυπτον· τὰς δ' εἰκόνας αὐτοῦ πλείους ἢ [14] τριακοσίας κατέσπασαν οἱ ἐπαναστάντες, καὶ κατεχώνευσαν·

Aa 2 [15] ἔνιοι

11) Moscov. hic et paullo post Κάσανδρος, ut Pausan. 5, 23. 2. Sic supra Lucullus simplici λ p. 381. a nonnullis scribi animadversum est.

12) Paris. Mosc. Ven. εὐγνωμόνησε, uti εὐάνδρει omnes lib. 7. p. 327. Alibi constantius ηὐ in hac compositione produnt. Cf. lib. 8. p. 382. ubi ηὐπόρηκε, p. 384. ηὐδοκίμησαν. Cf. quae de utriusque formae ratione observavit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. T. 2. p. 295. Tum Paris. omnino sic: Ἀθηναίους (omisso πρὸς) δ' εὐγνωμόνησε. Sed et alibi noster in hoc nexu apostrophum negligit.

13) Moscov. τῷ πολιτῶν et post τῶν Θεοφράστου.

14) Casauboni. Paris. Moscov. τριακοσίων. Nempe si eiicitur ἤ. Sic Diodor. 1, 91. et alii.

cedonibus Cassander imperavit. Is enim, quanquam aliis in rebus videretur ad tyrannidem propensior, tamen Athenis in deditionem acceptis usus est humaniter, urbique civem praefecit Demetrium Phalereum, Theophrasti philosophi discipulum, qui non modo non destruxit, sed instauravit potius popularem reip. statum: quod eius de hoc reip. genere scripti commentarii declarant. Verum invidia, et contra paucorum dominatum susceptum odium tantum valuerunt, ut Cassandro mortuo fugere in Aegyptum fuerit coactus: statuasque eius amplius trecentis motu facto adversarii deiecerunt, conflaveruntque: addunt

Attica. [15] ἔνιοι δὲ προστιθέασιν, ὅτι καὶ εἰς ἀμίδας. Ῥωμαῖοι δ' οὖν παραλαβόντες αὐτοὺς δημοκρατουμένους, ἐφύλαξαν τὴν αὐτονομίαν αὐτοῖς καὶ τὴν ἐλευθερίαν. Ἐπιπεσὼν δ' ὁ Μιθριδατικὸς πόλεμος, τυράννους αὐτοῖς κατέστησεν, οὓς ὁ βασιλεὺς ἐβούλετο· τὸν δ' ἰσχύσαντα μάλιστα [16] τὸν Ἀριστίωνα, καὶ ταύτην βιασάμενον τὴν πόλιν, ἐκ πολιορκίας ἑλὼν Σύλλας, ὁ τῶν Ῥωμαίων ἡγεμὼν, ἐκόλασε· [17] τῇ πόλει δὲ συγγνώμην ἔνειμε· καὶ μέχρι νῦν ἐν ἐλευθερίᾳ τέ ἐστι καὶ τιμῇ παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις.

§. 21.

Μετὰ δὲ τὸν Πειραιᾶ Φαληρεῖς δῆμος ἐν τῇ [1] ἐφεξῆς παραλίᾳ· εἶθ' Ἁλιμούσιοι, [2] Αἰξωνεῖς, [3] Ἁλαιεῖς οἱ

15) Parif. Mofcov. ἔνιοι δὲ καὶ, quod propter fequentia moleftam habet appendicem.
16) Ad βιασάμενον deficit Venet.
17) Parif. Mofc. τῇ δὲ πόλει forte melius. Poft Parif. περὶ τοῖς Ῥωμαίοις. Mofcov. Venet. ante ἐλευθερίᾳ omittunt ἐν, nempe ut dativus in nominativum tranfeat.

1) Divife fcribunt Ald. et Hopper.
2) Parif. Ἐξωνεῖς, fed Αἰ fuperfcripto, quod recte habet. Guarinus *Exonii.*
3) Lego ἔνθα Ἀλαεῖς [pro Ἁλιεῖς] οἱ Αἰξωνικοί. Puto enim

dunt quidam, conflationem in matulas factam. Sed Romani cum eos recepiffent populari reip. forma utentes, libertatem ipfis fuam legesque incolumes confervarunt. Bello deinde Mithridatico ingruente, iis fub tyrannis coacti fuerunt effe, quos vellet rex. Quorum potentiffimum Ariftionem, et violenter urbi imperantem Sylla Romanorum dux, urbe expugnata, fupplicio affecit, urbique veniam dedit: quae hodieque libertate fruitur, et apud Romanos eft in honore.

§. 21.

Poft Piraeeum Phalerenfes funt curia in proxime fequente ora; inde Halimufii, Aexonenfes, Halaeenfes Aexonici,

οἱ Αἰξωνικοὶ, Ἀναγυράσιοι· [4] εἶτα Θορεῖς, [5] Λαμ- Attica.
πρεῖς,

deesse ἔνθα vel ἢ et Ἁλαεῖς legendum, non Ἁλιεῖς. Fuere enim duo loca, sive duo δῆμοι in Attica Ἁλαὶ appellati, et epithetis distingui soliti, ita ut aliae essent Ἁλαὶ Αἰξωνίδες, aliae Ἁλαὶ Ἀραφηνίδες. Priorum igitur incolas intelligit Strabo, Ἁλαεῖς appellans Αἰξωνικές. — Apud Scholiastem Callimachi (in Dian. v. 173.) male Ἁλαὶ Ζωνίδες pro αἱ Αἰξωνίδες. *Casaubonus.* Ἔνθα vel ἢ potest abesse, cum nec sensus requirat, et codices renuant. Bene autem vitium in Ἁλιεῖς subesse vidit, etsi Ἁλιεῖς etiam habet Suidas s. v. Ἀζηνιεύς. Guarinus vertit *Halienses sive piscatores.* Ita tamen illud Casaubonus sustulit, ut levis macula adhaerere videatur. Ἁλαεῖς quidem legitur in Stephano, cui et unice in stabilienda hac forma confidit Meursius de populis Att. h. v. nec aliter commemorat Corsinus in Fastis Att. Tom. 1. p. 224. emendatque Vindingius in Hellene p. 231. (Vol. 11. thes. Gronov.) At manifesto ex subiectis Ἀνναιεὺς et Κερηταιεὺς adparet, quid voluerit, certe debuerit, Stephanus. Igitur Ἁλαιεῖς potius reponendum est, uti vere non solum legitur in Demosthene contra Eubulidem p. 1310. (Lips.), sed et in lapide apud Sponium T. 2. p. 332. c. l. Cf. etiam Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 173. a quo adstruitur Ἁλαιεύς. Hinc ab Halis Boeotiae Halaeos dici infra p. 405. notat Strabo apud Gemist. Plethonem. Quod addit Casaubonus de corruptione alterius vocis in scholiis Callimachi, simile exemplum subministrat Pollux Onom. lib. 6. c. 10. in τρίγλαι Ἰωνικαὶ, de quo in subplementis Meursius ad librum de popul. Att. p. 689. (Vol. 4. thes. Gron.)

4) Mosc. ὀρεεῖς. Casaubonus et Meursius de populis Atticae p. 37. s. v. Θορὰι emendabant εἶτα Θορεῖς, quos egregie adiuvat Gem. Pletho; quare recepi pro εἶθ' Ὠρεεῖς. Confirmat Stephanus et ipse Strabo in sequ.

5) Casaubonn. (quod male omisit notare ed. Amstelod.) Moscov. Λαμπριεῖς pro evulgato Λαμπυρεῖς, quod *Lampyrei* vertit Guarinus. Meursius de pop. Att. p. 69. s. v. Λαμπρὰ corrigit Λαμπρεῖς, ab etymo. Nec aliter legitur in auctoribus, (Λαμπρεὺς et Λαμπρεῖς) quos excitavit Meursius. Accedit iis inscriptio apud Sponium in libro Voyage d'Italie — Tom. 2. p. 307.

nici, Anagyrasii; tum Thorenses, Lamprenses, Aegilienses,

Attica. πρεῖς, [6] Αἰγιλιεῖς, [7] Ἀναφλύστιοι, [8] Ἀζηνιεῖς· ὗτοι μὲν οἱ μέχρι τῆς ἄκρας τῦ Σουνίϐ. Μεταξὺ δὲ τῶν λεχθέντων δήμων [9] μακρὰ ἄκρα πρώτη μετὰ τοὺς Αἰξω-

p. 307. in qua fic plus femel legitur. Λαμπρεῖς etiam volebat Vindingius in Hellene p. 237. (Vol. II. thef. Gron.) Parui. Deliberandum tamen putat Heringa obfervatt. c. 4. p. 36. an non Λαμπτρεῖς praeferendum fit ex Sponii inferr. p. 356. qui ad alium pagum, auctoribus ignoratum, pertinent.

6) Αἰγινεῖς, quod editiones tenent, corruptum etiam cenfet Meurfius de pagis Atticis p. 5. in voce Αἰγιλία et in reliqua Attica c. 1. p. 4. emendatque Αἰγιλιεῖς ex Harpocratione, Suida et Stephano, in quo tamen male fcribitur Αἰγιαλεύς, quod ab Αἰγιλία defcendere nequit, ut iam monuit Berkelius p. 52. Et fic Αἰγιλιεὺς legitur apud Demofth. in Neaer. p. 1362. Lipf. etfi alibi et in aliis diverfe fcribitur, nusquam tamen Αἰγινεῖς, et quod Αἰγινεὺς ex Strabone refert Stephanus f. v. Αἴγιναι, corruptum fpirat codicem; certe ad hunc demum revocari nequit. Tum vero errat Berkelius, qui in Strabone, qualem ille habuit, Αἰγινεὺς occurrere negat, in hoc quidem recte, quod de Aeginetis id male contendit Stephanus, nifi in deperditis partibus illud gentile fuit. Cf. Corfinus in Faftis Att. Tom. I. p. 223. et, qui Αἰγιλιεῖς etiam probat, Vinding. p. 231. c. l. Ita vero audacter quidem, non tamen temere pro Αἰγινεῖς repofui Αἰγιλιεῖς. Aliunde enim hic, cum codices deformata vitiis nomina obtrudant, auxilium petendum eft.

7) Deeft in Gem. Plethone.

8) Pro Ἀζηνεῖς [ita editiones] fcribo Ἀζηνιεῖς. Nam δῆμος Ἀζηνία teftibus Hefychio, Harpocratione et Suida. *Cafaubonus.* Ita etiam emendat Vindingius in Hellene p. 231. Cf. Corfinus in Faftis Att. p. 223. c. l. Ita vero Aefchines in Ctefiphont. p. 532. Lipf. et, quod potius eft, lapis apud Sponium p. 306. fq. c. l. aliquoties.

9) Μακρὰ deeft in Vatic. Ven. et Gem. Plethone. Pro ea et proxima voce in Parif. et Mofcov. tantum comparet μα fpatio vacuo fubiecto.

fes, Anaphlyftii, Azenienfes; atque hi quidem usque ad Sunium promontorium. Inter dictos pagos longum eft promontorium primum poft Aexo-

Αἰξωνέας, Ζωστήρ· εἶτ' ἄλλη μετὰ [10] Θορέας, [11] Ἀστυπάλαια, ὧν τῆς μὲν πρόκειται νῆσος [12] Φάβρα, τῆς δὲ [13] Ἐλεοῦσσα· καὶ μετὰ τοὺς Αἰξωνέας [14] δ' ἐστὶν Ὑδροῦσσα· περὶ δὲ Ἀνάφλυστόν ἐστι καὶ τὸ [15] Πανεῖον, καὶ τὸ τῆς Κωλιάδος Ἀφροδίτης ἱερὸν, εἰς ὃν τόπον ἐκκυμανθῆναι τὰ τελευταῖα τὰ ἐκ τῆς περὶ Σαλα- Attica.

10) Xylander, quia nulla horum praecesserit mentio, coniicit Ὠρέας, de quo antea dictum est. Equidem hic malim Θορὰς, cum vix usitatam contractionem Strabo neglexisse videatur; Θορεῖς autem longius absit quam Θοράς. Ita vero promiscue locorum et incolarum nomina coniungit. In Paris. etiam τὸ ε supra est positum.

11) Male per ε pro ει Aldus et Hopperus.

12) Ita Paris. Mosc. Vatic. Medic. Gem. Pletho pro Φαύρα, quod praeivit Aldus. Guarinus etiam vertit: *Fabia.* Eadem Hesychio vocatur Φαβρὶς, quae cum proxime inter se consentiant, Msstorum lectionem reiicere nolui. Sic ex pronuntiationis simili sono υ et β alibi etiam commiscentur, uti in Καλαυρία et Καλαβρία passim observatur, de quo dictum est ad lib. 8. p. 374.

13) Ex Mosc. recepi pro Ἐλεοῦσα, uti post Ὑδροῦσσα. Ita Moscov. repetit lib. 14. p. 651. Promiscuo usu haec in auctoribus frequentari, multis exemplis constat.

14) In Ven. abest δ' ἐστὶν, posterius in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

15) Paris. Mosc. Πάνιον. Sic Ἀσκλήπιον, Λύκιον (vid. supra ad §. 17. et 19.) et alia, de quorum variata forma multa conlegit Fischerus ad Welleri Grammat. Gr. T. 1. p. 285. sq. Praecedens καὶ inseruit Casaubonus adnuentibus libris.

Aexonenses Zoster: deinde aliud post Thoreas Astypalaea. Insulae ante alteram Phabra, ante alteram Eleussa, et ante Aexonenses Hydrussa: ad Anaphlystum autem est Paneum (Panis sacellum) et aedes Coliadis Veneris: in quem locum eiectas fluctibus aiunt ultimas naufragii tabulas, quod Persae navali ad

Attica. Σαλαμῖνα ναυμαχίας τῆς [16] Περσικῆς ναυάγιά φασι περὶ ὧν καὶ τὸν Ἀπόλλω προειπεῖν·

Κωλιάδες δὲ γυναῖκες ἐρετμοῖσι [17] φρίξουσι.

Πρόκειται δὲ καὶ τούτων τῶν τόπων [18] Βέλβινα νῆσος, ὐ πολὺ ἄπωθεν· καὶ ὁ [19] Πατρόκλου χάραξ· ἔρημοι δ' αἱ πλεῖσαι τούτων.

§. 22.

16) Gem. Pletho Περσικῆς.

17) Ita omnes libri hic et in Herodoto 8, 96. qui idem adfert vaticinium. Nec aliter Eustathius ad Homer. Il. 2, 556. p. m. 215. tantum quod ultima verba inverso ordine ponuntur. At Kuhnius ad Pausan. 1, 1. p. 4. emendat φρύξουσι, ut sensus inde exsistat hic: Tanta erit copia remorum mulieribus, quae circa promontorium Coliadis habitant, ut illis usurae sint tamquam frictoriis vel φρυγέτροις. Quare et ita melius verti posse putat: *Colias appulsis torrebit femina remis.* Lepida sane et arguta emendatio, de qua cf. Wesseling et Valckenar. ad Herodot. c. l. Vulgatam tamen lectionem cum Mss. retinui et ad trepidationem femineam refero, etsi paullum id languere non diffiteor.

18) Venet. Βέρβινα. Post Ald. ἄποθεν, quod alibi solent etiam codices. V. ad p. 406.

19) Πρόκλυ edd. omnes cum Guarino. Sed Mss. Casaubonn. Paris. Moscov. Vatic. Gem. Pletho Πατρόκλυ, quod et probat unice Meursius de populis Att. p. 110. h. v. cui et recte adsensi sunt Kuhn. ad Pausan. in. Holsten. ad Stephan. p. 247. et Politus ad Eustathium in Dionys. cap. 8. p. 141. Nempe huius lectionis veritas ex Stephani Lexico evincitur. Nominis causam dabit Pausanias c. l. Sic contra in hac nomine faciunt libri Thucyd. 3, 90. et alibi. Sed vid. ad lib. 8. p. 364.

ad Saliminem pugna fecerunt: et Apollinem de ea re sic fuisse vaticinatum:

Colias horrebit visis muliercula remis.

Ante haec loca non procul a continente remota iacet Belbina insula, et Patrocli vallum; quorum quidem pleraque deserta iacent.

§. 22.

§. 21. Attica.

Κάμψαντι δὲ τὴν κατὰ τὸ Σούνιον ἄκραν, ἀξιόλογος δῆμος [1]Σούνιον· εἶτα Θόρικος, εἶτα Ποταμὸς δῆμος οὕτω καλούμενος, ἐξ οὗ οἱ ἄνδρες Ποτάμιοι· p. 399. εἶτα [2]Πρασία, [3]Στειρία, [4]Βραυρὼν, ὅπου τὸ τῆς Βραυρωνίας Ἀρτέμιδος [5]ἱερὸν . . . . νίδες, ὅπου

Aa 5

1) Gem. Pletho Σούνιοι. Illud recte habet. V. Meursius de pop. Att. h. v.

2) Moscov. Πρασσία. Meursius p. 108. c. l. emendat Πρασιαὶ, cum ita proferant alii, veluti Stephanus h. v. Liv. 31, 45, 9. Pausan. 1, 31, 2. et plures. Reliqui tamen Πρασία, quia multa nomina in α et αι promiscue exeunt.

3) Ita recte cum libris dedit Casaubonus, ante quem exstabat Στειρέα, uti et legit Guarinus. Probant hanc formam alii etiam auctores, quos produxit Meursius c. l. sub h. v. et inscriptio apud Sponium in voyage d'Italie — T. 2. p. 386. in qua cernitur Στειριεῖς.

4) Mutata accentus sede posui et hic Βραυρὼν, uti supra volebat Casaubonus lib. 8. p. 371.

5) Post ἱερὸν desunt ad εἶτα in Ven. et Gemisto Plethone, ad νίδες in Paris. et Moscov. quam lacunam ita sarcit Casaubonus: ἱερὸν καὶ Ἁλαὶ αἱ Ἀραφηνίδες, ὅπου τὸ, uti et antea insigni felicitate Xylandrum tentasse praedicat. Quibus quidem fides adstruitur ex Dianae Tauricae mentione subiecta, quam Halis illis cultam fuisse declarant Callimachus in Dian. v. 173. et Euripides in Iphigen. in Taur. v. 1451. ad quem Xylandri eam emendationem recte etiam laudat Barnesius. Nempe cum duae essent Halae, Αἰξωνίδες et Ἀραφανίδες, nunc has illis subiicit. Excepit ista in versione Penzelius. Equidem tantum notanda putavi.

§. 22.

Ubi promontorium circumflexeris, quod ad Sunium est, offertur Sunium memorabilis pagus sive curia, tum Thoricus: inde Potamus pagus, cuius curiales Potamii. Sequuntur Prasia, Stiria, Brauron, ubi Dianae Brauroniae templum est . . . . . nides, ubi

Attica. ὅπου τὸ τῆς [6]Ταυροπόλου· εἶτα [7]Μυῤῥινοῦς, Προβάλινθος, Μαραθὼν, [8]ὅπου Μιλτιάδης τὰς μετὰ Δάτιος τοῦ Πέρσου δυνάμεις ἄρδην διέφθειρεν, οὐ περιμείνας ὑστερίζοντας Λακεδαιμονίους διὰ τὴν πανσέληνον. Ἐνταῦθα μεμυθεύκασι καὶ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ὃν ἀνεῖλε Θησεύς. Μετὰ δὲ Μαραθῶνα Τρικόρυθος, εἶτα [9]Ῥαμνοῦς, [10]ὅπου τὸ τῆς Νεμέσεως ἱερόν· εἶτα [11]Ψαφὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων· ἐνταῦθα

6) Haec sequentibus nullo relicto spatio vacuo proxime adnectunt Paris. et Mosc. quorum exemplum imitatus lacunae signa inter Ταυροπόλου et εἶτα Μυῤῥινοῦς in editionibus adposita abieci. Bene enim cum prioribus illa cohaerent, et, si ad Ἀρτέμιδος ἱερὸν referas, integram sententiam conficiunt.

7) Vatic. Paris. Mosc. Guarinus Μυῤῥινοῦσα. At recte habet vulgata, uti docent aliorum auctorum loca et casus obliqui, Μυῤῥινοῦντος, Μυῤῥινοῦντι.

8) Gem. Pletho ὅπου Ἀθηναῖοι, omissis postea verbis οὐ περιμείνας ad πανσέληνον.

9) Sic dedi pro Ῥάμνους. Notum. Antea eodem modo Μυῤῥινοῦς, et supra p. 396. id ipsum nomen Ῥαμνοῦς.

10) Ex Gem. Plethone inserui ὅπου, quod elapsum est in ceteris libris.

11) Psaphin hanc non reperio. Non ideo tamen quidquam censeo mutandum. Verumtamen fuit, cum putarem legendum: εἶτα ψαύει ἡ τῶν — qua voce alibi utitur. *Casaubonus*. Hanc emendationem ferri non posse, recte censet Salmasius apud Berkelium in Stephan. p. 765. Ipse emendat Ψωφὶς, uti Pinedo ad Stephan. p. 729. et Holsten. p. 361. reiecta

ubi Tauricae; tum Myrrhinus, Probalinthus, Marathon. Hic Miltiades Datis Persae copias internecione delevit, non exspectatis Lacedaemoniis, ob plenilunii observationem adventum differentibus. Ibidem fabulantur fuisse taurum Marathonium, quem Theseus interfecit. Marathonem subsequitur Tricorythus: inde Rhamnus, ubi Nemesis templum habet: post Psaphis Oropiorum, circa

ταῦθα δέ που καὶ τὸ [12] Ἀμφιαράειόν ἐστι τετιμημένον ποτὲ μαντεῖον, ὅπου φυγόντα τὸν Ἀμφιάρεων, ὥς φησι Σοφοκλῆς, Attica.

Ἐδέξατο ῥαγεῖσα Θηβαία κόνις,
Αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ [13] τετρωρίστῳ δίφρῳ.

Ὠρωπὸς δ' ἐν ἀμφισβητησίμῳ γεγένηται [14] πολλάκις· ἵδρυται γὰρ ἐν μεθορίῳ τῆς τε Ἀττικῆς καὶ τῆς Βοιω-

reiecta item Casauboni emendatione, et olim Ortelius in Thes. Geogr. s. v. *Psaphis.* At in agro Oropiorum vix locum habet Stephani Psophis, urbs Achaiae. Aliam rationem iniit Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 534. Nempe cum paullo inferius p. 404. in. noster ad Graeam, non ad Psaphin fanum Amphiarai ponat, legendum ille suspicatur: Δαφνὶς ἡ τῶν Ὠρωπίων, qui locus ita vocatus sit παρὰ τῶν δαφνῶν, ut alia eiusmodi. Argumentum petit ex Dicaearcho p. 11. (Huds.), qui viam ad Oropum διὰ Δαφνίδος (ita enim emendat pro δαφνιδὸν) et Ἀμφιαράου Διὸς ἱεροῦ profert. Contra tamen Vossius ad Melam 2, 3, 92. emendat ibi διὰ δαφνειδῶν et Salmasius ad Solin. cap. 13. f. 7. p. m. 103. διὰ Ψαφίδος. At uti incertum hoc est et imbecillum subsidium a Polito arcessitum, ita nec opus esse emendatione evincit lapis tredecim tribuum inscriptione in Sponii itin. T. 2. p. 291. ubi hic pagus diserte commemoratur et Aeantidae adscribitur. Quod cum ignorassent Casaubonus et Meursius, ille lectionem vulgatam sollicitavit, hic plane in libro de pagis Atticae nomen praeteriit. At in pagis recte recensuit Corsinus in Fastis Att. T. 1. p. 247.

12) Paris. Mosc. Ἀμφιάρειον.

13) Moscov. τετραρίστῳ. Utraque vox obscura, quarum prior ad τέτρωρος spectat, et reddita est a Brunckio.

14) Gem. Pletho habet πόλις pro πολλάκις.

ea quem locum oraculum fuit Amphiarai, olim cultum: ubi fugientem Amphiaraum, ut ait Sophocles,

Thebanus hausit pulvis hiatu praepete,
Arma et quadrigas absorbens simul et virum.

Oropus saepe in controversiam venit: sita est enim urbs in confinio Atticae et Boeo-

Attica. Βοιωτίας. Πρόκειται δὲ τῆς παραλίας ταύτης, πρὸ μὲν τοῦ [15] Θορίκȣ καὶ τοῦ Σουνίου, νῆσος Ἑλένη, τραχεῖα καὶ ἔρημος, παραμήκης ὅσον ἑξήκοντα [16] σταδίους τὸ μῆκος· ἧς φασι μεμνῆσθαι τὸν ποιητὴν, ἐν οἷς Ἀλέξανδρος λέγει πρὸς τὴν Ἑλένην·

Οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ [17] ἐρατεινῆς
Ἔπλεον ἁρπάξας ἐν ποντοπόροισι νέεσσι,
Νήσῳ δ' ἐν [18] Κρανάῃ ἐμίγην φιλότητι καὶ εὐνῇ.

Ταύτην

15) Quod scriptum erat Θȣρίȣ, nemo est tam simplex, ne dicam imperitus, quin videat esse legendum Θορίκȣ. Id ex superioribus Strabonis verbis vel caeco manifestum est. *Casaubonus.* Propius ad veram hanc lectionem accedunt Vatic. et Ven. in quibus legitur Θορίȣ; reliqui cum edd. et Guarino habent Θȣρίȣ. Indubia est illa Casauboni emendatio. Ceterum verba πρὸ μὲν τȣ̃ — Σȣνίȣ desunt in Gem. Plethone.

16) Mosc. Venet. Gem. Pletho σταδίων. Eustathius ad Homer. Il. 2, 535. p m. 215. repetit hinc στάδια, sed idem ad Il. 3, 445. p. m. 329. σταδίȣς. promiscuo etiam apud Strabonem usu. Utriusque autem structurae exempla, utra vera sit scriptura, dubium reddunt.

17) Desunt haec in Ven. ad νέεσσι, qui substituit ἕως τȣ̃. Tum omisit idem in sequ. φιλότητι καὶ εὐνῇ. Posteriora item desiderantur in Paris. et Moscov. ut antea ἔπλεον, quod et neglexit Aldus. Epitome tantum ultimum versum refert, sed integrum.

18) Sic dedi reiecto accentu pro κραναῇ, cum aperte Strabo κύριον ὄνομα in hoc agnoscat, etsi in Homero olim dubitatum esse ex Eustathio discitur. Monuerat de hac accentus sede Berkelius ad Stephan. p. 475. nec aliter hodie libri Homerici ostendunt.

Boeotiae. Ante oram hanc et Thoricum ac Sunium iacet insula Helena, aspera et deserta, in longum porrecta spatio circiter LX stadiorum. Eius aiunt meminisse Homerum in his Alexandri ad Helenam verbis,

Nec cum te primum abreptam Lacedaemone amoena,
Navibus impositam vexi per caerula Ponti,
Insula et in Cranaa mihi gaudia prima dedisti.

Cra-

Ταύτην γὰρ λέγει Κρανάην τὴν νῦν Ἑλένην, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ γενέσθαι τὴν μίξιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑλένην ἡ Εὔβοια πρόκειται τῆς ἑξῆς παραλίας, ὁμοίως στενὴ καὶ μακρὰ, καὶ κατὰ μῆκος τῇ ἠπείρῳ παραβεβλημένη, καθάπερ ἡ Ἑλένη. Ἔστι δὲ ἀπὸ [19] Σουνίου πρὸς τὸ νότιον τῆς Εὐβοίας ἄκρον, ὃ καλοῦσι Λευκὴν ἀκτὴν, σταδίων τριακοσίων πλοῦς· [20] ἀλλὰ περὶ Εὐβοίας μὲν εἰρήσεται ὕστερον. Τοὺς δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ δήμους τῆς Ἀττικῆς μακρὸν εἰπεῖν διὰ τὸ πλῆθος. Attica.

§. 23.

Τῶν δ' ὀρῶν, [1] ἃ ἐν ὀνόματι μάλιστά ἐστιν, ὅ, τε Ὑμηττὸς, καὶ [2] Βριλησσὸς, καὶ Λυκαβηττὸς, ἔτι δὲ Πάρνης

19) Parif. Mofc. praeponunt τοῦ.

20) Defunt haec ad ὕστερον in Ven. a μὲν in Parif. et Mofc. In hoc recentior manus relictum fpatium fubpleverat: μετ' ὀλίγον λέξομεν.

1) Vatic. Parif. Mofc. τὰ μὲν ἐν.

2) Parif. Mofc. fimplici σ efferunt, ut Sextus Empiricus 1, 12. Reliqui cum epitome, Guarino et edd. duplici. Confentiunt auctores fere omnes. Poft Aldus Λυκαμβηττός, idem et Hopper. Κορυδαλός, quod propter fuperiora p. 395. praetuli, pro Κορυδαλλός.

Cranaam enim, id eft afperam, appellari, quae a concubitu eorum deinde fit Helena dicta. Poft Helenam reliquo litori Atticae obiecta eft Euboea, itidem arcta et in longum iuxta continentem porrecta, ut et Helena. A Sunio ad auftrinum Euboeae promontorium, quod Albam actam (Leucen acten) appellant, navigatio eft ftadiorum CCC. Sed de Euboea poftea dicetur. Caeterum mediterraneos pagos five oppida Atticae, ob eorum multitudinem longum fuerit recenfere.

§. 23.

Montes, quorum nomina maxime funt nobilia, funt Hymettus, Brileffus, Lycabettus,

Attica. Πάρνης καὶ Κορυδαλός. Μαρμάρου δ' ἐςὶ τῆς τε [3]Ὑμηττίας καὶ τῆς [4]Πεντελικῆς κάλλιςα μέταλλα πλησίον τῆς πόλεως· ὁ δ' Ὑμηττὸς καὶ μέλι ἄριςον ποιεῖ. Τὰ δ' [5]ἀργυρεῖα τὰ ἐν τῇ Ἀττικῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ἦν ἀξιόλογα, νυνὶ δ' ἐκλείπει· καὶ δὴ καὶ οἱ ἐργαζόμενοι, τῆς μεταλλείας ἀσθενῶς ὑπακουούσης, τὴν παλαιὰν [6]ἐκβολάδα καὶ σκωρίαν ἀναχωνεύοντες, εὕρισκον ἔτι ἐξ αὐτῆς ἀποκαθαιρόμενον ἀργύριον, τῶν ἀρχαίων ἀπείρως καμινευόντων. Τοῦ

3) Ita, per ι, Parif. Mofc. uti folent auctores. Rarius enim, veluti in Geopon. 15, 7. et forte fcribendi vitio per ει, uti hic antea, reperitur. V. Meurfius de populis Atticae h. v.

4) Vatic. Parif. Mofcov. ἑλίκης Ald. Hopper. ἑλικῆς, nec aliter Guarinus, *Helice*. Xylander bene reftituit Πεντελικῆς, quod et alii codices probaffe videntur. Certe Helice ineptam hic occupet fedem. Movit prior pars librarios, ut amputarent.

5) Parif. per ι, uti paullo poft Mofcov. et alibi plures praeferunt libri et fcripti et editi. Sic libri 3. p. 148. Doctorum etiam virorum fententiae in diverfas partes abeunt, multique adeo promifcue dici utrumque poffe contendunt. Longa eft de his disputatio Dorvillii ad Chariton. 1, 7. p. 83. fqq. cum qua conferri poffunt a Fifchero ad Welleri Grammat. Gr. P. 1. p. 285. fq. de his verbis conlecta, et de noftro Zeune ad Xenoph. Memor. 2, 5, 2. Retinui ἀργυρεῖα, mutato tantum accentu, quo ab ἀργύριον etiam differt, et alibi in edd. Cafaubonianis diftinguitur. Vulgo enim hic ἀργύρεια.

6) Mofc. invita etymologia per ω. Idem poft habet σκωρείαν, et cum Parif. ἀναχωρεύοντες.

bettus, Parnes, Corydalus. Prope urbem marmor Hymettium pulcerrimum effoditur, ut et Pentelicum: quin et optimum mel fit in Hymetto. Sectiones argentariae in Attica initio fuerunt uberes, nunc defecerunt. Sane operarii, cum metalla maligne labori refponderent, excrementa vetera et fcoriam recoquentes, adhuc inde eliquatum argentum invenerunt, cum veteres imperite fornacibus metalla excoxiffent. Cum

Τῦ δὲ μέλιτος ἀρίστου [7]ὄντος τῶν πάντων τοῦ Ἀττικοῦ, πολὺ [8]βέλτιστόν φασι τὸ ἐν τοῖς ἀργυρείοις, ὃ καὶ ἀκάπνιστον καλῦσιν ἀπὸ τοῦ τρόπου τῆς σκευασίας. Attica. p. 400.

§. 24.

Ποταμοὶ δ' εἰσὶν, ὁ μὲν [1]Κηφισσὸς ἐκ [2]Τρινεμιῶν τὰς ἀρχὰς ἔχων, ῥέων δὲ διὰ τοῦ πεδίȣ, ἐφ' οὗ καὶ ἡ Γέφυρα καὶ οἱ Γεφυρισμοὶ, διὰ δὲ τῶν σκελῶν τῶν ἀπὸ τοῦ ἄστεος εἰς τὸν Πειραιᾶ καθηκόντων, ἐκδίδωσιν εἰς τὸ Φαληρικὸν, χειμαῤῥώδης τὸ πλέον, θέρους δὲ μειοῦται τελέως. [3]Ἔστι δὲ τοιȣ̃τος

7) Mosc. τῶν πάντων ὄντος.

8) Paris. βέλτιον. Utriusque formae in hoc nexu exstant exempla.

1) Venet. Κηφισσῶν, Mosc. Κιφισσός.

2) Moscov. Τρινεμίων. Casaubonus malit Τρινεμῶν vel Τρινεμέων, quia Τρινεμεὺς vocetur ὁ δῆμος τῆς Κεκροπίδος apud Stephanum. Posterius hinc sine discrepantiae notatione refert Meursius de popul. Att. h. v. Cum Stephanus, aliunde enim non liquet, aliquoties hoc nomen eiusque derivata sine ι repetat, videtur utique eius exemplum esse sequendum. Post Πειραία vitiose ed. Amstel.

3) Venet. Moscov. cum Aldo et Hoppero Ἔτι, quam commutationem utriusque vocis iam supra notavi l. 7. p. 309. et lib. 8. p. 364. Hic in utramque partem disceptari possit. Post iidem codices cum Paris. Gem. Plethone et Casaubonn. μᾶλλον, in quo ambiguus etiam delectus obversetur. Edd. omnes μάλιστα.

Cum autem inter omnia mellis genera optimum sit Atticum, multo omnibus praestare aiunt id, quod in secturis argentariis reperitur, et acapniston dicitur, quia citra fumum conficitur.

§. 24.

Quod ad flumina Atticae pertinet, Cephissus apud Trinemios ortus, per planitiem defluit, ubi est Gephyra, et Gephyrismi, qui vocantur, lapsusque per longos muros, qui ab astu ad Piraeeum ducti sunt, in Phalerico litore mari miscetur, torrentis plerumque in morem fluens, aestate etiam omnino deficiens. Talis maxime est etiam Ilissus

Attica. τος μάλιστα ὁ Ἰλισσὸς, ἐκ θατέρου μέρους τȣ ἄστεος ῥέων εἰς τὴν αὐτὴν παραλίαν, ἐκ τῶν ὑπὲρ τῆς [4] Ἄγρας καὶ τοῦ [5] Λυκείου μερῶν, καὶ τῆς πηγῆς, ἣν ὕμνηκεν ἐν Φαίδρῳ Πλάτων· περὶ μὲν τῆς Ἀττικῆς ταῦτα.

Κ Ε Φ. Β.

§. 1.

Boeotia. Ἑξῆς δ' ἐστὶν ἡ Βοιωτία· [1] περὶ ἧς λέγοντα καὶ περὶ τῶν συνεχῶν ἐθνῶν ἀνάμνησιν ποιήσασθαι χρὴ τȣ σαφȣς χάριν, ὧν εἴπομεν [2] πρότερον. Λέγωμεν δὲ τὴν

4) Casaubonn. Gem. Pletho Ἀγρίας. At cum Pausanias 1, 19, 7. Ἄγρας vocet, numero quidem plurali, quae duplex forma in multis valet, nihil mutandum. Idem c. l. Εἰλισσὸς scribit contra atque hic omnes codices volunt. Sed et Ἰλισσὸς legitur in Polyaeno 5, 17, 1. De Ἄγρα et Ἄγραι addo Stephanum.

5) Paris. Λυκίȣ, ut alibi solet.

1) Desunt haec ad ἡ Βοιωτία in Gem. Plethone.

2) Venet. verba haec πρότερον — Δευτέρα δ' ἐστὶν omisit, et antea καὶ περὶ τῶν συνεχῶν ἐθνῶν, pro quibus substituit unam particulam ὅτι, ut ea hinc loci species prodeat: περὶ ἧς λέγοντα ἀνάμνησιν ποιήσασθαι χρὴ τȣ σαφȣς χάριν, ὧν εἴπομεν πρότερον, ὅτι ἡ Βοιωτία ἀπὸ τῆς ἕω ἐπὶ δύσιν τεταμένη et cet. Loco verborum

Ilissus ab altera urbis parte ad idem delabens litus, ortus ex locis supra Agram et Lyceum sitis fontemque in Phaedro a Platone celebratum. Atque haec quidem de Attica.

CAP. II.

§. 1.

Sequitur ordine Boeotia: de qua dicturum necesse est perspicuitatis gratia etiam contiguas gentes recensere: ut ante monuimus. Sic igitur describamus. Ora maritima a Su-

τὴν ἀπὸ Σουνίου παραλίαν μέχρι [3] Θεσσαλονίκης Boeotia. ἐπὶ τὰς ἄρκτους τετάσθαι, μικρὸν ἐκκλίνουσαν [4] τὴν ὑπερανέχουσαν θάλασσαν πρὸς ἕω· τὰ δ' [5] ὑπερκείμενα πρὸς δύσιν, ὡς ἂν ταινίας τινάς, διὰ τῆς χώρας ἑκάστης τεταμένας παραλλήλους. [6] Ὧν πρώτη ἐστὶν ἡ [7] ἀπὸ Μεγαρίδος, ὡς ἂν ταινία τις· τὸ μὲν ἑωθινὸν μέρος ταινιοῦσα τὴν ἀπὸ Σουνίου μέχρι Ὠρωποῦ καὶ τῆς ταύτῃ παραλίας, τὸ δ' ἑσπέριον, τόν τε ἰσθμόν, καὶ τὴν Ἀλκυονίδα θάλατταν, τὴν κατὰ Πηγὰς

borum πρότερον. Λέγωμεν Parif. habet tantum ἐν, et pro λέγωμεν Mofc. εἰς. Cafaubonus, cum Strabo fuperius propofitam defcriptionem hic repetat, nifi ab otiofa manu obtrufa eft, pro λέγωμεν mavult ἐλέγομεν, ita quidem aptius.

3) Mofc. more folito Θετταλονίκης, etfi parum conftanter in hoc agunt libri etiam alii. Male autem ed. Amftel. cum Cafaub. altera Θεσσαλονικῆς.

4) Parif. Mofcov. ἔχουσαν τὴν θάλασσαν.

5) Remanfit ex hoc vocabulo ὑπὲρ in Parif. et Mofc. reliquam partem hiatus abforpfit. Pro ταινίας Mofc. male τενίας.

6) In his, praeter ea, quae ab editionibus deeffe defignantur, interciderunt etiam in Parif. et Mofc. verba ἀπὸ Μεγαρίδος, μέρος ταινιοῦσα, τῆς ταύτῃ παραλίας, Ἀλκυονίδα, θάλατταν τήν. Tantum in alterutro vocula modo una, modo altera, plus minusve defideratur.

7) Cafaubonn. περὶ Μεγαρίδος.

a Sunio Theffalonicam usque extendi verfus feptentrionem, cum quidem parumper declinet a mari, quod verfus orientem excedit: ita ut, quae ad occafum vergunt, quafi fafciae quaedam fint: aequalibus undique intervallis per fingulas regiones protractae. Harum prima eft ea, quae a Megaride fafciae in morem parte orientem fpectante fubducit oram maritimam a Sunio usque ad Oropum et litus vicinum: parte occidua ifthmum, et mare Alcyonium, quod eft apud Pagas,

Boeotia. Πηγὰς [8] μέχρι τῶν . . . . . τῶν περὶ Κρέυσαν· [9] τὰ δὲ λοιπὰ . . . . . μέχρι τῦ ἰσθμοῦ παραλίαν καὶ τὴν ὡς [10] ἂν . . . . ὀρεινὴν, τὴν διείργυσαν ἀπὸ τῆς . . . . Δευτέρα δ' ἐςὶν ἡ Βοιωτία, ἀπὸ τῆς ἕω ἐπὶ δύσιν τεταμένη ταινία τις ἀπὸ τῆς κατ' Εὔβοιαν θαλάσσης ἐπὶ θάλατταν τὴν κατὰ τὸν [11] Κρισσαῖον κόλπον, ἰσομήκης πως τῇ Ἀττικῇ, ἢ καὶ ἐλάττων κατὰ

8) Etsi hic iidem codices spatium obiiciunt vacuum, nihil tamen abesse existimat Casaubonus, sed legendum: μέχρι τῶν περὶ Κρέυσαν, aut certe τῶν περὶ Κρέυσαν τόπων. Nec in Vatic. spatium vacuum relictum fuisse videtur, quia id demum post τὰ δὲ λοιπὰ indicatur. Post Paris. Moscov. Κρέυσσαν, sed iidem p. 409. cum aliis etiam Κρέυσάν.

9) Expleto vacuo spatio Casaubonus sic legit: τὰ δὲ λοιπὰ τὴν μέχρι. Paris. ita habet: τὰ δὲ λοιπὰ μέχρι . . . . . . ἰσθμῦ. In Moscov. τῦ ante ἰσθμῦ abest.

10) Casaubonus, quia hic Oniorum montium nomen latere debeat, lacunam subplet ex iis, quae supra p. 393. de iis leguntur. Dicit autem esse ῥάχιν τινὰ μηκυνομένην ἀπὸ τῶν Σκειρωνίδων πετρῶν ἐπὶ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Κιθαιρῶνα, διείργυσαν τὴν κατὰ Νίσαιαν θάλασσαν ἀπὸ τῆς κατὰ Κρίσσαν, quae posteriora verba etiam proximae lacunae immittenda censet. Obstat tamen, quod ante δευτέρα in Paris. et Moscov. ponitur Ἀττικὴν, unde legendum potius videatur: διείργυσαν ἀπὸ τῆς Βοιωτίας τὴν Ἀττικὴν, uti, inversa tantum forma, legitur initio huius libri. At sunt incerta haec.

11) Venet. Κρισσοῦ, quales mutilationes ex eodem notantur infra p. 405. Ald. Hopper. Κρισαῖον, de quo ad eundem locum.

Pagas, usque ad loca Creusae vicina. Reliqua .... usque ad isthmum oram et veluti .... montanam, quae dirimit ab .. .. Secunda est Boeotia, fascia quaedam ab ortu adversus occasum porrecta a mari Euboico ad sinum Crissaeum, aequalis aut etiam minor longitudine Atticae: soli tamen

κατὰ μῆκος· ἀρετῇ μέντοι τῆς χώρας πάμπολυ Boeotia.
[12] διαφέρει.

§. 2.

[1] Ἔφορος δὲ καὶ ταύτῃ κρείττω τὴν Βοιωτίαν ἀποφαίνει τῶν ὁμόρων ἐθνῶν· καὶ ὅτι μόνη τριθάλαττός ἐστι· καὶ [2] λιμένων εὐπορεῖ πλειόνων· ἐπὶ μὲν τῷ Κρισσαίῳ κόλπῳ καὶ τῷ Κορινθιακῷ τὰ ἐκ τῆς Ἰταλίας, [3] καὶ Σικελίας, καὶ τῆς Λιβύης δεχομένη· ἐπὶ δὲ τῶν πρὸς Εὔβοιαν μερῶν ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Εὐρίπου σχιζομένης τῆς παραλίας· [4] τῇ μὲν ἐπὶ τὴν Αὐλίδα καὶ [5] Ταναγρικήν, τῇ [6] δ' ἐπὶ τὸν Σαλγανέα, καὶ τὴν

Bb 2 Ἀνθη-

12) Gem. Pletho διαφέρουσα, bene. Ita et iam legisse videtur Guarinus, qui dat *praestans*.

1) Ald. ut alibi Εὔφορος, Hopper. Ἔφορον.
2) Paris. λειμένων.
3) Verba haec καὶ Σικελίας desunt in Gem. Plethone; post τῆς ante Λιβύης omissum in Paris. et Moscov.
4) Pro τῇ hic et in sqq. Paris. et Moscov. male τήν.
5) Articulum praeponunt Moscov. et Venet.
6) Xylander consulto eiecit δ', quod ex interpretatione Latina adparet, quae sic habet: *ita ut parte, quae adversus Aulidem est, in qua Tanagra iacet et Salganeus et Anthedon, continuum habeat mare ei, quod ad Aegyptum, Cyprum insulasque pertingit; altera parte* —. At, quod iam Casaubonus monuit, sensus loci pervertitur.

men praestantia permultum eam excellens.

§. 2.

Ephorus cum hac re Boeotiam finitimis praestare gentibus ait, tum quod sola trimaris est, copiaque portuum maiore praedita. Nam et in Crissaeo et Corinthiaco finibus allata ex Italia, Sicilia Africaque accipit, quia, et ubi Euboeae opponitur, in utramque Euripi partem se ora eius diducit: hinc versus Aulidem et Tanagricum agrum, illinc versus Salganeum et Anthe-

Boeotia. Ἀνθηδόνα, [7] τῇ μὲν εἶναι συνεχῆ τὴν κατ' Αἴγυπτον, καὶ Κύπρον, καὶ [8] τὰς νήσους θάλασσαν· τῇ δὲ τὴν κατὰ Μακεδόνας, καὶ τὴν Προποντίδα, καὶ τὸν Ἑλλήσποντον. Προστίθησι δὲ [9] καὶ, ὅτι τὴν Εὔβοιαν τρόπον τινὰ μέρος αὐτῆς πεποίηκεν ὁ Εὔριπος, οὕτω στενὸς ὢν, καὶ γεφύρᾳ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὴν
p. 401. διπλέθρῳ. Τὴν μὲν οὖν χώραν ἐπαινεῖ διὰ ταῦτα, καί φησι πρὸς ἡγεμονίαν εὐφυῶς ἔχειν· [10] ἀγωγῇ δὲ καὶ παιδείᾳ μὴ [11] χρησαμένους, ἐπεὶ μηδὲ τοὺς ἀεὶ

7) Casaubb. τῇ δέ. Mei omnes propter sequentia recte τῇ μέν. Tum Casaubonus malit τῇ μὲν ὖν, quod tamen necesse non puto, cum et sic per se adpareat, repeti superiora cum explicatione situs distinctiori.

8) Paris. Moscov. Ven. τῆς νήσου, ut ad solam Cyprum referatur. Sed vulgata aliorum praestat, quia sic reliquas insulas vicinas complectitur. Tum et prorsus Gem. Pletho omittit καὶ Κύπρον et omnino adiacentes hac parte insulas declarat.

9) Paris. Moscov. ὅτι καὶ τήν.

10) Mss. Casaubb. ἀγωγῇ δ' ἐπιτηδείᾳ. In Paris. et Moscov. ἀγωγῇ καὶ . . δείᾳ, in hoc tamen syllaba παι erat inserta.

11) Gem. Pletho locum sic exhibet: χρησαμένους, εἰ καὶ τότε τι κατώρθωσαν διὰ τοὺς προστάντας αὐτῆς μὴ ἐπὶ μακρὸν τὸν χρόνον. Μακρὸν adfert et Venetus. Casaubb. μηδ' ἐπὶ μικρόν. Equidem putavi μακρὸν praeferendum, quo posito sensus melius procedit. Cf. de hac commutatione supra ad lib. 8. p. 343. Vulgo ἐπὶ μικρὸν τ. χρ. συμμεῖναι.

Anthedona; porro quod hac parte continuum habet mare ei, quod ad Aegyptum, Cyprum insulasque pertingit: altera parte mare habet Macedonico, Propontidi et Hellesponto continuum. Adiicit et hoc, quodammodo Euboeam Boeotiae partem effici, adeo angusto Euripo, qui possit ponte duorum insterni iugerum. His ille nominibus eam regionem laudat aitque, eam ad imperium obtinendum optime fuisse paratam: sed quod incolae non uterentur institutione ac disciplina (quando ne duces quidem

ἀεὶ προϊσταμένους αὐτῆς, εἰ καί ποτε κατώρθωσαν, ἐπὶ μακρὸν τὸν χρόνον συμμεῖναι· καθάπερ Ἐπαμεινώνδας ἔδειξε. Τελευτήσαντος γὰρ ἐκείνου τὴν ἡγεμονίαν ἀποβαλεῖν εὐθὺς τοὺς Θηβαίους [[12] συνέβη,] γευσαμένους αὐτῆς μόνον· [13] αἴτιον δὲ εἶναι, τὸ λόγων καὶ ὁμιλίας τῆς πρὸς ἀνθρώπους ὀλιγωρῆσαι, μόνης δ' ἐπιμεληθῆναι τῆς κατὰ πόλεμον ἀρετῆς. Ἔδει δὲ προσθεῖναι, [14] ὅτι τοῦτο πρὸς Ἕλληνας μάλιστα χρήσιμόν ἐστιν, ἐπεὶ πρός γε τοὺς βαρβάρους βία λόγου κρείττων ἐστί. Καὶ Ῥωμαῖοι δὲ τὸ παλαιὸν μὲν, ἀγριωτέροις ἔθνεσι πολεμοῦντες, Boeotia

12) Desideratur hoc verbum in Ven. Vatic. Paris. Moscov. et recte, ni fallor, cum ad Ephori narrationem et haec pars pertineat. Subpleruntur alii librarii, morem quidem Strabonis secuti, ubi ipse aliquid narrat, cum causam infinitivi non reputassent. Idem olim apud Diodorum Sic. 1, 41. in Agatharchidis verbis obiiciebatur. Neque enim hic confugiam ad mutatam orationis formam. Quare uncis saltem id verbum inclusi.

13) Gem. Pletho αἴτιον δὲ γενέσθαι. Paris. praefixa distinctione maxima μόνον ad sequentia refert, dum adfert μόνον δ' εἶναι. Magis adridet evulgata.

14) Vatic. Mosc. διότι, uti fit alibi.

dem singulis temporibus suos tolerare potuerunt, rebus quantumvis praeclare ab his gestis) ideo non durare eorum diu potuisse potentiam. Quod exemplo Epaminondae satis apparuerit, quo mortuo statim amiserint Thebani imperium, cuius gustum duntaxat percepissent. Causam autem huius rei hanc adducit, quod litteras et cum hominibus consuescere neglexerint, solius bellicae virtutis studiosi. Fuit vero addendum, litteras et consuetudinem hominum apud Graecos maxime potuisse prodesse. Nam apud barbaros quidem vi quam facundia plus efficitur. Sane Romani antiquitus contra gentes agrestiores belligerantes, nihil

Boeotia. οὐδὲν ἐδέοντο τῶν τοιούτων παιδευμάτων· ἀφ' οὗ [15] δὲ ἤρξαντο πρὸς ἡμερώτερα ἔθνη καὶ φῦλα τὴν πραγματείαν ἔχειν, [16] ἐπέθεντο καὶ ταύτῃ τῇ ἀγωγῇ, καὶ κατέστησαν πάντων κύριοι.

§. 3.

Ἡ δὲ νῦν Βοιωτία πρότερον μὲν ὑπὸ βαρβάρων ᾠκεῖτο Ἀόνων καὶ [1] Τεμμίκων ἐκ τοῦ Σουνίου πεπλανημένων, καὶ Λελέγων, καὶ Ὑάντων. Εἶτα Φοίνικες ἔσχον οἱ μετὰ Κάδμου, ὃς τήν τε Καδμείαν ἐτείχισε, καὶ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἐκγόνοις ἀπέλιπεν. Ἐκεῖνοι δὲ τὰς Θήβας τῇ Καδμείᾳ προσέκτισαν καὶ συνεφύλαξαν τὴν ἀρχήν, ἡγούμενοι τῶν πλείστων Βοιωτῶν ἕως τῆς τῶν Ἐπιγόνων στρατείας. Κατὰ δὲ τούτους ὀλίγον χρόνον

15) Parif. δ' ἤρξαντο. Sed folet nofter apoftrophum faepe in his negligere. Sic antea δὲ εἶναι, uti p. 402. pro quo Aldus δ' εἶναι. Tum idem Parif. habet φύλα.

16) Vatic. Ven. Parif. Mofcov. ἔθεντο, uti etiam Ald. et Hopper. Sed nota eft vis compofiti in hoc nexu utroque fenfu frequentati.

1) Venet. τετμημένα, uti faepe propria in adpellativa transeunt, et contra. Ald. Hopper. Τεκμίκων.

hil id genus difciplinis opus habuerunt: poftquam cum manfuetioribus gentibus ac populis cepit effe res ipfis, iftis quoque inftitutionibus animum adiecerunt; itaque in fuam omnia poteftatem redegerunt.

§. 3.

Enimvero Boeotiam initio barbari tenuerunt, Aones et Temmices a Sunio evagati, et Leleges ac Hyantes. Deinde cum Cadmo e Phoenicia profecti Phoenices occuparunt: et Cadmus, munita muris Cadmea, regnum pofteris reliquit. Hi Thebas adiecerunt Cadmeae a fe conditas, ac plerisque Boeotis imperantes regnum usque ad Epigonorum bellum propagarunt. Ea autem tempeftate

χρόνον ἐκλιπόντες τὰς Θήβας, ἐπανῆλθον πάλιν· Boeotia
ὡς δ' αὔτως ὑπὸ Θρᾳκῶν καὶ Πελασγῶν [2] ἐκπεσόντες ἐν Θετταλίᾳ συνεστήσαντο τὴν ἀρχὴν, μετὰ Ἀρναίων ἐπὶ πολὺν χρόνον, ὥστε καὶ Βοιωτοὺς κληθῆναι [3] ἅπαντας. Εἶτ' ἀνέστρεψαν εἰς τὴν οἰκείαν, ἤδη τοῦ Αἰολικοῦ στόλου παρεσκευασμένου περὶ Αὐλίδα τῆς Βοιωτίας, ὃν ἔστελλον εἰς τὴν Ἀσίαν οἱ [4] τοῦ Ὀρέστου παῖδες. Προσθέντες δὲ τῇ Βοιωτίᾳ τὴν Ὀρχομενίαν (οὐ γὰρ ἦσαν [5] κοινῇ πρότερον, οὐδ' Ὅμηρος μετὰ Βοιωτῶν αὐτοὺς κατέλεξεν, ἀλλ' ἰδίᾳ, Μινύας προσαγορεύσας) μετ' ἐκείνων ἐξέβαλον τοὺς μὲν Πελασγοὺς εἰς Ἀθήνας, ἀφ' ὧν ἐκλήθη μέρος τι τῆς πόλεως Πελασγικόν· [6] ᾤκησαν δὲ ὑπὸ [7] τῷ

2) Pariſ. ἐκλιπόντες, ex praecedentibus repetitum.

3) Moſc. πάντας.

4) Neglecto articulo dant Pariſ. Venet. Moſcov.

5) Caſaubonn. Gem. Pletho κοινωνοὶ pro κοινῇ, quod inſolentius, certe durius videtur et ex proximo ἰδίᾳ natum, etſi hoc in oppoſitione ſtat verborum μετὰ Βοιωτίας.

6) Vatic. ᾤκισαν, ſolemni commutatione. At praeſtat vulgata lectio etiam propter ſequens ᾤκισαν, ab hac parte diſtinctum.

ſtate pauliſper relictis Thebis, poſtea eo rediverunt. Eodemque modo a Thracibus expulſi et Pelaſgis, in Theſſalia cum Arnaeis rempub. conſtituerunt, quae diu duravit, ita ut univerſi dicerentur Boeoti. Deinde domum ſuam poſtliminio repetiverunt, iam Aeolica claſſe apud Aulidem Boeotiae collecta, qua in Aſiam proficiſcerentur Oreſtis filii. Ibi tum Orchomeniam cum Boeotiae adieciſſent (non enim unum fuit antiquitus corpus, neque Orchomenos cum Boeotis recenſet Homerus, ſed ſeorſum ſub Minyarum nomine) iunctis viribus Pelaſgos eiectos Athenas compulerunt, e quibus et urbis quaedam pars Pelaſgicum eſt dicta, et habitaverunt

Boeotia.[7] τῷ Ὑμηττῷ· τοὺς δὲ [8] Θρᾷκας εἰς τὸν Παρνασσόν. Ὕαντες δὲ τῆς Φωκίδος [9] Ὑάμπολιν ᾤκισαν.

§. 4.

Φησὶ δ' [1] Ἔφορος, τοὺς μὲν Θρᾷκας, ποιησαμένους σπονδὰς πρὸς τοὺς Βοιωτοὺς, ἐπιθέσθαι νύκτωρ [2] στρατοπεδεύουσιν ὀλιγωρότερον, ὡς εἰρήνης γεγο-

7) Venet. τῶν Ὑμηττῶν. Parif. τῇ Ὑμηττῷ. Sed mafculino genere ufurpatur etiam ab aliis, veluti Paufania 1, 32. in.

8) Ita Mofcov. Vulgo Θρᾴκας, uti poft recurrit. Tum Παρνασσόν, nota variatione. Cf. ad lib. 8. p. 333. not 5. Porro Cafaubonn. Parif. ἐπὶ τὸν Παρνασόν, de qua particularum commutatione fupra ad p. 393. et alibi. Gem. Pletho ὑπὸ τὸν Παρνασσόν.

9) Ὕαν πόλιν omnes Mss. nec aliter Euftathius, uti adparet ex eius commentario ad Homerum Il. 2, 521. p. 208. f. 274. in fuo codice legit, etfi idem alias cum Homero fcribit Ὑάμπολιν, non fecus atque ipfe Strabo infra p. 424. ubi h. l. refpicit. Eadem etiam forma hoc nomen occurrit in aliis auctoribus, quos recenfuit Palmerius in Gr. ant. 6, 15. p. 657. fqq. Diferte etiam monet Paufanias 10, 35, 4. olim Ὑάντων πόλιν dictam, poft Ὑάμπολιν. Utra vero intelligatur, hic non refert, cum idem nomen Strabo c. l. fervet. Videtur autem ex correptione vocis hoc nomen exftitiffe. Quidquid eft, excufare me feciffe videor, quod propter Homeri etiam auctoritatem in Strabone dedi Ὑάμπολιν. Ita vero fupra fimili fere modo adfuit Μεγάλη πόλις et Μεγαλόπολις.

1) Aldus, quod notum, Εὔφορος.

2) Cafaubonn. στρατοπεδεύοντας, inepte ad narrationis caufam. Verba ὀλιγωρότερον — διακρουσαμένων in Ven. non exftant.

verunt fub Hymetto; Thraces autem in Parnafum exegerunt: Hyantes Hyampolin Phocidis condiderunt.

§. 4.

Refert Ephorus, Thraces, pactis cum Boeotis induciis, noctu eos, ut qui pace facta caftra negligentius tutarentur,

γεγονυίας· διακρουσαμένων αὐτοὺς, [3]αἰτιωμένων τε Boeotia.
ἅμα, ὅτι τὰς σπονδὰς παρέβαινον, μὴ παραβῆναι
φάσκειν ἐκείνους· συνθέσθαι γὰρ ἡμέρας, νύκτωρ p. 402.
δ' ἐπιθέσθαι· ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὴν παροιμίαν εἰρῆσθαι,
Θρακία παρεύρεσις. Τοὺς δὲ Πελασγοὺς, μένοντος
ἔτι τοῦ πολέμου, [4]χρηστηριαζομένους ἀπελθεῖν·
ἀπελθεῖν δὲ καὶ τοὺς Βοιωτούς. Τὸν μὲν οὖν τοῖς
Πελασγοῖς δοθέντα χρησμὸν ἔφη μὴ ἔχειν εἰπεῖν·
τοῖς δὲ Βοιωτοῖς ἀνελεῖν τὴν προφῆτιν, ἀσεβήσαντας
εὖ πράξειν· τοὺς δὲ θεωροὺς ὑπονοήσαντας χαριζομένην
τοῖς Πελασγοῖς τὴν προφῆτιν [5]διὰ τὸ συγγενὲς,
([6]ἐπεὶ καὶ τὸ ἱερὸν Πελασγικὸν ἐξ ἀρχῆς
ὑπῆρξεν) οὕτως ἀνελεῖν, ἁρπάσαντας τὴν ἄνθρωπον
Bb 5 εἰς

3) Casaubonus ex libris suis notat καὶ ἅμα αἰσχυνομένων pro αἰτιωμένων. Pro τε Parif. Moscov. δέ.

4) Parif. Moscov. Ven. et edd. ante Casaubonum χρηστηριασαμένους. Forte χρηστηριασομένους, quod in hoc nexu linguae usus comprobat.

5) Vatic. Parif. Moscov. καὶ τὸ συγγενὲς, forte pro κατὰ τὸ συγγενὲς, uti legitur in Venet. epitome et edd. Aldi, Hopperi, Xylandri. Casaubonus, non invitis quidem libris aliis, reposuit διά.

6) Vatic. Moscov. ἐπειδὴ, Parif. ἐπεὶ δὲ, quo idem voluit.

tur, adortos fuisse: profligatosque ab iis, simulque, quod inducias violassent, culpatos, id abs se factum negasse: pactos enim dierum inducias, noctu adortos esse: atque inde natum proverbium, Thracicum commentum. Pelasgos durante adhuc bello abiisse, ut oraculum consulerent: idem Boeotos etiam fecisse. Ac Pelasgis quidem quid responsum fuerit, fatetur sibi non constare. Boeotis autem antistitam respondisse, rebus usuros secundis, si impie agerent. Qui vero missi erant scitatum, suspicatos vatem in gratiam Pelasgorum, qui eius gentiles essent, (nam ab initio templum id Pelasgicum fuit) sic respondisse, correptam in rogum con-

Boeotia. εἰς πυρὰν [7] ἐμβαλεῖν· ἐνθυμηθέντας, εἴτε [8] κακουργήσασαν [περὶ τῶν γυναικῶν δικαστῶν,] [9] εἴτε μὴ, πρὸς ἀμφότερα ὀρθῶς ἔχειν· εἰ μὲν παρεχρηστηρίασε, κολασθείσης αὐτῆς· εἰ δ' οὐδὲν ἐκακούργησε, τὸ προσταχθὲν αὐτῶν πραξάντων. Τοὺς δὲ περὶ τὸ ἱερὸν,

7) Venet. ἐκβαλεῖν.

8) Verba haec κακουργήσασαν — δικαστῶν nullum ſenſum gignunt. Forte, εἴτε κακουργήσουσι περὶ γυναικὸς οἱ δικασταί. Sed et reliqua non ſatis cohaerent ubique. *Xylander*. Incluſa cenſeo e margine irrepſiſſe in contextum omninoque eſſe delenda. *Caſaubonus*. Prolixe de hoc loco diſſeruit Faber in Semeſtr. 3, 5. p. 211. ſq. et in primis Xylandri emendationem ad linguae uſum ſenſumque exegit. Nempe, inquit, ſcribere voluit Xylander: εἴτε κακουργῆσαι εἴποιεν περὶ γυναικὸς οἱ δικασταί. Sed et ſcribere oportuiſſet περὶ vel πρὸς τὴν γυναῖκα, non περὶ γυναικὸς, ſi ea mens, quam reddere Xylander tentavit, Straboni fuiſſet. Uti enim reddidit Xylander, prius illud κακουργήσουσι vel κακουργῆσαι ad Boeotios, poſterius ἐκακούργησε ad antiſtitam combuſtam referendum foret. Tum vero Graeca a Latinis (*ſive iure id facinus, ſive iniuria perpetraſſe ipſos judicatum fuiſſet*, ita enim vertit) longiſſime abſunt. Denique nihil recti aut cum Graeca veritate congruentius exhibet, Fabro judice, qui ipſe verba περὶ τῶν γυναικῶν δικαστῶν expungenda cenſet, ut παρέγγραφα, vel certe ad proximam narrationem λεγόντων δ' ὡς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας — in oram reiicienda, ubi memoriae adiuvandae vel ſingularis rei notandae cauſa librarius in margine adſcripſerit: περὶ γυναικῶν δικαστῶν. Res ipſa ad quaeſtionem de Minervae calculo pertinet. Venet. haec verba plane ignorat, nec reddidit Guarinus, quae tamen interponunt alii. Tantum Pariſ. τῶν δικαστῶν addito articulo. At cum aperte aliena ſint ab loci ſenſu, uncos retinui.

9) Pariſ. εἴτε μὴν.

conieciſſe: quod ſic ratiocinarentur, ſive prave egiſſet illa, [de iudicibus mulieribus] ſive recte, utroque rem modo bene habituram: nimirum ea, ſiquidem oraculum mala fide edidiſſet, ſupplicio affecta: ſin vero nihil fraudis commiſiſſet, a ſe id factum fore, quod iuſſi erant. Enimvero eos,

ἱερὸν, τὸ μὲν ἀκρίτους κτείνειν τοὺς πράξαντας, καὶ ταῦτ' ἐν ἱερῷ, μὴ δοκιμάσαι, καθιστάναι [10] δ' εἰς κρίσιν· καλεῖν δ' ἐπὶ τὰς ἱερείας, ταύτας δὲ εἶναι τὰς προφήτιδας, [11] αἳ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περιῆσαν· λεγόντων δ' ὡς οὐδαμοῦ νόμος εἴη δικάζειν γυναῖκας, προσελέσθαι καὶ ἄνδρας [12] ἴσους ταῖς γυναιξὶ τὸν ἀριθμόν· τοὺς μὲν οὖν ἄνδρας ἀπογνῶναι, τὰς δὲ γυναῖκας καταγνῶναι· ἴσων δὲ τῶν ψήφων γενομένων, τὰς ἀπολυούσας νικῆσαι· ἐκ δὲ [13] τούτων Βοιωτοῖς μόνοις ἄνδρας [14] προθεσπίζειν ἐν Δωδώνῃ. Boeotia.

Τὰς

10) Ven. exclusit δ'. Post Paris. dat τῆς ἱερείας, Moscov. utrumque.

11) Vulgo αἱ γὰρ λοιπαὶ τριῶν οὐσῶν περίησαν. Illud γὰρ extrudunt Vatic. Paris. Mosc. Ven. Recte, opinor, quia nexus hoc modo artius continetur, nec sensus, ut antea, languet, dummodo, quod feci, αἱ mutes in αἵ. Post vidi, praeivisse iam Guarinum, qui vertit: *quae e tribus reliquae supererant.*

12) Vatic. 174. Paris. Mosc. ὅσους καί.

13) Casaubonn. Ven. τούτου. Utrumque potest intelligi. Forte tamen τούτου melius habet.

14) Eustathius ad Homer. Odyss. 14, 327. p. m. 545. in. per explicationem refert: χρηματίζειν, ὅ ἐστι χρᾶσθαι καὶ μαντεύεσθαι.

eos, quibus templum curae erat, auctores huius facinoris indicta causa, idque in templo, necandos non censuisse: rem ad iudicium detulisse, quod facerent mulierum sacerdotum, quae eaedem erant fatidicae, reliquae duae: solebant enim tres esse. Boeotis autem causantibus, nusquam leges mulieribus iudicium permittere, totidem eis viros fuisse adiunctos. Porro viros absoluisse, mulieres damnasse; cumque essent aequales numero sententiae, absoluentes vicisse: ex eo receptum, ut apud Dodonam solis Boeotis viri oracula redderent.

Caete-

Boeotia. Τὰς μέν τοι προφήτιδας, ἐξηγουμένας [15] τοὐναντίον, εἰπεῖν, ὅτι προστάττει ὁ θεὸς τοῖς Βοιωτοῖς, τοὺς παρ' αὐτοῖς τρίποδας [16] συλλέγοντας εἰς Δωδώνην πέμπειν κατ' ἔτος· καὶ δὴ [17] καὶ ποιεῖν τοῦτο· ἀεὶ γάρ τινα τῶν ἀνακειμένων τριπόδων νύκτωρ καθαιροῦντας καὶ κατακαλύπτοντας ἱματίοις, ὡς ἂν λάθρα [18] τριποδηφορεῖν εἰς Δωδώνην.

§. 5.

[1] Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν Αἰολικὴν ἀποικίαν συνέπραξαν τοῖς περὶ [2] Πενθίλον, πλείστους ἐξ ἑαυτῶν συμ-

15) Venet. Medic. a prima hic manu τὸ μαντεῖον. Post uterque etiam cum Parif. προστάττοι.

16) A. Gronovius in Variis Geogr. p. 200. ingeniofe ex feqq. emendat συλήσοντας, quam emendationem confirmare adeo videatur epitome p. 124. Hudf. in qua haec leguntur: ἐχρήσθη αὐτοῖς, κατ' ἐνιαυτὸν κλέπτοντας ἕνα τῶν παρ' αὐτοῖς τριπόδων, ἀποκομίζειν εἰς Δωδώνην. Attamen et Vulgata librorum fulcris nixa ftare poteft.

17) Pofterius hoc καὶ abeft in Parif. et Mofc. item in edd. ante Cafaubonum. Sed et alibi fic nofter, uti lib. 10. p. 471. m. loquitur, aliique. Cf. quae conlegit Reitzius ad Lucian. quomodo hiftoria confcr. fit cap. 60. Adiecit igitur ex fuis Mss. Cafaubonus. Ita vero etiam infra p. 439. in. uterque codex exhibet.

18) Male Ald. Hopper. τριποδηφωρεῖν.

1) Defunt haec tria vocabula in Gem. Plethone.

2) Mofcov. Πένθιλον, ut epitome p. 124. Hudf. Aldus, Hopper.

Caeterum fatidicas iftas mulieres, oraculo in diverfam fententiam explicato, Boeotis deum praecipere dixiffe, ut fuos tripodes colligentes quotannis Dodonam mitterent. Idque Boeotos feciffe; femper enim unum aliquem dedicatorum apud fe tripodum noctu auferentes et veftibus occultantes, ita clam Dodonam deportare.

§. 5.

Poftea Boeoti Penthilum in Aeolica colonia deducenda adiuverunt, miffis cum eo fuorum

συμπέμψαντες, ὥστε καὶ Βοιωτικὴν [3] προσαγορευθῆναι. Ὕστερον δὲ χρόνοις πολλοῖς ὁ Περσικὸς πόλεμος περὶ Πλαταιὰς γενόμενος διελυμήνατο τὴν χώραν. Εἶτ' ἀνέλαβον [4] σφᾶς πάλιν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ τῆς τῶν Ἑλλήνων ἀρχῆς ἀμφισβητῆσαι Θηβαίους δυσὶ μάχαις [5] κρατήσαντας Λακεδαιμονίους. Ἐπαμεινώνδα δὲ πεσόντος ἐν τῇ μάχῃ, ταύτης μὲν τῆς ἐλπίδος διεσφάλησαν· ὑπὲρ δὲ τῶν Ἑλλήνων ὅμως ἐπολέμησαν πρὸς Φωκέας τοὺς τὸ ἱερὸν συλήσαντας τὸ κοινόν. Κακωθέντες δ' ὑπό τε [6] τούτου τοῦ πολέμου, καὶ τῶν Μακεδόνων ἐπιθεμένων τοῖς Ἕλλησιν, ὑπὸ τῶν αὐτῶν τούτων καὶ ἀπέβαλον

Boeotia.

p. 403.

per. Πενθίλον. Variant quidem accentu et alibi haec nomina in ιλος, sed plerumque et fere semper tamquam paroxytona prodeunt. Cf. Sylburg. ad Pausan. 6, 1. p. m. 453. Sic Πενθίλος in Pausania 3, 2, 1.

3) Paris. Moscov. συγκαταγορευθῆναι. Praetuli tamen vulgatam.

4) Gem. Pletho addit αὐτούς.

5) Paris. Moscov. κρατήσαντες. Hic tamen simul et alteram lectionem habet adpositam, uti post Λακεδαιμονίους praefert et Λακεδαιμονίων, quasi optionem det. Nempe cum accusativo etiam passim iungitur κρατεῖν, veluti apud Platonem in Symposio p. 267. Bipont. Polyb. 1, 82, 2.

6) Abest in Moscov. Post idem cum Paris. τούτου pro τούτων.

rum plurimis: ita ut Boeotica ea colonia fuerit cognominata. Multo post tempore bellum Persicum apud Plataeas regionem eorum afflixit. Ita tamen postmodo reparaverunt suas res, ut etiam de principatu inter Graecos Thebani certarent, cum Lacedaemonios duobus vicissent praeliis. Sed cum in posteriore cecidisset Epaminondas, spe imperii deiecti, tamen pro Graecis bellum gesserunt in Phocenses, qui commune templum depraedati erant. Quo bello attriti et a Macedonibus Graecos infestantibus, et amiserunt urbem suam a Mace-

Boeotia. βαλον τὴν πόλιν κατασκαφεῖσαν, καὶ ἀνέλαβον ἀνακτισθεῖσαν. Ἐξ ἐκείνου δ' ἤδη πράττοντες ἐνδεέστερον ἀεὶ μέχρι εἰς ἡμᾶς, οὐδὲ κώμης ἀξιολόγου τύπον σώζουσι. Καὶ ἄλλαι δὲ πόλεις [7] ἀνάλογον, πλὴν Ταναγρας καὶ [8] Θεσπιῶν· αὗται δ' ἱκανῶς [9] συμμένουσι πρὸς ἐκείνας κρινόμεναι.

§. 6.

Ἑξῆς δὲ τὴν περιήγησιν τῆς χώρας ποιητέον, ἀρξαμένους ἀπὸ τῆς πρὸς Εὔβοιαν παραλίας τῆς συνεχοῦς τῇ Ἀττικῇ. Ἀρχὴ δ' ὁ Ὠρωπὸς καὶ ὁ ἱερὸς λιμὴν, ὃν καλοῦσι Δελφίνιον, καθ' ὃν ἡ παλαιὰ [1] Ἐρέτρια ἐν τῇ Εὐβοίᾳ, διάπλουν ἔχουσα ἑξή-

7) Casaubonn. ἀνάλογον ἔχουσι. Gem. Pletho καὶ αἱ ἄλλαι.

8) Vatic. Paris. Moscov. Θεσπεσιῶν, uti pro Θεσπιέων vel Θεσπιῶν Ven. infra p. 405. et pro Θεσπιέων plures dant Θεσπεσιέων. Eodem modo aberratur in Orphei Argon. v. 121: Scymno Chio v. 496. Sed vid. ad p. 410.

9) Paris. Moscov. Venet. συμμένουσαι.

1) Ἐρέτρεια omnes editiones, praeter Casaub. 2. et Amstelod. quae hic vulgarunt Ἐρέτρια, post tamen etiam Ἐρέτρεια. Paris. et Moscov. efferunt in utraque sede per ι, quam scripturam

Macedonibus dirutam, et ab iisdem instauratam receperunt. Atque ex illo tempore Thebae, rebus subinde in deterius sublabentibus usque ad nostra tempora, vix pagi memorabilis formam retinent. Quod idem aliis etiam Boeotiae accidit urbibus, Tanagra et Thespiis exceptis, quae, cum Thebis comparatae, satis adhuc constare videntur.

§. 6.

Deinceps Boeotiae nobis descriptio est proponenda, sumto initio ab ora maritima, quae Euboeae opposita Atticam attingit. Principium est Oropus et sacer portus, qui Delphinium dicitur, cuius e regione est antiqua Euboeae Eretria, traiectu LX

ἑξήκοντα σταδίων. Μετὰ δὲ τὸ Δελφίνιόν ἐστιν ὁ Ὠρωπὸς ἐν εἴκοσι σταδίοις· κατὰ δὲ τοῦτόν [2] ἐστιν ἡ νῦν Ἐρέτρια· διάπλους δ' ἐπ' αὐτὴν στάδιοι τεσσαράκοντα. Boeotia.

§. 7.

Εἶτα Δήλιον τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκ Δήλου ἀφιδρυμένον, Ταναγραίων πολίχνιον, Αὐλίδος διέχον [1] σταδίους τριάκοντα· ὅπου μάχῃ [2] λειφθέντες Ἀθηναῖοι προτροπάδην ἔφυγον· ἐν δὲ τῇ φυγῇ πεσόντα ἀφ'

pturam praeferunt tantum non omnes auctores et noster in primis lib. 10. p. 448. et confirmant deducta inde nomina. Nusquam enim Ἐρετρεύς, quod sciam, occurrit, uti Ἀκαμεύς, Μαντινεύς, et similia. Attamen etiam Ἐρέτρεια sine varietatis indicio legitur in Dione 54, 7. et quidam in Homero Il. β, 537. etiam scripserunt Χαλκίδ' Ἐρέτρειάν τε. Tum vero accentu debent differre sic, ut Ἐρετρία probetur, etsi omnes fere malunt Ἐρέτρια, cum tamen probent Ἀτρία et in nostro lib. 10. p. 448. Ἀροτρία, antiquius Eretriae nomen diverso hoc accentu deinceps adpositum. Cessi tamen exemplis auctorum, in quibus sunt Grammatici et Lexicographi excepto Stephano, et tantum ει in ι mutavi. Hinc vero diserte lib. 10. p. 445. f. ubi etiam Casaubonus posuit Ἐρετρίαν, ex Mosc. adscriptum vidi Ἐρέτριαν.

2) Abest in Moscov. Post idem σταδίων habet et σταδίοις, posterius etiam Paris. In numero denique a Strabone differtit epitome p. 124. Hudf. quippe quae scribit ξ i. e. ἑξήκοντα.

1) Moscov. στάδια, uti saepe solet, promiscua forma.
2) Moscov. ληφθέντες, commutatione crebra.

LX stadiorum distans. A Delphinio Oropus abest XX stadiis: huic Eretria nostra opponitur, traiectu XL. stadiorum.

§. 7.

Inde est Delium Apollinis templum ad eius, quod in Delo est, exemplar conditum, oppidum Tanagraeorum ab Aulide distans XXX stadiis. Ibi praelio victi Athenienses cum effuse fugerent, delapsum in fuga

Boeotia. ἀφ' ἵππου Ξενοφῶντα τὸν [3]Γρύλλȣ ἰδὼν κείμενον Σωκράτης ὁ φιλόσοφος ϛρατεύων πεζὸς, τȣ͂ ἵππου γεγονότος ἐκποδὼν, ἀνέλαβε τοῖς ὤμοις [4]αὐτοῦ, καὶ ἔσωσεν ἐπὶ πολλοὺς ϛαδίους, ἕως ἐπαύσατο ἡ φυγή.

§. 8.

Εἶτα λιμὴν μέγας, ὃν καλοῦσι βαθὺν λιμένα. Εἶθ' ἡ Αὐλὶς [1]πετρῶδες χωρίον, καὶ κώμη Ταναγραίων· λιμὴν δ' ἐϛὶ πεντήκοντα πλοίοις· [2]ὥϛτ' εἰκὸς τὸν ναύϛαθμον τῶν Ἑλλήνων ἐν τῷ μεγάλῳ ὑπάρξαι λιμένι. Καὶ ὁ Εὔριπος δ' ἐϛὶ πλησίον [3]ὁ Χαλκίδος, εἰς

3) Parif. Mofcov. ἰδὼν κείμενον τὸν Γρύλλου. At vulgatus ordo praeftat, uti Γρύλλου, quomodo fcribit Diogen. Laërt. 2, 48. fqq. aliique.

4) Cafaubonn. αὐτὸν, Venet. αὑτόν. Prius, fi eligendum alterutrum, aptius. Optima tamen lectio vulgata, cum fit efficacioris fenfus.

1) Cafaubonn. πετρώδης χῶρος. Vatic. Mofc. χώρα. Alii cum edd. πετρῶδες χωρίον, uti etiam hinc repetit Euftathius ad Homer. Il. 2, 496. p. m. 200. extr.

2) Venet. ὡς κατ' εἰκὸς τό.

3) Venet. ὁ Χαλκίδης, reliqui ὁ Χαλκίδος, pro quo Cafaubonus mavult ὁ Χαλκιδικὸς ex Euftathio c. l. quippe ita hinc refert. Et fic in ipfo Strabone lib. 1. p. 10. vocatur. Attamen cum alterum, quod libri aperte vel praeferunt, vel innuunt, intel-

fuga ab equo Xenophontem Grylli F. iacere videns Socrates philofophus, qui amiffo equo pedes pugnabat, in humeros fuos receptum per multa ftadia portavit atque eripuit, dum fuga fifteretur.

§. 8.

Sequitur portus magnus, quem profundum vocant. Poft Aulis locus faxofus, Tanagraeorum pagus, cum portu L navium capace: ut appareat, naves Graecorum in magno ftetiffe portu. Eft et in propinquo Euripus Chalcidis, ad

εἰς ὃν ἀπὸ Σουνίου [4] στάδιοι ἑβδομήκοντα· ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γέφυρα δίπλεθρος, ὡς [5] εἴρηκα· πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν, ὁ μὲν ἐκ τῆς Χαλκίδος, ὁ δ' ἐκ τῆς Βοιωτίας· [6] διῳκοδόμηται δ' [7] εἰς αὐτὸν σύριγξ. Περὶ δὲ τῆς παλιρροίας [8] τοῦ Εὐρίπου, τοσοῦτον μόνον εἰπεῖν Boeotia.

intelligi etiam poſſit, intactum reliqui. Sic enim *Chalcidis Euripus* dicitur a Livio 35, 39. in. et alia eiusmodi duplici forma efferuntur.

4) Pariſ. Moſcov. στάδια, promiſcuo uſu.

5) Libri veteres Caſauboni et ex meis G. Pletho εἴρηται. Venet. εἴρηκε, quod in alterutram partem poteſt inverti.

6) Sic Caſaubonn. Vatic. Ven. Moſcov. Pariſ. pro vulgato adhuc διῳκοδόμητο. Si enim canalis ille integer reſtat, (v. Pococke T. 3. p. 223. ed. 1792.) multo minus Strabonis aetate abolitus eſſe potuerit. Et ſic locum noſtrum etiam legit Voſſius ad Melam 2, 7, 77. qui etiam arceſſito Procopio de aedific. 4, 3. de vero eius ſenſu expoſuit, quem minus recte reddiderant Guarinus (*ad ipſam fabrefacta fiſtula eſt*) et Xylander (*ab una ad alteram canalis eſt exſtructus.*) Nec magis Penzelius, qui neglecta voce σύριγξ ad utramque turrim refert. Conſuli poteſt in primis Diodorus 13, 47. quem neglexit Voſſius. Sed haec ad interpretationem reiici debent.

7) Caſaubonn. Vatic. Pariſ. cum Guarino εἰς αὐτὸν, alii εἰς αὐτοὺς cum editionibus, ſic ut ad utramque turrim ad Chalcidem et Aulidem in Boeotia interiectus ille canalis referatur. Quod tamen referunt ex veteribus Diodorus, ex recentioribus Pocockius cc. ll. unus tantum canalis a Boeotiae parte nudato ponte relictus erat, qua tranſire naves poſſent. Quod cum non temere codices commenti eſſe videantur, eo certius veram loci ſpeciem repraeſentare licuit.

8) Verba τοῦ Εὐρίπου deſunt in Pariſ.

ad quem a Sunio ſtadia ſunt LXX. Is Euripus eſt, ut diximus, ponte iunctus duum iugerum: turris utrinque ad eum extat, una a Chalcide, altera a Boeotia: qua canalis eſt relictus. De reciprocatione Euripi ſufficiat dixiſſe

Boeotia. εἰπεῖν ἱκανὸν, ὅτι ἑπτάκις μεταβάλλειν φασὶ καθ' ἡμέραν ἑκάστην καὶ νύκτα· τὴν δ' αἰτίαν ἐν ἄλλοις σκεπτέον.

§. 9.

Πλησίον δ' ἐστὶν [1] ἐφ' ὕψους κείμενον χωρίον [2] Σαλγανεὺς, ἐπώνυμον τοῦ ταφέντος ἐπ' αὐτῷ Σαλγανέως ἀνδρὸς Βοιωτίου, καθηγησαμένου τοῖς Πέρσαις εἰσπλέουσιν εἰς τὸν διάπλουν τοῦτον ἐκ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου· ὅν φασιν ἀναιρεθῆναι, πρὶν ἢ τῷ Εὐρίπῳ συνάπτειν, ὑπὸ τοῦ ναυάρχου [3] Μεγαβάτου, [4] νομισθέντα κακοῦργον, ὡς ἐξ ἀπάτης ἐμβαλόντα

1) Omisit haec duo vocabula Venetus.

2) Mosc. Σαλγᾶνες. Ptolem. 3, 15. Σαγανεύς. Sed τὸ λ tuetur etiam Servius ad Virgil. Eclog. 10, 50. etsi in posteriori parte corruptus, (*Salaeneus.*) Sed et Σαλγανεὺς diserte Stephanus h. v. Dicaearchus p. 20. Hudf. Livius 35, 37, 6. et 51, 8. Consentit ipse Strabo in auctoris nomine lib. 1, p. 10. et in loco Epitome p. 124. Hudf. cum aliis Mss. et Guarino et Dom. Nigro in commentar. Geogr. p. 305. ubi h. l. spectavit, etsi ex Guarino suas copias derivat.

3) Venet. Μεταβάτου. At utrumque corruptum et Μεγαβάζου legendum videtur ex Herodoto 7, 97. Cf. Wesseling. ad Diodor. 11, 12. in.

4) Sic pro vulgato antea νομισθέντος κακούργου recte reposuit Casaubonus, etsi νομισθέντος etiam in Mosc. fuerat, quod tamen in

dixisse id, quod eum septies quavis die ac nocte mutari aiunt: causa alibi est indaganda.

§. 9.

Pone est in sublimi Salganeus: habet autem locus nomen a Salganeo viro Boeoto ibi sepulto, qui Persis a Maliaco sinu in traiectum hunc navigantibus ductor cum fuisset, a classis Persicae praefecto Megabato interfectus dicitur, priusquam ad Euripum pervenissent: mala eum fide agere opinato, qui

λόντα τὸν στόλον εἰς τυφλὸν τῆς θαλάσσης στενωπόν· Boeotia.
αἰσθόμενον δὲ τὸν βάρβαρον τὴν περὶ αὐτὸν ἀπάτην
μεταγνῶναί τε, καὶ ταφῆς ἀξιῶσαι [5] τὸν ἀναιτίως
ἀποθανόντα.

§. 10.

Καὶ ἡ Γραῖα δ' ἐστὶ τόπος Ὠρωποῦ πλησίον, p. 404.
καὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀμφιαράου, καὶ τὸ Ναρκίσσου τοῦ
Ἐρετριέως μνῆμα, ὃ καλεῖται [1] Σιγηλοῦ· ἐπειδὴ
σιγῶσι παριόντες· τινὲς δὲ [2] τῇ Τανάγρᾳ τὴν αὐτήν
Cc 2 φασιν·

in νομισθέντα ex correctione transierat, et utrumque adeo, νομισθέντος κακούργου, in Vatic. At praestat altera lectio ab ipso nexu sustentata et inlustratione similis facti adiuta in Peloro, de cuius nece Mela 2, 7, 145. et alii quidam loquuntur.

5) Parif. Moscov. uti Aldus τῶν ἀναιτίως.

1) Gem. Pletho Σιγηλόν. Utrumque stare potest, sed illud probant reliqui omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201.

2) Ante Casaubonum legebatur τὴν Τάναγραν. Vatic. Parif. Mosc. habent τὴν Τανάγρα, ut inter utrumque titubare videantur. Gem. Pletho τινὲς δὲ τὴν Γραῖαν τῇ Τανάγρᾳ τὴν αὐτήν φασι. Eadem hinc excitavit Eustathius c. l. mutato tantum verborum ordine: Τινὲς δὲ τὴν αὐτήν φασι τῇ Τανάγρᾳ τὴν Γραῖαν, quae quidem in versione expressit Xylander. Ipsam rem confirmat Stephanus s. utraque voce, et, qui Strabonem respexit, Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201.

qui dolose classem in caecas maris angustias coniecisset: aiuntque barbarum postea, errore suo cognito, poenitentia correptum sepulcro dignatum esse, quem insontem occiderat.

§. 10.

Est et Graea locus Oropo vicinus, et fanum Amphiarai, et Narcissi Eretriensis monimentum, quod Sigelum dicitur a silentio; praetereuntes enim tacent. Nonnulli Graeam eandem et Tanagram esse

Boeotia. φασιν· ἡ [3] Ποιμανδρὶς δ' ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῇ Ταναγρικῇ· καλοῦνται δὲ καὶ Γεφυραῖοι οἱ [4] Ταναγραῖοι. [5] Ἐκ Κνωπίας

3) Eustathius c. l. quem et hic in versione secutus erat Xylander, habet Ποιμανδρία, etsi potius ex Lycophrone v. 326. hausisse videtur Eustathius, in quo ita exstat. At haec forma, si quidem Tzetzen ad Lycophronem et Stephanum audias, ad urbem Tanagram propius pertinet, cum Strabo hic de regione loquatur, quam omnibus libris testibus Ποιμανδρὶς vocat. Certe his potius inhaerendum est, quam iis, quae tradunt superiores de Ποιμανδρία, etsi parum, immo nihil utrumque discrepare existimat Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 534.

4) Paris. Moscov. Venet. Τανάγρικι, reliqui cum Guarino et edd. Ταναγραῖοι, quae forma usitatior est et a numis probatur; alteram adeo ignorat Stephanus.

5) Absque praepositione Paris. et Moscov. Pro Κνωπίας Salmasius ad Solin. c. 7. f. 13. p. m. 104. emendat Ποτνίας, quod nulla Κνωπία Θηβαϊκὴ fuerit. In priori consentientem habet Palmerium in exercitt. ad auct. Gr. p. 315. qui et confirmari posse eam lectionem putat ex Pausania 9, 8, 2. a quo narratur, in vicinia Amphiaraum a terra fuisse absorptum, ibique περίβολον stetisse; in posteriori refragatur et ablegat ad Vossium ad Melam 2, 3, 92. qui contra Salmasium contendit, fuisse utique hoc nomine urbem in Boeotia ita dictam a Cnopo fluvio, qui idem fuit Ismenus, unde et *Ismenea* et *Cnopia* eiusdem urbis diversa tantum fuerint nomina. Bene monuit Palmerius, eam disputationem ex Scholiaste Nicandri ad Theriaca p. 60. a. ed. Ald. quem tamen tacite videtur Vossius adtigisse, dirimi ipsamque rem evinci. Hinc vero etiam Vossius in Strabone vulgatam tuetur, quam quidem invitis libris, quibuscum consentit epitome p. 125. Hudf. et Guarinus, mutare sic minime liceat. Nam quod addit, Πότνιαι semper in plurali occurrere,

esse censent: caeterum Poemandris eadem est, quae Tanagrica. Gephyraei quoque, id est pontani, vocantur Tanagraei. Ex Cnopia autem

Κνωπίας δὲ τῆς Θηβαϊκῆς [6] μεθιδρυμένον δεῦρο τὸ 'Αμφιάρειον. Boeotia.

§. 11.

Καὶ ὁ Μυκαλησσὸς δὲ κώμη τῆς Ταναγρικῆς· κεῖται δὲ παρ' ὁδὸν [1] Θηβαίων εἰς Χαλκίδα· καλοῦσι δὲ [2] Βοιωτικῶς Μυκαληττόν. Ὡς δ' αὔτως καὶ τὸ [a] Ἅρμα, τῆς [3] Ταναγραϊκῆς κώμη [4] ἔρημος περὶ Μυκαληττὸν, ἀπὸ τοῦ Ἀμφιαράου ἅρματος λαβοῦσα τοὔνομα, ἑτέρα οὖσα τοῦ Ἅρματος τοῦ κατὰ τὴν Ἀττικὴν, ὅ ἐστι περὶ Φυλὴν δῆμον τῆς Ἀττικῆς, [5] ὅμο-

 ρον

currere, id quidem leve videtur, et in frequente illa et promiscua horum nominum forma vix valeat.

6) Moscov. μεθιδρυμένη.

1) Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 202. hinc refert παρ' ὁδὸν τὴν Θήβηθεν, quod magis adridet Polito ad Eustath. Tom. 2. p. 535. quam vulgata, etsi hanc tuentur libri omnes; tantum Medic. τὴν Θηβαίων.

2) Paris. Moscov. Βοιωτιακῶς, ut in his solet. Vulgata est in aliis et Eustathio c. l.

3) Servandi tenoris causa malim Ταναγρικῆς, ut antea.

4) Paris. Moscov. ἔρημον, Gem. Pletho ἔρημος καὶ αὐτοῦ. Post ante Μυκαληττὸν praeponunt articulum Vatic. et Moscov.

5) Ita recte restituit Xylander, ante quem legebatur ὅμοιον, ex Eustathio quidem c. l. Sed et sic codices praeter Ven. qui habet ὅμοιον, quod et expressit Guarinus. Ceterum minus recte hunc locum interpretatus est Guarinus, qui Phylen omisit,

autem Thebana fanum huc Amphiari traductum est.

§. 11.

Est et Mycalessus Tanagricus pagus in via, quae Thebis Chalcidem tendit: Boeotice Mycalettum appellant. Est et Harma iuxta Mycalettum Tanagricae vicus desertus, nomen habens a curru (hoc harma notat Graecis) Amphiarai: aliud est Harma Atticae apud Phylen pagum, finiti-

Boeotia. ρον τῇ [6] Τανάγρᾳ. Ἐνταῦθα δὲ ἡ παροιμία τὴν ἀρχὴν ἔσχεν ἡ λέγουσα· ὁπότε δι' Ἅρματος [7] ἀστράψῃ· ἀστραπήν τινα σημειουμένων κατὰ χρησμὸν τῶν λεγομένων Πυθαϊστῶν, βλεπόντων ὡς ἐπὶ τὸ Ἅρμα, καὶ τότε πεμπόντων τὴν θυσίαν εἰς Δελφούς, ὅταν ἀστράψαντα ἴδωσιν· ἐτήρουν δ' ἐπὶ τρεῖς μῆνας· καθ' ἕκαστον μῆνα ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας καὶ νύκτας ἀπὸ τῆς ἐσχάρας τοῦ Ἀστραπαίου Διός· ἔστι δ' αὕτη ἐν τῷ

omisit, nec melius ex Strabone produxit Eustathius p. m. 202. c. l. Ἅρμα — ἀλλὰ καὶ δῆμος ἔχων φρούριον ὀχυρὸν, ὅμορον τῇ Ταναγρικῇ. Harmatos enim δήμου nemo meminit, etsi eum agnoscit Sponius in Voyage d'Italie — T. 2. p. 318. et Meursium, qui praeteriit, hoc nomine notat. At videtur ille cum Eustathio male intellexisse Stephanum s. v. Ἅρμα, qui, quamvis ambigue Strabonem reddidit, de Phyle tamen intelligi debet, ut docet ipse sub h. v. Cf. supra Strabo p. 396.

6) Ita Mss. cum Guarino et editionibus omnibus, a quibus tamen discessit Xylander, qui et hic ex Eustathio posuit Ταναγρικῇ, uti et scribit ex Strabone Stephanus c. l. Probat hanc lectionem Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 535. cum Tanagra ipsa longius videatur abfuisse. Ceterum verba ὅμορον τῇ Τανάγρᾳ non excepit Gem. Pletho. Idem deinceps ὅθεν ἡ παροιμία, artiori nexu, ad quem solet passim dissecta Strabonis membra revocare.

7) Vatic. Moscov. ἀστράπτῃ. Utrumque adparet in Paris. Vulgatum habent reliqui cum Eustathio c. l.

finitimum Tanagricae. Ab hoc Harmate tractum est proverbium: Quando per Harma fulguraverit: nam qui Pythaistae vocabantur, oraculi cuiusdam iussu ad Harma converso visu fulgur quodpiam observabant, quo fulgure conspecto sacrificium Delphos mitterent: observabant autem per tres menses, quovis mense per triduum totidemque noctes, stantes ipsi ad focum Iovis Fulgurantis, qui

τῷ τείχει μεταξὺ [8] τοῦ Πυθίου καὶ τοῦ Ὀλυμπίου. Boeotia. Περὶ δὲ τοῦ Ἅρματος τοῦ Βοιωτικοῦ οἱ μὲν Φασιν [9] ἐκπεσόντος ἐκ τοῦ ἅρματος [10] ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Ἀμφιαράου κατὰ τὸν τόπον, [11] οὗ νῦν ἐςι τὸ ἱερὸν αὐτῷ, τὸ ἅρμα ἔρημον ἐνεχθῆναι [12] περὶ τὸν ὁμώνυμον τόπον· οἱ δὲ τοῦ Ἀδράςου συντριβῆναι τὸ ἅρμα Φεύγοντός Φασιν ἐνταῦθα, τὸν δὲ διὰ τοῦ [13] Ἀρείονος σωθῆναι. Φιλόχορος δ' ὑπὸ τῶν [14] κωμητῶν σωθῆ-

8) Absque articulo Parif. et Mofc. Poft hic Ὀλύμπου.

9) Ald. Hopper. ἐκπεσόντα.

10) Verba haec ἐν τῇ μάχῃ omifit Ven.

11) Vatic. Ven. ὅπου νῦν, ex gloffa puto.

12) Parif. Mofcov. ἐπί. Utrumque, qua fenfum, ftare poteft.

13) Mofcov. Ἀρειίωνος. Parif. Ἀρίονος. Vulgata fcriptura rectior videtur, tam ex etymologia, quam adferunt Scholia ad Homer. Il. 23, 347. quam ob accuratiorum fcriptorum auctoritatem ab Euftathio p. m. 1419. laudatam, etfi nec alteram fcripturam per ι praeterit, qua et utuntur Apollodor. 3, 6. extr. Paufan. 8, 25, 5. (ubi tamen Cod. Mofc. praefert ει) Hefychius h. v. et Ἵππιος Ποσειδῶν. Per ει tamen ipfe Homerus Il. 23, 347. Hefiodus in fcuto Herc. v. 120. Et fic Tzetzes ad Lycophr. v. 153. Sed vid. Schellenberg ad Antimachi reliqu. p. 66. et in primis Heyne ad Apollodor. p. 635.

14) Parif. σωμητῶν. Mofcov. inter utrumque pendet.

qui eft intra muros inter Pythium et Olympium. Sed quod ad Harma Boeoticum fpectat, funt qui dicant, Amphiarao in pugna e curru prolapfo ibi, ubi nunc eius eft facellum, currum vacuum delatum effe ad locum, qui ab eo Harma vocatur: alii Adrafti fugientis currum ibi confractum aiunt, ipfumque Arionis equi ope evafiffe. Philochorus a pagi eius incolis ait ferva-

Boeotia. καί φησιν αὐτόν· [15] διὰ τοῦτο [16] ἰσοπολιτείαν αὐτοῖς παρὰ τῶν Ἀργείων ὑπάρξαι.

§. 12.

Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς [1] Ἄργος ἀπιόντι ἐν ἀριστε-

15) Parif. καὶ διὰ τοῦτο.

16) Vatic. Mofc. ἰσοπολιτείας. Poft Parif. περὶ pro παρὰ, ut faepe alibi.

1) Ita quidem libri omnes cum Euftathio ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201. extr. Haeret tamen hic Palmerius in exercitt. ad auct. Gr. p. 316. quia Strabo Boeotiam defcribat, ad quam nihil faciat Argos; immo Megara potius vel Corinthum fuiffe pofiturum, per quas urbes iter eft Argos eunti; effe igitur eam vocem a mala exfcriptoris manu, cui eo, quod fuperiore linea exftat Ἀργείων, in animo nataret Argos, idque pofuerit pro Ἅρμα, quod procul dubio fcripferit Strabo. Hinc vero ita locum, mutata etiam diftinctione, quae laboret, effingit: Ἔστι δὲ τῷ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἅρμα ἀπιόντι ἐν ἀριστερᾷ, Τανάγρα ἐν δεξιᾷ. *Eft autem a Thebis ad Harma eunti ad finiftram, Tanagra ad dextram.* Sic enim, inquit, res habet: qui Thebis Harma volebat ire, ad finiftram manum viam accipiebat, relicta ad dextram via, quae Tanagram ducebat, et ipfa Tanagra. Quae pofteriora mihi quidem non luculenter fatis adparent. Aperte enim Strabo docet, quae petenti Argos, vel quamcunque ille urbem pofuerit, ad dextram fuerint fita et ad finiftram. Quare in priori Strabonianae narrationis parte defideratur urbis nomen, de quo deinceps. Vocem Ἄργος reiicit etiam Politus ad Euftathium in Homer. Tom. 2. p. 534. ita tamen, ut pro ea fubftituat Ἀνθηδόνα, unde locum aliquando ita fe effinxiffe dicit: Ἔστι δὲ ἐκ Θηβῶν εἰς Ἀνθηδόνα ἀπιόντι — κεῖται ἡ Ὑρία, καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταν. Eiusdem certe viae meminit nofter infra p. 408.

fervatum fuiffe: ideoque eis ius civitatis apud Argivos effe.

§. 12.

Caeterum a Thebis Argos eunti ad finiftram

ἀριστερᾷ ἡ Τάναγρα· [a] ἐν δεξιᾷ κεῖται, καὶ ἡ Boeotia.

Cc 5 [b] Ὑρία

p. 408. et 410. item Dicaearchus p. 17. Hudf. ex quo adparet, celebrem eam fuiſſe. Ita vero morem tenuiſſe Strabo videatur, quo ſolet adtingere, quae in viis publicis obverſantur, uti paullo antea de Mycaleſſo. Sitae autem Thebae in media fere Boeotia, Anthedon in extrema ad Euboeam, quem maritimum tractum hic perſequitur, et, licet per ſeriem et occaſionem adnectat mediterranea quaedam loca, identidem tamen inde redit ad maritima illa, eaque ordine, ducto ab Attica initio, recenſet. Sic primo Oropum cum Delphinio, deinde Delium — Aulidem, Salganeum memorat, unde, antequam ad Anthedona progrediatur, ad Oropum redit, et loca interponit Tanagraeae regionis, quae et deſcribit, uti Mycaleſſum et Harma Boeoticum. Tum addit de Tanagra et Hyria, quo fuerint ſitu iter facientibus. Jam vero haec conveniunt, ſi quis a Thebis verſus Anthedonem obliqua eat via. Ita quidem fere Politus c. l. At, ut taceam, nimis illa removeri a codicum indiciis, Tanagra Thebis Anthedonem petentibus ad dextram erat, non, uti indicunt Ptolemaei tabulae, ad ſiniſtram, et, ſi vel diſtinctione mutata cum Palmerio ad ſitum verum revoces, deſideratur locus ad ſiniſtram poſitus. Contra Holſtenius ad Stephanum p. 337. admittit quidem Ἄργος, ſed, quia tum Hyria alieno ſitu conlocetur iter illud facientibus, Strabonem putat commiſcuiſſe Hyriam et Hyſias, et poſterioris urbis nomen reponit. Quidquid eſt, locus ambuſtus difficulter coniecturis ſanetur, donec auxilium libri omnes recuſant. Argos certe remotum eſt ab horum locorum deſcriptione. Vitium latet in Ἄργος, cetera diſtinctione iuvanda. Forte Ὑρία cum Xyl. et Caſ. repetenda.

a) Deſunt in Gem. Plethone et Ven. haec verba: ἐν δεξιᾷ κεῖται. Ante illa ſpatio vacuo Pariſ. et Moſcov. excidiſſe aliquid, forte urbis nomen, indicant. Sequentia ſic conſtituunt, ſervato tamen nomine Ἄργος, Xylander et Caſaubonus: ἐν δεξιᾷ δὲ κεῖται ἡ Ὑρία, καὶ ἡ Ὑρία δὲ τῆς Ταν. — in quo adiuvan-

ſtram habetur Tanagra, ad dextram Hyria, ipſa

Boeotia. [3]Ὑρία δὲ τῆς [4]Ταναγραίας νῦν ἐστι, πρότερον δὲ τῆς Θηβαΐδος· ὅπου ὁ Ὑριεὺς μεμύθευται καὶ ἡ τοῦ Ὠρίωνος [5]γένεσις, ἥν φησι Πίνδαρος ἐν τοῖς διθυράμβοις· κεῖται δ' ἐγγὺς Αὐλίδος. Ἔνιοι δὲ τὰς [6]Ὑσιὰς Ὑρίην λέγεσθαί φασι, τῆς Παρασωπίας οὖσαν ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι πλησίον Ἐρυθρῶν ἐν τῇ μεσο-

juvantur a Guarino, qui quidem totum locum in verſione ita exhibuit: *Ceterum Tanagra Argos a Thebis deſcendenti a laeva ſita eſt; Hyrrhia vero a dextra.* Equidem in his obſtaculis nolui quidquam mutare. Penzelius reddidit emendationem Palmerii.

3) Pariſ. Moſcov. Ald. Hopper. Ὑρεία, uti poſt, quam vitiatam ſcripturam propagavit Xylander. In ſequ. Vatic. Ὑρείην. Ceterum Euſtathius ad Homer. Il. 2, 496. p. m. 200. aut ipſe invertit hunc locum, aut ex pravo codice deſcripſit ſic: ἡ Ὑρία τῆς Ταναγραίας πρότερον, ὕστερον δὲ Θηβαΐδος.

4) Venet. Ταναγρίας.

5) Euſtathius c. l. hinc producit γένησις, forte ab antiqua forma γένω, γενάω (cf. Heyne ad Apollodor. p. 17.) vel pro γέννησις, quae voces et ſenſu et ipſa re commiſcentur. Cf. infra ad p. 436. f.

6) Venet. Θυσίας, uti Ὑρία varie corruptum in auctoribus notatur. Cf. Euſtathius c. l. et Stephanus h. v. ex Strabone. Nam ex θ' Ὑρίην in Homero Il. 2, 496. quidam etiam conflatis vocibus commenti ſunt Θυρίην urbem, uti notat Euſtathius et exemplo probare videtur Plutarchus de exſilio p. 377. (Vol. 8. ed. Lipſ.) ubi quidem Θυρίας emendant Holſten. ad Stephan. p. 337. et Staveren. in miſcell. obſerv. Vol. 10. p. 100. et ad Hygin. poet. aſtron. 2, 34. In Ὑρίην terminatio Ionica hic valet, quia Homerum preſſius reſpicit.

ipſa quoque Tanagraeorum nunc, olim Thebanorum. Ibi, ut fabulae perhibent, Hyrieus fuit, Orionque eſt editus, eo modo, quem in dithyrambis Pindarus deſcribit; propinqua eſt Aulidi. Nonnulli Hyſias Hyriam aiunt dici, Paraſopiae regionis, ſitam ſub Cithaerone, in mediterraneo prope Erythras, coloniam Hyrien-

μεσογαία, [7] ἄποικον Ὑριέων, κτίσμα δὲ Νυκτέως, Boeotia
τοῦ [8] Ἀντιόπης πατρός. Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ Ἀργείᾳ [9] Ὑσιαὶ, οἱ δ' ἐξ αὐτῆς Ὑσιᾶται λέγονται. Τῶν δ' Ἐρυθρῶν τούτων ἄποικοι αἱ ἐν [10] Ἰωνίᾳ Ἐρυθραί. Καὶ ὁ [11] Ἑλεὼν δὲ, κώμη Ταναγρικὴ, ἀπὸ τῶν [12] ἑλῶν ὠνομασμένη.

§. 13.

7) Aldus, Hopper. ἄποικοι.

8) Casaubonn. Ἀντιόχου, Moscov. Ἀντίοπος. Sed Ἀντιόπης sedet in reliquis, quibus accedit Stephanus s. v. Ὑρία et Ὑσία. Guarinus vertit: *Eam Antiope pater Picteus aedificavit*; quem quidem innuit Hartung. in locis memorabil. 2, 2, 8. (in Gruteri thes. crit. Tom. a. p. 671.) et ex Stephano emendat. Et Antiope et Nycteus in hoc nexu vere et recte dicuntur. Cf. Pausan. 2, 6, 2. et quae contulit Heyne ad Apollodor. p. 585. aliique memorati a Munckero et Stavereno ad Hygini fab. 7. p. 28. sq.

9) Mosc. Ὑσίαι, uti lib. 8. p. 376. et hic paullo antea Casaubonus, qui tamen in priori loco et nunc recte scripsit Ὑσιαί. Cf. ad libr. 8. p. 376. Uti enim Θεσπία et Θεσπιαὶ, Κυπαρισσία et Κυπαρισσιαὶ et similia dicuntur, ita etiam prodire debet Ὑσία et Ὑσιαί. Vid. Sylburg. ad Pausan. 4, 33. p. m. 363. 8, 44. p. 690. 9, 1. p. 712.

10) Casaubb. Paris. Moscov. Ἰωνίᾳ. Eustathius ad Homer. Il. 2, 499. p. m. 202. hinc refert αἱ Ἰωνικαὶ, explicationis modo. Reliqui, quod vulgo fertur, ostentant. Recensuit et hanc formam Stephanus sub v. Ἰωνία, etsi de incolis, cum hic χώρα subintelligi debeat.

11) Paris. Moscov. Vatic. (hic etiam in sequ. pro ἑλῶν) Ald. Hopper. Ἀλλέων. Reliqui Ἑλεὼν, quod habent ceteri cum Guarino et Eustathio ad Homer. Il. 2, 500. p. m. 202. ubi Strabonem reddit. Reposuerat iam Xylander.

12) Ita libri cum Eustathio c. l. et inde a Xylandro editiones,

Hyriensium, conditam a Nycteo Antiopae patre. Sunt et in Argia Hysiae, cuius incolae Hysiatae dicuntur. Erythrarum autem Boeotiae colonia est Erythrae Ioniae urbs. Est et Heleon pagus Tanagricus, a paludibus nominatus.

§. 13.

Boeotia.

§. 13.

Μετὰ δὲ Σαλγανέα Ἀνθηδὼν πόλις λιμένα ἔχουσα, ἐσχάτη τῆς [1] Βοιωτικῆς παραλίας τῆς πρὸς [2] Εὔβοιαν· καθάπερ καὶ ὁ ποιητὴς εἴρηκεν·

p. 405. Ἀνθηδόνα τ' [3] ἐσχατόωσαν.

Εἰσὶ μέν τοι ἔτι [4] καὶ προϊόντι μικρὸν πολίχναι δύο τῶν Βοιωτῶν, Λάρυμνά τε, παρ' ἣν ὁ [5] Κηφισσὸς ἐκδίδωσι, καὶ ἔτι ἐπέκεινα [6] Ἁλαὶ ὁμώνυμοι τοῖς Ἀττι-

nes, ante quem vitiose vulgatum erat ἐλαιῶν. Tantum in Vatic. est Αἰολέων. Tum Gem. Pletho ὠνομασθεῖσα.

1) Parif. Mofcov. Βοιωτιακῆς, ut faepe alibi.

2) Cafaubonn. Mofcov. Gem. Pletho, Euftathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. Εὐβοίᾳ. Ita paffim alibi uterque cafus in hac ftructura verfatur. Cf. ad lib. 8. p. 346. in. et infra ad p. 436. in. Poteft enim faepe in utramque partem explicari, ut fit *verfus* et *iuxta*.

3) Sic omnes libri confulti cum Homericis Il. 2, 508. Stephanus tamen h. v. refert ἐσχατόεσσαν, ad quem vid. Berkelius p. 132. Vulgata forma fatis nota et Homero frequentata.

4) Particulam omifit Mofcov.

5) Mofcov. fimplici σ, quod tamen geminare cum aliis Mss. folent auctores.

6) Libri omnes ἄλλαι, unde Cafaubonus fufpicabatur, deeffe hic nomen alterius τῶν δύο πολιχνῶν. Sagacius aliud vitium hic latere odoratus eft Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p. 316. reperitque, non folum nihil deeffe, fed adeo abundare. Expulfo enim altero λ commode hinc eruit Ἁλαι, ad quod oppiduli nomen Strabo ipfe videtur deduxiffe, fi fequentia

§. 13.

Poft Salganeum Anthedon urbs eft portum habens, ultima in Boeotico, quod Euboeae oppofitum eft, litore: quod et Homerus expreffit, extremae epitheto eam ornans. Tum paululum quidem progrediens ad oppidula duo pervenies Boeotica, Larymnam, ad quam funt oftia Cephiffi, et Halas, eodem, quo curiae

Ἀττικοῖς δήμοις. Κατὰ δὲ τὴν παραλίαν ταύτην κεῖσθαί φασιν Αἰγὰς τὰς ἐν Εὐβοίᾳ, ἐν αἷς τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ἱερὸν τοῦ [7] Αἰγαίου· ἐμνήσθημεν δ' αὐτῶ καὶ πρότερον. Δίαρμα δ' ἐστὶν ἀπὸ μὲν τῆς Ἀνθηδόνος εἰς Αἰγὰς ἑκατὸν εἴκοσι στάδιοι· [8] ἀπὸ δὲ τῶν ἄλλων τόπων πολὺ ἐλάττους· κεῖται δ' ἐπὶ ὄρους ὑψηλοῦ τὸ ἱερόν· ἦν δέ ποτε καὶ πόλις. Ἐγγὺς δὲ τῶν Boeotia.

tia compares cum iis, quae supra p. 398. commemoravit. Idem senserunt etiam Holstenius ad Stephanum p. 23. et Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 567. Accedunt, quae idem confirment, aliorum auctorum testimonia. Ita enim Boeoticae Halae occurrunt in Pausania 9, 24. extr. Plutarcho in Sulla cap. 26. et in ipso Strabone infra p. 425. in. ubi situs simul indicatur, etsi in utroque posteriorum corrupte, in illo Ἀλαίας, in hoc iterum ἄλλαις. Ceterum ita Gem. Pletho hunc locum exhibet: καὶ ἔτι ἐπέκεινα ἄλλαι, ὁμωνύμως τῷ Ἀττικῷ δήμῳ, ἀφ' ἧς οἱ ἐνοικοῦντες Ἀλλαῖοι. Κατὰ δὲ — Emicat hinc corruptionis caussa, quae et detruncasse narrationem videtur. Non enim adpensa verba aliena sunt a Strabonis more, qui lubenter solet diversa locorum cognominum gentilia notare, veluti lib. 8. p. 388. in. Legitur etiam illud gentile in Plutarchi loco indicato, cum Stephanus unum Ἀλεύς memoret, etsi et hoc corrupte. Cf. Spanhem. ad Callimach. in Dian. v. 173. et supra ad p. 398.

7) Moscov. Αἰγέυ, ut Aldus et Hopperus.

8) Hic locus in quibusdam libris mancus exstat. Casaubonn. ἀπὸ δὲ . . . . . . τῶν. Verba ἀπὸ δὲ — ἐλάττους Gem. Pletho minime agnoscit, nec magis Venetus, in quo tamen prior pars ἀπὸ δὲ remansit.

curiae Atticae, nomine. Ex adverso autem huius orae sitas aiunt Aegas Euboicas, ubi Neptuni Aegaei templum est: harum supra quoque facta est a nobis mentio. Eo traiectus est ab Anthedone stadiorum cxx. aliunde multo minor: templum in monte situm est sublimi: adfuit olim etiam urbs. Aegis vicinae

Boeotia. τῶν [9] Αἰγῶν καὶ αἱ [10] Ὀρόβιαι. Ἐν δὲ τῇ Ἀνθηδονία Μεσσάπιον ὄρος ἐστὶν, ἀπὸ Μεσσάπου, [11] ὃς, εἰς τὴν Ἰαπυγίαν ἐλθὼν, Μεσσαπίαν τὴν χώραν ἐκάλεσεν. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ περὶ τὸν Γλαῦκον μυθεύεται τὸν Ἀνθηδόνιον, ὅν φασιν εἰς κῆτος μεταβαλεῖν.

§. 14.

Πλησίον δ' ἐστὶν Ἀνθηδόνος ἱεροπρεπὴς τόπος τῆς [1] Βοιωτίας, ἴχνη πόλεως ἔχων, ὁ καλούμενος Ἴσος, [2] συστέλλοντι τὴν πρώτην συλλαβήν. Οἴονται δέ τινες δεῖν γράφειν·

[3] Ἴσον

9) Parif. Mofc. hoc nomen relicto fpatio vacuo omiferunt; in hoc tamen manus recentior fubplevit.

10) Parif. Mofcov. Ald. Hopper. Ὀρόβαι. Ὀρόβιαι primus dedit Xylander ex epitome p. 125. Hudf. et ipfo Strabone lib. 10. p. 445. quod calculo addito comprobavit Cafaubonus. At haefit Berkelius ad Stephanum p. 469. qui certe lib. 10. malit Ὠρωρείας vel Ὠρωπίας, ad quem locum ablego. Cf. interim Thucyd. 3, 89. ex quo vulgata lectio firmatur. Quo vero loco accepi accentum, eo reliqui, etfi dubia manu. Ceterum verba: Ἐγγὺς δὲ τῶν — Ὀρόβιαι a Veneto exfulant.

11) Venet. ὃν εἰς τήν.

1) Excidit in Veneto.

2) Pendet. An, fi quis priorem fyllabam corripiat, ut ad λε-

nae fuerunt etiam Orobiae. In Anthedonia regione eft etiam Meffapius mons, a Meffapo dictus, qui, cum Iapygiam veniffet, nomen regioni Meffapiae indidit. Ad haec loca etiam fabula refertur Glauci Anthedonii, quem in cetum fuiffe transformatum perhibent.

§. 14.

Prope Anthedonem locus eft Boeotiae venerando adfpectu, veftigia urbis continens, qui Ifus appellatur, correpta priore fyllaba. Sunt, qui apud Homerum fic putent fcribendum:

Atqui

[3] Ἶσόν τε ζαθέην, Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν· Boeotia.
[4] ἐκτείνοντες τὴν πρώτην συλλαβὴν ποιητικῶς διὰ τὸ μέτρον, ἀντὶ τοῦ

[5] Νίσαν τε ζαθέην —

Ἡ γὰρ Νίσα οὐδαμοῦ φαίνεται τῆς Βοιωτίας, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος [6] ἐν τοῖς περὶ νεῶν· [7] ὥστ' οὐκ ἂν

λεγόμενος referatur? Sed loquitur simpliciter de situ. Forte τι temere ex mutatione adhaesit τῷ συστέλλων. Ita quidem cepit etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. συστέλλει τὴν ἀρχῆσαν ὁ καλούμενος τόπος ἐκεῖ ἱεροπρεπής.

3) Paris. Moscov. Ἰσάν τε, ille etiam simul Ἰσόν τε, Ald. Hopper. Ἴσαν τε. Priorem lectionem (Ἰσόν τε) memorat etiam Eustathius, sed Villoisonii scholia ignorant. Forte ex praecedenti ν illa lectio in Homero Il. 2, 508. nata est.

4) Paris. ex correctione superscriptum ἀνεκτείνοντες.

5) Paris. Ἰσάν τε, uti antea Moscov. Νῖσαν τε, et sic Νῖσαν in sequ. de qua accentus inconstantia vid. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 549.

6) Casaubon. Ven. Gem. Pletho ἐν τῷ. Prius probat etiam Heyne ad fragmenta Apollodori p. 1112. Neque tamen, quod putat, ea emendatio Casaubono debetur, sed est constans editionum lectio. Ita vero producit etiam Strabo lib. 6. p. 254. lib. 14. p. 677. nisi velis in altera lectione subplere καταλόγῳ, uti quidem legitur vulgo lib. 1. p. 31. et in Stephano s. v. Τένεδος contracta brevitate.

7) Vulgo legitur: ὥστ' οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Νίσαν — nec diversa prodidisse videtur Gem. Pletho. In aliis Msstis alia mutantur, alia desunt. Venet. omittit verba ὥστ' οὐκ ἂν εἴη relicto spatio vacuo, uti mox Ἶσος πόλις. Tum vero pro vulgato Νίσαν Paris. dat Νῖσαν, ut antea Moscov. qui hic praefert

Atque Isum sacram positamque Anthedona fine.
Atque hi priorem in Isus syllabam poetica licentia producunt: quia nusquam in Boeotia invenitur Nisa, sicut docet Apollodorus in commentario de navibus. Itaque locum

Boeotia. ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος

fert Ἶσαν. Denique iidem cum Vatic. relicta lacuna habent πρὸς . . . δρῶνος. Vulgatam lectionem antea adpositam fundavit Aldus, adiuvante Guarino, qui lepide etiam vertit: *deducta a Dronis.* At quia sic male adfectam hanc narrationem luxamque vidissent esse viri eruditi, partemque eius insuper truncatam, vario eam studio reparare tentarunt. Xylander, etsi ingenue fatetur, locum a se emendari non potuisse, tamen, quid senserit, se in versione posuisse ait, quae quidem ita habet: *Itaque non locum habet; nisi Isum fortassis Nisae nomine expresserit. Fuit enim Nisa Megaridis urbs et alia in Boeotiam inde ducta colonia ab . . . . . drone.* Attamen ea aperte obpugnat nexum narrationis mentemque Strabonis. Qui enim Nisa alia in Boeotia Megaricae Nisae colonia, si nusquam in Boeotia fuit omnino Nisa? Quod cum sensisse videretur Palmerius, aliam viam in exercitt. ad auctor. Gr. p. 317. institit, qua locum sic restitueret: ὥστ᾽ οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη πλησίον Κιθαιρῶνος, ut sensus inde hic exsisteret: *Non potest, quin Isum ita dixerit; erat enim Isus urbs in Megarica inde habitata prope Cithaeronem.* Quam emendationem probat Salvinus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 550. Ita etiam sibi olim in mentem venisse scribit Politus ad Eustathium c. l. sed, quod ne sic quidem restitutum locum intellexisset, abiecisse; desiderari enim nomen eius, a quo ἀπῳκίσθη, quod male vertit Palmerius *habitata*, uti docent lexicographi veteres et auctorum exempla. Hinc vero ita emendat subpletque: ὥστ᾽ οὐκ ἂν εἴη, εἰ μὴ τὴν Ἶσον οὕτως εἴρηκεν· ἦν γὰρ ἡ Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη πρὸς τοῦ Μεγαρέως τοῦ Ποσειδῶνος, unde haec versio conficitur: *Nusquam enim Boeotiae Nisa conspicitur, ut docet Apollodorus in commentario de navibus. Quare esse ea non potest, nisi Isum ita appellaverit. Isus enim Megaridis civitas deducta inde et translata fuerat a Megareo Neptuni filio.* Forte, inquit, ex τηνισου

locum non habet, nisi Isum ita appellaverit. Fuit enim Isus

Ἶσος πόλις ἐν τῇ Μεγαρικῇ, ἐκεῖθεν ἀπῳκισμένη Boeotia.
. . . . δρῶνος· ἐκλέλειπται δὲ νῦν. Τινὲς δὲ γρά-
φουσι,

Κρεῦσάν τε ζαθέην,

τὴν νῦν Κρέουσαν δεχόμενοι, τὸ τῶν [8] Θεσπιῶν ἐπί-
νειον

τηνισον coniuncto factum est τὴν Νίσαν, in primis cum offenderentur feminino, cum paullo ante masculino usurpasset Strabo. At discrepant ὁ Ἶσος locus Boeotiae, non urbs, et ἡ Ἶσος ipsa antiqua olim regionis Megaricae urbs prope Anthedonem, postea translata in Boeotiam. Acuta est haec Politi emendatio, quam et in posteriori parte adiuvant aliquatenus codices quidam particula πρὸς, quod Politus ex versione tantum Guarini suspicatus erat. Megareum Neptuni filium facit etiam Pausanias 1, 39, 5. cum Hygino fab. 157. etsi diversa alios auctores tradidisse constat. Vid. interpretes ad Ovid. Metam. 10, 605. Staveren. ad Hygin. c. l. et Heyne ad Apollodor. 3, 15, 8. p. 882. sq. Prius recepi, quod et tacite comprobavit Heyne ad Apollodor. P. 3. p. 1112. cum et nexus persuadeat, nec codices renuant; posterius, cum dubium esse possit dubiumque in primis reddant codices, qui ex ruderibus servarunt ρῶνος, ut Paris. vel ἐρῶνος, ut alii, notandum modo duxi, etsi potius conditoris nomen excidisse putem cum Polito et Schlichthorstio in Geogr. Homeri p. 68. not. i. quam cum Palmerio notationem vicini loci.

8) Vulgo Θεσπείων. Venet Θεσπεείων, uti supra. Et sic pro Θεσπιέων codd. in Orphei Argon. v. 121. Paris. Moscov. Θεσπιέων, uti legit Eustathius ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. ubi hunc locum repetit, et Guarinus. Probat etiam Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 550. nisi quis maluerit Θεσπειῶν, ita ut Θεσπειαὶ ipsae significentur. Sed tum scribendum sit Θεσπιῶν, de quo diserte monuit Stephanus et ex eo, auctius quidem, Eustathius p. m. 201. f. 266. Cf. Beck. ad Pindar. T. 1.

Isus Megaridis urbs, deducta inde ab . . . . . drone: nunc desiit esse. Alii scribunt,

Et Creusam sacram,

Creusam intelligentes, quae etiamnum est navale Thespien-

Boeotia. νειον ἐν τῷ [9] Κρισσαίῳ κόλπῳ ἱδρυμένον. Ἄλλοι δὲ

Φηράς τε ζαθέας. —

Ἐστι δὲ τῆς [10] τετρακωμίας τῆς περὶ Τάναγραν, Ἑλεῶνος, [11] Ἅρματος, Μυκαλησσοῦ, Φηρῶν. Γράφουσι δὲ καὶ τοῦτο,

Νῦσάν τε ζαθέην. —

Κώμη

T. 1. p. 424. et hic infra p. 410. Tum ipse Strabo maiori codicum consensu urbium nomina voci ἐπίνειον solet adiicere, de quo supra lib. 9. p. 391. in. et fin. Denique adest codicum in hoc loco auctoritas et editionum Casaubono priorum exemplum. Θεσπιῶν igitur revocavi.

9) Simplici σ efferunt cum Aldo et Hoppero Paris. et Mosc. qui alibi fere in vulgata scriptura consentiunt. Et sic frequentius alii auctores, etsi quidam, ut Stephanus, simplici etiam utuntur. Vid. Holsten. ad Stephan. p. 174. et in primis Wassius ad Thucyd. 2, 69. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 558. Sic per σ simplex epitome p. 126. Huds. Casaubonus mire variat et promiscuo usu ponit. Duplex, quod hic dedit, retinui, uti et Κρίσσα urbs infra p. 418. scribitur. Venet. habet Κρίσα, uti p. 400. et 421. Κρισσοῦ pro Κρισσαίου vel Κρισσαῖον.

10) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 508. p. m. 205. quod et probat Schneiderus in Lex. Gr. h. v. Recte. Vulgo τετρακώμης, quod an hac terminatione dicatur, dubito, nec porro habet, quo referatur. Contra recte χιλιόκωμον πεδίον lib. 12. p. 561.

11) Prave Ἅρματι Aldus, Hopperus. Tum Venet. Μυκαλησσῶν. Sed vulgata forma satis usu est comprobata.

spiarum in sinu Crissaeo. Alii sic,

Et Pheras sacras —.

Sunt autem Pherae unus de quatuor Tanagricae pagis, quorum nomina Heleon, Harma, Mycalessus, Pherae. Sunt et qui scribant:

Et Nysam sacram. —

Est

Κώμη δ' ἐστὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἡ [12] Νῦσα. Ἡ μὲν οὖν παραλία τοιαύτη τις ἡ πρὸς Εὔβοιαν. Boeotia.

§. 15.

Τὰ δ' ἑξῆς ἐν τῇ μεσογαίᾳ πεδία ἐστὶ κοῖλα πάντοθεν ἐκ τῶν ἄλλων μερῶν ὄρεσι [1] περιεχόμενα, τοῖς Ἀττικοῖς μὲν πρὸς νότον, πρὸς [2] ἄρκτον δὲ τοῖς Φωκικοῖς· ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας ὁ Κιθαιρὼν λοξὸς ἐμπίπτει μικρὸν ὑπὲρ τῆς [3] Κρισσαίας θαλάττης, ἔχων τὴν ἀρχὴν συνεχῆ τοῖς Μεγαρικοῖς καὶ τοῖς Ἀττι-

12) Pro Νῦσα circumflexu ſignatum poſui, ut ratio conſtaret, quam tenuit Euſtathius c. l. et ante Caſaubonum Xylander, etſi Stephanus h. v. eius nominis urbes accentu acuto notari voluiſſe videatur. Certe hic in utraque ſede idem ſtare debet accentus. Vitioſe autem omnino Aldus et Hopper. emiſerunt Νίσαν, quod ex ſuperioribus diiudicatur.

1) Sic pro περικλειόμενα codices aliqui Caſaubonn. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. Gem. Pletho. Utrumque valere poteſt, alterutrum gloſſae debetur. Illud de montibus adfuit ſupra lib. 8. p. 374. f. de collibus redit infra p. 442. et ſic alibi. Sed et eodem uſu ſenſuque dicitur περιέχεσθαι, veluti de montibus lib. 11. p. 500. in. Vulgatam antea lectionem invexit Aldus. Cum igitur parum referat ad ſenſum, alterum dedi codicibus.

2) Moſcov. ἄρκτου reluctante nexu.

3) Pariſ. Moſcov. Κρισαίας, de quo paullo ante dictum eſt.

Eſt autem Nyſa Heliconis vicus. Atque ora quidem Boeotiae maritima, quae Euboeae opponitur, talis eſt.

§. 15.

Quae ſequuntur in continente, planities ſunt undecunque reliquis ſui partibus montibus circumdata, Atticis verſus auſtrum, Phocicis verſus ſeptentrionem: ab occaſu Cithaeron obliquus incidit paulum ſupra Criſſaeum mare, initium habens Atticis ac

Boeotia. Ἀττικοῖς ὄρεσιν· εἶτ' [4] ἐπιστρέφων εἰς τὰ πεδία,
p. 406. παυόμενος δὲ περὶ τὴν Θηβαίαν.

§. 16.

[1] Τῶν δὴ πεδίων τούτων τὰ μὲν λιμνάζει, ποταμῶν ἀναχεομένων εἰς αὐτά· τῶν δ' ἐμπιπτόντων, εἶτα ἐκρύσεις λαμβανόντων, τὰ μὲν ἀνέψυκται, τὰ δὲ καὶ γεωργεῖται παντοδαπῶς διὰ τὴν εὐκαρπίαν. Ὑπάντρου δὲ καὶ [2] σηραγγώδους οὔσης κατὰ [3] βάθους τῆς γῆς, σεισμοὶ γενόμενοι πολλάκις ἐξαίσιοι τοὺς μὲν ἔφραξαν τῶν πόρων, τοὺς δὲ ἀνέῳξαν· τοὺς μὲν μέχρι τῆς ἐπιφανείας, τοὺς δὲ [4] διὰ ὑπονόμων·

4) Sic cum Aldo et Hoppero Xylander. Irrepſit inde in editiones ἐπιστρέφον.

1) Moſc. Τῶν δέ, nota commiſtione. Poſt idem cum Pariſ. et Venet. τὰ δὲ ἀνέψυκται, unde in ſequ. τὰ δὲ omittunt. At vulgata Caſauboni bene habet, uti omnino ἀνέψυκται, quod pro ἐνέψυκται priorum editorum ex Msstis repoſuit Caſaubonus, convenientius eſt. Cf. §. 18. not. 12.

2) Ald. Hopper. male συραγγώδους.

3) Sic ex codicibus dedit Caſaubonus pro βάθος, quod ad Xylandrum ferebant editiones, uti fecit infra p. 419. etſi utrumque alibi occurrere non negat, nec aliter in ſequ. legitur. Videntur ipſi librarii dubii haeſiſſe. Cf. paullo poſt.

4) Διὰ non bene deeſt in Vatic. Pro eo in Pariſ. legitur δι' ὑπονόμων, ut alibi in his ſolet.

ac Megaricis montibus contiguum, deinde in campos ſeſe torquens, et ad Thebas deſinens.

§. 16.

Campi hi partim ſtagnant fluminibus in eos diffuſis: qui cum incidant, effluxusque etiam alicubi inveniant, aliae planities reſiccantur, aliae omnis generis culturam fructusque ferunt. Sed cum ſolum iſtud in profundo cavernoſum ſit, ſaepenumero terrae motus facti atroces meatuum alios obturaverunt, alios reſeraverunt, quosdam ipſa in ſuperficie, alios per cuni-

μεν· [5] συμβαίνει δὴ καὶ τοῖς ὕδασι, τοῖς μὲν δι' ὑπονόμων φέρεσθαι [6] τῶν ῥείθρων· τοῖς δ' ἐπιπολῆς, τοῖς τε λιμναίοις καὶ τοῖς ποταμίοις. Ἐγχωσθέντων δὲ κατὰ [7] βάθος τῶν πόρων, αὔξεσθαι [8] τὰς λίμνας συμβαίνει μέχρι τῶν οἰκουμένων τόπων, ὥστε καὶ πόλεις καταπίνεσθαι καὶ χώρας· ἀνοιχθέντων δὲ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλων, ἀνακαλύπτεσθαι, καὶ τοὺς αὐτοὺς τόπους ποτὲ μὲν πλεῖσθαι, ποτὲ δὲ πεζεύεσθαι, καὶ τὰς αὐτὰς πόλεις ποτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ποτὲ δὲ [9] ἄπωθεν κεῖσθαι. Boeotia.

5) Verba συμβαίνει — ὑπονόμων exciderunt in Parif. et Mofc. cuius caufa patet. At abeffe vix poffunt ad nexum continendum.

6) Sic Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. Venet. Gem. Pletho, quod cum ftructuram fenfumque expediat, recepi pro τὰ ῥεῖθρα, quod conditorem habet Aldum.

7) Venet. et hic βάθους.

8) Articulum excepi a Ven. et Mofcov. traditum.

9) Mofcov. cum Aldo hic et alibi ἄποθεν, ut in fequ. Scriptura huius vocis fluctuatur etiam in aliis auctoribus, uti docuit Bergler. ad Alciphr. epift. 1, 1. quare perinde utrumque habet Wefleling. ad Diodor. 2, 4. qui quidem o praetulit. Neque adeo eaedem fibi conftant hodie editiones, veluti Thucydidis, ubi 2, 81. legitur ἄποθεν, cum in aliis locis fcribatur ἄπωθεν, quod praeftare videtur, fi conferas, quae de his particulis expofuit Fifcher. ad Welleri Gramm. Gr. P. 3. p. 211. In Stra-

cuniculos: ita fit, ut aquae etiam aliae per occultos meatus labantur, aliae in fuperficie, tam lacuum quam fluviorum. Porro autem, meatibus in imo obftructis, evenit, ut paludes auctae ad habitata usque loca fefe proferant, ita fane, ut urbes quoque et regiones abforbeantur: rurfumque vel iisdem, vel aliis apertis, emergant: itaque eadem loca alias navigentur, alias pedeftri itinere pervadi poffint: et eaedem urbes alias ad paludem, alias procul ab eadem fitae vifantur.

Boeotia.

§. 17.

Διττῶς δὲ τοῦτο [1] δύναται· [2] ἢ γὰρ μενουσῶν ἀκινήτων τῶν πόλεων, ὅταν ἡ αὔξησις τῶν ὑδάτων ἥττων ᾖ τῆς ὑπερχύσεως διὰ [3] τὸ ὕψος τῶν οἰκήσεων· ἢ διὰ ἀπόστασιν καὶ διὰ ἀνοικισμὸν, ὅταν τῷ πλησιασμῷ κινδυνεύσαντες πολλάκις ἀπαλλαγὴν πορίσωνται τοῦ φόβου τὴν μετάληψιν τῶν χωρίων τῶν ἄπωθεν, ἢ τῶν ἐν ὕψει. Παρακολουθεῖ δὲ τοῖς οὕτως ἀνοικισθεῖσι τὸ τὴν αὐτὴν προσηγορίαν [4] φυλάττειν· ἐτύμως πρότερον λεγομένοις ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τοπι-

Strabone quidem libri etiam plerique hoc comprobant. Ceterum pro ἄπωθεν Gem. Pletho substituit ἐπὶ ξηροῦ, quae videtur esse luculentior ex oppositione explicatio. Vatic. τοτὲ μὲν ἐπὶ τῇ λίμνῃ, τοτὲ μὲν ἄπωθεν —. Cf. ad p. 423. et 441.

1) Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. γίνεται. Gem. Pletho δύναται γίνεσθαι, unde illa variatio exstitisse videtur. Est nempe breviloquentia, qualem praebent Latina *potest*, *solet*. Cf. de absoluto eius usu Hemsterhus. ad Luciani Somn. c. 2. et quae notantur in bibliotheca crit. Amstel. Vol. 2. P. 1. p. 47. Sic paullo post τοῦτο δυνατόν. Nolui igitur vulgatam lacessere.

2) Vatic. Parif. Moscov. καὶ γάρ.

3) Articulum abiecit Moscov.

4) Casaubonn. φυλάττουσι. Parif. Mosc. Ven. Gem. Pletho φυλάττουσιν. Nempe narrationis novam partem priori additam putarunt librarii. Recte in Vatic. vulgata servatur.

§. 17.

Hoc autem duobus evenire modis potest. Nam aut manent immotae urbes, quando aquarum incrementum tantum non est, ut inundet eas, positis edito loco aedificiis: aut deceditur, reficiunturque et denuo inhabitantur eae, quando incolae metu exundationis et periculi alio concedunt in remotiora aut sublimiora loca. Id vero consequens est, sic instauratas urbes pristinum servare nomen, etiam si id ductum antea fuerit a re aliqua, quam nunc qui-

τοπικῶς, [5] νῦν μὴ λέγεσθαι ἐτύμως. Πλαταιὰς γὰρ Boeotia.
[6] ἀπὸ τῆς πλάτης τῶν κωπῶν εἰρῆσθαι πιθανόν·

5) Ita pro evulgatis ab Aldo verbis, νῦν μηκέτ' ἔχουσιν ὡς πρότερον, quae et in Vat. sedisse videntur, Casaubonn. Venet. Gem. Pletho substituunt. Paris. Mosc. tantum servarunt νῦν μὴ, unde ad Πλαταιὰς vacuum sequitur spatium. Adparet haec verba librarios implicuisse, qui ad eandem omnia formam cogerent. Idem etiam in reddendo sensu expertus est Guarinus, qui sic vertit: *Sequitur illis hoc modo domicilia permutantibus, ut eadem conservent nomina, quae prius vere dicebantur. Interdum vero non habeant propter locorum casum.* Quidquid est, ἔχουσιν aegre locum habet, cum in consecutione argumentationis sit positum. Prius λεγομένοις pendet, ut superius ἀνοικισθεῖσι, a παρακολουθεῖ. Malui igitur, quod plerique advehunt codices, excipere, quam vulgatum propagare. Neque offendere debet, quod idem verbum repetit minus eleganter, cum talia, quasi rebus intentus unice, minus curet. Sic lib. 10. p. 453. in. βούλεται λέγειν — βουλόμενος, et plura huiuscemodi.

6) Palmerius in exercitt. ad auctorr. Gr. p. 317. nihil absurdius hoc etymo de urbe in mediterraneo longe a fluvio navigabili sita ferri potuisse autumat, meliusque dicturum fuisse Strabonem ἀπὸ τοῦ πλάτους τῶν τόπων addit. Sed quia hic error potius Strabonis, quam verborum recensus agitur, reiicere hoc melius visum est ad commentarium exegeticum. Cf. interim, quae contra monuit Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 539. Videtur Palmerius plane immemor superioris disputationis haec effudisse. Ad ipsam contextus formam propius pertinet, quod Eustathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. ex hoc loco refert: ἀπὸ τῆς διὰ τῶν πλατῶν κωπηλασίας. Sed explicationem ipse suam saepe solet subponere. Adparet hoc ex sequentibus p. m. 203, 44. ubi iisdem verbis, quae in nostris libris feruntur, locum adposuit.

quidem ibi non invenias. Etenim probabile est, dictas fuisse Plataeas a remorum palma seu latitudine, quae est Graecis πλάτη, ac Pla-

Boeotia. καὶ Πλαταιέας τοὺς ἀπὸ κωπηλασίας ζῶντας· ἀλλὰ νῦν, [7] ἄπωθεν τῆς λίμνης οἰκοῦντες, οὐκέτ' ἂν προσαγορεύοιντο ἐτύμως. Ἕλος τε καὶ [8] Ἑλεὼν καὶ [9] Εἰλέσιον ἐκλήθη διὰ τὸ ἐπὶ τοῖς ἕλεσιν ἱδρύσθαι· νῦν δὲ οὐχ' ὁμοίως ἔχει [10] ταῦτα, ἢ ἀνοικισθέντα, ἢ τῆς λίμνης ἐπιπολὺ ταπεινωθείσης, διὰ τὰς ὕστερον γενομένας ἐκρύσεις· καὶ γὰρ τοῦτο δυνατόν.

§. 18.

Δηλοῖ δὲ καὶ ὁ Κηφισσὸς τοῦτο μάλιστα, τὴν Κωπαΐ-

7) Mosc. ἄποθεν, de quo supra.

8) Moscov. Ἑλεῶν, ut epitome p. 125. Hudf. At Ἑλεὼν recte habet, nec aliter legit Eustathius ad Homer. Il. 2, 500. p. m. 202.

9) Sic Casaubonn. edd. et Amstelod. quo spiritus signo imposito servatur etymologiae ratio, quae perit in Xylandri editione et Eustathio c. l. in quibus scribitur Εἰλέσιον. Neque enim huc valet transitus ab ε in ει, uti dicitur ἕνεκα et εἵνεκα. Ald. Hopper. vitiose Εἰλεύσιον.

10) Vulgo τὰ πάντα, ἢ ἀνοικισθέντων. Venet. Moscov. excusso articulo πάντα. Optime vero totum hunc locum concinnasse sic videtur Gem. Pletho: ἔχει ταῦτα, ἢ ἀνοικισθέντα, ἢ τῆς —. Quae reponere non dubitavi. Durius enim subiicitur: τῶν ἀνοικισθέντων, vel non sine conversionibus emollitur.

Plataeenses appellatos, qui remigio victum quaererent, quod nomen nunc in eos proprie non competit, cum procul a palude habitent. Helos quoque, Heleon et Hilesion dicta fuere, quae prope lacus sitae essent: quae quidem nunc non ita habent, vel quod de integro condita sunt, vel quia postea temporis aqua defluente lacus admodum subsederit.

§. 18.

Atque hoc quidem fieri potuisse, cum primis ostendit Cephissus amnis Copai-

Κωπαΐδα λίμνην πληρῶν. ¹Αὐξομένης γὰρ αὐτῆς, ὥστε κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κώπας, (²ἃς ὅ, τε ποιητὴς ὀνομάζει, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἡ λίμνη τὴν ἐπωνυμίαν εἴληφε·) χάσμα, ³[δὲ] γενηθὲν πρὸς τῇ λίμνῃ πλησίον τῶν Κωπῶν, ἀνέῳξεν ὑπὸ γῆς ῥεῖθρον, ὅσον τριάκοντα σταδίων, καὶ ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέῤῥηξεν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν κατὰ Λάρυμναν τῆς Boeotia.

 Λοκρί-

1) Τὸ γὰρ deleri vult Caſaubonus et cum ſuperioribus iungi. Sed parum inde ad nexum continendum et ſtructuram ſervandam profici puto. Tuentur etiam illam particulam omnes libri, nec ea offendit, dummodo cum ſequentibus apte componas et verba ἃς ὅ, τε ποιητὴς — εἴληφε, quod feci, et antea iam Penzelium feciſſe vidi, parentheſi includas. Atque hac conſecutione intellexit haec verba Euſtathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. etſi immutata ſic reddit: ἧς αὐξομένης (quod perinde valet) ὡς κινδυνεύειν καταποθῆναι τὰς Κωπαεῖς ἀνοιχθὲν χάσμα ἐδέξατο τὸν ποταμόν· εἶτα ἐξέῤῥηξεν αὐτὸν ἀλλαχοῦ. Gem. Pletho ſic habet: Αὐξομένης γὰρ αὐτῆς, ὥστε καὶ καταποθῆναι κινδυνεύειν τὰς Κώπας.

2) Vulgo ὅ, τε. Scribe τὰς Κώπας, ἃς ὅ, τε. Voculae ἃς omiſſio miras tenebras huic loco offuderat. *Caſaubonus.* Egregie hanc Caſauboni emendationem adiuvat Gem. Pletho, qui diſerte ita ſcribit; tantum οὕτως ante ὀνομάζει interponit. Τὸ Κώπας abſorpſit ſubſequens ἃς, qualia ſaepe obiiciuntur.

3) Malim δὲ cum Veneto delere. Eſt enim in apodoſi. Incluſi tamen uncis. Poſt Parif. Moſc. prave γενηθείς.

Copaidem implens paludem: quae quidem cum adeo aquis fuiſſet aucta, ut periculum eſſet, ne Copae (quas ita poëta nominat, et a quibus ipſa palus nomen traxit) ſubmergerentur, non procul a Copis hiatus terrae factus amni alveum aperuit ſubterraneum, eumque ad XXX usque ſtadia producens, in ſuperficiem erumpere ſinit apud Larymnam Locri-

Boeotia. Λοκρίδος, τὴν ἄνω (καὶ γὰρ ἑτέρα ἐςίν, [4] ἧς εἴπομεν, ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἡ Βοιωτικὴ, ἣ προσέθεσαν Ῥωμαῖοι
p. 407. τὴν ἄνω.) Καλεῖται δ' ὁ τόπος [5] Ἀγχόη· ἔςι [6] δὲ καὶ λίμνη ὁμώνυμος· ἐντεῦθεν δ' ἤδη ὁ Κηφισσὸς ἐκδίδωσιν ἐπὶ τὴν [7] θάλατταν. Τότε μὲν οὖν [8] παυσαμένης τῆς πλημμυρίδος, παῦλα καὶ τοῦ κινδύνου τοῖς παροικοῦσιν ὑπῆρξε, [9] πλὴν τῶν ἤδη καταποθεισῶν πόλεων. Πάλιν δ' ἐγχουμένων τῶν πόρων, ὁ [10] μεταλλευτὴς — Κράτης, ἀνὴρ Χαλκιδεὺς, [11] ἀνα-

4) Pro verbis εἴπομεν — θαλάσσῃ Parif. et Mofcov. lacunam relinquunt 6 fere fyllabarum, unde haec leguntur: μεν (quod in Mofc. evanuit) Βοιωτικὴ ἐπὶ θαλάσσῃ, (Mofc. ex more θαλάττῃ) ἣ προσέθεσαν —. Venet. ἐςὶ Βοιωτικὴ ἐπὶ τῇ θαλάττῃ.

5) Elapfo γ Parif. Ἀχόη.

6) Medic. Venet. Guarinus interponunt καὶ, et fic cum alio incremento Gem. Pletho ἔςι δ' αὐτοῦ καὶ λίμνη. Prius recepi, cum ad diftinctam valeat perfpicuitatem. A Plinio enim 4, 12. f. 7. *Anchoa*, uti ex codicum indiciis pro *Anichia* repofuit Harduinus, et iam olim voluerat Herm. Barbarus, oppidum vocatur, a quo lacum hic feparat Strabo.

7) Mofcov. praeter morem folitum hic θάλασσαν.

8) Gem. Pletho παυσαμένης οὖν τότε.

9) Verba πλὴν τῶν — πόλεων defunt in Ven.

10) Vulgatum adhuc obverfabatur μεταλλεὺς τῆς κρήτης, in qua lectione pertinaciter haerent codices. At fenfu ea eft caffa, quem nec interpretes inferre potuerunt. Guarinus: *metallorum crete fcrutato Chalcidenfis homo obftrufa purgans.* Heres-

Locridis, quae fuperior dicitur (alia enim eft Boeotica Larymna, de qua diximus, ad mare fita: ideoque Romani fuperiorem adpofuerunt.) Loco nomen eft Anchoë; eodemque nomine lacus; ibique demum Cephiffus in mare exit. Tunc itaque eluvie definente, accolae etiam periculo funt liberati, demtis iis urbibus, quae iam erant abforptae. Cum autem meatus denuo obftruerentur, Crates, vir Chalcidenfis, metallorum effoffor,

[11] ἀνακαθαίρων τὰ ἐμφράγματα ἐπαύσατο, στασιασάντων τῶν Βοιωτῶν· καίπερ, ὡς αὐτὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀλέξανδρον ἐπιστολῇ φησιν, [12] ἀνεψυγμένων ἤδη πολλῶν, ἐν οἷς οἱ μὲν τὸν Ὀρχομενὸν οἰκεῖσθαι τὸν ἀρχαῖον ὑπο- Boeotia.

Heresbachius: *metallorum Cretae scrutator.* Xylander: *vir Chalcidensis, qui cretam effodiebat.* Inde Casaubonus docte et copiose de vera lectione quaesivit, atque haec extudit: ὁ μεταλλευτὴς Γόργος ἀνὴρ Χαλκιδεύς, adscito in auxilium loco Strabonis lib. 15. p. 700. in. ubi Γόργος ὁ μεταλλευτὴς commemoratur, quem comitem expeditionum adiunctum habuit Alexander. At cum sagaciter prioris partis corruptionem sanaverit, tum vero posterioris emendatio longius a librorum vestigiis recedit. Nec usquam legitur, Gorgum hic commoratum illi labori operam navasse. Felicissime igitur minimaque facta immutatione versavit alteram partem Freretus in Memoires des inscr. — de Paris Tom. 23. p. 142. obportune adiutus a Stephano, qui s. v. Ἀθῆναι narrat, hanc urbem, quam et noster memorat postea, ex Copaide lacu, a quo obruta antea latebat, emersisse, cum *Crates* ducta fossa aquam derivasset; unde pro κρήτης restituit Κράτης. Quam certissimam emendationem, quae ultro se obiiciat, recipere minime dubitavi. Penzelius reddidit coniecturam Casauboni, etsi ne sic quidem loci sensum se adsequi posse fatetur. Nempe luxata haec remanent, cum in praecedentibus verbum desideretur, quo illud opus inchoasse et egisse dicatur, quod postea impeditus Boeotica seditione abiecit. Optimum fuerit ex Stephano, qui haec respexisse videtur, inserere, certe intelligere διετάφρευσεν, ἀλλ' ἀνακαθαίρων etc. Hinc vero etiam ταφρώρυχος Crates ille vocatur a Diogene Laertio 4, 23. et Ἀλεξάνδρῳ συνὼν dicitur, quae sequentia simul declarant, ut in Gorgo subsistere necesse non sit.

11) Sic Casaubonn. Vatic. quod tamquam usitatius praetuli pro ἀνακαθαίρειν. Utrumque simul exhibet Paris.

12) Venet. ἐνεψυγμένων, uti edd. supra §. 16.

fossor, desiit repurgare obstructiones, quia Boeotis seditio inciderat: quanquam, ut ipse in epistola ad Alexandrum scribit, multa iam resiccata essent loca. Hic nonnulli situm fuisse putant antiquum Orchomenum: alii Eleu-

Boeotia. ὑπελάμβανον· οἱ δ' Ἐλευσῖνα καὶ [13] Ἀθήνας παρὰ τὸν Τρίτωνα ποταμόν· λέγεται δὲ [14] καὶ κατὰ Κέκροπα, ἡνίκα τῆς Βοιωτίας ὑπῆρξε, καλουμένης τότε Ὠγυγίας· ἀφανισθῆναι δὲ ταύτας ἐπικλυσθείσας ὕστερον. Γενέσθαι δέ φασι καὶ κατὰ Ὀρχομενὸν χάσμα, καὶ δέξασθαι τὸν Μέλανα ποταμὸν τὸν ῥέοντα διὰ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ ποιοῦντα ἐνταῦθα τὸ ἕλος τὸ φύον τὸν αὐλητικὸν κάλαμον. Ἀλλ' οὗτος ἠφάνισται [15] τελέως· εἴτε τοῦ χάσματος [16] διαχέαντος αὐτὸν εἰς ἀδήλους πόρους, εἴτε τῶν περὶ Ἁλίαρτον ἑλῶν καὶ λιμνῶν προσαναλισκόντων αὐτόν, ἀφ' ὧν ποιήεντα καλεῖ τὸν τόπον ὁ ποιητής·

καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον

[17] λέγων.

§. 19.

13) Verba Ἀθήνας — καὶ κατὰ desunt in Ven.

14) Parif. Mofcov. omittunt δὲ κατά. Sic Vatic. λεγε . . . . . Κέκροπα. Pro Κέκροπα Venet. ἀκέκροπα. Nempe adhaefit α ex praecedenti κατὰ, cuius ultima haec particula tantum in Ven. remanferat.

15) Euftathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. refert τελέως, poft Ἁλιαρτίων ἑλῶν.

16) Venet. διαχέοντος, cuius lectionis veftigia etiam adparent in Parif.

17) Cafaubonn. λέγει, quia καὶ ad Strabonem, non ad Homeri locum retulerunt. Ven. totum locum fic exhibet: ἀφ' ὧν ποιήενθ' Ἁλίαρτον ὁ ποιητὴς λέγει, concinniori brevitate.

Eleufinem et Athenas ad Tritonem fluvium, aetate Cecropis, cum is Boeotiae praeeffet, tunc Ogygiae dictae. Sed has aiunt urbes deinde diluvio abolitas. Ferunt etiam apud Orchomenum terram hiatu diductam recepiffe Melanem fluvium, qui per agrum Haliartium fluens, paludem ibi facit, quae calamum tibiis aptum producit. Caeterum is fluvius omnino periit, five eum hiatus in meatus diffudit obfcuros, five lacus eum et paludes circa Haliartum abfumferunt, ob quas herbofum Haliartum Homerus appellat.

§. 19.

§. 19. Boeotia.

Οὗτοι μὲν ἐκ τῶν Φωκικῶν ὀρῶν οἱ ποταμοὶ καταφέρονται, ὧν ὁ Κηφισσὸς ἐκ Λιλαίας, Φωκικῆς πόλεως, τὴν ἀρχὴν [1] λαμβάνει, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν·

Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ἔπι Κηφισσοῖο.

Δι' Ἐλατείας δὲ ῥυεὶς, μεγίστης τῶν ἐν Φωκεῦσι πόλεων, καὶ διὰ [2] Παραποταμίων καὶ [3] Φανοτέων, ὁμοίως Φωκικῶν πολισμάτων, εἰς Χαιρώνειαν τῆς Βοιωτίας πρόεισιν· εἶτα διὰ τῆς Ὀρχομενίας καὶ τῆς Κορωνιακῆς εἰς τὴν Κωπαΐδα λίμνην [4] ἐξίησι· καὶ

1) Moscov. λαμβάνων. Utraque lectio bona, alteram tamen malunt reliqui. Minus tamen bene idem in versu Homerico ἔχων.

2) Divise scribunt Ald. et Hopper. παρὰ ποταμίαν, minus recte.

3) Paris. Φανητέων, ut etiam legitur in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Guarinus etiam vertit *Phaneteos*. Sed altera forma probatur ex aliis auctoribus, Polybio, Stephano et nostro infra p. 423. quibuscum consentit Eustathius ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 208.

4) Sic ex Paris. Mosc. Aldo et Hoppero reposui pro ἐξίεισι, uti infra p. 438. Xylander operarum vitio habet ἐξίοσι, et pro ἐξίεισι, quod voluit Casaubonus in ed. 1. post male prodiit ἐξήεισι. Poterat legi ἔξεισι, uti proxime antea πρόεισι· sed alterum

§. 19.

Hi fluvii e montibus promanant Phocicis, interque eos Cephissus e Lilaea oritur Phocica urbe, quod et Homerus notavit:

Quique Lilaean habent Cephissi fontibus aptam.

Is per Elateam fluens, Phocicarum urbium maximam, ac per Parapotamios et Phanoteos, ipsa quoque Phocidis oppida, ad Chaeroneam Boeotiae pergit: deinde per agrum Orchomeni et Coroneae in Copaidem exit lacum. Per-

Boeotia. καὶ ὁ [5] Περμησσὸς δὲ καὶ ὁ [6] Ὀλμειὸς, ἐκ τοῦ Ἑλικῶνος συμβάλλοντες ἀλλήλοις, εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπίπτουσι λίμνην τὴν Κωπαΐδα [7] τοῦ Ἁλιάρτου πλησίον· [8] καὶ τὰ τούτου δὲ ῥεύματα εἰς αὐτὴν ἐμβάλλει.

terum malunt libri. Recte. Nam hoc verbum ita saepe de fluviorum exitu absolute dicitur, subintellectis vocibus ἑαυτοὺς, τὰ ῥεῖθρα, τὸ ὕδωρ, quae et additae leguntur. Eodem modo occurrunt ἐκδιδόναι, ἐκβάλλειν et cognata. Utriusque usus exemplum habes in Dionysio Perieg. v. 735 et 783.

5) Mosc. Περμισσός. Sed et Latinis, ut Virgilio eclog. 6, 64. dicitur *Permessus*. Huius aliarumque variationum exempla obvia sistunt Gronov. et Oberlin. ad Vibium Sequ. p. m. 161. sq.

6) Ita libri omnes et scripti et editi. Quare erravit aliquatenus Berkelius ad Stephan. p. 610. qui scribit, sine diphthongo Strabonem dedisse, quando hunc locum innuit. At infra p. 411. ἡ Ὄλμιος vulgo legitur, et sic per ι urbem Boeotiae, sine dubio adiacentem, scribit Stephanus, certe librariis ita volentibus, cum literarum series usitatam etiam formam admittat.

7) Sic constanter libri. Attamen infra p. 411. feminino genere profertur, quod et unice in nostro agnoscit Eustathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. Possis tamen in altero loco Strabonis ex sensu intelligere πόλις. In nomine Πύλος ita variari notatum est ad lib. 8. p. 348. Sic ὁ et ἡ Κόρινθος supra, ὁ et ἡ Ἅλος infra p. 433. Cf. Eustath. ad Homer. c. l.

8) Voces καὶ τὰ τούτου spatio vacuo rependuntur in Paris. et Mosc. Xylander aliquid hic deesse suspicatur, ad fluminis cuiusdam descriptionem pertinens. Casaubonus, si nihil desit, sensum esse putat, ea quoque flumina, quae Haliartum praeterlabantur, in Copaidem incidere. Cum alia minime adferant codices, his adquiescendum est, nisi ad remotius etiam, τοῦ Ἑλικῶνος, referre malis. In Veneto omnino absunt verba καὶ τὰ — ἐμβάλλει.

Permessus quoque et Olmeius fluvii ex Helicone confluentes in eandem Copaidem paludem prope Haliartum incidunt. . . . . Sed et huius aquae eodem incidunt.

βάλλει. Ἔστι μὲν οὖν μεγάλη, τὴν περίμετρον ἔχουσα Boeotia. ὀγδοήκοντα καὶ τριακοσίων σταδίων· αἱ δὲ ἐκρύσεις οὐδαμοῦ φαίνονται, πλὴν τοῦ δεχομένου τὸν [9] Κηφισσὸν χάσματος καὶ τῶν ἑλῶν.

§. 20.

[1] Μεταξὺ κειμένων λειμώνων, ἐστὶν ἥ τε Τριφυλία, καὶ ἡ Κωπαΐς· μέμνηται καὶ Ὅμηρος·

Ὅς

9) Aldus Κιφισσόν. Cf. ut hic omnino moneam, de varia scriptura, quae contulerunt Heinsius et Burmannus ad Ovid. Metamorph. 3, 343. Aliqui per σ simplex efferunt, quod suadere videtur Κηφισία p. 397. At duplex libri volunt et Homeri exemplum praevium.

1) Totus locus misere est affectus; quae sit tamen summa, facile ex sequentibus apparet. Esse in Boeotia, non procul a Copaide lacu alium lacum, qui a proximo loco λίμνη Ὑλικὴ appelletur, de qua fecerit Homerus mentionem Iliados rhapsodia quinta; [v. 708.] quo in loco Cephissidem lacum debere nos interpretari ait non Copaidem, quem tamen postea docebit Cephissidem vocari, sed τὴν Ὑλικὴν λίμνην. *Casaubonus.* In Msstis, prout vulgo editiones locum exhibent, quae diversa aut mutata, aut truncata inveniuntur, haec sunt: Casaubb. Vatic. Moscov. τῶν ἑλῶν . . . . . κειμένων. Paris. καὶ τῶν ἑλῶν καὶ τῶν λιμ.ῶν κειμένων. Venet. pro verbis καὶ τῶν ἑλῶν — μέμνηται καὶ Ὅμηρος ceteris omissis dat ὅτι Ὅμηρος ποιήσας, quod ultimum verbum etiam subiungit Mediceus. Totum locum contractiorem ita producit Gem. Pletho: χάσματος· Ὅμηρος δὲ ποιήσας, ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε, λίμνην οὐ τὴν Κωπαΐδα λέγει, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ὑλικὴν, προσαγορευομένην ἀπὸ τῆς πλησίον πόλεως, ἣν καλοῦσιν Ὕλας. Guarinus vulgatam hodie lectio-

dunt. Est itaque locus magnus, ambitu CCCXXC stadiorum: exitus eius nusquam apparent, demto hiatu, qui Cephissum excipit, ac paludibus, quas prata interiacent.

§. 20.

Est autem Hylaea seu Hylica palus diversa a Copaide. Meminit Homerus:

Ille

Boeotia.[r] Ὅς ῥ' ἐν [2]Ὕλῃ ναίεσκε μέγα πλέτοιο μεμηλὼς,
Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι.

Οὐ γὰρ λίμνην τὴν Κωπαΐδα [3]βούλεται λέγειν, ὡς οἴονταί τινες, ἀλλὰ τὴν Ὑλικὴν προσαγορευομένην, τῇ

lectionem tenet. Eustathius parum hic aut nihil prodest, quippe qui potiora tantum ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 202. hinc delibavit. A Grammatico aliquo plura hic adsuta videntur, quod et innuit Gem. Pletho. Tum repugnant sibi invicem, quae hic componuntur. Ut enim cohaererent, praecedere debebat Ὑλικὴ λίμνη, quam ab Homero intelligi existimat. Denique, quid hic valeat Triphylia, (tam huc facit, quam canis in balneum, inquit Xylander) et unde subito immissa adpareat, nemo dixerit. Vatic. Paris. Moscov. pro eo scribunt Τρεφία, cui lapidi ne scintilla quidem excuditur. Plures quidem in illo tractu fuisse lacus, ex superioribus discitur. Latere in Τριφυλία videtur Ὑλία, in qua disputationis proximae cardo versatur. At dicitur ea ab ipso etiam Strabone Ὑλική. Tum ἡ Κωπαΐς officit, quippe quam in superioribus iam dimisit, et ab Homerica narratione excludit, etsi per linguae usum particulae sibi respondent et duo nomina inferunt. Optimum videatur, expleto tantum loco Homerico, quod tamen infra facit idem, sequi et hic Gem. Plethonem, et cetera tamquam a librariis interposita recidere. Tum vero reliqui etiam Xylandri versionem, quam plane reddidit Penzelius, etsi a Strabonis proposita oratione alienam, sensu tamen et disputationis causa congruam.

2) Mosc. Ὕλῃ et Ὕδῃ. Posterius etiam probaverat Zenodotus in hoc Homeri loco Il. 5, 708. quia Ὕλῃ penultimam producat, uti Il. 2, 500. quod notant Scholia in edit. Villois. quae tamen retinuit Ὕλῃ. Sed de eo monuit ipse Strabo in sequentibus.

3) Casaubonn. λέγει. Vatic. Moscov. βούλονται, quod proxima non ferunt. Ven. totum locum sic exhibet: λίμνην αὐτὴν Κωπαΐδα λέγει.

Ille habitabat Hylam, Cephissida pone paludem Praedives —.

Non enim, quod placuit quibusdam, lacum Copaidem voluit innuere, sed Hylicam ex pros-

τῇ προσῳδίᾳ ὡς λυρικὴν, ἀπὸ τῆς πλησίον [4] πόλεως, Boeotia.
ἣν καλοῦσιν Ὕλας, ὡς λύρας καὶ θύρας· οὔτε Ὕδην,
ὡς ἔνιοι γράφουσιν,

Ὅς ῥ' ἐν Ὕδῃ ναίεσκεν. —

Ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἐν Λυδίᾳ,

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ· p. 408.

ἡ δὲ Βοιωτική· ἐπιφέρει γοῦν τῷ

Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι, —

τὸ

— Πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί. —

Ἡ μὲν γάρ ἐστι μεγάλη, καὶ οὐκ ἐν τῇ Θηβαΐδι, [5] ἡ δὲ μικρὰ

4) Casaubonn. quidam, Vatic. Parif. Mofcov. κώμης, idemque reddidit Guarinus. Alii tamen cum Euftathio ad Homer. Il. ς, 708. p. m. 454. et Stephano πόλιν faciunt. quod et rationi Homericae magis videtur accommodatum, etfi illud Strabonis aetatem propius fpectare videtur. Idem poft in Σκῶλος valet, fi Stephanum adhibueris. Antea pro προσῳδίᾳ Ven. prave dedit προσόδῳ.

5) Ita pro vulgato καὶ μικρὰ ex coniectura legendum viderat Cafaubonus, quam cum confirmet Gem. Pletho, probandam in ipfo contextu putavi. Alias enim nexus, cum ex utriusque disiunctione disputet, disiicitur, et mira componuntur.

prosodica ratione, qua lyricam efferunt, ab urbe vicina, quam Hylas vocant, uti fit in Graecis verbis λύρας, θύρας. Neque eos probo, qui legunt,

Ille habitabat Hydam. —

Nam Hyda quidem in Lydia eft: ita Homerus:

Civis Hydae pinguis, fub
Tmoli faxa nivalis.

Hyla vero Boeotica eft urbs ideoque his verbis

— *Cephiffida pone paludem*:

additur iuxta habitaffe reliquos Boeotos. Copais enim magna eft, neque in Thebaide

Boeotia. μικρὰ ἐκεῖθεν δί ὑπονόμων πληρουμένη, κειμένη [6] μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος. Ὅμηρος δ' ἑνικῶς ἐκφέρει, [7] ποτὲ μὲν ἐκτείνων τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐν τῷ Καταλόγῳ,

— Ἡ δ' Ὕλην καὶ Πετεῶνα,

ποιητικῶς· [8] ποτὲ δὲ συστέλλων·

Ὅς ῥ' ἐν Ὕλῃ ναίεσκε·

καὶ· ὁ [9] Τυχίος

Σκυτοτόμων ὄχ' ἄριστος Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων.

Οὐδ'

6) Gem. Pletho sic: Μεταξὺ Θηβῶν καὶ Ἀνθηδόνος ἐπιφέρει γοῦν τῷ·

Λίμνῃ κεκλιμένος Κηφισσίδι· πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Ναῖον Βοιωτοί.

Tum ceteris omissis, quae in nostris libris interposita conspiciuntur, pergit: Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς —.

7) Vatic. τοτε sine accentus signo, Moscov. τότε, uti post. Melius quidem Aldus ποτέ. Utrumque sic frequentant Graeci, libri vero saepe commutant, veluti in Dionys. Hal. 4, 3. Sed vid. Hemsterhus. ad Lucian. schol. in Timon. c 49. et in primis Perizon. ad Aelian. V. H. 1, 18. et Schweighaeuser. in Lex. Polyb. s. v. ποτέ. Cf. infra ad p. 423. et 441.

8) Casaubonus malit ποτὲ δὲ καὶ συστέλλων.

9) Male antea hi diversorum locorum (Il. 5, 708. et Il. 7, 220.) versus continua serie scribebantur, in unum exemplum confusi, quod et fecit Eustathius ad Il. 2, 500. p. m. 202. omissis

de sita . . . . . et exilis, inde per meatus impleta . . . . . . sita inter Thebas atque Anthedonem. Homerus Hylam singulari effert numero, aliquando producens primam syllabam, ut in Catalogo:

— *Quique Hylam, et qui Peteonem.*

atque hoc quidem poëtica usus licentia. Aliquando etiam corripit: ut cum de sutore Tychio dicit, qui Aiacis clypeum confecisset, facile princeps eorum, qui idem exercitarent artificium:

Ille habitabat Hylae. —

Quo

Οὐδ' ἐνταῦθα εὖ γραφόντων τινῶν Ὕδῃ ἔνι· οὐ γὰρ Boeotia.
ὁ Αἴας ἐκ [10] τῆς Λυδίας τὸ σάκος μετεπέμπετο . . . .

§. 21.

[1] Λίμναι τὴν τάξιν τῶν ἐφεξῆς τόπων . . . . .
λόγῳ περιληφθῆναι σαφῶς [2] ὅτι . . . . τοῖς ὀνό-

μασι

sis praeterea vocibus ὁ Τυχίος. Intulerat hunc errorem elapsa ante ὁ Τυχίος particula καὶ, quam a Casaubono monitus inserui. Tum vero pro ναίεσκεν reposui etiam ναίεσκε. Denique in voce Τύχιος accentum devolvi in penultimam, in qua sede ponunt libri Homerici et ponendum esse disertis verbis monuit Eustathius ad Homer. Il. 3, 147. p. m. 299. cum sit ὄνομα κύριον τρίβραχυ. Sic Ὀδίος et similia, de quibus idem passim alibi praecipit. Sic post ἔνι, uti cum Mosc. dederat recte Aldus, sed Hopperus et reliqui in ἐνὶ mutaverant, revocavi.

10) Omisso articulo nomen dant Paris. et Moscov.

1) Praemittitur lacuna in libris scriptis et editis, quae ad χαλεπὸν usque in Ven. patet, ubi alii fragmina tantum servarunt. Guarinus qualicunque modo disiecta haec membra colligere, sententiam ex ruderibus, quae fuisse videatur, eruere studuit Casaubonus, cuius expositionem suis praeterea additamentis auctam reddidit Penzelius. Videtur autem Strabo, si Casaubonum audias, dixisse, difficile esse, rectum aliquem ordinem in oppidorum mediterraneorum enumeratione servare, cum praesertim ea sint ignobilia et obscura; commodius eum servari posse in oppidis maritimis, cuius duas adfert causas; se igitur a maritimorum descriptione exorsum devenisse ad mediterranea; nunc se, servato Homeri ordine, si quid omissum antea fuerit, adiicere velle. Ipsa tamen Strabonis oratio sine libris resarciri non potest, et inveteratas esse illas lacunas satis declarat Gem. Plethonis lectio supra adposita.

2) Paris. Moscov. subiiciunt ὁ.

Quo quidem loco sunt qui perperam pro Hyla Hydam scribant: est enim Hyde urbs Lydiae: unde scutum Aiax non puto erat petiturus. . . . .

§. 21.

Paludes ordinem deinceps sequentium locorum . . . . verbis comprehendi perspicue, quod . . . . . . nomini-

Boeotia. μασι τῶν τόπων· [3] τόν τε . . . . χαλεπόν [4] φησιν ἐν τούτοις καὶ ἀσήμοις τοῖς πλείστοις, καὶ ἐν μεσογαίᾳ, μηδαμοῦ τῇ τάξει διαπεσεῖν· ἡ παραλία δ' ἔχει τὶ πλεονέκτημα πρὸς τοῦτο· καὶ γνωριμώτεροι οἱ τόποι, καὶ ἡ [5] θάλαττα τό γε ἑξῆς ὑπαγορεύει βέλτιον· [6] διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐκεῖθεν πειρώμεθα

3) In Parif. fequitur ἀξ, in Vatic. legitur τῶν τε ἀξι.

4) Parif. φασὶν, ut fit alibi. Tum idem cum Mofcov. Aldo, Hoppero, Xylandro ἐν τοσούτοις pro ἐν τούτοις, non incommode. Neque tamen alterum propter alios codices removi.

5) Ita diftinctione priori, quae poft θάλαττα ponebatur, fublata dedit Cafaubonus. Senfus enim, inquit, hic eft: Mare, fi nihil aliud, hoc faltem commodi affert, quod ὑπαγορεύει τὸ ἑξῆς, et ordinem, qui teneri debeat.

6) Audebo hic παρακεκινδυνευμένον τι ποιεῖν, et totum locum fupplere ex coniectura, parum, ut credimus, recedentes ab ipfis Strabonis verbis. Putamus igitur, aut hoc aut fimili modo ab eo effe fcriptum: Διόπερ καὶ ἡμεῖς ἐκεῖθεν ἐπειρώμεθα τὴν ἀρχὴν τῆς περιηγήσεως λαβεῖν· ἐνταῦθα δ' ἐάσαντες τοῦτο, τῷ ποιητῇ ἀκολουθήσομεν, καὶ ἐκείνου φυλάξομεν τὴν ἀρίθμησιν προστιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ᾖ παραλειφθὲν ἡμῖν, ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθέν. Ἄρχεται μὲν ἀπὸ τῆς Ὑρίης καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν. Σχοῖνος δὲ etc. Confer fequentem περιήγησιν cum initio Boeotiae: dices non malos effe nos coniectores. Poëtae verba funt:

Οἵ θ' Ὑρίην ἐνέμοντο, καὶ Αὐλίδα πετρήεσσαν
Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε, πολύκνημόν τ' Ἐτεωνόν,
Θέσπειαν, Γραῖάν τε καὶ εὐρύχορον Μυκαλησσόν,

et quae fequuntur. — Nunc compara cum verbis Strabonis; reperies eum poëtae veftigia per omnia [praeter aliqua in praecedentibus memorata] fequi, nec mutare ullius loci τάξιν Homerimeri-

minibus locorum, atque . . . . . difficile ait in his praeterea obfcuris plerisque et mediterraneis locis nunquam ab ordine aberrare. Ora maritima hoc commoditatis plus habet, et cum mare, tum maritima loca funt notiora: et ordo etiam rectius indicatur. Itaque nos etiam inde tentabimus

θα . . . . ἐνταῦθα δ' ἐάσαντες τοῦτο [7] τῶ . . . Boeotia.
ἀριθμησιν προστιθέντες ὅ, τι ἂν χρήσιμον ῇ . . . .
ἡμῖν· ὑπ' ἐκείνου δὲ παραληφθὲν ἄρχεται . . . . . .
Καὶ τῆς Αὐλίδος, περὶ ὧν εἰρήκαμεν.

§. 22.

Σχοῖνος δ' ἐστὶ χώρα τῆς Θηβαϊκῆς κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν [1] ἐπὶ Ἀνθηδόνα, διέχουσα [2] Θηβῶν ὅσον πεντήκοντα σταδίους· ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς δι' αὐτῆς [3] Σχοινοῦς.

Ee 3 §. 23.

merkcam. Perfuafum habeo, neminem tam iniquum rerum aeftimatorem fore, qui neget, hunc locum, ad cuius emendationem nihil veteres codices conferebant, vitam nobis debere. *Cafaubonus.* Nec mei codices iacturae remedium adferunt. Quod adhibet Cafaubonus, non repugnat quidem Strabonis narrationi et verbis, attamen in nota tantum poni poteft.

7) In Parif. fubfequitur π, unde nova lacuna incipit. Paullo poft idem ἄρχεται . . . . . ης. καὶ τῆς Αὐλίδος, quae certe Cafauboni coniecturam non impugnant.

1) Aufcultavi Cafaubono, qui fic emendat pro vulgato ἐπὶ Ἀνθηδόνος. Ita enim ex confueto ufu folet Strabo, et fic legit Euftathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Paullo poft p. 410. redit ὁδὸς ἐπ' Ἀνθηδόνα.

2) Poft Θηβῶν lacuna notatur in Parif.

3) Politus ad Euftathium in Homerum T. 2. p. 530. legendum coniicit Σχοινεὺς, uti fcribit Stephanus f. v. Σχοινοῦς et Ἀγάθη,

bimus . . . . . haec autem omittentes . . . . enumerationem adiicientes, quidquid utile erit . . . . . nobis, ab illo autem praeteritum incipit . . . . . et Aulidis, de quibus diximus.

§. 22.

Schoenus autem locus eft regionis Thebaicae in via, quae Anthedonem ducit: diftatque a Thebis circiter L ftadia; fluit per eum amnis nomine Schoenus.

§. 23.

Boeotia.

§. 23.

Σκῶλος δ' ἐςὶ κώμη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνι, δυσοίκητος τόπος καὶ τραχὺς, ἀφ' οὗ καὶ ἡ παροιμία·

Εἰς Σκῶλον μήτ' αὐτὸς [1] ἴμεν, μήτ' ἄλλῳ ἕπεσθαι.

Καὶ [2] τὸν Πενθέα δὲ ἐνθένδε καταγόμενον διασπασθῆναί φασιν. Ἦν δὲ καὶ τῶν περὶ Ὄλυνθον πόλεων ὁμώνυμος αὐτῇ Σκῶλος. Εἴρηται δ' ὅτι Παρασώπιοι καὶ κώμη τις καλεῖται ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ [3] Τραχινίᾳ, παρ' ἣν ῥεῖ Ἀσωπὸς ποταμὸς, καὶ ὅτι ἐν Σικυῶ-

Ἀγάθη, etsi in priori loco Σχοινιεὺς vulgo legitur, et Schol. Nicandri ad Theriaca p. 60. ed. Ald. ubi in Nicandro Σχοινεῖς (Σχοινῆος p. 15. ed. Ald.) Ionice pro Σχοινέως. In vulgata tamen forma omnes libri cum Guarino hic consentiunt, nec aliter in nostro invenit Eustathius, qui ad Homerum Il. 2, 497. p. 201. hunc locum repetit. Mutare igitur ausus non sum, cum praeterea utraque forma efferri potuerit.

1) Vatic. Paris. Mosc. cum Eustathio ad Homer. c. l. et Aldo εἶναι, quod forte pro ἴναι editum esse putat Salvinus ad Eustathium Tom. 2. p. 530. uti certe habet epitome in edit. Bas. Utrumque occurrit. Neque tamen vulgata aliorum forma lacessi debet, quam et sustinet metri ratio.

2) Articulum neglexit Xylander. Pro ἐνθένδε Eustathius c. l. dat ἐκεῖθεν.

3) Moscov. Τραχηνίᾳ, nota illarum vocalium confusione.

§. 23.

Scolus porro vicus est Parasopiae regionis sub Cithaerone, locus habitatu difficilis et asper. Unde proverbium:

Nec Scolum ipse ibis, aliumve sequeris euntem.

Pentheum quoque eo deductum ferunt a Bacchis discerptum fuisse. Fuit alia Scolus urbs ex iis, quae circa Olynthum erant. Hoc etiam dictum fuit, Parasopios pagum fuisse Heracleae Trachiniae: quem Asopus allueret fluvius, itemque apud Sicyo-

Σικυῶνι ἄλλος ἐστὶ [4]ποταμὸς Ἀσωπὸς, καὶ ἡ χώρα Boeotia.
[5]Ἀσωπία, δι᾽ ἧς ῥέουσι καὶ οἱ ἄλλοι ποταμοὶ ὁμώνυμοι τῷ ποταμῷ τούτῳ.

§. 34.

Ὁ Ἐτεωνὸς δὲ [1]Σκάρφη μετωνομάσθη· καὶ αὕτη δὲ τῆς Παρασωπίας. Ὁ γὰρ Ἀσωπὸς καὶ ὁ Ἰσμηνὸς διὰ τοῦ [2]πεδίου ῥέουσι τοῦ πρὸ τῶν Θηβῶν. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη κρήνη καὶ [3]Ποτνιαὶ, ἐφ᾽ ὧν μυ- p. 405.

Ee 4 θεύεται

4) Vatic. Parif. Mofcov. omittunt ποταμὸς, quam vocem tamen adiiciunt libri alii cum epitome p. 126. ed. Hudf.

5) Parif. Mofc. σωπία. Nempe τὸ A abforptum a praecedenti voce periit.

1) Vatic. Parif. Mofcov. cum Guarino, Aldo et Hoppero Σκάφλαι, Venet. Σκαφλαί. At vulgatum tuentur praeter alios codices etiam Stephanus f. v. Ἐτεωνὸς ex noftro, opinor, et ex alterutro Euftathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201. Σκαρφία eadem in Boeotia effe videtur apud Procopium de B. Goth. 4, 25.

2) Parif. πέδου elapfo ι.

3) Vatic. Parif. Mofcov. cum Aldo et Hoppero Πότνια vel Ποτνία. Sed Πότνιαι hoc numero ftabilitur a Paufania 9, 8. in. Aeliano H. An. 15, 25. Stephano h. v. Etymol. M. p. 685. nec aliter Euftath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. et Schol. Euripidis ad Oreft. v. 318. Tantum Πότνιας praeterea novit Euftath. ad Homer. Il. 2, 505. p. m. 204. Tum mutato accentu Ποτνιαὶ legitur in Paufania c. l. ut Πλαταιαὶ, Ὑσιαὶ, Θεσπιαὶ et fimilia, quorum tamen etiam exftat fingularis. Ex Latinis *Potniae* etiam probat Plinius 25, 53. f. 8. Accentum Paufaniae exem-

Sicyonem alium Afopum fluxiffe et regionem Afopiam, quam et alii amnes huic cognomines permearent.

§. 24.

Eteonus poftmodo Scarphe coeptus eft appellari, fitus ipfe etiam in Parafopia. Nam Afopus et Ifmenus per planitiem feruntur, quae eft ante Thebas. Eft ibi etiam fons Dirce et Potniae: ad quas

Boeotia. θεύεται τὰ περὶ τὸν Ποτνιέα Γλαῦκον τὸν διασπασθέντα ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων τῆς πόλεως πλησίον· καὶ ὁ Κιθαιρὼν δὲ οὐκ [4] ἄπωθεν τῶν Θηβῶν τελευτᾷ· παρ' αὐτὸν δὲ ὁ Ἀσωπὸς ῥεῖ, τὴν ὑπώρειαν αὐτοῦ κλύζων, καὶ ποιῶν τοὺς Παρασωπίους εἰς κατοικίας [5] πλείους διῃρημένους, ἅπαντας δ' ὑπὸ Θηβαίοις ὄντας· ἕτεροι δ' ἐν τῇ Πλαταιέων φασὶ τόν τε Σκῶλον, καὶ τὸν Ἐτεωνόν, καὶ τὰς Ἐρυθράς· καὶ γὰρ [6] παρὰ Πλαταιὰς καὶ παρὰ Τάναγραν ἐκδίδωσιν· ἐν δὲ τῇ Θηβαίων εἰσὶ καὶ αἱ Θεράπναι, καὶ ὁ Τευμησσός, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν, τὰς μὴ προσούσας ἀρετὰς διαριθμούμενος·

[7] Ἔστι τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος.

Γνώριμα δὲ τὰ ἔπη.

§. 25.

exemplo ductus ex antepenultima demisi in ultimam, quo etiam a πότνιαι distinguitur.

4) Aldus, ut alibi, ἄποθεν, quod et hic ex Strabone reddit Eustathius ad Homer. Il. 2, 497. p. m. 201.

5) Casaubonn. Moscov. Ven. Gem. Pletho πλείους, pro πλείονας. Utrumque invenitur in Paris. sed in ipsa orationis serie πλείους. Alterum ab Aldo prodiit. Etsi perinde valet utrumque, πλείους tamen codicibus dedi.

6) Praepositio in Ven. excidit.

7) Verba ἔστι — ἔπη in Gem. Plethone desiderantur.

quas feruntGlaucum Potniensem a Potniadibus equabus fuisse discerptum prope ipsam urbem. Caeterum et Cithaeron mons haud procul Thebis definit, ipsiusque radices alluens Asopus Parasopios facit in plures divisos pagos, omnes Thebanis subiectos. Alii Plataicae regioni adscribunt Scolum, Eteonum, Erythras: iuxta Plataeas enim et Tanagram exit Asopus. In Thebana sunt etiam Therapnae; et Teumessus, quem Antimachus multis versibus exornavit, vanis laudibus celebrans:

Exit ventosas non magnus collis in auras,

et reliqua: notum enim est carmen.

§. 25.

§. 25. Boeotia.

[1]Θέσπειαν δὲ [2]λέγει τὰς νῦν Θεσπιὰς, [3]πολλῶν ὀνομάτων τῶν μὲν ἀμφοτέρως λεγομένων καὶ ἑνικῶς καὶ πληθυντικῶς, καθάπερ καὶ ἀῤῥενικῶς καὶ θηλυκῶς, τῶν δ' ὁποτέρως. Ἔστι δὲ πόλις πρὸς τῷ Ἑλικῶνι, νοτιωτέρα αὐτοῦ, [4]ἐπικειμένη δὲ τῷ Κρισσαίῳ

1) Mosc. Θέσπειαν et Θεσπίαν, hoc omnino Ven. Utramque scripturam notavit Stephanus. Cf. etiam Eustathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201. Quae forma probari possit ex Θεσπιεὺς, ut formantur Λαμιεὺς, Στειριεὺς et alia. Sed maluit forte noster cum aliis Homericam rationem in hac narrationis parte praeferre. Neque tamen Θεσπιαὶ in proximis huc valet, quam immutationem usu frequentari miratur Stephanus h. v. etsi idem s. v. Ὠκαλέα scribit etiam Θεσπειαί. Metro tamen τὸ ει dari, ex Herodiano notat Eustathius c. l. Θεσπειὰς etiam post habet Paris. ut idem infra bis cum Moscov. Cf. ad p. 410. ubi etiam ει legebatur in editionibus.

2) Pro λέγει Casaubonn. Mosc. Paris. Vatic. cum edd. ante Casaubonum adferunt πλέον, quam vocem huic loco ineptam esse recte censet Casaubonus legendumque vel, Θέσπειαν δὲ καλεῖ τὰς νῦν Θεσπιὰς, vel Θέσπειαν δὲ νοητέον, vel alio simili modo. Posuit tamen in ipso contextu λέγει, locum autem restituisse se in margine scribit ex vet. lib. Guarino forte, qui vertit: *Thespia seu, ut nunc, Thespiae.* Ex meis Msstis, quorum quidem diligentior conlatio facta est, Ven. et Gem. Pletho vulgatae a Casaubono lectioni suffragantur. Mirum tamen, quo saltu librarii a λέγει ad πλέον deiecti fuerint, nisi ex simili voce transitus fuit lenior.

3) Casaubonn. πολλῶν ὄντων ὀνομάτων.

4) Venet. καὶ ἐπικειμένη.

§. 25.

Thespeia, quam etiam Thespias vocant (multa enim nomina et singulari et plurali numero usurpantur, itemque masculino aut foeminino genere, aut alterutro tantum) urbs est ad Heliconem sita, versus Austrum: incumbit et ipsa, et mons Helicon sinui

Boeotia. κόλπῳ καὶ αὐτὴ καὶ ὁ Ἑλικών· ἐπίνειον δ' [5] ἔχουσιν αἱ Θεσπιαὶ Κρέουσαν, ἣν καὶ Κρεουσίαν καλοῦσιν. Ἐν δὲ τῇ τῶν Θεσπιέων ἐστὶ καὶ ἡ [6] Ἄσκρη κατὰ τὸ πρὸς [7] Ἑλικῶνα μέρος, ἡ τοῦ Ἡσιόδου πατρίς· ἐν δεξιᾷ γάρ ἐστι τοῦ Ἑλικῶνος, ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ τραχέος τόπου κειμένη, ἀπέχουσα τῶν Θεσπιῶν ὅσον τετταράκοντα [8] σταδίους, ἣν καὶ κεκωμῴδηκεν αὐτὸς ἐκεῖνος περὶ τοῦ πατρὸς [9] λέγων, ὅτι ἐκ Κύμης τῆς [10] Αἰολίδος,

Νάσ-

5) Parif. Mofcov. ἔχουσαν, in hoc tamen etiam fimul ἔχουσιν.

6) Parif. prave Ἄκρη elifo σ.

7) Cafaubonn. Venet. Gem. Pletho Ἑλικῶνι, uti paullo fuperius omnes Utraque ratio valet, prout vel fimpliciter ad viciniam vel ad converfionem fitus referatur. Vid. ad lib. 8. p. 346. in. et 9. p. 400. ubi fimilis varietas notatur. Probandum hic videatur Ἑλικῶνι ex urbis fitu, ἢ θ' Ἑλικῶνος ἔχει πόδα πιδακόεντα, uti fcribit Hegefinous apud Paufan. 9, 29. in. Remorantur tamen proxime hic fubiecta. Gemiftus Pletho quidem plane omittit verba ἐν δεξιᾷ τοῦ Ἑλικῶνος.

8) Venet. στάδια, ἣν κεκωμῴδηκεν. Antea Parif. Mofc. cum edd. ante Cafaubonum Θεσπειῶν, de quo paullo fuperius dictum eft. Articulum τῶν omifit Venetus.

9) In Vatic. Parif. Mofc. λέγων hinc ad fequentia deiicitur.

10) Lacuna hic duarum circiter vocum adparet in Vatic. Parif. Mofc. unde Parif. narrationem retexit verbis τερον λέγων, Vatic. Mofc. tantum fubiungunt λέγων.

Criffaeo. Navale habent Thefpiae Creufam: quod etiam Creufiam dicunt. In Thefpienfi regione eft etiam Afcra Hefiodi patria, ad dextram Heliconis loco fublimi et afpero fita, circiter XL a Thefpeia ftadiis. Hanc ipfe poëta traducit de patre fuo fcribens, eum Cuma Aeolica profectum

In

Νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶνος ὀϊζυρῇ [11] ἐνὶ κώμῃ, Boeotia.
[12] Ἄσκρῃ χεῖμα κακῇ, [13] θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέ [14] ποτ' ἐσθλῇ.

Ὁ δὲ Ἑλικὼν συνεχὴς ἐστι τῇ Φωκίδι ἐκ [15] τῶν πρὸς ἄρκτον

11) Verba ἐνὶ κώμῃ a manu recentiori in vacuo ſpatio Moſc. fert inſcripta. In Pariſ. abeſt κώμῃ. Venet. reciſis poſterioribus verſuum partibus haec tantum adpoſuit: νάσσατο δ' ἄγχ' Ἑλικῶ καὶ τὰ ἑξῆς, uti ſolent paſſim inertes librarii.

12) Hunc unum verſum habet etiam Euſtathius ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. Sed Ἄσκρῃ cum adnexis nominativo producit, quod quidem ſimpliciter et praeter hanc verborum ſtructuram fieri poteſt.

13) Fluctuantur in vocis caſu non quidem codices noſtri, ſed ſcholia ad Homer. Il. 2, 507. ſ. 14. Villoiſ. quae faciunt cum Msstis, et Euſtathius ad c. l. qui ſcribit θέρος, quod propter praecedens χεῖμα in ſimili hoc nexu probat etiam Politus ad Euſtathium Tom. 2. p. 548. Neque tamen invitis libris mutavi, cum in his ipſos auctores variare conſtet. Ceterum in ἀργαλέῃ ſubſtiterunt ſcholia illa.

14) Pariſ. ποτέ. Tum idem et Moſcov. pro ἐσθλῇ vacuum ſpatium aperiunt, quod in Moſc. recentior manus explevit voce ἐσθλῇ. Pariſ. ſubiicit κῶν.

15) Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 317. ut ſoloeciſmum abſtergeret, pro ἐκ τοῦ reponebat ἐκ τῶν. Mirum, cum ita legatur in omnibus etiam editionibus, quas quidem poſſem inſpicere, ἐκ τοῦ ſola ferat Amſtelodam. ſerius demum emiſſa. At idem maius malum ſubeſſe putat. Nempe cum Phocis a partibus ſeptentrionalibus Oetam contingat et Locricos montes, Heliconem potius ad meridiem habere, quam ad ſeptentrionem, ſed a quadam ſui parte, quae ſinum Criſſaeum adtingit,

In miſero pago ſedes, Helicone ſub alto
Aſcram delegiſſe ſibi, quae tempore nullo
Commoda difficiles hyemes faciatque moleſtas
Aeſtates. —
Helicon autem Phocidi contiguus

Boeotia. ἄρκτον αὐτῆς μερῶν· μικρὰ δὲ καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος, ὃν καλοῦσιν ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος Μυχόν· ὑπέρκειται γὰρ

tingit, ad ortum. Hinc legit: ἐκ τῶν πρὸς ἄρκτον αὐτοῦ μερῶν, καὶ ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν κατὰ τὸν ὕστατον λιμένα τῆς Φωκίδος· aliter enim intelligi non posse, cum Helicon Boeotiae fuerit, verum meridionalior Phocide et quadam sui parte orientalior, non potuisse esse ad septentrionem vel occasum. Idem vero in Gr. ant. 6, 7. p. 614. hunc locum servata prioris membri lectione vulgata, posterioris mutata, retractavit. Αὐτῆς enim, quod retinet, cum Helicon masculini sit generis, refert ad Φωκίδος, sed cum per sermonis seriem sequentia etiam ad eandem redeant, ea de Mycho Phocidis loco orientaliori non posse intelligi, nisi pro ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν legatur ἐκ τῶν πρὸς ἕω, aut Strabo properante calamo vere erraverit. Codices enim omnes in ea, quae prostat, lectione consentiunt, Mediceus etiam, tantum quod pro καὶ τὸν — dat κατὰ τὸν —. Subnata est Palmerio emendandi cogitatio, quod αὐτῆς referendum putabat ad Φωκίδος, uti etiam fecerat Xylander. Vertit enim: *contiguus Phocidis partibus septentrionem spectantibus*, quo situs plane invertitur. At quid, si potius per αὐτῆς intelligatur τῆς τῶν Θεσπιέων, quam paullo ante memoraverat. Tum sensus exsistit sine ulla mutatione geographicae etiam rationi accommodatus, quem Xylandreae versioni substitui. Et sic in sequ. αὐτῆς debet intelligi. Sed, ne quid dissimulem, occupaverat iam ista Politus ad Eustath. Tom. 2. p. 523. qui consuli potest. Nec satis, opinor, Palmerius Mychum orientaliorem Phocidis locum facit, qui potius, si vel ad Phocidem illa referas, in partibus eius meridianis fuit, vel, si quid largiendum, versus orientem hibernum. Cf. Strabo infra p. 423.

guus est, qua parte Thespiensis ager septentrionem spectat ac nonnihil etiam ad occidentem et ultimum portum Phocidis, quem ab eventu Mychum, quasi intimum secessum, dicunt: nam iuxta illum

γὰρ κατὰ τοῦτον μάλιστα τὸν λιμένα τοῦ [16] Κρισσαίου κόλπου καὶ ὁ Ἑλικὼν, καὶ ἡ Ἄσκρη, καὶ ἔτι αἱ [17] Θεσπιαὶ, καὶ τὸ ἐπίνειον αὐτῆς ἡ Κρέουσα. Τοῦτο δὲ καὶ κοιλότατον νομίζεται τὸ μέρος τοῦ Κρισσαίου κόλπου, καὶ ἁπλῶς τοῦ Κορινθιακοῦ· στάδιοι δ' [18] εἰσὶν τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ τοῦ λιμένος εἰς Κρέουσαν [19] ἐνε [νήκοντα] ἐντεῦθεν δὲ ἑκατὸν εἴκοσι, ἕως τῆς [20] ἄκρας . . . . . καλοῦσι· ἐν δὲ τῷ Boeotia.

16) Dedi et hic duplici σ, uti poſtea legitur inde a Xylandro. De ſcriptura vid. ad p. 405.

17) Pariſ. Moſc. ut ſupra, per ει.

18) Excidiſſe hic aliqua, Pariſ. et Moſc. relicta lacuna aperte indicant. Ita enim illi: εἰσὶ τῆς . . . . . τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Vatic. 174. ϛάδιοι δ' εἰσὶ . . . . . ἀπὸ τοῦ μυχοῦ, quae ſubplet Vatic. 173. ſic: ϛάδιοι δ' εἰσὶ τῆς παραλίας τῆς ἀπὸ τοῦ μυχοῦ. Atque ita locum exhibet Guarinus: *Huius autem litoris longitudo a portu* —. Ceterum in Veneto et Gem. Plethone plane exſulant verba ϛάδιοι δ' εἰσὶ ad εἰρήκαμεν. Equidem lacunam explevi, cum antea deinceps legeretur: ϛάδιοι δ' εἰσὶν ἀπὸ τοῦ μυχοῦ —.

19) Nova hinc ſequitur lacuna, quam reliquit etiam Vaticanus 174. Alter (173.) cum Medic. Pariſ. Moſcov. tantum ἐνε . . . unde Caſauboni coniectura, ἐνενήκοντα legentis, magis confirmatur, quam et nexus lubenter excipit. Nolui igitur ſubtrahere.

20) Etiam hic denuo aliqua deficiunt in libris, ex quibus tantum Vatic. 173. Pariſ. Moſcov. ἤ ſubiiciunt. Facile autem adpa-

lum maxime portum Criſſaeo ſinui imminent Helicon, Aſcra, Theſpiae, et earum navale Creuſa: atque haec exiſtimatur caviſſima pars Criſſaei, omninoque Corinthiaci eſſe ſinus. Stadia ſunt litoris a Mycho Creuſam usque . . . . atque hinc cxx, usque ad promontorium, quod . . . . . dicitur. In caviſſima huius

Boeotia. τῷ κοιλοτάτῳ τοῦ κόλπου [21] τούτου συμβέβηκε τὰς [22] Πηγὰς κεῖσθαι καὶ τὴν Οἰνόην, περὶ ἧς εἰρήκαμεν. Ὁ μὲν οὖν Ἑλικὼν οὐ πολὺ διεστηκὼς τοῦ [23] Παρνασοῦ ἐνάμιλ-

adparet, promontorii nomen evanuiſſe. Tria adponit in coniectura Caſaubonus, quae ſunt Θίσβη, Ὀλμιαὶ et Φαρύγιον. Primum ducit ex Pauſania 9, 32. in. ubi praeter alia ſaxa in mare procurrentia prope Creuſin (ſic enim vocat, quae noſtro, Ptolemaeo 3, 15. et aliis eſt Creuſa) Thisben etiam montem cum urbe commemorari notat, etſi de monte dubium facit ipſa narrationis ſeries. Alterum ſubminiſtrat ipſe Strabo lib. 8. p. 380. m. Tertium ſubplementum quaerit ex eodem infra p. 423. At recte contra monuit Palmerius in exercitt. in Gr. auct. p. 318. Strabonem ſic ad praepoſterum ordinem cogi. Nempe Pharygium ultra Mychum in Phocidis fuit finibus; noſter vero inde a Mycho oram maritimam relegit verſus Megarida. Tum, quod et probat Palmerius, reſtant Ὀλμιαὶ, de quo nemo dubitabit, qui vel languidis oculis Strabonis citatum illum locum adſpexerit. Neque tamen in ipſum contextum recipere ſuſtinui.

21) In Vatic. Pariſ. Moſc. ex his remanſit του . . . βέβηκε, exſtinctis ceteris. Sic paullo poſt excidit περὶ ἧς, e quibus vocibus Pariſ. ſervavit πε . . . ήκαμεν, Vatican. ρήκαμεν.

22) Mirum, ſi recte habet, quod hic maluit alia dialecto efferre, cum ſupra lib. 8. p. 380. m. Dorica in eodem nexu legatur Παγαὶ, opera quidem Caſauboni, qui ſic priorum Πηγαὶ mutavit. Neque tamen contrectavi, cum in utroque loco ita et codices praecipiant. Si quid tamen mutandum ſit, in altero loco Πηγαὶ poſuerim, quam formam amant Graeci, uno alteroque excepto, omnes. Latini quidem malunt *Pagae*, ut in ſimilibus.

23) Caſaubonn. Venet. praemittunt Κορινθιακοῦ, Gem. Pletho Φωκικοῦ, quod propius valet ad geographicam notationem.

huius ſinus parte ſitae ſunt Pagae et Oenoa, de quibus diximus. Helicon vero haud longe a Parnaſo diſſitus, altitudi-

ἐνάμιλλός ἐστιν ἐκείνῳ κατά τε ὕψος καὶ περίμετρον· Boeotia.
ἄμφω γὰρ [24] χιονόβολα τὰ ὄρη καὶ πετρώδη· περι- p. 410.
γράφεται δ' οὐ πολλῇ χώρᾳ. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ τό,
τε τῶν Μουσῶν ἱερόν, καὶ ἡ [25] Ἵππου κρήνη, καὶ τὸ
τῶν [26] Λειβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον· ἐξ οὗ τεκμαί-
ροιτ' ἄν τις, Θρᾷκας εἶναι τοὺς τὸν Ἑλικῶνα ταῖς
Μούσαις

titudine et ambitu ei respondet: uterque mons est saxosus, neque nivalis, et spatio non amplo circumscribitur. In Helicone sunt fanum Musarum, et Hippocrene, qui est fons ab equo factus, et antrum Libethridum nympharum; unde coniecturam facere quis possit, Thraces fuisse, qui Heliconem Musis con-

tionem. Utrumque tamen silentium aliorum spurium declarat, certe otiose praeit, nec in suo codice invenit Guarinus. Ceterum, ut tenorem servarem, cum editionibus ante Casaubonum dedi per σ simplex, etsi de altera scriptura reluctari nolim. Cf. praeter supra memoratos, quos addit Hesselius ad Vibium Sequ. p. m. 351.

24) Gem. Pletho χιονόβλητα, quae est explicatio receptae lectionis, adposita forte, ne quis a sensu aberraret, etsi ipsa caussa urget. Aldus ad Xylandrum usque propagaverat ἀρχιονεβόλα, dum Casaubonus probam lectionem restitueret, etsi in accentu erravit, quem ex penultima in antepenultimam revocavi. Illud active inepto sensu valeat, hoc passive dicitur. Ita in ἀνδροφάγος peccabatur olim in Pausania 4, 39. in.

25) Male connectit utramque vocem ed. Amstelod. quas usus seiungi iubet, de quo ad lib. 3. p. 363. Ita etiam aperte scribitur in Mosc.

26) Aldus, Hopperus vitiose Λιβηθρίδων, ut Suidas s. v. Ὀρφεὺς scribit Λήβηθρα. Sed in simili nexu Strabo Λειβηθριάδες dicit lib. 10. p. 471. ut et hic a se ipse descilscere videatur. Tum vero valet idem, quod de nominibus Βακχιάδαι, Ἀνιγριάδες — in alteram formam promiscue versis notatum est ad lib. 8. p. 378.

Boeotia. Μούσαις καθιερώσαντας· [27] οἱ καὶ τὴν [28] Πιερίδα καὶ τὸ [29] Λείβηθρον, καὶ τὴν [30] Πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν· ἐκαλοῦντο δὲ Πίερες· [31] ἐκλιπόντων [32] δ' ἐκείνων, Μακεδόνες νῦν ἔχουσι τὰ χωρία ταῦτα.

27) Mosc. ἢ καὶ, Vatic. Paris. ἢ καί.

28) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Venet. Gem. Pletho pro Πιερίαν, quod ab Aldo profectum est, et in suo codice legit Guarinus. Equidem, cum non temere effusa haec forma, rarior etiam, videatur, atque nominis originem et caussam magis diserte innuat, tot testimoniis confirmatus recepi. Sic enim *Pieris*, ubi alii *Pieria*, omnino vocatur a Plinio 4, 15. s. 8. probante Salmasio ad Solin. c. 14. s. 8. p. m. 108.

29) Paris. Mosc. Ven. Λείβεθρον.

30) Casaubonn. Vatic. Πίπλειαν, uti Varro de L. L. lib. 6. p. 49. (in auctorr. L. L. ed. Gothofr) *Pipleides Musae*, et passim similia, de quibus Salmas. ad Solin. c. 10. p. m. 112. qui adeo contendit, Graecis plerumque scribi Πίπλαν et Πίπλειαν, quod quomodo tueatur, ipse videat. Plerique enim inserto μ solent scribere, quibus tamen accenseri nolo Hesychium, in quo Musurus mala fide aut certe negligenter vulgaverat Πιμπλίαι, uti ex literarum serie coniecerant viri eruditi, post docuerat Schowius p. 644. Cf. tamen Bentlei. ad Horat. 1. od. 26, 9. Ita vero Πιμπλείας σκοπὴ Lycophron v. 275. ad quem locum Tzetzes non solum Πίμπλεια repetit, sed etiam Πίμπλεια ex Callimacho in Delum v. 7. et Πιμπληΐδες Μοῦσα ex Orpheo adfert. Nec discrepat Apollonius Rh. 1, 25. cum Scholiaste. Ex Latinis similia dabit Spanhem. ad Callimach. c. l. Sed et noster Πίμπλα scribit lib. 10. p. 471. Cf. Wesseling. Probabilia c. 17. p. 137. et infra p. 433. in. de Τυμφρηστός.

31) Paris. ἐκλειπόντων.

32) Casaubonn. δὲ τούτων.

consecraverunt: qui Pierida quoque, Libethrum et Pimpleiam iisdem deabus dedicaverunt: ii fuerunt Pieres dicti: qui cum defecissent, Macedones loca ista obtinuerunt.

ταῦτα. Εἴρηται δ' ὅτι τὴν Βοιωτίαν ταύτην [33] ἐπῴκησάν ποτε [34] Θρᾶκες, βιασάμενοι τοὺς Βοιωτούς, καὶ Πελασγοί, καὶ ἄλλοι βάρβαροι. Αἱ δὲ [35] Θεσπιαὶ πρότερον μὲν ἐγνωρίζοντο διὰ τὸν Ἔρωτα τὸν Πραξιτέλους, ὃν ἔγλυψε μὲν ἐκεῖνος, ἀνέθηκε δὲ Γλυκέρα ἡ ἑταίρα Θεσπιεῦσιν, ἐκεῖθεν οὖσα τὸ γένος, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τοῦ τεχνίτου. Πρότερον μὲν οὖν ἀφέμενοί [36] τινες τὸν Ἔρωτα ἀνέβαινον ἐπὶ τὴν θέαν, ἄλλως οὐκ οὖσαν ἀξιοθέατον. Νυνὶ δὲ μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων [37] καὶ Τάναγρα· τῶν δ' ἄλλων ἐρείπια καὶ ὀνόματα λέλειπται. Boeotia.

§. 26.

33) Mofc. ut Hopper. ἐπῴκισαν. Notum.

34) Pro Θράκες pofui. Neque enim ι abeffe debet, unde poëtis Θρήϊκες. Cf. Euftath. ad Dionyf. v. 323.

35) Ita pro Θεσπειαὶ in nota emendat Cafaubonus, etfi illud in contextu hic et paullo poft intactum reliquit. Supra tamen p. 403. et 409. cum per ει ante ipfum exftaret, recte quidem, fed tacite alterum repofuit. Praeter alios enim auctores hanc fcripturam probat infcriptio apud Sponium in itin. T. 2. p. 401. et Θεσπιέων cum noftro in fequ. numi, ut hic manifefte Medic. et Gem. Pletho. Θεσπειὰς tamen etiam in Vatic. exftat.

36) Parif. Mof. τὸν Ἔρωτά τινες.

37) Euftathius ad Homer. Il. 2, 498. p. m. 201, ita hunc locum

runt. Id quoque traditum eft, Thraces quondam, et Pelafgos, aliosque barbaros vi Boeotis facta Boeotiam iftam inhabitaffe. Thefpiae antiquitus nobilitatae funt Cupidine Praxitelis, quem is a fe fculptum Glycerae meretrici dono dedit, eaque in patria fua, (nam Thefpienfis fuit) dedicavit. Thefpias ergo proficifcebantur initio Cupidinis fpectandi gratia, cum alias ibi nihil admodum effet fpectatu dignum. Nunc ea urbs et Tanagra folae omnium Boeoticarum conftant urbium: caeterarum rudera et nomina fuperfunt.

Boeotia.

§. 26.

[1] Ταῖς δὲ Θεσπιαῖς ὁ [2] ποιητὴς καταλέγει Γραῖαν καὶ [3] Μυκαλησσὸν, περὶ ὧν εἰρήκαμεν· ὡς δ' αὔτως [4] λέγει περὶ τῶν ἄλλων·

[5] Οἵ δ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, καὶ [6] Εἰλέσιον, καὶ Ἐρυθράς,

[7] Οἵτ'

locum repetit: ὅτι νῦν μόνη συνέστηκε τῶν Βοιωτικῶν πόλεων Τάναγρα· τῶν δὲ — λέλειπται, male omissis Thespiis, uti etiam ex alio Strabonis loco p. 403. patet. Antea Paris. Βοιωτικῶν dat et Βοιωτιακῶν. Nota variatio.

1) Ταῖς in Paris. vacuo spatio rependitur. In Mosc. manus recentior idem subpleverat sic: Μετὰ δὲ τὰς Θεσπειὰς ὁ π. — Tum et hic Θεσπιαῖς scripsi pro Θεσπειαῖς.

2) In Mosc. recentior manus substituit πολίτης, quod haesit in Paris.

3) Paris. Μυκα . . . . . ὧν. Vatic. Γραῖαν καὶ . . . . ὧν εἰρ. In Moscov. vacuum spatium tantum pro περὶ adparet, in quo περὶ inscriptum est.

4) Omisso λέγει Vatic. Paris. Moscov. καὶ περὶ τῶν . . . . . Verbum λέγει deest etiam in veteribus editionibus, eique καὶ substituitur. Ceterum in Ven. a verbis ταῖς δὲ ad Μεδεῶνα mancus est Strabo.

5) Οἵτ' deest in Paris. Mosc. Vatic. Ex edd. Ald. Hopper. Xyl. habent οἵ δ', Aldina etiam οἵ δ' ἄρ' ἀμφ'.

6) Spiritum asperum, quem antea gerebat hoc nomen, monitus a Vatic. et Moscov. quibus accedit Homericorum librorum exemplum Il. 2, 499. mutavi in lenem.

§. 26.

Thespiis Homerus accenset Graeam et Mycalessum, de quibus dictum est: itidem et de reliquis:

Qui circum Harma habitant, atque Heilesium, vel Erythras,

Qui-

[7] Οἵτ' Ἐλεῶν' εἶχον, ἠδ' Ὕλην, καὶ Πετεῶνα, Boeotia.
Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' —

Πετεὼν δ' [8] ἐστὶ κώμη τῆς Θηβαΐδος ἐγγὺς τῆς ἐπ' Ἀνθηδόνα ὁδοῦ· ἡ δ' Ὠκαλέη μέση Ἁλιάρτου καὶ [9] Ἀλαλκομενίου ἑκατέρου τριάκοντα σταδίους ἀπέχουσα· παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ποτάμιον ὁμώνυμον. Μεδεὼν δ' ὁ μὲν Φωκικὸς ἐν τῷ [10] Κρισσαίῳ κόλπῳ,

διέχων

7) Ad εἶχον desunt haec in Mosc., ad Ἐλεῶν' in Vatic. et Paris. qui etiam pro εἶχον dant ἦχον. Porro in iisdem et Mosc. omissa sunt postrema verba Ὠκαλέην, Μεδεῶνά τ' — quae hinc excluserunt etiam Aldus et Hopperus. In illo etiam desiderantur verba οἵτ' Ἐλεῶν'.

8) Ignorant Paris. Mosc. cum editis ante Casaubonum.

9) Vir aliquis doctus in ed. Amstel. adscripserat leg. Ἀλαλκομενῶν, uti in sequ. hanc urbem effert Strabo. At maluisse, ut in aliis passim, duplici et genere et numero uti videtur. Etsi enim Ἀλαλκομεναὶ occurrit apud nostrum et Pausaniam 9, 33, 4. Stephanum s. v. Ἀκεσαμεναί, Etym. M. h. v. qui adeo Ἀλαλκομένιον de Minervae aede usurpat vel Ἀλαλκομένειον, uti Schol. Homeri ad Il. 4, 8. altera tamen forma, quam libri omnes Straboni hic vindicant, reiici non debet. Novit eam etiam Stephanus sub ipso hoc nomine, ubi consuli potest Berkelius p. 89.

10) Τὸ Κρισσαίῳ priorum editorum reliquit et hic Casaubonus, cuius inconstantiam supra notavi. Eustathius ad Homer. Il. 2, 501. p. 202. s. 267. Κρισσαίῳ ex hoc loco adfert, probante Polito Tom. 2. p. 538. Idem post legit στάδια pro σταδίους.

Quique Eleona tenent, quique Hylen, qui Peteonem, Ocaleam, Medeonaque pulcris oppida muris.

Peteon vicus est agri Thebani prope viam, quae Anthedonem ducit. Ocalea medio loco iacet inter Haliartum et Alalcomenium, XXX stadiis utrinque distans: praeterfluit eam amnis non magnus, eiusdem nominis. Medeon Phocidis urbs in Crissaeo sinu a Boe-

Boeotia διέχων Βοιωτίας ϛαδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα· ὁ δὲ Βοιωτικὸς ἀπ' ἐκείνου κέκληται· πλησίον δ' ἐϛὶν Ὀγχηϛοῦ ὑπὸ τῷ [11] Φοινικίῳ ὄρει, ἀφ' οὗ καὶ μετωνόμαϛαι Φοινικίς· [12] τῆς δὲ Θηβαίας καὶ τοῦτο λέγεται· [13] Πετεὼν δὲ τῆς Ἁλιαρτίας, καὶ Μεδεὼν, καὶ Ὠκαλέα.

§. 27.

Εἶτά φησιν [1] Ὅμηρος·

Κώπας, Εὔτρησίν τε, πολυτρήρωνά τε Θίσβην.

[a] Περὶ μὲν οὖν Κωπῶν εἴρηται· προσάρκτιος δέ ἐϛιν ἐπὶ τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ· αἱ δ' ἄλλαι κύκλῳ εἰσὶν [3] αἵδε·

11) Aldus prave Φοινικῆς. Cf. mox, ubi tamen recte idem ſcribit.

12) Haec ad Ὠκαλέα Venet. omiſit.

13) Deeſt in Pariſ et Moſc. et pro eo ſpatium vacuum remanſit. Poſt in Moſcov. legitur Μεδεῶν, quod ex ſuperiori verſu male haeſit. Pro Ὠκαλέα Moſcov. cum Aldo et Hoppero dat Ὠκάλαι, Pariſ. Ὠκαλαία. Cf. in ſequ. Uti editur, hunc locum refert Euſtathius ad Homer. Il. 2, 501. p. m. 202.

1) Non exſtat in Pariſ. et Moſcov.

2) Pariſ. Moſcov. παρὰ. In hoc ſimul adſcriptum eſt περὶ, quod praeferendum. Commiſſio nota.

a Boeotica abeſt ſtadiis CLX: Boeoticus Medeon nomen ab illa habet, Oncheſto vicinus ſub Phoenicio monte, unde et Phoenicis appellatur. Mons iſte Thebanae regioni adſcribitur. Peteon autem Haliartiae, et Medeon, et Ocalea.

§. 27.

Subiungit porro Homerus:

Copas, Eutreſin, Thisben ditemque columbis.

De Copis dictum eſt: iacet verſus ſeptentriones ad lacum Copaidem: reliquae urbes in orbem ſunt circa eundem ſitae:

[3]αἶδε· [4]Ἀκραιφίαι, Φοινικὶς, Ὀγχηστὸς, [5]Ἁλίαρτος, [6]Ὠκάλεαι, Ἀλαλκομεναὶ, [7]Τιλφούσιον, [8]Κορώ- Boeotia.

Ff 3

3) Mosc. αἶ δέ. At vulgata recte habet, cum in his ἰδ encliticam vim sustineat.

4) Deest in Ven.

5) Mosc. hic et post spiritu leni signat. Accentum ad ultimam syllabam ablegant edd. Casaub. 2. et Amstel. Uti antea prodierat, adparet etiam in Homero Il. 2, 503. qui et asperum spiritum tuetur, Pausania 9, 32, 4. et aliis multis.

6) Vatic. Paris. Moscov. Ὠκάλαι, ut supra. Guarinus *Ocale.* Nec aliter repetunt hic Aldus et Hopperus. Alii Mssti in Ὠκάλεαι consentiunt. Mirum id utique est, quod Strabo eandem urbem in eadem narrationis serie non duplici solum dialecto, sed et diverso numero ponit, et corruptionis suspicionem movet. Quae scriptura praeferenda et tamquam certa auctori reddenda sit, non liquet, etsi sic passim non in genere solum, sed et in dialecto et numero variare eum librarii iubent, uti exempla aliquoties notata docent. Ita paullo ante Ἀλαλκομένιον. Cf. mox Τιλφούσιον. De aliis huius urbis variationibus monetur ad Apollodor. 2, 4, 11.

7) Ita omnes libri praeter Guarinum, qui scribit *Tilphossum*, uti post, geminata tantum *s*. Cum codicibus consentit etiam Stephanus, nisi quod ex corrupto codice Strabonis, quem adlegat, adfert Τελφύσσιον, et post omnino Τιλφωσσαῖον, quod male facit χωρίον Θετταλίας. Mirum autem et hic, qui variet. Verum nomen fonti fuisse videtur Τιλφῶσσα ex Aeolica Boeotiorum dialecto, qua et effert Pindarus apud Athenaeum 2, 4. p. 41. Eustathius ad Il. 22, 149. p. m. 1362. ad Odyss. 10, 514. p. m. 410. et sic praeter alios noster paullo post et infra p. 413. f. Contra Τιλφοῦσα dicitur fons Pausaniae 9, 33. in. etsi ibi Sylburgius malit Τιλφῶσσα, quam tamen formam agitant et in aliis libri. Hinc vero derivantur Τιλ-

sitae: Acraephiae, Phoenicis, Onchestus, Haliartus, Ocaleae, Alalcomenae, Tilphusium, Coronea.

Boeotia. [8] Κορώνεια. Καὶ τό γε παλαιὸν οὐκ ἦν τῆς λίμνης
p. 411. κοινὸν ὄνομα, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην πρὸς αὐτῇ κατοικίαν ἐκείνης ἐπώνυμος [9] ἐλέγετο, Κωπαῒς μὲν τῶν Κωπῶν, [10] Ἁλιάρτιος δὲ Ἁλιάρτου, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων· ὕστερον δ' ἡ πᾶσα Κωπαῒς ἐλέχθη κατ' ἐπικράτειαν· κοιλότατον γὰρ τοῦτο τὸ χωρίον. [11] [Φησὶ] Πίν-

Τιλφούσιος, Τιλφώσσιος, Τιλφωσσαῖος, de quibus, ne longius evagari videar, consuli possunt, quae notarunt Ortelius in thesauro Geogr. h. v. Wesseling. ad Diodor. Sic. 4, 66. Heyne ad Apollodor. p. 644. Ilgen et Matthiae ad hymn. Homer. p. 161. hic, ille p. 296. Praetulerim, nisi tot voces reclamarent, Τιλφῶσσα.

8) Mosc. hic et post Κορωνεία. Sed illud usu Grammaticorum probatur; et sic Ptolemaeus 3, 15. Pausan. 9, 34. in. Homer. Il. 2, 503. Hesychius h. v. alii.

9) Vatic. Moscov. ἔλετο ex scribendi compendio natum.

10) Moscov. Ald. Hopper. Xyl. Ἁλίαρτος. At non de urbe loquitur, sed de paludis nomine ab urbe imposito. Hinc recte Casaubonus Ἁλιάρτιος reduxit.

11) Abest hoc verbum in Paris. Mosc. Ven. possitque commode abesse, cum hic de nomine sermo sit, quod adferunt sequentia. Posteriorem etiam hanc partem tantum agnoscere videtur Stephanus s. v. Τελφοῦσσα. Xylander, ne mancus esset locus, emendabat χωρίον φύσει. Πίνδαρος καὶ —. At meo quidem sensu φύσει hic languet, cum per se intelligatur. Malim aut abesse φησὶ, aut, quia in aliis legitur, ut utrique parti satisfiat, uncis includi. Illa enim sunt Strabonis verba, haec Pindari locum adtingunt. Posterius distinctione mutata praetuli.

ronea. Antiquitus quidem paludi nullum fuit commune nomen, sed a quavis adiacentium urbium appellationem sortita, dicta fuit Copais a Copis, Haliartia ab Haliarto, eodemque modo a reliquis. Tandem Copaidis nomen praecipue obtinuit: ad eam enim urbem est cavissima paludis pars. Pin-

Πίνδαρος καὶ [12] Κηφισσίδα καλεῖ ταύτην· παρατίθησι [13] γοῦν τὴν Τιλφῶσσαν κρήνην ὑπὸ τῷ Τιλφωσσίῳ ὄρει ῥέουσαν πλησίον Ἁλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, ἐφ' ᾗ τὸ [14] τοῦ Τειρεσίου μνῆμα· αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ τοῦ Τιλφωσσίου Ἀπόλλωνος ἱερόν. Boeotia.

§. 28.

Ὁ δὲ ποιητὴς ἐφεξῆς ταῖς Κώπαις Εὔτρησιν τίθησι, κώμιον [1] Θεσπιέων· ἐνταῦθά φασι Ζῆθον καὶ [2] Ἀμφίονα οἰκῆσαι, πρὶν βασιλεῦσαι Θηβῶν.

 Ἡ

tuli. Antea enim ſic narratio procedebat: χωρίον, φησὶ Πίνδαρος, καὶ —.

12) Male hic ed. Caſaub. 2. obſequente Amſtel. invexit Κιφισσίδα. Ven. alio errore dat Κηφησσίδα.

13) Venet. οὖν.

14) Moſc. absque articulo, quem tamen hic aegre deſiderem. In ſequ. verba αὐτοῦ — ἱερὸν Ven. detractavit,

1) Caſaubonn. Θεσπεσιέων, uti plures ſupra p. 403. in. Mei omnes tamen hic habent Θεσπιέων cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 203. ubi hunc locum producit, Guarino item (*Theſpienſium*) et editionibus. Sed nulla obiicitur dubitatio. Tum Euſtathius pro ἐνταῦθα artiori nexu ἔνθα, et pro Θηβῶν idem Θηβαίων, quod quidem ad ſenſum perinde valet.

2) Minus bene per ω Ald. et Hopper.

Pindarus etiam Cephiſſidem hanc paludem vocat: apponitque Tilphoſſium fontem, qui profluit ſub monte Tilphoſſio prope Haliartum et Alalcomenas: iuxta quem Tireſiae ſepulcrum: ibidemque templum Tilphoſſii Apollinis.

§. 28.

Copis poëta ſubiicit Eutreſin, pagum Theſpienſium exiguum. Ibi ferunt Zethum et Amphionem habitaſſe, antequam Thebis regnarent.

Thisben

Boeotia. Ἡ δὲ Θίσβη, Θίσβαι νῦν λέγονται· [3] οἰκεῖται δὲ μικρὸν ὑπὲρ τῆς θαλάσσης ὅμορον Θεσπιεῦσι τὸ χωρίον καὶ τῇ [4] Κορωνειακῇ, ὑποπεπτωκὸς [5] ἐκ τοῦ νοτίου μέρους τῷ Ἑλικῶνι καὶ αὐτό· ἐπίνειον δ' ἔχει πετρῶδες περιστερῶν μεστόν, [6] ἀφ' οὗ φησὶν ὁ ποιητὴς πολυτρήρωνά τε Θίσβην· πλοῦς δ' ἐστὶν ἐνθένδε εἰς Σικυῶνα σταδίων ἑκατὸν ἑξήκοντα.

§. 29.

3) Gem. Pletho κεῖται. Utrumque intelligitur ex uſu; illud tamen reliqui tenent omnes cum Euſtathio c. l. Et ſic noſter ſubiecta ſitus notione ſupra uſurpavit p. 407. in. infra p. 416. in. et alibi. Eodem modo Latini *colere, habitare.*

4) Sic Pariſ. Moſcov. Medic. cum Euſtathio ad Homer. c. l. quod cum propius valeat ad etymon, ſubſtitui. Vulgo enim per ι. In Antigoni tamen hiſtor. mirab. c. 10. etiam nunc legitur Κορωνικήν.

5) Liberius hinc Euſtathius ad Homer. Il. 2, 502. p. m. 503. profert ἐκ νότου et αὐτῆς pro δ' ἔχει. Antea etiam θαλάσσης dat neglecto articulo.

6) Pariſ. Moſcov. Venet. ἐφ' οὗ, quod ipſum ferri poteſt, pro *qua de cauſa.* Vid. Schweighaeuſer. ad Polyb. 4, 24, 7. Sed et pro ἀπὸ in ſimili nexu occurrit. Sic Dionyſ. Halicarn. 8, 3. f. τὴν ἐπωνυμίαν ἐπ' ἐμοῦ θέντες. 2, 1. ὀνομάζειν ἐπί τινος. 2, 13. bis ὄνομα ἔχειν ἐπί τινος. Cf. c. 25. et alibi. At noſter ἐπὶ, uti lib. 8. p. 381. εἰρῆσθαι ἐπί τινος, non ad originem et cauſam refert, ſed ad id, quod ſpectatur, ad cauſae explicationem. Contra ὀνομάζειν ἀπό τινος lib. 8. p. 357. et ſaepe alibi. Quare retinui vulgatam. Particularum enim ἐπὶ, ἀπὸ, ὑπὸ commiſtio ſolemnis. Poſt Pariſ. vitioſe πολυτρήνωνα.

Thisben nunc Thisbas nominant: habitatur id oppidum paulum ſupra mare finitimum Theſpienſibus et Coroneae agro, ab auſtrali parte ipſum quoque ſubiectum Heliconi: navale habet ſaxoſum, columbis refertum: inde epitheto nomen: inde Sicyonem navigatio eſt ſtadiûm CLX.

§. 29.

§. 29.

Boeotia.

Ἑξῆς δὲ Κορώνειαν [1] καταλέγεται, καὶ Ἁλίαρτον, καὶ Πλαταιάς, καὶ [2] Γλίσαντα. Ἡ μὲν οὖν Κορώνεια ἐγγὺς [3] τοῦ Ἑλικῶνός ἐστιν ἐφ' ὕψους ἱδρυμένη· κατελάβοντο δ' αὐτὴν ἐπανιόντες ἐκ τῆς Θετταλικῆς Ἄρνης οἱ Βοιωτοὶ μετὰ τὰ Τρωϊκά, ὅτε περ καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἔσχον· κρατήσαντες δὲ τῆς Κορωνείας ἐν

Ff 5 τῷ

1) Ven. Gem. Pletho et Parif. ex duplici fcriptura καταλέγει, quod hac forma in Graecis auctoribus obvium eft, et cum διέξειμι et fimilibus coniungitur vel aequatur. Alterum tamen volunt hic reliqui.

2) Parif. Mofcov. Γλισσάντα, ut plerumque in libris Homericis, adfentiente etiam facile Euftathio in commentariis. Villoifon tamen per σ fimplex edidit, ut Herodot. 9, 43. Paufan. 9, 6. ubi etiam Mofc. geminat, et alibi, Statius Thebaid. 7, 306. Tum accentus variatur. Γλισσὰς vel Γλισσᾶς, ᾶντος, uti in Paufania, plerumque legitur; nam Γλίσαντα reperitur etiam 9, 5, 7. et infra in Mofcov. p. 412. Adtingit etiam Euftathius ad Homer. Il. 2, 504. p. m. 204. in. etfi non probat, et ufitatius pronuntiat Γλίσσας, Γλίσσαντος, uti et in Homero legitur. Cf. Sylburg. ad Paufan. 9, 5. p. m. 722. Holften. ad Stephan. p. 86. et de utroque Wefleling ad Herodot. c. l. Equidem fic accentum ex penultima retraxi in antepenultimam, relicta tamen, plerisque libris obfecutus, confona fimplici.

3) Articulum in repetendo hoc loco neglexit Euftathius ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203.

§. 29.

Deinceps Coroneam refert Homerus, et Haliartum, et Plataeas, et Glifantem. Coronea fita eft edito loco prope Heliconem. Eam occupaverunt Boeoti poft bellum Troianum revertentes ab Arna Theffalica, quando etiam Orchomenum obtinuerunt: et potiti Coronea, in campo

ante

Boeotia. τῷ πρὸ αὐτῆς πεδίῳ, τὸ τῆς [4] Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν ἱδρύσαντο, ὁμώνυμον τῷ Θετταλικῷ· καὶ τὸν παραῤῥέοντα ποταμὸν [5] Κουάριον προσηγόρευσαν, ὁμοφώνως τῷ ἐκεῖ. [6] Ἀλκαῖος δὲ καλεῖ Κωράλιον, λέγων·

Ἀσσ'

4) Bene in nota Casaubonus pro Ἰωνίας tuetur Ἰτωνίας, quod servatum sistit solus Gem. Pletho. Probant etiam Schol. Apollonii ad lib. 1, 721. Pausanias 9, 34. in. Plutarch. in amatorr. narr. p. 101. (Vol. 9. ed. Lipf.) qui diserte eius mentionem in hac urbe faciunt. Probat etiam noster in Thessaliae descriptione p. 435. Cf. Eustath. ad Homer. Il. 2, 696. p. 245. Suidas Tom. 2. p. 758. et quos ibi producit Kuster, et quae Spanhem. ad Callimach. in Cerer. v. 75. et Pitiscus in Lex. antiqu. Rom. T. 2. p. 578. Infra p. 438. alia corruptione scribitur Ἰθωμίας.

5) Κουάριον est in omnibus libris et refertur ab Eustathio ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. et Guarino. Nec aliter infra p. 435. recurrit, ubi hic locus spectatur. Difficultatem tamen movet Callimachus in lavacr. Pall. v. 64. qui diserte praeterlabentem fluvium Κουράλιον vocat, cum quo in alio loco p. 438. concinit adeo noster. Quare etiam hic ita legendum censet Palmerius in exercitt. — p. 318. Neque tamen cum eo nomen in Alcaei carmine mutem, quo videtur propendere Palmerius. Κωράλιον enim et Κουράλιον non nisi dialecto discrepant, nec Κουράλιον ex suis Msstis notavit Casaubonus, sed Κυράλιον, etsi omnino Alcaei testimonium Palmerio favet. Mira quidem haec est vel Strabonis vel potius librariorum inconstantia. Praetulerim ubique Κουράλιος. Quod enim vult Casaubonus, minus recte Alcaeum dicere, cum Curalius sit Thessaliae, etsi ut hic Boeoticus Cuarius, Minervae Itoniae templum praeterfluat, ex ipso Strabone p. 435. convincitur, certe ad disceptandum evocatur.

6) Quae hinc ad ὁδὸν τὴν εἰς Ἀθήνας interiecta sunt, desideran-

ante ipsam Itoniae Minervae fanum eiusdem cum Thessalico nominis condiderunt, fluviumque a Thessalico Cuarium nominaverunt. Alcaeus Coralium vocat his verbis:

Quae

[6]Ἀσσ' Ἀθάνα [7]ἄπολε . . . . . . Boeotia.
ἀπὸ [8]Κορωνείας [9]ἐπὶ δεῦ . . . .
Πάροιθεν [10]ἀμφὶ Κωραλίω ποταμῷ παρ' ὄχθαις.

Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὰ Παμβοιώτια συνετέλουν· συγκαθίδρυται δὲ τῇ Ἀθηνᾷ ὁ Ἅιδης, κατά τινα, ὥς φασι, μυστικὴν αἰτίαν· οἱ μὲν οὖν ἐν τῇ Κορωνείᾳ [11]Κορώνειοι λέγονται, οἱ δ' ἐν τῇ [12]Μεσσηνιακῇ Κορωνεῖς.

§. 30.

derantur in Gem. Plethone. Sic verba λέγων — ὄχθαις desunt in Ven. et Ἀσσ' — ἀμφὶ in Vatic. 173. De ceteris deinceps.

7) Sic relicto spatio vacuo Vatic. 174. Paris. Mosc. cum editionibus.

8) Vatic. 174. Moscov. Κοιρωνίας.

9) Mosc. ἐπὶ δέων αὐτῷ, Paris. ἐπιδέων αὐω, Vatic. 174. ἐπιδε subnexo νων αὐτῷ ab alia tamen manu.

10) Aliqua hinc deesse indicat lacuna in Vatic. 174. Paris. Mosc. patens. Pro Κωραλίω, in quo mei consentiunt, Casauboniani habuerunt Κυραλίω et deinceps ποταμῷ ἱδρύσαντο παρ' ὄχθαις.

11) Paris. duplici scriptura Κορώνιοι et Κορώνειοι, Moscov. posterius tantum probat, quod quidem eadem de causa, qua supra Κορωνειακῇ, praetuli, etsi per ι scribunt alii codices cum Stephano et Eustathio ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203.

12) Paris. Μαισαινητικῇ, Mosc. Μαισαινιτικῇ et Μεσηνιτακῇ. Tum uterque Κορωνακεῖς, Paris. etiam Κορωνασεῖς, Vatic. Κορωναιεῖς, quod forte innuit altera scriptura in Paris. Κορωνεῖς est in

Quae Minerva . . . .
A Coronea in sec . . . . .
Ante, in ripa Coralii fluminis.
Ibi Pamboeotia agebantur, solennis universorum Boeotorum festivitas. Una cum Minerva Pluto dedicatus est ob quandam, ut aiunt, mysticam causam. Huius Coroneae cives Coronii, Messeniacae Coronenses vocantur.

§. 30.

Boeotia.

§. 30.

Ἁλίαρτος δὲ νῦν οὐκέτι ἐστὶ, κατασκαφεῖσα ἐν [1] τῷ πρὸς Περσέα πολέμῳ· τὴν χώραν δ' ἔχουσιν Ἀθηναῖοι δόντων Ῥωμαίων. Ἔκειτο δὲ ἐν στενῷ χωρίῳ μεταξὺ ὑπερκειμένου ὄρους καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πλησίον τοῦ [2] Περμησσοῦ, καὶ τοῦ [3] Ὀλμειοῦ, καὶ τοῦ ἕλους τοῦ φύοντος τὸν αὐλητικὸν κάλαμον.

§. 31.

Πλαταιαὶ δὲ, ἃς ἑνικῶς εἶπεν ὁ ποιητὴς, ὑπὸ τῷ Κιθαιρῶνί εἰσι μεταξὺ αὐτοῦ καὶ Θηβῶν κατὰ τὴν

in Stephano, Euſtathio et aliis Msstis; a Stephano tamen etiam Κορωνακεῖς producitur, quod et idem refert ſ. v. Μεθώνη et ex eo Euſtathius ad Homer. Il. 2, 716. p. m. 247. Equidem retinui vulgatam lectionem, cum in ambiguo verſetur ſcriptura.

1) Venet. τῷ μεταξὺ πρὸς —. Reliqui cum Euſtathio ad Homer. Il. 2, 503. p. m. 203. eam voculam reſpuunt, quae et commode abeſt, forte ex ſeqq. huc arceſſita.

2) Venet. Περμησσοῦ καὶ Ὀ.

3) Ut ſcriptura cum accentu conſtaret, repoſui, Medic. etiam adiutus, ut ſupra legitur p. 407. Sic in Heſiodi Theog. v. 3. conſentiente Scholiaſte, Luciano adverſus indoctum cap. 3. — Confirmat Statius Theb. 7, 284. ubi haec: *tuque, o Permeſſe, canoris et, felix Olmie, vadis.* Vulgo antea hic legebatur Ὀλμίυ.

§. 30.

Haliartus non exſtat hodie, everſa in bello contra Perſeum: agrum permiſſu Romanorum Athenienſes habent. Sita fuit in arcto loco, inter montem imminentem et Copaidem paludem, prope Permeſſum, Olmium et lacum, qui tibiis aptum calamum edit.

§. 31.

Plataeae, quas ſingulari numero poëta extulit, infra Cithaeronem ſunt, inter hunc et Thebas pone viam,

τὴν ὁδὸν [1] τὴν εἰς Ἀθήνας καὶ Μέγαρα ἐπὶ τῶν ὅρων τῶν τῆς Ἀττικῆς [2] καὶ τῆς Μεγαρίδος. [3] Εἰσὶ γὰρ [4] Ἐλευθεραὶ πλησίον, ἃς οἱ μὲν τῶν Πλαταιῶν, οἱ δὲ τῆς Βοιωτίας φασίν. Εἴρηται δ' ὅτι παραῤῥεῖ τὰς Πλαταιὰς ὁ Ἀσωπός. Ἐνταῦθα [5] Μαρδόνιον καὶ τὰς τριάκοντα μυριάδας Περσῶν αἱ τῶν Ἑλλήνων δυνάμεις ἄρδην ἠφάνισαν· ἱδρύσαντό τε Ἐλευθερίου Διὸς ἱερὸν, καὶ ἀγῶνα γυμνικὸν στεφανίτην ἀπέδειξαν, [6] Ἐλευ- Boeotia. p. 412.

1) Venet. τῆς. Sic idem post pro τῶν τῆς tantum τῆς adfert.

2) Gem. Pletho locum omnino sic exhibet: καὶ τῆς Βοιωτίας. Παραῤῥεῖ δ' αὐτὰς ὁ Ἀσωπὸς, omissis ceteris.

3) Deest in Paris. et Mosc. relicto vacuo spatio, uti deinceps pro τῶν Πλαταιῶν. Venet. verba haec εἰσὶ — Πλαταιῶν plane omisit.

4) Accentum ex antepenultima movi in ultimam, monitus illorum nominum usu et exemplo Stephani, etsi Ἐλευθέραι legitur in Arriano de exped. Alex. 1, 7, 13. Plutarcho in Qu. Gr. p. 199. (Vol. 7. ed. Lips.) et de Cretae urbe cognomini in Ptolemaeo 3, 17. Ἐλευθέραι, in Dione 36, 1. Ἐλευθέραν.

5) Vulgo per ω, uti Polyaen. 7, 33, 3. et Schol. ad Luciani epigr. 21. (Cf. T. 10. p. 105. ed. Bip.) Alii tamen auctores, in quibus Herodotus 6, 43. et alibi, Diodor. Sic. 11, 1. et saepius, Plutarch. in Aristide c. 10. Aristides T. 2. p. 178. ed. Iebb. Pausan. 9, 23, 3. per ο. Nec aliter ex Strabone scribit Eustathius ad Homer. Il. 2, 504. p. m. 203. f. Horum igitur auctoritati, quibus suam addit Mosc., obsecutus dedi Μαρδόνιον, quod et volebat Politus ad Eustath. T. 2. p. 543.

viam, quae Athenas et Megara ducit, in finibus Atticae et Megaricae. Vicinae enim sunt Eleutherae, quas alii Plataeis, alii Boeotiae adscribunt: diximus Asopum praeter Plataeas fluere. Hic Mardonium et trecenta Persarum millia Graecus exercitus occidione delevit: et Graeci, templo Iovis Eleutherii a libertate parta dicti condito, certamen gymnicum instituerunt, quo victor coro-

Boeotia. [6] Ἐλευθέρια προσαγορεύσαντες· ταφή τε δείκνυται δημοσία τῶν τελευτησάντων ἐν τῇ μάχῃ. Ἔστι δὲ καὶ ἐν τῇ Σικυωνίᾳ δῆμος Πλαταιαί, ὅθεν περ ἦν [7] Μνασάλκης ὁ ποιητής.

Μνασάλκεος τὸ [8] μνῆμα τῶ Πλαταιάδα.

[9] Γλίσαντα δὲ λέγει κατοικίαν ἐν τῷ Ὑπάτῳ ὄρει, ὅ ἐστιν ἐν τῇ Θηβαϊκῇ πλησίον [10] Τευμησσοῦ [11] καὶ

6) Parif. Mofc. Ἐλευθερία. At proba eft forma vulgata, quae et in aliis feftis cernitur, nifi velis Ἐλευθέρεια, quae diferte Plataeis adfcribuntur ex infcriptione in Sponii itin. T. 2. p. m. 401. Auctores tamen, quos fatis magno numero excitavit Meurfius in Gr. Feriata lib. 3. p. 103. h. v. Ἐλευθέρια praeferunt.

7) Parif. Μνασαλίας. Sed bene habet vulgata, uti et proxima docent.

8) Ita omnes libri. At qui primus totum epigramma evulgavit Koenius de dialectis p. 119. dedit τὸ σᾶμα τῶ Πλαταΐδα, ex quo fic repetiit Iacobs in Anthologia T. 2. p. 44. qui tamen recte et metri caufa ex noftro emendat Πλαταιάδα five etiam Πλαταιίδα. Equidem inde, quod Dorica requirat dialectus, recepi τῶ pro τοῦ, at tum forte debebam etiam μνᾶμα, ut χρᾶμα et fimilia dicuntur.

9) Mofc. Γλισᾶντα. Sed fatis dictum paullo antea ad §. 29. n. 2. et de fcriptura et de accentu. Dedi et hic Γλίσαντα pro Γλισάντα.

10) Cafaubonn. Τεμισσοῦ, Τελμίσσε et Τευμησσοῦ fcribunt. Ex meis Parif. Τευμισσοῦ, Vatic. Τεμεσσοῦ, Mofc. Aldus, Hopperus

coronaretur: et fepultura ibi oftenditur publica, qua affecti funt, qui in pugna ceciderunt. Etiam in Sicyonia regione pagus eft Plataeae, patria Mnafalcae poëtae: ut infcriptio docet:

Mnafalcis hoc eft monimentum Plataeadae.

Glifantem porro Homerus dicit vicum in monte Hypato: qui in regione Thebana eft vicinus Teumeffo et

[11] καὶ τῆς Καδμείας· γεώλοφα καλεῖται [12] δὲ . . . . . Boeotia.
πίπτει τὸ Ἰόνιον καλούμενον πεδίον, ὃ [13] διατείνει
. . . . . ἀπὸ τοῦ Ὑπάτου ὄρους.

§. 32.

Τὸ δ' οὕτω ῥηθὲν,

Οἵθ' ὑπὸ Θήβας εἶχον, —

οἱ

perus Τεμισσοῦ. Recepta a Xylandro et a Casaubono lectio firmatur ab ipso Strabone supra p. 409. Cf. Pausan. 9, 19 in. Stephanus, Hesychius aliique; nam multi eius meminere. Corruptionem literarum λ et υ testatur in primis Suidas repugnante literarum serie. Idem vero etiam in aliis observatur, de quo vid. Muncker ad Antonin. Liberal. c. 41. et Fischer. ad Palaephat. c. 8. Per duplex σ probat praeterea Alberti ad Hesych. Vol. 2. p. 1376. etsi recentior haec videtur scribendi ratio, vetus per σ simplex. Si tamen ex accentu iudices, duplex usu videtur invaluisse. Cf. Eustath. ad Homer. Il. 11, 20. p. m. 844, 21.

11) Haec ad ὄρους desunt in Ven. et Gem. Plethone.

12) Hinc lacuna etiam adparet in Vatic. Paris. Mosc. qui postremi resumunt narrationem a syllaba πτει. Eadem lacuna patet in proximis, qualem libri editi ostendunt. Priorem subplevit ita Guarinus: *quem Geolophum, id est terraestrem tumulum vocant.* Posteriorem sic sustulit: *Cadit in campum dominum (sic enim nominant)* — quasi οἶκον legerit.

13) Continua serie cum sequentibus nectunt Guarinus et editiones ante Casaubonum, qui ex suis libris, quibus et mei accedunt, spatium vacuum interiectum reliquit. Ἰόνιον Mosc. amputata prima litera dedit.

et Cadmeae: tumuli terrestres vocantur . . . . incidit campus, qui Ionius dicitur, ab Hypato porrectus monte.

§. 32.

Quod autem Homerus de Subthebis dixit, id alii intelli-

Boeotia. οἱ μὲν δέχονται [1] πολίδιόν τι [2] Ὑποθήβας καλούμενον, οἱ δὲ τὰς Ποτνιάς· τὰς γὰρ Θήβας ἐκλελεῖφθαι διὰ τὴν τῶν [3] Ἐπιγόνων στρατείαν, καὶ μὴ μετασχεῖν τοῦ [4] πολέμου τοῦ Τρωϊκοῦ· οἱ δὲ μετασχεῖν μὲν, οἰκεῖν δὲ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τότε ἐν τοῖς ἐπιπέδοις χωρίοις, μετὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων ἔφοδον, τὴν Καδμείαν ἀδυνατοῦντας [5] ἀνακτίσαι· ἐπεὶ δ' ἡ Καδμεία ἐκαλεῖτο Θῆβαι, [6] ὑπὸ Θήβας εἰπεῖν ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ οἰκοῦντας τὸν ποιητὴν τοὺς τότε Θηβαίους.

§. 33.

1) Eustathius ad Homer. Il. β, 505. p. m. 204. non bene hinc repetit πολείδιόν τι, etsi et ita scribunt Paris. et Moscov.

2) Divise ediderunt Paris. et Moscov. uti Ald. Hopper. et Xylander, hic etiam ὑπὸ Θῆβας, de quo disputatur ad Homerum c. l.

3) Casaubonn. τριγόνων. Mei omnes cum Eustathio c. l. consentiunt in vulgata eaque meliori.

4) Paris. Moscov. Τρωϊκοῦ πολέμου, neglecto articulo, Venet. τοῦ Τρ. πολέμου, uti Eustath. c. l. Post Ald. Hopper. ἐπὶ πέδοις.

5) Eustath. c. l. κτίσαι. Prius ad rem aptius.

6) Hic coniuncte cum Xyl. dat Moscov. quod tamen sequentia non admittunt, quae ad explicationem nominis valent.

telligunt de quodam oppidulo sic appellato, quidam de Potniis. Thebas enim desertas fuisse ob Epigonorum expeditionem, itaque non fuisse in societate Troiani belli. Alii interfuisse Thebanos ei bello aiunt, sed tunc in planis habitasse locis infra Cadmeam, cum post Epigonorum impressionem non valerent eam reficere: et quia Cadmeae nomen est Thebae, Thebanos qui tunc erant sub Thebas dixisse Homerum, pro eo quod erat sub Cadmea habitantes.

§. 33.

§. 33. Boeotia.

Ὀγχηστὸς δ' ἐστὶν, ὅπου τὸ Ἀμφικτυονικὸν συνήγετο [1] ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ πρὸς τῇ Κωπαΐδι λίμνῃ καὶ τῷ [2] Τηνερικῷ πεδίῳ, ἐν ὕψει κείμενος ψιλὸς, ἔχων Ποσειδῶνος ἱερὸν, καὶ αὐτὸ ψιλόν. Οἱ δὲ ποιηταὶ κοσμοῦσιν, ἄλση καλοῦντες τὰ ἱερὰ πάντα, κἂν ᾖ ψιλά· [3] τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ τοῦ Πινδάρου περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος λεγόμενον·

Κινηθεὶς ἐπῄει γῆν τε καὶ [4] θάλασσαν,
Καὶ σκοπιαῖσι μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔστα,
Καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἄλσεων.

Οὐκ

1) Verba ἐν τῇ Ἁλιαρτίᾳ desunt in Gem. Plethone.

2) Moscov. Paris. τὴν ἐρικῷ πέδῳ, tantum hic connexis vocibus τηνερικῷ et supra lineam Ταιναρικῷ πέδῳ. At vulgatam scripturam confirmat Pausanias 9, 26, 1. qui Τηνέρου πεδίον memorat, cognomine Tenero vati et Apollinis filio, de quo 9, 10. extr. et 26, 1. Cf. et Tzetzes et Potterus ad Lycophr. v. 1211. Τηνερικὸν πεδίον, ut hic, habes etiam apud Schol. Pindari ad Pyth. 11, 5. Sed et paullo inferius concordibus libris idem redit.

3) Venet. tantum haec: καὶ εἰς τοῦτο φέρει Πινδάρου χρῆσιν omissis reliquis ad ἄλσεων, uti refert etiam Eustathius c. l.

4) Quae in hoc fragmento variant codices mei, haec sunt: Mosc. θάλατταν, uti solet. Tum pro δινάσσατο, quae vox suspecta

§. 33.

Onchestus est, ubi Amphictyonum coetus solet convenire, in Haliartia regione ad Copaidem paludem et Tenericum campum, in sublimi sita urbs loco, arboribus nudato: habetque templum Neptuni, ipsum quoque nudum. Poëtae tamen ornandi gratia omnia templa lucos appellant, etiam arboribus carentia. Tale est illud Pindari de Apolline dictum:

Motus obivit terram et mare,
Montiumque speculis ingentibus institit,
Atque antra concussit, lucorum fundamenta iaciens.

 Male

Boeotia. Οὐκ εὖ δὲ Ἀλκαῖος, ὥςπερ τὸ τοῦ ποταμοῦ ὄνομα, ⁵ ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται, παρέτρεψε τοῦ Κουαρίου· οὕτω καὶ τοῦ Ὀγχηςοῦ κατέψευςαι πρὸς ταῖς ἐσχατιαῖς τοῦ Ἑλικῶνος αὐτὸν τιθείς· ὁ δ' ἐςὶν ἄπωθεν ἱκανῶς τούτου τοῦ ὄρους.

§. 34.

suspecta est Casaubono, Mosc. substituit δεινὰ σάτο, Paris. δεινασάτο, Vatic. δυνασάτο. Hinc lacuna sequitur in Vatic. quo exeunte leguntur haec: κρηπίδας ὡς μικρὸν ἀνωτέρω εἴρηται. Paris. Moscov. βαλλο . . ρηπίδας. Subiiciam his doctorum virorum coniecturas. Schneider in fragm. Pindari p. 91. pro δινάσσατο malit τινάξατο. Heyne in fragm. Pindari p. 88. se reddidisse dicit, (*et antea silvarum substructiones concussit agitatus*) ac si scriptum esset, καὶ μυχοὺς τινάσσετο παλλόμενος κρηπῖδας (edd. Casaubonn. et Amstel. κρηπίδας) ἄλσεων, (etsi vult ἀλσέων, ut dissyllabum.) Hermannus ita hos versus struit:

Κινηθεῖσαν ἐπῄει
Γᾶν τε καὶ θάλασσαν
Καὶ σκοπιαῖσ' μεγάλαις ὀρέων ὕπερ ἔςα
Καὶ μυχοὺς δινάσσατο βαλλόμενος κρηπῖδας ἀλσέων.

Denique nuper Matthiae in prolegomenis ad hymnos Homericos hanc Pindarici carminis partem, quam ex eius hymno in Apollinem decerptam putat, tractavit. Legit autem: ἐδινήσατο κατὰ μυχοὺς, adscito Apollonio Rhod. 2, 695. et interpretatur: *Commotus* (i. e. cum se ad eundum commovisset) s. *profectus — et aliis montium arcibus* s. *cacuminibus institit, et recessus montium lustravit* vel forte *locorum sacrorum* (sibi) *iaciens* s. *iacturus*. Eligat lector. Equidem nolo coniecturas augere, vel factas obtrudere. Tantum δινάσσατο verti *concussit*, cum Xylander posuisset *lustravit*. Tum κρηπῖδας dedi, quod usu quidem invaluit, ut κνημῖδας, ad signandam, uti fertur, syllabam longam.

5) Verba ὡς — εἴρηται desunt in Paris. et Mosc. Ille etiam antea scribit Ὁ δ' Ἀλκαῖος. De nomine Κουαρίου dictum supra.

Male Alcaeus, qui, sicut paulo ante diximus, Cuarii amnis nomen cum mutavisset, etiam de Onchesto mentitus est, in extremis eum ponens Heliconis partibus: cum satis magno absit ab hoc monte spatio.

§. 34.

Boeotia.

§. 34.

Τὸ δὲ Τηνερικὸν πεδίον ἀπὸ Τηνέρου προσηγόρευται· [1] μυθεύεται δ' Ἀπόλλωνος υἱὸς ἐκ [2] Μελίας, προφήτης [3] τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον ὄρος, ὅ φησιν εἶναι τρικόρυφον ὁ αὐτὸς [4] ποιητής· p. 413.

Καί ποτε τὸν τρικάρανον Πτώου κευθμῶνα κατέσχε.

Καὶ τὸν Τήνερον καλεῖ, ναοπόλον μάντιν δαπέδοισιν ὁμοκλέα. Ὑπέρκειται δὲ τὸ Πτῶον τοῦ [5] Τηνερικοῦ πεδίου καὶ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πρὸς Ἀκραιφίῳ· Θηβαίων δ' ἦν τό, τε μαντεῖον καὶ τὸ ὄρος· τὸ δ' Ἀκραί-

1) Gem. Pletho, uti passim facit, ad nexum artius continendum ὃς μυθεύεται.

2) Moscov. Μελείας, sed per ι etiam Pausanias 9, 10. extr. Cf. Tzetzes et Potterus ad Lycophron. v. 1211. Spanhem. ad Callimach. in Del. v. 80. Et sic plures aliae Nymphae, quae idem nomen gesserunt, scribuntur, de quibus vid. Muncker. in praefatione ad Hygin. p. 6. ed. Staveren. qui etiam in Etymol. M. s. v. Αἰκία sic Μελείης emendat.

3) Gem. Pletho sic: τοῦ μαντείου κατὰ τὸ Πτῶον, ὃ ὑπέρκειται τοῦ Τηνερικοῦ et c. suppressis aliis.

4) Deest haec vox in Paris. Post Moscov. dat κατέσχεθε pro κατέσχε, quod non temere effusum videtur. Forma ex poetarum usu nota.

5) Paris. Τεναιρικοῦ et ex altera scriptura Τηναρικοῦ, Mosc. Ταινερικοῦ. V. supra.

§. 34.

Tenerico campo nomen est a Tenero, quem fabulae Apollinis e Melia filium, oraculo eius, quod in Ptoo monte est, praeesse vatem perhibent: cui monti idem poëta tres vertices adscribit:

Olim tricipitem Ptoi obtinuit specum.

Tenerumque vocat, aedituum vatem cognominem solo. Ptoum super Tenericum campum et Copaidem paludem pone Acraephium est situm: et mons et oraculum Thebanorum fuit. Acrae-

Boeotia. Ἀκραίφιον καὶ αὐτὸ κεῖται ἐν ὕψει. Φασὶ δὲ τοῦτο καλεῖσθαι Ἄρνην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ, ὁμώνυμον τῇ Θετταλικῇ.

§. 35.

Οἱ δέ φασι, καὶ τὴν Ἄρνην ὑπὸ τῆς λίμνης [1] καταποθῆναι καὶ τὴν [2] Μίδειαν. Ζηνόδοτος δὲ γράφων,

Οἳ δὲ πολυστάφυλον Ἄσκρην ἔχον, —

οὐκ ἔοικεν [3] ἐντυχεῖν τοῖς ὑπὸ τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς πατρίδος λεχθεῖσι, καὶ τοῖς ὑπ' Εὐδόξου πολὺ χείρω λέγοντος περὶ τῆς Ἄσκρης. Πῶς γὰρ ἄν τις πολυστάφυλον τὴν τοιαύτην ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λέγεσθαι πιστεύσειεν; Οὐκ εὖ δὲ οὔτε οἱ Τάρνην ἀντὶ τῆς Ἄρνης

1) Parif. Vatic. καταποθεῖσαν. Utrumque adponit Parifienfis; vulgatum alii tenent cum editionibus Euftathio ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. et Eudocia in violario p. 80. ed. Villoif. Poft Gem. Pletho omittit καί.

2) Mofcov. Μήδειαν ex nota utriusque literae commiftione. Cf. Homer. Il. 2, 507. quem refpicit Stephanus, Paufanias 9, 39. in. et Strabo lib. 1. p. 59. ubi eandem calamitatem commemorat.

3) Vatic. Parif. Mofcov. ἐντυχόντι. Ven. ἐντυχέντι τῆς. Alii ἐντυχεῖν, ut vulgo. Poft ante Ἡσιόδου in Mofcov. abeft articulus. Tum λεχθῆναι Ven. pro λεχθεῖσι.

Acraephium ipfum quoque in fublimi iacet loco. Hoc Arnam vocatum aiunt a poëta, imitatione Theffalicae.

§. 35.

Sunt qui et Arnam et Mideiam a lacu abforptam dicant. Zenodotus autem fcribens:

Et qui viniferi fecundam palmitis Afcram:

videtur non legiffe, quae de fua patria fcripfit Hefiodus, et quae etiam multo deteriora de Afcra tradidit Eudoxus. Quî enim credidiffet, eam vitiferam ab Homero dictam fuiffe? Non recte etiam, qui Tarnam pro Arna

"Αρνης γράφοντες· οὐδὲ γὰρ μία δείκνυται Τάρνη [4] παρὰ Βοιωτοῖς· ἐν δὲ Λυδοῖς ἐστιν· ἧς καὶ Ὅμηρος μέμνηται· Boeotia.

Ἰδομενεὺς δ' ἄρα Φαῖστον ἐνήρατο [5] τέκτονος υἱὸν
Βώρου, ὃς ἐκ Τάρνης ἐριβώλακος εἰληλούθει.

Λοιπαὶ δ' εἰσὶ τῶν μὲν περικειμένων τῇ λίμνῃ αἵ τε Ἀλαλκομεναὶ καὶ τὸ Τιλφώσσιον· τῶν δ' ἄλλων [6] Χαιρώνεια, καὶ [7] Λεβάδεια, καὶ

[8] Λεῦ-

4) Parif. περὶ τοῖς B. Moſcov. παρὰ τοῖς B. quod quidem melius habet.

5) Ita omnes libri, qui tamen contra in Homero Il. 5, 43. praeferunt Μήονος υἱὸν, quod et ad cauſam disputationis efficacius valet. Forte ex v. 59. huc translatum irrepſit haeſitque. Nolui tamen illud invitis libris tollere.

6) Parif. Moſcov. (hic et infra) Χερώνεια, uti et cod. in Diodoro Sic. 12, 6. Veram ſcripturam indubiam faciunt alii auctores.

7) Ita Parif. et Moſcov. Vulgo Λεβαδία, quae variatio in pluribus urbium nominibus obiicitur. Per ει tamen haec occurrit in inſcr. apud Sponium in itin. T. 2. p. m. 401. atque hinc Λεβαδέων et Λεβαδειέων p. 266. ſq. Et ſic Pauſan. 9, 39. in. Diodor. 15, 53. extr. Lyſias apud Harpocrat. p. m. 228. etſi ibi corrupte Λεμβάδεια exſtat, Lucian. in dial. mort. 3, 3. Philoſtratus in vita Apoll. 8, 19. in. Heſychius, Suidas h. v. — Pauci tantum per ι ſcribunt, in quibus Plutarchus in Lyſandro c. 28. Ariſtoteles ſ. auctor libri de mundo 4, 26. Maxim. Tyr. diſſ. 14, 2. Ptolem. 3, 15. Hierocles in Synecd. p. m. 644. Ex Latinis Plinius 4, 12. ſ. 7. *Lebadea*, ſed 8, 83. ſ. 58. *Lebadia*, Statius

Arna reponunt: cum in Boeotia nulla Tarne usquam oſtendatur, ſit autem in Lydia: cuius etiam Homerus meminit:

Idomeneus Phaeſtum proſtravit Maeone natum
Boro, pingue ſolum Tarnae qui liquerat amplae.

Reliquae ſunt ex urbibus paludem circumiacentibus Alalcomenae et Tilphoſſium: de caeteris Chaeronea, Lebadia, Leu-

Boeotia. [8] Λεῦκτρα, περὶ ὧν ἄξιον μνησθῆναι.

§. 36.

Ἀλαλκομενῶν τοίνυν μέμνηται ὁ ποιητής, ἀλλ' οὐκ ἐν Καταλόγῳ·

Ἥρη τ' Ἀργείη καὶ Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη.

Ἔχει δ' ἀρχαῖον ἱερὸν Ἀθηνᾶς σφόδρα τιμώμενον· καί φασί γε, τὴν θεὸν γεγενῆσθαι [1] ἐνταῦθα, καθάπερ καὶ τὴν Ἥραν ἐν Ἄργει· καὶ διὰ τοῦτο τὸν ποιητὴν, ὡς ἀπὸ πατρίδων τούτων, ἀμφοτέρας οὕτως ὀνομάσαι. Διὰ τοῦτο δ' ἴσως οὐδ' ἐν τῷ Καταλόγῳ μέμνηται τῶν ἐνταῦθα ἀνδρῶν, ἐπειδὴ, ἱεροὶ ὄντες, παρεῖντο τῆς στρατείας. Καὶ γὰρ καὶ ἀπόρθητος ἀεὶ

Statius Theb. 7, 345. *Lebadea* penultima etiam producta. Nempe in his *ει* modo in *i* modo in *e* apud Latinos transit et promiscue passim ponitur. Cf. etiam ad p. 423.

8) Moscov. Λύκτρα. Nota sunt haec.

1) Paris. Moscov. ἐνθάδε. Cum vero iidem alibi retineant ἐνταῦθα eodemque sensu, sic ut etiam opponatur in altero membro ἐκεῖ, veluti p. 418., reliqui. Sic paullo post redit. Ἥρη vero antea et post Ἥραν vitium est operarum in edd.

Leuctra, quarum mentionem facere est operae pretium.

§. 36.

Alalcomenarum Homerus meminit, sed non in Catalogo:

Iuno culta Argis et Alalcomenea Minerva.

Habet oppidum hoc vetustum Minervae fanum religiose admodum cultum: aiuntque, ibi natam fuisse Minervam, ut Iunonem Argis; ideoque poëtam ambabus a patria appellationes adiunxisse. Quae causa etiam fortasse fuerit, quod Alalcomeniorum in Catalogo non meminit: scilicet cum ii sacri deae missionem militiae haberent. Etenim ea urbs, quam

ἀεὶ διετέλεσεν ἡ πόλις, οὔτε μεγάλη οὖσα, οὔτ' ἐν ἐυέρκεῖ χωρίῳ κειμένη, ἀλλ' ἐν πεδίῳ· τὴν δὲ Θεὸν σεβόμενοι πάντες ἀπείχοντο πάσης βίας· ὥστε καὶ Θηβαῖοι κατὰ τὴν τῶν Ἐπιγόνων στρατείαν, ἐκλιπόντες τὴν πόλιν, ἐκεῖσε λέγονται καταφεύγειν, καὶ εἰς τὸ ὑπερκείμενον ὄρος ἐρυμνὸν τὸ [z] Τιλφώσσιον, ὑφ' ᾧ Τιλφῶσσα κρήνη, καὶ τὸ τοῦ Τειρεσίου μνῆμα, ἐκεῖ τελευτήσαντος κατὰ τὴν φυγήν. Boeotia.

§. 37.

Χαιρώνεια δ' ἐστὶν [1] Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου [2] μεγάλῃ μάχῃ νικήσας Ἀθη- P. 414.

ναίους

z) Τιλφώσιον mutavi in Τιλφώσσιον, et mox Τίλφωσσα in Τιλφῶσσα, de quibus vid. fupra ad p. 411. in. Ita nempe Strabo ad ftabilem formam reducitur.

1) Edd. Caf. 2. et Amftel. negligenter et contra perpetuum aliorum ufum Ὀρχομένου.

2) Vatic. Ven. Mofc. Gem. Pletho μάχῃ μεγάλῃ, vel, ut Cafaubb. Parif. et Euftath. ad Homer. Il. 2, 507. p. m. 205. ex hoc loco, μεγάλῃ μάχῃ, uti etiam paullo poft libri editi. Guarinus etiam: *magno proelio*. Μεγάλως, quod ferebant hic editiones omnes, locum occupatum Aldo debet. Illud igitur recepi, etfi omnino μεγάλως pro δεινῶς, σφόδρα, πάνυ non eft infrequens, et fic inverfa ratione Dio 40, 10. extr. μεγάλως ἔπταισεν, ὥστε μηκέτ' ἀντιπολεμῆσαι.

quanquam neque magna effet, neque munito exftructa in loco, fed humili, tamen nunquam vaftata eft, ob reverentiam deae omnibus omnem vim abftinentibus: adeoque Thebani fub expeditionem Epigonorum, urbem fuam deferentes, eo confugiffe feruntur, inque montem Tilphoffium natura munitum, fub quo fons eft Tilphoffa, et monimentum Tirefiae, qui extorris ibi mortem obiit.

§. 37.

Chaeronea Orchomeno vicina eft, ubi Philippus, Alexandri Magni pater, magno proelio devictis Athenien-

Boeotia. ναίους τε καὶ Βοιωτοὺς καὶ Κορινθίους, κατέστη τῆς Ἑλλάδος κύριος· δείκνυται δὲ κἀνταῦθα ταφὴ τῶν πεσόντων ἐν τῇ μάχῃ δημοσία· περὶ δὲ τοὺς τόπους τοὺς αὐτοὺς καὶ Ῥωμαῖοι τὰς Μιθριδάτου δυνάμεις πολλῶν μυριάδων κατηγωνίσαντο· ὥστ' ὀλίγους ἐπὶ [3] θάλασσαν σωθέντας φυγεῖν ἐν ταῖς ναυσὶ, τοὺς δ' ἄλλους, τοὺς μὲν ἀπολέσθαι, τοὺς δὲ καὶ ἁλῶναι.

§. 38.

[1] Λεβάδεια δ' ἐστὶν, ὅπου Διὸς Τροφωνίου μαντεῖον ἵδρυται, χάσματος ὑπονόμου κατάβασιν ἔχον· καταβαίνει δ' αὐτὸς ὁ χρηστηριαζόμενος· κεῖται δὲ μεταξὺ τοῦ Ἑλικῶνος καὶ τῆς Χαιρωνείας, [2] Κορωνείας πλησίον.

§. 39.

3) Mofcov. θάλατταν, more fuo. Sed taedet talia fingulis locis enotare.

1) Ita et hic pro Λεβαδία repofui ex cod. Mofc. et ufu auctorum frequentiori monitus, de quo paullo fuperius.

2) Per ι adparet in Mofc. At evulgata forma etiam ab aliis Mss. probatur et fupra p. 410. fq. ab omnibus. Hinc et fimul paffim cum Χαιρώνεια commifcetur, veluti apud Ifocratem

nienfibus, Boeotis et Corinthiis, dominus Graeciae factus eft: ibi quoque publica demonftratur fepultura eorum, qui in acie ceciderant. Circa eadem loca Romani Mithridatis copias numerofiffimas ita debellaverunt, ut, paucis ad mare fuga elapfis et navibus avectis, reliqui omnes Mithridatici aut perierint aut capti fuerint.

§. 38.

Apud Lebadiam Iovis Trophonii oraculum eft: id qui confulit, ipfe in hiatum terrae cuniculumque defcendit: fita eft inter Heliconem et Chaeroneam, prope Coroneam.

§. 39.

§. 39. Boeotia.

Τὰ δὲ Λεῦκτρά ἐστιν, ὅπου Λακεδαιμονίους μεγάλῃ μάχῃ νικήσας ¹Ἐπαμεινώνδας, ἀρχὴν εὕρετο τῆς καταλύσεως αὐτῶν· οὐκέτι γὰρ ἐξ ἐκείνου τὴν τῶν Ἑλλήνων ἡγεμονίαν ἀναλαβεῖν ἴσχυσαν, ἣν εἶχον πρότερον· καὶ μάλιστα ἐπειδὴ καὶ τῇ δευτέρᾳ συμβολῇ τῇ περὶ Μαντίνειαν κακῶς ἔπραξαν. Τὸ μέν τοι μὴ ²ὑφ' ἑτέροις εἶναι, καίπερ οὕτως ἐπταικόσι,

tem de Bigis p. m. 838. uti adiunctum docet de nece Cliniae ab Achillis patre perpetrata, quem ad Coroneam periisse docent Plato in Alcib. 1. p. 32. (ed. Bip. Vol. 5.) et Plutarch. in Alcib. c. 1. Sed cf. Wesseling. ad Diodor. 12, 7.

1) Ita constanter libri nostri omnes et scripti et editi, ut supra lib. 8. p. 388. et lib. 9. p. 401. Nec desunt exempla aliorum auctorum, veluti Dinarchi contra Demosth. p. 52. ed. Reisk. Aeliani in V. H. 12, 3. Alii ι unice praeferunt, in quibus Xenophon in hist. Gr. 7, 1. 5. et alibi, Diodorus Siculus saepius, Polyaenus 2, 3. Suidas h. v. In aliis incerta scriptura fluitat, quales sunt Plutarchus, Pausanias, ad quem 4, 26. p. 343. de hac inconstantia monuit Sylburgius; in illo ι posuit Wyttenbachius. Si prisca exstarent monumenta, facile disceptatio dirimeretur. Quem enim numum produxit Bosius ad Nepotem 15, 1. in. in quo Ἐπαμινώνδας adparet, ipse recentiorem esse iudicavit. An certiora aetatem tulerint, ignoro, certe exquirendi copia nunc quidem non datur.

2) Vatic. Paris. Mosc. ἐφ' ἑτέραν. Vulgatam quo minus adtrectem, obstat usus Strabonis in his frequentior.

§. 39.

Leuctra sunt, ubi Epaminondas, superatis magna pugna Lacedaemoniis, eorum potentiae enervandae exordium reperit: nunquam enim ab eo tempore Spartani recuperare principatum potuere, quem in Graecos habuerant: maxime cum in altero etiam ad Mantineam conflictu male essent accepti: ne tamen aliis subessent, quanquam rebus ita afflictis,

Boeotia. κόσι, συνέμεινε [3]μέχρι τῆς Ῥωμαίων ἐπικρατείας· καὶ παρὰ τούτοις δὲ τιμώμενοι διατελοῦσι διὰ τὴν τῆς πολιτείας ἀρετήν. Δείκνυται δὲ ὁ τάφος οὗτος κατὰ τὴν ἐκ Πλαταιῶν εἰς [4] Θεσπιὰς ὁδόν.

§. 40.

Ἑξῆς δ' ὁ ποιητὴς μέμνηται τοῦ τῶν Ὀρχομενίων καταλόγου, χωρίζων αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ Βοιωτικοῦ ἔθνους. Καλεῖ δὲ [1] Μινύειον τὸν Ὀρχομενὸν [2] ἀπὸ ἔθνους [3] τοῦ Μινυῶν· ἐντεῦθεν δὲ ἀποικῆσαι τινὰς τῶν Μινυῶν εἰς Ἰωλκόν φασιν, ὅθεν τοὺς Ἀργο-

3) Venet. addit καί.

4) Mosc. Θεσπίας, refragante usu.

1) Moscov. Μινύϊον. Cum Homeri locus Il. 2, 511. hic respiciatur, ubi legitur Μινύειον, ad eum vocis formam hic accommodavi, quam et probat Eustathius ad c. l. pag. m. 206. Cf. ad lib. 8. p. 347. Vulgo Μινυήϊον, quod per se non falsum est, et vere ita Orchomeno adponitur Odyss. 11, 283.

2) Vatic. ἐπὶ ἔθνους.

3) Ita Casaubb. Vatic. Paris. Mosc. Ven. pro τῶν Μινυῶν, quod habent editiones. Illud voluit etiam Gem. Pletho, in quo legitur τὸν Μ. Recepi τοῦ in hoc nexu tot codicum auctoritate motus, etsi nec alterum damno. Alia seric τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος supra adfuit lib. 8. p. 335. m.

afflictis, obtinuere, usque dum Romanorum dominationi fuere subiecti: a quibus ipsis tamen in honore sunt perpetuo ob reip. formae praestantiam. Ostenduntur Leuctra in via, quae Plataeis Thespias ducit.

§. 40.

Sequitur apud Homerum Orchomeniorum recensio, quos ille a Boeotica gente segregat. Minyeium autem appellat Orchomenum a gente Minyarum: atque inde quosdam coloniam in Iolcum deduxisse ferunt, unde

[3]Ἀργοναύτας Μινύας λεχθῆναι. Φαίνεται δὲ τὸ παλαιὸν καὶ πλουσία τις γεγονυῖα πόλις, καὶ δυναμένη μέγα. Τοῦ μὲν οὖν πλούτου μάρτυς καὶ Ὅμηρος· διαριθμούμενος [4]γὰρ τοὺς τόπους τοὺς πολυχρηματίσαντάς φησιν· Boeotia.

Οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν [5]ποτινίσσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας.

Τῆς [6]δυνάμεως δὲ, ὅτι Θηβαῖοι δασμὸν ἐτέλουν τοῖς Ὀρχομενίοις καὶ Ἐργίνῳ [7]τῷ τυραννοῦντι αὐτῶν, ὃν ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθῆναί φασιν. Ἐτεοκλῆς δὲ, τῶν βασιλευσάντων ἐν Ὀρχομενῷ τις, [8]Χαρίτων ἱερὸν ἱδρυσάμενος πρῶτος ἀμφότερα ἐμφαίνει, καὶ πλοῦτον

4) Deest haec particula in Veneto.

5) Moscov. ποτὶ νίσσεται. At varie haec vox in ipsis Homeri libris prodit Il. 9, 381. uti docet Eustathii etiam commentarius, Scholia Villoisonii, si cum contextus verbis conferas, et quae a viris doctis ad h. l. notantur. Sed extra Strabonis terminos ea posita jacent.

6) Vatic. δυναμένης.

7) Librarii vitio ed. Casaub. 1. τῶν τυρ. quod posteriores acceperunt. Errorem typographicum in ed. Casaub. 2. τυραννοῦν τι notavit Palmerius in exercitat. ad Gr. auct. p. 319.

8) Extrito τ Paris. dedit Χαρί ων.

unde Argonautis sit Minyarum factum nomen. Apparet, hanc urbem antiquitus opibus ac potentia floruisse: de opibus etiam Homerus testimonium fert: nam enumerans loca, in quibus copiosa esset pecunia, sic ait:

Nec quanta Orchomenum cumulatur, quantave Thebas Aegypti. —

Potentiae argumentum est, quod Thebani tributum Orchomeniis persolverunt, eorumque tyranno Ergino, quem ab Hercule aiunt fuisse interemtum. Eteocles etiam, unus de iis, qui Orchomeni regnaverunt, Gratiarum templo dedicato primus utrumque ostentavit, divi-

Boeotia. p. 415. τον καὶ δύναμιν· ὅς εἴτ' ἐν τῷ λαμβάνειν χάριτας, εἴτ' ἐν τῷ διδόναι κατορθῶν, εἴτε καὶ ἀμφότερα, τὰς θεὰς ἐτίμησε ταύτας. Ἀνάγκη γὰρ πρὸς εὐεργεσίαν εὐφυῆ γενόμενον ἐκεῖνον πρὸς τὴν τῶν θεῶν τούτων ὁρμῆσαι τιμὴν, ὥςτε ταύτην μὲν ἐκέκτητο ἤδη τὴν δύναμιν. Ἀλλὰ πρὸς ταύτῃ καὶ χρημάτων ἔδει. Οὔτε γὰρ μὴ ἔχων τις πολλὰ, διδοίη ἂν πολλὰ, [9] οὔτε μὴ λαμβάνων πολλὰ, οὐκ ἂν ἔχοι πολλά· [10] εἰ δ' ἀμφότερα συνέχει, τὴν ἀμοιβὴν ἔχει. Τὸ γὰρ κενούμενον ἅμα καὶ πληρούμενον πρὸς τὴν χρείαν, ἀεὶ πλῆρές ἐστιν· ὁ δὲ διδοὺς μὲν, μὴ λαμβάνων δὲ, οὐδ' ἂν ἐπὶ θάτερα κατορθοίη· παύσεται γὰρ διδοὺς, ἐπιλείποντος τοῦ ταμείου· παύσονται

9) Tyrwhittus p. m. 33. sententia postulante reponit ὅ τε μὴ λαμβάνων πολλὰ, οὐκ ἂν ἔχοι πολλά. Repugnat utique sensus in lectione vulgata, quem tamen unice turbavit omissa negandi particula, quod non est insolitum. Neque enim οὔτε in hac orationis inversione et oppositione dimiserim. Eam igitur inserui, ut apte flueret series.

10) Paris. οὐδ' εἰ. Nempe irretierant haec librarium. Post Casaubb. ἀμφότερον.

divitias inquam et potentiam: sive accipiendis ille, sive dandis beneficiis probe defunctus, deas istas veneratus fuerit. Oportet enim ad liberalitatem factum a natura fuisse, qui ad honorem habendum istis deabus se conferret, ut iam ea facultate sit praeditus. Sed eodem requirebantur etiam opes. Neque enim vel dare multa potest, qui habeat pauca, neque habere multa quisquam, qui accipiat pauca; sed si utrumque coniungatur, vicissitudo locum habebit. Quod enim simul et impletur et evacuatur, quantum usus flagitat, id semper est plenum. Qui vero dat, nihil accipiens, is in neutram partem gerere rem potest. Dare enim desinet deficiente aerario. Finem

σονται δὲ καὶ οἱ διδόντες τῷ λαμβάνοντι μόνον, χαριζομένῳ δὲ μηδέν· ὥστ' οὐδ' οὗτος [11] ἑτέρως ἂν κατορθοίη. Ὅμοια δὲ καὶ περὶ δυνάμεως λέγοιτ' ἄν. Χωρὶς δὲ τοῦ κοινοῦ λόγου, διότι Boeotia.

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις [12] ἔχει,

καὶ ἐκ τῶν καθ' ἕκαστα [13] σκοπεῖν χρή. Μάλιστα γὰρ τοὺς βασιλέας δύνασθαί φαμεν· διόπερ καὶ δυνάστας προσαγορεύομεν. Δύνανται δ' ἄγοντες, ἐφ' ἃ βούλονται, τὰ πλήθη διὰ πειθοῦς ἢ βίας. Πείθουσι μὲν

11) οὐδ' hic inferuerat Xylander, ante quem ignorabatur. Exegit iterum in nota (nam in ipfo contextu tulerat) Cafaubonus, opitulantibus etiam Msstis meis. Tum idem pro οὕτως emendat οὗτος, uti et volunt Vatic. Parif. Medic. ad fenfum propius et accommodatius. Defideratur enim, quod, ut paullo antea, ad κατορθοίη referatur. Ita vero etiam Guarinum legiffe, docet eius verfio: *Sic ne una quidem ex parte hic ipfe fuum bene navabit officium.* Xylander ita reddidit: *fic in neutram partem res fuccedet.* Penzelius hanc partem praeteriit. Obfecutus fum Cafaubono recte et cum codicibus monenti.

12) Parif. ἔχειν.

13) Parif. Vatic. Venet. σκοπεῖν δεῖ, quod ad eundem fenfum redit.

nem quoque facient dandi ei, qui nihil largiatur, tantùm accipiat, fic ut nec hic altera ex parte proficere poffit. Eadem de potentia dicas licet. Eft autem res, praeter quam quod haec ab omnibus eft recepta fententia,

In honore fummo apud homines pecunia eft,
In rebus humanisque plurimum valet:

etiam in fingulis examinanda. Maxime omnium poffe reges dicimus: ideoque etiam dynaftas eos a potentia appellamus. Poffunt autem ducenda, quo volunt, multitudine, idque vel perfuadendo, vel cogendo. Beneficiis

Boeotia. μὲν οὖν δι' εὐεργεσίας μάλιστα. Οὐ γάρ ἥ γε διὰ τῶν λόγων ἐστὶ βασιλική, ἀλλ' αὕτη μὲν ῥητορική· βασιλικὴν δὲ πειθὼ λέγομεν, ὅταν εὐεργεσίαις φέρωσι καὶ διάγωσιν, ἐφ' ἃ βούλονται· πείθουσι μὲν δὴ δι' εὐεργεσιῶν, βιάζονται δὲ διὰ τῶν ὅπλων. Ταῦτα δ' ἄμφω χρημάτων ὤνιά ἐστι. Καὶ γὰρ στρατείαν ἔχει πλείστην, ὁ τρέφειν δυνάμενος· καὶ εὐεργετεῖν δύναται πλεῖστον, ὁ πλεῖστα κεκτημένος. Λέγουσι δὲ τὸ χωρίον, ὅπερ ἡ λίμνη κατέχει νῦν ἡ Κωπαῒς, ἀνεψύχθαι πρότερον, καὶ γεωργεῖσθαι παντοδαπῶς [14] ὑπὸ τοῖς Ὀρχομενίοις [ὧν] πλησίον οἰκοῦσι·

14) Casaubonus emendat, ὑπὸ τῶν Ὀρχομενίων, οἳ, quod quidem usitatam formam refert, etsi, rarius tamen, etiam hoc sensu cum dativo reperiatur. Sic Max. Tyr. dissert. 6, 8. m. νόμος καὶ τρόπος ὑπὸ νομοθέτῃ τῷ θεῷ τεταγμένος. Cf. tamen Hoogevenus ad Viger. de Gr. dictionis idiot. c. 9, 9. p. 650. ed. Zeun. qui quidem hoc usu, ut sit Latinorum *ab*, dici negat. Tum vero si quis inhaereat vulgatae lectioni, quam quidem codices tuentur, alteram rationem inire debet, qua ditionem, imperium innuit, unde sensus exsistat, cum Orchomenii illa loca sub ditione tenerent. At duriorem nexum et asperum reddunt sequentia, quae sic parum respondent. Placidiori cursu fertur narratio ex lectione Casauboni, cui egregie succurrit Gem. Pletho. Ita enim ille locum exhibet: ὑπὸ τῶν

ficiis potissimum persuadent. Neque enim oratione persuadere regium est, sed oratoris munus. Regium persuadendi genus est, cum beneficiis ducunt ac alliciunt, quo volunt: cogunt armis. Iam utrumque horum pecunia venale est: cum et exercitum maximum habeat, qui alere potest: et plurima beneficia praebere, qui plurima possidet. Regionem eam, quam nunc Copais palus occupat, quondam siccam fuisse ferunt, agrumque omni cultura elaboratum ab Orchomeniis in propinquo habitantibus: quod

οἰκοῦσι· καὶ τοῦτ' οὖν [15] τεκμήριον [16] τοῦ πλούτου τιθέασι. Boeotia.

§. 41.

Τὴν δ' Ἀσπληδόνα χωρὶς τῆς πρώτης συλλαβῆς ἐκάλουν τινές· εἶτ' [1] Εὐδείελος μετωνομάσθη καὶ αὐτὴ καὶ ἡ χώρα, [2] τάχα τι ἰδίωμα προσφερομένη ἐκ τοῦ δειλινοῦ κλίματος οἰκεῖον τοῖς κατοικοῦσι, καὶ μάλιστα τὸ εὐχείμερον. Ψυχρότατα μὲν [3] γὰρ τὰ

τῶν Ὀρχομενίων πλησίον οἰκούντων. Obportune saltem is extrivit ὤν, cum ad Orchomenios referri melius videatur. In Latinis eadem expressit Guarinus: *ab Orchomeniis, qui penes illum* (tractum) *habitant*. Equidem hoc dedi Plethoni, cetera, quae multiplicem mutationem inferrent, reliqui.

15) Gem. Pletho αἴτιον.

16) Aldi iniuria exsulabant hae duae voces ante Casaubonum, quas hic postea ex codicibus suis, quibus et mei suffragantur, restituit.

1) Priores editores scripserant Εὐδίελος, quod sic immutavit Casaubonus addicentibus codicibus, et, qui h. l. repetit, Eustathio ad Homer. Il. 2, 511. p. m. 206. auctoribusque aliis.

2) Eustath. c. l. ἰδίωμά τι τάχα. Post Ald. Hopper. κατιέξει.

3) Ignorant hanc particulam Venet. Paris. Moscov. admittunt reliqui cum Eustathio, qui subsequentia auctiora sic reddit: χειμῶνες ἄκρα τῆς ἡμέρας, ex quo fonte post in contextum Strabonis derivavit Xylander; Casaubonus codicum iussu emisit. Etsi adesse possit vox χειμῶνες, facile tamen ex nexu subintelligitur.

quod ipsum argumento est, praedivites fuisse.

§. 41.

Aspledon a nonnullis Spledon dicta fuit: deinde et ipsa, et ager eius Eudeielos est appellata, fortassis quod inclinatio versus occasum eius incolis aliquid peculiare conferret, maxime quod hyemes haberent commodas. Crepuscula enim sunt fri-

Boeotia. τὰ ἄκρα τῆς ἡμέρας ἐςί· τούτων δὲ τὸ δειλινὸν τοῦ ἑωθινοῦ ψυχρότερον· εἰς ἐπίτασιν γὰρ ἄγει πλησιάζον τῇ νυκτὶ, [4] τὸ δ' εἰς ἄνεσιν ἀφιςάμενον τῆς νυκτός. Ἴαμα δὲ τοῦ ψύχους ὁ ἥλιος· τὸ οὖν ἡλιαζόμενον πλεῖςον ἐν τῷ ψυχροτάτῳ καιρῷ [5] εὐχειμερώτατον. Διέχει δὲ τοῦ Ὀρχομενοῦ ςάδια εἴκοσι· μεταξὺ δ' ὁ Μέλας ποταμός.

§. 42.

p. 416. Ὑπέρκειται δ' Ὀρχομενίας ὁ Πανοπεὺς, Φωκικὴ πόλις, καὶ Ὑάμπολις· τούτοις δ' ὁμορεῖ Ὀποῦς, ἡ τῶν Λοκρῶν μητρόπολις τῶν [1] Ἐπικνημιδίων. Πρότερον

4) Euſtathius c. l. ad νυκτὸς hanc partem praeteriit. Poſt ſcribit: ἴαμα δὲ ψύχος ἥλιος. Sic idem ante ψυχρότατον neglexit articulum.

5) Sic Caſaubonn. Vatic. Moſcov. Ven. cum Euſtathio, quod Aldi manu mutatum transiit in χειμερώτερον. Cum codicibus facit etiam Guarinus. Reſpondet forma τῷ ψυχρότατα.

1) Caſaubb. aliqui, Vatic. Venet. Pariſ. Ἐπικνημίων, quod et legit in ſuo libro Guarinus, certe expreſſit. At iam ab Aldo forma recepta, quam et probant alii codices, ſolemni uſu invaluit. Gem. Pletho tamen ſubſtituit Ὀπουντίων, ſine dubio, quod offenderetur adiuncta urbe Ὀποῦς, unde potius Opuntiorum metropolis fuiſſe videretur. Sed quod Euſtathius ad

gidiſſima, et quidem veſpertinum matutino frigidius, quod nocte appetente frigus intenditur, decedente remittitur. Medicatur autem ſol frigori: quod ergo frigidiſſimo tempore a ſole maxime illuſtratur, id hyemes habet aequiſſimas. Diſtat ab Orchomeno ſtadia XX: in medio eſt Melas fluvius.

§. 42.

Supra Orchomenum ſunt Panopeus Phocica urbs, et Hyampolis: quibus confinis eſt Opus, primaria Locrorum Epicnemidiorum urbs. Orchome-

τερον μὲν οὖν οἰκεῖσθαι τὸν Ὀρχομενόν φασιν ἐπὶ πεδίῳ· [2] ἐπιπολαζόντων δὲ τῶν ὑδάτων, ἀνοικισθῆναι πρὸς τὸ [3] Ἀκόντιον ὄρος, [4] παρατεῖνον ἐπὶ ἑξήκοντα σταδίους μέχρι Παραποταμίων τῶν ἐν [5] τῇ Φωκίδι. Ἱστοροῦσι δὲ τοὺς ἐν τῷ Πόντῳ καλουμένους Ἀχαιοὺς ἀποίκους Ὀρχομενίων εἶναι τῶν μετὰ [6] Ἰαλ- Boeotia.

ad Homer. Il. 2, 527. p. m. 207. et hic Casaubonus ex Strabone notant, Locros dividit modo in Epicnemidios et Opuntios, modo utrosque Epicnemidiorum nomine complectitur, uti Plinius 4, 12. s. 7. Ita quidem aliquatenus dubitatio minuitur, an plane in hoc maxime nexu tollatur, equidem non statuerim. De ipsa autem nominis Ἐπικνημιδίων variatione cf. etiam paullo inferius et ad p. 425. in.

2) Casaubonn. Ven. ἐπιπολασθέντων, reliqui omnes cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 511. p. m. 506. ubi hic locus adponitur, ἐπιπολαζόντων, quam formam neutrali significatione aliorum loca vindicant, et ipsius Strabonis usus. Sic supra lib. 8. p. 379. fons ἐπιπολάζει, et alibi adfinia. Hinc lib. 7. p. 304. ἀφ᾽ οὗ ἐπεπόλασε τὰ ὀνόματα. Sed cf. Toupius ad Longinum p. 226.

3) Infra p. 424. eundem montem, in quo sita fuit urbs Orchomenus, Ὑφαντεῖον vocat. Sed nisi sit pars τοῦ Ἀκοντίου τὸ Ὑφαντεῖον, in alterutro locorum mendum esse necesse est. Sed potius ex hoc loco corrigendum esse Ὑφαντεῖον patet ex Plutarcho in Sulla [c. 19.] et ex Plinio etiam lib. 4. c. 7. [s. 12.] *Palmerius in exercitt.* — p. 319. Cf. ad c. I.

4) Vatic. Paris. Mosc. πατεῖ γάρ. Reliqui recte cum Guarino vulgatum tenent.

5) Male Mosc. τῷ Φωκίδι, et antea Paris. Περιποταμίων.

chomenum initio aiunt in planitie fuisse habitatum: aquis autem superficiem occupantibus, translatam esse urbem ad montem Acontium, qui per LX stadia porrigitur usque ad Parapotamios in Phocide. Narrant etiam Achaeos, qui in Ponto sunt, colonos esse Orchomeniorum, qui post bellum Tro-

Boeotia. [6]Ἰαλμένου πλανηθέντων ἐκεῖσε μετὰ τὴν τῆς Τροίας ἅλωσιν. Καὶ περὶ Κάρυστον δ' ἦν τὶς Ὀρχομενός. Εὖ γὰρ τὴν τοιαύτην ὕλην ὑποβεβλήκασιν ἡμῖν οἱ τὰ περὶ τῶν νεῶν συγγράψαντες, οἷς ἀκολουθοῦμεν, ὅταν οἰκεῖα λέγωσι πρὸς τὴν ἡμετέραν ὑπόθεσιν.

ΚΕΦ. Γ.

§. 1.

Phocis. Μετὰ δὲ τὴν Βοιωτίαν καὶ τὸν Ὀρχομενὸν ἡ Φωκίς ἐστι πρὸς ἄρκτον [1]παραβεβλημένη τῇ Βοιωτίᾳ παραπλησίως ἀπὸ θαλάσσης εἰς θάλασσαν τό γε πα-

6) Parif. Ἰαλμίου, Mofc. Ἰαλμίνου, reliqui cum Guarino Ἰαλμένου, quam fcripturam tuentur Homerus Il. 2, 512. cum Euftathio p. m. 206. et Paufanias 9, 37. extr. Articulos in fequ. neglexit Euftathius.

1) Parif. περιβεβλημένη, uti poft περιπλησίως et περιλίας. In ed. Cafaub. utraque et Amftel. in hoc verbo clapfum eft λ. Totum locum fic contraxit Gem. Pletho: παραβεβλημένη πως τῇ Βοιωτίᾳ ἀπὸ θαλάττης τῆς κατὰ τὸν Κρισσαῖον κόλπον εἰς Λοκροὺς τοὺς Ὀπουντίους. Αὐτὴ γὰρ ἡ Κρίσσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν, ἧς ἐπώνυμος ὁ κόλπος· ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάττης καὶ Κίῤῥα καὶ Ἀντίκιῤῥα.

Troianum eo fint duce Ialmeno evagati. Fuit etiam iuxta Caryftum Orchomenus. Huiusmodi enim materiam probe nobis fuggefferunt, qui in Catalogum Homeri fcripfere: quos fequimur, ubi noftro argumento accommodata tradiderunt.

CAP. III.

§. 1.

Poft Boeotiam et Orchomenum Phocis eft: verfus feptentriones iuxta Boeotiam porrecto a mari ad ma-ro

παλαιόν. Οὐ γὰρ Δαφνοῦς [2] ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, σχίζων ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα, καὶ μέσος ταττόμενος τοῦ τε Ὀπουντίου κόλπου καὶ τῆς τῶν [3] Ἐπικνημιδίων Phocis.

Hh 2

2) Casaubonn. vel οὐδ' ἦν τότε τῆς Λοκρίδος vel omissa negatione ἦν τότε τῆς Φωκίδος. Mei cum Guarino in vulgata adhuc lectione ἦν τότε τῆς Λοκρίδος perstant, ex qua tamen prominet apertum vitium, uti ipse vetus Phocidis situs proxime descriptus declarat, de quo etiam consuli potest Pausanias 10, 1. in. et locus de Daphnunte similis p. 424. extr. Δαφνοῦς ἦν ποτε τῆς Φωκίδος. Alterutrum igitur in Casaubonn. Msstis verum est. Ipse omissa negatione οὐδ' probat Φωκίδος pro Λοκρίδος, quod iam antea censuerat Xylander, et sic certe Φωκικὸς Δαφνοῦς dicitur lib. 1. p. 61. Cf. infra p. 424. extr. Palmerius in Gr. ant. 5, 6. p. 570. alterius partis verba amplexus inserta negatione sic legit: οὐκ ἦν τότε τῆς Λοκρίδος, et sic locum excitat Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 251. et in versione expressit Penzelius. Parum tamen sibi constitit Palmerius, quippe qui in eodem libro 5, 3. p. 556. probaverat: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς ἦν ποτε τῆς Φωκίδος· nempe sensus tantum memor, verborum minus fuit curiosus. Et perinde valet utique, utrum eligatur, ad sensum, dummodo vera sensus ratio constet. Lenior ea videtur medela, quae intacto Λοκρίδος nomine negandi particulam, saepe elapsam, inserit; lenissima tamen, opinor, et minimo impendio facta, quam ego adhibui. Vulgo enim ferebatur: Ὁ γὰρ Δαφνοῦς —. Ita vero superiora non solum loca apte respondent, sed et quae infra subiicit, simulque refutatur Politus ad Eustath. T. 2. p. 568. qui vulgatam lectionem tueri conatur.

3) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Ἐπικνημίδων, Venet. Ἐπικνημίων, quod hic et supra sistit cum Guarino. Probavi et hic formam ab Aldo receptam et ab aliis propagatam, cum nusquam aliter adpellentur, uti loca auctorum docent a Palmerio in Gr. ant. 5, 3. p. 553. sqq. exposita. Cf. etiam p. 425. Tan-

re antiquitus. Daphnus enim tunc non erat Locridis, eam utrinque dividens, mediusque iacens inter sinum Opuntium et oram Epicnemidiorum;

Phocis. μιδίων παραλίας· νῦν δὲ Λοκρῶν ἐστιν ἡ χώρα· τὸ δὲ πόλισμα κατέσκαπται, ὥστ' οὐδ' ἐκεῖ καθήκειν οὐκέτι μέχρι τῆς πρὸς Εὐβοίᾳ θαλάττης ἡ Φωκίς· τῷ δὲ Κρισσαίῳ κόλπῳ συνῆπται. Αὐτὴ γὰρ ἡ Κρίσσα τῆς Φωκίδος ἐστὶν ἐπ' αὐτῆς ἱδρυμένη τῆς θαλάσσης, καὶ Κίῤῥα, καὶ Ἀντίκιῤῥα, [4] καὶ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν ἐν τῇ μεσογαίᾳ συνεχῆ κείμενα χωρία πρὸς τῷ [5] Παρνασῷ, Δελφοί τε, καὶ [6] Κίρφις, καὶ Δαυλὶς, καὶ αὐτὸς ὁ Παρνασὸς τῆς τε Φωκίδος ὢν, καὶ ἀφορίζων τὸ ἑσπέριον πλευρόν. Ὃν τρόπον δ' ἡ Φωκὶς [7] τῇ Βοιωτίᾳ παράκειται, τοῦτον καὶ ἡ Λοκρὶς τῇ Φωκίδι ἑκατέρᾳ. Διττὴ γάρ ἐστι, διῃρημένη ὑπὸ τοῦ Παρ-

Tantum Pausanias 10, 1. in. Ὑποκνημιδίους vocat. Notandum tamen videtur, quod codices et hic et infra p. 425. cum editionibus adeo nostris Ἐπικνημίδες obferunt.

4) Gem. Pletho ἔπειτα τὰ αὐτῶν.

5) Moscov. Παρνασσῷ, de quo dictum est ad lib. 8. p. 333. Contra post idem simplex praefert, ubi itidem refragantur editiones, quae inde a Xylandro duplex adferunt.

6) Scribendum videatur Κιρφὶς, quod et adiunctum suadeat Δαυλίς. Sed cf. ad p. 418.

7) Venet. τῆς Βοιωτίας, Gem. Pletho Λοκρὶς ἑκατέρα τῇ Φωκίδι.

rum: nunc Locrorum ea est regio, urbs solo aequata. Itaque non iam ad Euboicum mare pertingit Phocis, sed Crissaeo sinui annectitur. Phocidis enim sunt ad ipsum mare condita Crissa, et Cirrha, et Anticirrha, et quae continenter supra mediterraneae ad Parnasum iacent urbes, Delphi, Cirphis, Daulis: atque ipse Parnasus Phocidis est, eiusque occiduum determinat latus. Quo autem modo Phocis Boeotiae adiacet, eodem Locris utraque Phocidi. Duplex est enim Locris, divisa bifariam a Par-

Παρνασοῦ δίχα· ἡ μὲν ἐκ τοῦ ἑσπερίου μέρους παρακειμένη τῷ Παρνασῷ, καὶ μέρος αὐτοῦ νεμομένη, καθήκουσα[8] δ' ἐπὶ τὸν Κρισσαῖον κόλπον· ἡ δ' ἐκ τοῦ πρὸς ἕω [9] τελευτῶσα ἐπὶ τὴν πρὸς Εὐβοίᾳ θάλασσαν. Καλοῦνται δ' οἱ μὲν ἑσπέριοι Λοκροὶ καὶ Ὀζόλαι, ἔχουσί τε ἐπὶ τῇ δημοσίᾳ σφραγῖδι τὸν [10] ἕσπερον ἀστέρα [11] ἐγκεχαραγμένον· οἱ δ' ἕτεροι δίχα πως καὶ αὐτοὶ διῃρημένοι· οἱ μὲν Ὀπούντιοι, ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, ὅμοροι Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς· οἱ δ' Ἐπικνημίδιοι, ἀπὸ ὄρους [12] Κνημίδος, προσεχεῖς Οἰταίοις Phocis.

8) Casaubonn. Κρίσσου, Ven. Κρισσοῦ, edd. Aldi, Hopp. Xyl. Κρισαῖον. Cf. infra ad p. 418. et in primis supra ad p. 405.

9) Gem. Pl. καθήκουσα. Cum perinde valeat in hoc nexu, illud etiam ad variandam orationem praestat.

10) Vatic. ἑσπέριον ἀστέρα. Prius etiam legitur in edd. ante Casaubonum, qui iussu suorum codicum, quibuscum et mei concinunt, praeterque eos Guarinus et Eustathius ad Dionys. v. 426. in huius loci recensu, reposuit ἕσπερον, quod praeferendum est utique.

11) Ita libri mei cum Eustathio c. l. Gem. Pletho dat κεχαραγμένον et deinceps subtexit: οἱ δ' ἕτεροι Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως ὅμοροι πρὸς τοῖς Φωκεῦσι καὶ Βοιωτοῖς. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν ὁ Παρνασσός.

12) Eustathius c. l. ex Strabone reddit Κνημῖδος, rectius forte, nisi hoc discrimine proprium ab adpellativo discerni putet. Sed

a Parnaso: una versus occasum attingens Parnasum, eiusque partem occupans, ad Crissaeum sinum usque pertinet: altera versus ortum protenditur, et ad mare Euboicum desinit. Occidui Locri etiam Ozolae dicuntur, et in publico sigillo habent insculptum Hesperum. Reliqui in duas itidem partes dividuntur: quorum alii a primaria urbe Opuntii dicuntur, Phocensibus et Boeotis contermini: alteri Epicnemidii a monte Cnemide, Oetaeis

Phocis. Οἰταίοις τε καὶ Μαλιεῦσιν. Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοῖν [13] τῶν τε Ἑσπερίων καὶ τῶν ἑτέρων [14] Παρνασὸς, παραμήκης εἰς τὸ πρεσάρκτιον μέρος ἐκτεινόμενος ἀπὸ τῶν περὶ Δελφοὺς τόπων μέχρι τῆς συμβολῆς τῶν τε Οἰταίων ὀρῶν [15] καὶ τῶν Αἰτωλικῶν καὶ τῶν ἀνὰ μέσον Δωριέων. Πάλιν γὰρ ὥσπερ [16] ἡ Λοκρὶς

p. 417.

Sed et hic infra p. 425. Κνημῖδος, et post Κνημῖδες, ut Φωκὶς, Λοκρὶς et similia in obliquis signari solent. Sed et ipse Eustathius ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210. et alibi receptum morem servat, et contra adpellativum κνημῖδες ab Homero aliisque scribitur inversa discrepantiae nota.

13) Verba τῶν τε Ἑσπερίων καὶ τῶν ἑτέρων desunt in Gem. Plethone.

14) Ita Parif. Moscov. uti post cum Aldo et Hoppero, qui et scribunt Οἰτέοις. Vulgo Παρνασσὸς, de quo saepius dictum.

15) Hinc ad λεχθείσας χώρας omnia desunt in Gem. Plethone; a πάλιν γὰρ ad eadem verba in Veneto.

16) Eadem, quae in editionibus cernitur, relicta etiam est in Msstis lacuna, quam quidem ita explere tentavit Casaubonus: ἡ Λοκρὶς διττὴ οὖσα, unde haec subiecit: quod pene affirmare ausim esse verum. Sensus enim, inquit, erat huiusmodi: Quemadmodum Locris utraque secundum Phocidem porrigitur ita secundum utramque Locridem porrigi Acarnanes et Thessalos cum Doriensibus nonnullis. Alteram lacunae partem sic resarcit: οὕτω ἡ Ἀκαρνανία μετὰ τῆς Αἰτωλίας, idque quidem melius eo putat, quod olim cogitaverat, ἡ Θεσσαλία. Utrumque in versione reddidit Penzelius. Equidem in notis rectius locum suum sortiri talia, etsi sint probabilia, existimo. Tertiam partem Casaubonus non adtigit. Parif. Mosc. ad supplementum exile illud quidem adferunt ἀνὰ μέσον τε.

Oetaeis et Maliensibus contigui. In medio Occiduorum et reliquorum Locrorum Parnasus est, in longum versus septentriones extentus a vicina Delphis regione usque ad concursum Oetae montiumque Aetolicorum et Doriensium in medio sitorum. Rursum enim sicut Locris

Λοκρὶς . . . οὖσα τοῖς Φωκεῦσι παραβέβληται, Phocis.
οὕτω . . . . μετὰ τῆς Αἰτωλίας καὶ τινων ἀνὰ μέσον . . . Δωρικῆς τετραπόλεως τῇ Λοκρίδι ἑκατέρα [17] καὶ τῷ Παρνασῷ καὶ τοῖς Δωριεῦσιν. Ὑπὲρ τούτων [18] δὲ καὶ τῶν Αἰτωλῶν οἱ προσάρκτιοι, καὶ [19] Ἀθαμᾶνες [20] ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν καὶ τῶν Μακεδονικῶν, ὅπερ ἔφαμεν καὶ πρότερον, παραλλήλους [21] ὥσπερ τινας τεταμένας ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ἐπὶ τὰς [22] ἄρκτους ταινίας κατανοῆσαι τὰς λεχθείσας [23] χώρας. Ἱεροπρεπὴς δ' ἐςὶ πᾶς ὁ Παρνασὸς, ἔχων ἄντρα τε καὶ ἄλλα χωρία, τιμώμενά τε καὶ ἁγιστευόμενα· ὧν ἐςὶ γνωριμώτατον καὶ κάλλιςον τὸ [24] Κω-

Hh 4

17) Voces καὶ τῷ Παρνασῷ ignorant Parif. et Mofcov.

18) Parif. δ' ἢ δὴ, Mofc. δ' ἢ, unde fpatium vacuum aliquot vocum relinquitur.

19) Codd. quidam Cafaubonn. Parif. Mofc. Ἀκαρνᾶνες. Sed vulgata lectio fitum preffius fequitur.

20) Ἐκ deeft in Parif. ἐκ τῶν in Mofc. in fpatio vocum trium vacuo. Idem poft nomen Μακεδονικῶν cernitur.

21) In Parif. et Mofc. tantum remanfit ὡς; qui fequitur hiatus, tres fere voces abforpfit.

22) Parif. Mofc. et hic truncati funt, nec habent, nifi αἱ . . . . . νοῆσαι raptis ceteris.

23) Parif. χώρους.

Locris gemina protenditur iuxta Phocidem: fic..... poft Aetoliam et quosdam alios in medio . . . Doricae tetrapolis, Locridi utrique, Parnafo et Dorienfibus. Supra hos Aetolorum ii funt, qui verfus feptentrionem incolunt, et Athamanes, aliaeque Epiroticae et Macedonicae gentes, de quibus ante diximus, ab occafu ductis verfus feptentriones quafi fafciis quibusdam aequali intervallo iuxta fe extentis, defcriptionem illarum regionum intelligi. Parnafus totus facer eft, habetque fpecus et alia loca, quae religiofe honorantur atque coluntur: de quibus notiffimum eft ac pulcerrimum Cory-

Phocis. [24] Κωρύκιον, νυμφῶν ἄντρον ὁμώνυμον τῷ Κιλικίῳ. [25] Τῶν δὲ πλευρῶν τοῦ Παρνασοῦ τὸ μὲν ἑσπέριον νέμονται Λοκροί τε οἱ Ὀζόλαι, καί τινες τῶν Δωριέων, καὶ Αἰτωλοὶ κατὰ τὸν Κόρακα προσαγορευόμενον [26] Αἰτωλικὸν ὄρος· τὸ δὲ πρὸς ἕω Φωκεῖς καὶ Δωριεῖς, οἱ πλείους ἔχοντες [27] τὴν Τετράπολιν [28] παρακειμένην πως τῷ Παρνασῷ, πλεονάζουσαν δὲ τοῖς πρὸς ἕω [29] μέρεσιν. Αἱ μὲν οὖν κατὰ [30] τὸ μῆκος [31] πλευραὶ τῶν λεχθεισῶν χωρῶν τε καὶ [32] ταινιῶν ἑκάστης, [33] παρα-

24) Ante Xylandrum legebatur Κορύκιον. Notum.

25) Ante Casaubonum editiones ferebant τὸ δὲ πλευρόν. Alterum hac quidem forma praestat et codices reddit. Tantum Paris. pro τῶν dedit τοῦ. Post pro Λοκροὶ epitome in ed. Basil. dat. Αἰτωλοί.

26) Moscov. Αἰτωλικῶν. Postea voces πρὸς ἕω desiderantur in eodem et Paris. et in edd. ante Xylandrum, qui ex epitome addidit, codicibus minime renuentibus.

27) Vatic. τήν τε Τετράπολιν.

28) Moscov. περικειμένην. In sequentibus Gem. Pletho omisit verba πλεονάζουσαν — ἀρξάμενοι.

29) Post μέρεσιν in Veneto haec leguntur: Εἶτα καταγράψας σχῆμά τι (σχήματι) χωρίον, ὡς ἂν τριγώνῳ ἐπάγει. Ὁ μὲν — Cetera decesse notatum erat, quorum summam illa conficiunt.

30) In Moscov. et Vatic. 174. abest articulus.

31) In Vatic. verba πλευραὶ τῶν non comparent, in Paris. et Mosc. tantum syllaba πλευ subsedit.

32) Moscov. τενιῶν.

Corycium antrum Nympharum, eiusdem cum Cilicio nominis. Latus Parnasi occiduum Locri Ozolae tenent, et Dorienses quidam atque Aetoli, iuxta Coracem montem Aetolicum: quod ortum respicit, Phocenses ac Dorienses, Tetrapolin plerique inhabitantes quodammodo Parnaso adiacentem, sed versus ortum tamen partibus suis exuberantem. Latera ergo secundum longitudinem dictarum regionum fasciaeque singulae, in longum pari spatio

[33] παραμήκεις ἅπασαί εἰσιν, ἡ μὲν οὖσα προσάρκτιος, Phocis.
ἡ δὲ ἑσπέριος· αἱ δὲ λοιπαὶ ἑσπέριοι ταῖς ἑώαις οὐκ εἰσι παραμήκεις· [34] οὐδὲ ἡ παραλία ἑκατέρα, ἥ τε τῦ Κρισσαίου μέχρι τοῦ ἀρκτίου, καὶ ἡ πρὸς Εὔβοιαν

33) Plures deinceps lacunae in Parif. Mofcov. et Vatic. 174. reperiuntur, quarum alias non agnofcunt editiones, alias, pofteriores quidem, etiam fiftunt. Eas omnes hac una nota complecti vifum eft. Vox παραμήκεις deeft in Vatic. amputata eius priori parte haefit tantum in Parif. et Mofc. μήκεις. Defunt porro ἡ δὲ ἑσπέριος, παραμήκεις. Pro verbis Κρισσαίου μέχρι τοῦ ἀρκτίου leguntur tantum Κρι . . . . . ἀρκτίου. In Vat. etiam praeterea τοῦ Κρισσαίου plane evanuerat. Deinde haec illi habent: μέχρι τῆς . . . . . παράλληλοι — — εἰς ἃς τελι (ita quidem Parif. Mofc.) . . . . ἔθνη (omiffo etiam τὰ) — σχήματα . . . . . ρίων, (Vatic. tantum σχῆμα habet omiffis τῶν τοιούτων χωρίων) ὡς ἂν ἐν τριγώνῳ παρὰ τὴν (hae duae voces abfunt in Vatic.) . . . . . . γραμμῶν πλειόνων τὰ γὰρ ἀπολει (ita Mofcov. in Parif. legitur ἀπολειφ. utrumque fruftum Vatic. refpuit) . . . . . . παράλληλα (Parif. Mofcov. ράλληλα fervarunt) μὲν ἀλλήλοις ἔσαι, καὶ τὰς (etiam hae duae poftremae voces in Vatic. defunt) . . . . . . τιον (quod folus addit Parif.) πλευρὰς ἕξει παραλλήλους. . . . . . . κέτι. (Hanc particulam veluti naufragii documentum fervarunt Parif. et Mofc.) Aliquas lacunas ita reparare tentarunt Xylander et Cafaubonus. Ille, qui etiam pro ἀρκτίου emendat ἀκτίου, fuffragante quidem epitome, infertis poftea quibusdam verbis legit μέχρι τῆς Σκιάδος, reliqua veluti non cohaerentia dimittit; hic μέχρι τῆς νοτίου παράλληλοι; tum εἰς ἃς τελευτᾷ τὰ ἔθνη. Sed et idem fequentia minime adtigit, nec certe in conjecturis vagis opera ludatur. Sequantur nunc fingula de partibus relictis.

34) Mofcov. οὐδὲ γὰρ ἡ παραλία. Poft pro Κρισσαίου Ald. Hopper. Κρισαίου, de quo iam dictum eft.

fpatio tenduntur, alterum latus ad occafum, alterum ad feptentriones refpiciens: caetera occidua ortivis non refpondent eadem longitudine, neque ora maritima Criffaei finus usque ad Arcticum ab ora maris Euboici usque

Phocis. μέχρι τῆς . . παράλληλοι ἀλλήλαις εἰσίν· εἰς ἃς τε . . . τὰ ἔθνη· ἀλλ' οὕτω δέχεσθαι δεῖ τὰ σχήματα τῶν τοιούτων χωρίων, ὡς ἂν ἐν τριγώνῳ . . . γραμμῶν πλειόνων τὰ γὰρ . . . παράλληλα μὲν ἀλλήλοις ἔσται, καὶ τὰς . . . . πλευρὰς ἕξει παραλλήλους. [35]Ὁ μὲν οὖν ὁλοσχερὴς τύπος [36]οὗτος τῆς λοιπῆς καὶ ἐφεξῆς [37]περιοδείας· τὰ καθ' ἕκαστα δ' ἑξῆς λέγωμεν ἀπὸ τῆς Φωκίδος ἀρξάμενοι.

§. 2.

Ταύτης δ' ἐπιφανέσταται δύο πόλεις [1]Δελφοὶ καὶ Ἐλάτεια. Δελφοὶ μὲν διὰ τὸ ἱερὸν τοῦ Πυθίου Ἀπόλλωνος καὶ τὸ μαντεῖον ἀρχαῖον ὄν· εἴγε Ἀγα-

35) Vatic. 173. οὗτος. μὲν ὁ ὁλοσχερής. Venet. Ὁ μὲν ὁλοσχερής.

36) Abest haec vox in Vatic. 174. Parif. et Mosc. qui posteriores duo etiam in sequ. pro λέγωμεν praeferunt λέγομεν, uti ante Casaubonum editiones. At prius praestat in hoc nexu, et sic lib. 7. p. 295. lib. 8. p. 334. in. et alibi in progressione, ubi conatus indicatur, uti pro eo λεκτέον. Variatur tamen etiam ita passim, uti lib. 10. p. 474. lib. 14. p. 668. —

37) Bene habet. Parif. περιοδίας.

1) Mosc. Δελφοί τε, quo nectendi more etiam alibi noster utitur.

usque ad Sepiadem undiquaque aequalibus distat spatiis: in quas . . . . , populi: sed istarum regionum figurae ita sunt concipiendae, ut in triangulo lineae plures . . . . . invicem aequaliter ipsae et latere distabunt. Haec ergo rudis et integra est insequentis circuitus delineatio: nunc singula persequemur, sumto a Phocide exordio.

§. 2.

Huius urbes nobilissimae sunt duae, Delphi et Elatea. Delphi ob templum Apollinis Pythii et oraculum: quod vetu-

Ἀγαμέμνων ἀπ' αὐτοῦ χρηστηριάσασθαι λέγεται Phocis.
ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ· ὁ γὰρ κιθαρῳδὸς ᾄδων εἰσάγεται·

Νεῖκος [2] Ὀδυσσῆος καὶ Πηλειδέω Ἀχιλῆος,
[3] Ὥς ποτε δηρίσαντο· ἄναξ δ' ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων
Χαῖρε νόῳ. —
Ὣς γάρ οἱ χρείων μυθήσατο Φοῖβος Ἀπόλλων
Πυθοῖ [4] ἐν ἠγαθέῃ. p. 415

Δελφοὶ

2) Venet. Ὀδυσσαῖος καὶ Πηληϊάδω ἄνακτος. Vatican. Parif. Mofc. Πηληάδεω, Parif. Πηλάδεω, iidem etiam ἄνακτος pro Ἀχιλῆος. Et fic reddidit etiam Guarinus. Aldus Πηληϊάδεω ἄνακτος. Ceterae editiones inde ab Hoppero fcripferunt Πηλείδεω Ἀχιλῆος, uti legitur in Homero Odyff. 8, 75. et bis repetitur a Maximo Tyr. diff. 16, 7. et 28. in. Nec diverfitatis indicium in Euftathio exftat, aut ex libris aliis notatur. Eodem modo inter Ὀδυσσῆος et ἄνακτος in Homero Odyff. 17, 296. libri fluctuantur, ubi quidem idoneis caufis pofterius praefertur. Alias Achilles vel fuo nomine adpellatur, vel additis gentilibus Πηληϊάδης et Πηλείδης, vel fimpliciter Πηλείδης et Πηλείων, vel per periphrafin Πηλέος υἱός. Alia enim huc non valent. An vero fimpliciter et fine refpectu dominii ἄναξ usquam vocetur dubito, certe eiusmodi locus nunc quidem non fuccurrit. Stet igitur recepta hodie lectio, etfi eam labefactare nitantur codices mei. Suftinere tamen videntur, nam aperte non producuntur, Cafauboniani et Mediceus, ut libros Homericos taceam.

3) Ad ed. Cafaubon. 1. legebatur ὥς ποτὲ, inde ὥς ποτέ.

4) Haec duo vocabula non exftant in Parif. Mofcov. Ven. Vatic.

vetuftum effe apparet, fiquidem Agamemnonem poëta inde tuliffe refponfum dicit: nam introducitur citharoedus canens:

Rixam iurgantis cum Dulichio Pelida
Immodicis acrem verbis: sed rex Agamemno
Heroum audivit laeta convicia mente:
Refponfum recolens animo, quod Phoebus Apollo
Quaerenti Delphis dederat. —

Hoc

Phocis. Δελφοὶ μὲν δὴ διὰ ταῦτα [5] γνώριμοι. Ἐλάτεια [6] δὲ, ὅτι πασῶν μεγίστη τῶν ἐνταῦθα πόλεων, καὶ [7] ἐπικαιροτάτη διὰ τὸ ἐπικεῖσθαι τοῖς στενοῖς, καὶ τὸν ἔχοντα ταύτην ἔχειν τὰς εἰσβολὰς τὰς εἰς τὴν Φωκίδα καὶ τὴν Βοιωτίαν. Ὄρη γάρ ἐστιν Οἰταῖα πρῶτον, ἔπειτα [8] τὰ τῶν Λοκρῶν καὶ τῶν Φωκέων, οὐ πανταχοῦ στρατοπέδοις βάσιμα τοῖς ἐκ Θετταλίας εἰσβάλλουσιν· ἀλλ' ἔχει παρόδους στενὰς μὲν, [9] ἀφωρισμένας δὲ, ἃς αἱ παρακείμεναι πόλεις φρουροῦσιν· ἁλουσῶν δ' ἐκείνων κρατεῖσθαι συμβαίνει καὶ τὰς παρόδους. Ἐπεὶ δ' ἡ τοῦ ἱεροῦ ἐπιφάνεια τοῦ ἐν Δελφοῖς ἔχει πρεσβεῖον, καὶ ἅμα ἡ θέσις τῶν χωρίων ἀρχὴν ὑπαγορεύει φυσικὴν, (ταῦτα γάρ ἐστι τὰ

Vatic. et in ed. Aldi, unde Hopperi manu ex Homeri illo loco acceſſerunt. Commode igitur tolli poſſint.

5) Male haec vox abeſt in Pariſ. Moſc. et Ven.

6) Pariſ. δ' ὅτι, uti in hoc nexu paſſim facit, etſi et in alterum parata ſunt exempla.

7) Pariſ. Moſcov. ἐπικαιριώτατοι. Cum utrumque uſu valeat, vulgatum ſervavi.

8) Voces τὰ τῶν elapſae ſunt librario Moſcov.

9) Moſcov. ἀφορισμένας. Poſt Venet. συμβῆναι pro συμβαίνει.

Hoc ergo Delphos nobilitat. Elateam autem, quod omnium in iſtis partibus urbium maxima eſt et opportuniſſima, quippe ſita in ipſis faucibus: ut, qui ea potiatur, aditus in Phocidem ac Boeotiam in ſua habeat poteſtate. Primum enim ſunt Oetaei montes, deinde Locrenſium ac Phocenſium, non ubique pervii exercitibus e Theſſalia irrumpentibus: ſed tranſitus habent arctos et ſuis incluſos terminis, quos adiacentes urbes cuſtodiunt: quas qui ceperit, etiam tranſitus occupaverit. Quoniam vero Delphici templi gloria principatum obtinet, ſimulque ipſe ſitus initium naturae conveniens ſuggerit, (hae enim

τὰ [10] ἑσπεριώτατα μέρη τῆς Φωκίδος) ἐντεῦθεν Phocis. ἀρκτέον.

§. 3.

Εἴρηται δ᾽ ὅτι καὶ ὁ [1] Παρνασὸς [2] ἐπὶ τῶν ἑσπερίων μερῶν ἵδρυται τῆς Φωκίδος. Τούτου δὴ τὸ μὲν πρὸς δύσιν πλευρὸν οἱ Λοκροὶ [3] κατέχουσιν οἱ Ὀζόλαι· τὸ δὲ νότιον οἱ Δελφοὶ, πετρῶδες χωρίον, θεατροειδὲς, κατὰ κορυφὴν ἔχον τὸ μαντεῖον καὶ τὴν πόλιν, σταδίων ἑκκαίδεκα κύκλον [4] πληροῦσαν. Ὑπέρ-

10) Casaubonn. Ven. ἑσπεριώτερα, cuius variationis exempla iam habuimus.

1) Ante Xylandrum per σ simplex, post per duplex. Saepe haec scripturae diversitas notata est.

2) Casaubonn. vel μέχρι vel ἐπὶ praemittunt. Prius probant etiam Vatic. Parif. Moscov. redditque Guarinus, posterius sustinent Ven. et Gem. Pletho praefertque Casaubonus; recte hoc quidem, cum hic non de extensione loquatur Strabo, sed de situ, ubi ἐπὶ saepe etiam valet *versus*, *ad*, et in hoc nexu ἵδρυμαι eandem, quam κεῖμαι, significationem obtineat, sic ut utrumque verbum ipse etiam commutet lib. 10, p. 474. Adiuvat porro locus, quem hic respicit, p. 416. m. Quare addicentibus etiam Msstis, nunc primum addidi, cum antea abesset.

3) Ita pro κατέχουσι dedi ex Parif. etsi τὸ ν ante vocales adspiratas omitti posse exemplis docuit Dorvillius ad Chariton. 2, 1. p. 156. Amstel. uti contra passim sequ. consonis invenitur, de quo ad p. 426. In praecedentibus πλευρὸν neglexit Ven.

4) Parif. Moscov. cum edd. ante Casaubonum πληροῦσα, forte

enim sunt partes Phocidis ultimae versus occasum) inde incipiemus.

§. 3.

Diximus, in occidua Phocidis parte situm esse Parnasum. Huius ergo montis occiduum latus Locri tenent Ozolae: austrinum Delphi, locum saxosum, theatri forma, in cuius vertice fanum est et urbs ambitu stadia XVI implens.

locis. Ὑπέρκειται δ' αὐτῆς ἡ [5] Λυκώρεια, ἐφ' οὗ τόπου πρότερον ἵδρυντο οἱ Δελφοὶ ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ· νῦν δ' ἐπ' αὐτῷ οἰκοῦσι [6] περὶ τὴν κρήνην τὴν Κασταλίαν. Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως ἡ [7] Κίρφις, ἐκ τοῦ νοτίου μέρους ὄρος

forte quod ad Δελφοὶ fenfu quidem referrent, aut potius evanuit ν, cum χωρίον praecedat, cum quo ita iungi nequeat.

5) Vatic. Λευκωρία, Parif. Λυκώρια, et fupra Λυκώρεια, quod unum agnofcit Mofcov. Guarinus *Lycorica*. In edd. Aldi et Hopperi Λευκωρία, inde a Xylandro Λυκωρεία. Sed ut accentus rectius ad antepenultimam revocatur, in qua etiam ponunt auctores tantum non omnes, (nam παροξυτόνως editum legitur in Etymol. M. p. 571.) ita ει fibi ex ufu vindicat penultima, quem auctores conftituunt, veluti Paufanias 10, 6, 2. Stephanus h. v. Schol. Apollonii ad 4, 1490. Suidas f. v. Λυκωρεύς, Etymol. M. c. l. Sed quod maxime evincit, ita expreffum nomen cernitur in marmore Arundel. in. Alia corruptio obiicitur in Plutarcho de oraculor. def. in. ubi fcribitur Λυκουρία.

6) Gem. Pletho παρὰ, Venet. παρὰ τὴν κρήνην τὴν Καστάλου, quo forte voluit auctorem nominis innuere, quem Probus ad Virgil. Georg. 3, 293. *Caftalum* vocat. Paufanias tamen 10, 8, 5. ἄνδρα Κασάλιον dicit. Sed et ita idem mox Κρισσοῦ πεδίον habet pro Κρισσαῖον. Περὶ hic cum aliis retineri poteft, quam particulam fic faepe commifceri plurimis exemplis conftat.

7) Mofcov. Κιρφὶς, uti in aliis accentus vagatur. Sic Κίρφις Schol. Pindari in argumento Pythiorum, Κιρφὶς Antonin. Liber. c. 8. in. ubi etiam de hac diverfitate monuit Munckerus. Si valet Scholiaftae ad Homer. Il. 17, 40. in ed. Villoif. praeceptio, praeferri utique debet Κιρφὶς, quod et Mofc. auctoritate adftruitur. Et fic Αὐλὶς, Φωκὶς, Δαυλὶς et plura. At conatum comprimit fubiectum Κίρφει. Ceterum totum locum fic exhibet Gem. Pletho: Πρόκειται δὲ τῆς πόλεως ἐκ τοῦ νοτίου μέρους ἡ Κίρφις ὄρος ἀπότομον —.

implens. Supra eam fita eft Lycoreia, quo in loco antiquitus Delphi fupra templum incolebant: nunc ad ipfum degunt templum circa fontem Caftaliam. Ante urbem iacet Cirphis verfus meridiem, mons

ὄρος ἀπότομον, νάπην [8] ἀπολιπὸν μεταξὺ, δι' ἧς ὁ [9] Πλειστὸς διαῤῥεῖ ποταμός. Ὑποπέπτωκε δὲ τῇ Κίρφει πόλις ἀρχαία Κίῤῥα, [10] ἐπὶ τῇ θαλάττῃ ἱδρυμένη· ἀφ' ἧς ἀνάβασις εἰς Δελφοὺς ὀγδοήκοντά που σταδίων· ἵδρυται δ' ἀπαντικρὺ Σικυῶνος. [11] Πρόσκειται Phocis.

8) Mosc. ἀπολεῖπον, uti talia saepe iactantur.

9) Initialis litera minuscula, qua in codicibus et in edd. ante Casaubonum legebatur hoc nomen, decepit interpretes, ut verterent *plurimus amnis* (sic Guarinus, Heresbachius) vel *plurimus fluvius* (uti Xylander dedit), quo nomine notantur a Casaubono, Meursio in lectt. Att. 2, 2. p. 59. aliisque. Recte igitur maiuscula litera distinxit Casaubonus, ita tamen, ut Πλεῖστος daret. Quod etsi non sine plurium exemplis fecit, accentu tamen mutato Πλειστὸς scribi debet, uti monuit Kuhnius ad Pausaniam 10, 8. p. 817. et c. 37. p. 894. ex Schol. Apollonii ad 2, 713. et Cyrillo de differentiis vocum, qui diserte scribit, πλεῖστος, ὁ, *plurimus*, Πλειστὸς, fluvius Delphidis. Ita etiam Etymol. M. auctor p. 676. Πλειστὸς ὀξυτόνως, πλεῖστος βαρύνει. Cf. Albert. ad Hesych. T. 2. p. 976. et in primis Spanhem. ad Callimach. in Delum v. 92. Ita enim receptum est usu, ut adpellativa et propria distinguerentur, veluti φαιδρος, ξανθος, αἰγιαλος. Vid. Eustath. ad Homer. Il. 6, 234. p. m. 497. ad Il. 9, 499. p. m. 675. et alibi. Ita vero etiam πλειὼν et πλείων differunt.

10) Sic omnes libri. Sed Eustathius ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. ex hoc loco refert ἐπὶ θαλάττης. Prius tamen et alibi in nostro legitur, uti lib. 10. p. 479. in. Sic post idem pro ἀπαντικρὺ scribit ἀντικρὺ, quod quidem sensu perinde valet.

11) Vatic. πρόσκειται δὲ τῆς Κίῤῥας, Venet. c. edd. Ald. Hopp. Xyl. πρόκειται δὲ τῇ Κίῤῥᾳ, Gem. Pletho et Eustathius c. l.

mons praeruptus, saltumque in medio relinquit, per quem Plistus fluit fluvius. Subiacet Cirphi urbs antiqua Cirrha, sita ad mare e regione Sicyonis, unde adscensus Delphos est stadiorum circiter xxc. Ad Cirrham

Phocis. κεῖται δὲ τῇ Κίῤῥα τὸ [12] Κρισσαῖον [13] πεδίον εὔδαιμον. [14] Πάλιν δ' ἐφεξῆς ἐστιν ἄλλη πόλις, Κρίσσα, [15] ἀφ' ἧς ὁ κόλπος [16] Κρισσαῖος· εἶτα [17] Ἀντίκιῤῥα, ὁμώνυμος

c. l. πρόσκειται δὲ τῇ Κίῤῥα, alii codices πρόκειται δὲ τῆς Κίῤῥας, quod etiam emisit Casaubonus; in Parif. tamen superscriptum erat πρόσκειται δὲ τῇ Κίῤῥα, quae verior lectio videtur, cum Strabo non situm undequaque velit indicare, sed in cursu instituto progrediatur, ubi sic solemus praeterita relinquere. Probavit etiam simpliciter hanc lectionem Politus ad Eustathium c. l. quam quidem nunc in ipso contextu posui.

12) Casaubonn. Κρίσσου, Ven. Κρισσοῦ. Sic infra p. 427.

13) Vatic. Parif. Moscov. πέδον. Cf. supra ad p. 412. Reliqui cum Eustathio et aliis libris πεδίον, usitatissimam in hoc vocem. Tum prave Vatic. εὐδαίμων.

14) Parif. Mosc. πάλιν γάρ.

15) Gem. Pletho ἧς ἐπώνυμον καὶ τὸ πεδίον καὶ ὁ κόλπος.

16) Ita omnes libri et scripti et editi, qui passim inter se discrepant, cum Eustathio. Epitome p. 126. Hudf. ex more per σ simplex. Sed cf. supra ad p. 405.

17) Mss. Casaubonn. Ἀντίκιῤῥα et Ἀντίχυρα. Mei omnes Ἀντίκυρα, quam formam amant poetae, maxime Latini, et adhibent Plinius 4, 4. f. 3. Livius 26, 26. in. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. Ἀντίκυῤῥα scribit, ut Ptolemaeus 3, 15. in. (Κύῤῥα hic etiam antea) Pausan. 10, 36, 3. et alibi, ut alios praeteream. At obiicitur dubitatio ex ipso Strabone, qui non solum nostram supra p. 416. Ἀντίκιῤῥαν vocat, sed et eadem forma Malienfium urbem infra p. 434. producat. Aut igitur a se ipse diffidet, aut vitium hic irrepsit, recteque adferunt codices quidam Casauboniani Ἀντίκιῤῥα, et sic propius originem causamque nominis declaravit. Nempe ut Politus ad Eustathium ad Homer. T. 2. p. 558. existimat, primum fuit Ἀντίκιῤῥα, post Ἀντίκυῤῥα, denique

Cirrham situs est Crissaeus campus felix. Sequitur inde alia urbs, Crissa, unde Crissaeo sinui nomen. Deinde Anticirrha, eiusdem nominis

μος τῇ κατὰ τὸν Μαλιακὸν κόλπον [18] καὶ τὴν Οἴτην. Phocis. Καὶ δή φασιν ἐκεῖ τὸν ἐλλέβορον φύεσθαι τὸν ἀστεῖον, ἐνταῦθα δὲ σκευάζεσθαι βέλτιον· καὶ διὰ τοῦτο ἀποδημεῖν δεῦρο πολλοὺς, καθάρσεως καὶ θεραπείας χάριν· γίνεσθαι γάρ τι σησαμοειδὲς φάρμακον ἐν τῇ [19] Φωκικῇ, μεθ' οὗ σκευάζεσθαι τὸν [20] Οἰταῖον ἐλλέβορον.

§. 4.

nique enatum Ἀντίκυρα. Sed vid. in praesentia, quae disseruit Rezzonicus in disquis. Plin. Tom. 2. p. 63. Equidem Strabonem cum semetipso, posito Ἀντίκιῤῥα, conciliavi, qua forma et alii utuntur, veluti Dicaearchus v. 77.

18) Haec vocabula καὶ τὴν Οἴτην desiderantur in Gem. Plethone.

19) Libri quidam Casauboniani prave Ἀττικωνικῇ, quod res ipsa declarat.

20) Gem. Pletho Μαλιακόν. Quod etsi perpensis iis, quae praecesserunt, falsum non est, et promiscuum admittit usum, codices tamen reliqui omnes in vulgata conspirant, et ut aptior illa est, sic et alii auctores Oetam hoc nomine commemorant. Cf. Theophrast. hist. plantar. 10, 11. Plinius 25, 21. s. 5. qui et optimum provenire circa Pyram, Oetae verticem, addit. Ita, quod amicissimus Weigelius subministravit, apud Dioscoridem 4, 151. pro verbis καὶ Αἰτωλίᾳ φυόμενος, quae ignorant Codd. Constant. et Neapolitan. in Cod. Vindobon. N. 16. legitur καὶ Οἴτῃ φυόμενος.

nis cum ea, quae ad Oetam est in sinu Maliaco. In Maliaca Anticirrha ferunt optimum helleborum nasci, in Phocensi autem melius apparari: ideoque multos ad hanc purgandi sanitatisque causa proficisci: nasci enim in Phocide medicamentum quoddam sesami simile, quo Oetaeum temperetur helleborum.

Phocis.

§. 4.

Αὕτη μὲν οὖν συμμένει· ἡ δὲ Κίῤῥα καὶ ἡ Κρίσσα κατεσπάσθησαν· [1] ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων·

1) Haec verba ad Κρίσσα in Vatic. et Parif. non exftant, in Mofc. qui et legit ὕστερον pro πρότερον, hiatu abforpta funt ὑπὸ Κρισσαίων — ὕστερον. Venetus fervavit ἡ μὲν ὕστερον, ἡ ὑπ' ceteris omiffis. Gem. Pletho optime: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων, αὕτη δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ. Guarinus quid invenerit, innuunt haec, etfi non undequaque probanda, nifi forte legit ἐπὶ τῷ κόλπῳ Κρισσαίῳ: *Illa quidem prius ad finum Criffeum; Criffa vero poftea fub Eurilocho Theffalo.* Editiones ita habent: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίου, αὐτὴ δ' ἡ Κρίσσα, ἡ δ' ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου τοῦ Θετταλοῦ. Xylander emendat: ἡ μὲν πρότερον ὑπὸ Κρισσαίων· αὐτὴ δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρ. Quam emendationem probat ita Cafaubonus, ut verba αὐτὴ δ' ἡ Κρίσσα tamquam ex gloffemate fequentium male nata inducenda putaret, uncisque in ipfo contextu notaret. Contra infurgit Politus in Euftathium ad Homer. Tom. 2. p. 562. qui diligentius hunc locum excuffit, eumque non per fe folum cenfet corruptum, fed et doctorum virorum conatibus turbatum; ipfe autem tacite legit αὕτη δ' ἡ Κρίσσα. Tum improbat emendationem Xylandri et Cafauboni ὑπὸ τῶν Κρισσαίων, quia conftet, tempore Criffaei belli ab Eurylocho expugnatam et everfam fuiffe antiquam Criffam f. Cirrham, uti quidem ex auctoribus evincere ftudet, quibus tamen obnititur Strabo de antiqua Cirrha. Sed quidquid eft, cum excuti hic ea non poffint, inde Politus Strabonem fic intelligit, Criffam prius everfam ad finum Criffaeum, deinde Cirrham ab Eurylocho Criffaei belli tempore. Quare verba ἡ μὲν πρότερον pertinere putat ad Criffam, uti et fequentia explicent αὕτη δ' ἡ Κρίσσα, quae non fint pro gloffemate fequentium ἡ δ' ὕστερον habenda, fed explicationem verborum ἡ μὲν πρότερον includant. Tum verba

§. 4.
Anticirrha adhuc durat: Cirrha autem et Criffa deletae funt. Cirrha prius a Criffaeis,

σαίων· αὕτη δ' ἡ Κρίσσα ὕστερον ὑπ' Εὐρυλόχου Phocis.
τοῦ Θετταλοῦ κατὰ τὸν Κρισσαῖον πόλεμον· εὐτυχήσαντες γὰρ οἱ Κρισσαῖοι διὰ τὰ ἐκ τῆς Σικελίας καὶ τῆς Ἰταλίας τέλη, πικρῶς ἐτελώνουν τοὺς ἐπὶ τὸ

Ii 2 ἱερὸν

ba ἡ δ' ὕστερον intelligit de Cirrha, quam diruit Eurylochus; ita enim saepe auctores in partitionibus versari, ut membrum prius rem posteriori loco expressam denotet, posterius remotiorem; ὑπὸ Κρισσαίων enim nihil valere, vel si quid valeat, Crissaeos videri Cirrhaeos ipsos ex antiqua Cirrha eademque Crissa, qui cum improbe Crissam ad Crissaeum sinum evertissent, bellum moverint. Haec fere Politus, si sensum complectaris, prolixa argutaque disputatione persequitur. Equidem amplector Gem. Plethonis lectionem, quam etiam aliquatenus confirmat Guarinus, pressiusque inhaerendum Straboni puto, qui Crissam a Cirrha distinguit. Hinc vero sensus exsistit hic: Cirrha diruta a Crissaeis, post Crissa ipsa ab Eurylocho. Prius bellum memorat Pausanias 10, 34, 7. idque Clisthene duce gestum fuisse scribit; alterum ab Eurylocho Crissaeis inlatum adtingit hic Strabo. Cf. Palmerius in Gr. ant. 6, 3. p. 603. qui etiam legit ὑπὸ Κρισσαίων. Turbas movit diversa auctorum de utraque urbe sententia. Hinc Scholiast. Pindari in argumento Pythiorum p. 486. ed. Heyn. Εὐρύλοχος ὁ Θεσσαλὸς τοὺς Κιῤῥαίους ἐπόρθησε, et Aeschines in Ctesiphont. p. 498. ed. Reisk. Κιῤῥαῖον in eo πεδίον nominat, pro quo Κρισσαῖον πεδίον habet Hippocrates in Presbeutico Thessali p. 938. sq. in Hippocr. opp. ed. Linden. Ita quod postea noster de Crissaeis narrat, Cirrhaeis tribuunt scholia Pindari c. l. Sed haec hactenus et fortasse pro rei causa iusto plura.

a) Venet. κόλπον. Videtur ad hunc codicem versionem informasse Guarinus, ut ex praecedente nota et aliunde intelligitur.

saeis, Crissa ipsa deinde ab Eurylocho Thessalo tempore belli Crissaei. Cum enim Crissaei ob portoria e Sicilia et Italia aucti essent opibus, acerbius vectigalia

exe-

Phocis. p. 419. ἱερὸν ἀφικνουμένους, καὶ [3] παρὰ τὰ προστάγματα τῶν Ἀμφικτυόνων. Τὰ δ' αὐτὰ καὶ τοῖς Ἀμφισσεῦσι συνέβη· Λοκρῶν δ' εἰσὶν [4] οὗτοι τῶν Ὀζόλων. Ἐπελθόντες γὰρ οὗτοι τήν τε Κρίσσαν [5] ἀνέλαβον, καὶ τὸ πεδίον τὸ ὑπὸ τῶν Ἀμφικτυόνων ἀνιερωθὲν αὖθις κατεγεώργουν, καὶ χείρους ἦσαν περὶ τοὺς ξένους τῶν πάλαι Κρισσαίων. Καὶ τούτους οὖν ἐτιμωρήσαντο οἱ [6] Ἀμφικτύονες, καὶ τῷ θεῷ τὴν [7] χάριν ἀπέ-

3) Vatic. uti folet, περί. Male hic.

4) Parif. Mofcov. καὶ οὗτοι.

5) Xylander verterat *occupaſſent*; melius Guarinus *reparata Criſſa*. Nam deletam Criffam nofter antea memoraverat. Notavit hunc Xylandri errorem Politus in Euftathium ad Homerum T. 2. p. 562. omninoque hic confuli poteft Aefchines p. 504. c. l.

6) Ita Mofc. monitum aliorumque auctorum ufum fecutus dedi pro Ἀμφικτυόνες, uti infra etiam recte legitur.

7) Ita vulgo cum omnibus libris fcriptis legitur, a quibus non diffentit Guarini verfio: *deo ipſi gratiam reddiderunt*. Xylander tamen mutatum vult in χώραν, qui et *agrum* interpretatus eft, eique adhaeret Cafaubonus. Faciliori quidem curfu fic labitur narratio. Attamen mirum videatur, fi nemo librariorum vocem eam tam crebro ufu frequentatam notamque agnoverit. Quare non fuftuli, fed de gratia, honore, quem fic Deo habuerunt, intelligo. Tum etiam opponi potuit τῷ ἐτιμωρήσαντο.

exegerunt ab iis, qui ad oraculum proficifcebantur, idque iniuffu Amphictyonum. Idem Amphiffenfibus ufu venit, qui de corpore funt Locrorum Ozolarum; qui cum irruptione facta Criffam inftauraffent, campum ab Amphictyonibus confecratum rurfus culturae fubiecerunt, hofpitibusque fe inhumaniores, quam erat factum a Criffaeis, exhibuerunt. Itaque Amphictyones de iis fupplicium fumferunt, honoremque

ἀπέδοσαν. [8] Νῦν μὲν οὖν ὀλιγώρηταί πως τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως ἐτιμᾶτο· δηλοῦσι δ' οἵ τε θησαυροὶ, οὓς καὶ δῆμοι [9] καὶ δυνάσται κατεσκεύασαν, εἰς οὓς καὶ χρήματα ἀνετίθεντο καθιε- Phocis.

8) Verba νῦν μὲν οὖν plane omissa sunt in Vatic. 174. Paris. Mosc. Ven. sine lacunae nota. Vatic. 173. cum Gem. Plethone haec fert: νῦν μὲν οὖν ὀλιγώρηταί πως τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως. Δῆλον. (Gem. Pletho ὑπερβαλλόντως ἐτιμᾶτο. Δηλοῦσι —.) Reliqui codices interrupta serie ὑπερβαλλόντως cum δηλοῦσι connectunt. Editiones Aldi, Hopperi, Xylandri ita hunc locum componunt: νῦν μὲν οὖν ὀλιγώρηται δ' ἱκανῶς καὶ τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως· δηλοῦσι — reliquae, Casaubono duce, interpositis lacunae signis, sic: νῦν μὲν οὖν . . . . . ὀλιγώρηται δ' ἱκανῶς καὶ τὸ ἱερὸν, πρότερον δ' ὑπερβαλλόντως . . . . . δηλοῦσι —. Nempe deesse in his aliqua, recte suspicatus est Casaubonus et sagaciter sic explevit: νῦν μὲν οὖν ὀλιγώρηται ταῦτα· ὀλιγώρηται δὲ καὶ τὸ ἱερόν. In proxima lacuna substituendum putat ἐτιμήθη aut simile aliquid. Egregiam operam in concinnando hoc loco praestat Gem. Pletho, quam reiicere non debui. Eandem vero, quam ex illo instauravi lectionem, reddidit etiam Guarinus: *Hac itaque tempestate neglectui datur non nihil oraculum; superioribus annis excellentissimo in honore habitum.* Denique in Gem. Plethonis codice margo haec adscripta gerit: ὅτι τὸ ἐν Δελφοῖς τοῦτο ἱερὸν Ἀγαμήδη τε καὶ Τροφώνιον δείμασθαι λόγος ἐστί. De quo cf. praeter Pausan. 9, 37, 3. 10, 5. extr. aliosque Strabo infra p. 421.

9) Duas has voces a prioribus editoribus omissas primus librorum ope adiutus inseruit Casaubonus. Praeterea Aldus in ipso contextu dedit θησαυροὶ καὶ δῆμοι κατεσκεύασαν, sed in corrigendis reposuit: θησαυροὶ, οὓς κατεσκεύασαν.

que deo reddiderunt. Nunc quidem aliquatenus fanum Delphicum negligitur: antiquitus autem maximo opere fuisse cultum, eum thesauri demonstrant a populis apparati, in quos consecratae pecuniae fuerunt repositae,

Phocis. ϱωμένα, καὶ ἔϱγα τῶν ἀϱίϛων δημιουϱγῶν, καὶ ὁ ἀγὼν ὁ Πυθικὸς, καὶ τὸ πλῆθος τῶν [10] ἱϛοϱουμένων χϱησμῶν.

§. 5.

Φασὶ δ' εἶναι τὸ μαντεῖον ἄντϱον κοῖλον κατὰ [1] βάθους, οὐ μάλα εὐϱύϛομον· ἀναφέϱεσθαι δ' ἐξ αὐτοῦ πνεῦμα ἐνθουσιαϛικόν· [2] ὑπεϱκεῖσθαι δὲ τοῦ ϛομίου τϱίποδα ὑψηλὸν, ἐφ' ὃν τὴν Πυθίαν ἀναβαίνουσαν, δεχομένην τὸ πνεῦμα, ἀποθεσπίζειν ἔμμετϱά τε καὶ ἄμετϱα· ἐντείνειν δὲ καὶ ταῦτα εἰς μέτϱον ποιητάς τινας ὑπουϱγοῦντας τῷ ἱεϱῷ. Πϱώτην δὲ Φημονόην [3] φασὶ γενέσθαι Πυθίαν· κεκλῆσθαι δὲ

10) Parif. ἱϛοϱημένων.

1) Ante Casaubonum βάθος. Alterum praeeunt libri scripti, ut supra p. 406. etsi nec his alibi constat ratio. Sic post p. 421. θησαυϱισμὸς κατὰ γῆς Mss. sine discrepantia. Quare cum utrumque promiscuo usu adferant libri, iis standum videtur, ubi alterutrum posuerint. In hoc tamen nexu genitivus maxime invaluit.

2) Morem gessi voluntati Grammaticorum et ex prioribus editionibus revocavi ὑπεϱκεῖσθαι, cum Casaubonus scripsisset ὑπέϱκεισθαι.

3) Moscov. γενέσθαι φασί.

positae, et opera artificum praestantissimorum, tum Pythicum certamen, et multitudo vulgatorum oraculorum.

§. 5.

Oraculum ipsum aiunt esse cavam profunde specum, aditu non admodum lato: ex ea spiritum efferri furoris divini efficacem: supra orificium tripodem situm sublimem, quo conscenso Pythiam, ubi spiritum exceperit, carmine solutaque oratione sortes pronunciare: porro poetas esse quosdam fani administros, qui prosa oratione edita in versus numerosque redigant. Primae Pythiae nomen perhibetur Phemonoem: aiuntque

Phocis.

δὲ καὶ τὴν προφῆτιν οὕτω, καὶ τὴν πόλιν ἀπὸ τοῦ [4] πυθέσθαι· ἐκτετάσθαι δὲ τὴν πρώτην συλλαβὴν, ὡς ἐπὶ τοῦ ἀθανάτου, καὶ ἀκαμάτου, [5] καὶ διακόνε. Ἡ μὲν οὖν ἐπίνοια αὕτη τῆς τε τῶν πόλεων κτίσεως, καὶ τῆς τῶν κοινῶν ἱερῶν ἐκτιμήσεως. Καὶ γὰρ κατὰ πόλεις συνῄεσαν καὶ κατὰ [6] ἔθνος, φυσικῶς [7] κοινωνικοὶ ὄντες· καὶ ἅμα τῆς παρ' ἀλλήλων χρείας χάριν, καὶ εἰς τὰ ἱερὰ τὰ κοινὰ ἀπήντων διὰ τὰς

αὐτὰς

4) Casaubonus in contextu πύθεσθαι, quod acceperat, propagavit ad alios, contra in notis scribit πυθέσθαι. Recte hoc quidem. Ita enim Strabonem voluisse, series declarat disputationis. Πύθεσθαι enim constanti usu producit υ, uti adparet ex Homero Il. 11, 395. Odyss. 12, 46. et alibi, cum πυθέσθαι corripiat, (cf. Il. 2, 119. et alibi) nec nisi licentia poëtica, quam et aliorum exemplis inlustrat, producere possit. Non enim alias opus fuisset ea monere, quod a πύθεσθαι etiam illud nomen derivari docent Pausanias 10, 6, 3. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 519. p. m. 207. qui utramque opinionem commemorat.

5) Praepositum καὶ excluserant Hopper. Xyl.

6) Adiecto articulo, praeter rem tamen, legitur in Paris. et Mosc. An quia singularis sequitur? Sed et ita in similibus dicit exempla docent a Wesselingio ad Diodor. 15, 38. adposita. Forte populum sic distincte voluerunt notare. At plures convenisse Amphictyonum collegium declarat.

7) Paris. Moscov. κοινωνητικοὶ, parvo aut nullo discrimine.

que Pythiae et urbi nomen factum a percunctando, quod est πυθέσθαι, producta prima syllaba, quod et in aliis factitatur vocabulis. Hoc ergo modo intelligitur, quomodo et urbes conditae fuerint, et publica sacrificia suam habuerint existimationem. Etenim et civitates inter se et gentes inter se conveniebant, cum natura ad communicationem facti, tum utilitatum invicem percipiendarum gratia: iisdemque de causis et ad sacrificia com-

Phocis. αὐτὰς αἰτίας, ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις συντελοῦντες. Φιλικὸν γὰρ πᾶν [8] τοιοῦτον ἀπὸ τῶν ὁμοτραπέζων ἀρξάμενον, καὶ ὁμοσπόνδων, καὶ ὁμοροφίων. Ὅσῳ δὲ [9] πλεῖον καὶ ἐκ πλειόνων ἐπιδημεῖ, τοσῷδε μεῖζον καὶ τὸ ὄφελος ἐνομίζετο.

§. 6.

Ἡ μὲν οὖν ἐπὶ τὸ [1] πλεῖστον τιμὴ τῷ ἱερῷ τούτῳ διὰ τὸ χρηστήριον συνέβη, δόξαντι ἀψευδεστάτῳ τῶν πάντων ὑπάρξαι· [2] προσελάβετο δέ τι καὶ ἡ θέσις

8) Articulum praeponunt Parif. Mofcov.

9) Vulgo fertur πλείων, quod, quo referatur, non habet. Adiuvare ftuduit Guarinus interpretatus, *quo autem maior conventus*, quem et reliqui ad Xylandrum fecuti funt, qui reddidit, *quod quanto maius eft.* Repofui igitur πλεῖον. Tum in fequ. νομίζεται aptius videatur, quia in univerfum haec monentur.

1) Vatic. Parif. Mofcov. Venet. πλεῖον. Guarinus etiam *honor amplior.* Retinui tamen vulgatam ab editionibus lectionem, quia non tam eft comparatio in duobus fubfiftens, fed acceffionis ad fummum notatio.

2) Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. προσέλαβε. Quae generis mutatio frequens eft, etiam in noftro, ut difficile faepe fit ftatuere, utrum praeferri debeat. Hic tamen medium aptius videtur.

communia, feftosque dies et folennitates celebrandas coibant. Ad amicitiam quippe conducit, quidquid a menfae, libationum, contuberniique proficifcitur communitate: quod quanto eft maius, et ex pluribus peregre convenientibus collectum, tanto etiam maiore cum utilitate coniunctum habetur.

§. 6.

Quanquam vero Delphico fano maximam honoris tanti partem oraculum comparavit, omnium minime fallax exiftimatum: tamen fitus quoque loci

θέσις τοῦ τόπου. Τῆς γὰρ Ἑλλάδος ἐν μέσῳ πώς ἐστι τῆς συμπάσης, ³ τῆς τε ἐντὸς ἰσθμοῦ καὶ τῆς ἐκτός· ἐνομίσθη δὲ καὶ τῆς οἰκουμένης, καὶ ἐκάλεσαν τῆς γῆς ὀμφαλὸν, προσπλάσαντες καὶ μῦθον, ὅν φησι Πίνδαρος· ὅτι συμπέσοιεν ἐνταῦθα οἱ ἀετοὶ οἱ ἀφεθέντες ὑπὸ τοῦ Διὸς, ὁ μὲν ἀπὸ τῆς δύσεως, ὁ δ' ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς· οἱ δὲ κόρακάς φασι. Δείκνυται δὲ καὶ ὀμφαλός τις ἐν τῷ ναῷ τεταινιωμένος, καὶ ἐπ' αὐτῷ αἱ δύο εἰκόνες τοῦ μύθου. Phocis. p. 420.

§. 7.

Τοιαύτης δὲ τῆς εὐκαιρίας οὔσης τῆς περὶ τοὺς Δελφοὺς, συνῄεσάν τε ῥᾳδίως ἐκεῖσε, μάλιστα δ' οἱ ἐγγύθεν· καὶ δὴ καὶ τὸ Ἀμφικτυονικὸν σύστημα ἐκ ¹ τούτων συνετάχθη, περί τε τῶν κοινῶν βουλευσόμενον,

Ii 5

3) Vatic. τῆς δὲ ἐντός.

1) Ita dedi pro τούτου, quod ab Aldo profectum est, adhibita forte Guarini versione: *cum huiusmodi sane commoditas Delphis adesset.* Illud volunt Casauboniani codices adspirantibus

loci nonnihil contulit. Sunt enim Delphi fere in medio siti totius Graeciae, quae et extra isthmum et intra est: quin etiam in medio totius terrarum orbis iacere quidam senserunt, terraeque vmbilicum dixerunt, fabulam insuper commenti, quae apud Pindarum quoque refertur, ibi locorum conuenisse duas aquilas (alii coruos aiunt) a Ioue emissas, alteram ab ortu, ab occasu alteram solis. Monstratur etiam umbilicus quidam in eo templo fasciis velatus, inque eo duae imagines istius fabulae.

§. 7.

Ob tantam Delphorum opportunitatem, cum facile eo, maxime e vicinia, conuentum fuit: tum Amphictyonicum etiam collegium institutum fuit, quod et de publicis consultaret rebus, et

Phocis. μενον, καὶ τοῦ ἱεροῦ τὴν ἐπιμέλειαν ἔχον κοινοτέραν· ἅτε καὶ χρημάτων ἀποκειμένων πολλῶν καὶ ἀναθημάτων, φυλακῆς καὶ ἁγιστείας [2] δεομένων μεγάλης. Τὰ πάλαι μὲν οὖν ἀγνοεῖται. Ἀκρίσιος δὲ τῶν μνημονευομένων πρῶτος διατάξαι δοκεῖ τὰ περὶ τοὺς Ἀκφικτύονας, καὶ πόλεις ἀφορίσαι τὰς [3] μεθεξούσας τοῦ συνεδρίου, καὶ ψῆφον ἑκάστῃ δοῦναι, τῇ μὲν καθ' αὑτὴν, τῇ δὲ μεθ' ἑτέρας, ἢ μετὰ πλειόνων· ἀποδεῖξαι δὲ καὶ τὰς Ἀμφικτυονικὰς δίκας, ὅσαι πόλεσι πρὸς πόλεις εἰσίν. Ὕστερον δ' ἄλλαι πλείους διατάξεις γεγόνασιν, ἕως κατελύθη καὶ τοῦτο τὸ [4] σύνταγμα, καθάπερ [5] καὶ

tibus meis omnibus nec renuente narrationis summa, quae ex pluribus caufis conlecta eft.

2) Sic praecipiunt omnes codices cum Guarino, quibus invitis Aldus intulerat δεομένου. Melius utique ad proxime praecedentia, quam ad remotius divulfumque ἱεροῦ refertur.

3) Cafaubonn. Vatic. Mofcov. μετεχούσας, alii cum edd. μετασχούσας habuiffe videntur. Solus Gem. Pletho optime, ni fallor, adfert μετεξούσας, quod, deterfa quidem fcripturae labe, repofui, ex re et linguae ufu, cum caufa indicetur et confilium.

4) Gem. Pletho σύστημα, quod forte ex fuperiori narratione

et templi communem fuftineret procurationem: multis ibi pecuniis, multis depofitis donariis, quae accurata indigebant cuftodia atque fanctimonia. Antiquiora fane ignorantur. Sed Acrifius primus memoratur, qui Amphictyonum ordinem inftituerit, et urbes definiverit, quibus eo in confeffu locus effet: fingulisque fuffragii lationem tribuerit, aliis pro fe, aliis cum una aliqua aut pluribus aliis communicata fententia: iudicia etiam ordinaffe, quibus urbium inter fe lites difceptarentur. Poftea temporis plures funt factae conftitutiones: donec illud quoque abolitum eft collegium,

[5] καὶ τὸ τῶν Ἀχαιῶν. Αἱ μὲν οὖν πρῶται [6] δώδεκα συνελθεῖν λέγονται πόλεις· ἑκάστη δ' ἔπεμπε Πυλαγόραν, δὶς κατ' ἔτος οὔσης τῆς συνόδου, ἔαρός τε καὶ μετοπώρου· ὕστερον δὲ καὶ πλείους [7] συνῆλθον πόλεις. Τὴν δὲ σύνοδον Πυλαίαν ἐκάλουν, τὴν μὲν ἐαρινὴν, τὴν δὲ μετοπωρινὴν, ἐπειδὴ ἐν Πύλαις συνήγοντο, ἃς καὶ Θερμοπύλας καλοῦσιν· ἔθυον δὲ τῇ Δήμητρι οἱ Πυλαγόραι. [8] Τὸ μὲν οὖν ἐξ ἀρχῆς τοῖς ἐγγὺς Phocis.

ne huc arcessivit. At utrumque pro eo ponitur, quod usitate alias συνέδριον Ἀμφικτυόνων dicit solet, vel uno verbo Ἀμφικτυονία, etsi σύστημα de Achaeis adhibet lib. 8. p. 377. in. p. 382. f. et de aliis populis infra lib. 9. p. 434. f. et alibi passim.

5) Paris. Mosc. hanc voculam repudiarunt.

6) Casaubb. Paris. Mosc. δυοκαίδεκα. Alii cum edd. δώδεκα. Utrumque in usu est et hinc alterutrum recte adhiberi potuit. Illud plenis, hoc contractis literis effertur; utrumque poëtae admittunt, hoc a prosaicis magis frequentatur, etsi nec alterum respuunt. Cf. Herodot. 8, 121.

7) Paris. praeterea etiam superscriptum fert προσῆλθον. Post idem Πυθαγόροι.

8) Deest aliquid. Apparet, sententiam esse hanc, initio oracula Delphica solitos consulere non alios, quam vicinos populos, quibus et ἀμφικτυονίας μετῆν· postea auctum nomen oraculi. *Casaubonus.* Deesse aliquid vidit Casaubonus. Legendum credo: καὶ τούτων (συνέδρων scilicet) καὶ τοῦ μαντείου. *Tyr-*

gium, itidem ut Achaeorum. Principio convenisse dicuntur XII civitates, quarum quaevis suum mitteret legatum, Pylagoram dictum: conveniebatur bis per annum, scilicet vere et autumno: postmodo plures etiam civitates se adiunxerunt. Concilium Pylaeam nominabant, vernum et autumnale: quia ad Pylas (hoc est Portas) conveniebant, quae etiam a calidis aquis Thermopylae appellantur. Cereri sacrificabant Pylagorae. Atque initio qui-

Phocis. ἐγγὺς μετῆν καὶ τούτων καὶ τοῦ μαντείου, ὕστερον δὲ καὶ οἱ πόῤῥωθεν ἀφικνοῦντο, καὶ ἐχρῶντο τῷ μαντείῳ, καὶ ἔπεμπον δῶρα καὶ θησαυροὺς κατεσκεύαζον, καθάπερ Κροῖσος, καὶ ὁ πατὴρ Ἀλυάττης, καὶ Ἰταλιωτῶν τινες, καὶ [9] Σικελοί.

§. 8.

Ἐπίφθονος δ' ὢν ὁ πλοῦτος δυσφύλακτός ἐστι, κἂν ἱερὸς ᾖ. [1] Νυνί γέ τοι πενέστατόν ἐστι τὸ ἐν Δελφοῖς ἱερόν· χρημάτων δὲ χάριν τῶν ἀναθημάτων τὰ μὲν ἦρται, τὰ δὲ πλείω μένει. Πρότερον δὲ πολυχρήματον ἦν τὸ ἱερόν· καθάπερ Ὅμηρός τε εἴρηκεν·

Οὐδ'

Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p m. 33. Bene. Atque ita vere expletur a Vatic. Nempe vulgo τὸ καὶ ad ſenſum expediendum aberat, quod nunc inſerui.

9) Gem. Pletho. Σικελιωτῶν. Nempe compoſuit ad praecedens. Alii tamen omnes Σικελοὶ, et ſic Guarinus: *Italorum plerique ac Siculi.* Quo tamen diſcrimine diſtinguantur, docuit Euſtathius ad Homer. Odyſſ. 20, 383. p. m. 741. Utra lectio praeferenda ſit, non decerno. Reliqui propter plurium iuſſa vulgatam, nec tamen alteram damno.

1) Venet. Νυνὶ δὲ τό.

quidem his et oraculo vicini duntaxat utebantur: inſecutis deinde temporibus etiam procul advenere, qui oraculum conſulerent, et dona e longinquis ſunt miſſa regionibus, theſaurique conditi: ut a Croeſo, patre eius Alyatta, Italis Siculisque nonnullis.

§. 8.

Caeterum divitiae, quia invidiae ſunt obnoxiae, difficulter cuſtodiuntur, etiamſi ſacrae ſint. Nunc quidem pauperrimum eſt Delphicum templum: et pecuniae cauſa quaedam ſublata ſunt donaria, pleraque reſtant. Priſcis temporibus opulentum admodum fuit: quod et Homerus docet;

Saxea

Οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἐέργει Phocis.
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ.

Καὶ οἱ θησαυροὶ δηλοῦσι, καὶ ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα ὑπὸ τῶν Φωκέων· ἐξ ἧς ὁ Φωκικὸς καὶ ἱερὸς καλούμενος ἐξήφθη πόλεμος. Αὕτη μὲν οὖν ἡ σύλησις [2] γεγένηται κατὰ Φίλιππον τὸν Ἀμύντου. Προτέραν δ' ἄλλην ἐπινοοῦσιν ἀρχαίαν, ἣ τὸν ὑφ' Ὁμήρου λεγόμενον πλοῦτον ἐξεφόρησεν· οὐδὲ γὰρ ἴχνος p. 421.
[3] αὐτοῦ σωθῆναι πρὸς τοὺς ὕστερον χρόνους, ἐν οἷς οἱ περὶ

2) Ita obferunt codices mei omnes cum Cafaubonianis. Aldus, quod infolentiorem eam formam crederet, mutavit in γέγονε, quod poft in edd. omnibus fedit. Sic certe γενηθεὶς pro γενόμενος, tamquam a probis fcriptoribus alienum, explodit Thomas Magifter fub h. v. quem tamen cupide nimis et incaute iudicaffe docuerunt ibi viri docti p. 189. fq. et quae adtulit Heyne ad Apollodor. 1, 2, 1. p. 17. Sic proxime antea conftanti librorum confenfu ἡ σύλησις ἡ γενηθεῖσα dicitur, pro quo tamen etiam Euftathius ad Homer. Il. 9, 404. p. 662. reddit γέγονε. Sed et ita γεγενημένοι apud Aelian. in hift. an. 7, 43. transierat in γενόμενοι, et ἐγεγένητο apud Xenoph. in Cyrop. 1, 4, 25. in ἐγένετο. Sed nec Strabo nofter hunc praeteriti ufum detrectat, veluti lib. 8. p. 333. in. nec Xenophon faftidivit, in hift. Gr. 4, 8, 19. quibus alia exempla facile ex Fifcheri animadv. ad Weller. Gr. Gr. Specim. 3. P. 1. p. 58. addi poffint. Reduxi igitur, quod Aldus exegerat.

3) Parif. Mofcov. αὐτούς.

Saxea nec quantas divini limina Phoebi
Complectuntur opes intra Delphos fcopulofos.

Et thefauri oftendunt, et direptio a Phocenfibus facta, unde Phocicum five facrum exarfit bellum: ea facta eft tempore Philippi Amyntae F. Aliam autem ea priorem comminifcuntur antiquitus eveniffe, quae divitias ab Homero commemoratas egefferit: quarum ne veftigium quidem ad pofteriores pervenerit, et eam tempeftatem,

Phocis. περὶ Ὀνόμαρχον καὶ [4] Φάϋλλον ἐσύλησαν τὸ ἱερόν, [5] ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· . . . . . λέγει δὲ καὶ . . ἀποκεῖσθαι γὰρ ἐν θησαυροῖς ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθέντα, ἐπιγραφὰς σώζοντα, ἐν αἷς καὶ οἱ ἀναθέντες. Γύγου γὰρ

4) Vatic. Φαῦλον, Parif. Φλαῦλον, Guarinus *Phaylus*, Aldus, Hopper. Φάϋλον, Xylander et ceteri cum aliis Msstis Φάϋλλον, quam fcripturam probant etiam Diodor. 16, 36. Paufanias 10, 2, 4. Athenaeus 13, 8. p. 605.

5) Noftrae editiones haec praebent: ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· . . . . . λέγει δὲ καὶ . . . ἀποκεῖσθαι et c. Mutilum locum fiftunt etiam codices, etfi alii aliter. Venet. ἀλλὰ τὸ ἱερόν· λέγει δὲ καὶ θησαυροὺς ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθῆναι ἐπὶ τὰς γραφὰς σώζοντας, ἐν οἷς καὶ οἱ ἀναθέντες omiffis reliquis, quae vulgo interpofita adparent. Maiorem cladem accepit Gem. Pletho, in quo omnino exfulant verba: ἀλλὰ τὰ μὲν — Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν. Ex reliquis haec habui notata: ἀλλὰ τὰ μὲν . . . . . ἀπενεχθέντα νεώτερα ἐκείνων εἶναι τῶν χρημάτων· (nullum hinc lacunae indicium adparet) ἀποκεῖσθαι (Vatic. 174. ὑποκεῖσθαι) γὰρ ἐν θησαυροῖς. Quae fubfequuntur, defunt in Vatic. ad verba: καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων. Parif. et Mofc. fic deinceps perfequuntur: ἀπὸ λαφύρων ἀνατεθῆναι ἐπιγραφὰς σώζοντα (Parif. hoc et σώζοντας) ἐν αἷς (Parif. fimul οἷς) καὶ οἱ ἀναθέντες. Guarinus: *Sic enim alia ab illo proditum eft memoriae noviora illis effe dona, ac prifcae in unum commixtae funt divitiae*; fenfu nullo. Quae quidem, nifi accefferint integriores libri, coniectura reparare non licet, etfi, quae fit difputationis fumma, obfcurum non eft. Poft verba λέγει δὲ καὶ excidit fcriptoris nomen, forte Theopompi, qui Athenaeo tefte 13, 8. p. 605. de his facrilegiis expofuerat.

tem, qua Onomarchus et Phayllus templum depraedati funt: nam alias pecunias iis effe recentiores . . . . . dicit autem et . . . . . Repofita enim effe in thefauris donaria, incolumibus adhuc infcriptionibus, quibus dedicatores indicantur. Gygis enim

γὰρ καὶ [6]Κροίσου καὶ Συβαριτῶν καὶ [7]Σπινητῶν τῶν περὶ [8]Ἀδρίαν, καὶ οὕτως ἐπὶ τῶν ἄλλων [9]οὐ . . . . . ἥκοι τὰ παλαιὰ χρήματα ἀναμεμῖχθαι· [10]καὶ ἄλλοι τόποι διασημαίνουσιν ὑπὸ τούτων σκευωρηθέντες τῶν ἀνδρῶν. Ἔνιοι δὲ τὸν ἀφήτορα δεξάμενοι λέγε- Phocis.

6) Venet. Κρύσου.

7) Scaliger margini edit. Xylandreae adſcripſerat leg. Πικεντῶν, vel Σαυνιτῶν, quam emendationem, cum alias plerumque tacite illas reddiderit Caſaubonus, recte hic ſubpreſſit. Parum nempe memor fuit Scaliger, quod ipſe Strabo lib. 5. p. 214. in. ſcripſerat, θησαυρὸς Σπινιτῶν ἐν Δελφοῖς δείκνυται. Cf. praeterea Dionyſ. Halicarnaſſ. 1, 18. Minus tamen recte in illo Strabonis loco legitur per ι, uti docet *Spineticum Padi oſtium* ab urbe Spina dictum auctore Plinio 3, 20. ſ. 16. Sic Dionyſ. Halic. c. l. τὸ τῶν Πελασγῶν γένος ἐν Σπινῆτι καταλειφθὲν, et 1, 28. ἐπὶ Σπινῆτι ποταμῷ. Tum Stephanus a Σπίνα ducit Σπινάτης diverſa dialecto, quod et declarat exemplum adpoſitum Βεμβινάτης, pro quo ſ. v. Βέμβινα dicit Βεμβινήτης, uti Αἰγινάτης et Αἰγινήτης et ſimilia. Nota eſt utriusque literae, ι et η, confuſio.

8) Pariſ. Moſc. addunt τόν.

9) Pariſ. οὔτ᾽, in Vatic. plane deeſt. Tum in iisdem et Moſc. ſequitur eadem lacuna, quam oſtendunt editiones noſtrae. Venet. et margo Vatic. 174. ita hanc narrationis partem contrahunt: τῶν ἄλλων καὶ ἄλλοι φασὶν (Venet. φησὶ) τόποι διασημαίνουσι.

10) Pro duabus his vocibus ſpatium vacuum cernitur in Pariſ. et Moſcov. quod ſubpreſſa etiam voce τόποι in Vatic. extenditur.

enim et Croeſi, et Sybaritarum, et Spinetarum, qui ad Adriam accoluerunt, et ſic de reliquis non . . . . . venerit, veteres divitias fuiſſe permixtas: idque alia etiam loca demonſtrant a praedonibus perfoſſa. Alii in Homeri verſibus ἀφήτορα theſaurum intelli-

Phocis. λέγεσθαι θησαυρὸν, ἀφήτορος δ᾽ οὐδὲν [11]τὸν κατὰ γῆς θησαυρισμὸν, ἐν τῷ ναῷ κατωρύχθαι φασὶ τὸν πλοῦτον ἐκεῖνον, καὶ τοὺς περὶ τὸν Ὀνόμαρχον ἐπιχειρήσαντας ἀνασκάπτειν νύκτωρ, σεισμῶν γενομένων μεγάλων, ἔξω τοῦ ναοῦ [12]πέτεσθαι, καὶ παύσασθαι τῆς ἀνασκαφῆς· ἐμβαλεῖν δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις φόβον τῆς τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

§. 9.

[1]Τῶν δὲ ναῶν τὸν μὲν πτέρινον, εἰς τοὺς μύθους τακτέον·

11) Τὸν deest in Parif. Mofc. et in edd. Aldi et Hopperi. Addidit Xylander cum aliis Msstis et Euftathio ad Homer. Il. 9, 404. p. m. 663.

12) Cafaubonn. Parif. Vatic. Mofcov. Venet. cum Euftathio c. l. φυγεῖν. Guarinus cum edd. *evolavit.* Nec aliter legiffe videtur Gem. Pletho. Utrum praeferri debeat, fi plurium fuffragia valeant, patet. Neque tamen alterum temere effictum, fed φυγεῖν potius in gloffis reponendum videtur. Simile aliquid adiecta explicatione de Daedalo et Icaro occurrit in Palaephato c. 13, 4. πετόμενοι, ἤγουν πλέοντες. At ibi in declaranda fabulae caufa et origine. Hic in fimplici tenuique narratione nimis profecto poëticum videtur, quam ut componi cum reliquis poffit. Minime etiam hic convenire iudicavit Cafaubonus. Utrumque προπέτεσθαι et φεύγειν de perdicibus recte coniungit Plutarchus de amore prolis p. 924. (Vol. 7. Lipf.) Dubitavi tamen cum altero commutare, quod a librariis profectum vix putem.

1) Cafaubonn. Venet. τῶν (Ven. τὸν) δὲ ναοτὸν τὸν δὲ (Ven. μὲν)

intelligunt, et aphetoris folimen, thefaurum in terra abditum: aiuntque opes iftas in templo fuiffe defoffas: Onomarchum autem cum fociis noctu aggreffum eas effodere, magnis obortis terrae motibus, e templo profugiffe, et finem fodiendi feciffe: alios quoque hoc eventu a fimili conatu fuiffe deterritos.

§. 9.

De templis id, quod e pennis conftitiffe dicitur, inter fabulas reponi par eft.

ταχτέον· τὸν δὲ δεύτερον Τροφωνίου καὶ Ἀγαμήδους ἔργον φασί· τὸν δὲ νῦν Ἀμφικτύονες κατεσκεύασαν. Δείκνυται δ' ἐν τῷ τεμένει τάφος Νεοπτολέμου κατὰ χρησμὸν [2] γενόμενος, Μαχαιρέως Δελφοῦ ἀνδρὸς ἀνελόντος αὐτόν· ὡς μὲν [3] ὁ μῦθος, δίκας αἰτοῦντα τὸν θεὸν τοῦ πατρῴου φόνου· ὡς δὲ τὸ εἰκὸς, ἐπιθέμενον τῷ ἱερῷ. Τοῦ δὲ Μαχαιρέως ἀπόγονόν [4] φασι Βράγχον τὸν προστατήσαντα τοῦ ἐν Διδύμοις ἱεροῦ. Phocis.

§. 10.

μὲν) πέτρινον, Vatic. Pariſ. Moſc. τῶν δὲ νώτων (Pariſ. ex compendio ſcribendi νῶτ) τὸν μὲν πτερινὸν; Guarinus omiſſis ceteris tantum: *in fabularum ordine ponemus.* Editiones relicta lacuna τῶν δὲ . . τὸν μὲν πτέρινον. Xylander ſubplet βωμῶν, quod et in verſione repraeſentaverat; Caſaubonus ναῶν, quod et propius accedit ad codices, et ex Pauſania 10, 5, 5. robur ſumit lucemque, ubi itidem Moſc. dat πετρῶν pro πτερῶν. Quare non haeſitavi, eam lectionem excipere. Brequignius in margine edit. Amſtel. coniecerat: τῶν δὲ νῦν τὸν μὲν πτέρινον. Sed prius magis adriſit, quippe ad codices et ipſum nexum aptius. Tum ſequentia adverſantur.

2) Xylander γενόμενον, ut ad χρησμὸν pertineat. Vulgata lectio ad rem paratior.

3) Venet. οὖν μῦθος. Edd. ὁ μῦθος.

4) Moſcov. Βράγχον φασί. Tum Gem. Pletho προστάντα.

eſt. Secundum opus Agamedis et Trophonii eſſe aiunt. Quod nunc exſtat, condiderunt Amphictyones. In luco ſepulcrum viſitur Neoptolemi, oraculi iuſſu factum, interfecti a Machaereo Delphico viro, uti fabulae quidem ferunt, cum poenas a deo paternae caedis poſceret; ſed quod veroſimile eſt, opes templi cum invaderet. Huius Machaerei de ſtirpe poſtea natum ferunt Branchum, qui templo apud Didyma praefuit.

Phocis.

§. 10.

Ἀγὼν δὲ ὁ μὲν ἀρχαῖος ἐν Δελφοῖς κιθαρῳδῶν ἐγενήθη, παιᾶνα ᾀδόντων εἰς τὸν θεόν· [1] ἔθηκαν δὲ Δελ-

1) Locus obſcurus et meo iudicio perturbatus. Xylander dici putat, [in verſione] a Delphis inſtitutum eſſe hoc certamen primum; ſed quod adiicitur de bello Criſſaeo, non finit, nos de prima Pythiorum inſtitutione haec accipere. Nam id ab Eurylocho geſtum eſt, cuius temporibus ordinatos eſſe hos ludos ab Amphictyonibus ſubdit. Ego non dubito, locum eſſe corruptum. *Caſaubonus.* Notavit aſteriſcis hunc locum doctiſſimus commentator, et cenſet eſſe corruptum. Iure equidem; ſed ſi mutes τὸ Κρισσαῖον in Κιῤῥαῖον, conſtabit narrationi ſua veritas, et omnia erunt plana. Nam ſupra p. 418. dicit, Cirrham ſubverſam fuiſſe a Criſſaeis, Criſſam vero poſtea ab Eurylocho. Sed, ne quid diſſimulem, miror, neminem alium de illo Cirrhae excidio a Criſſaeis meminiſſe, et locus Strabonis non eſt ſine dubio. *Palmerius in exercitatt. ad auct. Gr. p. 319.* Difficultatem, quam obſtruit Criſſaci belli tempus, recte notarunt viri docti, cum ſatis conſtet praeter alios ex Pauſania 10, 7. aliquanto antiquiores fuiſſe illos ludos. Cum tamen Pauſanias 2, 32, 2. Diomedi tribuit Troja reverſo, videtur potius per nexum Pythiorum inſtitutionem Corinthi factam indicare. Qui deinceps a Strabone commemorantur ludi novis acceſſionibus aucti, finito Criſſaeo bello inſtituti ſunt, uti pluribus docent etiam Scholiaſtae Pindari in argumento Pythiorum, etſi alii a Criſſaeis, ut noſter, alii a Cirrhaeis bellum geſtum eſſe narrant, de quo vid. ad p. 418. Neque enim cum Palmerio pro Κρισσαῖον ſubſtituam Κιῤῥαῖον. At omnis difficultas tollatur et cum chronologia componatur Strabonis haec narratio, ſi mutata diſtinctione verba μετὰ τὸν Κρισσαῖον πόλεμον ad ſequentia referas; quod cum ſit remedium leniſſimum et promtiſſimum, Straboni id ſubtrahere nolui. Revocavi tantum δὲ, quod praecedebat antea vocem Ἀμφικτύονες.

§. 10. Certamen apud Delphos antiquitus fuit citharoedorum, paeanem in laudem dei canentium: inſtitutum a Del-

Δελφοί. Μετὰ δὲ τὸν [2] Κρισσαῖον πόλεμον οἱ Ἀμφικτύονες ἱππικὸν καὶ γυμνικὸν ἐπ' Εὐρυλόχου διέταξαν [3] στεφανίτην, καὶ Πύθια ἐκάλεσαν. Προσέθησαν δὲ τοῖς κιθαρῳδοῖς αὐλητάς τε καὶ κιθαριστὰς χωρὶς ᾠδῆς, ἀποδώσοντάς τι μέλος, ὃ καλεῖται νόμος Πυθικός. Πέντε δ' αὐτοῦ μέρη ἐστὶν, [4] ἀνάκρουσις, ἄμπειρα, κατακελευσμὸς, ἴαμβοι καὶ δάκτυλοι, σύριγγες. Ἐμελοποίησε μὲν οὖν Τιμοσθένης ὁ ναύαρχος τοῦ δευτέρου Πτολεμαίου, ὁ καὶ τοὺς λιμένας συντάξας ἐν δέκα βίβλοις. Βούλεται δὲ Phocis.

2) Casaubonn. Κρίσσου, Venet. Κρισσοῦ, Paris. Mosc. Κρισαῖον, de quo vid. ad p. 405.

3) Sic Moscov. uti legitur in Pausania 10, 7, 3. aliisque, et in nostro lib. 8. p. 355. et alibi saepius. Sic passim similia obiiciuntur, δωρίτης, ἀργυρίτης, χρηματίτης. Vulgo antea legebatur στεφανῖτιν. Recte tamen legitur p. 412.

4) Gronovius ex Mediceo notavit ἄγκρουσις, Αἰολικῶς. Illam ipsam formam subministrant etiam Paris. et Moscov. quae quidem est Aeolica, ut ἄγκρισις pro ἀνάκρισις apud Aeschylum in Eumen. v. 365. Neque temere advecta illa videtur, cum et post eadem lege summo codicum consensu scribatur ἄμπειρα pro ἀνάπειρα, Polluci 4, 10. s. 84. πεῖρα. Interim cum mox iidem codices in recepta forma a reliquis minime discrepent, neque ad Delphos ea necessario referatur, notandum id tantum duxi.

Delphis. Post Crissaeum vero bellum sub Eurylocho Amphictyones equestrem et gymnicam concertationem instituerunt, corona victori praemii loco proposita: et Pythia nominaverunt. Adiecerunt autem citharoedis tibicines, et qui cithara luderent sine cantu, modularenturque carmen, quod nomos sive modus Pythius dicebatur. Quinque sunt eius partes: anacrusis, ampeira, katakeleusmus, iambi et dactyli, syringes seu fistulae sibilae. Carmen composuit Timosthenes secundi Ptolemaei classi praefectus, qui de portubus volumen composuit decem libris constans. Vult autem

Phocis. δὲ τὸν ἀγῶνα τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν πρὸς τὸν δράκοντα διὰ τοῦ μέλους ὑμνεῖν· ἀνάκρουσιν μὲν τὸ προοίμιον δηλῶν· ἄμπειραν δὲ τὴν πρώτην κατάπειραν τοῦ ἀγῶνος· κατακελευσμὸν δὲ [5] αὐτὸν τὸν ἀγῶνα· ἴαμβον δὲ καὶ δάκτυλον τὸν ἐπιπαιωνισμὸν τὸν [6] γι-
p. 422. νόμενον ἐπὶ τῇ νίκῃ μετὰ τοιούτων ῥυθμῶν, ὧν ὁ μὲν [7] ὕμνοις οἰκεῖός ἐστιν, ὁ δ' ἴαμβος κακισμοῖς καὶ τὸ ἰαμβίζειν· σύριγγες δὲ τὴν ἔκλειψιν τοῦ θηρίου μιμουμένων, ὡς ἂν καταστρέφοντος εἰς ἐσχάτους τινὰς συριγμούς.

§. 11.

5) Primus vocem αὐτὸν praeeuntibus et probantibus libris inferuit Cafaubonus.

6) Ex Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofc. ante ἐπὶ recepi γινόμενον, etfi abeffe poffe non negem.

7) Ita hic pro ὕμνος et poft κακισμοῖς pro καικισμοῖς ex libris inftauravit Cafaubonus. Loquitur res ipfa. Pofterius verbum, quod ita, ut ante ferebatur, intelligi non poffet, in verfione omiferat Xylander, etfi αἰκισμοῖς coniecerat, et ad infectationem Pythonis ferpentis retulerat. Poterat tamen etiam ex Guarino fufpicari veram utriusque vocis lectionem, (nam et *hymnus* dedit) quippe qui fic interpretatus erat: *quibus alter hymnis eft proprius, Iambus autem obloquiis.* Utrumque etiam propagavit Heresbachius; κακισμοῖς tamen iam ante Cafaubonum legendum viderat et in ora ed. Xyl. correxerat comprobantibus etiam Msstis Scaliger.

autem Apollinis adverfus draconem certamen celebrari eo carmine: et anacrufin fignificare praeludium: ampeiran certaminis initium: cataceleusmon ipfam pugnam: iambum et dactylum paeanem, qui victoriae accinitur, talibus modis five rhythmis, quorum hic hymnis quidem aptus fit, iambus exprobrationibus, uti iambizare: fiftulas autem mortem imitatas ferpentis, vitam cum fibilis quibusdam finientis.

§. 11.

Phocis.

§. 11.

[1]Ἔφορος δ', ᾧ τὸ πλεῖστον [2]προσχρώμεθα διὰ τὴν περὶ ταῦτα ἐπιμέλειαν, καθάπερ καὶ Πολύβιος μαρτυρῶν τυγχάνει, ἀνὴρ ἀξιόλογος, δοκεῖ μοι τἀναντία ποιεῖν ἔσθ' ὅτε τῇ προαιρέσει καὶ ταῖς [3]ἐξ ἀρχῆς ὑποσχέσεσιν. Ἐπιτιμήσας γοῦν τοῖς φιλομυθοῦσιν ἐν τῇ τῆς ἱστορίας γραφῇ, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἐπαινέσας, προστίθησι τῷ περὶ τοῦ μαντείου [4]τούτου λόγῳ σεμνήν τινα ὑπόσχεσιν, ὡς πανταχοῦ μὲν ἄριστον νομίζει τἀληθές, μάλιστα δὲ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην. Ἄτοπον γάρ, εἰ περὶ μὲν τῶν ἄλλων [5]ἀεὶ τὸν τοιοῦτον τρόπον διώκομεν, φησί· περὶ δὲ τοῦ μαντείου λέγοντες, ὃ πάντων ἐστὶν ἀψευδέστατον, τοῖς οὕτως ἀπίστοις καὶ ψευδέσι χρη-

1) Aldus et hic Εὔφορος, quod iam Hopperus tacite coercuerat.

2) Ita Casaubonn. Paris. Mosc. Vatic. Venet. quod cum propius ex illo petitum declaret, recepi. Vulgo χρώμεθα.

3) Casaubonn. Moscov. ἐν ἀρχαῖς, Vatic. Paris. ἐξ ἀρχαῖς pro alterutro.

4) Venet. τούτῳ. Post idem νομίζοι.

5) Paris. Moscov. τὸν τοιοῦτον ἀεί.

§. 11.

Ephorus, quo plurimum utimur ob diligentiam in talibus rebus, (quod et Polybius testatur, vir magnae auctoritatis) videtur mihi nonnunquam contrarium eius facere, quod ab initio instituerat ac promiserat. Cum enim insectatus esset eos, qui in scriptione historiae fabulis gaudent admiscendis, veritatemque laudibus evexisset, sermoni de hoc oraculo promissum adiicit gravitatis plenum, se cum alias veritatem maximi facere, tum vel apprime in hoc argumento. Absurdum enim est, (inquit) si veritatem aliis in rebus sectantes, de oraculo dicturi omnium veracissimo, ita incredibilibus et falsis utamur

Phocis. σόμεθα λόγοις. Ταῦτα δ' εἰπὼν, ἐπιφέρει παράχρῆμα, ὅτι ὑπολαμβάνουσι [6] κατασκευάσαι τὸ μαντεῖον Ἀπόλλωνα μετὰ Θέμιδος, ὠφελῆσαι βουλόμενον τὸ γένος ἡμῶν. Εἶτα τὴν ὠφέλειαν εἰπὼν, ὅτι εἰς ἡμερότητα προυκαλεῖτο, καὶ ἐσωφρόνιζε τοῖς μὲν [7] χρηστηριάζων, καὶ τὰ μὲν προστάττων, τὰ δ' ἀπαγορεύων, τοὺς δ' οὐδ' ὅλως προσιέμενος. Ταῦτα δὲ διοικεῖν νομίζουσι (φησὶν) αὐτὸν, οἱ μὲν αὐτὸν τὸν θεὸν [8] σωματοειδῆ γινόμενον, οἱ δ' ἀνθρώποις ἔννοιαν παραδιδόντα τῆς ἑαυτοῦ βουλήσεως.

§. 12.

Ὑποβὰς δὲ, περὶ τῶν Δελφῶν, οἵτινές εἰσι, διαλεγόμενος, φησὶ τὸ παλαιὸν [1] Παρνασίους τινὰς [2] αὐτόχθονας καλουμένους οἰκεῖν τὸν Παρνασόν· καθ'

6) Moscov. κατασκευᾶσαι, uti ὀνομᾶσαι signat et similia.
7) Paris. vitiose χρηστιριάζων.
8) Paris. Moscov. σωματοειδῶς. Utrumque fert linguae usus; alterum tamen artiori nexu et propius deum adficit.

1) Ita per σ simplex hic et post Paris. Moscov. cum Aldo et Hoppero, ex quibus servandi tenoris caussa recepi.
2) Venet. διτόχθονας.

narrationibus. His statim subiicit, opinionem receptam esse, Apollinem cum Themide oraculum istud condidisse, cum prodesse nostro generi vellet: atque utilitatem exprimit: nempe eum homines ad mansuetudinem et modestiam provocasse, dum aliis oracula edens vel mandaret aliquid vel interdiceret, alios omnino arceret. Haec (inquit) ipsum censent facere alii corpore adsumto, alii, quod suae voluntatis notitiam inderet.

§. 12.

Progressus deinde eo, ut de Delphis disputaret, quinam ii essent, ait, Parnasios quosdam indigenas priscis temporibus Parnasum habitavisse; quo

καθ' ὃν χρόνον [3] τὸν Ἀπόλλωνα, τὴν γῆν ἐπιόντα, ἡμεροῦν τοὺς ἀνθρώπους ἀπό τε τῶν [4] ἀνημέρων καρπῶν καὶ τῶν βίων, ἐξ Ἀθηνῶν [5] δ' [6] ὁρμηθέντα ἐπὶ Δελφοὺς, ταύτην ἰέναι τὴν ὁδὸν, ἣ νῦν Ἀθηναῖοι τὴν Πυθιάδα πέμπουσι· γενόμενον δὲ κατὰ Πανοπέας, Τιτυὸν [7] καταλῦσαι, ἔχοντα [8] τὸν τόπον, βίαιον ἄνδρα καὶ παράνομον· τοὺς δὲ Παρνασίους, συμμίξαντας αὐτῷ, καὶ [9] ἄλλον μηνῦσαι χαλεπὸν ἄνδρα, Πύθωνα τοὔνομα, ἐπίκλησιν δὲ δράκοντα· [10] κατα- Phocis.

3) Abiecto articulo nomen posuit Moscov.

4) Casaubonn. Parif. et a prima manu Moscov. item edd. ante Casaubonum ἡμέρων, Venet. ἡμερῶν. In Vatic. quod ex conlatoris silentio suspicari licet, fuisse videtur ἀνημέρων, quod et altera manus scripserat in Mosc. et post recte dedit Casaubonus in hac obpositione, quae verbi usum facit etiam elegantiorem. Guarinus vertit: *e silvestribus fluctibus*, vitio exemplaris mei pro *fructibus*, uti post legitur in ed. 1494.

5) Inserui δ' ex Moscov. quod in hoc nexu aptius, Straboni etiam usitatius censeo.

6) Venet. ὁρμηθέντας, quod et prius haeserat in Moscov.

7) Ita, praeeunte etiam hic et alibi, uti lib. 6. p. 261. codice Mosc. scripsi pro καταλύσαι. Idem post feci in μηνῦσαι.

8) Articulum adiecit Casaubonus, in quo adiuvatur a Msstis.

9) Vatic. ἄλλον, uti Aldus, Hopperus, pro ἄλλων vulgo, quod invexit Xylander, propagavit Casaubonus.

quo tempore Apollo terras obiens homines ad morum placiditatem composuit, frugibusque uti et ratione victus mitioribus docuit: cum quidem ferunt eum ab Athenis Delphos proficiscentem ea perrexisse via, qua nunc Athenienses pompam ad Pythonem mittunt. Ibi cum ad Panopeos pervenisset, Tityum ab eo interfectum fuisse, qui eius loci dominus, violentus erat atque iniurius homo. Tum ad eum venisse Parnasios, aliumque intolerabilem detulisse hominem, Pythonem nomine, cognomento Draconem: quo

Phocis. [10] κατατοξεύοντος δ' ἐπικελεύειν [11] ἴε παιάν· ἀφ' οὗ

10) Ita omnes mei codices cum Casaubonianis pro κατατοξεύοντα, quod Aldo duce invaluit. Neque aliter Guarinum legisse, docet eius interpretatio: *quo sagittis debellato*, quam retinuit etiam Heresbachius. Nempe non sic Apollo, quod et mutatione facta volebat versio Xylandri, exclamare iussit, sed hoc Parnasiorum laeto clamore exceptus et incitatus est. Tum tota narrationis series et forma in Parnasiis subsistit, et idem, quae sequuntur, probant. Accedunt porro aliorum narrationes, quae docent, ita in pugnis acclamatum esse rem strenue gerentibus vel victoriam reportantibus, non ita ipsos exclamasse. Cf. Diodor. 13, 16. Hinc ἐπινίκιος παιάν apud Plutarch. in Romulo cap. 16. et Ἐνυάλιος apud Suidam Tom. 3. p. 65. ubi de utroque exponit. Denique hanc lectionem etiam confirmat Callimachus in Apoll. v. 97. ubi originem et caussam huius acclamationis eandem commemorat, etsi in adiunctis discrepans. Si quid mutari posse credebat Aldus, poterat reponi κατατοξεύοντι, ut concinniori et propiori nexu ad ἐπικελεύειν referretur. Sed talia passim in auctoribus obiici, exemplis propositis docuit d'Orville ad Chariton. 3, 2. p. 254. Cf. etiam Wolfius ad Demosth. in Leptinem p. 271.

11) Vulgo editiones ferunt ἴε παῖαν. Moscov. exhibet ἴε παιάν. Posterius etiam hoc accentu notat Paris. Utrumque recte scribitur in Moscov. etsi Stephanus ad Callimach. in Apollin. v. 21. cum aspero spiritu malit, et tres imperativi formas ab ἵημι recenseat, ἵη, ἵει et ἵε, quarum tamen postremae ipse non multum tribuit, adeo ut vix eam tueri aliquem posse moneat. Conferri tamen potest Clearchus apud Athenaeum 15, 20. p. 701. Sic ἵη in Callimachi loco habet Cod. Vossii. At auctores cum spiritu leni emittunt, etsi forma, poëtae in primis, differunt, veluti ἰὴ παιῆον, (Callimach. in Apollin. v. 21. et 97.) ἰηπαιήον' ἀείδειν, (Homer. in Apollin. v. 517.) ἰηπαιήονα Φοῖβον. (Apollon. Rhod. 2, 702.) Ipse etiam Casaubonus ἰὴ παιὰν dedit in Athenaeo 15, 16. p. 696. f. et alibi. Sed vid. Spanhem. ad Callimach. in Apollin. v. 21. et 25. Ἴε notum, i. e. βάδιζε, πορεύου, uti exponit Hesychius. Consuli tamen de origine et caussa huius acclamationis praeter Callimachum supra

quo sagittis debellato acclamasse, Iie Paean: atque hinc

οὗ τὸν παιανισμὸν οὕτως ἐξ ἔθους παραδοθῆναι τοῖς μέλλουσι συμπίπτειν εἰς παράταξιν· ἐμπρησθῆναι δὲ καὶ σκηνὴν τότε τοῦ [12] Πύθωνος ὑπὸ τῶν Δελφῶν, καθάπερ καὶ νῦν ἔτι καὶ ἀεὶ ὑπόμνημα [13] ποιουμένους τῶν τότε γενομένων. Τί δ' ἂν εἴη μυθωδέστερον, ἢ Ἀπόλλων τοξεύων, καὶ κολάζων Τιτυοὺς, καὶ Πύθωνας, καὶ ὁδεύων ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Δελφοὺς, καὶ γῆν [14] πᾶσαν ἐπιών; Εἰ δὲ ταῦτα μὴ Phocis. P. 423.

Kk 5 [15] ὑπε-

ſupra memoratum in Apollin. v. 97. in primis poteſt Clearchus apud Athenaeum c. l. ubi de immutatione eius formulae etiam expoſuit. Videtur Strabo communem et receptum uſum reddidiſſe. De voce παιὰν, ut Ἀλκμὰν, Ἀμυθὰν, vid. Euſtathius ad Homer. Il. 22, 391. p. m. 1397.

12) Ante Caſaubonum legebatur Πυθῶνος, uti etiam nunc in Scholiis Pindari in argumentum Pythiorum. Accuratiores tamen ex Grammaticorum praeceptis, (v. Etymol. M. p. 696. h. v.) ut genere hoc verbum differt, ita etiam accentu ſic diſtinguunt, ut Πύθων de ſerpente et hominibus dicatur, Πυθὼν de urbe. Vid. Politus ad Euſtathium in Homerum T. 2. p. 561. Heyne ad Apolloder. p. 44. Hinc recte Caſaubonus poſuit Πύθωνος.

13) Caſaubonn. ποιουμένοις, quem caſum etiam expreſſit Guarinus; Vatic. Pariſ. Moſcov. ποιούμενος. Alii cum editionibus ποιουμένους, ut pendeat a repetito verbo ἐμπρῆθειν, nempe καθάπερ — ἐμπρῆθειν — ὑπόμνημα ποιουμένους.

14) Pariſ. facta alia diſtinctione ſic legit: πᾶσαν· ἐπιὼν δέ. Vatic. πᾶσαν. Ἐπὶ ὢν δὲ ταῦτα. Vulgata recte habet et ſuperioribus ſtabilitur.

hinc pugnam inituris conflicturisque iam hunc morem receptum, perque manus traditum, ut Paeana conclament: tum quoque incenſum fuiſſe a Delphis tabernaculum Pythonis: cuius rei memoriam hodieque renovent. At enim quid fabuloſius dici poteſt, quam Apollo arcu feriens, Tityosque et Pythones ſuppliciis adficiens, proficiſcensque Athenis Delphos, et totam obambulans terram? Quod ſi haec non

Phocis. [15] ὑπελάμβανε μύθους εἶναι, τί ἐχρῆν τὴν μυθευομένην Θέμιν γυναῖκα καλεῖν; τὸν δὲ μυθευόμενον δράκοντα, ἄνθρωπον; πλὴν εἰ συγχεῖν ἐβούλετο τόν τε τῆς ἱστορίας καὶ τὸν τοῦ μύθου [16] τόπον. [17] Παραπλήσια τούτοις καὶ τὰ περὶ τῶν Αἰτωλῶν εἰρημένα. Φήσας γὰρ ἀπορθήτους αὐτοὺς ἐκ παντὸς τοῦ χρόνου, τοτὲ μὲν Αἰολέας φησὶν [18] οἰκῆσαι τοὺς

15) Ὑπελάμβανε et ὑπελάμβανον iuxta posita exstant in Paris. et Moscov. At subest Ephori narratio, ex qua forma diiudicatur.

16) Casaubonus ex veteribus quibusdam et Xylandro refert τρόπον. De Xylandro quidem falso, quippe qui vere dedit τοῦ μύθου τόπον. Utriusque verbi solemnem quasi commutationem docere possunt Menagius ad Diogen. Laert. 9, 79. p. m. 452. Rhodomanus et Wesseling. ad Diodor. 1, 57. hic etiam ad 3, 69. f. Schweighaeuser. ad Polyb. 4, 70, 9. et alibi cum aliis. Idem in nostro passim observatur, veluti lib. 8. in. Casaubonus reiecta voce τρόπον tuetur τόπον. Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 33. etsi utrumque ferri posse largitur, Strabonem tamen potius τύπον scripsisse existimat. Eleganter sane et acute, ut solet, etsi sine codicum suffragiis, qui omnes τόπον praescribunt, in coniecturis contineri debet. Τόπον ex superiori narratione, facta cum aliis aliorum comparatione, aliquatenus intelligitur, cum proprie latius pateat reprehensio. Τόπος enim saepe est, de quo agitur, disputatur. Cf. Casaubon. ad Diogen. Laert. 7, 189.

17) Casaubonn. Παραπλήσια τούτοις εἴρηκε καὶ — quae etiam reddidit Guarinus. Vatic. Paris. Παραπλήσια τούτοις . . . . . καὶ τά.

18) Moscov. οἰκίσαι. Notum. Idem in sequ. τότε pro τοτέ. Cf. ad p. 441.

non putavit esse fabulas, quid sibi voluit, quod fabulis vulgatam Themidem mulierem vocat, fabulosum draconem nomine hominis adficit? nisi quod confundere modum historiae cum fabulis voluit. Eiusdem sunt modi etiam quae de Aetolis dixit: quos cum adseruisset nunquam fuisse devastatos: aliquando dicit Aeolenses ibi habitasse eiectis

τοὺς κατέχοντας βαρβάρους ἐκβαλόντας, τοτὲ δ' Αἰτωλὸν μετὰ τῶν ἐξ Ἤλιδος Ἐπειῶν· [19] τούτους δ' ὑπ' ἀλλήλων . . . . τῶν ἐχθρῶν· τούτους δ' ὑπ' Ἀλκμαίωνος καὶ Διομήδους. [20] Ἀλλ' ἐπάνειμι ἐπὶ τοὺς Φωκέας. Phocis.

§. 13.

19) Desunt haec ad alterum τούτους in Veneto, ab ὑπ' ad τῶν ἐχθρῶν in Casaubonn. Paris. Moscov. credo etiam in Vatic. Tantum Paris. ex hoc naufragio servavit syllabam ἀλ. totum vocabulum ἀλλήλων Casauboniani. Guarinus cum editionibus eandem lacunam reliquit. Casaubonus locum corruptum sic constitui posse censet, ut pro ὑπ' ἀλλήλων legatur, ὑπ' Αἰολέων vel ὑπ' Ἀκαρνάνων, quos ἀεί ποτε Aetolis inimicos fuisse testetur Pausanias, etsi nihil adfirmare velit. Innuit autem Pausaniae locum 4, 35, 2. Eandem ex Ephoro narrationem retractat Strabo lib. 10. p. 464. sq. ita tamen, ut ab hac parte parum inde lucis adfundatur. Summa autem narrationis, si quis disiectas ex Strabone partes colligat, huc redit: Aetoliam olim tenuerunt Curetes, quibus victis et exactis Aetolus ex Elide illam regionem adgressus, imposito Aetoliae nomine occupavit; (lib. 10. p. 464. cf. et Scymnus Chius v. 474. sqq.) Epei, expeditionis socii, adiunctis postea Aeolensibus in Aetolia manserunt; (Strabo c. l.) Alcmaeon cum Diomede Aetoliam tenuit (lib. 7. p. 325. f. ex Ephoro) quam tamen postea Diomedi tradidit, ipse in Acarnaniam concessit. (lib. 10. p. 462. itidem ex Ephoro.) In sequentibus (p. 465.) tamen Strabo addit, Aeolas ex Pleuronia s. Curetide Curetas eiecisse. Ex quibus demum efficit, parum sibi Ephorum constitisse. Tum vero, ut ordine instituto procedat, τοὺς δὲ referendum videtur ad Aeolas, posterius ad Epeos et Eleos, quae quidem iactaverat Ephorus. Τὸ ἀλλήλων obscurum est et alienum ab ea parte, quam respicit. Facilius verbum ἐκβληθῆναι vel ἐξελαθῆναι subpletur, quod tamen rem non conficit.

20) Gem. Pletho haec substituit: Ἀλλ' ἰτέον ἐπὶ τὴν τῶν ἑξῆς περιήγησιν.

eiectis barbaris, alias Aetolum cum Eleis Epeis: illos vicissim mutuis inimicitiis ortis sese profligasse: tandem ab Alcmaeone et Diomede occupatam fuisse Aetoliam. Sed ego ad Phocidem revertor.

§. 13.

Phocis.

§. 13.

Ἐξ ἀρχῆς γὰρ ἐν τῇ παραλίᾳ μετὰ τὴν [1] Ἀντίκιῤῥαν πολίχνιόν ἐστιν ὄπισθεν ὁ [2] Μάραθος· εἶτ' ἄκρα Φαρύγιον ἔχουσα ὕφορμον· εἶθ' ὁ λιμὴν [3] ὕστατος ὁ προσαγορευθεὶς Μυχὸς ἀπὸ τοῦ [4] συμβεβηκότος, ὑπὸ [5] τῷ Ἑλικῶνι καὶ τῇ Ἄσκρῃ κείμενος. Οὐδ' αἱ [6] Ἀβαὶ δὲ τὸ μαντεῖον [7] ἄπω-

1) Vatic. Parif. Mofcov. Ἀντίκυραν. Retinui Ἀντικίῤῥαν, de cuius fcriptura dictum eft fupra ad p. 418.

2) Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. Μάραθος vel Μαραθός. Uti monet Palmerius in Gr. ant. 6, 7. p. 611. Niger [in Geographiae commentario 11. p. 303.] in Strabone legit Μαραθοῦς, quod et ipfe melius cenfet. *Marathus* etiam habet Guarinus, unde fua de Strabone petere folet Niger. Certe Μαραθών, fi rem fpectes, nimis hinc diftat, quam ut huc referri poffit, et, licet cognominem urbem in Phocide fuiffe aliquis contendat, quam quidem nemo novit, non tamen temere codices Μάραθος fcripfiffe videntur. Forte eadem fuit Stephani, qui, cum Acarnaniae tribuat, crucem fixit viris doctis, qui etiam pro Ἀκαρνανίας correxerunt Ἀρκαδίας, uti, Berkelio tefte p. 535. Gronovius ad Polybium [4, 9.] cui fententiae adhaefit etiam Schweighaeuferus ad eundem 5, 68, 7. Quidquid eft, malui tot bonos codices fequi et Μάραθος inde repetere, quod ab aliis et Aldo in notius Μαραθών mutatum facile transiit.

3) Vatic. ἴστατοι.

4) Mofcov. συμβεβηκότοι.

5) Articulum addidit Cafaubonus, nec fine libris.

6) Mofc. praecipit Ἄβαι, quo in loco accentus etiam conftantem occupat fedem apud Stephanum h. v. et f. Τέγυρα, Paufaniam 4, 32, 5. 10, 3, 2. 35, 1, et 2. Vid. quae monuerunt

§. 13.

Statim in ora maritima poft Anticirrham oppidulum a tergo eft Marathos. Deinde promontorium Pharygium, quod ftationem habet navium. Poftea extremus portus, Mychus ille, de quo diximus, nomen ei ab eventu effe, fub Helicone et Afcra fito. Neque longe ab iftis locis abfunt

[7] ἄπωθεν τῶν τόπων τούτων ἐϛὶν, οὐδ' ἡ [8] Ἄμβρυσος, [οὐδ' ὁ Μεδεὼν] ὁμώνυμος τῇ [9] Βοιωτικῇ. [10] Ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ μετὰ Δελφοὺς ὡς πρὸς τὴν ἕω Δαυλὶς πολί- Phocis.

runt Euſtathius ad Homer. Il. 2, 542. p. m. 211. Sylburg. ad Pauſan. 4, 32. p. m. 360. Weſſeling. ad Diodor. 16, 38. et in primis Berkelius ad Stephanum ſub h. v. Sic Ἄβαι praeterea Herodot. 1, 46. et alibi, Lycophron v. 1074. Heſychius h. v. ſcribunt cum aliis. Uſus tamen in his receptus poſtulat, ut ſcribatur Ἄβαι, βαρυτόνως, Ἀβαί, ὀξυτόνως, ut Πλάταια et Πλαταιαί, et ſexcenta alia. Adtigit idem etiam Euſtathius c. l. et libros aliquos in Sophocle ita efferre monuit.

7) Aldus ἄποθεν, uti ſolet. Cf. ad p. 406. m.

8) Inter Ἄμβρυσος et ὁμώνυμος lacuna adparet relicta in Pariſ. Moſcov. et Vatic. 174. ita tamen, ut duo priores in eius exitu ſervarint particulam vocis δεών. Sine ullo lacunae indicio continuaque ſerie Vatic. 173. et edd. ante Caſaubonum connectunt Ἄμβρυσος cum verbis ὁμώνυμος τῇ Βοιωτικῇ, quod et fecit Guarinus. At tum obiicitur difficultas, quod nulla hoc nomine urbs in Boeotia usquam commemoratur; quare aliud nomen evanuiſſe cenſet Palmerius in Gr. ant. 6, 13. p. 643. Recte. Ex eius vero quaſi cineribus exſilit Μεδεών, qualis et in Phocide fuit et in Boeotia, ſitu etiam ſuperiorum locorum viciniae accommodato. De utraque ex multis conſuli poteſt ipſe Strabo ſupra p. 410. Locus igitur truncatus ita commode inſtaurari poteſt: οὐδ' ὁ Μεδεών. Quod cum quam proxime ad verum accederet, non dubitavi illa verba, uncis tamen adpoſitis, inſerere.

9) Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. Βοιωτιακῇ, de qua forma promiſcue adhibita aliquoties monitum eſt. Ceterum verba haec ὁμώνυμος τῇ Βοιωτικῇ plane deſunt in Ven. et Gem. Plethone.

10) Moſcov. Ἔτι δὲ μᾶλλον ἐν τῇ μεσογαίᾳ. Eadem etiam leguntur in Vatic. tantum quod poſt ἐν repetitur δὲ, ſic: Ἔτι δὲ μᾶλλον, ἐν δὲ τῇ μεσογαίᾳ. Forte hoc modo progreſſus eſt ad verba: Ἔϛι δὲ ἐν τῇ μεσογαίᾳ μάλιϛα, p. 424. in.

ſunt Abae, quod eſt oraculum: et Ambryſus, [et Medeon] eiusdem cum Boeotica urbe nominis. Iam in mediterraneis ferme verſus ortum ſolis a Delphis oppidulum eſt Daulis: ubi

Phocis. πολίχνιον, ὅπου Τηρέα τὸν Θρᾶκά φασι δυναστεῦσαι, καὶ τὰ περὶ Φιλομήλαν καὶ Πρόκνην ἐκεῖ μυθεύουσι, [11] ὡς Θουκυδίδης· ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασί·

11) Parif. Mofcov. Ven. μυθεύουσι· Θουκυδίδης δ' ἐν Μεγάροις φησὶ, ceteris omiffis. Nec aliter legunt Aldus, Hopperus, Xylander, idemque expreffit Guarinus. De Vatic. et Gem. Piethone nihil adfertur, quare in recepta Cafauboni lectione eos confenfiffe fufpicor. *Tzfchucke.* Haec [quae antea commemoravi, Tz] liquido falfa intelliges, fi lib. 2. Thucydidis [cap. 29.] intuearis. Ego monere poffum, corrigere vel non poffum, vel non audeo. *Xylander.* Nos locum ex vett. libris fic reftituimus: μυθεύουσι, ὡς Θουκυδίδης· ἄλλοι δ' ἐν Μεγάροις φασί. Vulgata lectio Straboni magnam negligentiae notam inurit, quum Thucydides difertiffime dicat, in Daulide id factum, idque etiam auctoritate poetarum probet, a quibus, inquit lib. 2. cap. 29. ἐν ἀηδόνος μνήμῃ Δαυλιὰς ἡ ὄρνις ἐπωνόμασται. *Cafaubonus.* Vulgatam ante Cafaubonum lectionem in libris etiam fuis Euftathium inveniffe, docent ea, quae hinc ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. fummatim quidem refert fic: ἐκεῖ μυθεύονται γενέσθαι, ἢ καὶ ἐν Μεγάροις κατὰ Θουκυδίδην. De loci corruptione iam olim monuiffe doctos viros, et de eius emendatione cogitaffe, adparet ex nota Hermolai Barbari ad Plin. 10, 24. f. 34. p. 221. ed. Bafil. ubi fcribit, Domitium Straboni patrocinantem putare depravatam effe lectionem, quae dicat: *Thucydides vero Megaris rem geftam fcribit*, atque ita reftituendam, ut verbum Thucydides ad fuperiorem claufulam pertineat in hunc modum: Quae de Philomela Progneque dicuntur, a poetis in Daulide patrata fabulantur, ut ait Thucydides; alii Megaris id factum fcribunt. Hermolaus tamen, qui verba ad eum fenfum extorqueri poffint, fe non videre ait. Nempe prout olim verba ferebantur; quare etiam potius hallucinatum effe contendit. At recte locum reparavit Cafaubonus, probante etiam Polito ad Euftathium in Homerum T. 2. p. 563. Accedunt praeterea alii auctores, in quibus Paufanias

ubi ferunt, Tereum illum Thracem dominatum fuiffe, eodemque fabulam de Procne et Philomela referunt, uti Thucydides; Megara alii locum rei, quae narratur, adfignant.

φασί· τοὔνομα δὲ [12] τῷ τόπῳ γεγονέναι ἀπὸ τοῦ δάσους· δαυλοὺς γὰρ καλοῦσι τὰ δάση. Ὅμηρος μὲν οὖν Δαυλίδα εἶπεν, οἱ δ' ὕστερον [13] Δαυλίαν. Καὶ τὸ, Phocis.

[14] Οἱ

sanias 10, 4, 5. conf. 1, 41, 8. Hinc Δαυλιὰς ἡ ὄρνις a poetis dicitur, notante ipso Thucydide c. l. Sic Δαυλία κορώνη pro ἀηδὼν apud Hesychium, Suidam, Etymologici M. auctorem, Zenobium 3, 14. Vid. ad Hesychium T. 1. p. 894. Mirum igitur, qui post certam eam Casauboni emendationem Wasse ad Thucydidem c. l. scribere potuerit, Strabonem Thucydidis locum aut non intellexisse, aut depravatis exemplaribus usum esse.

12) Sic pro τοῦ τόπου, quod debetur Aldo, volunt Moscov. Paris. Vatic. Ven. Medic. quibus, etsi et alterum stare posset, dedi.

13) Nihil mutant codices. At, si Eustathium audias ad Homer. Il. 2, 520. p. m. 207. scribendum videatur Δαύλειαν. Ita enim ille, οἱ δὲ ὕστερον, inquit, Δαύλειαν αὐτήν φασι προπαροξυτόνως καὶ διὰ δίφθογγον, cuius testem producit Stephanum. Ex Pausania tamen etiam alteram scripturam profert. Sic Stephani fide per ει in nostro scribendum esse censet etiam Berkelius p. 290. Contra Holstenius ad Stephan. p. 93. a Stephano Strabonem esse expressum arbitratur, qui scribat Δαυλίαν. Certe Δαυλίαν Homero posteriores scribunt plures, e quibus Sophocles in Oedipo tyr. v. 733. Thucyd. 2, 29. Conon narrat. cap. 31. Apollodor. 3, 14. f. Sua adeo aetate Δαυλίαν editam fuisse hanc urbem adfirmat auctor Etymol. M. s. v. Δαυλὶς, nec aliter effert Hierocles in Synecdemo p. 643. Zenobius adagior. centur. 3. n. 14. qui tamen etiam habet Δαυλίς. Raro Δαύλεια reperitur, veluti in Plutarcho de oraculorum defectu p. 722. (Vol. 7. Lips.) Sed cf. Meursius de regibus Athen. 2, 4. et 5. Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 563. qui vitiosum Stephani codicem censet. Sic Δαύλιον, et hinc Δαυλιεὺς, Δαυλιός, Δαυλιὰς, Δαυλίδιος.

signant. Loci nomen videtur ductum a densitate: quod Daulos vocarent olim loca stirpibus consita. Porro quam Homerus Daulidem vocat, posteriores Dauliam dixerunt. Illud vero,

Qui

Phocis. [14] Οἱ Κυπάρισσον ἔχον. — δέχονται διττῶς· οἱ μὲν ὁμωνύμως τῷ φυτῷ, οἱ δὲ παρωνύμως, κώμην ὑπὸ τῇ [15] Λυκωρείᾳ.

§. 14.

Πανοπεὺς δ' ὁ νῦν Φανοτεὺς, ὅμορος τοῖς περὶ [1] Λεβάδειαν τόποις, ἡ τοῦ Ἐπειοῦ πατρίς. Καὶ τὰ περὶ [2] Τιτυὸν ἐνταῦθα μυθεύουσιν. Ὅμηρος δέ φησιν, ὅτι οἱ Φαίηκες τὸν [3] Ῥαδάμανθυν εἰς Εὔβοιαν

14) Deest οἱ in Parif. et Mofcov. item in edd. Aldi et Hopperi. Ceterum Gem. Pletho loci formam contrahit, dum pro verbis: Καὶ τὸ — Λυκωρείᾳ dat τὴν δὲ Κυπάρισσον κώμην δέχονται ὑπὸ τῇ Λευκωρείᾳ.

15) Parif. Mofc. Λευκωρίᾳ, uti Aldus et Hopperus. Sed auctores conftanter fervant ει, veluti Paufanias 10, 6, 2. Stephanus h. v. Tantum Plutarchus de Pythiae oraculis in. Λυκουρίᾳ, et in codice Vulcobii, notante Holftenio ad Stephan. p. 193. Λυκωρίᾳ.

1) Venet. Λεβανδίαν. Euftathius ad Homer. Il. 2, 520. p. 308. in. περὶ Λεβάδειαν hinc commemorat. Utraque fcripturae ratio per ει et ι in auctoribus obverfatur. V. plura fupra ad p. 413.

2) Praemiffo articulo Vatic. Mofc. Tum iidem cum Parif. fubiiciunt δέ.

3) Editio Cafauboni altera ad Amftelodam. transmifit Ῥαδάμανθον· antea Ῥαδάμανθυν legebatur, quod et praeeunt codices et cum Strabone frequentant alii auctores, etfi paffim etiam ita codices variant, veluti in Diodoro 5, 78.

Qui Cypariffon habent. — dupliciter exponunt. Sunt enim, qui vocem a cupreffo deducant: alii a Cypariffo quodam pagum dictum malunt fub Lycoreia fitum.

§. 14.

Panopeus, qui Phanoteus nunc ufurpatur, vicinus eft locis circum Lebadiam fitis; patria Epei. Ibi fabulae etiam Tityum collocant. Homerus autem dicit, Rhadamanthum a Phaeacibus in Euboeam

βοιαν ἤγαγον, [4] ὀψόμενον Τιτυὸν γαιήιον υἱόν· καὶ Phocis.
[5] Ἐλάριον τὶ σπήλαιον ἀπὸ τῆς Τιτυοῦ μητρὸς Ἐλάρας δείκνυται κατὰ τὴν νῆσον, καὶ ἡρῷον [6] τοῦ Τιτυοῦ, καὶ τιμαί τινες. Πλησίον δὲ [7] Λεβαδείας καὶ ἡ [8] Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ [9] Οἰταίᾳ, [10] Φωκι-

4) In Homeri loco, quem respicit, Odyss. 7, 324. legitur ἐποψόμενον.

5) Vatic. Paris. Moscov. Ἐλεαίριον, Ven. Ἐλαίριον, Medic. a prima manu Ἐλάριον, a secunda Ἐλέριον, Guarinus *Elea*. Vera scripturae forma unice diiudicari debet ab eius etymo, proxime adposito, unde pendet. Nam etsi et hoc varie corrumpi docent Scholia ad Homer. Odyss. 7, 324. (in quibus Ἐλάρα corrupte exstat) et codices Apollodori 1, 4, 1., Ἐλάρα tamen exhibent meliores Apollodori et teste Barnesio codex Aloysii in scholiis Homeri, quibuscum consentit Eudocia in violario p. 145. (in Villois. anecd. Gr. V. 1.) quae tantum Ionice scribit Ἐλάρη, uti etiam Scholiastes Apollonii ad 1, 761. Cf. Etymol. M. p. 60, 37. s. v. Ἀλέρα, et Heyne ad Apollodor. p. 43. Ita vero Ἐλάριον probari potest, cuius corruptionem paullatim consecutam declarant nostrorum codicum lectiones; genuinam formam servavit Cod. Med. et expressit versio Penzelii, ut antea Xylandri. Reposui igitur nunc pro Ἐλεήριον, uti exstabat in edd. omnibus.

6) Articulum addidit Casaubonus.

7) Sic Moscov. Vulgo Λεβαδίας, uti exstat in Paris. etiam.

8) Paris. Moscov. Τραχὴν, ex promiscua utriusque literae elocutione.

9) Moscov. Θηταίᾳ, Guarinus etiam *Theteae*, Ven. Θηέᾳ. Vitiata haec esse patet. Diserte Stephanus Τραχὶς ὑπὸ τὴν Οἴτην,

boeam fuisse deductum, ut viseret Tityum terrae filium: inque ea insula ostenditur spelunca Elaria, ab Elara nomen habens Tityi matre, et sacellum Tityi, eiusque cultus nonnulli. Prope Lebadiam Trachin est, Phocicum oppidulum, eiusdem cum Oetaea Tra-

Phocis. [10] Φωκικὴ πολίχνη· οἱ δ᾽ ἐνοικοῦντες [11] Τραχίνιοι λέγονται.

§. 15.

Οἴτην, et hinc Thessaliae urbem facit. Guarini *Theteae* iam Heresbachius recte in *Octaeae* mutaverat. Nempe Θ et O in libris passim commiscentur, de quo cf. Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. p. 251. et 627. et η et ι eam sortem saepe ferunt.

10) Moscov. in dativo dat Φωκικῇ. Sylburgius ad Pausaniam 10, 3. p. m. 804. dum Strabonis haec verba ita sistit: Τραχὶν, ὁμώνυμος τῇ Οἰταίᾳ, Φωκικὴ πολίχνῃ, notandum censet, quod in adpositione πολίχνῃ, datiuo casu, scribatur, (nempe ita veteres editiones volunt) at Φωκικὴ nominativo, (etsi et hoc in dativo effertur) ut ambiguum sit, utro modo scripserit Strabo, Φωκικὴ πολίχνη, an Φωκικῇ πολίχνῃ. Priorem scripturam reddidit in versione Xylander. In versione Guarini sic legitur: *Trachin civitas Theteae nomine similis Phocensi.* Gem. Pletho Τραχὶν, Φωκικὴ πολίχνη, ὁμώνυμος τῇ Μαλιακῇ. Ex quo adparet, quomodo verba ceperit, uti et ipsa vis et ratio narrationis declarat et Strabonis in distinguendis eiusdem nominis urbibus consuetudo. Nempe duae fuerunt Trachines, Phocica et Oetaea. Distinctione locum magis adiuvi, quae post Οἰταίᾳ vulgo aberat.

11) Casaubonus ex libris suis enotavit Τραχίννιοι et Τραχίνδιοι. Ex meis Vatic. Paris. Moscov. Ven. habent Τραχίδιοι, ex editis Aldus, Hopperus Τραχίνδιοι. Xylander recte posuit Τραχίνιοι, quod etiam dat Gem. Pletho et Guarinus; forma nota. Casaubonus tamen Aldi Τραχίνδιοι in Τραχιναῖοι forte mutandum putat, quia Stephanus agnoscere id videatur. Equidem τὸ δ temere potius irrepsisse existimo. Etsi enim A et Δ formis maioribus expressa librariorum negligentia, quod crebro usu accidit in A et Λ, commisceri posse concedo, desidero tamen exemplum, cui Stephani fides superstruatur. Neque tamen nego, causam subesse, cur Strabo gentile commemoret.

Trachine nominis; incolae Trachinii dicuntur.

§. 15.

§. 15. Phocis.

Ἡ δ' Ἀνεμώρεια ὠνόμασται ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος [1] πάθους· καταιγίζει γὰρ εἰς αὐτὴν ὁ καλούμενος [2] Κατοπτήριος χῶρος, κρημνός τις ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ διήκων. Ὅριον δ' ἦν ὁ τόπος οὗτος Δελφῶν [3] καὶ Φωκέων, ἡνίκα ἀπέστησαν τοὺς Δελφοὺς ἀπὸ τοῦ κοινοῦ συστήματος τῶν Φωκέων Λακεδαιμόνιοι, καὶ ἐπέτρεψαν [4] καθ' αὑτοὺς πολιτεύεσθαι· p. 424. τινὲς δὲ [5] Ἀνεμώλειαν καλοῦσιν· εἶθ' Ὑάμπολις [6] μετὰ ταῦτα [7] ἐκλήθη ὑπό τινων, εἰς ἣν ἐκ Βοιωτίας ἐκπε-

1) Omittit hanc vocem Stephanus, qui sub Ἀνεμώρεια nostrum locum, etsi subpresso Strabonis nomine, repetit. Accuratius, hic quidem, versatus est Eustathius ad Homer. Il. 2, 521. p. m. 208.

2) Minus vere reddit Stephanus Κατοπτήριον χωρίον. Eustathius cum nostro in hac forma congruit, etsi reliqua suo more et cum augmento effingit: Κατοπτήριον χωρίον, ἐξ οὗ δι' ἡμέρας καὶ νυκτὸς καταιγίζεται πανταχόθεν. Ita vero discitur, ex quo fonte in Xylandri versionem manaverint verba *dies noctesque*, quae nunc expuli.

3) Moscov. Δελφῶν τε καὶ Φωκέων.

4) Moscov. κατ' αὐτούς. Sed cf. lib. 8. p. 380. f. 274.

5) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Ἐμώλειαν. Alterum cum Eustathio, Guarino et editionibus habent reliqui.

6) Vatic. τὰ μετὰ ταυθ', Mosc. τὰ μεταῦθ'.

7) Casaubonn. Vatic. Paris. Mosc. subnectunt ὑπό τινων, quod

§. 15.

Anemorea nomen habet ab eventu: nam procellae ventorum in eam decumbunt a Catopterio: quod est praecipitium huc a Parnaso pertingens. Is locus finis fuit Phocensium et Delphorum, quo tempore Lacedaemonii Delphos a corpore Phocensium separaverunt, et seorsum remp. habere suam iusserunt: sunt, qui Anemoliam appellent: postea Hyampolis a quibusdam nominata est, eiectis in eam e Boeotia Hyan-

Phocis. ἐκπεσεῖν τοὺς Ὕαντας ἔφαμεν. Ἔστι δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ

quod vulgo abeſt, ſed a Guarino etiam additur. Pro ἐκλήθη Euſtathius ad Homeri c. l. interpretem, non teſtem, agens hinc refert μετωνομάσθη. At totius loci fidem impugnat non ſolum, ſed et mutilam narrationem cenſet Schoenemannus de Geographia Homeri p. 62. Primum enim, ita fere inquit, quorſum referendum εἶθ'? Deinde Ἀνεμώρεια ſerius adeo nomen videtur, quia Hyantes diu ante Homerum a Cadmeis expulſi ſunt. Cf. Strabo ſupra p. 401. f. Nec reliquias aliquas Strabo intelligere potuit poſt Cadmeorum adventum, expulſas deinde a Boeotis ex Theſſalia redeuntibus, cum utriusque loci Homerus iam meminerit. Hinc forte ſic legi poſſe iudicat: εἶθ' ἣ μετέπειθ' Ὑάμπολις ἐκλήθη (i. e. uti explicat, Hyantum πόλις primum adpellata. Cf. Pauſan. 10, 35, 4.) εἰς ἣν — ἔφαμεν. Ἔστι μὲν καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τις· αὕτη δὲ πλησίον — Ὑαμπόλεως. Caſaubonus etiam ſuſpectae fidei codices eſſe iudicat, nec melioribus uſum eſſe Euſtathium. Pinedo ad Stephanum p. 82. putat, Strabonem miſcuiſſe, quae ab Homero ſecernantur, atque hinc illi gravem errorem in re manifeſta admiſſum obtrudit. Euſtathius contra tres ex hoc loco Hyampoles excitat, 1) Homericam, 2) quae prius dicta fuerit Anemorea, 3) Parnaſiam. Quod quidem non patitur Politus in Euſtathium Tom. 2. p. 565. ſed evincere ſtudet, utramque a Strabone ſecerni et duas omnino commemorari, quarum Parnaſſia ſit Homeri ab Hyantibus condita. (Cf. Strabo p. 401. f.) Nempe Hyantas ex Boeotia expulſos non omnes in unum Phocidis locum conveniſſe, ſed alios Anemoream, quae hinc Hyampolis mutato nomine dicta fuerit, conceſſiſſe, alios Parnaſiam condidiſſe; utriusque etiam diverſum ſitum monſtrari. At cum prolixior ſit eius de hac re diſputatio, quam ut haec area capiat, adeant eam ipſi, qui plane cognoſcere velint, ſi forte magis iis, quam mihi, perſuadeat. Duas etiam contra Euſtathium Hyampoles agnoſcit Palmerius in Gr. ant. 6, 15. p. 659. ita tamen, ut artius inhaerens Strabonianis

Hyantibus, ſicut dictum eſt. Sita eſt in maxime mediterraneis,

γαία μάλιστα καὶ αὕτη πλησίον τῶν [8]Παραποταμίων, ἑτέρα οὖσα τῆς ἐν Παρνασῷ Ὑαμπόλεως. Phocis.

§. 16.

Καὶ [1]Ἐλάτεια, ἡ μεγίστη πόλις τῶν Φωκικῶν, ἣν Ὅμηρος μὲν οὐκ οἶδε· νεωτέρα γάρ ἐστι τῆς ἡλι-

nianis verbis unam etiam de Anemorea intelligat, quae ita post vocata fuerit, vel adeo vicina, ut cum ea coaluerit; situm Parnasiae difficulter constitui posse ob latum Parnasi spatium existimat. Neque tamen, quae de utriusque situ ex auctoribus congessit, ad dirimendam dubitationem comparata sunt. Leniorem medelam et in posteriori quidem parte efficaciorem admovet Schoenemannus; nam prior pars parum huc valet, nec alia dat mutatis verbis, ac Strabo habet vulgatus. Ut paucis, quae mihi nunc videantur, complectar, Strabo aperte duas eiusdem nominis urbes facit, Parnasiam unam, in vicinia alteram. Ex more, quo de situ descriptionem subnectere solet, verba, ἔστι δὲ καὶ ἑτέρα, spectant Anemoream etiam vocatam, eaque Hyampolis etiam indicatur prope Parapotamios ab Herodoto 8, 33. reliqua diversam Hyampolin in ipso Parnaso sitam. Tum stare potest discrimen inter Anemoream et Hyampolin ab Homero factum. An vero recte de Anemoreae mutato nomine exposuerit, disquiri hic ulterius et prolixius nequit. Ipse tamen error, si quis subest, a Strabone depellitur, si cum libris adieceris ὑπό τινων, quod feci. Tum in sequentibus praeeunte Ven. et edd. ante Casaubonum abesse hic possit οὖσα.

8) Moscov. Παροποτάμων. Pro Ὑαμπόλεως Casaubonn. Paris. Ὑαμπείας, Vatic. Ὑάμπεια.

1) Articulum addunt Vatic. et Moscov. Post pro ἐκείνου Vatic. Moscov. Ven. substituunt ἐκείνης. Neque tamen movenda est vulgata.

raneis, eademque propinqua Parapotamiis: alia est ad Parnasum Hyampolis.

§. 16.

Elatea vero maxima Phocidis urbium est, Homero ignorata: nam post eius demum aeta-

Phocis. ἡλικίας ἐκείνου· ἐπικαιρίως δ' ἵδρυται πρὸς τὰς ἐκ τῆς [2]Θετταλίας εἰσβολάς. Δηλοῖ δὲ τὴν εὐφυΐαν ταύτην καὶ Δημοσθένης, φράζων τὸν θόρυβον τὸν γενηθέντα Ἀθήνησιν αἰφνιδίως, ἐπειδὴ ἧκέ τις ἀπαγγέλλων ὡς τοὺς πρυτάνεις, ὡς Ἐλάτεια κατείληπται.

§. 17.

Παραποτάμιοι δ' εἰσὶ κατοικία τις ἐπὶ τῷ [1]Κηφισ-

2) Paris. edd. Aldi, Hopperi θαλάσσης, Vatic. θαλάττης, et sic Guarinus vertit: *contra maritimas incursiones.* Reliqui Θετταλίας, uti Casaubonus reposuit, vel, ut Xylander, Θεσσαλίας. Ex scribendi compendio vitium subnatum esse, patet. Procul enim nimis distabat a mari, quam ut hunc usum praestaret. Immo in mediterraneis sitam fuisse docet vicinia Parapotamiorum, quam noster supra p. 407. aperte adtigit; Parapotamios autem paullo ante ἐν τῇ μεσογαίᾳ positos declarat. Cf. etiam de situ Pausan. 10, 34. in. et Ptolemaeus 3, 15. qui diserte mediterraneis adtribuit. Accedit denique Herodotus 8, 33. qui narrat, Thessalos facta irruptione iuxta Cephissum amnem peragrasse Phocidem et urbes finitimas devastasse. Cephissus autem per Phocidem delapsus Boeotiam petebat et in Copaidem lacum emittebatur, uti supra docuit Strabo p. 407. in. Eadem via Phocidem adortus Philippus Elateam cepit. Cf. Demosth. pro corona p. 278. Lips. Quam vero saepe nomina propria in adpellativa transeant, notum est, et in Mela plurima exempla probant. Ita vero infra p. 430. pro Θετταλιῶτις codices dant θαλαττιῶτις.

aetatem condita fuit; opportune admodum sita est adversus impressiones, quae fieri e Thessalia possent: quam situs commoditatem etiam Demosthenes expressit, narrans tumultum subito Athenis ortum, cum ad Prytanes nuncius venisset, captam esse Elateam referens.

§. 17.

Parapotamii vicus est in ripa Cephissi,

[1]Κηφισσῷ ἱδρυμένη πλησίον Φανοτεῦσι, καὶ Χαιρωνεῦσι, καὶ Ἐλατείᾳ. Φησὶ δὲ Θεόπομπος τὸν τόπον τοῦτον διέχειν τῆς μὲν Χαιρωνείας ὅσον [2]σαδίων τεσσαράκοντα, διορίζειν δὲ [3]Ἀμβρυσέας καὶ Πανοπέας καὶ Δαυλιέας· κεῖσθαι δ' ἐπὶ τῆς ἐμβολῆς τῆς [4]ἐκ Βοιωτίας εἰς Φωκέας ἐν λόφῳ μετρίως ὑψηλῷ, μεταξὺ τοῦ τε Παρνασσοῦ καὶ τοῦ [5] . . . ὄρους πεντα-

Phocis.

1) Casauboniani quidam et Ven. κηφῶνι; edd. ante Casaubonum Κηφισσῶνι, qui ex reliquis suis codicibus, quibus et praeter Venet. mei adsentiuntur, ipsa re comprobante et supra p. 407. Strabone reposuit Κηφισσῷ.

2) Paris. Moscov. τεσσαράκοντα vel τετταράκοντα σαδίους. Forte rectius, certe ex usu Strabonis.

3) Paris. Mosc. τοὺς Ἀμβρυσέας. Xylandri editio Ἀμβρουσέας. Post Moscov. Πανοπῆας, quae forma hic aliena est.

4) Inserui ἐκ, quod ex editionibus effluxisse videtur, adiutus Msstis Paris. Moscov. Ven. et Guarino.

5) Hic in omnibus libris hiatus patet, quo montis nomen absorptum esse facile intelligitur, etsi Guarinus et editiones ante Casaubonum continua haec serie connectunt. Maior conspicitur in Veneto, qui ceteris omissis καὶ διαιρεῖν tantum servavit. Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p. 320. inter τοῦ et ὄρους subplet Δαυλίου, quia, cum scribat postea τὸ δὲ Δαύλιον παρατείνειν ἔφη Strabo, se iam eius montis mentionem fecisse, indicet. Contra Politus ad Eustathium in Homerum T. 2. p. 567. melius inserit Ἡδυλίου, uti idem paullo post legit τὸ δὲ Ἡδύλιον, quae vox male transierit in Δαύλιον, in quo

Cephissi, vicinus Phanoteae, Chaeroneae et Elateae. Theopompus hunc locum distare ait a Chaeronea stadiis circiter XL, et fines ibi esse Amphrysensium, Panopensium atque Daulensium. Situm esse in mediocriter sublimi colle prope aditum e Boeotia in Phocidem, inter Parnasum et montem, quin-

Phocis. πενταςάδιον σχεδόν τι ἀπολεῖπον [6] τῶν ἀν . . . ὁρίων,

quo posteriori loco praeivit Holstenius ad Ortelium p. 66. et 91. Adparet prius quidem, (nam *Daulium* in sequentibus hoc sensu dubium est) luculenter ex Plutarcho in Sulla cap. 16. ubi graphice Parapotamiorum situs indicatur, et λόφος πετρώδης καὶ περίκρημνος vocatur, qui nostro est λόφος μετρίως ὑψηλός. Quodsi tamen sequaris Demosthenem de falsa legat. p. 387. Lips. Theopompum apud Harpocrationem h. v. et Suidam h. v. rectius scribendum videatur Ἡδύλειον. Ἡδύλιον tamen legitur etiam in Polyaeno 1, 3, 5. quod et dedit Leopoldus in Plutarcho, cum antea leni spiritu produxissent Reiskius et Huttenus. Plinio 4, 12. s. 7. olim erat *Adylisus*, quod in *Hadylius*, Dorica dialecto, mutavit Harduinus. Eundem vero montem in fine emendationis *Daulium* Strabonis et *Hedylium* Plutarchi non solum agnoscit Palmerius, sed et Plutarchi fidem in Boeoticis potiorem fatetur. Cum vero idem in Gr. ant. 6, 12. p. 640. Δαύλιον in subiecta Strabonis narratione de Dauliorum ditione explicat, aperte sibi adversatur, et falso ad hunc nexum (ὄρους) transtulit. Equidem, etsi recte sic lacunam expletam esse credo, eam tamen sine libris auferre dubitavi.

6) Aliam hic lacunam tulerunt libri omnes, in cuius exitu pro ὁρίων codices Casaubonn. exhibent χωρίων. Palmerius in exercitatt. c. l. eam ita resarcit: τῶν ἀνὰ μέσον χωρίων, *locorum, qui sunt in medio*, vel τῶν ἀνὰ ςενὸν χωρίων, *locorum, qui sunt ad angustias*, ut sensus fuerit, Parapotamios non in ipsis angustiis fuisse, quae duos montes nominatos intercedant, sed distare ab illis quinque stadiorum spatio. Pro ἀπολεῖπον, quod praecedit, cum non adsit, cui adhaerere queat, corrigit idem vel ἀπολείποντι, ut referatur ad λόφῳ, vel ἀπολείποντα, ut connectatur cum τόπον. Prius ἀπολείποντι probat etiam Politus c. l. ex Plutarchi loco ante adlegato, quippe qui λόφον illum etiam τοῦ Ἡδυλίου διωρίσθαι ὄρους scribit. At quae deinceps mutila conspiciuntur, sic complet: τῶν αὐτῶν ὀρῶν διαιρεῖν,

quinque ferê stadiis a limitibus: quos Cephissus

ὀρίων, διαιρεῖν δὲ τὸν [7] Κηφισσὸν, ςενὴν ἑκατέρωθεν Phocis. διδόντα πάροδον, τὰς μὲν ἀρχὰς ἐκ Λιλαίας ἔχοντα Φωκικῆς πόλεως, καθάπερ καὶ Ὅμηρός φησιν,

Οἵ τε Λίλαιαν ἔχον, πηγῆς ἐπὶ Κηφισσοῖο·

εἰς δὲ τὴν Κωπαΐδα λίμνην ἐκδιδόντα· τὸ δὲ [8] Δαύλιον

Ll 5

διαιρεῖν, sc. collis ille, in quo sita Parapotamia, 5 fere stadiis ab iisdem montibus, Parnaso et Hedylio, distat; eos autem montes dirimi a Cephisso, docent etiam Plutarchus c. l. et Polyaenus 1, 3, 5. Sed plura in hanc causam disputata, nunc ex ipso Polito cognosci debent, cuius quidem coniectura magis adridet, quam quas proposuit Palmerius, cum certe angustiae illae post demum commemorentur. Nempe collis ille secundum superiores auctores a Parnaso dirimitur Cephisso amne, hinc ab Hedylio Assi alveo. At sine codicum luce parum illa certo gressu incedunt.

7) Venet. Κιφινόν.

8) Ita pro Δαυλίον scripsi et Mosc. uti etiam legitur in Polybio 4, 25, 2. et Constantino Porphyrogen. de Themat. 2, 5. Hi quidem de urbe, quae aliis est Δαυλὶς vel post etiam Δαύλεια teste Stephano h. v. non de Dauliorum ditione, uti intelligunt etiam Palmerius in Gr. ant. 6, 2. p. 640. et Berkelius ad Stephanum p. 290. Tum vero frustra hinc montem Daulium ad explendam superiorem lacunam petebat Palmerius. At si vel Δαύλιον hoc sensu non offendat pro Δαυλία sc. χώρα, etsi Δαυλὶς πολίχνιον (uti antea p. 423. m. vocavit) vix agrum tam longe patentem habere potuit, mirum tamen utique accidit, qui tam subito et praeter rem ad Daulium delabatur, cum Theopompi narratio ad Parapotamiorum situm declarandum unice pertineat. Non igitur vana est emendatio Politi antea memorata, qua reponit Ἡδύλιον. Nempe

phissus dirimat, angustum utrinque praebens transitum, ortus e Lilaea Phocidis urbe, quod et Homerus ostendit,

Quique Lilaean habent Cephissi fontibus aptam:

et in lacum Copaidem se effundit: Daulium autem ex-

Phocis. λιον παρατείνειν [9] ἐφ' ἑξήκοντα ςάδια μέχρι τοῦ [10] Ὑφαντείου, ἐφ' ᾧ κεῖται ὁ Ὀρχομενός. Καὶ Ἡσίοδος δ' ἐπὶ πλέον περὶ τοῦ ποταμοῦ λέγει καὶ τῆς ῥύσεως, ὡς δι' ὅλης ῥέοι τῆς Φωκίδος σκολιῶς καὶ δρακοντοειδῶς.

[11] Ὅς παρὰ [12] Πανοπίδα Γλήκωνά τ' ἐρυμνὴν

Καὶ

Nempe τὸ δ' Ἡδύλιον transiit in τὸ δὴ Δύλιον et hinc in τὸ δὲ Δαύλιον. Ceterum haec verba τὸ δὲ Δαύλιον omiſit Gem. Pletho et τὸ δὲ poſt παρατείνειν proiecit.

9) Vulgo ἔφη. At cum tempus illud deſideretur, ad quod revocari poſſit, vage haec lectio errat. Recte ſupra φησὶ, quod et hic reſpicit. Non igitur contemnendam putavi lectionem Moſcov. et Gem. Plethonis huic narrationi aliquanto aptiorem ἐφ' ἑξήκοντα, quam etiam expreſſit Guarinus: *Daulium ſane* (τὸ δὴ Δαύλιον legiſſe videtur) *ad ſtadia ſexaginta protenditur.* Pro ςάδια Vatic. et Moſcov. dant, ut alibi, ςαδίους.

10) Haeſit in hoc nomine Palmerius, et cum ſupra p. 416. in. Orchomenum Strabo ad Acontium montem poſuerit, niſi τὸ Ὑφαντεῖον pars ſit τοῦ Ἀκοντίου, in alterutro loco mendum latere ſuſpicatur. Malit tamen hic reponere Ἀκοντίου, cum mons ille etiam commemoretur in Plutarchi Sulla c. 19. et Plinio 4, 12. ſ. 7. Vid. eius exercitt. in Gr. auctor. p. 319. At nihil muto contra codices, in primis cum Hyphantium poſſit eſſe locus Boeotiae, uti etiam putat Ortelius in theſauro Geogr. h. v. cuius ſitum a celebriori Orchomeno notat. Tum ἐπὶ eſt iuxta, prope, verſus, ut alibi in Strabone.

11) Deeſt haec vocula in Pariſ. et Moſc. hic etiam ſubiicit παρ' ἐκ.

12) Moſcov. Παροπίδα et ſupra ος. Idem poſt ſcribit cum Medic.

extendi ait ad LX ſtadia ad Hyphanteium usque, ad quod iacet Orchomenus. Heſiodus quoque de Cephiſſo amne copioſe ſcribit eiusque alveo, per totam eum fluere monſtrans Phocidem oblique et anguis in morem.

Qui praeter Panopen, et turrigeram Gleconem

Repit

Καὶ δὲ δι' Ὀρχομενοῦ εἰλιγμένος εἶσι, δράκων ὥς. Phocis.

Τὰ δὲ ϛενὰ τὰ περὶ τοὺς [13] Παραποταμίους ἢ τὴν παραποταμίαν, λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως, περιμάχητα ὑπῆρξεν [14] ἐν . . . . . μίαν ἐχόντων ταύτην εἰσβολήν. Ἔϛι δὲ Κηφισσὸς, ὅ, τε Φωκικὸς, καὶ ὁ

Medic. γλήχωνα. Guarinus *Gechonem*, Heresbachius *Glechonem*. Alia vitia irrepserunt in proximum versum in Theonis scholiis ad Arati phaenom. v. 45. qui ita ibi producitur: καί τε διερχόμενος ἐπειγμένος εἰσὶ (in aliis scholiis legitur ἠπειγμένος εἰσὶ) δράκων ὥς. Probanda Strabonis lectio. Sed vid. Heringa in observatt. cap. 2. p. 18. et qui eum etiam laudavit Ruhnken. in epistola crit. 1. p. 68. Particulam ὥς instruxi accentu, quo carebat.

13) Ita ex suis codicibus adfert Casaubonus, cum vulgo legeretur, quod et ipsum ille retinuit, ποταμούς. Probat idem cum Casaubono in nota Holsten. ad Stephan. p. 243. et aperte eo ducunt sequentia. Non enim, cum de uno fluvio ante dixerit Strabo, ποταμοὺς recte subiicere poterat. *Parapotamios* habet etiam in versione Guarinus. Erroris fons non longe quaeri debet. Verba τοὺς ποταμοὺς ἤ, forsitan ne inepta adhaereret Straboni, omisit Gem. Pletho, uti eadem de causa sequentia λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως.

14) Spatium vacuum, quo hiant omnes editiones, nullus codex explet, adeoque extendunt Ven. et Gem. Pletho, qui in aditu eius et exitu omittunt ἐν et μίαν. Pro εἰσβολὴν tantum, quod leve est, Vatic. 174. Paris. Moscov. substituunt ἐμβολήν. Vatic. 173. sic: ὑπῆρξεν ἐντ . . . . . . μίαν ἐχ. τ. ἐμβολὴν . . . . Ἔϛι δὲ Κεφησὸς —.

Repit et Orchomenum gyris torti aemulus anguis.
Angustiae porro iuxta Parapotamios, seu Parapotamiam, utroque enim modo dicitur, semper contentionibus materiam praebuerunt, cum is unus esset istam in regionem ingressus. Cephissus praeter Phocicum est Athe-

Phocis. ὁ [15]Ἀθήνῃσι, καὶ ὁ ἐν [16]Σαλαμῖνι· τέταρτος δὲ καὶ πέμπτος, ὁ ἐν Σικυῶνι, καὶ ὁ ἐν [17]Σκύρῳ· ἕκτος δὲ, ὁ ἐν Ἄργει, τὰς πηγὰς ἔχων ἐκ [18]Λυρκείου· ἐν Ἀπολλωνίᾳ δὲ τῇ πρὸς [19]Ἐπιδάμνῳ πηγή ἐστι κατὰ τὸ γυμνάσιον, ἣν καλοῦσι [20]Κηφισσόν.

§. 18.

15) Hopperus praepoſuit ἐν, quod in hac forma redundet.

16) Scripſi Σαλαμῖνι, quod in editionibus erat ante Caſaubonum.

17) Ita Venet. Pariſ. Moſcov. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri. Guarinus etiam *in Schyro*, quod ad legitimam formam *Scyro* revocavit Heresbachius. Ceteri codices, quod Caſaubonus recepit, aut negligenter operae dederunt, videntur habuiſſe Σικύρῳ. Euſtathius ad Homer. Il. 2, 522. p. m. 208. m. ubi ex noſtro Cephiſſos recenſet, hunc nominatim praeteriit, etſi ſeptem etiam commemorari notat, uti omnino ad Dionyſ. v. 440. Fruſtra autem, Σικύρῳ quid ſit, quaeri, monet Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 320. nec in Σκύρῳ inſula, nec in Κιχόρῳ Theſprotiae, nec in Σικύνῳ inſula ullum ſe noviſſe omnino Cephiſſum. Equidem cum nusquam occurrat Sicyri mentio, nec ignotum aliis locum in notando huius Cephiſſi ſitu ponere potuerit, reduxi Σκύρῳ, uti etiam hunc locum repetit Oberlinius ad Vibium p. 99. et qui cum ex prioribus editionibus memorant.

18) Pariſ. Moſcov. cum Aldo, Hoppero Λυρκίου. Sed cf. ad lib. 8. p. 370.

19) Ἐπιδάμῳ vitioſe ed. 2. Caſaub. et Amſtelodam.

20) Gem. Pletho Κηφισσίδα, Ven. Κηφιόν. Hoc aperte corruptum eſt, ut ſupra ipſum fluvii nomen, de illo disputari poſſit. Uti enim λίμνη Κηφισσὶς apud Homer. Il. 5, 709. Pauſaniam 9, 13, 2. et alibi, noſtrum etiam ſupra p. 411. in. a Ce-

Athenis, et alius in Salamine, nec non Sicyone et in Scyro, atque etiam Argis, cuius fontes ſunt in Lyrceo: denique Apolloniae Epidamno vicinae fons eſt apud gymnaſium, quem Cephiſſum nominant.

§. 18.

Phocis.

§. 18.

Δαφνοῦς δὲ νῦν μὲν [1] κατέσκαπται· ἦν δέ ποτε τῆς Φωκίδος πόλις ἁπτομένη τῆς Εὐβοϊκῆς θαλάσσης, διαιροῦσα τοὺς Ἐπικνημιδίους Λοκρούς, τοὺς μὲν, [2] ἐπὶ τῷ πρὸς [3] Βοιωτίαν, ἐκείνους δὲ εἰς Φωκίδα τὴν ἀπὸ θαλάσσης [4] καθήκουσαν. Τεκμήριον δὲ τὸ ἐν αὐτῷ [5] Σχεδιεῖον, p. 425. ὅ

Cephiffo, qui in eum exoneratur, fic viciffim Κηφισσὸς πηγὴ dici apte poterit, quia inde Cephiffus nafcitur. Neque tamen ideo movi vulgatam aliorum librorum formam, in primis cum hic omnia ad nomen Cephiffi proxime referantur, et ex noftro loco Euftathius diferte feptem Cephiffos commemorari teftetur.

1) Hinc ad verbum ἁπτομένη omnia in Vatic. defiderantur, et poft in Veneto verba τοὺς μὲν — καθήκουσαν.

2) Mofcov. ἐπὶ τὸ, rectius forte, uti pro eo mox εἰς Φωκίδα. Ceterum fatis haec perturbata effe cenfet Cafaubonus, quamvis fint ex fuperioribus plana. Cf. p. 416. Nempe, quae fubiiciuntur, duplex Locrorum et nomen et genus praemiffum fuiffe innuunt. Prout eft narratio, fub Epicnemidiorum nomine, ut fupra c. l. etiam Opuntios complectitur, quod et faciunt alii. Vid. Cafaubon. ad p. 416. et Palmerius in Gr. ant. 5, 1. et 3. Ἐκείνους δὲ fpectat Epicnemidios, τοὺς μὲν Opuntios.

3) Parif. Mofcov. Βοιω . . . . Φωκίδα.

4) Parif. Mofcov. καθη . . . Τεκμήριον —. Inter καθήκουσαν et τεκμήριον praeterea lacunae hiatum oftendit Vatic. 173.

5) Mofcov. Σχεδίειον. Recte, fi fequaris praeceptionem Eugenii, qui tefte Eudocia in violario p. 168. Villoif. fcripferat περὶ

§. 18.

Daphnus nunc diruta iacet: quondam Phocidis urbs fuit Euboicum tangens mare, Locrosque Epicnemidios dividens, ut alii eorum ad Boeotiam, ad Phocidem alii a maritima eius parte pertinerent. Argumento eft facrarium Schedieum, quod ibi

Phocis. ὅ [6] Φασιν εἶναι τάφον [7] Σχεδίου. Περὶ μὲν δὴ τῆς Φωκίδος ἀπόχρη.

περὶ τῶν τεμενικῶν, ὅπως προφέρονται, unde adponuntur Διονύσειον, Ἀσκληπίειον. Neque tamen constantiae causa a libris secessi. Pro ἐν αὐτῷ Venet. ἐν αὐτῇ. Sed cum ad Daphnunta simpliciter referatur, αὐτῷ locum suum tuetur. Ὁ Δαφνοῦς supra p. 416. cf. et post. Αὐτῇ tamen respexerit πόλις, quod in praecedentibus adiicitur.

6) Paris. φησὶν, de qua commutatione cf. ad lib. 8. p. 384. f.

7) Mutilatam hanc esse narrationem, eiusque partem satis amplam excidisse testantur fragmina in codicibus Vatic. Paris. Moscov. servata, quae ex versuum numerata serie haec sunt:
1) Σχεδίου . . . . . . φνοῦς, (quod in solo Paris. resedit.)
2) ἐφ' ἑκάτερα τὴν Λοκρίδα . . . . . .
3) ἅπτεσθαι ἀλλήλων τούς τ' (Mosc. τε) Ἐπικνημι . . . . (Paris. integris syllabis Ἐπικνημιδίους . . .)
4) ὕστερον δὲ προσωρίσθη τοῖς . . . . . .
5) Περὶ μὲν δὴ (Vatic. δὲ) τῆς Φωκίδος ἀπόχρη.
Quae hinc emicant, satis testantur, exposuisse eum de mutatis Phocidis a Daphnuntis parte finibus, et luculentius declarasse, quae supra p. 416. omnino indicaverat, ita tamen, ut inde aliqua huc arcessi possint.

ibi fuit, et sepulcrum Schedii perhibetur. Dictum satis iam puto de Phocide.

ΚΕΦ. Δ.

Locris.

ΚΕΦ. Δ.

§. 1.

Ἐφεξῆς δ' ἐστὶν ἡ Λοκρίς· ὥστε περὶ ταύτης λεκτέον. Διῄρηται δὲ δίχα. Τὸ μὲν γὰρ αὐτῆς ἐστιν οἱ πρὸς Εὔβοιαν Λοκροὶ, [1] οἳ σχίζονται ἐφ' ἑκάτερα τοῦ Δαφνοῦντος. Ἐπεκαλοῦντο δ' οἱ μὲν Ὀπούντιοι ἀπὸ τῆς μητροπόλεως, οἱ δ' [2] Ἐπικνημίδιοι ἀπὸ ὄρους τινὸς Κνημῖδος· τὸ δὲ λοιπὸν οἱ ἑσπέριοί εἰσι Λοκροί· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ Ὀζόλαι καλοῦνται. [3] Χωρίζει δ' αὐτοὺς ἀπὸ [4] τῶν Ὀπουντίων καὶ τῶν Ἐπικνη-

1) Parif. Λοκροὶ, ... μὲν σχίζονται. Mofcov. οἳ σχίζονταί ποτε.

2) Ita codices Cafauboniani et mei cum Guarino. Quae cum fit non Strabonis folum, fed et aliorum omnium auctorum forma, eam, remota Aldina Ἐπικνημίδες, excepi. Ita poft Aldus dederat cum Hoppero Ἐπικνημίδων, quod iam recte Xylander in Ἐπικνημιδίων transmutaverat. Legitur tamen etiam Ἐπικνημίδων in Parif. et Mofcov. et in Parif. p. 426. in. Solus, quod fciam, Paufanias, eadem tamen terminationis forma fervata, vocat Ὑποκνημιδίους, de quo cf. Sylburg. et Kuhn. ad 10, 1.

3) Χωρίζειν male obtrudunt edd. Parif. et Amftelod.

4) Parif. Mofc. τῶν Ὀπουντίων τε καί.

CAP. IV.

§. 1.

Deinceps Locris eft, de qua dicendum. Locris in duas diftinguitur partes. Unam habent Locri Euboeae oppofiti, qui a Daphnunte in duas rurfus portiones fecantur. Nam Locri Opuntii ab Opunte principe urbe dicuntur: reliqui Locri Epicnemidii, utpote ad montem Cnemidem accolentes. Alteram partem Locri occidui habitant, qui iidem Ozolae ufurpantur. Hos ab Opuntiis et Epicne-

Locris. Ἐπικνημιδίων ὅ, τε Παρνασὸς μεταξὺ ἱδρυμένος καὶ ἡ τῶν Δωριέων τετράπολις. Ἀρκτέον δ' ἀπὸ τῶν Ὀπουντίων.

§. 2.

Ἐφεξῆς τοίνυν ταῖς [1] Ἁλαῖς, εἰς ἃς [2] κατέληξεν ἡ [3] Βοιωτικὴ παραλία ἡ πρὸς Εὐβοίᾳ, τὸν Ὀπούντιον κόλπον [4] συμβαίνει κεῖσθαι. Ὁ δ' Ὀποῦς ἐστὶ μητρόπολις, καθάπερ καὶ τὸ ἐπίγραμμα δηλοῖ, [5] τὸ ἐν

1) Omnes libri et scripti et editi sistunt ἄλλαις, pro quo Ἁλαῖς reponendum esse, contendit Holsten. ad Stephan. p. 23. probante Polito ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 567. Recte. Ἄλλαις enim, cum, quo referatur, non adsit, sensu plane destituitur. Eadem corruptio notata est supra p. 405. et similis fere adtrectavit hanc vocem in Plutarchi Sulla c. 26. Evincit etiam eius oppidi situs a Pausania 9, 24. extr. descriptus, ut haec emendatio valeat. Quare eam negligere non debui. Quam autem saepe nomina propria in adpellativa transeant, paullo superius p. 424. in. dixi.

2) Moscov. ἀπέληξεν. Paris. utrumque simul exhibet.

3) Vatic. Moscov. Βοιωτιακὴ, ut alibi similia saepe observantur.

4) Inverso ordine Mosc. κεῖσθαι συμβαίνει.

5) Casaubonn. Paris. Mosc. Ven. τὸ ἐπί. Perinde valet. Nam hoc nexu sensuque ἐπὶ cum genitivo et dativo iunctum inveniri docet Vir doctus in Observatt. Miscell. Vol. 4. p. 254. Sic cum dativo Pausan. 5, 19, 1. 6, 19, 3. 6, 20, 7. — Ita vero etiam ἐν et εἰς ponitur.

Epicnemidiis distinguit cum Parnasus mons in medio situs, tum Doriensium, quae vocatur a quatuor urbium communitate, Tetrapolis. Nos ab Opuntiis ordiemur.

§. 2.

Sinus Opuntius continenter iacet post Halas, in quas Boeotiae partes maritimae, ad Euboeam spectantes, desinunt. Opus primaria urbs est, quod etiam inscriptio ostendit primae

ἐν τῇ πρώτῃ τῶν πέντε στηλῶν τῶν περὶ Θερμοπύλας, Locris.
ἐπιγεγραμμένον πρὸς τῷ πολυανδρίῳ,

Τοὺς δέ ποτε [6] φθιμένους ὑπὲρ Ἑλλάδος ἀντία Μήδων,
Μητρόπολις Λοκρῶν κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις.

Ἀπέχει

6) Vener. φθιμένει. Cetera varie iactantur. Casaubonn. Μητρόπολιν Λοκρῶν κεύθει νόμων Ὀπόεις. Consentit Venet. tantum quod habet Μητρόπολις. Parif. Molcov. Λοκρῶν . . . . . θυνόμων ὁπίοις. Supra lineam in Moscov. manus recentior lacunam ita subpleverat vel reparaverat: Λοκρῶν κεῖθει Ὀπουντία. Medic. κεύθει Ὀπόεις. Quid ceteri tulerint, notatum non inveni. Aldus, Hopperus κεύθει (qua voce secundus versus clauditur. Tum) Ὀπουτία. Xyl. Ὀπουντία γῆ. Casaubonianae cum Amstel. κεύθει Ὀπουντία . . . Guarinus vertit: *Urbs pia Locrorum nunc mater Opuntia claudit.* Palmerius in Graecia ant. 5, 7. p. 574. ut metrum numeris suis absolutum constaret, emendavit: Ὀπουντία χθών. Idem alia ratione tentavit A. Gronov. in Variis Geogr. p. 202. κεύθει ὁμοῦ Ὀπόεις, uti iam ex Anthologia dederat Holstenius ad Stephan. p. 237. et repetiit Jacobs in Anthol. Tom. 4. p. 249. Accessit opera Heringae, qui in observatt. cap. 17. p. 142. vult Λοκρῶν κεύθει ὅλων Ὀπόεις, nempe ut Opus Locrorum omnium fuerit metropolis. Mihi quidem ὅλων languere videtur. Vulgata adhuc lectio Ὀπουντία, etsi commode alias subpletur vocibus γῆ vel χθών, ideo stare nequit, quod urbis nomen desideratur. In altera, quam codices adferunt, aptius subiicitur Ὀπόεις, et vitium traxit vox praecedens, quod quidem in Anthologia eluitur optime. Quare dum meliora ex aliis libris eruantur, recepi.

primae de quinque columnis, quae apud Thermopylas iuxta publicum sepulcrum (polyandrium vocant) sitae sunt.

Hi quondam Graecos ausi defendere fines
A Medis caesi procubuere viri:
Quorum reliquias Opoeis tumulo abdidit alto,
Locrorum terrae splendida metropolis.

Locris. Ἀπέχει δὲ [7] θαλάσσης περὶ πεντεκαίδεκα σαδίους, τοῦ [8] δ' ἐπινείου καὶ ἑξήκοντα. [9] Κῦνος δ' ἐςὶ τὸ ἐπίνειον, ἄκρα τερματίζουσα τὸν Ὀπούντιον κόλπον σαδίων ὄντα περὶ [10] τεσσαράκοντα. Μεταξὺ δὲ Ὀποῦντος καὶ Κύνου πεδίον εὔδαιμον· κεῖται δὲ κατὰ [11] Αἰδηψὸν τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὰ [12] θερμὰ

recepi. Ματρόπολις, quod ſola habet ed. Caſauboni 1. transire juſſi in μητρόπολις adſentientibus omnibus etiam codicibus.

7) Articulum praeponunt Vatic. et Moſcov. Poſt Pariſ. et Moſc. habent σαδίων.

8) Vatic. Moſcov. male diviſis vocibus, ut ipſa ratio perſuadet et nexus, δὲ Πηνειοῦ. In Ven. verba haec τοῦ δ' ἐπινείου deſunt.

9) In literis conſentiunt libri, diſcrepant in accentu. A Xylandro Κύνος acceperunt reliqui, etſi infra etiam cum Aldo et Hoppero Κῦνος evulgarunt, uti ſcribit Euſtathius ad Homer. Il. 2, 531. p. m. 209. cum Homero ipſo. Paullo tamen inferius omnes editiones ſcribunt Κύνον; tam parum ſibi conſtant. Ptolemaeus 3, 15. male Κυνός. Moſcov. hic Κῦνος, poſt Κύνος. Uſu probatur Κῦνος. Aliam corruptionem notavit ex aliis Beck ad Pindar. Tom. 1. p. 451.

10) Moſcov. ut alibi, τετταράκοντα.

11) Pariſ. Moſcov. Aldus, Hopperus Αἰδεψόν. Variant et alii auctores. Ptolemaeus 3, 15. Αἴδηψον, Plutarchus in Sulla cap. 26. ante Xylandri emendationem Ἄδηψον, Athenaeus 3, 1. p. 73. Αἰδεψὸς, Pariſ. Moſcov. apud Strabonem lib. 1. p. 60. Ἐδεψός. Alias corruptiones recenſent ad Stephanum Berkelius p. 57. et Holſten. p. 15. Ipſe Stephanus producto hoc Strabonis loco ſcribit Αἴδηψος, quam ſcripturam probat Goltzius in Graecia, etſi dubiae ſidei auctor, in quo legitur

Abeſt a mari xv circiter ſtadiis, a navali etiam LX. Navale eſt Cynus, promontorio ſinum terminans Opuntium, qui eſt ſtadiorum circiter XL. Inter Opuntem et Cynum planities eſt felix. Opponitur Aedepſo Euboeae, ubi calida ſunt

[12] θερμὰ [13] τοῦ Ἡρακλέους, πορθμῷ διειργόμενος σαδίων ἑξήκοντα καὶ ἑκατόν. Ἐν δὲ τῷ Κύνῳ Δευκαλίωνά φασιν [14] ᾠκῆσθαι. Καὶ τῆς Πύῤῥας αὐτόθι δείκνυται σῆμα, τοῦ δὲ Δευκαλίωνος Ἀθήνησι. Διέχει δὲ τῆς Κνημῖδος ὁ Κῦνος ὅσον πεντήκοντα σαδίους. Καὶ ἡ Ἀταλάντη δὲ νῆσος κατὰ Ὀποῦν- Lucris

Mm 2

tur Αἰδηψίων. Guarinus vertit *ad Aedepsum*. Intactam igitur scripturam traditam reddidi, cum ι et ε per pronuntiationis instabilem rationem pro η posita eo spectent.

12) Stephanus c. l. subnectit λουτρά, quod in hoc nexu non est inusitatum. Vide, quae proferunt ad Diodor. Sicul. 4, 23. Wesseling et Alberti ad Hesychium Tom. 1. p. 1649. Sed et omnino Homerus Il. 14, 6. θερμὰ λοετρὰ dixit, ut alii λουτρά. Neque tamen ideo hanc vocem Straboni obtruserim. Suppleri etiam possit ὕδατα, quod et omitti notat Suidas s. v. θερμά, et in nostris thermis addidit Plutarchus in Sulla cap. 26. et ipse Strabo infra p. 428. in.

13) Articulus abest in Paris. et in Stephano. Pro τοῦ substituunt Moscov. et Ven. τά.

14) Vatic. οἰκῆσθαι, Paris. οἰκῆσαι. Reliqui cum edd. οἰκεῖσθαι. Praeferenda videatur lectio Paris. οἰκῆσαι. Et sic Schol. Pindari ad Olymp. 9, 65. ex Apollodoro refert, Deucalionem cum Pyrrha οὐκ ἐν Ὀποῦντι, ἀλλ' ἐν Κύνῳ οἰκῆσαι. At, ni fallor, ad veram lectionem ducit Vaticana scriptura, dummodo ᾠκῆσθαι reponas. Ita enim in primis ᾠκημένοι pro οἰκοῦντες dici solet, uti probant plura exempla Herodoti, ab Herreo in observatt. crit. p. 115. sequ. conlecta, ubi plerumque vulgo legebatur οἰκέοντες. Sic Dionys. Halicarn. 1, 89. extr. οἱ περὶ τὸν Πόντον ᾠκημένοι pro οἰκοῦντες. Nempe η transiit in ει et hinc ab initio corruptio adlita.

sunt Herculis lavacra: freto seiuncta stadiorum CLX. Cyni habitasse ferunt Deucalionem, et monimentum ibi monstratur Pyrrhae, ut Deucalionis Athenis. Distat Cynus a Cnemide ad L stadia. Atalanta etiam insula ante Opun-

Locris. Ὀποῦντα ἵδρυται, ὁμώνυμος τῇ πρὸ τῆς Ἀττικῆς. Λέγεσθαι δ' Ὀπουντίους τινὰς καὶ ἐν τῇ Ἠλείᾳ φασίν, ὧν οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι, πλὴν ὅτι συγγένειαν αὐτῶν [15] ἐξανανεοῦνται τοῖς Ὀπουντίοις ὑπάρχουσαν. Ὅτι [16] δ' ἐξ Ὀποῦντος ἦν Πάτροκλος, λέγει Ὅμηρος, καὶ διότι φόνον ἀκούσιον πράξας ἔφυγεν εἰς Πηλέα, ὁ δὲ πατὴρ Μενοίτιος ἔμεινεν ἐν τῇ πατρίδι· ἐκεῖσε γάρ φησιν ὁ Ἀχιλλεὺς [17] ὑποσχέσθαι τῷ Μενοιτίῳ κατάξειν τὸν Πάτροκλον ἐκ τῆς στρατείας [18] ἐπανελθόντα. Οὐ μὴν [19] ἐβασίλευέ γε ἐκεῖνος τῶν Ὀπουντίων· ἀλλ' Αἴας ὁ Λοκρὸς, πατρί-

15) Casaubonn. ἀνανεοῦνται. Vatic. Parif. Medic. Mofcov. Ven. ἐξανανεοῦνται, quod recepi, ut ftructura conftaret melius. Cf. lib. 8. p. 342. in. Vulgo legebatur ἐξανανεοῦντες.

16) Parif. δὲ ἐξ, et poft cum Mofcov. ὁ Πάτροκλος.

17) Tyrwhittus in coniecturis in Strabonem p. m. 35. poft hoc verbum inferit φησὶ, quia fic Achilles apud Homerum Il. 18, 326. inducatur: φῆν δέ οἱ εἰς Ὀπόεντα περικλυτὸν υἱὸν ἀπάξειν. Quam coniecturam cum egregie adiuvent Parif. Mofc. Venet. accepi, tantum quod exemplo codicum id verbum pofui poft γάρ.

18) Parif. Gem. Pletho ἐπανελθών. Nempe retulerunt ad Ἀχιλλεὺς, (pro quo Parif. Ἀχιλεὺς,) fed conf. Homer. c. l.

19) Mofcov. ἐβασίλευσε.

Opuntem fita eft, eiusdem cum ea nominis, quae ante Atticam iacet. Aiunt in Elea quoque regione quosdam Opuntios referri: quorum mentionem fieri nihil attinet, nifi quod ipforum cognationem cum Opuntiis Locris repetunt. Opunte natum fuiffe Patroclum, Homerus tradit, unde ob caedem per imprudentiam perpetratam ad Peleum profugerit, patre Menoetio in patria manente: et Opuntem promiferat Achilles fe Menoetio reducturum Patroclum finito bello. Non tamen Menoetius rex fuit Opuntiorum, fed Aiax Locrus, Nary-

πατρίδος ὤν, ὥς φασι, [20] Ναρύκου. Αἰάνην δ' ὀνομάζουσι τὸν ἀναιρεθέντα ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, ἀφ' οὗ καὶ τέμενος Αἰάνειον δείκνυται, καὶ κρήνη τις Αἰανίς. Locris.

§. 3.

Ἑξῆς μετὰ τὸν Κῦνον [1] Ἀλόπη ἐςὶ καὶ ὁ Δαφνοῦς, ὃν p. 426.

20) Vulgo Ἀρύκου, nec aliter libri omnes fcripti cum Guarino. At vitium fubeffe clamant ea, quae de Aiacis patria nofter fubiicit. Ita etiam difcite Stephanus: Νάρυξ, πόλις Λοκρίδος, — — τινὲς δὲ Νάρυκον (ita pro Ναρύκιον emendat Salmafius ad Solin. c. 2. f. 8. p. m. 48. nifi velis per periphrafin, ut Ναρύκειον ἄςυ apud Lycophron. v. 1148. vel omnino *Narycium* probes ex Plinio 4, 12. f. 7.) τὴν πόλιν φασὶν, ἐξ ἧς Αἴας. Idem etiam refert Suidas h. v. tantum ἢ καὶ Ναρυκίων. Tum in Ovidio Metamorphof. 14, 468. *Narycius heros* vocatur Ajax Oilei. Porro urbem hanc Locrorum paffim commemorant auctores, uti Plinius, Lycophron c. c. l. l. Hinc Virgilius Aen. 3, 399. *Narycii Locri* dicit. Et fic paffim poffeffivum *Narycius* legitur. Denique *Arycum* ignorant omnes Geographi, aut certe ex hoc tantum Strabonis loco excitant, et ex Diodoro 14, 82. et 16, 38. ubi eodem vitio legitur Ἄρυκας et Ἄρυκαν, veluti Ortelius in thefauro Geogr. h. v. et Palmerius in Gr. ant. 5, 6. p. 570. Quibus caufis motus fubftitui hic Ναρύκου, cuius prima litera facile adhaefit praecedenti voci, quae hinc antea φασὶν exarabatur, ita etiam fentientibus viris doctis, veluti Mattio in Varr. lect. 1, 10. p. 40. Berkelio ad Stephan. p. 582. Salmafio c. l. Weffeling. ad Diodor. Sicul. c. c. l. l. Heynio in opufc. academ. Vol. 2. p. 46.

1) Mofcov. Ἀλώπη, uti etiamnum fcribit Thucydides 2, 26. ubi

Naryco urbe natus, ut aiunt. Is, qui a Patroclo fuit interfectus, Aeanes perhibetur: et oftenditur lucus ab eo nomen habens Aeaneium, ac fons Aeanis.

§. 3.

Deinceps a Cyno eft Alope et Daphnus, quem dele-

Locris. ἂν ἔφαμεν κατεσπάσθαι· λιμὴν δ' ἐστὶν αὐτόθι διέχων Κύνου περὶ [2] ἐνενήκοντα σταδίους· Ἐλατείας δὲ, πεζεύοντι εἰς τὴν [3] μεσόγαιαν ἑκατὸν εἴκοσι. Ἤδη δ' ἐστὶ ταῦτα τοῦ [4] Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὸν Ὀπούντιον συνεχής ἐστιν οὗτος.

§. 4.

Μετὰ δὲ Δαφνοῦντα Κνημῖδες [1] χωρίον ἐρυμνὸν, ὅσον σταδίους εἴκοσι πλεύσαντι· καθ' ὃ [2] καὶ

ubi tamen recte monent Hudson. et Wassius, ab aliis auctoribus omnibus per ο efferri, quam formam probat etiam Homerus Il 2, 682. et literarum series in Stephano, et de nominis auctore, quam hic facit, Alope, Harpocration etiam et Suidas. Tum pro Δαφνοὺς dedi Δαφνοῦς, ut supra p. 424. f. quem locum respicit. Proximum ἐστὶ primus inseruit Casaubonus.

2) Paris. Moscov. ἐννενήκοντα. Utrumque subpeditant et in aliis libri. Vid. Schweighaeuser. ad Polyb. 1, 15, 12.

3) Moscov. ut alibi, μεσογαῖαν. Cf. ad lib. 7. p. 289. Sic post p. 426. ubi μεσόγαιαν probat etiam Politus ad Eustathium in Homerum Tom. 2. p. 576. qui tamen in Strabonis loco μεσογαῖαν legit ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210.

4) Vatic. Paris. Moscov. Μαλιτικοῦ.

1) Gem. Pletho aliter hunc locum profert: ὄρος ἐρυμνὸν, ἀφ' οὗ καὶ Ἐπικνημίδιοι οἱ τοιαύτῃ λέγονται Λοκροί· καθ' ὃ τὸ Κήναιον. At de monte noster iam supra dixit p. 416. f. Κνημὶς cum aliis, veluti Pausania 10, 8, 2. Eustathio ad Dionysium

deletum diximus: ibique portus est a Cyno distans ad XC stadia, et ab Elatea per mediterranea stadiis CXX. Caeterum haec iam ad Maliacum sinum pertinent, qui continuo Opuntium sequitur.

§. 4.

Post Daphnuntem Cnemides sunt natura munitum oppidum, ubi stadia fere XX navigaveris. His opponitur

[2] καὶ τὸ Κήναιον ἐκ τῆς Εὐβοίας ἀντίκειται, ἄκρα βλέπουσα πρὸς ἑσπέραν καὶ τὸν [3] Μαλιέα κόλπον, πορθμῷ διειργομένη σχεδὸν [4] εἴκοσι σταδίων. Ταῦτα δ' ἤδη τῶν [5] Ἐπικνημιδίων ἐστὶ Λοκρῶν. Ἐνταῦθα καὶ αἱ Λιχάδες καλούμεναι τρεῖς νῆσοι πρόκεινται, ἀπὸ Λίχα τοὔνομα ἔχουσαι· καὶ ἄλλαι δ' εἰσὶν ἐν τῷ λεχθέντι παράπλῳ, ἃς ἑκόντες παραλείπομεν. Locris.

Mm 4 Μετὰ

ſum v. 426. Sed κνημίδες in oppidis ponit etiam Ptolemaeus 3, 15. et contra Κνημὶς Scylax p. 23. Hudſ. Plinius 4, 12. ſ. 7. Utramque formam de monte et urbe agnoſcit Palmerius in Gr. ant. 5, 6 in. Cum hic alii libri in Κνημῖδες perſtent, paullo poſt etiam in eadem narrationis ſerie pro Κνημῖδος legendum videtur Κνημίδων.

2) Particula haec deeſt in Pariſ. Moſcov.

3) Ita Caſauboniani et mei. Editiones ante Caſaubonum Μαλέαν, pro quo ipſe vult aut Μαλιακὸν, uti paullo ante, et hic vertit Guarinus, aut, quod ſcripti habent, Μαλιέα. Illud certe uſitatius, hoc etſi ſemel tantum noſter uſurpat, rariusque occurrit, ferendum tamen videtur, cum vulgatum antea Μαλέαν ab etymologia, (Μαλιεὺς), Μαλιακὸν a librorum lectione recedat. Cf. ſupra ad lib. 8. p. 362. f. Retinui igitur lectionem a libris propoſitam, a Caſaubono receptam. In Gem. Plethone verba καὶ τὸν Μαλ. κόλπον deſunt.

4) Pariſ. Moſcov. εἰκοσισταδίῳ, forma rariori, etſi omnino non repudianda, cum ἑκστάδιον, ἑπταστάδιον et ſimilia occurrant. Edd. ante Caſaubonum corrupte εἰκοσαςταδίῳ.

5) Pariſ. Ἐπικνιμίδων. V. paullo ſuperius.

tur Cenaeum Euboeae promontorium, occaſum ſolis reſpiciens et Maliacum ſinum, freto interiacente XX paene ſtadiorum. Haec iam Epicnemidiorum ſunt Locrorum. Ibidem tres inſulae opponuntur continenti, a Licha Lichades dictae: ſunt et aliae, quae litus illud legenti occurrunt, quas prudens omitto.

Portus

Locris. Μετὰ [6] δὲ εἴκοσι σταδίους ἀπὸ [7] Κνημίδων λιμὴν, ὑπὲρ οὗ κεῖται τὸ Θρόνιον ἐν σταδίοις τοῖς ἴσοις κατὰ τὴν [8] μεσόγαιαν. Εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν, ὁ παραῤῥέων τὸ Θρόνιον· Μάνην δ' ἐπονομάζουσιν αὐτόν· ἔστι δὲ χειμάῤῥους, ὥστ' ἀβρόχοις ἐμβαίνειν [9] τοῖς ποσίν· ἄλλοτε δὲ καὶ δίπλεθρον ἴσχειν πλάτος. Μετὰ δὲ [10] ταῦτα, [11] Σκάρφεια, σταδίοις ὑπερκειμένη

6) Moscov. δὲ non habet.

7) Sic Parif. Moscov, quod in hoc ob praecedentia excepi. Vulgo Κνημῖδος.

8) Gem. Pletho plura hic dat: μεσόγαιαν. Ἤδη δ' ἐστὶ ταῦτα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Μετὰ γὰρ τὸν Ὀπούντιον ἐφεξῆς ἐστιν οὗτος. Εἶθ' ὁ Βοάγριος ποταμὸς ἐκδίδωσιν —. Cum non desiderentur, si absint, nec ab aliis codicibus agnoscantur, etsi possint a Strabone profecta esse, sedem iis suam in notis adsignavi.

9) Eustathius c. l. abiecto articulo ποσὶν, et post ποτὲ pro ἄλλοτε δέ.

10) Parif. Moscov. cum Aldo ταῦτος. Vulgata praestat.

11) Parif. Moscov. Medic. Vatic. Venet. Gem. Pletho, Eustathius ad Homer. Il. 2, 532. p. m. 210. Σκάρφεια, uti iam voluerat Casaubonus. Guarinus etiam, etsi labe adspersa, vertit *Scarphaea*. Amplexus igitur sum, relicta Aldina forma Σκάρφη, quam ceteri editores propagarunt. Adiuvant codices nostros alii etiam auctores, in quibus Pausanias 7, 15, 2. Lycophron v. 1147. Appianus in Syr. c. 19. Ptolemaeus 3, 15. Stephanus h. v. Et hinc Latini, uti solent, *Scarphea* scribunt vel *Scarphia*, veluti Livius 36, 19, 5. 33, 3, 6. ad quae loca v. docti

Portus a Cnemidibus XX stadiis distat, ultra totidem mediterraneo itinere stadiis Thronium iacet. Postea Boagrii Thronium praeterfluentis ostia sunt, qui et Manes dicitur. Torrens autem est, ita quidem, ut aliquando siccis transiri pedibus possit, interdum vero duorum iugerum spatium latitudine occupet. Sequitur Scarphia, a mari X, a Thro-

κειμένη τῆς θαλάσσης δέκα, διέχουσα δὲ τοῦ Θρονίου[12] τριάκοντα· ἔπειτα Νίκαια καὶ αἱ Θερμοπύλαι. Locris.

§. 5.

Τῶν δὲ λοιπῶν πόλεων, τῶν μὲν ἄλλων οὐκ ἄξιον μεμνῆσθαι· ὧν δ' Ὅμηρος [1] μέμνηται, [2] Καλλίαρος μὲν οὐκέτι οἰκεῖται· [3] ἑξῆς δὲ Βῆσσα τὶ πεδίον·

v. docti viri, Plinius 4, 12. f. 7. *Scarpia* in Geogr. Ravenn. 4, 10. et 15. *Scarpias* in tab. Peutinger. 7. C. Recte igitur pro Σκαρφίαν lib. 1. p. 60. Σκάρφειαν repofuit Siebenkeefius, etfi operae dederunt Σκαρφείαν. Probavit etiam hanc formam Politus ad Euftath. in Homer. T. 2. p. 575. Σκαρφία ferri poteft in Hieroclis Synecd. p. m. 643. et Conftantino Porphyrog. de them. 2, 5.

12) Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. fubiiciunt ἐλάττοσι δὲ μικρῷ, quae fic immutat Cafaubonus: τριάκοντα, ἢ ἐλάττοσι μικρῷ. Tum fpatium nudum aliquot fyllabarum in libris fequitur. Poft Νίκαια Parif. inferit ἐςί.

1) Venet. ceteris omiffis fubiicit: καὶ μετ' ὀλίγα· αὐτὴν μὲν οὖν. Sic.

2) Stephanus h. v. ex Strabone haec producit: Στράβων ἐν ἐννάτῃ παρὰ τὸ εὐήροτον αὐτὴν εἶναί φησι. Καλλίαρα οὐδετέρως, unde Strabonem fubpleri fic poffe autumat Berkelius p. 439. Καλλίαρος μὲν, παρὰ τὸ εὐήροτον, οὐκέτι οἰκεῖται. Euftathius ad Homer. c. l. ubi eadem verba repetit, non Straboni tribuit, fed aliis; dicit enim οἱ δέ φασιν. Solet tamen paffim, ubi Strabonem tacite reddit, etiam φασὶ adhibere, uti c. l. de Scarphia ex lib. 1. p. 60.

3) Verba haec: ἑξῆς δὲ Βῆσσα in Mofcov. a manu recentiori inferta funt. In Vatic. et Parif. pro iis vacuum fpatium cernitur.

a Thronio xxx ftadiis diffita. Deinceps Nicaea eft et Thermopylae.

§. 5.

Reliqua oppida memoratu non funt digna. Quorum vero Homerus meminit, Calliarus habitari defiit. Deinceps autem Beffa eft pla-

Locris. πεδίον· [4] καλοῦσι δ' οὕτως [5] ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος τῷ τόπῳ· δρυμώδης γάρ ἐστι· ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν ἐν τοῖς δυσὶ γραπτέον [6] σσ· ἀπὸ γὰρ τοῦ δρυμώδους ὠνόμασται ὁμωνύμως· ὥσπερ καὶ Νάπη ἐν τῷ [7] Μηθύμνης πεδίῳ, ἣν Ἑλλάνικος ἀγνοῶν [8] Λάπην

nitur. Totum autem hunc locum inde a verbis τῶν δὲ λοιπῶν ad ταύτην μὲν οὖν sic exhibet Gem. Pletho: Εἰσὶ δὲ καὶ ἐν τῇ μεσογαίᾳ τῆς Λοκρίδος ταύτης πόλεις Βῆσσά τε καὶ Σκάρφη. Ταύτην μὲν οὖν τὴν Βῆσσαν —.

4) Parif. καλοῦσιν praeter vulgarem praeceptionem, ut adeo in fine verfus, ubi proximus a confona exorditur, ferre nolit Ernefti ad Homer. Odyff. 2, 95. 3, 136. etfi fic paffim metro confuli poteft. At ea eft in hoc librorum inconftantia, ut ignores, quid librariorum fit, quid auctorum. V. Lennep. ad Phalaridis epiftol. 82. p. 237. Beckius ad Ariftophanis aves v. 308. et quos illi memorant.

5) In Vatic. Parif. Mofcov. locus hic mutilus adparet fic: ἀπὸ τοῦ . . . . οὐκ ἔστιν· δρυμώδης τις τόπος οὐδὲ . . . . . . ἔχουσι Σκαρφιεῖς. Ταύτην μὲν οὖν —. Vulgatam formam repraefentavit Guarinus. Quae vero fi compares cum fuperioribus, male iam olim hanc narrationem adfectam fuiffe, varieque expofitam elucet.

6) Medic. Parif. Mofcov. σίγμα, uti poft.

7) Parif. Mofc. Medic. Μηθύμνης, uti etiam editur lib. 13. p. 590. 616. fq. Alii cum edd. Μεθύμνης. Ad difceptationem utique trahi poteft huius urbis fcriptura. Omnino in numis triplex obfervatur modus, per Μα, Με et Μη, de quibus Eckhelius in numis vett. anecdotis T. 2. p. 236. fic: numi antiquiffimi Με, his pofteriores Μα et inde a Traiano Μη. Sed Μη iam fub Domitiano in ufu fuiffe, adparet ex iis, quae notat

planities, fic a natura loci nominata: eft enim dumofa; et haec quidem duobus SS fcribenda eft, cum a dumis et faltu fit nomen deductum: ficut et Napae in Methymnaeo campo, quam Hellanicus ignoratione lapfus Lapen

[8] Λάπην ὀνομάζει· τὸν δ' ἐν τῇ Ἀττικῇ δῆμον, ἀφ' οὗ Βησαιεῖς οἱ δημόται λέγονται, [9] ἐν τῷ ἑνὶ σ' [10] γράφουσιν. Locris.

§. 6.

notat Rasche in Lex. num. T. 3. P. 1. p. 626. Omnino tamen Μη sub imperatoribus maxime invaluit; Μα est ex dialecto Aeolica, qua incolae utebantur. De scriptura in auctoribus obvia v. Wasse ad Thucydid. 3, 2. qui quidem reiicit Με, adeoque, sicubi occurrat, corruptum censet, uti apud Scylacem Cellarius in Geogr. ant. 3, 2, 10. At per ε praeter Scylacem p. 36. Hudf. Philostratum in vita Apoll. 4, 16. (etsi per η 4, 13.) et Alciphron. in epist. 3, 1. (nunc quidem per η), quos omnes corruptos existimat Wasse, ita etiam legitur in Herodoto 1, 151. (in quo tamen 1, 23. etiam η positum est,) Athenaeo 10, 3. f. pag. 466. (etsi 10, 42. p. 412. etiam η) Suida Tom. 2. p. 520. Mirari hic licet editorum inconstantiam. Equidem duorum optimorum codicum et plerorumque scriptorum auctoritate numorumque fide motus, quibus accedit Strabonis ipsius exemplum reposui, Μηθύμνης, etsi nec alteram scripturam damnat Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 686. Nempe ε pro η ex promiscua olim utriusque literae pronuntiatione libros facile occupavit. Veram tamen scripturam, et quae Straboni sit accommodata, Lexicographi etiam, veluti Stephanus, Hesychius, servarunt. Wesselingius recentioris aetatis testimonia neglectis antiquis praetexit.

8) Pro hoc nomine lacuna datur in Vatic.

9) Ita Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. Medic. a prima manu, Gem. Pletho, Eustathius ad Homer. Il. 2, 532. p. m. 210. praemisso ἐν, ut antea, quod editiones omnes omiserunt.

10) Pro γράφουσιν Parif. subnectit αὕτη, Moscov. διέχουσα αὕτη. Excidisse aliqua videntur, in quibus simile aliquid, quod antea de Scarphia dixerat, scripsit, vel ex sequentibus huc revocarunt librarii.

Lapen vocat: curia autem Attica, unde Besaënses dicti, unico S scribitur.

§. 6.

Locris. §. 6.

Ἡ δὲ [1] Τάρφη κεῖται ἐφ' ὕψους, [2] διέχουσα σαδίους εἴκοσι, χώραν δ' [3] εὔκαρπον καὶ εὔδενδρον ἔχει·

1) Σκάρφη omnes libri et fcripti et editi cum Guarino. At de huius urbis fitu iam antea expofuerat Strabo. Nempe Σκάρφη eft Homero, quam alii Σκάρφειαν vocant. Quod quidem licebat, cum poft Calliarum demum Homerum fequeretur. At non licebat relictam eam repetere et quidem diverfa narratione. Tum vero in Homero Il. 2, 533. Τάρφη fequitur, quam non recte poterat falva profeffionis fuae fide praeterire, in primis cum nusquam adtigerit et obportuniorem locum haberet. Accedit, quod nomen a denfitate habere ait Ταρφέα. Τάρφος enim, quod Stephanus f. v. Τάρφη notat, funt τὰ πυκνά, producto Homeri loco Il. 5, 555. Sed et ita ταρφέα et τάρφος explicant Euftathius ad Homer. Il. 2, 533. p. m. 210, 21. Odyff. 8, 379. p. m. 316, 27. Schol. Homeri ad Il. 12, 47. et alibi, Hefychius h. v. Suidas Tom. 3. p. 433. — Denique quod Pharygas eam urbem poftea vocatam effe adfirmat, id quidem diferte ad Tarphen refert Stephanus fub utraque voce, etfi de Scarphe id fcribit Euftathius ad Homer. Il. 2, 533. depravata loci lectione inductus, cuius vitium inveteratum effe hinc adparet, fic ut praeterea notatu ille dignum putarit, quod Strabo Scarphiam eandem Scarphen hic adpellarit. His rationibus magis hic expofitis motus Cafaubonus fubftituendum hic iudicavit Τάρφη, cui adfenfi etiam funt plures, in quibus Holftenius ad Stephan. p. 314. et 341. idem in Ortelium p. 171. Politus ad Euftathium in Homer. T. 2. p. 575. Schoenemann. de Geogr. Homeri p. 60. Non igitur temere me egiffe credidi, fi nunc Τάρφη, etfi invitis libris, reponerem.

2) Vatic. διέχουσα δὲ σαδίους. Idem Parif. et praeterea διέχει δὲ σαδίους, quod pofterius eft in Mofc. In Ven. haec ad εἴκοσι abfunt.

3) Mofcov. uti folet, adpendit τε cum Parif. et Vaticano utroque.

§. 6.
Tarphe in fublimi iacet, ftadiis diftans xx, agrum habet frugum arborumque fera-

ἔχει· [4] ἤδη γὰρ καὶ αὕτη ἀπὸ τοῦ δάσους ὠνόμασται. Καλεῖται δὲ νῦν Φαρύγαι· ἵδρυται δ' αὐτόθι Ἥρας Φαρυγαίας ἱερὸν, ἀπὸ τῆς ἐν [5] Φαρύγαις τῆς Ἀργείας· καὶ δὴ καὶ ἄποικοί φασιν εἶναι Ἀργείων. Locris.

§. 7.

Τῶν γε μὴν Ἑσπερίων Λοκρῶν Ὅμηρος οὐ μέμνηται, ἢ οὐ ῥητῶς γε· ἀλλὰ μόνον τῷ δοκεῖν ἀντιδιαστέλλεσθαι τούτοις ἐκείνους, περὶ ὧν εἰρήκαμεν,

Λοκρῶν, οἳ ναίουσι [1] *πέρην ἱερῆς Εὐβοίης,*

ὡς

4) Hinc ad ὠνόμασται Ven. verba omittit.

5) Casaubonn. aliqui Φαρυγῆς, unde Holsten. ad Stephan. p. 341. coniicit Φάρυγος, cum Eustathius ad Homer. Odyss. 19, 480. p. m. 707. extr. Φαρύγας a Φάρυγος adpellatas fuisse innuat. Ego nihil mutandum censeo, et hunc loci sensum esse arbitror, hoc nomen tulisse Iunonem a Pharygis, quem vicum facit Phocidis Plutarchus in Phocione cap. 33. procul dubio ad Pharygium promontorium, quod supra p. 423. adtigit noster. Argivam vero ibi Iunonem cultam, quod colonos se iactarent Argivorum. Tum vero brevitas officere videtur et morari. Solet alias, quod notum, eiusdem nominis loca componere. Ceterum τὸ ἐν praemissum omiserunt Aldus et Hopperus.

1) Paris. πέρης ignotum vocabulum.

feracem (nam et haec a densitate nomen habet.) Hodie dicitur Pharygae: ibique Iunonis est templum Pharygaeae, sic ab Argivis dictae Pharygis: nam colonos se Argivorum profitentur.

§. 7.

Hesperiorum, id est occiduorum Locrorum Homerus non meminit: aut saltem non expresse, sed eo tantum, quod distinguere eos videtur ab iis, de quibus diximus,

Locris, qui contra divinam habitant Euboeam:

innuens

Locris. ὡς καὶ ἑτέρων [2] ὄντων. Πόλεις δ' ἔσχον Ἄμφισσάν
τε καὶ Ναύπακτον· ὧν ἡ Ναύπακτος συμμένει τοῦ
Ἀντιῤῥίου πλησίον, ὠνόμασται δ' ἀπὸ τῆς ναυπηγίας
p.427. τῆς ἐκεῖ γενομένης· εἴτε τῶν Ἡρακλειδῶν ἐκεῖ ναυ-
πηγησαμένων τὸν στόλον, εἴθ' (ὥς φησιν Ἔφορος)
Λοκρῶν ἔτι πρότερον παρασκευασάντων· ἔστι δὲ νῦν
Αἰτωλῶν, Φιλίππου προσκρίναντος.

§. 8.

Αὐτοῦ δὲ καὶ ἡ Χαλκὶς, ἧς μέμνηται καὶ ὁ ποιητὴς ἐν τῷ Αἰτωλικῷ καταλόγῳ, ὑποκάτω Καλυδῶνος· αὐτοῦ δὲ καὶ ὁ [1] Ταφιασσὸς λόφος, ἐν ᾧ τὸ τοῦ

2) Sequitur in Vatic. 174. Parif. Mofcov. ἀλλ' οὔποτε ἄλλων τεθρύληται (Vatic. τε θρύλεται, Parif. ἄλλων θρύλται) πολλῶν. Quae quidem aliunde adfuta effe videntur, fi vel fana quis putet.

1) Venet. Gem. Pletho cum Aldo, Hoppero, Xylandro et Guarino Τάφοσσος, quod iam ex libris et ipfo Strabone lib. 10. p. 451. ad veram formam Ταφίασσος transvertit Cafaubonus. Utramque formam adpofuit Domin. Niger in commentar. Geogr. p. 300. Ego tamen in mutando accentu eo magis parui Mofcov. quod Euftathius ad Homer. Il. 11, 20. p. m. 844, 21. monet, haec nomina, fi plus quam duabus fyllabis conftent, oxytona effe, veluti Ἁλικαρνασσὸς, Λυρνησσὸς et fimilia.

innuens nimirum, alios etiam effe Locros. Horum urbes fuerunt Amphiffa et Naupactus: de quibus Naupactus reftat, Antirrhio vicina, a navibus ibi compactis appellationem fortita: five ibi claffem Heraclidae funt fabricati, five iis priores Locri, quod Ephorus putat: nunc Aetolorum eft, a Philippo iis adiudicata.

§. 8.

Ibidem eft etiam Chalcis, cuius Homerus in Aetolorum recenfione meminit, infra Calydonem: et collis Taphiaffus, in quo fepulcrum Neffi

τοῦ ²Νέσσου μνῆμα καὶ τῶν ἄλλων Κενταύρων· ὧν ἀπὸ τῆς ³σηπεδόνος φασὶ τὸ ὑπὸ τῇ ῥίζῃ τοῦ λόφου προχεόμενον δυσῶδες καὶ ⁴θρόμβους ἔχον ὕδωρ ῥεῖν· διὰ δὲ τοῦτο καὶ Ὀζόλας καλεῖσθαι τὸ ἔθνος. Καὶ ἡ Μολύκρεια δ' ἐστὶ κατὰ τὸ Ἀντίρριον, ⁵Αἰτωλικὸν πολίχνιον. Ἡ δ' Ἄμφισσα ἐπὶ τοῖς ἄκροις ἵδρυται τοῦ ⁶Κρισσαίου πεδίου. Κατέσπασαν ⁷δ' αὐτὴν ⁸οἱ Ἀμφικτύονες, ⁹καθάπερ εἰρήκαμεν. Ὁ δὲ παράπλους Locris.

2) Medic. Νέσου, uti eſt lib. 10. p. 451. in editis quibusdam.

3) Ante Caſaubonum σηπεδόνης, qui repoſuit probantibus Msstis σηπεδόνος. Et ſic ſcribit etiam Euſtathius ad Dionyſ. v. 426. ubi tacite Strabonem exſcripſit.

4) Θρόμβρους haeſit ex editione Xylandri, cum priores recte exhiberent θρόμβους, quod et hic diſerte ex Moſcov. notatum erat, ex quo nunc iterum recepi. Θρόμβρους tamen videntur etiam habuiſſe alii codices. Verum illam ſcripturam probant alia etiam auctorum et Grammaticorum loca.

5) Gem. Pletho haec praebet: αὕτη μὲν Αἰτωλικὸν πολίχνιον· ἡ δ' Ἄμφισσα Λοκρῶν οὖσα ἐπὶ τοῖς ἄκροις —. At per ſe et ex nexu, quod hic de Amphiſſa inſeritur, patet.

6) Caſaubonn. Venet. Κρισσοῦ vel Κρίσσου, uti ſupra p. 418.

7) Τὸ δ' deeſt in Aldo et Hoppero.

8) Ex Moſc. praepoſui οἱ.

9) Haec duo verba deſunt in Veneto. At poſt illa in Vatic. 174. Pariſ. Moſcov. lacuna adparet, quam ſequuntur haec: δὲ καὶ Εὐπόλιον Λοκρῶν εἰσιν. Ὁ δὲ πᾶς παράπλους — Cum Eupolium Locridis urbs, auctore Thucydide 3, 96. memoretur, ſatis

Neſſi et reliquorum Centaurorum: quorum de cadaveribus putrefactis aiunt ſub radicem collis fluere foetidam et grumoſam aquam: atque inde gentem Ozolas, quaſi foetidos, dictam. Eſt et Molycria ibi, iuxta Antirrhium, oppidulum Aetolicum. Amphiſſa in extremitate campi Criſſaei ſita fuit: everſa, ut diximus, eſt ab Amphictyonibus. Circumnavigatio totius

Locris. πλους πᾶς ὁ Λοκρικὸς μικρὸν ὑπερβάλλει τῶν διακοσίων σταδίων.

§. 9.

Ἀλόπην δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τοῖς [1] Ἐπικνημιδίοις ὀνομάζουσι, καὶ ἐν τῇ Φθιώτιδι· οὗτοι μὲν οὖν ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων, οἱ δ' Ἐπιζεφύριοι, τούτων.

§. 10.

Τοῖς δὲ Λοκροῖς τοῖς μὲν Ἑσπερίοις συνεχεῖς εἰσιν Αἰτωλοί· τοῖς δ' Ἐπικνημιδίοις [1] Αἰνιᾶνες [2] συνε-

ſatis hoc declarat, recenſita fuiſſe oppida in Locrorum Ozolarum et Aetoliae confinio ſita. Cf. etiam noſter infra lib. 10. p. 450. f. ubi tamen in libris legitur Εὐπάλιον, qua forma uſus etiam eſt Livius 28, 8, 8. et Artemidorus apud Stephanum h. v. qui praeterea habet Εὐπαλία. Cf. Palmer. in Gr. ant. 5, 2. p. 545. ex quo de aliis, quae hic exciderunt, ſuſpicari licet.

1) Pariſ. Moſcov. ſubiiciunt εἰσίν. Gem. Pletho omnino ſic: ἄποικοι τῶν Ἐπικνημιδίων· οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ Ἐπιζεφύριοι, τούτων. Et poſt idem: εἰσὶν Αἰτωλοὶ, ὧν μητρόπολις Καλυδών· τοῖς δὲ Ἐπικνημιδίοις — Calydonis tamen nomen inſertum videtur, quod de Locris hic exponit. Priora verba οἱ δ' ἐν Ἰταλίᾳ magis apte in hoc nexu adeſſe puto.

1) Αἰνειᾶνες vulgo fertur in omnibus editionibus, a quibus nec codices diſſenſiſſe videntur. Ad veram ſcripturam omnes revocat

totius Locridis paulum excedit CC ſtadia.

§. 9.

Alopen et hic, et in Epicnemidiis nominant, et in Phthiotide: hi autem ſunt Epicnemidiorum, horumque Epizephyrii coloni.

§. 10.

Locris occiduis continenter adiacent Aetoli, ut Epicnemidiis Aenianes, medii

[2] συνεχεῖς [3] οἱ ταύτην ἔχοντες, καὶ μέσοι Δωριεῖς. Οὗτοι Locris.

revocat Moscov. qui dat per ι, etsi Αἰνειᾶνες etiam passim in hoc tractu memorantur ab auctoribus, veluti Heliodoro lib. 2. p. 122. (ed. Paris. 1619.) Plutarcho in Qu. Gr. p. 178. Lips. ubi etiam de eorum vagis migrationibus multa leguntur, Paus. 10, 8, 2. 10, 22, 5. et pluribus olim. Sed in nostro lib. 1. p. 61. ubi Siebenkeesius τὸ ει retinuit, recte per ι malebat Gronov. ad Livium 28, 5, 15. Αἰνιᾶνες et alibi. Et sic saepe commisceri monuerunt docti viri, in quibus Sylburg. ad Pausan. 10, 8, 2. Wesseling. ad Diodor. 12, 77. (ubi antea ει) Hutchinson ad Xenophon. Agesil. c. 2. Davisius ad Maxim. Tyr. 2, 8, 4. in. Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 570. Accedit metri ratio in Euripidis Iphigen. in Aul. v. 277. Sic Homerus Il. 2, 749. et in Apoll. Pyth. v. 39. (ed. Ilgen.) Ἐνιῆνες, quod imitatus est Herodotus 7, 132. Adsunt denique, qui id confirment, numi producti a Raschio in Lex. num. T. 1. P. 1. p. 242. et Ekhelio in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 135. Nempe diversae fuerunt urbes, unde gentile illud deduci possit, Αἴνεια Thraciae vel Macedoniae, Αἰνία Perrhaeborum. Ab illa derivantur Αἰνειεῖς, (Stephanus) Αἰνειᾶται, (Dionys. Halicarnass. 1, 4. f. Stephano Αἰνεᾶται) et Αἴνιοι, uti quidem pro Αἴνειοι Eustathius ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 253. ab hac Αἰνιᾶνες, uti suadet etymon, disserteque monet Stephanus h. v. qui et gentile alterum commemorat Αἰνιεῖς et qui τὸ ει a quibusdam falso adhiberi notat Eustathius c. l. Utraque eodem modo commiscetur, prior in epitome lib. p. 486. (h. edit.) ubi ex vulgata ratione mansit accentus sedes, posterior infra lib. 10. p. 450. Dedi igitur Αἰνιᾶνες. Cf. etiam ad lib. 11. p. 518.

2) Omisit Moscov. hoc cum sequentibus οἱ ταύτην ἔχοντες Venet. et Gem. Pletho. Συνεχεῖς commode absit et ex praecedentibus melius huc arcessatur.

3) Attentus lector facile odorabitur mendum, quod huic loco subest. Nam quid est ταύτην ἔχοντες? Nihil enim praecessit, quo referri illa vox possit. Ergo locus est mendosus,

medii sunt Dorienses. Hi regionem

Locris. Οὗτοι μὲν [4] σὖν εἰσιν οἱ τὴν τετράπολιν [5] οἰκήσαντες, ἥν φασιν εἶναι μητρόπολιν τῶν ἁπάντων Δωριέων· πόλεις δ' ἔσχον, Ἐρινεὸν, Βοΐον, Πίνδον, Κυτίνιον· ὑπέρκειται δ' [6] ἡ Πίνδος τοῦ Ἐρινεοῦ· παραῤῥεῖ δ' αὐτὴν ὁμώνυμος ποταμὸς, ἐμβάλλων εἰς τὸν Κηφισσὸν οὐ πολὺ τῆς Λιλαίας [7] ἄπωθεν· [8] τινὲς δ' Ἀκύφαντα

ſus. Legendum vero οἱ τὴν Οἴτην ἔχοντες, vel οἱ τὴν Ὑπάτην ἔχοντες. Utraque ſententia vera eſt. Aenianes enim montis Oetae accolae, in quo monte ſitam urbem Hypatam habuere. Docet id Heliodori locus. [ante indicatus.] *Caſaubonus.* De Hypate, metropoli, id adfirmat Heliodorus, ὑπὸ τῇ Οἴτῃ τῷ ὄρει κατῴκισαι. De Oete ex aliis conſtat, unde etiam cum Oetaeis iunguntur apud Demoſthen. in Neaeram p. 1379. Lipſ. et Brennum ipſi per Oeten duxerunt auctore Pauſania 10, 22, 5. Neque tamen, etſi probabilis ſit emendatio, libris renitentibus eam excepi. Videtur etiam ea de cauſa Gem. Pletho, quod ſenſum non adſequeretur, praeteriiſſe.

4) Moſcov. οὖν καὶ ὑυτῖ, ſic. Quid hinc ad ſenſum commode extricari poſſit? An Κυτίνιον, vel Κότινον, ut ſcholiaſtae vocant? Id tamen non ferunt ſequentia.

5) Moſc. οἰκίσαντες. Nota confuſio.

6) Medic. Pariſ. Moſc. Ven. ἡ Πίνδος pro ὁ Πίνδος, ex quibus recepi eo magis, quod et Pindus mons hoc genere producitur lib. 7. p. 327. et alibi in hoc libro. Cf. quae monuit Palmerius in Gr. ant. 2, 9. p. 337. ſq. qui ubique hoc genus etiam de monte probat et in noſtro hinc emendat, ubi diverſo genere occurrit. *Perrhaebus* tamen *Pindus* legitur in Propertio 3, 3, 55. De urbe ἡ Πίνδος Schol. Pindari ad Pyth. 1, 121.

7) Moſcov. Ald. Hopper. ἄποθεν, de qua forma promiſcue in libris obiecta ſupra ad p. 406.

8) Venet. τινὲς δ' ἄν.

a quatuor urbibus tetrapolin dictam incoluerunt, quae omnium Dorienſium mater fuiſſe dicitur: nomina urbium, Erineus, Boium, Pindus, Cytinium. Pindus ſupra Erineum ſita eſt, praeterfluitque eam eiusdem nominis fluvius, qui in Cephiſſum exit non procul Lilaea: urbem hanc ſunt qui Acyphaii-

φαντα λέγουσι τὴν Πίνδον. Τούτων ὁ βασιλεὺς [9] Αἰπάλιος, ἐκπεσὼν τῆς ἀρχῆς, κατήχθη πάλιν, ὡς ἱστοροῦσιν, ὑφ' Ἡρακλέους· ἀπεμνημόνευσεν οὖν αὐτῷ τὴν χάριν τελευτήσαντι περὶ τὴν Οἴτην. [10] Ὕλλον γὰρ εἰσεποιήσατο τὸν πρεσβύτατον τῶν ἐκείνου παίδων, καὶ διεδέξατο ἐκεῖνος τὴν ἀρχὴν καὶ οἱ ἀπόγονοι. Ἐντεῦθεν ὁρμηθεῖσι τοῖς Ἡρακλείδαις ὑπῆρξεν ἡ εἰς [11] Πελοπόννησον κάθοδος. Locris.

Nn 2 §. 11.

9) Sic omnes libri et scripti et editi cum Guarino; tantum Ald. Hopper. Αἰπάλιος. Non temere tamen hoc nomine offensus est Palmerius in exercitt. in auctor. Gr. p. 321. quia alii adpellant *Aegimium*, veluti Apollodor. 2, 7, 7. Diodor. 4, 37. et 58. Stephanus s. v. Δυμᾶν, (ibi quidem olim prave Αἴγιμος) Schol. Pindari ad Pyth. 1, 121. Hinc vero Valesius in emendatt. 1, 32. p. 37. cui adsentitur Heyne, substitui vult Αἰγίμιος. Quam quidem emendationem adstruit ipse Strabo in seq. ubi narrat, hunc ipsum Doriensium regem, quem Hercules in regnum restituerat, in gratiam accepti ab Hercule beneficii Hyllum filium eius natu maximum adoptasse regnique heredem reliquisse; id quod de Aegimio Ephorus apud Stephanum c. l. adfirmat. Plura de Aegimio desideranti satisfaciet Valesius c. l. Haec tamen notanda, et ad contextum cum nimis discrepent, conferenda putavi. Aut enim erravit Strabo, aut duplex nomen gessit Aegimius.

10) In Moscov. superscriptum est Ὕλλαν. At hic amasius fuit, ille filius Herculis, quem hic intelligendum esse ex auctoribus nominatis constat. De utroque cf. Eudocia in violario p. 409. Villois. ubi quidem simplici λ uterque producitur. Ita hic Ald. Hopper. Ὕλον.

11) Vitiose inde ab Casaubono scriptum legebatur Πελοπόννησιν. Antea ἡ omittunt Paris. et Moscov.

phantem appellent. Horum rex Aepalius regno eiectus, est (ut narratur) ab Hercule in integrum restitutus: eique ad Oetam mortuo gratiam retulit, Hyllo filiorum Herculis natu maximo adoptato: qui regni haeres posteris suis id reliquit deinceps regendum. Atque hinc profecti Heraclidae sunt, cum in Peloponnesum redirent.

§. 11.

Locris.

§. 11.

Τέως μὲν οὖν ἦσαν ἐν ἀξιώματι αἱ πόλεις, καίπερ οὖσαι μικραὶ καὶ λυπρόχωροι, [1] ἔπειτ' ὠλιγωρήθησαν· ἐν δὲ τῷ Φωκικῷ πολέμῳ, καὶ τῇ Μακεδόνων [2] ἐπιστρατείᾳ καὶ Αἰτωλῶν καὶ Ἀθαμάνων θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἴχνος αὐτῶν εἰς Ῥωμαίους ἦλθε. Τὰ δ' αὐτὰ πεπόνθασι καὶ [3] οἱ Αἰνιᾶνες. [4] Καὶ γὰρ τούτους ἐξέφθειραν Αἰτωλοί τε καὶ Ἀθαμᾶνες· Αἰτωλοὶ μὲν μετὰ Ἀκαρνάνων πολεμοῦντες καὶ [5] μέγα δυνάμενοι·

1) Casaubonus malit ἔπειτα δὲ ὠλιγωρήθησαν, quod Straboni utique est accommodatum.

2) Moscov. Venet. ἐπικρατείᾳ. At vulgatam tuentur sequentium connexus et sensus.

3) Articulus abest in Moscov. Tum et hic posui Αἰνιᾶνες pro Αἰνειᾶνες. Ald. Hopperus Αἰνᾶνες.

4) Verba καὶ γὰρ — Ἀθαμᾶνες exciderunt in Paris.

5) Casaubonn. μεγάλα. At altera forma videtur usitatior. Sic Thucyd. 6, 59. aliique. Sic μέγα φρονεῖν Plutarch. de discrim. adul. et amici p. 257. Lips. et similia. Neque tamen omnino alterum damno. Sic Homer. Il. 13, 413. 445. μακρὸν ἀΰσας. Sed et idem 13, 423. βαρέα στενάχοντε, Il. 16, 391. μεγάλα στενάχουσι, ut Oppianus Cyneg. 2, 73. V. d'Orville ad Chariton. 7, 2. p. 595. ubi similem commutationem τῶν μέγα et μεγάλα notat, Beckius ad Aristophan aves v. 1167. et quos laudat, et qui ex Graecis et Latinis plura in utramque partem dabunt, Corte ad Sallust. de B. C. c. 27, 3. Vechner. in Hellenolex. p. 213. ed. Heusing. et quos memorat Staveren ad Nepot. 15, 6, 1.

§. 11.

Aliquandiu urbes hae in aliqua fuerunt existimatione, quanquam exiguae et incommodo solo praeditae: deinde ita sunt attritae Phocico bello, et Macedonum, Aetolorumque, et Athamanum impressionibus, ut mirum sit, aliquod earum vestigium ad Romanos pervenisse. Idem Aenianibus usu venit. Hos enim Aetoli et Athamanes deleverunt: Aetoli quidem cum Acarnanibus belligerantes, et aucti potentia:

νάμενοι· Ἀθαμᾶνες δ' ὕστατοι τῶν Ἠπειρωτῶν εἰς Locris.
ἀξίωμα προαχθέντες, ἤδη τῶν ἄλλων ἀπειρηκότων, καὶ [6]μετ' Ἀμύντου βασιλέως δύναμιν [7]κατασκευασάμενοι. Οὗτοι δὲ τὴν Οἴτην διακατεῖχον. p. 428.

§. 12.

Τὸ δ' ὄρος διατείνει ἀπὸ Θερμοπυλῶν καὶ τῆς ἀνατολῆς [1]μέχρι πρὸς τὸν κόλπον τὸν [2]Ἀμβρακικὸν

 καὶ

6) Casaubonn. Paris. Mosc. μετὰ τοῦ Ἀμύντα τοῦ βασιλέως. In Paris. post Ἀμύντα etiam spatium interpositum cernitur aliquot syllabarum. Ceterum terminatio illa Dorica non abhorret a Strabonis ratione. Ita enim legitur Τύρα lib. 7. p. 308. et alia. Sed et eadem nomina utroque modo effert, uti lib. 8. p. 335. in τοῦ Χελωνάτα, et lib. 7. p. 343. in. τοῦ Χελωνάτου. Ἀμύντου adfuit lib. 7. p. 326. et supra p. 420. f. reditque alibi. Sic infra p. 440. f. pro Εὐρώτα quidam ferunt Εὐρώτου. Ex aliis similia quaedam adposuit Valckenar. ad Eurip. Phoeniss. v. 820. p. 306. Utrum igitur recte habeat in diversa codicum lectione, dubium. Forte Doricam formam in communem alii mutarunt. Ceterum verba καὶ μετ' Ἀ. — ad κατασκευασάμενοι desunt in Ven. et Gem. Plethone.

7) Casaubonn. κατακτησάμενοι, quod et reddidit Guarinus. Mei receptam lectionem tuentur, quam nec deserendam puto.

1) Paris. Mosc. subiiciunt τοῦ, forte ne nuda staret haec particula sibi ipsa molesta. At et ita occurrit lib. 7. p. 313. lib. 8. p. 374. et alibi. Ita ab aliis coniungitur cum πρὸς, ὑπὸ, εἰς, ἐπί. Cf. Wasse ad Thucyd. 1, 7. f. et Schweighaeuser. ad Appiani praef. c. 2. p. 113.

2) Sic Paris. Moscov. Ald. Hopper. Xyland. Casaubonus mutavit in Ἀμβρακιακὸν, qui tamen alteram formam exhibuit in

tentia: Athamanes autem ultimi Epirotarum evecti ad aliquam dignitatem (fractis iam reliquorum opibus) exercitu cum rege Amynta collecto. Aenianes Oetam accoluerunt.

§. 12.

Is mons a Thermopylis et ortu porrigitur usque ad sinum Ambracicum et

Locris. καὶ τὴν ἑσπέραν· τρόπον δέ τινα καὶ πρὸς ὀρθὰς τέμνει τὴν ἀπὸ τοῦ Παρνασοῦ μέχρι Πίνδου καὶ τῶν ὑπερκειμένων βαρβάρων ὀρεινὴν [3] τὸ ὄρος τοῦτο. Τούτου δὴ τὸ μὲν πρὸς [4] Θερμοπύλας νενευκὸς μέρος Οἴτη καλεῖται, σταδίων διακοσίων τὸ μῆκος, τραχὺ καὶ ὑψηλόν· ὑψηλότατον δὲ κατὰ [5] τὰς Θερμοπύλας· κορυφοῦται γὰρ ἐνταῦθα, καὶ τελευτᾷ πρὸς ὀξεῖς καὶ ἀποτόμους μέχρι τῆς [6] θαλάσσης κρημνούς· ὀλίγην δ' ἀπολείπει πάροδον τοῖς ἀπὸ τῆς παραλίας ἐμβάλλουσιν εἰς τοὺς Λοκροὺς ἐκ τῆς Θετταλίας.

§. 13.

Τὴν μὲν οὖν πάροδον Πύλας καλοῦσι, καὶ στενὰ, καὶ Θερμοπύλας· ἔστι γὰρ καὶ θερμὰ πλησίον ὕδατα τιμώμενα ὡς Ἡρακλέους ἱερά. Τὸ δ' ὑπερκει-

in sequ. uti in lib. 2. p. 123. Cf. ad libri 7. p. 323. Commutatio frequens in libris et nota.

3) Commodo haec verba abesse et ex praecedentibus intelligi possint. Ven. omisso τοῦτο subiicit: Τούτου δέ.

4) Moscov. Θερμοπυλῶν.

5) Articulum addidit Casaubonus, uti post ante θαλάσσης.

6) Mosc. ex more θαλάττης, ut infra, quod saepe iam nimis notatum est. Post idem ἐμβάλλουσα.

et occasum: et quodammodo ad rectos angulos secat mons iste montana, quae a Parnaso ad Pindum et superne degentes barbaros extenduntur. Pars, quae ad Thermopylas inclinat, Oeta vocatur, longitudine cc stadiorum, asper mons et excelsus, excellissimus autem iuxta Thermopylas, ubi in verticem assurgit, desinitque in acutos et praeruptos usque ad mare scopulos, exiguum transeundi spatium relinquens iis, qui ab ora maritima e Thessalia Locros petunt.

§. 13.

Is aditus Pylae vocatur, id est portae, et Stena sive angustiae, ac Thermopylae, a calidis lavacris, quae in vicinia sunt, et Herculi sacra habentur. Huic immi-

κείμενον ὄρος [1] Καλλίδρομον· τινὲς δὲ καὶ τὸ λοιπὸν τὸ δι' Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρνανίας διῆκον μέχρι τοῦ Ἀμβρακικοῦ κόλπου Καλλίδρομον προσαγορεύουσι. Πρὸς δὲ ταῖς Θερμοπύλαις ἐπὶ [2] Φρούρια ἐντὸς τῶν [3] ςενῶν, Νίκαια μὲν ἐπὶ θάλασσαν Locris.

Λοκρῶν,

1) Gem. Pletho Καλλίδρομος. Certe hoc genere effert Plinius 4, 14. f. 7. At praemisso articulo τὸ Plutarchus in Catone mai. c. 13. Obscurum est in Livio 35, 15, 10. incertum in Appiano in Syr. c. 17. Secutus igitur sum libros plerosque.

2) Ita Casaubonn. Vatic. Venet. Parif. Gem. Pletho cum Guarino. Moscov. cum editionibus Φρούριον, quod tuetur Politus in Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 684. qui alterum male subpositum arbitratur, quasi etiam ad Heracleam cum Nicaea referri debeat, quod falsum sit. Non adsentior. Immo ad reliqua loca pertinet vox Φρούρια, quod et indicat ipse Strabo subiecta particula μὲν, quae langueat alias nec, quo spectet, habeat; modo distinctio, quod feci, mutetur. Sic vero Strabo praemittit nomen dignitatis, deinde ea loca, quibus id competat, recenset. Certe Livius 36, 19. in. Tichiunta et Rhoduntiam castella vocat. Probavit etiam Φρούρια Casaubonus, etsi Φρούριον in ipso contextu reliquit. Ceterum idem Politus totum hunc locum, ut Strabo cum Livio in gratiam redeat, ita reformat: Τὴν μὲν οὖν πάροδον — Τειχιοῦς δὲ καὶ Ῥοδουντία ὑπὲρ αὐτῆς χωρίον ἐρυμνὸν, ἑξῆς δὲ Ἡράκλεια, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα· διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ ςαδίους ἡ Ἡράκλεια. Ita nempe non post Heracleam, sed contra iacere Rhoduntiam. Ego nihil muto, cum Livius omnino, quae ad loca Thermopylis vicina acta fuerint, narret, in quibus accurata series, situ geographico spectato, negligi potest, cum alia ratio urgeat Strabonem. Certe tanta mutatione utriusque scriptoris concordiam redimere nolim.

3) Στένων invexerat ed. Xylandri, quod et adhuc haeserat.

nentem montem Callidromum vocant: reliqui reliquum, quod per Aetoliam et Acarnaniam usque ad sinum Ambracicum producitur, eo nomine intelligunt. Ad Thermopylas intra fauces castella sunt, Nicaea ad mare Locro-

Locris. Λοκρῶν, [4] Τειχιοῦς δὲ καὶ [5] Ἡρακλεία ὑπὲρ αὐτῆς, ἡ Τραχὶν καλουμένη πρότερον, Λακεδαιμονίων κτίσμα. Διέχει δὲ τῆς ἀρχαίας Τραχῖνος περὶ ἓξ [6] ςαδίους ἡ Ἡράκλεια. Ἑξῆς δὲ ἡ Ῥοδουντία, χωρίον ἐρυμνόν.

§. 14.

Ποιεῖ δὲ δυσείσβολα τὰ χωρία ταῦτα ἥ τε τραχύτης καὶ τὸ πλῆθος τῶν ὑδάτων [1] φάραγγας ποιούν-

4) Τιχιοῦς, qua accentum, a Xylandro recte acceperat Casaubonus. Ego tamen ex Vatic. dedi etiam Τειχιοῦς, uti in notis iam voluerat Casaubonus, et legitur in Appiani Syr. c. 17. 18. Stephano est Τειχιόεις. Ita idem memorat Τεῖχος φρούριον Ἀχαΐας. Scripturam per ει docet ipsa nominis origo et caussa. Τίχιον tamen etiam nunc legitur in Thucydide 3, 96. ubi ex Msstis reponi debebat Τειχίον, quod volebat Palmerius in Gr. ant. 4, 14. p. 467. Gem. Pletho locum ita exhibet: Λοκρῶν Τειχίον. Ἐκτὸς δ' Ἡράκλεια ὑπὲρ θαλάττης, ἡ Τραχὶν —.

5) Ita iam recte vulgaverat Xylander.

6) Eustathius ad Homer. Il. 2, 682. p. m. 242. ςάδια, ut alibi codices promiscuo usu.

1) Sic Casaubonn. Vatic. Venet. Paris. Mosc. Gem. Pletho. Editiones φάρυγγας. In utramque partem versari potest lectio. Si enim φάρυγξ proprie quidem est ἡ τῆς φωνῆς διέξοδος, uti explicat Thomas Magister s. v. λάρυγξ p. 570. quamvis sibi parum in hoc constant auctores, sequens διέξεισι vocem φάρυγγας sustinere videtur. Cum vero hic minime fontes spectet, unde erumpant aquae, vel ipsarum ex terra emergentium aquarum impetum, sed montium utrimque praeruptorum exesas cavi-

Locrorum, Tichius quidem et Heraclea super eam, quae prius Trachin dicta fuit, Spartanorum opus. Heraclea distat ab antiqua Trachine stadiis fere sex. Sequitur Rhoduntia loco natura munito.

§. 14.

Difficilia aditu haec loca facit cum asperitas, tum multitudo aquarum cavitates efficientium,

ποιούντων, ἃς διέξεισι. Πρὸς γὰρ τῷ [2] Σπερχειῷ, τῷ παραῤῥέοντι τὴν [3] Ἀντίκιῤῥαν, καὶ ὁ [4] Δύρας ἐστὶν, ὃν φασιν ἐπιχειρῆσαι τὴν Ἡρακλέους σβέσαι πυράν· καὶ ἄλλος Μέλας, διέχων Τραχῖνος εἰς πέντε σταδίους. Πρὸς δὲ μεσημβρίαν τῆς Τραχῖνος φησὶν Ἡρόδοτος εἶναι βαθεῖαν διασφάγα, δι' ἧς Ἀσωπὸς, ὁμώνυμος τοῖς Locris.

cavitates et angustias, magis adridet altera codicum lectio. Faciunt huc sequentia, et quae Herodotus 7, 199. narrat. Ita autem φάραγξ βαθεῖα καὶ στενὴ inter duos montes commemoratur apud Dionys. Halicarnass. 3, 43. f. Cf. Dio 56, 13. et, qui locus apte ad nostrum conferri potest, 56, 12. Hinc de fossa, praeruptis locis, apud Thucyd. 2, 67. Diodor. Sic. 3, 37. 20, 25. f. Explicat autem Schol. Apollonii Rh. ad 2, 356. ὀρεινὴ κοιλὰς, quod hic aptum videtur, etiam propter ποιούντων. Ceterum Gem. Pletho ita scribit: ἣ διέξεισι. Μετὰ γὰρ Σπερχειὸν, τὸν παραῤῥέοντα τὴν Ἀντίκιῤῥαν, ὁ Δύρας ἐστί.

2) Aldus Hopperus vitiose Σπερχίῳ, uti paullo post.

3) Ita reliqui, etsi Casaubonus ex Herodoto 7, 198. quem noster ante oculos habuisse videtur, praefert Ἀντίκυραν. Illud enim omnes volunt codices. Sed vid. supra p. 418.

4) Vatic. Moscov. Δύρος, Paris. Δυρος, et, quod superscriptum est, Δύρας, quod habet Gem. Pletho. Aldus adnexo articulo ὁλύρας, uti in versione Guarinus, Heresbachius et Domin. Niger in Commentar. Geogr. p. 299. Sed ὁ Δύρας, quod praeivit Hopperus, propter Herodoti locum dimitti nequit. Facilis praeterea non solum est in literis maiusculis haec confusio, sed et exemplis cognita. Sic Δέρου et Λέρου apud Thucyd. 8, 27. in. de quo Palmerius in exercitt. p. 56. Κύδον et Κύλον apud Pausan. 6, 14, 5. ubi viri docti. Sed plura cupienti satisfaciet Triller in observatt. crit. 4, 7. p. 336.

cientium, quas permeant. Nam praeter Spercheium, qui Anticirrham praeterfluit, Dyras etiam est, quem conatum ferunt Herculis rogum exstinguere: et alius Melas a Trachine distans quinque stadiis. A Trachine versus meridiem Herodotus ait amplam esse inter saxa fissuram, quam Asopus, eiusdem cum aliis

Locris. τοῖς εἰρημένοις Ἀσωποῖς, εἰς τὴν θάλασσαν ἐκπίπτει τὴν ἐντὸς πυλῶν· παραλαβὼν καὶ τὸν Φοίνικα ἐκ τῆς μεσημβρίας [5] συμβάντα αὐτῷ, ὁμώνυμον τῷ ἥρωϊ, οὗ καὶ τάφος [6] πλησίον δείκνυται· ϛάδιοι δ' εἰσὶν ἐπὶ [7] Θερμοπύλας ἀπὸ Ἀσωποῦ πεντεκαίδεκα.

§. 15.

Τότε μὲν οὖν ἦν ἐνδοξότατα τὰ χωρία ταῦτα, ἡνίκα τῶν κλείθρων ἐκυρίευε τῶν περὶ τὰ ϛενά· καὶ τοῖς ἔξω τῶν ϛενῶν πρὸς τοὺς ἐντὸς ἦσαν ἀγῶνες πρω-

5) Parif. συμβάλλοντα, Mofcov. συμβάλλοντι. Illud rectius, et in hoc nexu noftro aliisque frequentatum. Vid. Euftath. ad Homer. Il. 5, 774. p. m. 462. Forte συμβάντα ex fcribendi compendio ortum alios codices occupavit.

6) Deeft πλησίον in Ven. Gem. Plethone et in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Agnofcunt reliqui cum Guarino et Dom. Nigro in commentar. Geogr. p. 299. Primus recte inferuit Cafaubonus, cum neceffariam narrationis partem efficiat.

7) Parif. Θερμοπύλαις. Tum omiffo ἀπὸ idem cum Vatic. tantum τοῦ Ἀσωποῦ. Ceterum pro ἀπὸ τοῦ Ἀσωποῦ ex Herodoto 7, 200. legendum videatur ἀπὸ Φοίνικος, de quo iam Cafaubonus monuit, nifi aliquantum diftet a Msstis noftris, et Strabonis errori tribui poffit. Qui tamen fi non depellitur, at levatur ex fuperiori narratione, qua Phoenicem in Afopum influere dixit. Tum non longe a confluvio menfurae initium fecit.

aliis Afopis nominis, perlabens, in mare, quod intra Pylas eft, exeat: recepto prius Phoenice, qui in eum a meridie defluit, cognomini Phoenici heroi, cuius etiam fepulcrum ibi oftenditur; abeft Afopus a Thermopylis ftadia xv.

§. 15.

Thermopylas circumiacentia oppida tantifper celeberrima fuerunt, quamdiu clauftra anguftiarum incolae in fua habuerunt poteftate: certaminaque fuerunt inter extra et intra fauces habitantes

πρωτείων, καθάπερ καὶ [1]πέδας ἐκάλει Φίλιππος τῆς Ἑλλάδος τὴν Χαλκίδα καὶ τὴν Κόρινθον, πρὸς τὰς ἐκ τῆς Μακεδονίας ἀφορμὰς βλέπων· ἐπιδέσμους δ' οἱ ὕστερον προσηγόρευον ταύτας τε καὶ τὴν [2]Δημητριάδα· καὶ γὰρ αὕτη παρόδων ἦν κυρία τῶν περὶ τὰ [3]Τέμπη, τό, τε Πήλιον ἔχουσα καὶ τὴν Ὄσσαν. Ὕστερον δὲ πάντων ὑπὸ μίαν ἐξουσίαν ὑπηγμένων, ἅπαντα [4]τελευτᾷ πᾶσι καὶ ἀνέῳγε. Locris. p. 429.

§. 16.

1) Vatic. Venet. Parif. πέλλας, reliqui recte πέδας, quod ex Polybio 17, 11, 5. et 18, 28, 6, probatur, qui habet πέδας Ἑλληνικάς, pro quo Livius 32, 37, 4. dixit *compedes Graeciae*. Tum et sequentia melius hinc intelliguntur.

2) Venet. τὴν ἐπὶ Δημητριάδα. Moscov. melius paullo καὶ ἐπὶ τὴν Δημητριάδα. Malim ἔτι, unde factum videtur, ut alii depravatum ἐπὶ, cum male abundare vidissent, omitterent. Confusio haec satis nota, de qua plures dixerunt, in iis nuper Schweighaeuser. ad Polybium 1, 55, 10. Ita vero conciliatur Strabo cum Polybio et Livio, qui Demetriadem adiiciunt, de qua discrepantia exposuit Victorius in Varr. lectt. 12, 19. p. 303.

3) Parif. Moscov. τεμένη; in hoc tamen superscriptum est τέμπη, quod recte habet. Antea in Vatic. legitur καὶ γὰρ καὶ αὕτη. Non male.

4) Casaubonus acute emendat ἅπαντά τ' ἐλεύθερα πᾶσι καὶ ἀνέῳγε. Modo codex addixerit. Prout locus habet, ad superius ἐνδοξότατα cum Xylandro potest referri, etsi durius hoc esse et πᾶσι iniquo loco stare sentio.

tes de principatu: sicut et Philippus Chalcidem ac Corinthum compedes Graeciae vocabat, ad opportunitatem e Macedonia eam occupandi respiciens: quas urbes et Demetriadem praeterea posteriores vincula appellaverunt: quippe et haec transitus circa Tempe obtinebat, Pelium Ossamque sub se habens. Postea temporis omnibus sub unius dominationem redactis, apertis transitibus locorum istorum, existimatio cecidit.

§. 16.

Locris.

§. 16.

Περὶ δὲ τὰ ϛενὰ ταῦτα οἱ περὶ Λεωνίδαν μετὰ ὀλίγων τῶν ὁμόρων τοῖς τόποις ἀντέσχον πρὸς τὰς τοσαύτας τῶν Περσῶν δυνάμεις, μέχρι περιελθόντες δι' ἀτραπῶν τὰ ὄρη κατέκοψαν αὐτοὺς οἱ βάρβαροι. Καὶ νῦν τὸ πολυάνδριον ἐκείνων ἐϛὶ, καὶ ϛῆλαι, καὶ ἡ θρυλλουμένη ἐπιγραφὴ τῇ Λακεδαιμονίων ϛήλῃ, [1]ἔχουσα οὕτως·

[2]Ὦ ξεῖν' ἀπάγγειλον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

§. 17.

Ἔϛι δὲ καὶ λιμὴν μέγας αὐτόθι καὶ Δήμητρος ἱερὸν, ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν Πυλαίαν θυσίαν ἐτέλουν οἱ Ἀμφικτύονες. Ἐκ δὲ τοῦ λιμένος εἰς Ἡράκλειαν τὴν Τραχῖνα πεζῇ ϛάδιοι τεσσαράκοντα· πλοῦς δ' ἐπὶ

1) Duae haec voces desiderantur in Vatic. Paris. et Moscov.
2) Quae in hoc epigrammate ex aliis auctoribus obiicitur lectionis diversitas, cum nostros codices minime adficiat, adtingi hic non potest. Cf. interim Jacobs ad Anthol. Gr. V. I. P. I. p. 220.

§. 16.

Apud istas fauces Leonidas cum paucis angustiarum vicinis tam ingentes Persarum copias sustinuit, donec barbari, ambitis per calles montibus, eum cum suis confecerunt. Etiamnum polyandrium eorum exstat, ac columnae, et inscriptio columnae Lacedaemoniorum illa omnium ore decantata:

Hospes Spartanis dic nos hic esse sepultos,
Praestato illorum legibus obsequio.

§. 17.

Ibidem portus est magnus et fanum Cereris, ubi singulis Pylaeis conventibus Amphictyones sacrificabant. A portu Heracleam Trachina terrestre iter est stadiorum XL: navigatio ad Ce-

ἐπὶ [1] Κήναιον ἑβδομήκοντα. Ἔξω δὲ Πυλῶν εὐθὺς ὁ Σπερχειὸς ἐκδιδωσιν. Ἐπὶ δὲ Πύλας ἀπὸ Εὐρίπε [2] ςάδιοι πεντακόσιοι τριάκοντα. Καὶ ἡ μὲν Λοκρὶς τέλος ἔχει. Τὰ δ' ἔξω Θετταλῶν ἐςὶ τὰ πρὸς ἕω [3] καὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὰ δὲ πρὸς δύσιν Αἰτωλῶν καὶ Ἀκαρνάνων. Ἀθαμᾶνες δὲ καὶ αὐτοὶ [4] ἐκλελοίπασι. Locris.

§. 18.

Μέγιςον δὴ καὶ παλαιότατον τὸ τῶν Θετταλῶν σύςημα· ὧν [1] τὰ μὲν Ὅμηρος εἴρηκε, τὰ δ' ἄλλοι πλείους. Αἰτωλοὺς δ' Ὅμηρος μὲν ἀεὶ ἑνὶ ὀνόματι λέγει, πόλεις, οὐκ ἔθνη τάττων ὑπ' αὐτοῖς, [2] πλὴν εἰ

1) Vatic. Mosc. praeponunt τό.
2) Paris. Moscov. ςάδια πεντακόσια.
3) Verba καὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον omissa sunt in Gem. Plethone, et pro ἐςὶ τὰ Venet. antea dat ἐπὶ τά.
4) Post hoc verbum in Paris. et Moscov. vacuum spatium aliquot syllabarum cernitur.

1) Moscov. τὸ μέν.
2) Sic Paris. Moscov. et forte reliqui, quod vitiarunt editiones, in quibus omnibus legitur πλὴν εἰς. Nota est coniunctio utriusque particulae, qua et noster utitur.

Cenaeum LXX. Extra portas statim sunt ostia Sperchei. Ad Pylas ab Euripo stadia IƆXXX. Atque Locris iam finem habet. Quae extra portas versus ortum sunt et Maliacum sinum, Thessalorum sunt: quae versus occasum, Aetolorum et Acarnanum. Athamanes ipsi quoque nulli iam sunt.

§. 18.

Maximum et antiquissimum corpus est Thessalorum: de quibus partim Homerus docuit, partim alii complures. Aetolos Homerus semper uno nomine dicit, urbes eis, non gentes sub-

Locris. εἰ τοὺς [3] Κουρῆτας, οὓς ἐν μέρει τακτέον [4] Αἰτωλικῶν. [5] Ἀπὸ Θετταλῶν δ' ἀρκτέον, τὰ μὲν σφόδρα παλαιὰ καὶ μυθώδη, καὶ οὐχ ὁμολογούμενα τὰ πολλὰ, ἐῶντες, καθάπερ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις ἐποιήσαμεν, τὰ δὲ φαινόμενα ἡμῖν καίρια, λέγοντες.

ΚΕΦ. Ε.

§. 1.

Thessalia. [1] Ἔστι δ' αὐτῆς πρὸς θαλάσσῃ μὲν ἡ ἀπὸ Θερμοπυλῶν μέχρι τῆς ἐκβολῆς τοῦ Πηνειοῦ καὶ τῶν ἄκρων τοῦ Πηλίου παραλία βλέπουσα πρὸς ἕω, καὶ πρὸς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας τὰ βόρεια. Ἔχουσι δὲ τὰ μὲν πρὸς Εὐβοίᾳ καὶ Θερμοπύλαις Μαλιεῖς καὶ οἱ Φθιῶ-

3) Ald. Hopper. Κουρίτας, Xyl. Κουρῆτας.
4) Casaubb. Venet. Αἰτωλικούς. Reliqui cum editis Αἰτωλικῶν melius praeferunt.
5) Vatic. Ἀπὸ δὲ Θετταλῶν ἀρκτέον. Paris. Ἀπὸ Θετταλικῶν ἀρκτέον. Mosc. Ἀπὸ Θετταλῶν ἀρκτέον.

1) Gem. Pletho Ἔστι δ' οὖν τῆς Θετταλίας.

subiiciens, Curetibus exceptis, qui pars sunt Aetolorum habendi. Caeterum a Thessalis descriptionem incipiemus, nimis vetusta et fabulosa, et de quibus plerumque non constat, omittentes, (quod et alias fecimus) ea autem dicentes, quae tempestiva nobis videbuntur.

CAP. V.

§. 1.

Ora Thessaliae maritima a Thermopylis usque ad ostia Penei et extrema Pelii orientem spectat, et promontoria Euboeae septentrionalia: quae ad Euboeam vergunt ac Thermopylas, Maliensium sunt et Phthio-

Φθιῶται Ἀχαιοί· τὰ δὲ πρὸς τῷ Πηλίῳ [2] Μάγνητες. Thessalia.
Αὕτη μὲν οὖν ἡ πλευρὰ τῆς Θετταλίας ἑῴα λεγέσθω καὶ παραλία. Ἑκατέρωθεν δ' ἀπὸ μὲν Πηλίου καὶ Πηνειοῦ πρὸς τὴν [3] μεσόγαιαν Μακεδόνες παράκεινται μέχρι Παιονίας καὶ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἐθνῶν. Ἀπὸ δὲ τῶν Θερμοπυλῶν τὰ παράλληλα τοῖς Μακεδόσιν ὄρη τα Οἰταῖα καὶ Αἰτωλικὰ τοῖς Δωριεῦσι [4] καὶ τῷ Παρνασῷ συνάπτοντα· καλείσθω δὲ τὸ μὲν πρὸς τοῖς Μακεδόσι πλευρὸν ἀρκτικόν· τὸ δ' ἕτερον νότιον. Λοιπὸν δ' ἐστὶ τὸ ἑσπέριον, ὃ περικλείουσιν Αἰτωλοὶ, καὶ Ἀκαρνᾶνες, καὶ Ἀμφίλοχοι, καὶ τῶν Ἠπειρωτῶν [5] Ἀθαμᾶνες, καὶ Μολοττοὶ, καὶ ἡ τῶν Αἰθίκων p. 430.
ποτὲ λεγομένη γῆ, καὶ ἁπλῶς [6] ἡ περὶ Πίνδον, ...
πλὴν

2) Parif. Μάγητες, Mofcov. Μαύνητες.
3) Mofcov. μεσογαῖαν, ut alibi.
4) Voces καὶ τῷ Παρνασῷ defunt in Vatic.
5) Cafaubonn. Mofc. Ἀμαρνᾶνες. Parif. Vatic. Venet. cum Guarino Ἀκαρνᾶνες. Editiones omnes Ἀθαμᾶνες; recte, uti fitus docet, quo et ipfe Strabo hos populos ponit lib. 7. p. 321. At interciderant?
6) Vatic. Ven. οἱ περί. Ceterum inter verba ἡ περὶ Πίνδον et πλὴν τοῦ Πηλίου fatis magnum hiatum factum effe fufpicatur Palmerius in exercitt. — p. 321. in quo locutus fit auctor de Thef-

Phthiotarum Achaeorum: quae ad Pelium, Magnetes habent. Hoc ergo latus Theffaliae dicatur ortivum et maritimum. Ab altera parte a Pelio et Peneo verfus mediterranea Macedones adiacent usque ad Paeoniam Epiroticasque gentes. A Thermopylis funt aequaliter undique a Macedonibus diftantes Oetaei et Aetolici montes, usque ad Dorienfes et Parnafum pertingentes. Apelletur ergo latus contiguum Macedonibus feptentrionale, auftrinum alterum. Reftat occiduum, quod includunt Aetoli, Acarnanes, Amphilochi, et de Epirotis Athamanes, Moloffi, ac regio quondam Aethicum dicta, denique Pindo quod adiacet, prae-

Thessalia. πλὴν τοῦ Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης. [7] Ταῦτα δ' ἐξῆρται μὲν ἱκανῶς· οὐ μήν γε πολλὴν περιλαμβάνει κύκλῳ χώραν, ἀλλ' εἰς τὰ πεδία τελευτᾷ.

§. 2.

[1] Ταῦτα δ' ἐστὶ τὰ μέσα τῆς Θετταλίας, εὐδαιμονεστάτη χώρα, πλὴν [2] ὅση ποταμόκλυστός ἐστιν. Ὁ γὰρ Πηνειὸς διὰ μέσης ῥέων, καὶ πολλοὺς δεχόμενος ποταμοὺς [3] ὑπερεκχεῖται πολλάκις· τὸ δὲ παλαιὸν καὶ ἐλιμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πεδίον, ἔκ τε τῶν ἄλλων μερῶν ὄρεσι [4] περιειργόμενον, καὶ τῆς παραλίας

Thessaliae planitie, cuius campi erant depressi. Desiderium utique narrationis aptae iniiciunt in praecedentibus verba πλὴν τοῦ Πηλίου —. Quare obsecutus Palmerio interposui lacunae signa.

7) Paris. ταῦτ' ἐξῆρται.

1) Gem. Pletho Τὰ δὲ μέσα.

2) Gem. Pletho B. ὅσα. Ita vero signabo posthac Gemistum Plethonem ex cod. Vindob. in Thessaliae descriptione amicissimi Weigelii opera conlatum.

3) Venet. Moscov. Gem. Pletho B. ὑπερχεῖται, Paris. cum Aldo, Hoppero ὑπερκεῖται; inepte. Recte Xylander, adsentientibus aliis codicibus, comprobante etiam ipsa narrationis serie, dedit ὑπερεκχεῖται.

4) Gem. Pletho B. περιεχόμενον.

praeter Pelium atque Ossam, qui montes valde alti non multum loci occupant, sed in planities desinunt.

§. 2.

Atque hic est medium Thessaliae, fertilissima regio, iis locis demtis, quae fluminibus adluuntur. Etenim Peneus per mediam fluens Thessaliam, multosque excipiens amnes saepenumero effunditur in agros: atque antiquitus planitiem istam stagno aiunt tectam fuisse, cum et montibus undique includeretur, et loca orae mariti-

λίας μετεωρότερα τῶν πεδίων ἐχούσης τὰ χωρία. Theffalia.
Ὑπὸ δὲ σεισμῶν ῥήγματος [5] γενομένου ([6] τὰ νῦν καλούμενα Τέμπη) καὶ τὴν Ὄσσαν [7] ἀποσχίζοντος ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, [8] διεξέπεσε ταύτῃ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειὸς, καὶ ἀνέψυξε τὴν χώραν ταύτην. Ὑπολείπεται δ' ὅμως ἥ τε [9] Νεσσωνὶς λίμνη μεγάλη [10] καὶ ἡ Βοιβηΐς, ἐλάττων ἐκείνης καὶ [11] πλησιεστέρα τῇ παραλίᾳ.

§. 13.

5) Mofcov. γινομένου.

6) Gem. Pletho B. ταῦτα νῦν. Reliqui omnes vulgatam lectionem tenent, quae aut abfolute pofita eft, aut aliunde inferta. Forte leg. ταῦτα τὰ νῦν —.

7) Cafaubonn. Mofcov. Vatic. ἀποσχίσαντος.

8) Cafaubonn. Venet. διεξέπεμψε, quod verbum adhuc Lexica noftra ignorant, et hic nexus propter duriorem ellipfin aegre admittat. Mirum tamen, unde ad illud delapfi fuerint librarii quidam. Alterum paffim in aliis etiam auctoribus legitur. Sic Plutarchus de difcrimine adulato. — p. 186. ed. Lipf. διεκπίπτει διὰ τῶν στενοτέρων πόρων. Aptum etiam eft hoc verbum, fi locorum defcriptionem intuearis. Et fic Ovidius Metamorph. 1, 569. *Tempe, per quae Peneus ab imo Effufus Pindo fpumofis volvitur undis.* Denique reliqui codices illud verbum fervant.

9) Pofui Νεσσωνὶς, de quo v. ad p. 440.

10) Particulam καὶ neglexerunt Aldus, Hopper, Xylander.

11) Gem. Pletho A. B. ἐγγυτέρω τῆς παραλίας. Τοιαύτη δ' οὖσα ἡ Θετταλία εἰς —.

maritimae editiora effent campeftribus. Cum autem terrae motus hiatum feciffet, (Tempe nunc vocantur) abrupta ab Olympo Offa, per eum hiatum Peneus in mare fe evolvens ficcandam planitiem praebuit. Reftant tamen paludes: Neffonis una magna, altera Boebeis aliquanto minor, et orae maritimae vicinior.

Thessalia.

§. 3.

Τοιαύτη δ' οὖσα εἰς τέσσαρα μέρη διῄρητο· ἐκαλεῖτο δὲ τὸ μὲν, Φθιῶτις, τὸ δὲ Ἑστιαιῶτις, τὸ δὲ [1] Θετταλιῶτις, τὸ δὲ Πελασγιῶτις. Ἔχει δ' ἡ μὲν Φθιῶτις τὰ νότια τὰ παρὰ τὴν Οἴτην, ἀπὸ τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου [2] καὶ Πυλαϊκοῦ μέχρι τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου διατείνοντα, [3] πλατυνόμενα δὲ μέχρι [4] Φαρσαλίας, καὶ τῶν πεδίων τῶν Θετταλικῶν· ἡ δ'

1) Casaubonn. quidam, Paris. Moscov. Ven. Vatic. Gem. Pletho A. Θαλαττιῶτις. Guarinus *Thalassiotia.* Gem. Pletho B. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 683. p. m. 242. Stephanus s. v. Φθία ex Strabone cum editionibus Θετταλιῶτις. Nec aliter in hac divisione scribunt praeter Stephanum Harpocration et ex eo Suidas, Etymol. M. auctor, uterque sub v. Τετραρχία, aliique, ex quibus Harpocration Hellanici, Schol. Apollonii Rhod. ad 3, 1085. Apollodori fide nituntur. Offensi forte sunt librarii, nec id temere, quod Thessaliae pars Thessaliotis vocetur. Ita tamen volunt alii auctores, nec, si situm spectes, a mari nomen peti potuit. Ita vero in Etymol. M. s. v. Ἄργος legitur θαλάσσης pro Θεσσαλίας, uti emendat vir doctus in Observatt. Miscell. Vol. 4. T. 1. p. 145. Et sic supra p. 424. in. pro Θετταλίας invenitur etiam θαλάττης.

2) Desunt haec duo vocabula in Gem. Plethone B.

3) Casaubonn. Paris. Moscov. Ven. πλατυνόμενον praeter nexum.

4) Φαρσαλίου omnes libri editi et scripti, praeter Gem. Plethonem B. in quo legitur Φαρσαλίας, quod praetuli. Etsi enim possis in priori subintelligere πεδίου, quod addit Plutarchus

§. 3.

Thessalia universa in quatuor dividitur partes, Phthiotidem, Hestiaeotidem, Thessaliotidem et Pelasgiotidem. Phthiotis austrina habet iuxta Oetam, a Maliaco sinu et Pylaico usque ad Dolopiam ac Pindum pertinentia, et se dilatantia usque ad Pharsaliam et campos Thessalicos. Hestiaeo-

ἡ δ' Ἑστιαιῶτις τὰ ἑσπέρια, [5] καὶ τὰ μεταξὺ Πίνδου καὶ τῆς ἄνω Μακεδονίας· τὰ δὲ λοιπὰ, οἵ τε ὑπὸ τῇ [6] Ἑστιαιώτιδι νεμόμενοι τὰ πεδία, καλούμενοι δὲ [7] Πελασγιῶται, συνάπτοντες ἤδη τοῖς κάτω Μακεδόσι, καὶ οἱ ἐφεξῆς τὰ μέχρι Μαγνητικῆς παραλίας ἐκπληροῦντες [8] χωρία. Κἀνταῦθα δ' ἐνδόξων ὀνομάτων ἔσται ἀρίθμησις, καὶ ἄλλως [9] καὶ διὰ τὴν Ὁμήρου ποίησιν· τῶν δὲ πόλεων ὀλίγαι σώζουσι τὸ πάτριον ἀξίωμα· μάλιστα δὲ Λάρισσα. Thessalia.

Oo 2 §. 4.

tarchus in Pompeio c. 68. durior tamen videatur haec ellipsis, cum id uno nomine per linguae usum persici possit, et statim πεδίων sequatur in periphrasi. At Φαρσαλία de toto agro et ditione urbis simpliciter intelligi et usitate potest, et sic ponitur apud Plutarch. in Caesare c. 42. Polybium 18, 3, 6. Florum 4, 2, 64. et sqq. Lucanum 6, 313. 7, 535. Post καὶ ante μεταξὺ Π. deest in Gem. Plethone A.

5) Particula καὶ deest in Gem. Plethone A.

6) Casaubonn. Venet. Ἑστιαιῶτι διανεμ. Causa huius lectionis manifesta. Ald. Hopper. male hic ediderunt αἰστιαιώτιδι.

7) Casaubonn. aliqui, Vatic. Ven. Moscov. Θετταλιῶται. Guarinus etiam *Thessali*. Vulgata tamen lectio aptior est ad situm. Cf. lib. 7. p. 329. et infra p. 441. m. Thessaliotae latent in adnexis. Cf. p. 435.

8) Casaubonn. χώρας, ut Paris.

9) Καὶ abest in Moscov. edd. Aldi, Hopperi et Xylandri. Contra Moscov. ante τῆς Οἰταίας cum Paris. et Vatic. illam particulam inserit.

Hestiaeotis occidua, et quae sunt inter Pindum atque superiorem Macedoniam. Reliqua obtinent Pelasgiotae, campos infra Hestiaeotidem incolentes, iam inferioribus contigui Macedonibus, et qui deinceps loca implent usque ad Magneticam oram. Haec quoque nobilium nominum offertur enumeratio, praesertim ob Homeri poësin: urbium vero paucae avitam servant dignitatem: maxime Larissa.

§. 4.

Thessalia.

§. 4.

Ὁ δὲ ποιητὴς εἰς δέκα μέρη καὶ δυναστείας διελὼν τὴν σύμπασαν γῆν, ἣν νῦν Θετταλίαν προσαγορεύομεν, προσλαβών τινα τῆς Οἰταίας καὶ τῆς [1] Λοκρικῆς, ὡς δ' αὔτως καὶ τῆς ὑπὸ Μακεδόσιν νῦν τεταγμένης, ὑπογράφει τὶ κοινὸν καὶ πάσῃ χώρᾳ συμβαῖνον, τὸ μεταβάλλεσθαι [2] καὶ τὰ ὅλα καὶ τὰ καθ' ἕκαστα παρὰ τὰς τῶν ἐπικρατούντων δυνάμεις.

§. 5.

Πρώτους [1] δὲ καταλέγει τοὺς ὑπ' [2] Ἀχιλλεῖ, τοὺς τὸ νότιον πλευρὸν κατέχοντας, καὶ παρακειμένους τῇ τε Οἴτῃ καὶ τοῖς [3] Ἐπικνημιδίοις Λοκροῖς,

— [4] ὅσσοι

1) Gem. Pletho B. τῆς Λοκρίδος, qua forma noster supra usus est. Forte et hic rectius habet, cum altera forma videatur paullo insolentior, qua quidem ego alibi non notavi. Potest tamen ab Οἰταίας sustineri.

2) Καὶ omissum in Gem. Plethone A.

1) Mosc. δή. Post cum Paris. vult καὶ τοὺς ὑπ'.

2) Paris. Ἀχιλλεῖς, voluit Ἀχιλλῆος, quod legitur in Vatic. At vulgata lectio praestat ex usu etiam Strabonis. V. supra p. 394.

3) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino, quod et in hoc nexu est aptius, nisi velis contra

§. 4.

Homerus porro in decem partes atque dominationes dividens eam omnem terram, quam nunc Thessaliam dicimus, Oetaeae etiam et Locricae regionis quaedam adsumens, et eius, quae nunc subest Macedonibus, quidpiam proponit commune, omnibusque obtingens regionibus: nempe et totas et singulas partes mutari pro imperio eius, qui rerum potitur.

§. 5.

Primos eos recenset, qui Achilli parebant Thessalos, et austrinum latus tenebant, vicini Oetae et Locris, qui ad Cnemidem habitabant:

— *qui-*

— [4]ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον, Thessalia.
Οἵ τ' Ἄλον, οἵ τ' Ἀλόπην, οἵ τε [5]Τρηχῖν' ἐνέμοντο,
Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,
Μυρμιδόνες [6]δὲ καλεῦντο, καὶ Ἕλληνες, καὶ Ἀχαιοί.

Συζεύγνυσι δὲ τούτοις καὶ τοὺς ὑπὸ τῷ Φοίνικι, καὶ p. 431. κοινὸν ἀμφοῖν ποιεῖ τὸν στόλον. Ὁ μὲν οὖν ποιητὴς οὐδαμοῦ μέμνηται Δολοπικῆς στρατείας, κατὰ τοὺς περὶ Ἴλιον ἀγῶνας· οὐδὲ γὰρ [7]αὐτῶν τὸν ἡγεμόνα Φοίνι-

tra Msstos τῇ Κνημίδι, ut cum τῇ Οἴτῃ congruat. Induxisse hoc videtur Aldum, ut emitteret ἐπὶ Κνημίδι, quod posteriores constanter servarunt.

4) Paris. ἔσσοι, Ald. Hopp. ὅσοι renuente metro. Sic idem post dedit ἄλλον et Ἀλώπην.

5) Gem. Pletho B. uti etiam ex melioribus codicibus notavit Casaubonus, Τρηχῖν' pro vulgato Τραχῖν'. Eadem dialecti forma exhibetur etiam in edd. Homeri Il. 2, 682. quibus suffragatur Villois. in qua tantum scholia monent, Aristarchum dedisse Τρηχῖνα νέμοντο, augmento, ut alias, abiecto. Accommodavi igitur ad eas, cum et codices praecipiant, Strabonem.

6) Vulgo δ' ἐκαλοῦντο. Moscov. cum edd. Homeri δ' ἐκαλεῦντο, tantum ed. Villois. δὲ καλεῦντο, uti volebat in nota Casaubonus, et praefert hic Gem. Pletho B. cum Dicaearcho p. 21. Huds. Itaque nunc posui.

7) Gem. Pletho B. αὐτὸν τόν. Vulgata melius habet.

—quique Pelasgicon Argos habebant,
Quique Alon, atque Alopen, tum qui Trachina colebant,
Et Phthiam, claram formosisque Hellada nymphis.
Myrmidones, Graiique, et Achaei dicebantur.

His adiungit etiam eos, qui Phoenici parebant, communemque omnium facit classem. Atque Homerus quidem in pugnis apud Ilium pugnatis nusquam mentionem facit Dolopicae cohortis: non enim, ut Nesto-

Thessalia. Φοίνικα πεποίηκεν εἰς τοὺς κινδύνους ἐξιόντα, καθάπερ τὸν Νέστορα· ἄλλοι δ' εἰρήκασι, καθάπερ [8] Πίνδαρος μνησθεὶς τοῦ Φοίνικος·

Ὃς Δολόπων ἄγαγε θρασὺν ὅμιλον [9] σφενδονᾶσαι,
Ἱπποδάμων Δαναῶν βέλεσι πρόσφορον.

Τοῦτο δὴ καὶ παρὰ τῷ ποιητῇ κατὰ τὸ σιωπώμενον, ὡς εἰώθασι λέγειν οἱ γραμματικοὶ, συνυπακουστέον. Γελοῖον γὰρ τὸ τὸν βασιλέα μετέχειν τῆς στρατείας·

Ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων·

τοὺς δ' ὑπηκόους μὴ παρεῖναι· [10] οὐδὲ γὰρ συστρατεύειν [11] ἂν τῷ Ἀχιλλεῖ δόξειεν, ἀλλὰ μόνον [12] ὀλί-

8) Praepoſito καὶ hoc nomen dant Moſcov. Venet. Aldus et Hopperus. Non omnino male.

9) Vulgo σφενδονάσαι. Moſcov. divulſis ſyllabis σφενδόνας αἵ. Idem in ſequ recte ἱπποδάμων pro vulgato ἱπποδαμῶν, ut ex Homero eſt notum. Tum pro πρόςφορον minus bene πρόσφονον

10) Deeſt aliquid. Apparet, refellere Strabonem ſuperiorem ſententiam. Non enim συστρατεῦσαι Achilli Phoenicem, ſed ἕπεσθαι tantum, ut ei eſſet a conſiliis; ut non ſit neceſſe, Dolopes cum adduxiſſe. *Caſaubonus.* Nullum in Msstis lacunae veſtigium invenitur. Laxius tamen narrationis partes cohaerent.

11) Hanc particulam ex Pariſ. et Moſcov. interpoſui.

Neſtorem, ita Phoenicem quoque in proelium educit. Alii autem faciunt: ut Pindarus, mentione Phoenicis illata,

Qui Dolopum duxit audaces funda catervas
Equitum Danaorum telis utiles.

Atqui hoc etiam apud Homerum eſt per reticentiam, quam vocant grammatici, intelligendum fuiſſe notatum. Ridiculum enim ſit regem expeditioni intereſſe, qui ſic dicit:

Extremis Phthiae Dolopum rex imperito oris:

ſubditos autem illi non adeſſe. Non enim ſocius militiae Achilli videbitur fuiſſe, ſed

[12] ὀλίγων ἐστὶν ἐπιστάτης, καὶ ῥήτωρ [13] ἕπεται· εἰ δ' ἄρα σύμβουλος. Τὰ δ' ἔπη βούλεται καὶ τοῦτο δηλοῦν· τοιοῦτον γὰρ τὸ, Thessalia.

Μύθων τε ῥητῆρ' [14] ἔμεναι πρηκτῆρά τε [15] ἔργων.

 Τῶν

12) Ὀλίγων deest in Veneto, cumque eo ἐστὶν in Gem. Plethone B. quod praefero. Nam ad Achillem omnia referuntur Phoenicisque apud eum partes.

13) Casaubonn. ἕπεσθαι vel ἵσεσθαι. Illud etiam habet Gem. Pletho A. B. hoc Paris. Moscov. Vatic. 173. 174. Alii recte cum editionibus ἕπεται, quo quidem verbo usus hunc locum respicit etiam Eustathius ad Homer. Il. 9, 438. p. m. 665.

14) Moscov. cum edd. ante Casaubonum neglecto metro ἔμμεναι.

15) Hic aliqua codices subnectunt, etsi nec satis integra, nec iisdem verbis conclusa. Vatican. 174. Paris. Moscov. ἔργων . . . . . . ταῦτα λέγων εἴρηται, τό, τε ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθὲν τῷ Φοίνικι· αὐτὰ δὲ λεχθέντα περὶ τῶν (ὑπὸ in Paris. tantum subsequitur) . . . . ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστί· τό, τε Ἄργος — Vatic. 173. qui omittit verba ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λ. ε. ἀντιλογίᾳ in margine haec habet adscripta, in ipso contextu posita Venet. ὅτι τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστί· τό, τε —. Gem. Pletho uterque: ἔργων· τῶν μέντοι ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐστὶ τό, τε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ ἡ Φθία. Ἄργος τε γὰρ οἱ μὲν πόλιν δέχονται Θετταλικὴν περὶ —. Atque haec quidem commodum sensum praebent, quem et subiecta explicatio probat. Turbas dedisse videtur repetitio eorundem verborum, unde accessit litura, quare etiam Casaubonus quaedam deesse suspicatus erat. Guarinus in versione ἔργων et τό, τε Ἄργος deinceps nectit, reliquis praeteritis. Editiones ita locum sistunt: ἔργων· ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν

sed paucorum duntaxat praeceptor, oratorque eum fuisse comitatus, adeoque consiliarius. Atque hoc versus volunt: est enim tale hoc:

Ut bene dicere te, bene rem facere atque docerem.

Iam

Thessalia. Τῶν μέντοι ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ λεχθέντων ἐν ἀντιλογίᾳ ἐςὶ τό τε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν καὶ ἡ Φθία. Ἄργος τε γὰρ οἱ μὲν [16] πόλιν δέχονται [17] Θετταλικὴν, περὶ Λάρισ-

ἐν ἀντιλογίᾳ . . . . . . τότε Ἄργος τὸ Πελασγικὸν, καὶ πάλιν δέχονταί τινες —. Equidem, dum certiora ex melioribus codicibus depromantur, Gemisti Plethonis lectionem repraesentavi.

16) Πάλιν vulgo in editionibus prostat. Casaubonn. quidam καὶ πόλιν, uti ex meis Venet. Moscov. Vatic. In Gem. Plethone utroque οἱ μὲν πόλιν, unde sic recepi.

17) Quam hic editiones obtrudunt Θετταλονίκην, inepta videtur hoc loco, cum nemo in Achillis auxiliis ad Troiam transvectis de Macedoniae urbe cogitare possit. Immo Strabo hic disputat, utrum Argos Pelasgicum urbs fuerit Thessaliae, an campus, uti sequentia docent. Tum Θετταλονίκειαν solet dicere noster, quod et diserte notavit Stephanus h. v. certe raro Θετταλονίκη obiicitur, ut lib. 9. p. 400. Succurrit hic optime Gem. Pletho uterque, qui praefert Θετταλικὴν, quod et reddidit in versione Guarinus. Docet idem, quod de Argo Pelasgico notavit lib. 8. p. 369. cognomen hoc ad Thessaliam pertinere, et vicina urbs Larissa, quam et ipsam Pelasgicam adpellatam fuisse tradit lib. 9. p. 435. et 440. Hinc vero Eustathius ad Dionys. v. 419. pro Pelasgicum Argos dicit Thessalicum Argos et sua aetate ita Larissam vocatam esse adfirmat. Porro cum Strabo in sequ. Messeidem et Hyperiam fontes prope Hellada urbem ponat, Homerus Il. 6, 457. pro Hellade habet Argos, quod de Thessaliae urbe intelligi debet. Denique de locis Achillis ditioni subiectis ultra Thessaliam evagari non licet. Simile vitium obsidebat olim Stephanum, in quo Θεςίδειον πόλις Θεσσαλονίκης adpellabatur, quod in Θεσσαλικῆ mutavit Berkelius, qui vid. ad p. 395. Cf. etiam Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 642.

Iam vero ex illis locis, quae sub Achillis ditione fuisse dicuntur, in disceptationem vocata sunt Argos Pelasgicum et Phthia. Argos enim Pelasgicum alii Thessalicam urbem intel-

Λάρισσαν ἱδρυμένην ποτὲ, νῦν δ' [18] οὐκέτ' οὖσαν· [19] οἱ δ' οὐ πόλιν, ἀλλὰ τὸ τῶν Θετταλῶν πεδίον οὕτως [20] ὀνοματικῶς λεγόμενον, θεμένου τοὔνομα Ἄβαντος, ἐξ Ἄργους δεῦρ' [21] ἀποικήσαντος. Thessalia.

§. 6.

Φθίαν τε οἱ μὲν τὴν αὐτὴν εἶναι [1] τῇ Ἑλλάδι καὶ Ἀχαΐᾳ, [2] ταύτας δ' εἶναι διατεμνομένης τῆς συμπάσης Θετταλίας κατὰ θάτερον μέρος τὸ νότιον· οἱ

18) Moscov. οὐκέτι.

19) Venet. οὐδὲ πόλιν. Ald. Kopper. Xyl. οὐ δὲ πόλιν. Expositam lectionem intulit Casaubonus, quam vindicat et nexus et narratio ipsius Strabonis lib. 5. p. 221. Accedit Guarinus, qui vertit: *Alii non urbem sane, sed Thessalorum campum* —. Flagitat et id disputationis summa, quae sic proximae forma magis inlustratur et comprobatur.

20) Paris. ὀνομαστικῶς. Post Moscov. cum Paris. δεῦρο.

21) Ante Casaubonum ἀποικήσαντα, uti legitur in Veneto.

1) Vatic. Paris. τῆς Ἑλλάδος. Moscov. τῆς Ἑλλάδος et supra τῇ Ἑλλάδι. Receptam lectionem Graecae linguae usus satis tuetur.

2) Vatic. Venet. Moscov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino ταύτην. Retinui tamen vulgatam, quia docere vult, innuente etiam orationis forma, Hellada et Achaiam austrinam Thessaliae partem a Pelasgiotide diversam complecti, quae uno alias nomine sit Phthiotis. Cf. supra p. 430. Pro θάτερον Venet. dat πᾶν.

intelligunt, olim iuxta Larissam sitam, quae hodie non exstet: alii non urbem, sed campum Thessalorum sic denominatum Abante auctore, qui ex Argis eo coloniam duxerit.

§. 6.

Phthiam quidam eandem cum Hellade sive Graecia faciunt et Achaia: scilicet partem esse totius Thessaliae austrinam, in duas divisae portiones. Alii

Thessalia. οἱ δὲ διαιροῦσιν. Ἔοικε δ' ὁ ποιητὴς δύο ποιεῖν, τήν τε Φθίαν, καὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅταν [3] οὕτω φῇ,

Οἵ τ' εἶχον Φθίην ἠδ' Ἑλλάδα καλλιγύναικα,

ὡς [4] δυοῖν οὐσῶν· [5] καὶ

[6] Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος [7] εὐρυχόροιο
Φθίην δ' ἐξικόμην, —

[8] καὶ

— ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε.

Ὁ μὲν [9] οὖν ποιητὴς δύο ποιεῖ· πότερον δὲ πόλεις

3) Parif. Vatic. 173. 174. ὅτως contra praeceptum Thomae Magiftri p. 665. qui librariorum errorem putat. Ita utrumque diftinguitur apud Xenophontem in Memorab. Socr. 1, 3, 5. et alibi. Vid. ad lib. 8. p. 377. in.

4) Parif. Mofc. δυεῖν, de quo faepe dictum eft. Lennep ad Phalaridis epift. 8. p. 42. δυεῖν antiquiorum Graecorum fuiffe exiftimat; Atticos pofuiffe δυοῖν, tum prius a recentioribus fuiffe revocatum. Cf. ad lib. 8. p. 356.

5) Vatic. 173. 174. Parif. Mofcov. fubnectunt ὅταν οὕτω (Vatic. οὕτως) φῇ. Gem. Pletho A. B. omittunt verba καὶ — Φθίην τε.

6) Parif. Mofc. cum edd. Aldi Hopperi, Xylandri hoc verbum ignorant.

7) Vatic. Mofcov. reluctante metro εὐρυχώροιο.

8) Mss Cafaubonn. Vaticani, Parif. καὶ ὅτι πολλαὶ πόλεις εἰσιν ἀν' Ἑλλάδα —, quod et reddidit Guarinus.

9) Mofcov. ποιητὴς οὖν.

Alii diftinguunt. Equidem Homerus diverfa videtur facere Phthiam et Hellada, fic dicens:

Et Phthiam, claram formofisque Hellada nymphis.

Item,

Inde fuga solus pervasique Hellada latam,
Et Phthiam veni. —

et alibi

— per Helladaque, Phthiamque.

Ergo duo facit Homerus: oppida

πόλεις ἢ [10] χώρας, οὐ δηλοῖ. Οἱ δ' ὕστερον τὴν Ἑλλάδα, οἱ μὲν, εἰπόντες χώραν, [11] διατετάσθαι φασὶν εἰς τὰς Θήβας τὰς [12] Φθιώτιδας ἀπὸ [13] τῆς πάλαι Φαρσάλου. Ἐν δὲ τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὸ [14] Θετίδειόν ἐστι Thessalia.

10) Casaubonn. Vatic. χώραν. Illud melius est ex nexu.

11) Editiones διαττάτεσθαι. Paris. διαττᾶσθαι. Vatic. Venet. Mosc. Gem. Pletho A. B. διατετάσθαι, quod coniectando adsecutus erat Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 572, qui sic totum locum constituit: διατετάσθαι φασὶν (cf. p. 433. in.) εἰς τὰς Θήβας, quod amplexus sum. Sic alibi subiicitur ἀπὸ — μέχρι vel ἐπὶ, quarum particularum optionem dant codices, quippe qui ab hac parte omnes sunt truncati. Prout enim vulgo in editionibus hic locus expositus est, διαττάτεσθαι φασὶ τὰς Θήβας τὰς Φθ. ἀπὸ — nihil inde sani eliciatur; quare et eum merito corruptum esse censuit Casaubonus, etsi remedium admovere noluit.

12) Aldus, Hopperus male Φθιότιδας.

13) Articulus deest in Paris. et Moscov. Pro τῆς in Vatic. exstat τοῦ, quod ex sequ. coarguitur.

14) Vatic. Gem. Pletho A. Θετίδειον. Paris. Θετείδιον et Θετίδιον, uti post. Editiones ante Casaubonum hic Θετίδιον, post Θεττιδίου ferunt. Priorum duarum syllabarum scriptura facile ex etymo probatur, penultimae vagatur per ι et ει. Prius reperitur etiam in Polybio 18, 3, 6. et 4. in. et Plutarchi Pelopida c. 32. Posterius praeferunt Euripides in Andromache v. 20. Schol. Pindari ad Nem. 4, 81. Tzetzes ad Lycophron. v. 175. Pro hoc Θετίδειον scribit Stephanus h. v. de quo vid. Holsten. p. 136. et Sturz ad Hellanici fragm. p. 134. Utrum praeferendum sit, ι an ει, in ambiguo haeret. Idem notatur passim in aliis, v. c. *Gythio*, *Dascylio*, sed et in similibus, quae Deorum nomina referunt, uti Ποσείδιον, Ἀσκλήπιον et plura eiusmodi.

pida an loca, incertum. Posteriores, qui Graeciam pro loco accipiunt, porrectam fuisse aiunt ad Thebas Phthiotidis ab antiqua Pharsalo. In hac regione etiam Thetidis sacel-

Thessalia. ἐστι [15] πλησίον τῶν [16] Φαρσάλων ἀμφοῖν, τῆς τε παλαιᾶς καὶ τῆς νέας, [17] κἀκ τοῦ Θετιδίου τεκμαιρόμενοι τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ μέρος εἶναι καὶ [18] τήνδε τὴν χώραν· [19] οἱ δ' εἰπόντες πόλιν, Φαρσάλιοι μὲν δεικνύουσιν ἀπὸ ἑξήκοντα σταδίων τῆς ἑαυτῶν πόλεως κατεσκαμμένην πόλιν, ἣν πεπιστεύκασιν εἶναι τὴν Ἑλλά-

15) Minus bene ad praecedentia in Vatic. reiicitur his subiectis: Τῶν γὰρ Φαρσάλων ἀμφοῖν.

16) Venet. Φαρσάλου ἀμφοῖν τῆς τε παραλίας. Posteriora etiam ex suis codicibus profert Casaubonus. Corrupte.

17) Vulgo editiones κ' ἀκ. Medic. Moscov. κἀκ. Utrumque in hoc auctore insolentius videtur, nec nisi a poetis passim frequentatum. Κἀκ tamen ex analogia aliorum praeferendum putavi. Ita enim etiam in vulgari oratione κἀκεῖ, κἀγὼ, κἄπειτα non raro occurrunt. Vid. quae disputat Koenius ad Gregor. de dialectis p. 72. cui addo Fischer. ad Welleri Gramm. Gr. P. I. p. 138. Nec ι damno subscriptum, cum alia ratio sit illo ante contractionem praevio, alia illo absente; hinc ταὐτά.

18) Gem. Pletho B. καὶ ταύτην τὴν χώραν.

19) Casaubonn. οἱ δ' εἰπόντες πόλιν Φάρσα οἱ μὲν δεικνύουσι. Vatic. 174. Paris. Moscov. οἱ δ' εἰπόντες πόλιν Φαρσάλιοι· οἱ μὲν δεικνύουσι. Disiecta hic utique est orationis forma, quae turbavit librarios, et ex summa disputationis erui et cognosci debet. Nempe inquirit, utrum regio fuerit Hellas, an urbs. In priori parte inerit argumentum ex Thetidio petitum, et sic τεκμαιρόμενοι (Paris. τεκμαιρομένοις, male) pendet a φασίν; altera pars incipit a verbis οἱ μὲν Φαρσάλιοι, in quo est structura Homerica, qualis initio adparuit, οἱ δ' ὕστερον, οἱ μὲν εἰπόντες.

sacellum est Pharsalo et novae et veteri propinquum: et ex hoc Thetidio coniiciunt eam partem fuisse Achilleae ditionis. Qui urbem intelligunt, de his Pharsalii LX stadiis a sua urbe rudera monstrant diruti oppidi, quod Hella-

Ἑλλάδα καὶ δύο κρήνας πλησίον, [20] Μεσσηΐδα καὶ Ὑπέρειαν. [21] Μελιταιεῖς δ' ἄπωθεν ἑαυτῶν [22] ὅσον δέκα σταδίους ᾠκῆσθαι τὴν Ἑλλάδα πέραν τοῦ Ἐνιπέως, ἡνίκα ἡ [23] αὐτῶν πόλις Πύῤῥα ὠνομάζετο· ἐκ δὲ τῆς Ἑλλάδος, ἐν ταπεινῷ χωρίῳ κειμένης, εἰς τὴν ἑαυτῶν μετοικῆσαι τοὺς Ἕλληνας· μαρτύριον δ' εἶναι [24] τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ τῇ σφετέρα τάφον τοῦ Ἕλληνος, τοῦ Δευκαλίωνος υἱοῦ καὶ Πύῤῥας. [25] Ἱστορεῖται γὰρ ὁ Δευκαλίων τῆς Φθιώτιδος ἄρξαι, καὶ ἁπλῶς τῆς Θετταλίας· ὁ δ' Ἐνιπεὺς ἀπὸ τῆς [26] Ὄθρυος παρὰ Φάρσαλον ῥυεὶς εἰς τὸν Ἀπιδανὸν παρα-

Thessalia. p. 432.

20) Parif. Mofc. fimplici σ. Duplici Homer. Il, 6, 457. unde duxit.

21) Parif. Mofcov. Μελιτεεῖς. Vulgata proba eft, uti ex urbis nomine Μελίταια (p. 434. in.) dicitur, unde et Μελιταιεῖς derivat Stephanus, et fcribit Polybius 5, 97. f.

22) Gem. Pletho B. male avulfis verbis ὅσον δ' ἐκ ασταδίους. Parif Mofcov. σταδίους. Tum iidem cum Vatic. οἰκεῖσθαι pro quo ante Cafaubonum ὀκεῖσθαι. Euftathius ad Homer. Il. 2, 683. p. m. 242. ᾠκῆσθαι. Gem. Pletho B. ὠκίσθαι.

23) Parif. Mofcov. ἑαυτῶν ex praecedentibus.

24) Parif. Mofc. τῶν ἐν. Male.

25) Pofteriorem fyllabam temere abiecit Mofcov.

26) Ἐρυθρᾶς cum Guarino omnes libri et fcripti et editi prae-

Helladem fuiffe putent: propeque fontes duos, Meffeidem atque Hypereiam. Melitaeenfes vero circiter x a fua urbe ftadiis fuiffe Helladem urbem autumant trans Enipeum, quo tempore ipforum urbs Pyrrhae nomen gefferit: atque Hellenes five Graecos ex Hellade humili loco fita in ipforum urbem commigraffe: teftari hoc fepulcrum Hellenis, Deucalionis et Pyrrhae F. quod in ipforum eft foro: nam Deucalion Phthiotidi, et fimpliciter Theffaliae, imperaffe dicitur. Enipeus autem ab Othrye Pharfalum praeterlabens in Apidanum, atque

Thessalia. παραβάλλει, ὅδ' εἰς τὸν Πηνειόν. Περὶ μὲν Ἑλλήνων ταῦτα.

§. 7.

ἱ Φθῖοι δὲ καλοῦνται οἵ τε ὑπ' Ἀχιλλεῖ, καὶ ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ, καὶ Φιλοκτήτῃ· ὁ δὲ ποιητὴς τούτων

praeter Gem. Plethonem A. B. in quo τῶν Ἐρυθρῶν legitur. Sed neutrum huc valet. Recte igitur Casaubonus vitium subesse monuit, cui ex ipso Strabone lib. 8. p. 356. praesentissimum remedium admovit. Ibi enim Strabo diserte narrat, hunc fluvium ἀπὸ τῆς Ὄθρυος decurrere, quod nomen vel disiectis, vel perversis literis sic corruperunt librarii. At errat Casaubonus, dum in Livio 44. 8. loco *Olympi* idem nomen substituit, refutatus ideo ab Oberlino ad Vibium Sequ. p. m. 106. quia Livius ibi de Macedoniae monte loquitur, uti iam antea monuerat Cellarius in Geogr. ant. 2, 13, 123. Speciosa exstat emendatio Salmasii de Lingua Hellen. P. 2. cap. 2. p. 361. proposita legentis ἀπὸ τῆς Ἐρετρίας, quippe quod in priori quidem parte propius accedit ad librorum formam. Attamen adsentiri expensis omnibus rationibus non possum. Primum enim non constat, iuxta Enipea sitam fuisse Eretriam, immo Flaminini iter apud Polybium 18, 3, 5. ostendit, inter Enipea et Onchestum huic quidem propius sedem habuisse. Tum in describendis fluminibus origines cum Strabone indicare solent auctores. Denique obstat locus ille antea commemoratus. Reddidi igitur, quod Strabo ipse suggerit Ὄθρυος. Exceperat hoc nomen iam antea in versione Penzelius.

i) Sic pro Φθῖοι malui scribere cum Homero Il. 13, 686. Eustathio ad Il. 1, 155. p. m. 53. Suida h. v. etsi Φθίοι in Hesychio, Etymol. M. s. v. Φθιῶται et Stephano legitur, ad quem tamen vid.

atque hic in Peneum influit. Haec de Hellenibus.

§. 7.

Phthii porro vocantur et qui sub Achille, et qui sub Protesilao, et qui sub Philocteta erant: idque testatum facit Home-

τούτων μάρτυς. Εἰπὼν γὰρ ἐν τῷ καταλόγῳ [2] τῶν ὑπ' Ἀχιλλεῖ, Thessalia.

Οἵ τ' εἶχον Φθίην. —

ἐν τῇ ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ τούτους μὲν ὑπομένοντας ἐν ταῖς ναυσὶ πεποίηκε μετὰ τοῦ Ἀχιλλέως καὶ καθ' ἡσυχίαν ὄντας· τοὺς δ' ὑπὸ [3] Φιλοκτήτῃ [4] μαχομένους, καὶ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ πρότερον, εἶτα Ποδάρκει

vid. Holſten. p. 344. Videtur eadem hic ratio valere, propter quam Χῖος in genuli praefertur. Denique comprobat hunc accentum auctoritas codicis Moſcov. hic et poſtea.

2) Non recte Moſcov. τῷ. Quid librarium deceperit, patet.

3) Sic pro vulgato Φιλοκτήτου Medic. Vatic. Pariſ. Moſcov. uti poſt Vatic. Medic. et Pariſ. Πρωτεσιλάῳ pro Πρωτεσιλάου, unde conficitur, in ſequ. etiam legendum eſſe Ποδάρκει μενεπτολέμῳ, ubi etiam vulgo genitivus obtruditur. Eadem caſuum confuſio ſupra notata eſt ad p. 394. ubi etiam de hac ſtructura dixi; et ſic eadem recurrit in ſequentibus, ubi itidem veriora dant codices. Sic lib. 13. p. 586. ubi vid. Caſaubonus, et infra lib. 9. p. 441. idem emendabat ὑπὸ τῷ Πολυποίτῃ, codicibus etiam adſentientibus.

4) Caſaubonn. Vatic. Pariſ Moſcov. (hic quidem recentior manus in margine) cum Guarino ſubiiciunt deinceps ἔχοντας Μέδοντα καὶ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. (Moſcov. Πρωτεσιλάου habuiſſe videtur.) In Gem. Plethone utroque ceteris omiſſis legitur Πρωτεσιλάου, περὶ ὧν κοινῶς. Caſaubonn. Ven. ἐκείνους pro κοινῶς. At ἰδίως in ſequ. obponitur. Quae de Medonte inferuntur, petita ſunt ex Homero Il. 2, 727. vel potius Il. 13, 693. quem locum ipſe ſubiecit. Poterat utique Medontem etiam commemorare, ſicut antea Polydarcen, etſi hic in mortui locum ſucceſſerat, ille in abſentis tantum.

Homerus. Nam cum in recenſione eorum, qui Achilli parebant, poſuiſſet eos, qui Phthiam habitarent, in pugna apud naves eos cum Achille manentes in navibus et a pugna vacantes facit: pugnantes vero alios, qui Philoctetae ſuberant, et quos prius Proteſilaus, deinde Podarces

Thessalia. δάρκει μενεπτολέμῳ· περὶ ὧν κοινῶς μὲν [5] οὕτω φησίν·

[6] Ἔνθα δὲ Βοιωτοὶ, καὶ Ἰάονες ἑλκεχίτωνες,
Λοκροὶ, καὶ Φθῖοι, καὶ [7] φαιδιμόεντες Ἐπειοί.

Ἰδίως δέ:

[8] Πρὸ Φθίων δὲ Μέδων τε, μενεπτόλεμός τε Ποδάρκης.
Οἱ μὲν πρὸ Φθίων μεγαθύμων θωρηχθέντες
Ναῦφιν [9] ἀμυνόμενοι, μετὰ Βοιωτῶν ἐμάχοντο.

Τάχα δὲ καὶ οἱ σὺν Εὐρυπύλῳ Φθῖοι ἐλέγοντο, ὅμοροι

5) Vatic. Parif. Mofcov. Cafaubonn. οὕτως εἴρηκε vel εἴρηκεν, Parif. Mofc. iuxta ponunt etiam φησίν. Alterutrum abundat.

6) Vatic. Mofcov. Ἐνθάδε. Alterum praeeunt in Homero Il. 13, 685. editiones noftrae, etiam Villoif. et Wolfii.

7) Haec duo verba omiffa funt in Ven. et Gem. Plethone utroque. Cafaubonus verba Φθῖοι (vel, uti dedit, Φθίοι) — Ἐπειοὶ uncis inclufit, quos removi, cum κοινῶς haec ab Homero dicta effe adfirmet.

8) Vatic. Mofcov. Πρός. Tum Gem. Pletho B. θωρηθέντες, vitiofe. Sequentia ad τούτοις ὄντες omittit idem.

9) Inter hoc verbum et ἐμάχοντο lacuna cernitur in Vatic. 174. et Parif. in qua tantum exftincti vocabuli ultima fyllaba τῶν remanfit. Vatic. 173. Mofcov. inferunt μετ' αὐτῶν. Revocavi ex Homero Il. 13, 700. μετὰ Βοιωτῶν, quae voces vel exciderunt, vel corruptae funt, certe innuuntur.

darces ducebat. De quibus communiter fic loquitur:

Illic Boeoti, veftitu et Iaones alto,
Locrique, Phthiique et gens illuftris Epeium.

Peculiariter autem:

Pro Phthiisque Medon, acer belloque Podarces
Stabant, et faevos arcebant navibus hoftes.

Fortaffis etiam, qui cum Eurypylo fuerunt, Phthii dicti funt,

ὅμοροι τούτοις [10] ὄντες· νῦν μέντοι Μαγνησίας νομίζουσι [11] τῆς ὑπ' Εὐρυπύλῳ τὰ περὶ [12] Ὀρμένιον, καὶ τὴν ὑπὸ [13] Φιλοκτήτῃ πᾶσαν· τὴν δ' ὑπὸ [14] τῷ Ἀχιλλεῖ τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης· μέχρι δὲ τῆς ὑπὸ Thessalia.

10) Vatic. 174. Parif. Mofcov. μένοντες. Vatic. 173. μὲν ὄντες, unde prius intelligitur, fic ut μὲν etiam inferi poffit. Verba Φθῖοι — Εὐρυπύλῳ in Ven. non adparent.

11) Vatic. Parif. Mofcov. τῆς τε.

12) Vatic. Parif. Mofcov. Ὅρμενον cum Aldo et Hoppero. Guarinus aliena et turbata dedit: *quae fubdita fuit Eurypylo, et oram totam Philoctetae fubiectam et Orchomeno vicinam et Achilli fubiectam* —. Cum Msstis illis in forma confentit Hefychius f. v. Ὅρμενος, nifi quod in νος terminare et fpiritu afpero fignare ex praemiffo nomine proprio Ὅρμενος videtur. At Plinio 4, 16. f. 9. eft *Hormenium*, uti Homero Il. 2, 734. quem hic refpexit, Ὀρμένιον, item Euftathio ad Homer. c. l. ex Strabone. Confentiunt in eo Medic. Ven. Gem. Pletho. Similis mutatio infra p. 438. obverfatur. Sine adfpiratione autem efferendum effe, diferte monet Euftathius ad Homer. Il. 9, 448. p. 666, 45. quippe qui derivat ab ὄρω, ὀρόμενος, facta fyncope.

13) Vulgo et hic Φιλοκτήτου fertur. Sed quod dedi, praeter ufum confuetum comprobant etiam Vatic. Medic. Parif. Mofcov. Gem. Pletho B. Conf. antea.

14) Voces τῷ Ἀχιλλεῖ exciderunt in Vatic. Parif. Mofcov. in quo poftremo recentior manus eas fubpleverat. Plura omiffa funt in Gem. Plethone B. qui ftatim poft πᾶσαν fubiicit περὶ Ἅλου.

funt, horum contermini. Nunc quidem Magnefiae Eurypylo fubditae adfcribunt, quae circa Ormenium funt, et Philoctetae ditionem omnem; Achillis autem Phthiam a Dolopia et campo usque ad mare Magneticum, et ad urbem Pro-

Thessalia. ὑπὸ [15] Πρωτεσιλάῳ πόλεως Ἀντρῶνος, ἣ νῦν πληθυντικῶς [16] λέγεται.

§. 8.

Περὶ Ἅλου δὲ καὶ Ἀλόπης διαποροῦσι, μὴ οὐ τούτους λέγει τοὺς τόπους, οἳ νῦν ἐν τῷ Φθιωτικῷ τέλει φέρονται, ἀλλὰ τοὺς ἐν Λοκροῖς, μέχρι δεῦρο ἐπικρατοῦντος [1] Ἀχιλλέως, ὥσπερ καὶ μέχρι

15) Male per ο scriptum legitur in Vatic. et Moscov. Iidem cum Paris. ante πόλεως ponunt τῆς. Post Ἀνδρῶνος prave vulgarunt Aldus et Hopperus.

16) Subsequuntur haec in Vatic. 174. Paris. et Moscov. τὸ δὲ πλάτος ἀφορίζεται τῆς ὑπὸ Πηλεῖ καὶ Ἀχιλλεῖ . . . . τῆς Τραχινίας καὶ τῆς Οἰταίας ἀρξαμένοις . . . . . . αὐτὸ (Mosc. cum Paris. δ' αὐτὸ) σχεδόντι· καὶ μῆκός ἐστι τοῦ Μαλιακοῦ . . . . . Περὶ Ἅλου δὲ καὶ —. Intelligitur, Strabonem hic subnexuisse dimensionem Achilleae ditionis, cuius quidem partes interceptas certa fide reparare cum sit difficile et lubricum, nec, si velim tentare, id sine prolixiori disputatione et ab hoc loco aliena adstrui possit, ablego quaerendi cupidos ad Schlichthorstii Geogr. Homeri p. 95. sq. Quantas autem in expositionibus similibus iacturas noster fecerit, docent exempla plurima ex Msstis passim proposita.

1) Moscov. praeponit τοῦ. Antea pro Ἅλου Aldus et Hopperus dederunt ἄλλου, uti saepe etiam in Msstis nomina propria in adpellativa transeunt. Sic supra p. 424. quidam Θαλάσσης pro Θετταλίας et hic paulo post Gem. Pletho B. ἄλλος pro Ἅλος et olim in Herodoto 7, 173. Cf. post et ad p. 435. Pro λέγει etiam antea Aldus et Hopperus emiserunt λέγειν.

Protesilao parentem Antronem, quae nunc plurali numero effertur.

§. 8.

De Halo autem et Alopa dubitatur, ne fortasse non ea loca nominet poëta, quae nunc in Phthiotica ditione censentur, sed in Locris sita: eo scilicet usque Achillis ditione se extendente, ut et usque

μέχρι Τραχῖνος καὶ τῆς Οἰταίας. Ἔστι γὰρ καὶ Ἅλος καὶ Ἁλιοὺς ἐν τῇ παραλίᾳ τῶν Λοκρῶν, καθάπερ καὶ Ἀλόπη. Οἱ δὲ τὸν Ἁλιοῦντα ἀντὶ Ἀλόπης τιθέασιν, καὶ γράφουσιν οὕτως· Thessalia.

Οἵ [2] θ' Ἅλον, οἵ θ' Ἁλιοῦνθ', οἵ τε Τρηχῖν' ἐνέμοντο.

Ὁ δὲ Φθιωτικὸς [3] Ἅλος ὑπὸ τῷ πέρατι κεῖται τῆς Ὄθρυος [4] ὄρους πρὸς ἄρκτον κειμένου τῇ Φθιώτιδι, ὁμόρου p. 433.

2) Adparet, Strabonem τὸ A adſpiraſſe, cum in Homero Il. 2, 682. lenem ſpiritum gerat et hinc τ' Ἅλον legatur. Atque ita etiam hoc nomen in noſtro ſcribi vult Berkelius ad Stephan. p. 164. At hic diſerte Strabo ἐν τῇ παραλίᾳ ponit, et maritimam urbem facit, unde ab ἅλς, ἁλὸς rectius derivetur et adſpiretur, de quo cf. etiam Politus ad Euſtathium in Homerum Tom. 2. p. 683. Nempe fuerunt duae urbes hoc nomine in Phthiotide, una ſub Achille, ab Athamante condita ad radices Othryos montis (cf. poſt) et mediterranea ab ἄλης dicta; (de quo Stephanus h. v.) altera ſub Proteſilao eaque maritima ad Maliacum ſinum, uti prolixe docuit Politus p. 682. ſq. c. l. At ſic, quam Achilli dat Homerus, Proteſilai paullo poſt fuiſſe dicit Strabo, nec diſcrimen illud ſtatutum caute ſatis videtur obſervare. Monet tamen etiam Euſtathius ad Homerum c. l. pag. m. 242. ad Strabonis rationem quosdam etiam alios hoc nomen adſpiraſſe. Poſt Pariſ. habet Ἁλιοῦντα et Moſcov. Τριχῖν' pro Τρηχῖν', quod Homericis libris hic etiam dedi.

3) Scribendum hic ex iis, quae proxime notata ſunt, putavi Ἅλος pro Ἄλος.

4) Haec vox in Vatic. deſideratur, in Pariſ. adſcripta eſt.

usque ad Trachinem et Oetaeam regionem. Nam in Locrenſi ora maritima ut Alope, ita etiam Halos ſunt et Halius. Sunt qui Haliuntem pro Alopa ſubſtituunt, et ſic legunt:

Quique Halon, atque Haliunta, et qui Trachina colebant.

Alos vero Phthiotidis iacet ad finem Othryos montis, qui verſus ſeptentriones imminet Phthiotidi, con-

Thessalia.

ὁμόρου δὲ [5] τῷ Τυμφρηστῷ τῷ ὄρει καὶ τοῖς Δόλοψιν, [6] ἐκεῖθεν δὲ παρατείνοντος εἰς τὰ πλησίον τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου. Ἀπέχει δ' [7] Ἰτώνου περὶ ἑξήκοντα σταδίους ὁ [8] Ἅλος, ἢ ἡ Ἅλος· λέγεται γὰρ ἀμφοτέρως· [9] ᾤκισε

5) Verba haec τῷ Τυμφρηστῷ — καὶ τοῖς omissa sunt in Venet. et Gem. Plethone utroque, in Paris. et Mosc. τῷ ὄρει. Iidem codices duo cum Casaubonn. et Vatic. pro Τυμφρηστῷ substituunt Τεφρηστῷ, quod ex Etymol. M. sub v. Τυφρηστὸς sustineri possit. Guarinus: *Phresto proximus.* Sed Τυμφρηστὸς occurrit etiam hic in sequ. et in Lycophr. v. 420. ubi tamen etiam τὸ μ in libris eliditur. Tzetzes praeterea urbem cognominem memorat cum Stephano. Hic tamen moratur, qui in ipso hoc nomine et derivatis remoto μ Τυφρηστὸς scribit, uti Etymol. M. auctor p. 772. Plenioris quidem soni gratia τὸ μ insertum putat Ortelius in thes. Geogr. s. v. *Tymphrestus*, uti in Πίμπλα et aliis, quod etiam videtur Sylburgio ad Etymol. M. c. l. Utrum eligi debeat, dubium. Cf. etiam supra ad p. 410. in.

6) A manu recentiori in Paris. et Moscov. insertum legitur καὶ ἐκεῖθεν omisso δέ. Gem. Pletho B. scribit κἀκεῖθεν παρατείνοντος.

7) Casaubonus pro Ἰτώνου vult Ἴτωνος, qua forma reddit Guarinus, itaque legit etiam Berkelius ad Stephanum p. 104. quia hic Strabonis locum sic repetat, quem quidem aperte descripsit. Nec aliter legitur in Homero Il. 2, 696. Cum tamen libri nihil mutent, et Stephanus s. v. Ἴτων alteram etiam formam agnoscat cum Eustathio ad Homer. p. m. 245. c. l. a vulgata lectione eo minus recedendum putavi, in primis quod eam etiam infra p. 435. codices praeferunt.

8) Gem. Pletho B. ὁ ἄλλος (cf. paullo superius) ἢ ἡ Ἅλος. Leni autem spiritu signavi eadem de causa, quam antea indicavi, cum vulgo asperum gerat.

conterminus monti Tymphresto ac Dolopibus, atque inde ad vicina Maliaco sinui loca protenditur. Distat Alos, (urbs utroque genere effertur) ab Itono circiter LX stadia: condidit Athamas, super

[9] ᾤκισε δὲ ὁ Ἀθάμας [10] τὸν Ἅλον· ὑπέρκειται δὲ τοῦ Κροκίου πεδίου· ῥεῖ δὲ ποταμὸς [11] Ἄμφρυσος [12] πρὸς τῷ τείχει. Ὑπὸ δὲ τῷ Κροκίῳ Θῆβαι εἰσιν αἱ Φθιώτιδες, καὶ [13] ἡ χώρα δὲ Φθιῶτις καλεῖται καὶ Ἀχαϊκὴ, συνάπτουσα τοῖς Μαλιεῦσιν, ὥσπερ καὶ οἱ

Thessalia.

9) Vatic. Parif. Mofcov. cum edd. Aldi, Hopperi, Xylandri ᾤκησε, quod hic aperte nexus faftidit.

10) Vatic. 174. τὸν Ἅλον, quod, etfi utrumque valeat, hic tamen praetulerim, quod ipfe tamquam potius antea praepofuit. Et fic antea ὁ Φθιωτικὸς Ἅλος. Alii enim libri malunt τὴν Ἅλον. Obftant tamen, quo minus recipiam, quae in codicibus fubnectuntur. Nempe in Vatic. Cafaubonn. Parif. Mofcov. haec deinceps comparent: ἀφανισθεῖσαν δὲ συνα (fic Vatic. At Parif. δὲ σὺν, Mofcov. tantum δὲ, Cafaubonn. ne hoc quidem) . . . . χρόνοις ὕστερον. Quid defit, aliunde non fubminiftratur. Videtur tamen illa etiam in fuo libro inveniffe Guarinus; vertit enim continua ferie: *pofterioribus deleta temporibus, quae Crocio imminet campo.* Pofteriora mire quidem.

11) Ἄμφυσος in Vaticanis legitur, pro Ἄμφρυσος, uti fcribunt etiam poetae penultima producta, veluti Apollon. Rhod. 1, 54. Callimach. in Apoll. v. 48. cum Scholiafte, Virgil. Geogr. 3, 2. Lucan. 6, 368. et alii, unde alterum σ otiari videtur, uti et iudicat Brunckius ad Apollon. c. l. Etfi enim paffim geminatum occurrit, meliores tamen codices fimplex praeferunt. Quare et hic ita dedi. Cf. ad p. 435. ubi codices in fimplici magis confentiunt. De accentu in antepenultima ponendo diferte monuit Schol. Apollonii ad c. l.

12) Parif. πρὸς τῷ . . . Mofcov. πρὸς τὸ . . . In Vatic. ipfa haec tria vocabula πρὸς τῷ τείχει vacuo fpatio rependuntur. Gem. Pletho πεδίου· ὑπὸ δὲ τῷ Κροκίῳ ceteris fubpreffis.

13) Venet. Gem. Pletho B. ἡ Ἅλος, quod ex hoc reponendum

fuper campum Crocium, alluente moenia Amphryfo amne. Sub Crocio Thebae funt Phthiotides: et ipfa regio dicitur Phthiotis, et Achaica Malienfes attingens, et

Thessalia. οἱ τῆς [14] Ὄθρυος πρόποδες. Καθάπερ δὲ ἡ [15] Φυλάκη ὑπὸ [16] Πρωτεσιλάῳ τῆς Φθιώτιδός ἐστι τῆς προσχώ-

dum censet Vossius ad Melam 2, 3, 79. cui adsentitur Berkelius ad Stephan. p. 104. qui hanc lectionem etiam ex Eustathio ad Hom. Il. 2, 682. p. m. 242. tueri conatur, apud quem haec leguntur: Ἄλος δὲ οὐ μόνον ἡ Φθιῶτις αὕτη, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀχαΐας πόλις. Excepit in versione Penzelius. Ego notandum, minime tamen reluctantibus aliis libris omnibus admittendum putavi. Utrumque enim vocabulum aliquanto invicem distat, et Alon iam antea Phthioticum diverso etiam genere, etsi hoc agitare videtur et versare varie, vocavit, ut vix apte sic iterum obtrudi possit. Tum nihil obstat, quo minus apte totius regionis adpellationem adnectat, in qua Alos etiam continetur. Nec alter codex Gem. Plethonis Ἄλος, sed χώρα habuisse videtur. Contra utrumque expressit Guarinus sic: *Et Halus quidem Phthiotica nuncupatur ora et Achaica.* Ceterum mutilus adparet hic locus in Vatic. 174. Paris. Mosc. quippe qui haec tantum adponunt: καὶ ἡ (articulum hunc etiam inserunt ante Casaubonum editiones) Ἀχαϊκὴ συνα . . . . ὥσπερ καὶ οἱ τῆς Ὄθρυος (vel Ὀθρύος), προ . . . Ἡ Φυλάκη —.

14) Moscov. Vatic. Ὀθρύος. At priorem sedem tenet etiam in Euripid. Alcest. v. 583. Herodoto 7, 129. et aliis. Verba ὥσπερ — πρόποδες desunt in Gem. Plethone utroque, ex quo discitur, Vossium diverso Msto usum fuisse, quia haec ex eo verba refert. De aliis codicibus antea notatum est. Vatic. 173. sic: Ὀθρύος πρότερον· καθάπερ δὲ (simul etiam ὥσπερ δὲ) ἡ Φυλάκη Sic ex suis codicibus Casaubonus adtulit: Ὄθρυος πρότερον· ὥσπερ δὲ ἡ Φ. ἡ ὑπὸ —.

15) Moscov. Φυλακή, non recte hic, rectius infra. Nempe hac accentus sede proprium ab adpellativo distinguitur, uti iam aliquoties dictum est, et diserte de hoc nomine monent Schol. Villois. ad Homer. Il. 15, 335. et Etymol. M. p. 802, 1.

16) Vatic. Paris. Πρωτεσιλάου, minus bene. Cf. supra.

et Othryos montis radices. Sicut autem Phylace, quae Protesilaum dominum habuit, Phthiotidis est

προσχώρου τοῖς Μαλιεῦσιν, οὕτω καὶ ἡ Ἅλος· διέχει δὲ [17] Θηβῶν περὶ ἑκατὸν σαδίους· ἐν μέσῳ δ' ἐςὶ [18] Φαρσάλου καὶ Φθιωτῶν. Φίλιππος μέντοι Φαρσαλίοις προσένειμεν, ἀφελόμενος τῶν Φθιωτῶν. Οὕτω δὲ συμβαίνει τους ὅρους καὶ τὰς συντάξεις τῶν τε ἐθνῶν καὶ τῶν τόπων ἀλλάττεσθαι ἀεὶ, καθάπερ εἴπομεν. Οὕτω καὶ Σοφοκλῆς τὴν Τραχινίαν Φθιῶτιν εἴρηκεν. Ἀρτεμίδωρος δὲ τὴν Ἅλον ἐν τῇ παραλίᾳ τίθησιν, ἔξω μὲν τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου κειμένην, Φθιῶτιν δέ. Προϊὼν γὰρ ἐνθένδε ὡς ἐπὶ τὸν Πηνειὸν μετὰ τὸν Ἀντρῶνα τίθησι [19] Πτελεὸν, εἶτα τὸν Ἅλον ἀπὸ τȣ Πτελεοῦ διέχοντα ἑκατὸν καὶ Thessalia.

Pp 4

17) Venet. Θηβῶν τε.

18) Eustathius ad Homer. Il. 2, 682. p. m. 242. f. hinc repetit Φαρσαλίας, haud omnino male. Cf. ad p. 430. Tum in Vatic. Paris. deest καὶ, et pro Φθιωτῶν, quod probant cum Eustathio et Guarino mei omnes, Casaubb. aliqui offerunt Θηβῶν. Illud recte habet. Denique Gem. Pletho B. ceteris omissis ita narrationis progressionem continet: Φθιωτῶν. Περὶ Τραχῖνος εἴρηται.

19) Moscov. in ipso contextu fert πλέον, pro quo in margine verum nomen adscriptum legitur.

est Malienfibus vicinae, sic etiam Alos: distat a Thebis circiter C stadia, in medio sita Pharsali et Phthiotarum: quibus eam ademptam Philippus Pharsaliis attribuit. Supra monuimus, solere hoc modo fines et constitutiones gentium locorumque mutari. Sophocles etiam Trachiniam dixit Phthiotidem. Artemidorus Halon in ora maritima collocat extra Maliacum sinum quidem, tamen in Phthiotide. Inde enim progrediens versus Peneum, post Antronem ponit Pteleum, deinde Halon a Pteleo distantem CX stadia.

Thessalia.

καὶ δέκα σαδίους. Περὶ δὲ Τραχῖνος εἴρηται, [20] ὁποία τις, καὶ ὁ ποιητὴς κατονομάζει.

§. 9.

Τοῦ δὲ Σπερχειοῦ μεμνημένος πολλάκις, ὡς ἐπιχωρίου ποταμοῦ, τὰς [1] πηγὰς ἔχοντος ἐκ [2] Τυμφρησοῦ, ἐκδιδόντος δὲ πλησίον [3] Θερμοπυλῶν μεταξὺ

20) Moscov. ποῖά τις. Post idem male κατωνομάζει.

1) Gem. Pletho A. B. ἀρχάς. Utrumque, quod patet, in usu est. Sic ἔχειν ἀρχὰς de Tago lib. 3. p. 160. et ἔχειν πηγὰς de Lyrcio lib. 8. p. 370. et sic alibi. Valent igitur codices plerique. Antea Ald. et Hopper. Σπερχιοῦ. Post in Vatic. et Paris. deest ἐκ, quod in Moscov. a manu recentiori erat insertum.

2) Vatic. Paris. Moscov. ita hunc locum exhibent: Τρυφησσὸς (in Mosc. supra scriptum legitur Τρυφησσοῦ) Τριοπικοῦ ὄρους, τοῦ καλουμένου . . . . σερον (forte ὕστερον, quod in solo Parisiensi servatum haesit) ἐκδιδόντος —. Idem fragmentum ex suo codice reddidit Guarinus, et rectius quidem in voce Τριοπικοῦ sic: *amnem indigenam e Timphresco Dryopico monte nascentem iuxta Termopylum vero exeuntem.* Nempe Cnidus, quod illorum codicum scriptura innuit, hinc plane est aliena. At Dryopes recte commemorantur, quippe quos ad Sperchium habitasse ipse Strabo adfirmat lib. 8. p. 373. Cf. post p. 434. et Stephanus s. v. Δρυόπη, unde Δρυοπικοῦ legendum est. In explenda lacuna operam ludere nolim. Forte latet exstinctum nomen Τεφρησοῦ. Ceterum Τυμφρησοῦ habuisse videtur Gem. Pletho uterque. Ald. Hopper. Τυμφρισοῦ. Vid. paullo superius dicta.

3) Venet. Θερμοπύλου μεταξὺ αὐτοῦ, quod repraesentavit Guarinus, et suis editionibus exceperunt Aldus et Hopperus.

stadia. De Trachine dictum est, qualis sit: et Homerus nominat.

§. 9.

Idem cum saepenumero Sperchei mentionem faciat, ut Thessalici fluminis, e Tymphresto orientis et prope Thermopylas in mare excurrentis,

ταξὺ [4] αὐτῆς καὶ Λαμίας, δηλοῖ, ὅτι καὶ τὰ ἐντὸς πυλῶν ὅσα τοῦ Μαλιακοῦ κόλπου, καὶ τὰ ἐκτὸς ὑπ' [5] ἐκείνῳ ἦν. Ἀπέχει δὲ Λαμίας ὁ Σπερχειὸς περὶ τριάκοντα σταδίους, [6] ὑπερκειμένης πεδίου τινὸς καθή- Thessalia.

4) Venet. Ald. Hopper. αὐτοῦ, cuius caufa in proxima nota indicata eft. Gem. Pletho αὐτῶν. Alii αὐτῆς, uti iam correxerat Xylander, ut melius et ipfa re flagitante ad Trachinem referretur. Ultra Spercheum enim erant alii fluvii, Dyras et Melas, et tum demum fequebatur Trachin. (cf. fupra p. 428.) Thermopylae maritimo curfu a Sperchei oftiis aberant 10 ftadia, (cf. p. 435.) Lamia a Spercheo 30. (V. poft.)

5) Venet. ἐκείνων.

6) Vatic. Mofcov. Gem. Pletho A. B. Ald. Hopperus ὑπερκειμένης, Xylander ὑπερκειμένους, inde a Cafaubono ὑπερκειμένοις, quod et fuiffe videtur in Parif. Ipfe Cafaubonus vult ὑπερκείμενος vel ὑπερκειμένου. Renititur Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr. p. 321. quia ὑπερκείμενος, quod referri debeat ad Σπερχειὸς, incommode et infolenter dicatur, cum fluvii fuis ripis fint depreffiores in folito et placido fluxu. Nec ὑπερκειμένου probat, quia πεδίον raro dicatur ὑπερκεῖσθαι. Ipfe praefert ὑπερκειμένης, fc. Λαμίας, quae urbs fuit in edito et planitiei fupereminuit ad Maliacum finum usque porrectae, uti pateat ex Livio 36, (non, quod adpofuit 35,) 25, 3. Cum faepe ὄρη ὑπερκεῖσθαι πόλεως dicantur, et ipfae πόλεις πεδίων ὑπερκεῖσθαι, (cf. p. 433. in. lib. 8. p. 344. in. et alibi) videtur utique rectius ad Lamiam revocandum effe, quod comprobant etiam codices, etfi nimis a fuo nomine reiectum eft. At ita folet paffim Strabo. Tum fimilis forma adfuit paullo fuperius de Alo. Denique fitus ex more apte indicatur. Nec aliter legit cepitque Guarinus, qui fic interpretatur: *immineat cuidam campo.* Quibus rationibus motus dedi ὑπερκειμένης.

rentis, inter Trachinem et Lamiam, oftendit etiam, quae intra Pylas ad Maliacum finum pertinebant, et quae extra erant, Achilli paruiffe. Spercheius xxx ftadiis abeft a Lamia, fita fuper planitie quadam

Thessalia. καθήκοντος ἐπὶ τὸν Μαλιακὸν κόλπον. [7] Ὅτι δ' ὁ Σπερχειὸς ἐπιχώριος, ἔκ τε τοῦ τρέφειν ἐκείνῳ τὴν [8] κόμην φάσκειν, καὶ τοῦ τὸν Μενέσθιον, ἕνα τῶν λοχαγῶν αὐτοῦ, Σπερχειοῦ λέγεσθαι [9] παῖδα καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς Ἀχιλλέως. Μυρμιδόνας δ' εἰκὸς καλεῖσθαι πάντας τοὺς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ [10] καὶ τῷ Πατρόκλῳ, οἳ συνηκολούθησαν ἐξ Αἰγίνης φεύγοντι [11] τῷ Πηλεῖ. Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο οἱ Φθιῶται πάντες.

§. 10.

7) Verba Ὅτι δ' ὁ Σπερχειὸς — τῆς Ἀχιλλέως desunt in Gem. Pleth. ne utroque.

8) Pro κώμην editionum ex Medic. recepi, quod iam res ipsa suadebat et narratio Homerica Il. 23, 141. sq. ut taceam, morem illum olim viguisse.

9) Casaubonn. Moscov. παιδίον. Paris. πεδιοῦ et παιδιοῦ, Vatic. παιδιοῦ. Venet. παῖδες. Mirum, quod in notissima voce et re ex Homero Il. 16, 174. nota ita hallucinati sunt. Editiones omnes habent παῖδα, quod movere nolui. Antea Ald. Hopper. τοῦτον Μενέσθιον.

10) Verba καὶ τῷ Πατρόκλῳ desunt in Gem. Plethone utroque.

11) Plura hic dat Gem. Pletho uterque: τῷ πατρὶ Πηλεῖ, τῶν Αἰγινητῶν πρότερον Μυρμιδόνων κεκλημένων. Ἀχαιοὶ δ' ἐκαλοῦντο —. Quae huc ex lib. 8. p. 375. translata videntur, certe in praecedentibus conclusa tenentur.

quadam ad Maliacum sinum pertinente. Spercheium autem Thessaliae fuisse fluvium, vel ex eo liquet, quod comam ei Achilles se aluisse dicit: et quod Menesthius, unus e centurionibus eius, Spercheii dicitur filius ex Achillis' sorore. Myrmidones porro vocari consentaneum est omnes, qui sub Achille et Patroclo erant, qui in exsilium ex Aegina proficiscentem Peleum erant secuti. Achaei vocabantur Phthiotae universi.

§. 10.

Thessalia.

§. 10.

Διαριθμοῦνται δὲ [1] τὰς ὑπὸ τῷ Φθιωτικῷ τέλει τῷ ὑπ' Ἀχιλλεῖ κατοικίας, Μαλιέων ἀρξάμενοι, πλείους μὲν, ἐν δ' αὐταῖς Θήβας τὰς Φθιώτιδας, [2] Ἐχῖνον, Λαμίαν, περὶ ἣν ὁ Λαμιακὸς συνέστη πόλεμος Μακεδόσι καὶ Ἀντιπάτρῳ πρὸς Ἀθηναίους· ἐν ᾧ [3] Λεωσθένης ἔπεσε τῶν Ἀθηναίων στρατηγὸς, [4] Ἀλεξάνδρου τοῦ βασιλέως ἑταῖρος· Ἐρινεὸν πρὸς τούτοις, Κορώνειαν, ὁμώνυμον τῇ Βοιωτικῇ, [5] Μελίταιαν, P. 434.

1) Parif. Mofc. τοῖς ὑπὸ, quod in hoc poftea transierat mutatum in τῆς ὑπό.

2) Venet. Ald. Hopper. cum Guarino Ἐχῖναν, Parif. Vatic. Mofcov. ἔχειν ἀνδαμίαν, Cafaubonn. ἔχει Ἐχῖναν ex corruptione coalefcentium nominum. Accentus difcrepat. Ἔχινος invenitur in Ptolemaeo 3, 13. Ἐχῖνος in Polybio 17, 3, 12. 18, 21, 3. et, qui cognominem Acarnaniae urbem memorat, Stephano, uti in ipfo Strabone p. 435. Sed vid. de fimilibus fupra ad p. 395. in.

3) Parif. fubnectit τε.

4) Mofcov. praemittit ὁ. Tum verba πρὸς τούτοις omittuntur in Vatic. Ven. Parif. Mofcov. Gem. Plethone B. In Mofc. quidem ea manus recentior inferuerat. Poffint quidem abeffe, fed quod pluribus interpofitis ad fummam narrationis redit, non omnino otiofa adftant.

5) Parif. Mofcov. Ald. Hopper. Μελίτειαν. Utramque olim formam ufu invaluiffe, difcitur ex Stephano, ad quem confuli

§. 10.

Enumerant porro oppida Phthioticae ditionis Achilli fubditae, a Malienfibus orfi, plura fane: fed in his etiam Thebas Phthiotides, Echinum, Lamiam, (ad quam urbem Macedonibus et Antipatro bellum cum Athenienfibus commiffum fuit Lamiacum, in quo cecidit Leofthenes, Athenienfium dux, Alexandri regis focius) Erineum, Coroneam eiusdem cum Boeotica nominis, Melitaeam,

Thessalia. ταιαν, [6] Θαυμακοὺς, [7] Πρόερναν, Φάρσαλον, Ἐρέτριαν ὁμώνυμον τῇ Εὐβοϊκῇ, Παραχελωίτας, καὶ τούτους ὁμωνύμους τοῖς Αἰτωλικοῖς· καὶ γὰρ ἐνταῦθά ἐστιν Ἀχελῶος ποταμὸς πλησίον Λαμίας, [8] παρ' ὃν οἰκοῦσιν οἱ [9] Παραχελωῖται. Παρέτεινε δ' ἡ χώρα αὕτη πρὸς ἄρκτον μὲν, τῇ τῶν Ἀσκληπιαδῶν καὶ μάλιστα προσεσπερίων, καὶ ταῖς [10] Εὐρυπύλου καὶ Πρωτε-

ſuli poſſunt interpretes. Vulgata tamen praeferenda, quia ſupra p. 432. indixit Μελιταιεῖς.

6) Moſcov. Θαυμακοῦς, quaſi ſit caſus rectus. Docet Livius 32, 4. *Philippus Thaumacos obpugnabat*, et *Thaumaci — ſiti ſunt*, et alibi. *Th umacus* tamen dedit Guarinus, et Θαυμακοῦς etiam ex hoc loco adlegat Harduinus ad Plinium 4, 16. ſ. 9.

7) Moſcov. Προέρναν. Poſt idem Παρασχελωΐτας. In ſequ. recte tamen cum Pariſ. Παραχελωῖται, ut Σαυνῖται, Συβαρῖται in auctoribus, etſi nec ea ſine diſcrepantia dimittuntur, uti ſit in Strabonis editionibus.

8) Verba haec παρ' ὃν οἰκοῦσιν — ἄξιαι μνήμης εἰσὶ praeteriit Gem. Pletho B.

9) Circumflexum penultimae, uti proxime iam notavi, imponunt Pariſ. et Moſcov. Quod etſi rectius p to, haeſitavi tam n propter Stephanu n, qui et Παρωκεανῖται inluſtrationis ca ſa ſubiicit, vulgatam ſcripturam immutare. At poſt dedi Ἀσκληπιαδῶν.

10) Vatic. 174. Εὐρυπύλου . . . . . . καὶ Πρωτεσιλάου. In Pariſ. pro καὶ ſpatium patet vacuum, et in Moſcov. illa vocula

litaeam, Thaumacum, Proërnam, Pharſalum, Eretriam Euboicae cognominem, Paracheloitas itidem Aetolicis cognomines: nam hic quoque fluvius eſt Achelous prope Lamiam, iuxta quem habitant Paracheloitae. Haec regio verſus ſeptentrionem porrecta fuit, ad terram Aeſculapii poſterorum maxime occiduorum, atque Eurypyli et Prote-

Πρωτεσιλάου, ταῖς πρὸς ἕω [11] κεκλιμέναις . . . . Thessalia.
πρὸς νότον δὲ τῇ Οἰταίᾳ, εἰς [12] τεσσαρεσκαίδεκα δήμους διῃρημένη, Ἡράκλειάν τε καὶ Δρυοπίδα, τετράπολιν γεγονυῖαν ποτε, καθάπερ καὶ τὴν Δωρίδα, μητρόπολιν δὲ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δρυόπων νομιζομένην. Τῆς δ' Οἰταίας καὶ ὁ Ἀκύφας ἐςὶ, καὶ Παρασωπιὰς, καὶ Οἰνειάδαι, καὶ [13] Ἀντίκιῤῥα [14] ὁμώνυμος τῇ ἐν Λοκροῖς τοῖς Ἑσπερίοις. Λέγω δὲ τὰς διατάξεις ταύτας οὐκ ἀεὶ μεμενηκυίας τὰς αὐτὰς, ἀλλὰ ποικίλως μεταβεβλημένας· αἱ δ' ἐπισημότατοι μάλιςα ἄξιαι μνήμης εἰσί.

§. 11.

cula a manu recentiori inserta est. Pro τῆς reposui ταῖς, ut accommodaretur structurae lege ad praecedens τῇ. In sequenti lacuna absorptum videtur substantivum, quod huc refertur, χώραις vel simile aliquid.

11) Idem vacuum spatium conspicitur post hoc verbum in Paris. et Moscov. quod nec alii subplent.

12) Moscov. τετταρεσκαίδεκα, consueto more. Editiones ante Casaubonum τεσσαρακαίδεκα, quod tamen potius cum neutro iungitur. Post Δρυοπίδα praeposito articulo mavult Moscov.

13) Moscov. per υ, de quo vid. ad p. 418.

14) Paris. Moscov. ὁμώνυμοι ταῖς. At vulgata recte habet.

Protesilai adversus orientem solem inclinantibus . . . . . . versus meridiem autem Oetaeae, in XIV pagos sive curias divisa, Heracleamque et Dryopidem: quae olim fuit tetrapolis, sicut et Doris est; et Dryopum, qui in Peloponneso sunt, mater aestimatur. Ad regionem Oetaeam etiam Acyphas pertinet, et Parasopias, et Oeneidae, et Anticirrha idem habens cum ea nomen, quae est in Locris occiduis. Nomino autem has portiones, non quasi eae semper eaedem constiterint: cum quidem varias sint perpessae mutationes: sed tamen nobilissimae memoratu maxime sunt dignae.

§. 11.

Thessalia.

§. 11.

Τοὺς [1] δὲ Δόλοπας φράζει καὶ ὁ ποιητὴς ἱκανῶς, ὅτι ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς εἰσι τῆς Φθίας, καὶ ὅτι ὑπὸ τῷ [2] αὐτῷ ἡγεμόνι ἦσαν τῷ Πηλεῖ οὗτοί τε καὶ οἱ Φθιῶται· ἔναιον γὰρ (φησὶν) ἐσχατιὴν Φθίης· καὶ ἦν Φοίνιξ Δολόπεσσιν ἀνάσσων, δόντος τοῦ Πηλέως. Γειτνιᾷ δὲ τῇ Πίνδῳ καὶ τοῖς περὶ αὐτὴν χωρίοις, Θετταλικοῖς οὖσι τοῖς πλείστοις. Διὰ [3] γάρ τε τὴν ἐπιφάνειαν καὶ τὴν ἐπικράτειαν τῶν Θετταλῶν καὶ τῶν Μακεδόνων οἱ πλησιάζοντες αὐτοῖς μάλιστα τῶν Ἠπειρωτῶν, οἱ μὲν ἑκόντες, οἱ δ' ἄκοντες, μέρη καθίσταντο [4] Θετταλῶν ἢ καὶ Μακεδόνων· καθάπερ Ἀθαμᾶνες, καὶ Αἴθικες, καὶ Τάλαρες Θετταλῶν· Ὀρέσται

1) Xylander καὶ Δόλοπας.

2) Casaubonn. Venet. αὐτῶν, reliqui ad nexum apte cum Guarino αὐτῷ, uti etiam legitur in editionibus.

3) Aldus, Hopper. Xylander γὰρ τό. Illud recte habet. Vatic. ἐπιφάνειάν τε καὶ —.

4) Casaubonn. Venet. Gem. Pletho A. B. Θετταλοῖς καὶ Μακεδόσι. Utrumque potest componi, prout retuleris. Vulgatam tamen tuentur proxime subiecta. Paris. et Mosc. in recepta lectione, quam et ipsi praeferunt, excluserunt καί. Ante Θετταλῶν in Paris. et Vatic. incommode distinctio maxima facta est.

§. 11.

Iam Dolopes ipse Homerus satis indicat in extremo Phthiae incoluisse, et sub eodem principe fuisse Peleo cum Phthiotis: nam Phoenix ait in extremitate Phthiae habitasse se, ac dono Pelei imperasse Dolopibus. Regio vicina est Pindo et circumiacentibus locis, quorum maximam partem Thessalia sibi vindicat. Quippe gloria et potentia Thessalorum atque Macedonum effecit, ut his vicini, maxime Epirotae, vel ultro vel inviti etiam se partem Thessalorum aut Macedonum facerent: sicut Athamanes, Aethices, et Talares Thessalorum: Orestae,

Ὀρέσται δὲ, [5] καὶ Πελαγόνες, καὶ Ἐλιμιῶται Μακεδόνων. Thessalia.

§. 12.

Ἡ δὲ Πίνδος [1] ὄρος μέγα, πρὸς ἄρκτον μὲν τὴν [2] Μακεδονίαν, πρὸς ἑσπέραν δὲ Περραιβοὺς μετανάστας ἀνθρώπους [3] ἔχουσα, [4] πρὸς δὲ μεσημβρίαν Δόλοπας· αὕτη δ' ἐστὶ τῆς Θετταλίας· ἐπ' αὐτῇ δὲ τῇ Πίνδῳ ᾤκουν Τάλαρες, Μολοττικὸν φῦλον, τῶν περὶ τὸν [5] Τόμαρον ἀπόσπασμα· καὶ Αἴθικες, [6] πρὸς

5) Vocabula καὶ Πελαγόνες effluxerunt in Gem. Plethone A. et B.

1) Paris. Moscov. subnectunt ἐστί.

2) Casaubonn. Μακεδόνων. Mei omnes in vulgata perstant, quam non lacesso.

3) Deest in Vatic. Paris. Gem. Plethone A. B. Melius adest in aliis.

4) Gem. Pletho A. B. paullo aliter sequentia praeit vel reddit sic: πρὸς μεσημβρίαν Δολόπους (B. Δόλοπας) ἔχον, πρὸς ἕω δὲ τὴν Ἑστιεῶτιν· αὕτη δ' ἐστὶ —. Cum Hestiaeotis occiduas Thessaliae partes occupet, (cf. supra p. 430.) Pindus autem Molossidi immineat, (v. sequ.) utique particula haec narrationis probari potest.

5) Vulgo Ἴσμαρον, quod nomen in hoc nexu recte offendit Palmerium, qui in Gr. ant. 2, 8. p. 313. et 329. Τόμαρον vel Τμάρον substituit. Illud nempe vitium enatum esse putat ex usu maiuscularum literarum in ΤΟΜΑΡΟΣ, quarum cum

Orestae, Pelagones, et Elimiotae Macedonum.

§. 12.

Pindus vero mons est magnus, cui versus septentrionem Macedones adiacent, versus occasum Perrhaebi homines inquilini, ad meridiem Dolopes; ipse quidem Thessaliae est. Ad ipsum Pindum Talares habitavere, gens Molossica, avulsa portio ab iis, qui circa Tomarum degunt: et Aethices, ad

Thessalia. [6] πρὸς οὓς ἐξελαθῆναί φησιν ὑπὸ Πειρίθου τοὺς Κενταύρους ὁ ποιητής· ἐκλελοιπέναι δὲ νῦν ἱστοροῦνται. Τὴν δ' ἔκλειψιν διττῶς ἀκουστέον· ἢ γὰρ ἀφανισθέντων [7] τῶν ἀνθρώπων, καὶ τῆς χώρας τελέως ἠρημωμένης, ἢ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἐθνικοῦ μηκέτι ὄντος,
p. 435. μηδὲ συστήματος διαμένοντος τοιούτου. [8] Ὅταν οὖν ἄσημον τελέως ᾖ τὸ λειπόμενον νυνὶ σύστημα, οὐκ ἄξιον μνήμης τίθεμεν, οὔτ' αὐτὸ, οὔτε τοὔνομα τὸ μεταληφθέν· ὅταν δ' ἔχῃ τοῦ μεμνῆσθαι δικαίαν πρόφασιν, λέγειν ἀναγκαῖον τὴν μεταβολήν.

§. 13.

cum priores duae in libro corrosae fuissent, ex apicibus, quae restarent, effinxisse Ἴσμαρον. Nusquam enim in Thracia, ubi fuit Ismarus urbs vel mons, Molossi adparent, quippe qui in Epiro sedem habuerunt. Cf. lib. 7. p. 323. f. Tomarus autem mons Epiri notus prope Dodonam, quae initio fuit Thesprotorum, post Molossorum. Cf. lib. 7. p. 328. Egregie vero acutam eam Palmerii suspicionem confirmat Gem. Pletho uterque, quippe in quo exstat vel Τίμαρον vel Τόμαρον. Proxime ex aliis Msstis huc accedit Ἴμαρον in Mediceo. Quare non dubitavi, ita hic rescribere.

6) Πρὸς elapsum est in Moscov. et edd. Aldi et Hopperi.

7) Τῶν deest in Paris. et Mosc. Contra iidem cum Vatic. ante συστήματος addunt τοῦ.

8) Verba Ὅταν οὖν — τὴν μεταβολὴν desiderantur in Gem. Plethone B.

ad quos a Peirithoo eiectos fuisse Centauros Homerus tradit: nunc intercidisse ea gens dicitur. Cum dicitur gens aliqua defecisse, bifariam hoc intelligi potest: vel quia hominibus prorsus deletis deserta sit regio: vel quia nomen gentis non supersit, neque tale corpus perduraverit. Quando igitur prorsus obscurum est collegium, quod nostro tempore superest; neque ipsum nos, neque nomen, quod accepit, mentione dignamur: si memorandi iusta sit causa, necesse est etiam mutationem explicari.

§. 13.

§. 13. Thessalia.

Λοιπὸν δ' εἰπεῖν τῆς παραλίας τὴν τάξιν τῆς ὑπὸ τῷ 'Αχιλλεῖ, ἀπὸ [1] Θερμοπυλῶν ἀρξαμένους· τὴν γὰρ Λοκρικὴν καὶ [2] τὰς ἄλλας εἰρήκαμεν. Αἱ τοίνυν Θερμοπύλαι τοῦ μὲν [3] Κηναίου διεστήκασιν [4] ἑβδομήκοντα σταδίων πορθμῷ· παραπλέοντι δ' ἔξω Πυλῶν τοῦ [5] Σπερχειοῦ ὡς σταδίους δέκα, ἔνθεν δ' εἰς

1) Vatic. Moscov. Gem. Pletho B. πυλῶν. Prior pars in Mosc. inserta accessit. Sic idem antea habuit ὀκρικὴν, quod mansit in Paris. in illo a manu recentiori expletum est.

2) Ignorat has duas voces Paris. quas in Moscov. recentior manus addidit. Gem. Pletho B. omnino non agnoscit verba τὴν γὰρ Λοκρικὴν — εἰρήκαμεν, qui post ἀρξαμένοις statim subiicit: Αἱ Θερμοπύλαι.

3) Aldus, Hopper. Κυναίου, non, uti margo ed. Amstel. adnotat, Κυνείου. Sed cf. Strabo lib. 10. in. et Ptolem. 3, 15.

4) Paris. Moscov. coniuncte ἑβδομηκονταςαδίῳ, quod quidem analogiae non adversatur. Simile paullo post recurrit. Gem. Pletho A. B. σαδίοις παραπλέοντι omissa voce πορθμῷ.

5) Ald. Hopper. male Σπερχιοῦ. At iacturam hic vocis σόμα factam, vel legendum μέχρι τοῦ Σπερχειοῦ censet Palmerius in exercitt. in Gr. auctor. p. 322. quia alias sententia claudicet. Παραπλεῖν utique hoc sensu cum accusativo vel nudo vel etiam repetita praepositione παρὰ apud nostrum et alios reperitur. Quodsi proxima verba respicias, ἐντὸς absorptum videatur ab ων τοῦ. Sed terminus desideratur, in quo cursus subsistat. Forte librarii retulerunt ad praecedens διεστήκασιν, quod tamen huc revocari nequit. Luxatus omnino videtur nexus et infra vis consecutionis.

§. 13.

Restat, ut ordine maritimam oram enarremus, quae Achillem dominum habuit, facto a Thermopylis initio: nam de Locridis ora aliisque iam ante dictum est. Thermopylae a Cenaeo promontorio disiunguntur stadiorum LXX freto. Inde ubi a Pylis navigaveris ad ostia Spercheii decem sunt stadia: hinc ad

Thessalia.

δ' εἰς [6] Φάλαρα, εἴκοσι· [7] Φαλάρων δ' ἀπὸ θαλάσσης [8] ὑπέρκειται [9] πεντήκοντα ςάδια ἡ τῶν δεκαπέντε πόλεων. Εἶθ' ἑξῆς παραπλεύσαντι ςαδίοις ἑκατὸν ὁ Ἐχῖνος ὑπέρκειται. Τῆς δ' ἑξῆς παραλίας ἐν [10] μεσογαίᾳ ἐςὶν ἡ Κρεμαςὴ Λάρισσα εἴκοσι ςαδίους αὐτῆς διέχουσα· ἡ δ' αὐτὴ [11] μὲν Πελασγία λεγομένη καὶ Λάρισσα.

§. 14.

6) Male Ald. Hopper. Φάλαρων.

7) Vatic. Paris. Mosc. τῶν δὲ Φαλάρων. A Φαλάρων ad πόλεων εἶθ' lacunam admisit Gem. Pletho A. ad ἑξῆς παραπλεύσαντι Gem. Pletho B.

8) Non sine causa asterisco notatur hic locus. Excidit enim nomen urbis, quae ὑπερκεῖσθαι dicitur Φαλάρων. Ea fuit, ni fallor, Lamia, ut ex Livio 36, 36. [36, 29, 5.] coniicio. Erat enim Lamiae velut ἐπίνειον Φάλαρα, et, qui Lamiam ire volebant per mare, Phalaris exscensionem faciebant, ut apud Livium dicto loco Nicander Aetolus, qui pecuniam ab Antiocho Lamiam detulit, dum eam Philippus obsidebat, ad Phalara appulerat. *Palmerius in exercitt. in Gr. auctorr.* p. 322. Cf. Polybius 20, 11. ex quo sua hausit Livius. Probabilis utique est Palmerii coniectura, etsi in ipso contextu sine codicibus locum non habet; in versione tamen concessit Penzelius. Vicina loca ea facit Stephanus s. v. Φάλαρα.

9) Casaubonn. Paris. Moscov. πεντηκοντασάδιος. Sic paullo ante ἑβδομηκονταςάδιος.

10) Vatic. μεσογαίῳ. Venet. Gem. Pletho B. μεσογείῳ, quae perinde valent.

11) Paris. Moscov. Venet. καὶ pro μέν. Paris. duplici scriptura Πελασγία et Πελαγία. Hoc passim apud nostrum aliosque de insulis dicitur procul a continenti in alto mari sitis, quod

hinc

ad Phalara, xx: a Phalaris supra mare stadiis L est quindecim illa urbium .... Inde si navigaveris stadia C, ad Echinum pervenies. Deinceps versus oram in mediterraneis sita est ad XX stadia Cremaste, id est pensilis, Larissa: quae eadem Pelasgia dicitur, et Larissa.

§. 14.

§. 14. Thessalia.

Εἶτα Μυόννησος [1] νησίδιον· εἶτ' [2] Ἀντρών· ἣν [3] δ' ἡ αὐτὴ ὑπὸ [4] Πρωτεσιλάῳ. Καταλέγει δ' ὁ ποιητὴς ἐφεξῆς τοῖς ὑπ' Ἀχιλλεῖ τοὺς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ·

hinc alienum est. Tum καὶ ante Λάρισσα deest in Vatic. Paris. Moscov. Ven. Gem. Plethone A. B. Inde Moscov. Λάρισα praeter usum.

1) Moscov. Gem. Pletho B. νησίον, uti paullo post. Promiscuum utraque vox habet usum.

2) Ut constaret ratio, accentum, exemplis etiam aliorum motus, devolvi in ultimam. Sic Πλευρὼν, Πυθὼν, Αὐλὼν et similia. In solo forte Hesychio invenitur Ἄντρων, cum alii, e quibus Etymol. M. Harpocration, Stephanus, in vulgari forma consentiant. Sed de hoc me dicere memini ad lib. 8. p. 350. In sequentibus titubat Moscov. quippe ubi duplici accentu dedit Ἄντρῶνος. Vatic. recte Ἀντρῶνος, uti post Mosc. firmius Ἀντρῶνα.

3) Vatic. Moscov. δὴ αὕτη.

4) Post hoc nomen plura excidisse suadent ea, quae hic Vatic. 174. Paris. et Moscov. inserunt, etsi et ea satis manca. Sunt autem haec: Τοσαῦτα μὲν ὑπὲρ (Vatic. ὑπὸ) τῆς παρὰ τῷ Ἀχιλλεῖ (Vatic. 173. qui in reliquis cum editionibus consentit, περὶ τῆς ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ) μαμνημένος καταλέγει δ' ὁ ποιητὴς | εἰς πολλὰ καὶ γνώριμα μέρη δις (δις non habent Vatic. et Paris.) . . . . ἡγεμόνας μὲν τὰς ὑπ' | αὐτοῖς . . . . τῆς Θετταλίας κύκλον διέταξεν . . . . | ὥσπερ ἐν τοῖς ἐπάνω . . . . . . λοιπὴν περιοδείαν τῆς χώρας (Vatic. Paris. tantum χω) . . . . . . ἐφεξῆς —. Ceteri codices levioribus exceptis vulgatam lectionem praeferunt. Tantum Guarinus: *Haec Protesilao suberat; tot sub Achille fuerant. Explicat autem poeta recensetque ordine illas, quae Achilli parebant.* Denique contractiora haec ex suis libris adposuit Casaubonus: ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ. Τοσαῦτα μὲν καὶ περὶ τῶν ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ. Ἡ δὲ φυλακὴ —.

§. 14.

Sequitur Myonnesus parva insula, murum insula: deinde Antron, quae Protesilaum habuit dominum. Proxime post Achilleos Homerus eos recenset, qui sub Protesilao fuerunt;

Thessalia. σιλάῳ· οὗτοι δ' εἰσὶν οἱ καὶ ἐφεξῆς ὄντες τῇ [5] ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ παραλίᾳ μέχρι Ἀντρῶνος. Ἡ μὲν οὖν Φυλάκη ἐγγὺς Θηβῶν ἐστι τῶν [6] Φθιωτίδων, αἵπερ εἰσὶ καὶ αὐταὶ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ· καὶ [7] Ἄλος δὲ, καὶ Λάρισσα ἡ Κρεμαστὴ, καὶ τὸ Δημήτριον ὑπ' ἐκείνῳ πᾶσαι πρὸς ἕω τῆς [8] Ὄθρυος. Τὸ δὲ [9] Δημήτριον Δήμη-

5) Gem. Pletho B. ὑπ' Ἀχιλλεῖ, ut antea alii. Tum uterque omittit voces μέχρι Ἀντρῶνος. Hinc vero superiores codices iterum aliqua inserunt: Ὁριζομένη τοίνυν . . . . Πρωτεσιλάῳ (Paris. tantum servavit λάῳ) ἔξω μὲν οὖσα τοῦ . . . . . | . . . . τῆς Φθιώτιδος, οὐ μὴν τῆς . . . . ἡ μὲν οὖν —. Ceterum Vatic. 174. in margine aliena haec a nostro loco adsuit: κομιζόμενος· τῷ δ' πρόπαις· τῷ ε παῖς· τῷ ϛ μελλείρην· τῷ ζ εἰρήν· λέβητα Θεσπρώτιον. Θεσπρωτία μέρος γῆς τῆς Ἠπείρου, ἐν ᾗ μαντεῖον Διὸς διὰ λεβήτων ἠχούντων πως γινομένη. Ἐπὶ τῆς πυρᾶς οὕτως ὁ Κροῖσος εἶπε τὰ ἐμὰ παθήματα ἀχάριστα ἐόντα μαθήματα γέγονε· ὡς τὸ παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω.

6) Mss. Casaubonn. Venet. Φθιώτιδος. At recte habet aliorum et editionum forma, dummodo ad Thebas retuleris sublata post Φυλάκη distinctione, quod feci. Sic Θῆβαι Φθιώτιδες memorantur a Polybio 5, 99. in. quas Phthioticas vocat Livius 28, 7, 12. 33, 5. in. vel Phthias, uti 39, 25, 9. cum Polybio 17, 3, 13. Denique accedit ipse Strabo supra p. 433. f. Interim Ptolemaeus 3, 13. dixit Θῆβαι Φθιώτιδος, quod etiam, si ipsam rem spectes, parum refert.

7) Ald. Hopper. ἄλλος, ut supra p. 432. peccabatur.

8) Mosc. hic et post Ὀθρύος. Alibi tamen receptum usum servat.

9) Medic. Gem. Pletho A. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 695. p. m. 245. Δημήτειον. Alii per ι. De variatione saepe obvia dictum est supra ad p. 396. f.

runt; ii autem erant deinceps siti in ora maritima secundum Achillis ditionem usque ad Antronem. Proinde Phylace Thebis Phthioticis propinqua est, quae et ipsae suberant Protesilao: ut Alos quoque, et Larissa Cremaste, et Demetrium, versus ortum ab Othry. Demeter Graecis est Ceres. Itaque Demetrium Cere-

Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Ἦν δὲ πόλις εὐλίμενος ἡ [10] Πύρασος ἐν δυσὶ σταδίοις ἔχουσα Δήμητρος ἄλσος καὶ [11] ἱερὸν ἅγιον, διέχουσα Θηβῶν σταδίους εἴκοσι· ὑπέρκειται δὲ Πυράσου [12] Θῆβαι. Θηβῶν δ' ἐν τῇ μεσογαίᾳ [13] τὸ Κρόκιον πεδίον πρὸς τῷ καταλήγοντι τῆς Ὄθρυος, δι' οὗ [14] ὁ Ἄμφρυσος ῥεῖ ποταμός. Τούτου δ' ὑπέρκειται ὁ — Thessalia.

10) Moſcov. Πύρασα. Sed cf. Homer. Il. 2, 695.

11) Vatic. ἅγιον ἄγαλμα. Caſaubonn. Pariſ. Moſcov. ἱερὸν ἄγαλμα. Sic et Guarinus: *ſacram habens ſtatuam.* Alii cum Euſtathio c. l. ἱερὸν ἅγιον habent. Videtur ἅγιον in hoc nexu poſitum offendiſſe, nec temere. At quia Homericum τέμενος ita reddit, retinendum. Sic ἱερὸν ἁγιώτατον Plutarchus de animi tranquillitate p. 865. ed. Lipſ. et alibi.

12) Pariſ. Moſcov. μὲν αἱ Θῆβαι. Τῶν Θηβῶν. Ita etiam Vatic. omiſſo tantum αἱ ante Θῆβαι.

13) Pariſ. τῇ, praecedentis vocis reſpectu. Tum Vatic. Κροκὶ πεδίον. Cf. p. 433. in.

14) Moſcov. omiſit articulum, uti poſt cum Vatic. Pariſ. Ven. Gem. Plethone B. vocem ποταμός. Ipſum fluvii nomen in editionibus ſcribitur Ἄμβρυσος, pro quo codices Caſaubonn. dant Ἄμφρυσος et Ἄμφυρσος. Ex meis Venet. Moſcov. Gem. Pletho B. praeferunt Ἄμφρυσος, Pariſ. Ἄμφρισος, Gem. Pletho A. Ἄμφυσος, Vatic. Ἀμφυρισός. *Amphryſus* habet Guarinus. Atque ita hic, ut ſupra, repoſui. Ἄμβρυσος debetur Aldo, quae quidem fuit Phocidis urbs memorata a Polybio 4, 25, 2. Pauſania 10, 3, 2. et 36, 2. ex Latinis a Livio 32, 18, 6. Plinio 4, 4. ſ. 3. ſed et a noſtro ſupra p. 423. Attamen Ἄμφρυσος illa urbs a Stephano ſcribitur, ubi tantum addit, a quibusdam etiam pro φ adhiberi β. Utrumque de noſtro fluvio notat

Cereris vocavit fanum, et appellavit Pyraſum. Fuit autem Pyraſus urbs commodo portu praedita, a duobus ſtadiis habens lucum Cereri ſacrum eiusdemque templum: infra Thebas XX ſtadiis iacebat Pyraſus. Ad Thebas in mediterraneis eſt Crocius campus ad fines Othryos montis: per eum fluit Amphryſus fluvius. Supra eſt Itonus, ibique

Thessalia. ὁ [15] Ἴτωνος, ὅπου τὸ τῆς Ἰτωνίας ἱερὸν, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἐν τῇ Βοιωτίᾳ, καὶ ὁ [16] Κουάριος ποταμός· εἴρηται δὲ [17] περὶ τούτου ἐν τοῖς περὶ τῆς Ἄρνης Βοιωτιακῆς. Ταῦτα δ' ἐστὶ τῆς Θετταλιώτιδος μιᾶς τῶν [18] τεσσάρων μερίδων τῆς ὅλης Θετταλίας, ἧς [19] ἦν καὶ τὰ ὑπ'

tat Schol. Apollonii ad 1, 54. de urbe et fluvio Schol. Callimachi ad hymn. in Apoll. v. 48. Cf. etiam de scriptura Sylburg. ad Pausan. 4, 31. p. m. 356. et 10, 3. p. 804. Equidem rationem auctoribus probatam in utroque sequendam putavi, quorum factae in libris corruptiones facile in errorem traxerunt grammaticos.

15) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. quod, etsi Ἴτων alii cum Guarino et editionibus scribunt, praeferendum tamen putavi, ut superiori loco p. 433. accommodarem. Sic et Latini passim, ut *incola Itoni* Catullus 64, 228. Neque tamen Ἴτων omnino repudio, uti hanc urbem producit Schol. Apollonii ad 1, 551. et in primis Homer. Il. 2, 696. Utramque formam notat Stephanus h. v. et tertiam Ἰτώνη addit Eustathius ad Homer. p. m. 245. c. l.

16) Venet. Κουρύριος. Vid. supra ad p. 411.

17) Voces περὶ τούτου — περὶ desunt in Paris. et Moscov. in quo quidem manus recentior subpleverat. Voces εἴρηται — Βοιωτιακῆς praeteriit Gem. Pletho uterque. Tum Casaubonn. ἐν ταῖς Βοιωτιακαῖς. Vatic. Moscov. ἐν τοῖς Βοιωτιακοῖς. Paris. ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς. Retinui tamen vulgatam cum Guarino et editionibus, quia respicit narrationem p. 411. de duplici Arne. Cf. et p. 413.

18) Moscov. τεττάρων, uti solet. Post Vatic. Paris. Mosc. Gem. Pletho A. συμπάσης pro ὅλης. Utrumque, ὅλης συμπάσης, deinceps adponit Gem. Pletho B.

19) Omittunt hoc verbum Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. possitque etiam commode abesse. Primus editorum addidit Casaubonus. Rectius idem in sequentibus posuit ὑπ' Εὐρυπύλῳ pro ὑπ' Εὐρυπύλου, quod invenerat.

ibique Itoniae templum Minervae: unde etiam, quod in Boeotia est, nomen habet: et fluvius Cuarius; de quo diximus in Arna Boeotiae. Haec vero pertinent ad Thessaliotidem, unam de quatuor Thessaliae partibus: sub qua etiam

ὑπ' [20] Εὐρυπύλῳ, [21] καὶ ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος τοῦ [22] Φυλλαίου ἱερόν· καὶ Ἴχναι, ὅπου ἡ Θέμις [23] Ἰχναία [24] τιμᾶται. Κατὰ δὲ τὸν Ἀντρῶνα [25] ἕρμα Thessalia.

 ὕφαλον

20) Gem. Pletho uterque subiicit καὶ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ. quod repetitum esse videtur ex superiori loco p. 432. f. Remotior enim et versus Ossam fuit Philoctetis ditio, uti adparet ex Homero Il. β, 716. sqq. Cf. Strabo infra p. 443.

21) Voces καὶ ὁ Φύλλος, ἔνθα Ἀπόλλωνος omissa desunt in Vatic. Paris. Moscov. Hic tamen a manu recentiori adiectas ostendit, Paris. ex Φύλλος priorem tantum partem servavit. Ulterius hinc et ad τιμᾶται omnia desiderantur in Gem. Plethone utroque. De scriptura nominis Φύλλος dubitationem movet Stephanus h. v. qui diserte ex Strabonis libris profert Φυλλοῦς. At minime sanus ille locus esse videtur, tum quod literarum series interpellatur, tum quod subiicit, Rhianum feminino genere dixisse. Nempe genus unice spectavit Stephanus, non terminationem. Accedunt etiam gentilia Φυλλεύς et Φυλλαῖος. Quare nihil contra omnes libros mutandum censui.

22) Paris. Moscov. simplici λ producunt renuente etymo aliorumque auctorum usu, de quo plura dabit Iacobs ad Anthologiam V. 1. P. 1. p. 398. et quos memorat. Cf. etiam Muncker. et Staveren. ad Hygini fab. 14. p. 39.

23) Paris. ἡ Χναῖα, Moscov. Ἰχναῖα.

24) Hinc inserunt aliqua Vatic. 174. Paris. Moscov. sic: τιμᾶται, καὶ Κιερὸς δ' εἰς αὐτὴν συντελεῖται . . . . τῆς Ἀθαμανίας. Κατὰ δὲ —. Eadem in suo etiam codice legisse Guarinum, docet eius versio: *et Cyerus cum ea censetur et Athamania.* Obscura haec sunt in priori etiam fragmenti parte corrupta.

25) Vulgo ἔρυμα. Vatic. Paris. Moscov. ἑρμαῖον vel ἕρμαιον. In Paris. etiam vulgata vox superscripta est, quam praebent alii cum Guarino. *Tzschucke.* Non dubito, legendum esse ἕρμα ὕφαλον, quae vox scopulum in mari latentem significat.

etiam Eurypyli fuit ditio. Tum Phyllus: ubi Phyllaei Apollinis templum: et Ichnae, ubi Themis Ichnaea colitur. Iuxta Antronem ad fretum Euboicum

Thessalia. ὕφαλον ἐν τῷ πρὸς Εὐβοίᾳ ἐςὶ πόρῳ, καλούμενον [26] ὄνος Ἀντρῶνος· εἶτα Πτελεὸν καὶ ὁ [27] Ἅλος·

ficat. Videtur autem illud faxum vocatum fuiffe ὄνος, quia iacentis grandis afini fpeciem prae fe ferret, unde proverbium manaverit, de maioribus folito animalibus, ὄνος Ἀντρῶνος. Similem mendam apud Plutarchum deprehendimus, ut alias infinitas. Locus eft in Lycurgo [cap. 5.] αἰωρουμένη γὰρ ἡ πολιτεία καὶ ἀποκλίνουσα μὲν ὡς τοὺς βασιλεῖς ἐπὶ τυραννίδα, νῦν δὲ ὡς τὸ πλῆθος ἐπὶ δημοκρατίαν, οἷον ἕρμα τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν ἐν μέσῳ θεμένη καὶ ἰσοῤῥοπήσασα, τὴν ἀσφαλεςάτην τάξιν ἔσχε καὶ κατάςασιν. Cuius loci elegantiam nemo animadvertet, qui prius non obfervaverit, fumtum effe loquendi genus a navium fuburra, qua naves αἰωρούμεναι onerantur. Suburram autem Graeci ἕρμα vocant. Quare ἕρμα legendum eft, non ἔρυμα. Sic etiam hunc verfum apud Oppianum leges lib. 4. v. 477. Ἁλιευτικ. Πολλάκι μὲν καὶ νῆες ἐν ἕρμασιν ἠύτ' ἔκελσαν Κείναις. *Saepe quidem etiam naves in operibus* (id eft in curfu) *quafi allifae funt Illis*. Vulgo ἔργμασι mendofe. *Cafaubonus*. Elegans eft et acuta haec emendatio, quam ipfa nominis fubiecti ratio non folum, fed et addita vox ὕφαλον confirmat. Sic enim diferte Pollux 1, 115. ἕρματα explicat πέτρας ὑφάλους. Etymol. M. auctor τὰ πετρώδη τῆς θαλάσσης μέρη καὶ ὕφαλα. Accedit locus Dionyfii Halic. 1, 52. f. ἕρμασιν ὑφάλοις περιπεσεῖν. Cf. quae de h. v. adferuntur ad Pollucem c. l. Hefychium T. 1. p. 1437. Ita tamen legendum effe ad Aldi editionem iam antea, ut alia plura a Cafaubono tacite excepta, monuerat Scaliger. His vero motus, et quod propius a codicibns abfit, repofui ἕρμα, quod et ἔρυμα explicat et κώλυμα τοῦ πρόσω πλεῖν Etymol. M. Alias in ἑρμαῖον poffit aliquis argutari ex Suida, qui Ἑρμαῖος diferte interpretatur ὕφαλον πέτραν. Sed corrupta eum dediffe ex Harpocratione, in quo eft Ἑρμᾶς, notavit iam Kufterus. Vid. Fifcher ad Anacreont. fragm. 38. p. 372. Ἑρμαῖα nempe aliud volunt, de quo vid. Cafaubon. ad Strabon. 17. p. 818. ubi fimilem variationem notat. Poft pro πόρῳ Mofcov. πορρῳ.

26) Ald. Hopper. Xyl. ὄρος, etfi inde a Guarino omnes ver-

boicum faxum eft mari latens, quod vocatur Antronis afinus. Sequitur Pteleum et Halos:

[27] Ἅλος· εἶτα τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν καὶ ὁ Πύρασος κατεσκαμμένος· ὑπὲρ αὐτῶν δὲ αἱ Θῆβαι· εἶτα ἄκρα Πύῤῥα καὶ δύο [28] νησίδια πλησίον, ὧν τὸ μὲν Πύῤῥα, τὸ δὲ Δευκαλίων καλεῖται· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἡ Φθιῶτις πως τελευτᾷ. Thessalia.

§. 15.

Ἑξῆς δὲ τοὺς ὑπὸ [1] Εὐμήλῳ καταλέγει, [2] τὴν συνεχῆ p. 436.

versiones reddunt *asinus*. Ὄνος probant Mssti et auctores. Lapsus quidem facilis, uti olim pro ὄνος ferebatur ὄρος in Hesychio s. v. μύλη. Tum Ἀντρῶνος dat Moscov. pro vulgato Ἄντρωνος, de quo vid. ad lib. 8. p. 350. in. Hinc vero patet, quo sensu Strabo eam formulam vulgo iactatam intellexerit, quam varie alii remoteque explicant, de quo alibi.

27) Ald. Hopper. ἄλλος, ut supra.

28) Paris. et Moscov. νησία. Cf. paullo superius. Tum Moscov. πῶς pro πως.

1) Praemisso τῷ ponit Moscov. cum Vatic. uti infra hac pag. volunt ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ. Supra tamen haec nudata articulo producuntur.

2) Verba τὴν συνεχῆ — γῆς repudiavit Gem. Pletho uterque. Guarinus legisse videtur καὶ τὴν συνεχῆ —. Vertit enim: *contiguamque oram maritimam*. Casaubonus malit: κατὰ, vel etiam καὶ τὴν συνεχῆ παραλίαν. Durior certe alias relinquitur nexus. Luxa non minus sunt, immo aperte depravata, quae subsequuntur: ἔπεστιν ἤδη, quae Casaubonus immutat in ἅπερ ἐστὶν ἤδη. Ἔπεστιν sane incommodum hic accidit, etsi constanter tenent libri cum Guarino. Supra p. 432. in simili nexu dixit: νῦν μέντοι Μαγνησίας. Equidem priorem partem intactam reliqui, cum aliquatenus per adpositionem dicta possint intelligi, alteram copulandi voce ἥπερ connexui.

Halos: inde Cereris templum et Pyrasus dirutus: supra hunc Thebae: post Pyrrha promontorium et duae exiguae insulae, quarum una Pyrrha, altera Deucalion nominatur: atque ibi fere finis est Phthiotidis.

§. 15.

Deinceps eos refert, qui sub Eumelo erant, continentem

Thessalia. συνεχῆ παραλίαν, ἥπερ ἐστὶν ἤδη [3] Μαγνησίας καὶ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς. [4] Φεραὶ μὲν οὖν εἰσι πέρας τῶν Πελασγικῶν πεδίων πρὸς [5] τὴν Μαγνησίαν, ἃ παρατείνει μέχρι τοῦ Πηλίου σταδίους ἑκατὸν ἑξήκοντα. Ἐπίνειον δὲ τῶν Φερῶν Παγασαὶ, διέχον ἐννενήκοντα σταδίους αὐτῶν· Ἰωλκοῦ δὲ εἴκοσι. Ἡ δ' [6] Ἰωλκὸς κατέσκαπται μὲν ἐκ παλαιοῦ. Ἐντεῦ-

3) Casaubonn. Vatic. 173. Μαγνητικῆς, itemque, etsi a recentiori manu, Moscov. Probat unice hanc lectionem Laurent. Theodor. Gronovius in commentario ad marmoream basin Colossi — p. 479. (Vol. 7. thes. antiqu. Gr. Gronovii) et recipiendam fuisse pronuntiat. Movit nempe, quod adiectum sequitur καὶ τῆς Πελασγιώτιδος γῆς. Quod si tamen retineatur vulgata, τῆς praeponi vult. Neutrum, etsi per se valeat, est tamen necessarium. Sic propria adeo noster et gentilia coniungit; articulum librorum exempla promiscua incertum in plurimis faciunt. Praetulerim tamen, si quis postulet, posterius.

4) Casaubonn. hic et post Φέῤῥαι.

5) Ita codices volunt. Eustathius tamen ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 255. hinc reddit πρὸς τῇ Μαγνησίᾳ. Utrumque casum in his noster variare solet, adeoque lib. 2. p. 81. τὸ πρὸς δύσει πλευρὸν dicit, et deinceps τὰ πρὸς ἄρκτον. Cf. ad lib. 8. p. 346. in. lib. 9. p. 405. f. Post idem Eustathius ante Πηλίου omittit articulum, uti etiam faciunt editiones ante Casaubonum. Denique ponit στάδια pro σταδίους, nota commistione. Sic paullo inferius ex Strabone ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 248. habet στάδια et ad Odyss. 11, 280. p. m. 435. σταδίους. Post Paris. Mosc. ἐνενήκοντα.

6) Moscov. Ἰολκός. Res nota.

tem oram maritimam, quae iam Magnesiae est et Pelasgiotidis propria. Pherae terminus sunt Pelasgici campi ad Magnesiam, qui ad Pelium usque montem porrigitur stadiis CLX. Navale Pherarum sunt Pagasae, inde XC stadiis dissitae, ab Iolco XX. Iolcus pridem deleta est. Hinc

Ἐντεῦθεν δ' ἔςειλε τὸν Ἰάσονα καὶ τὴν Ἀργὼ Πελίας· ἀπὸ δὲ τῆς ναυπηγίας τῆς Ἀργοῦς καὶ Παγασὰς λέγεσθαι μυθεύουσι τὸν τόπον· οἱ δὲ πιθανώτερον ἡγοῦνται τοὔνομα τῷ τόπῳ [7] τεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν, αἳ πολλαί τε καὶ δαψιλεῖς ῥέουσι· πλησίον δὲ [8] καὶ Ἀφέται, ὡς ἂν ἀφετήριόν τι τῶν Ἀργοναυτῶν. Τῆς δὲ Δημητριάδος ἑπτὰ ςαδίους ὑπέρκειται τῆς θαλάσσης Ἰωλκός. Ἔκτισε δὲ Δημήτριος ὁ [9] πολιορκητὴς ἐπώνυμον ἑαυτοῦ τὴν Δημητριάδα μεταξὺ Νηλίας καὶ Παγασῶν [10] ἐπὶ θαλάσσῃ, τὰς πλησίον πολίχνας εἰς αὐτὴν συνοικίσας,

Thessalia.

7) Casaubonn. τεθεῖσθαι et τεθῆναι. Ex meis Ven. Gem. Pletho A. B. τεθεῖσθαι, Paris. et hoc et τεθῆναι, posterius reliqui. Ald. Hopper. πεπεῖσθαι pro τεθεῖσθαι, unde tamen Xylander effinxit πεποιῆσθαι. Denique Casaubonus statuit τεθῆναι, quod non est, cur sollicitetur.

8) Neglexerunt hanc voculam Ald. Hopper. Xyl.

9) Sustuli mendum, quod obsidet edd. Casaub. 1. 2. πολιορκετής.

10) Eustathius ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. legit ἐπὶ θαλάσσης, ubi tamen Politus Tom. 2. p. 713. ex nostro recte reposuit ἐπὶ θαλάττῃ. Sic idem Eustathius post ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 247. ex Strabone reddit ἐπὶ τῆς λίμνης.

Hinc Iasonem et Argo navem Pelias emisit: et fabulantur, Pagasas nomen habere ab Argo navi ibi compacta: alii probabilius nomen loco a pagis, id est fontibus, factum sentiunt, qui frequentes ibi largique fluunt. In propinquo sunt Aphetae, quasi carceres: quod hinc emissi fuerint Argonautae. Supra Demetriadem septem stadiis mari Iolcus sita est. Demetrius Poliorceta condidit et a se denominavit Demetriadem ad mare inter Neliam et Pagasas: in eamque conduxit vicina oppida, Neliam,

Thessalia. σας, [11] Νηλίαν τε καὶ Παγασὰς, καὶ Ὀρμένιον· ἔτι δὲ Ῥιζοῦντα, Σηπιάδα, [12] Ὀλιζῶνα, Βοίβην, Ἰωλκόν· [13] αἳ δὲ νῦν εἰσι κῶμαι τῆς Δημητριάδος. Καὶ δὴ καὶ ναύσταθμον ἦν τοῦτο καὶ βασίλειον μέχρι πολλοῦ τοῖς βασιλεῦσι τῶν Μακεδόνων· ἐπεκράτει δὲ καὶ τῶν Τεμπῶν καὶ τῶν ὀρῶν [14] ἀμφοῖν, τοῦ τε Πηλίου καὶ τῆς Ὄσσης. Νῦν δὲ συνέσταλται μὲν, τῶν δ' ἐν τῇ Μαγνησίᾳ πασῶν ὅμως διαφέρει. Ἡ δὲ Βοιβηῒς [15] λίμνη πλησιάζει μὲν ταῖς Φεραῖς· συνάπτει δὲ καὶ τοῖς ἀπολήγουσι τοῦ Πηλίου πέρασι καὶ τῆς Μαγνησίας. Βοίβη δὲ χωρίον ἐπὶ τῇ λίμνῃ κείμενον. Καθάπερ δὲ τὴν Ἰωλκὸν αὐξηθεῖσαν ἐπὶ πλέον

11) Hinc hiatus trium syllabarum cernitur in Parif. Tum Mofcov. dat Ὀρμένιον, Parif. δ' Ἐριζοῦντα, male diftractis vocibus.

12) Ita mutato accentu pofui pro Ὀλίζωνα, praeeunte etiam hic Mofcov. Probat Homerus Il. 2, 717. et, qui diferte ita fcribendum effe monet, Stephanus h. v. ut ab adpellativo, quod in fimilibus valet, difcernatur. Idem praetenta auctoritate Apionis et Herodori, Grammaticorum, firmat Euftathius ad Homer. c. l. p. m. 249.

13) Mofcov. Gem. Pletho B. forte melius αἳ δὴ, nifi ob fequ. offendat.

14) Cafaubonn. fubiiciunt ὥσπερ εἴρηται, Vatic. Parif. Mofc. ὧνπερ εἴρηται.

15) Extrufa eft haec vox in Parif. et Mofcov.

Neliam, Pagafas, Ormenium, Rhizuntem, Sepiadem, Olizonem, Boeben, Iolcum: qui nunc funt pagi Demetriadis. Urbs ea longo tempore fuit navale regibus Macedoniae: et fub fe habuit cum Tempe, tum ambos montes, Pelium et Offam. Nunc quanquam deminuta potentia, tamen omnibus Magnefiae urbibus praeftat. Boebeis palus Pheris vicina eft, et contigua extremitatibus Pelii atque Magnefiae. Boebe oppidulum eft paludi imminens. Enimvero ficut Iolcum valde elatam deiecerunt

πλέον κατέλυσαν αἱ στάσεις καὶ αἱ τυραννίδες, οὕτω καὶ τὰς Φερὰς συνέστειλαν ἐξαρθείσας ποτὲ [16] καὶ συγκαταλυθείσας τοῖς τυράννοις. Πλησίον δὲ τῆς Δημητριάδος ὁ [17] Ἄναυρος ῥεῖ· καλεῖται [18] δὲ καὶ ὁ συνεχὴς αἰγιαλὸς Ἰωλκός. Ἐνταῦθα δὲ καὶ τὴν Πυλαϊκὴν πανήγυριν συνετέλουν. Ὁ δ' Ἀρτεμίδωρος [19] ἀπωτέρω τῆς Δημητριάδος τίθησι τὸν [20] Παγασητι- Thessalia.

16) Καὶ deest in edd. Aldi, Hopperi et Xylandri.

17) Vulgo Ναῦρος. Veri nominis depravationem, quam traxerunt omnes libri cum Guarino amputatione facta, detexit Casaubonus et substituendum vidit Ἄναυρον. Hunc enim fluvium plures non solum sic commemorant, sed et aliqui aperte in Thessaliae hoc tractu ponunt, veluti Callimachus in Delum v. 103. Orpheus in Argon. v. 112. Vibius Sequ. p. 3. Schol. Callimachi ad hymnum in Dian. v. 101. Sed vid. quae conlegerunt Spanhem. ad Callimach. in Dian. c. l. Oberlin. ad Vibium p. 73. viri docti ad Hesych. Tom. 1. p. 346. Alterum *Naurum* nemo novit, etsi in tabula adposuit d'Anville, Strabonis quidem hoc loco inductus, qui et olim Dalechampium in Athenaeo 4, 21. p. 172. deceperat, ideo a Casaubono notatum. In Graecis enim ibi diserte Ἄναυρος legitur, et cum Iolco commemoratur. In re igitur conclamata a codicibus descifcere non dubitavi.

18) Aldus, Hopperus omittunt ὁ συνεχὴς, Xylander evulgavit δὲ συνεχής. Mosc. omittit ὁ. In sequentibus verba ἐνταῦθα — ὁμώνυμος Gem. Pletho B. non admisit.

19) Casaubonn. ἀπωτάτω. Sufficit, quam alii sustinent, vulgata.

20) Casaubonn. Παγασικὸν, Medic. Paris. Παγασιτικὸν, uti antea legebatur in epitome p. 330. Venet. Πηγασιτικόν. De priori

runt seditiones et dominationes, ita et Pherae una cum tyrannis et creverunt et conciderunt. Prope Demetriadem Anaurus fluit. Litus continuum Iolcus vocatur. Hic etiam Pylaicum solennem conventum celebrabant. Artemidorus sinum Pagasaeum

Thessalia. γασητικὸν κόλπον εἰς τοὺς ὑπὸ [21] Φιλοκτήτῃ τόπους· ἐν δὲ τῷ κόλπῳ φησὶν εἶναι τὴν Κικύνηθον νῆσον καὶ πολίχνην ὁμώνυμον.

§. 16.

Ἑξῆς δ' αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ πόλεις καταλέγονται. Ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐςὶ τῆς Θρακίας Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος· ἐμνήσθημεν δὲ καὶ [1] πρότερον τῆς ἐν Πελοποννήσῳ. Πρόκεινται δὲ τῶν

priori nominis parte nulla obiicitur dubitatio, et, quod in Stephano s. v. Ἀκέσαι legitur Πηγασαῖος, aut pertinet ad Πήδασα per corruptionem, vel, uti aliis eodem teste scribitur, Πήγασα, aut ad Ioniam dialectum informatum est, aut, quod vult Gavel in obseruatt. miscell. novis Tom. 4. p. 239. in Παγασαῖος mutari debet, uti scribit ipse Stephanus s. v. Ἀφέται. Sic Plinius 4, 23. s. 12. dicit *Pagasicus sinus*. At cum aliis libris Παγασητικὸς scribit Scylax p. 24. sq. Hudf. Stephanus s. v. Ἀφέται et Δημητριάς. Guarinus tamen habet *Pagaseum sinum*. Similis variatio obversatur infra p. 438.

21) Casaubonn. Venet. Paris. Moscov. ὑπὸ τῷ Φιλοκτήτῃ. De utroque paullo superius dictum est. Sic post ὑπὸ Φιλοκτήτῃ Venet. Paris. Moscov.

1) Vatic. 174. Paris. Mosc. truncata quaedam his subiiciunt: τῆς . . . . καὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ . . . . . ἠρίθμηται. (Paris. Moscov. tantum ϑμηται.) Ἥ τε Θαυμακία καὶ (καὶ abest in Vatic.) . . . . τῆς ἑξῆς παραλίας ἐςί. Πρόκεινται —. Reliqui cum editionibus consentiunt. Tantum Venet. omisit ἐν Πελοποννήσῳ.

saeum longius a Demetriade ponit in loca Philoctetam dominum agnoscentia: inque eo sinu ait Cicynethum esse insulam et oppidum eiusdem nominis.

§. 16.

Deinceps urbes recensentur ab Homero, quae Philoctetae parebant. De his Methone alia est a Thracica illa, quam Philippus evertit: de Peloponnesiaca suo loco intulimus mentionem. Ante Magne-

τῶν Μαγνήτων νῆσοι συχναὶ μὲν, αἱ δ' ἐν ὀνόματι Σκίαθός τε καὶ Πεπάρηθος, καὶ [2] Ἰκὸς, Ἁλόννησός τε καὶ Σκῦρος ὁμωνύμους ἔχουσαι πόλεις. [3] Μάλιστα δ' ἐστὶν ἐν ὀνόματι Σκῦρος διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκειότητα, καὶ τὴν Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐνταῦθα [4] γέννησίν τε καὶ ἐκτροφήν. Ὕστερον δὲ Φίλιππος αὐξηθεὶς, ὁρῶν Ἀθηναίους ἐπικρατοῦντας τῆς θαλάσσης καὶ τῶν νήσων ἄρχοντας καὶ τούτων καὶ τῶν ἄλλων, ἐποίησε τὰς πλησίον ἑαυτῷ

Thessalia.

P. 437.

2) Parif. Moscov. male disiectis vocibus ἰκόσαλον νῆσος. Vatic. ἰσόσαλον νῆσος. In Gem. Plethone B. deest καὶ Ἰκός. Tum Σκῦρος posui pro Σκύρος. Ita enim in Homero Il. 9, 664. Dionysio v. 521. — legitur, unde et antiquiores poetae penultimam semper producunt; librarii cum Syros lubenter commiscent. Sic Κῦρος et similia. In aliis tamen, veluti Thucydide 1, 98. Σκύρος adhuc legitur. Ipsa verba ὁμωνύμως — Σκῦρος in Parif. Mosc. Gem. Plethone B. desunt. Tum dedi Ἁλόννησος. V. lib. 13. p. 618.

3) Venet. Καὶ μάλιστα.

4) Ita omnes libri cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 255. Forte tamen γένεσιν, ut supra p. 404. ubi Eustathius pro eo praebet γέννησιν. Idem observatur in Luciano de saltatione cap. 44. ad quem locum vid. Solanus. Passim tamen etiam promiscuo sensu dicuntur vel certe explicantur. Sic aperte Dionys. Halicarnass. 4, 7. m. γένεσις posuit pro γέννησις, quia de generatione loquitur, non de nativitate. Sed vid. plurima, quae congesserunt interpretes ad Matthaeum 1, 18. et quos praeterea commemorant Wolfius in curis philolog. et Koecherus in analectis ad c. l.

Magnetas sitae sunt complures insulae, de quibus nobiles sunt Sciathus, Peparethus, Icus, Halonnesus, Scyrus, urbibus cognominibus praeditae. Maxime celebratur Scyrus ob Lycomedis cum Achille affinitatem, ibique natum et educatum Neoptolemum Achillis F. Postea temporis Philippus viribus auctus, cum videret, Athenienses mare obtinere, et insulis, cum his tum aliis, imperare, fecit, ut ipsi propinquae fierent quam

Thessalia. ἑαυτῷ μάλιστα ἐνδόξους. Πολεμῶν [5] γὰρ περὶ τῆς ἡγεμονίας, [6] ἐπεχείρει πρώτοις ἀεὶ τοῖς ἐγγύθεν, καὶ καθάπερ αὐτῆς τῆς Μαγνήτιδος τὰ πολλὰ μέρη [7] τὴν Μακεδονίαν ἐποίησε καὶ τῆς Θράκης καὶ τῆς ἄλλης τῆς κύκλῳ γῆς, οὕτω καὶ τὰς πρὸ τῆς Μαγνησίας νήσους ἀφῃρεῖτο, καὶ τὰς ὑπ' οὐδενὸς γνωριζομένας πρότερον περιμαχήτους καὶ γνωρίμους ἐποίει. Τὴν δ' οὖν Σκῦρον [8] μάλιστα μὲν αἱ ἀρχαιολογίαι [9] συνιστῶσιν· ἀλλὰ καὶ τὰ τοιαῦτα [10] θρυλλεῖσθαι [11] ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν ἀρεταὶ τῶν Σκυρίων· καὶ τὰ μέταλλα τῆς ποικίλης λίθου τῆς Σκυρίας, καθάπερ τῆς Καρυστίας, καὶ τῆς [12] Λευ-

5) Paris. δὲ περί.

6) Casaubonn. ἐπεχείρησε. Cf. tamen sequentia. Post Gem. Pletho A. τοῖς ἐγγύς, aptius hic, aut illud certe eodem sensu.

7) Articulum ignorant Paris. et Moscov.

8) Paris. Moscov. Vatic. Venet. praemittunt καί.

9) Vatic. συνιστᾶσιν vulgari et usitata forma. Neque tamen altera a reliquis omnibus temere excepta videtur.

10) Moscov. simplici λ, uti passim alibi, veluti lib. II. p. 498. 505.

11) Gem. Pletho B. ποιεῖ· αἵ, τε τῶν αἰγῶν.

quam maxime celebres. Nam de principatu contendens bello, semper proxima quaeque adortus est, et ut Magnesiae ac Thraciae aliarumque circumiacentium multas partes Macedoniae adiecit, ita et sitas ante Magnesiam insulas ad se rapuit, priusque ignotae et obscurae quae erant, fecit, ut certatim appeterentur essentque notae. Scyrum praecipue antiquitatis memoria commendat: sed tamen alia quoque sunt, quae eius famam late vulgant. De his est Scyriarum capellarum praestantia, et metalla varii Scyrii lapidis: sicut et Carystii, et Leu-

[12] Λευκολλείας, καὶ τῆς Συνναδικῆς, καὶ [13] Ἱερα- Thessalia.

12) Editiones Λευκαλίας. Vatic. Paris. (qui et ante τῆς addit ἡ) Moscov. Λευκαλλίου. Siebenkeesius ex alio codice, Veneto opinor, adnotaverat Λευκολλίας. Guarinus *Deucollii marmoris*. Reliqui cum editis habuisse videntur Λευκαλίας, quae vox merito suspecta fuit Casaubono. Tentarunt eam etiam alii. Reinesius in margine edit. Casaubon. 1. haec adscripserat: „Georg. Agricola de natura fossilium (ubi etiam varia de marmoribus) *Deucalium*, quod ad Deucalionem in Phthiotide refert, [de natura fossilium lib. 7. p. 313.] Lego Δοκιμαίας. De Docimia lib. 12. p. 397. (f. 577.)" Post retractata sententia haec idem Reinesius subiecit: „Verior, immo verissima lectio est Θετταλίας. Commemorat cum aliis Eustathius de amore Ismen. lib. 1. [p. 13. sq. ed. Gaulm.] item auctor anonymus apud Salmasium in Plinn. exercitt. p. 703. Esther 1, 6. ubi LXX πίννινον, leg. Πίνδινον, a Pindo Thessaliae." Hactenus Reinesius. Tyrwhittus p. m. 34. minima mutatione reponi malit Λευκαδίας, si de Leucadii marmoris praestanti testimonia subpetant. Sed haec omnia incerto successu sunt emissa, quaedam etiam praeterea analogiae videntur repugnare, ut *Deucalium*, ab Deucalione parva insula. (vid. p. 436. f.) vel vestigia librorum deserunt, uti Δοκιμαίας, quem lapidem a Synnadico adpellatione tantum discrepare, docet ipse Strabo c. l. qui tamen hic diversos commemorat. Thessalum marmor si celebre unquam fuit, et Strabo hic adtigit, vero tamen parum est simile, librarios a voce tam nota adeo aberrasse. In Λευκαδίας expeditior utique sit via, quia Λ et Δ in maiuscula scriptura saepe confundi constat. Vid. Triller in observatt. crit. 4, 7. p. 336. At cum Leucadia huc minime valeat, eadem via si quis processerit, facile deducatur ad *Leucolla*, Pamphyliae promontorium apud Plinium 5, 26. f. 27. item in vicinia insulam ib. 5, 35. f. 31. Λεύκολλαν portum Cypri habet Strabo 12. p. 682. Nempe narrat Plinius 36, 34. f. 19. ubi de gagate lapide exponit, cum

Lucullei, Synnadici, Hierapolitici. Nam e vario

Thessalia. [13] Ἱεραπολιτικῆς. Μονολίθους γὰρ κίονας καὶ πλάκας [14] μεγάλας ὁρᾶν ἐστιν ἐν τῇ Ῥώμῃ τῆς ποικίλης [15] λιθίας, ὑφ' ἧς ἡ πόλις κοσμεῖται δημοσίᾳ τε καὶ

eum etiam in Leucolla mari expelli, atque intra 12 stadia colligi, ex quo loco, adhibitis veterum librorum indiciis, vera huius loci lectio egregie stabilitur. Utrum vero ad insulam Plinii, an Strabonis portum pertineat, parum refert, etsi, ut ad Strabonis narrationem propius ea revocentur, de Cypri portu malim intelligere. Accedit praeterea, quod hanc emendationem adiuvet, utriusque lapidis Scyrii et Leucollii in hac comparatione similitudo. Uti enim Scyrium tam levem facit Plinius 36, 27. f. 17. ut integer fluctuetur, ita et hic *pumicosus* dicitur, *levis, fragilis, nec multum a ligno differens.* Cf. Beckmann. ad Marbodum de lapidibus p. 41. At ποικιλίαν in neutro novit Plinius, nec omnino *gagates* ad μέταλλα ad columnas transferri potest. Quare, dum adhuc obportune licebat, ultro illam sententiam abieci, ita tamen ut ipsi nomini inhaererem. Nempe Romae olim in exornandis aedificiis celebrabatur *Lucullëum* marmor, a Lucullo dictum, de quo cf. Plinius 36, 8. f. 6. et ex eo Isidorus Orig. 36, 5. Λεύκολλος enim nostro Lucullus, de quo ad lib. 8. p. 381. unde Λευκόλλειος. Ceterum verba haec καὶ τῆς Λευκαλίας — οὐ πολλοῦ ἀξία omisit Gem. Pletho uterque, nec ultra Καρυστίας progressus est Eustathius ad Dionys. v. 521. ubi tacite nostrum locum repetiit.

13) Medic. Ἱεροπολιτικῆς, et Guarinus *Hieropolitici.* Vulgata tamen scriptura ex Strabone lib. 13. p. 629. et aliis probatur. Τὸ καὶ praemissum neglexerunt Vatic. Paris. Mosc.

14) Elapsa est haec vox in ed. Aldina, atque hinc etiam desideratur in Hoppero et Xylandro. Addunt tamen libri scripti expressitque Guarinus, unde recepit Casaubonus.

15) Paris. Moscov. λιθείας, uti volunt etiam codices in Diodoro Siculo 1, 46. ex quibus ita posuit Wesselingius retinuit.

vario marmore columnas tabulasque unico lapide constantes videre possis Romae, quibus publice privatimque urbs

καὶ ἰδία· πεποίηκέ τε τὰ λευκόλιθα οὐ πολλοῦ ἄξια. Thessalia.

§. 17.

Ὁ δ' οὖν ποιητὴς μέχρι δεῦρο προελθὼν τῆς Μαγνητικῆς παραλίας, ἐπάνεισιν ἐπὶ τὴν [1] ἄνω Θετταλίαν ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου·

Οἳ δ' εἶχον [2] Τρίκκην καὶ Ἰθώμην [3] κλωμακόεσσαν.

 [4] Ταῦτα

tinuitque Eichstaedtius. Eandem formam tenet etiam Mosc. lib. 15. p. 717. In vulgata tamen scriptura λιθία consentiunt codices lib. 13. p. 588. lib. 12. p. 538. f. Λιθείας scribit Suidas h. v. Inter utramque scripturam fluctuantur etiam libri in Iosepho antiqu. Iud. 8, 2, 9. In hac igitur ambiguitate vulgatam formam reliqui. Sic ἵππειος et ἵππιος et similia. Cf. Sylburg. ad Pausan. 6, 16. p. m. 491. Sic ξυλεία et ξυλία.

1) Gem. Pletho B. ἄνωθεν Θετταλίαν. Inde aliqua subiiciunt codices. Venet. καὶ γάρ· Οἱ δ' εἶχον ceteris praeteritis. Vatic. 174. Paris. (hic quidem erasis literis) Moscov. καὶ γὰρ τὰ παρατείνοντα (Paris. praeterea τῇ φ) . . . . ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίνδου . . . . κάτω Θετταλίας διέξεισιν. Οἱ δ' εἶχον —. Guarinus evulgatum textum exhibet. Spectant autem illa recensum illorum locorum ab Homero factum Thessaliaeque perlustrationem.

2) Ald. Τρίκην, uti Moscov. lib. 14. p. 647. Post tamen idem recte protulit. Duplex κ tuentur etiam numi.

3) Gem. Pletho B. κλιμακόεσαν, uti in Homero Il. 2, 729. ed. Villois. habet κλιμακόεσσαν, item Cod. Moscov. in Pausania

urbs exornatur: fecitque ex albo lapide facta non magni pretii.

§. 17.

Caeterum Homerus eo usque orae Magnesiae progressus, redit ad superiorem Thessaliam, a Dolopia et Pindo principium petens:

Qui Triccamque habuere,
salebrosamque Ithomam.

Haec

Thessalia. [4]Ταῦτα τὰ χωρία ἐςὶ μὲν τῆς [5]Ἑςιαιώτιδος· ἐκαλεῖτο δὲ, ὥς φασι, πρότερον Δωρίς· κατασχόντων δὲ τῶν Περῥαιβῶν αὐτὴν, οἱ καὶ τῆς Εὐβοίας τὴν Ἱςιαιῶ-

sania 4, 9, 1. pro quo male legitur κλημακόεσσαν apud Stephanum s. v. Ἰθώμη. Cf. paullo post. Reinesius adscripserat: Lego κρωμακόεσσαν. Vide Hesychius. Reperitur et κλώμαξ et commutatur λ et ρ. Haec Reinesius. Hesychius habet κρώμαξ et explicat σωρὸς λίθων, et κρωμακόεν, κρημνῶδες. Habet tamen etiam κλωμακόεν, quod illi est etiam κρημνῶδες vel δύσβατον, ita tamen, ut ad constituendam Homeri lectionem nihil conferat. At hoc inde discitur, cognatae significationis esse haec vocabula, quae scribendi tantum forma discrepent. Nec tamen κλιμακόεσσαν plane reiici debet, quippe quod non solum Hesychius in sequ. explicationis causa adponit, sed et scholia Homeri repetunt. Vid. docti viri ad Hesychium T. 2. p. 283. Neque mutanda est ideo vulgata Homeri scriptura, quam et tuentur hic reliqui codices omnes.

4) Gem. Pletho B. Ταῦτα δή.

5) Per ι in initio edunt Vatic. 173. 174. Moscov. Venet. Medic. cum Guarino, Aldo et Hoppero hic et in sequ. Probat hanc rationem Casaubonus post, ubi de Euboica refert Strabo. Ita enim perpetuo, inquit, scribi video τὴν Εὐβοϊκὴν, quae vox est Ἰωνικωτέρα. Ita quidem adfirmant Stephanus s. v. Ἱςίαια et Eustathius ad Homer. Il. 2, 537. p. m. 212, 14. nec aliter Thessalicam et Euboicam effert Herodotus in pluribus locis. At Hestiaeam Euboeae habent alii plurimi, in quibus Scylax p. 22. Hudf. Plutarch. in Themistocle c. 8. Pausan. 7, 5. f. c. 7. f. et c. 26, 2. Thucyd. 1, 114. cum Scholiaste. Ex Homero etiam non Ἱςίαιαν refert Stephanus s. v. Ἑςίαια et Ἱςίαια, sed Ἑςίαιαν, etsi in posteriori loco accommodatum sit Ἱςίαιαν, uti scribit etiam s. v. Χαλκίς. Idem, nescio qua fide, s. v. Ἱςίαια Thessalicam per ι, Euboicam

Haec sunt Hestiaeotidis, quae olim fuit Doris appellata; sed Perrhaebi cum eam occupassent, qui et Euboeae Histiaeam

Ἱστιαιῶτιν κατεστρέψαντο, καὶ τοὺς ἀνθρώπους εἰς τὴν ἤπειρον ἀνέσπασαν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐποικησάντων Ἱστιαίων, τὴν χώραν [6] ἀπ' ἐκείνων οὕτως [7] ἐκάλεσαν. Ἔστι δ' ἡ μὲν Τρίκκη, ὅπου τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἀρχαιότατον καὶ [8] ἐπιφανέστατον, [9] ὁμο- Thessalia

cam per ι et ε scribi adfirmat. Dionys. Halicarn. 1, 18. in. etiam Ἑστιῶτιν, uti fertur, in Thessalia agnoscit. Neque valere hic Ionia ratio videtur, cum proxime Homeri locus non respiciatur. Attamen cum lib. 10. p. 445. et sequ. constanti librorum consensu de Euboica legatur Ἱστίαια, contra Thessaliae pars supra p. 430. Ἑστιαιῶτις a Strabone et plerisque aliis adpelletur, hactenus quidem parui Msstis, ut Euboicam per ι ederem, ne nimis a se Strabo dissentiret, etsi ne sic quidem sibi constat in libris. Turbas forte dedit, quod modo Homerum sequitur, modo aliorum rationem refert. Si quis plura legere cupiat de utraque scriptura, adeat Politum in Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 584. et Valckenar. ad Herodot. 8, 23. Ceterum Gem. Pletho B. scribit Ἑστιαιώτιδες (ut infra p. 441.) ἐκαλεῖτο. Spiritum deinde lenem in asperum, aliorum exemplo motus, mutavi, cum et Ἱστίαια scribatur, etsi Iones alias lenem ament. Et sic feci in aliis locis. Casaubonus etiam hic inconstanter egit.

6) Voces ἀπ' ἐκείνων in edd. Aldi et Hopperi non inveniuntur.

7) Hic denuo aliqua excidisse videntur, quae, etsi sunt mutilata, resarciunt Vatic. Paris. Moscov. ita: Καλοῦσι δὲ . . . . (Paris. καὶ τὴν sine lacuna interposita; Mosc. eadem cum lacunae signis) Δολοπίαν τὴν ἄνω Θετταλίαν ἐπ' εὐθείας οὕτως (ultima vox deest in Vatic.) . . . . Μακεδονία, καθάπερ καὶ τὴν κάτω τῇ κάτω. Ἔστι δ' ἡ —.

8) Deest haec vox in Veneto. Sed agnoscunt reliqui cum Eusta-

Histiaeam everterant, homines que in continentem pertraxerant, ob multitudinem Histiaeorum, qui eo commigraverant, ab his nomen regioni indiderunt. Tricca, ubi Aesculapii templum est nobilissimum et antiquissimum, com-

Thessalia. [9] ὅμορος τοῖς τε Δόλοψιν καὶ τοῖς περὶ τὴν Πίνδον τόποις. Τὴν δ' Ἰθώμην ὁμωνύμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὔ φασι δεῖν οὕτως ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν [10] ἀφαιρεῖν· οὕτω γὰρ καλεῖσθαι πρότερον· νῦν [11] δ' Ἰθώμη μετωνομάσθαι, χωρίον ἐρυμνὸν

Eustathio ad Homer. Il. 2, 729. p. m. 250. qui in sequ. omissis articulis scribit ὅμορον Δόλοψι καὶ τοῖς περὶ Πίνδον. Sed et in his arbitratu suo agere solet.

9) Vulgo ὅμορον. Palmerius in Gr. antiqua 2, 9. p. 339. quod respiciatur Τρίκκη, emendat ὅμορος, cui tamen refragatur Politus ad Eustathium in Homer. T. 2. p. 712. qui cum Eustathio vulgatum retinet. Ita quidem et codices volunt. Tum vero Ἔστι suspensum trepidat, nec, cui adhaereat, habet. Praetuli igitur ὅμορος, in primis cum sic scribat Gem. Pletho B. Verba ὅπου — ἐπιφανέστατον, ut solet, intexunt ad loci praestantiam memoranda.

10) Eustath. ad Homer. Il. 2, 729. p. m. 250. ex h. l. repetit ὑφαιρεῖν. Antea Aldus, Hopperus male οὔ φησι, etsi commutatione haud rara. Cf. ad lib. 8. p. 384.

11) Vatic. Moscov. Ven. δὲ Θαμαί. Guarinus: *Quae nunc in Thamas vocabulum transmutatur.* Casaubonn. δὲ Θαμόη. Gem. Pletho B. δ' Ἰθώμη . . . . λεγομένη χωρίον ἐστὶν ἐρυμνόν. In aliis etiam δ' Ἰθώμη sedisse videtur, uti hinc refert Eustathius c. l. Locum mutilum censet Holstenius ad Stephanum p. 144. et ex Stephano h. v. subplendum, quem descripsit etiam Eustathius c. l. Uterque autem habent Θούμαιον, quod, si Strabonis explicationem perpendas, locum non habet, quippe quae demto ι suadet Θώμη, uti et vere adfirmat Etymol. M. p. 470. s. v. Ἰθώμη. Quare nihil subplendum

confinis est Dolopibus et locis ad Pindum sitis. Ithomen, quae idem cum Messeniaca nomen habet, aiunt prima syllaba ademta Thomen debere appellari, si vetustum nomen ei reddere velimus. Oppidum est natura munitum, et vere id, quod dicitur, aspe-

ἐρυμνὸν καὶ τῷ ὄντι [12] κλωμακόεν, ἱδρυμένον μεταξὺ [13] τεσσάρων Φρουρίων, ὥσπερ ἐν τετραπλεύρῳ κειμένων, Τρίκκης τε καὶ Μητροπόλεως, καὶ [14] Πελινναίε, Thessalia.

 καὶ

dum puto. Turbavit librarios, quod unum tantum nomen vidissent, cum alterum desideraretur, quod tamen ex praecedentibus non obscure emicat.

12) Casaubonn. κλιμακόεν, quod Guarinus *scaligerum* interpretatur. Gem. Pletho B. κλιμακωκὸν ἱδρυμένων. Aldus, Hopperus, Xylander κλωμακῶεν, Casaubonus cum Amstel. uti in Homero exstat, κλωμακόεν, in quo reliqui codices consentiunt. Vide paullo superius.

13) Moscov. τεττάρων. Notum.

14) Si conditoris nomen respicias, quem Πέλινον facit Stephanus, scribendum videatur Πελιναίου, quod et in Stephano admittit literarum series. Idem vero etiam graviori numorum auctoritate motus, qui gentile a Stephano praeteritum exhibeant Πελινναιέων, contendit Spanhemius de usu et praest. numism. diss. 9. p. 602. quem hic adlegat ed. Strabonis Amstelod. Locus est in ed. Amstelod. 1671. 4. diss. 4. p. 902. Sed quod recte monet Gusseme 5. p. 366. ipsum numum leviter tantum et quasi suspenso digito adtigit Spanhemius itaque, ut suspectus haberi possit. Quare etiam in ed. Lond. 1706. eum omisit. Salva potius est scriptura vulgata, quam praeferunt auctores non solum magno numero ab Holstenio ad Stephanum p. 249. producti, etsi in vocalium usu non omnes integri, sed et tuentur plures numi, quos excitant Holsten. c. l. Rasche in Lex. num. T. 3. P. 2. p. 803. sq. et Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 146. Hinc passim cum Πελληναῖοι vox commiscetur, de quo vid. Palmer. et Wesseling. ad Diodor. Sic. 18, 11. in. Adeantur etiam docti viri ad Liv. 36, 10, 5. Neque moratur Πέλινος conditor, si recte habet, cum ita passim varietur, quale exemplum supra lib.

asperis ac saxosis adscensuum difficultatibus praeditum: iacet inter quatuor oppida, quasi in quadrilateri figuram disposita, Triccam, Metropolin, Pelinnam, Gom-

Thessalia. καὶ Γόμφων. Τῆς δὲ [15] Μητροπολιτῶν ἐστι χώρας ἡ Ἰθώμη. Ἡ δὲ Μητρόπολις πρότερον μὲν ἐκ τριῶν συνῴκιστο πολιχνίων ἀσήμων, ὕστερον δὲ καὶ πλείους προσελήφθησαν, ὧν ἦν καὶ ἡ Ἰθώμη. [16] Καλλίμαχος μὲν οὖν φησιν ἐν τοῖς ἰάμβοις,

p. 438. Τὰς Ἀφροδίτας, (ἡ θεὸς γὰρ οὐ [17] μία,)
Τὴν Καστνιῆτιν ὑπερβαλέσθαι πάσας τῷ φρονεῖν.
ὅτι

lib. 8. p. 380. in *Tenne* habuimus, et lib. 9. p. 397. in. in Σφηττός. Sic Cebrenia lib. 13. p. 596. f. a Cebrione. Nempe nomina urbium a conditoribus varie discrepant.

15) Moscov. Eustathius c. l. Δημητροπολιτῶν. Ceteri recte Μητροπολιτῶν, uti etiam ex Strabone in Eustathio emendat Politus Tom. 2. p. 709. Commemorantur etiam in numis. V. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 143. Cf. etiam Wesseling. ad Hieroclis Synecdem. p. 642. Sed praemissa loquuntur.

16) Verba Καλλίμαχος — τὸ ἔθνος ὅμορον omisit Gem. Pletho uterque, forte quod adpendicem male feriatam et ab ipsa narrationis causa alienam censeret. Neque vere patet, quorsum hic valeat. Plura forte hic exciderunt, de Venere Metropoli culta, quae nexum continerent.

17) Venet. βία inepte. Tum Paris. Moscov. Καστνιῆτιν δ'. Aldus, Hopper Xyl. Casaub. Καστνιήτην, quod post male transiit in Καστινήτην. Hinc iidem codices cum Vatic. Medic. Ven. τῷ φρονεῖν, uti pro vulgato τὸ φρονεῖν volebat Casaubonus, ut versus constaret. Ita autem eos ordinat Casaubonus:

Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γὰρ οὐ μία)
Ἡ Καστνίη πάσας ὑπερβάλλει φρονεῖν,

ut

Gomphos. Metropolitarum regionis est Ithome. Metropolis autem primum e tribus obscuris fuit conflata oppidulis: postea plures sunt adsumtae, de quibus etiam Ithoma. Callimachus quidem in iambis ait:

Veneres, (Dea est non una nempe,) caeteras
Sapientia omnes praestitisse Castniam;

quia

ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑῶν θυσίαν. Καὶ μὴν πολυΐστωρ, εἴτις ἄλλος, [18] καὶ πάντα τὸν βίον, ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὁ ταῦτα μυθεῖσθαι βουλόμενος. Οἱ δ' ὕστερον ἤλεγξαν οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνον, ἀλλὰ καὶ πλείους [19] ἀποδεδεγμένας τὸ ἔθος τοῦτο· ὧν εἶναι καὶ τὴν ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτῃ [20] οὐδεμιᾷ τῶν Thessalia.

ut eodem modo hoc dicatur, quo περὶ δ' ἐστὶ μάχεσθαι, reliqua fuae fententiae Strabo accommodaverit. Probat id Potterus ad Lycophronem v. 403. ubi eodem nomine Dea commemoratur et v. 1234. Uti vero Κάσνιος et Κασνία recte habent, fic a Κασνιήτης, quod legitur in Stephano h. v. deducitur Κασνιῆτις. Tunc vero fervato verborum adpofitorum ordine ita legi poffit: Τὴν Κασνίην ὑπερβαλέσθαι πάσας τῷ φρονεῖν, etfi recipere in ipfum contextum aufus non fum, cum non conftet, qualis in Callimachi illo loco fuerit nexus, ipfiusque verfus partibus fuis compofita integritas. Quae tamen codices fuadent et ipfa ratio exigere videbatur, reprimere nolui. Ceteroquin mirum eft, quod hoc fragmentum Bentleii diligentiam effugit nec Erneftio obverfatum adfuit.

18) Deeffe hic aliquid ad complendum fenfum, recte vidit Cafaubonus. Nempe carpfiffe videtur Callimachum, qui, cum talia de fe profeffus effet, a vero tamen longius aberraverit. Sequentia etiam male funt luxata, quibus codices remedium negant.

19) Ald. Hopper. incommode ἀποδεδειγμένας.

20) Cafaubonn. μίαν δὲ τῶν, Mofcov. Vatic. ταύτῃ δὲ μιᾷ, reliqui, uti vulgatum proftat, etfi hic οὐδεμίᾳ. Latet ulcus. Pro πόλεων Venet. oftendit πόλιν.

quia fcilicet fola porci facrificium admittit. Sane qui hoc dixit, videri voluit plurimarum rerum peritus, idque fe toto vitae tempore incubuiffe profitetur. Pofteriores autem demonftraverunt, non unam modo Venerem, fed complures hunc ritum ufurpaffe: de quibus fit etiam, quae in hac colitur Metropoli, quae quidem nulli

Thessalia. τῶν συνοικισθεισῶν εἰς αὐτὴν πόλεων, παραδοῦναι τὸ ἔθος [21] ὁμίριον. Ἔστι δὲ καὶ [22] Φαρκαδὼν ἐν τῇ [23] Ἑστιαιώ-

21) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Ven. ὀνεύριον. Medic. ὁμούριον. Guarinus *Omirium*, ut editi. Forte ὁμόριον, et totus locus sic expediendus: Μητροπόλει· ταύτῃ δὲ οὐδεμιᾷ τῶν — παραδοῦναι τὸ ἔθος ὁμόριον.

22) Casaubonn. Φορκάδων, forte ex errore legentis pro Φαρκάδων, uti est in Vatic. Paris. Moscov. Vulgatam in editionibus formam, Φαρυκάδων, habent reliqui cum Guarino, eademque etiam post recurrit. Casaubonus hic malit Φαρύκαδα, etsi de hoc loco sibi non constare addit. Gronovius in notis ad Stephanum ad calcem edit. Berkel. p. 26. penitus sibi persuasum esse scribit, id ipsum nomen Φαρκ δῶν, quod Stephanus memoret, hoc in loco indicari et Stephano convenientius legi ex Msstis Strabonianis Φορκάδων, unde Φαρκαδώνιοι dicantur Diodoro 18, 56. ubi etiam Wesselingius probat Φορκάδων, quod tamen reliquis minime respondet, et vitium potius, quod antea monui, scribendi haberi debet. Φαρκιδὼν, uti Stephanus, habet etiam Hesychius h. v. reiecto tantum in penultimam accentu. Eadem cum incolis corrupte iterum iterumque Φαρκίδων adpellatur a Polyaeno 4, 2, 18. Verum etiam ex hoc loco in Stephano scribendum videtur Φαρκηδὼν, quod non solum literarum series patitur, sed et gentilia flagitant. At quod momentum addit, ita et Cod. Voss. adfert. Tum vero ex Ionica ratione pro Φαρκαδὼν, quod ex Theopompo subiicit Stephanus, positum est, uti in aliis accipi debet, quo quidem sumto Strabonis lectioni optime consulitur, codicibus etiam minime renuentibus. Cf. praeterea Heringae observatt. c. 15. p. 126. At denique summa auctoritas accedit ex numis, qui in hac forma conspirant. Vid. Eckhel in doctrina numor. P. 1. Vol. 2. p. 147. Dedi igitur hoc modo hic et postea.

nulli urbium, quas in derit morem. Est et se conduxit, eum tradi- iam Pharcadon oppidum Hestiaeo-

[23] Ἑστιαιώτιδι, καὶ ῥεῖ δι' αὐτῶν ὁ Πηνειὸς [24] καὶ ὁ [25] Κουράλιος· [26] ὧν ὁ Κουράλιος ῥυεὶς παρὰ τὸ τῆς [27] Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἰς τὸν Πηνειὸν [28] ἐξίησιν. Αὐτὸς δ' ὁ Πηνειὸς ἄρχεται μὲν ἐκ Πίνδου, [29] καθάπερ εἴρηται· ἐν ἀριστερᾷ δ' ἀφεὶς [30] Τρίκκην τε, καὶ [31] Πελιν- Thessalia.

23) Vatic. Venet. Mofcov. cum Aldo et Hoppero per ι, de quo fupra.

24) Καὶ minus hic bene neglectum in Mofcov.

25) Gem. Pletho A. hic et poft Κουάριος, quae vera fcriptura videtur, uti et innuit ipfe Strabo fupra p. 411. et p. 435. cum Κωράλιος tamquam fingulare ex Alcaeo producat, pro quo et Κουράλιος legitur in Callimacho in lavacr. Pallad. v. 64. In utroque Strabonis loco reponendum videtur vel Κουάριος, vel, quod malim, ne ab Alcaei fcriptura nimis recedatur, Κουράλιος.

26) Verba ὧν ὁ Κουράλιος exciderunt in cod. Mofcov.

27) Ita Cafaubonn. Vatic. Mofcov. Ven. Gem. Pletho A. B. pro quo in Parif. Ἰτωμίας levi immutatione. Guarinus *Ithome*. Cafaubonus ex ipfo Strabone in Boeoticis p. 411. emendat Ἰθωνίας, opinor pro Ἰτωνίας, ut vere ad illum locum pro Ἰωνίας volebat. Et fic diferte et fine librorum diffidio fupra legitur p. 435. Vid. ad p. 411. Sic eadem paffim Ἰτωνὶς vocatur.

28) Mofc. ἐξίησι pro ἐξίεισιν. Recte. Ita enim folet fimpliciter hoc verbum ufurpari, de quo cf. fupra ad p. 417. m. Alias ἔξεισι legendum fit, uti poft praefertur πρόεισι. Sed prius malim.

29) Haec verba καθάπερ εἴρηται in Ven. et Gem. Plethone B. non cernuntur. Forte, quia is locus, quem refpectat in lib. 7. periit.

30) Mofcov. ἐκ Τρίκκην.

Heftiaeotidis, per quod Peneus fluit et Curalius: hic quidem Itoniae Minervae templum praeterlapfus in Peneum fe effundit. Peneus e Pindo, ut diximus, ortus, ad laevam relictis Tricca, Pelin-

Thessalia. [31] Πελινναῖον, καὶ Φαρκαδόνα φέρεται παρά τε Ἄτρακα καὶ Λάρισσαν· καὶ τοὺς ἐν τῇ [32] Θετταλιώτιδι δεξάμενος ποταμοὺς, πρόεισι διὰ τῶν Τεμπῶν ἐπὶ τὰς ἐκβολάς. Τὴν δ' Οἰχαλίαν πόλιν Εὐρύτου λεγομένην ἔν τε τοῖς τόποις τούτοις ἱστοροῦσι, καὶ ἐν Εὐβοίᾳ, καὶ ἐν Ἀρκαδίᾳ, [33] καὶ μετονομάζουσιν ἄλλως, ὃ καὶ εἴρηται ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς. Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ μάλιστα, τίς ἦν ἡ ὑπὸ Ἡρακλέους ἁλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συνέγραψεν [34] ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἅλωσιν·

31) Casaubonn. Ven. Πελινναίην. Cf. supra de hoc et Φαρυκαδόνα, uti vulgo ferebatur. Moscov. dat Πεληνναῖον, Paris. Πεληνναίον, cuius corruptionis exempla dabit Holsten. ad Stephan. p. 249. Verba καὶ Πελ. καὶ Φαρ. Eustathius c. l. praeteriit. Post idem ad Homer. Il. 2, 755. p. m. 255. περὶ Ἄτρακα reddit, nota confusione.

32) Gem. Pletho uterque vult Πελασγιώτιδι, accuratius, puto, propter ea, quae in sequ. narrantur, et de Penei ulteriori progressione ex auctoribus constant. Eustathius c. l. omnino dat Θετταλίᾳ, expedite id quidem.

33) Exsulant haec verba ad Πελοποννησιακοῖς in Gem. Plethone B. Posteriorem partem ita ordinant Vatic. Paris. Mosc. ὃ καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς εἴρηται.

34) Gem. Pletho B. ὁ ποιητής. Possit quidem nexui accommodari, sed cum dubium facias ipse Strabo lib. 14. p. 638. utrum Homerus, an Creophylus auctor carminis habendus sit, praestat vulgatam aliorum sequi. Interim de ipsa re cf. Fabricius in bibl. Gr. Vol. 1. p. 17. sq. ed. Harles.

Pelinnaeo, Pharcadone praeter Atracem ac Larissam fertur: et receptis e Thessaliotide amnibus per Tempe ad ostia meat. Oechaliam, quae urbs Euryti dicitur, cum in his ponunt locis, tum in Euboea, et in Arcadia, aliterque denominant, sicut in descriptione etiam Peloponnesi diximus. De his et alia in disputationem veniunt, et hoc maxime, quaenam sit, quam cepit Hercules, et de qua scripserit auctor carminis, cui titulus Oechaliae excidium.

ἅλωσιν. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ χωρία τοῖς Ἀσκληπιάδαις ὑπέταξεν. Thessalia.

§. 18.

Ἑξῆς δὲ [1] λέγει τὴν ὑπ' Εὐρυπύλῳ.

[2] Οἱ δ' ἔχον Ὀρμένιον, [3] οἵ τε κρήνην Ὑπέρειαν,
Οἵ τ' ἔχον Ἀστέριον, Τιτάνοιό τε λευκὰ κάρηνα.

Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον καλεῖται νῦν [4] Ὀρμίνιον· ἔστι δ' ὑπὸ

1) Moscov. λέγει et λέγεται. Sed ad Homerum haec, ut superiora, referuntur. Tum Venet. ἐπ' Εὐρυπύλῳ. Paris. ὑπ' Εὐρυπύλου, de qua structura satis, ni fallor, supra dictum est.

2) Paris. Gem. Pletho B. οἱ δ', uti cum prioribus evulgavit Casaubonus in ed. 1. et 2. Nam Amstelod. posuit οἵ τ' Homerum Il. 2, 734. secuta. Tum Moscov. habet Ὁρμένιον, uti in seqq. cum editionibus Casauboni, de quo vid. ad p. 432. ubi quidem recte Casaubonus dedit, uti proxime post.

3) Paris. ἦτε κρήνην. Alii codices cum Homero recte faciunt.

4) Verba καλεῖται νῦν Ὀρμίνιον omissa desiderantur in Gem. Plethone B. Moscov. mutato ordine ponit: νῦν Ὅρμενον καλεῖται. Ὅρμενον vero legitur etiam in Vatic. Ex editionibus Ald. hic et in sequ. emisit νῦν Ὁρμήνιον, quae quidem verba elapsa sunt in ed. Hopperi. Xylander, quod ipse profitetur, ex Eustathio addidit, (nempe solam ille Hopperi editionem ante oculos positam adhibuit,) et inde, ut nunc adparet, adsentientibus etiam reliquis Msstis cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. in reliquas editiones propagata transierunt. Guarinus tantum traiectis literis posuit *Orimnium*, quod haeret in ed. 1494.

scidium. Haec ergo loca Aesculapio natis parebant.

§. 18.

Deinceps Eurypyli ditionem describit:

Tum quos Ormenium misit, quos fons Hyperea,
Et quos Asterium, Titani iuga candida quosque.

Ormenium hodie Orminium dicitur: pagus est sub

Thessalia. ὑπὸ τῷ [5] Πηλίῳ κώμη κατὰ τὸν [6] Παγασητικὸν κόλπον τῶν συνῳκισμένων εἰς τὴν Δημητριάδα πόλεων, ὡς εἴρηται. Ἀνάγκη δὲ καὶ τὴν Βοιβηΐδα λίμνην εἶναι πλησίον, ἐπειδὴ καὶ ἡ Βοίβη τῶν περιοικίδων ἦν τῆς Δημητριάδος καὶ αὐτὸ τὸ Ὀρμένιον. Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον ἀπέχει τῆς Δημητριάδος [7] πεζῇ σαδίους ἑπτὰ καὶ εἴκοσι· ὁ δὲ τῆς Ἰωλκοῦ τόπος ἐν ὁδῷ κείμενος τῆς μὲν Δημητριάδος ἑπτὰ [8] σαδίους διέσηκε, τοῦ δ' [9] Ὀρμενίου τοὺς λοιποὺς εἴκοσι σαδίους. Φησὶ δ' ὁ Σκήψιος, ἐκ τοῦ Ὀρμενίου τὸν Φοίνικα εἶναι, καὶ φεύγειν αὐτὸν ἐνθένδε παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο εἰς τὴν Φθίαν ἐς [10] Πη-

5) Πελίῳ male occupat edit. Casaub. 2. et Amstelod.

6) Casaubonn. Gem. Pletho A. B. Παγασικὸν, Venet. Πηγασητικὸν, Paris. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. Παγασιτικὸν, edd. cum aliis Msstis Παγασητικόν. V. supra ad p. 436. Post κόλπον Eustathius inserit μία.

7) Omittit hanc vocem Venet. Tum idem cum Paris. et Eustathio c. l. mutato ordine praescribit εἴκοσι ἑπτά.

8) Gem. Pletho A. σαδίοις. Reliqui σαδίους, uti etiam solet noster cum verbis ἀπέχειν, διέχειν —, etsi passim variatur. Ita post Gem. Pletho B. τοῖς λοιποῖς εἴκοσι, omissa tamen voce σαδίοις. Porro verba καὶ εἴκοσι desunt etiam in Veneto.

9) Paris. neglecta, ut alibi, apostropho δὲ Ὀρμενίου. Mosc. σαδίους εἴκοσι.

sub Pelio pone Pagasaeum sinum in Demetriadem una cum aliis contractus, ut docuimus. Necesse est autem Boebeidem quoque paludem in propinquo esse, cum, ut Ormenium, ita Boebe quoque fuerit de circumiacentibus Demetriadem pagis. Abest Ormenium a Demetriade terrestri itinere stadia XXVII, in quo Iolci locus situs a Demetriade VII stadia, reliqua XX ab Ormenio abest. Scepsius Ormenium Phoenicis patriam facit, eumque inde profugisse ait a patre Amyntore Ormenida Phthiam ad regem Peleum,

[10] Πηλῆα ἄνακτα· [11] ἐκτίσθαι γὰρ ὑπὸ Ὀρμένου τὸ χωρίον τοῦτο, τοῦ [12] Κερκάφου, τοῦ Αἰόλου· παῖδας δὲ τοῦ Ὀρμένου [13] γενέσθαι τόν τε Ἀμύντορα καὶ Εὐαίμονα· ὧν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα, τοῦ δ' Εὐρύπυλον· φυλαχθῆναι δὲ τῷ Εὐρυπύλῳ τὴν [14] διαδο- Thessalia. p. 439.

10) Aldus, Hopper. Πελέα, pro Πηλέα. At maluit Strabo, ut antea in Ὀρμενίδαο, Homericam formam servare, cum Homericam narrationem respiciat Il. 9, 448. et 476. Hinc εἰς et ἐς deinceps posita sustinentur.

11) Moscov. ἐκτίσθη, interpellata orationis forma. Tum Paris. Ὀρμενίου, urbis et conditoris nomine permisto.

12) Paris. Moscov. ἐρφίου truncato forsitan nomine pro Κερκαφίου, uti solent posteriores maxime haec nomina vitiare, veluti Ξάνθιος pro Ξάνθος, de quo Casaubonus ad Polyaen. 1, 19. et Kuster. ad Suidam Tom. 1. p. 249. ex quo sua hausit Eudocia in violario T. 1. p. 75. Villois. Sic p. 441. Τιταρίου. Sunt tamen, quae promiscuo usu efferantur, uti, qui Homero et Straboni est *Titaresius*, *Titaresos* vocatur Lucano 6, 376. Reliqui codices cum Eustathio ad Homer. Il. 9, 447. p. m. 664. ubi nostrum locum refert, item cum Guarino et editionibus tuentur Κερκάφου. At iusta de hoc nomine subnasci potest dubitatio. Etsi enim Cercaphus Solis filius commemoratur a nostro lib. 14. p. 654. Diodoro 5, 56. et aliis, nemo tamen, quod equidem noverim, Cercaphum in Aeoli filiis produxit, e quibus huc in primis pertinent Apollodor. 1, 7, 3. et Schol. Pindari ad Pyth. 4, 190. At nec Ἔρφιον memorant, aut qui id nomen aequet.

13) Eustathius c. l. aut depravatis usus est codicibus, uti Casaubonus censet, aut mala fide et negligenter ita refert: Ὄρμενον δὲ γενέσθαι Ἀμύντορα, οὗ Φοίνιξ καὶ Εὐαίμων, οὗ Εὐρυπύλου.

Peleum. Nam oppidum isthmo ab Ormeno fuisse conditum, Cercaphi F. Aeoli N.: et filios Ormeni fuisse Amyntorem atque Euaemonem: quorum ille Phoenicis fuerit, hic Eurypyli pater: et quia Phoenix e familia sua abscesserit.

Thessalia. [14] διαδοχὴν κοινὴν, ὡς ἂν ἀπελθόντος τοῦ Φοίνικος ἐκ τῆς [15] οἰκίας, [16] καὶ δεῖν γράφειν οὕτως·

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον·

ἀντὶ τοῦ·

— λίπον Ἑλλάδα [17] καλλιγύναικα.

Κράτης δὲ Φωκέα ποιεῖ τὸν Φοίνικα, [18] τεκμαιρόμενος ἐκ

14) Vatic. Parif. Mofcov. Gem. Pletho B. cum Guarino et editionibus ante Cafaubonum addunt κοινὴν, quod propter tot librorum confenfum, nexu etiam adnuente, revocavi. Tum Mofcov. pro ὡς fubiicit ὅτε, utrumque, quafi optionem daturus, Parif.

15) Parif. Mofcov. οἰκείας, uti in fimili nexu lib. 7. p. 297. f. variatur, ubi tamen οἰκείαν rectius, quam hic, locum teneat. Sic lib. 10. p. 482. et alibi. Exempla alia fubpeditabit Fifcherus ad Palaephat. c. 1, 9. Hic tamen recte habet οἰκίας ex Homerica eius narratione Il. 9, 459. fqq. Οἰκεία nempe eft regio, πατρὶς, quam vocem addit Plutarch. in confolatione ad Apollon. p. 445. (ed. Lipf. Vol. 6.) et fervavit Wyttenbachius, etfi delendum, ut fcholion, cenfebat Reiske.

16) Cafaubonn. καὶ γράφει, Venet. καὶ δὴ γράφει, Vatic. Parif. Mofcov. Gem. Pletho A. B. καὶ δὴ καὶ γράφει. Cum utraque verbi forma ftare poffit, prout refeias, malim codicibus plerisque aufcultare. Ante Xylandrum in editionibus legebatur καὶ δεῖ γράφειν; hic evulgavit καὶ δεῖν γράφειν Nempe καὶ δὴ καὶ non alienum eft a Strabonis etiam ufu. Cf. fupra p. 402. ubi alterum καὶ quidam omittunt, omnes tamen repetunt p. 399.

17) Hinc omnia defunt ad εὐρυχόροιο in verfu Homerico apud Gem. Plethonem utrumque.

18) Ita pro τεκμαιρούμενος recepi ex Mofcov. Sic lib. 10. p. 510. in. et alibi. Illud Aldus ad reliquos transmiferat. Tum prave Venet. dat νυκτεγεργασίαν.

ferit, communem haereditatem ad Eurypylum rediiffe: itaque pro his verbis:

— λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα,

fcribendum:

— λίπον Ὀρμένιον πολύμηλον.

Crates Phoenicem Phocenfem facit, coniecturam fumens

ἐκ τοῦ κράνους τοῦ Μέγητος, ᾧ ἐχρήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν νυκτεγερσίαν, περὶ οὗ φησιν ὁ ποιητὴς, ὅτι Thessalia.

— ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο

Ἐξέλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Τόν τε γὰρ Ἐλεῶνα ἐν τῷ Παρνασῷ πολίχνιον εἶναι· τόν τε Ὀρμενίδην Ἀμύντορα οὐκ ἄλλον τινὰ λέγεσθαι, ἢ τὸν τοῦ Φοίνικος πατέρα· καὶ τὸν Αὐτόλυκον οἰκοῦντα ἐν τῷ Παρνασῷ τοιχωρυχεῖν τὰ τῶν γειτόνων, ὅπερ κοινόν ἐστι τοιχωρύχου παντὸς, οὐ τὰ [19]τῶν πόρρωθεν. Ὁ δὲ Σκήψιός φησι, μήτε Ἐλεῶνα μηδένα τόπον [20]τοῦ Παρνασοῦ δείκνυσθαι, ἀλλὰ [21]Νεῶνα·

19) Vatic. Medic. Parif. Mofcov. τὰ τῶν πόρρωθεν, quod cum in obpofitione apte prioribus refpondeat, inde excepi. Vulgo τῶν abeft. Tum Venet. καὶ μηδένα.

20) Vatic. τοῦ δὲ Παρν.

21) Parif. νέωνι, Mofc. νεῶι. Vulgatam formam comprobant Herodot. 8, 33. et ex eo Stephanus h. v. Harpocration f. v. Νεῶσιν, et, qui eum repetit, Suidas h. v. Accentum traditum retinui, etfi in Herodoto editur Νέωνα, ut a gentili difcrepet, quod de his praeivit Euftathius ad Homer. Il. 17, 315. p. m. 1146. In Paufania 10, 2, 2. 3, 2. et 32, 6. accentus incerta fede vagatur.

fumens e Megetis galea, qua Ulyffes ufus eft, cum noctu exploratum caftra hoftium iret, de qua poëta fic:

Hanc Eleone, domum tacita cum fraude foraffet,
Ormenidae verfutus Amyntoris abftulit olim
Autolycus. —

Nam Eleonem oppidulum effe in Parnafo: et Amyntorem Ormeni F. alium nullum dici, quam Phoenicis patrem: atque Autolycum Parnafi incolam more furum vicinorum parietes perfodere, non procul diffitorum confueviffe. Sceptius neque ullum in Parnafo Eleonem effe locum ait, fed Neonem,

Thessalia. να· καὶ [22] αὐτὴν οἰκισθεῖσαν μετὰ τὰ Τρωϊκά· μήτ' ἐκ γειτόνων τὰς τοιχωρυχίας γενέσθαι μόνον. Καὶ ἄλλα δέ ἐστιν, ἃ λέγοι τις ἄν· ἀλλ' οὖν ὀκνῶ διατρίβειν ἐπὶ πλέον. Ἄλλοι δὲ γράφουσιν ἐξ Ἑλεῶνος. Ταναγρικὴ δέ ἐστιν αὕτη· καὶ μᾶλλον [23] ἐλέγχοι ἀτόπως ἂν τὸ λεγόμενον, τό·

Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος [24] εὐρυχόροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην.

Ἡ δ' Ὑπέρεια κρήνη [25] ἐστὶν ἐν μέσῃ τῇ [26] Φεραίων πόλει [27] μεταλαιεύσῃ. Τίτανος δ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος

22) Paris. Moscov. cum edd. ante Casaubonum non male ταύτην. Tum γίνεσθαι iidem codices cum Vatic.

23) Paris. Moscov. ἐλέγχει; hic et τὸ ante λεγόμενον delet.

24) Vatic. Venet. Paris. Moscov. ex Homero lib. 9, 475. adpendunt: Φθίην δ' ἐξικόμην, quae verba exclusit Casaubonus, nisi forte librarii negligentia effluxerunt. Propter codices illos iterum recepi, et quod ad vim argumentationis pertineant.

25) Vatican. Mosc. ἐν μέσῃ ἐστί.

26) Vatic. Paris. Mosc. praeponunt τῶν, uti Eustathius ad Homer. Il. 2, 734. p. m. 251. At idem reddito tantum sensu ad Homer. Il. 6, 457. p. m. 518, 38. scribit: ἡ Ὑπέρεια πλησίον Φερῶν, πόλεως Θετταλικῆς.

27) Distinguendum puto. Sed quid loco prioris partis huius corruptae vocis sit restituendum, non video; οὔσῃ certe

nem, et quidem post bellum demum Troianum conditam, neque vicinorum modo aedes a furibus perfodi. Sunt et alia, quae dici possent: me immorari piget. Alii ex Heleone scribunt, qui est vicus Tanagricus: absurde id dictum ostendunt haec:

Inde fuga solus pervasique
Hellada latam,
Et Phthiam veni. —

Hyperea fons est in media Pheraeorum urbe . . . . . Titanus, id est calx, ab accidente

βηκότος [28] ὠνομάσθη· λευκόγεων γάρ ἐστι τὸ χωρίον Ἄρνης πλησίον· [29] καὶ τὸ Ἀστέριον δ' οὐκ ἄπωθεν τούτων ἐστί. Thessalia.

§. 19.

[1] Συνεχεῖς τῇ μερίδι ταύτῃ λέγονται οἱ ὑπὸ τῷ Πολυποίτῃ·

Ss 2 Οἱ

certe participium integrum apparet. An legi potest μεγάλῃ οὔσῃ? *Casaubonus.* Plane haec vox abest in Ven. Gem. Plethone utroque, et, quod seorsum in schedula notaverat Siebenkeesius, in Vatic. 377. et 378. cum Eustathio ad Homer. c. l. Guarinus simpliciter reddit *Netaleusa*; Moscov. dat μελκιούσῃ; alii ipsam vocem cum editionibus ostendunt. Politus ad Eustathium in Homer. Tom. 2. p. 713. se olim coniecisse scribit μεσογαίᾳ οὔσῃ, quia Straboni Pherae sint terminus Pelasgicorum camporum ad Magnesiam. Cf. etiam Ptolem. 3, 13. Difficile est et lubricum absterso vitio integritatem excitare. Tum Vatic. 174. Moscov. cum lacuna haec deinceps subiiciunt: *Ἄτοπον τοίνυν . . . . Τίτανος. Paris. ἀτόπου τοίνυα . . . . λω Τιτ.

28) Vatican. 174. ὠνομάσας. Tum Vatic. 377. 378. edd. Aldi, Hopperi λευκόγαιον, Paris. utrumque, reliqui cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 735. p. 251. et editionibus inde a Xylandro λευκόγεων, quod movere nolui.

29) Venet. Vatican. 377. 378. καὶ . . . . καὶ τὸ Α. Vatic. 174. πλησίον . . . . . καὶ τὸ Α. Paris. καὶ et post spatium duarum syllabarum τῶν καὶ Α. Aldus, Hopperus Ἀστερίῳ et ἄποθεν.

1) Moscov. Gem. Pletho B. addunt δέ. Post Casaubonn. Paris. in superiori linea Moscov. edd. Aldi, Hopperi Μεγαρίδι. Reli-

dente nomen habet: albicat enim locus ille, haud procul Arna; et Asterium quoque non procul inde abest.

§. 19.

Post hanc Thessaliae partem continenter recensentur, quos Polypoeta duxit:

Argis

Thessalia.

Οἵ δ᾽ Ἄργισσαν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,
Ὄρθην, Ἠλώνην τε, πόλιν τ᾽ Ὀλοοσσόνα λευκήν.

Ταύτην τὴν χώραν πρότερον μὲν ᾤκουν Περραιβοὶ, τὸ πρὸς [2] τῇ θαλάσσῃ μέρος νεμόμενοι, καὶ τῷ Πηνειῷ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ καὶ Γυρτῶνος πόλεως Περραιβίδος. Εἶτα [3] ταπεινώσαντες ἐκείνους εἰς τὴν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ποταμίαν, Λαπίθαι κατέσχον αὐτὰ τὰ χωρία, Ἰξίων καὶ ὁ υἱὸς Πειρίθους, ὃς καὶ τὸ [4] Πήλιον κατεκτήσατο, βιασάμενος τοὺς κατασχόντας

Reliqui cum Guarino et editionibus inde a Xylandro μερίδι, de quo non esse potest dubitatio, etsi Megara urbem in Thessalia novit Stephanus h. v. in Macedonia Plutarchus in Pyrrho cap. 2. quae eadem esse videtur. Adpellativa autem et propria invicem commutari, notum est.

2) Abiecto articulo Moscov. et Eustathius ad Homer. Il. 8, 738. p. m. 253.

3) Gem. Pletho A. ὠσάμενοι, pro quo depravate Gem. Pletho B. ὠσείμενοι, quo posito oratio magis fluere videtur. Neque tamen alterum, quod legitur in reliquis omnibus, damnari debet, cui haec substituta est explicatio. Occurrunt enim passim talia, quae subintellecto motus verbo intelliguntur, uti apud Palaephatum 13, 5. σώζειν εἰς τὴν γῆν. Discrepantiam, uti solet, intulit τὰ in voce εἶτα. Post ἐκείνους Moscov. insertum gerit οἱ sine vi et languide, etsi referas ad Λαπίθαι. Tum idem cum Paris. ποταμία, et αὐτοὶ pro αὐτὰ uterque.

4) Moscov. per ει; post recte. Vid. Fischer. ad Palaephat. cap. 1, 3.

Argissam quicunque, et Gyrtonen coluerunt,
Orthamque, Elonenque, albisque Oloossona muris.

Hanc regionem principio tenuerunt Perrhaebi, partem, quae ad mare est et Peneum usque ad ostia huius et Gyrtona Perrhaebicam urbem. Hos deinde oppresserunt, et in regionem fluvio vicinam ac mediterraneam compulerunt, eorumque agros obtinuerunt Lapithae, Ixion, ac filius eius Pirithous, qui etiam Pelium montem occupavit

τας Κενταύρους, ἄγριόν τι [5] φῦλον. Τούτους μὲν οὖν Thessalia.
— ἐκ [6] Πηλίου ὦσε, καὶ Αἰθίκεσσι πέλασσε,
τοῖς δὲ Λαπίθαις τὰ πεδία παρέδωκε· τινὰ δ' p. 440.
αὐτῶν καὶ οἱ Περραιβοὶ κατεῖχον, τὰ πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ· ἔστι δ' ὅπου καὶ ὅλοι ἀναμὶξ τοῖς Λαπίθαις ᾤκουν. Ἡ μὲν οὖν Ἄργισσα, ἡ νῦν [7] Ἄργουρα, ἐπὶ τῷ Πηνειῷ κεῖται. Ὑπέρκειται δ' [8] αὐτῆς Ἄτραξ ἐν τεσσαράκοντα σταδίοις, τῷ ποταμῷ πλησιάζουσα καὶ αὐτή· τὴν δ' ἀνὰ μέσον ποταμίαν

 εἶχον

5) Casaubonn. Vatic. Parif. Moscov. φῦλον ὄν. Ceteri simpliciter dant φῦλον cum Eustathio ad Homer. Il. 1, 263. p. m. 75. et Il. 2, 741. p. m. 251.

6) Ante Πηλίου in editionibus ponitur τοῦ, quod cum Medic. Moscov. et Gem. Plethone B. praeeunte ipso Homero Il. 2, 744. eieci, etsi illud legit etiam in suo Strabone Eustathius, qui inserit ad Il. 2, 741. p. m. 253. sed et idem verba κατευτήσαντο πέλασεν (neglecto metro) παρέδωκαν in plurali effert, forte ut simul illa valeant ad Ixionem.

7) Venet. Parif. Vatic. 377. et 378. Guarinus cum edd. Aldi, Hopperi Ἄργουσα, Moscov. Ἄργουσσα. Xylander recte reposuit Ἄργουρα, quod comprobant Stephanus h. v. et Eustathius ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. Uterque eodem nomine Euboeae urbem producit, quae aliunde lites movit apud Demosth. in Midiam p. 558. Lipf.

8) Gem. Pletho B. αὖ. Post idem ποταμίοις pro ποταμίαν. Vatic. ἀνὰ μέσην ποταμίαν.

pavit, vi expulsis Centauris, gente fera. Hos ergo ille

Pelio expulsos Aethicum movit ad agros,

et campos Lapithis tradidit: quasdam ad Olympum partes etiam Perrhaebi obtinuerunt: alicubi etiam toti illis permixti incoluerunt. Proinde Argissa, quae nunc Argura, ad Peneum sita est. Super eam ad XL stadia sita est Atrax, ipsa quoque Peneo vicina: fluvio adiacentem reliquam in medio regionem obti-

Thessalia. εἶχον Περραιβοί. Ὄρθην δέ τινες τὴν ἀκρόπολιν τῶν [9] Φαλανναίων εἰρήκασιν. Ἡ δὲ [10] Φάλαννα Περραιβικὴ πόλις πρὸς τῷ Πηνειῷ πλησίον τῶν Τεμπῶν. Οἱ μὲν οὖν Περραιβοὶ καταδυναστευθέντες ὑπὸ [11] Λαπιθῶν, εἰς τὴν ὀρεινὴν ἀπανέστησαν οἱ πλείους τὴν περὶ Πίνδον, καὶ Ἀθαμᾶνας, καὶ Δόλοπας, τὴν δὲ χώραν καὶ τοὺς [12] ὑπολειφθέντας τῶν Περραιβῶν κατέσχον Λαρισσαῖοι, πλησίον μὲν οἰκοῦντες τοῦ Πηνειοῦ,

9) Simplici ν profert hic Mofcov. poft duplici; contra Parif. qui et hic Φαλανναίων.

10) Hac terminatione probatur ab omnibus Msstis et Guarino. Euftathius tamen ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. ex hoc loco notat Φάλαννος. Sed vel corrupto codice ufus eft, vel negligenter egit. Per α enim emittunt etiam alii, uti Stephanus h. v. Livius 42, 54, 6. Nec aliter excitat ex Lycophrone [v. 906.] Stephanus, ubi tamen hodie legitur Φάλανος, a quo non difcedit Tzetzes. De duplici ν, quo Stephanus et Livius utuntur, dictum eft antea. Accentum retraxi in antepenultimam exemplo Mofc. et auctoritate Stephani confirmatus.

11) Mofcov. τῶν Λαπίθων, quomodo vult infra etiam p. 442. Iisdem codicum praeceptis obfecutus in Palaephato 1, 9. Carpzovius in obfervatt. in eum cap. 12. p. 83. eandem rationem praetulit. At nondum, opinor, tam firma certaque auctoritate eft munita, ut a vulgari difcedendum fit.

12) Euftathius ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 253. liberius hinc producit ὑπολείπους Περῥαιβούς.

obtinuerunt Perrhaebi. Orthen quidam pro Phalannaeorum arce accipiunt: eft autem Phalanna urbs Perrhaebica ad Peneum prope Tempe. Sed Perrhaebi, a Lapithis oppreffi, in montana recefferunt, plerique ad Pindum, Athamanas, et Dolopas, regionem et Perrhaeborum reliquias Lariffaei occupaverunt, prope Peneum

Πηνειοῦ, γειτνιῶντες δ' ἐκείνοις, νεμόμενοι δὲ τὰ εὐδαιμονέστατα μέρη τῶν πεδίων, πλὴν εἴ τι σφόδρα κοῖλον πρὸς τῇ λίμνῃ τῇ [13] Νεσσωνίδι, εἰς ἣν [14] ὑπερκλύζων ὁ ποταμὸς ἀφῃρεῖτό τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισσαίους· ἀλλ' ὕστερον παραχώμασιν ἐπηνώρθωσαν Λαρισσαῖοι. [15] Οὗτοι δ' οὖν κατεῖχον τέως τὴν Περραιβίαν, καὶ φόρους [16] ἐπράττοντο, ἕως Φίλιπ-πος Thessalia.

13) Gem. Pletho B. omissa litera prima ἐσωνίδι. Duplex σ praeferunt alii cum Guarino et editionibus, et sic λίμνη Νεσσωνὶς apud Suidam Tom. 2. p. 614. invenitur, ubi et Νέσσων urbs exstat. Vid. Berkel. et Holsten. ad Stephan. p. 587. et 222. Per σ tamen simplex ex nostro etiam adlegat Eustathius ad Homer. Il. 2, 712. p. m. 247. f. nec aliter scribit Schol. Pindari ad Pyth. 3, 59. sed et Strabo supra p. 430. Ferri id quidem per literarum seriem in Stephano possit, non item in Suida. Quare cum et hic addicant codices et infra optimi, amplexus sum hanc formam, ut supra, immo acceptam hic servavi.

14) Ita Casaubonn. Venet. Vaticani quatuor, Paris. Mosc. Gem. Pletho A. Eustathius ad Homer. Il. 2, 712. p. 297. f. cuius verbi etiamnunc a Lexicis nostris ignorati insolentia movisse videtur Aldum, ut poneret ἐπικλύζων, traderetque posteris. Equidem conclamantibus tot librorum Msstorum vocibus auscultandum putavi.

15) Sic Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. pro eo, quod editum legitur, οὗτοι δὲ κ. Placet illud, quia retexit interpositis aliis narrationis summam.

16) Pro ἔπραττον praeeunt Casaubonn. Paris. Moscov. Medic.

Peneum habitantes, illisque vicini, et fertilissimam planitiem colentes, nisi ubi quid nimis depressum accedit ad Nessonidem paludem, ubi sese effundens nonnihil arationi aptae telluris abscindit: ei tamen malo Larissaei structis aggeribus remedium fecerunt. Atque hi quidem eo usque Perrhaebiam obtinuerunt, et vectigalia exegerunt, donec Philippus ista loca

Thessalia. πος κατέςη κύριος τῶν τόπων. Λάρισσα δ' ἐςὶ καὶ ἐν τῇ Ὄσσῃ χωρίον· καὶ ἡ Κρεμαςὴ, ὑπό τινων δὲ [17] Πελασγία λεγομένη· καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις ἡ νῦν εἰς [18] Ἱεράπυτναν [19] συνοι-

Medic. Vaticani, hic etiam 377. et 378. Gem. Pletho uterque, uti libro 8. p. 355. f. adfuit, et in hoc nexu probat medii usus.

17) Vatic. 377. 378. Moscov. Gem. Pletho B. Aldus, Hopper. Πλαγία, et sic Guarinus *obliqua*. Illud recte habet, et supra iam p. 335. adfuit, ubi simili errore Paris. ferebat etiam πελαγία. Nempe, uti scribit Schol. Apollonii Rh. ad 1, 40. sita fuit ἐν τῷ Πελασγικῷ τῆς Θεσσαλίας. Tum Pelasgos olim Thessaliam tenuisse et hinc eius partem Pelasgiotida dictam fuisse, notum est. Male igitur in Strabone (ex Guarini, opinor, versione) Nonnius ad Goltzii Graeciam Πλαγία legit et ita in Stephano emendat, ideo notatus a Berkelio ad Stephanum p. 511. Cf. Bandur. ad Const. Porphyr. de them. 1, 10.

18) Casaubonn. Ἱεραπυγίαν et Ἱεραπύτναν. Illud dant etiam Vatic. Paris. Moscov. Guarinus; Ἰαπυγίαν volunt Vatic. 377. 378. Venet. Gem. Pletho A. B. cum Aldo, Hoppero et Xylandro. Ἱεράπυτναν reposuit Casaubonus, urbem Cretae notissimam, de qua cf. ipse Strabo lib. 10. p. 472. et 475. etsi in nota Casaubonus constanter scribit Ἱεράπυδναν, uti scribit Dio Cassius 36, 2. ad quem consulendus Fabricius et quos memorat, et probat etiam Casaubonus ad Strabonem lib. 10. p. 472. reprehensus a Spanhemio de usu — numism. T. 1. diss. 6. p. 338. Literam enim τ plures adserunt numi, et si qui proferuntur per Θ apud Raschium in Lex. num. T. 2. P. 2. p. 289. sq. id potius descriptorum vel adeo monetariorum negligentiae adtribuendum videtur, quare hos ne adtigit quidem Eckhel in doctrina num. P. 1. Vol. 2. p. 313. sq. Ἱερα-

loca in suam redegit potestatem. Larissa autem est etiam ad Ossam oppidum: et pensilis illa Cremaste, quae Pelasgia etiam dicitur: et in Creta rursum alia, quae nunc in Hierapytnam est

[19] συνοικισθεῖσα, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ὑποκείμενον [20] πεδίον νῦν Λαρίσσιον καλεῖται· καὶ ἐν Πελοποννήσῳ ἥ τε τῶν Ἀργείων ἄκρα καὶ ὁ τὴν Ἠλείαν ἀπὸ Δύμης διορίζων [21] Λάρισος ποταμός. Θεόπομπος δὲ καὶ πόλιν λέγει ἐν τῇ αὐτῇ μεθορίᾳ κειμένην Λάρισσαν· Thessalia.

Ἱεραπυτνία vel Ἰαπυγία autem in Creta nulla est. Stephanus quidem adfirmat, Gortyna olim Larissam adpellatam fuisse. Quod si recte habet, eam intellexit Strabo, quae post ad tenuitatem delapsa cum Hierapytna coaluit, etsi mirum est, quod priscum nomen Gortynis et obsoletum maluit ponere, quam recentius et notius. Contra ubi Larissas varias enumerat Stephanus, hanc simpliciter Cretae tribuit.

19) Gem. Pletho A. B. ἀποικισθεῖσα, quod possit ex superiori nota intelligi. Alterum tamen praecipiunt reliqui omnes.

20) Moscov. πεδίον ἐστὶν, ὃ. Magis alterum placet ob brevitatem rei ipsi accommodatam.

21) Λάρισσος habent omnes libri et scripti et editi cum Guarino, qui contra lib. 8. p. 387. Λάρισος praeferunt, ut Pausanias lib. 6. extr. et alibi. In Stephano s. v. Δύμη prave scribitur Ἄρισος, quod tamen eodem spectat, uti iam monuit Berkelius. Ex Latinis Livius 27, 31. f. suffragantibus libris simplex etiam s adhibet. Duplex usurpat Plutarchus in Philopoem. c. 7. Inter utrumque iactatur Pausanias 7, 17, 3. ubi fluvius vocatur Λάρισσος, et hinc dicta Minerva Λαρισσαία. Quare etiam in diversas partes abeunt doctorum virorum sententiae. V. Drakenborch. ad Liv. c. l. Equidem ob frequentiorem usum et ut secum Strabo concordaret, sepositis hic Msstis dedi Λάρισος, quo et accentus sedes vocare videtur. De similibus nominibus passim talia notavi. Cf. tamen in primis, quae de Κηφισία monui ad p. 397. s. p. 369. n. 7.

est contracta: a qua et subiectus campus nunc Larissium dicitur: est et in Peloponneso Argivorum arx, et Larisus fluvius Eleam a Dyma dividens. Theopompus urbem quoque in illo ipso confinio ponit Larissam:

Thessalia. καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἥ τε Φρικωνὶς ἡ περὶ τὴν Κύμην καὶ ἡ κατὰ Ἀμαξιτὸν τῆς Τρωάδος· καὶ ἡ Ἐφεσία Λάρισσά ἐστι· καὶ ἐν [22] Σίνα [23] τῆς Μιτυλήνης ἀπὸ πεντήκοντα σταδίων εἰσὶ Λαρισσαῖαι πέτραι κατὰ τὴν ἐπὶ Μηθύμνης ὁδόν· καὶ ἐν τῇ [24] Ἀττικῇ δ' ἐστὶ Λάρισ-

22) Medic. Σύνα, Moscov. ἔνσυνα, ut etiam in versione scribit Guarinus. In Vatic. desunt verba καὶ ἐν Σίνᾳ, et praeter ea in Paris. etiam τῆς Μιτυλήνης et reliqua simul ad ἐστὶ Λάρισσα in Gem. Plethone A. Sic Gem. Pletho reliquis eiectis tantum habet Ἐφεσία Λάρισσα καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ. Ceterum utrum Σύνα an Σίνα potius sit, equidem non dixerim.

23) Casaubonn. Vatic. Moscov. satis importune volunt τῆς δὲ Μιτυλήνης.

24) Cum nulla Graeciae regio sit tam nota, quam Attica, cuius exstant omnia fere pagorum nomina, mirum est, nullibi (praeter in hoc Strabonis loco, et apud Stephanum, qui haec de verbo ad verbum habet ex Strabone) inveniri nomen huius loci in Attica; certe hic locus mihi suspectus est. Nam nec ipse Strabo in Atticae descriptione Larissam ullam nominat, nec alius quisquam de ea meminit. Si tamen corruptus est hic locus, iam a tempore Stephani corruptus fuerat, qui sic legebat. Tentemus aliquid ex coniectura, quando alia desunt adminicula. Forte Strabo scripserat pro: καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δέ ἐστι Λάρισσα καὶ τῶν Τραλλέων, *et in Attica est Larissa et Trallibus abest*, sic: καὶ ἐν τῇ Καρικῇ δέ ἐστι Λάρισσα τῶν Τραλλέων διέχουσα, *et in Caria est Larissa distans a Trallibus.* At si quis indicaverit auctoris antiqui locum, ubi de Larissa in Attica mentio facta sit, dabo manus lubens, et gaudebo me doceri. *Palmerius in exercitt. in auctorr. Gr.* p. 323. Non improbare videtur hanc emendationem Berkelius

et in Asia est Larissa Phriconis Cumae vicina, et ad Hamaxitum Troadis alia: sed et Ephesia est Larissa: et ad Sinam Mitylenes sunt Larissaea saxa in itinere, quod Methymnam ducit: est etiam Larissa in Attica:

Λάρισσα· καὶ τῶν Τράλλεων διέχουσα κώμη τριάκοντα σταδίους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπὶ Καΰστρου [25] πεδίον διὰ τῆς [26] μεσογαίας ἰόντων κατὰ τὸ τῆς Ἰσοδρόμης Μητρὸς ἱερόν, ὁμοίαν [27] τὴν θέσιν καὶ τὴν ἀρετὴν ἔχουσα τῇ Κρεμαστῇ Λαρίσσῃ· καὶ γὰρ εὔυδρος καὶ ἀμπελόφυτος· [28] ἴσως δὲ καὶ ὁ Λαρίσσιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνόμασται· καὶ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς Thessalia.

δὲ

lius ad Stephanum p. 511. Ego in ancipiti positam relinquo. Cur enim Larissa in Attica esse non potuit? Certe omnes libri ita volunt, quibus et in aliis vim inferat emendatio Palmerii immeritis quidem, cum sequens κώμη novam adtingat Larissam, quod et adparet ex lib. 13. p. 620. Cf. etiam Etymol. M. s. v. Εὔδωνος, qui Tralles antea Larissam vocatas refert. Tum idem hic valeat, quod supra de Cretae Larissa notatum est. Nolo tamen de Attica Palmerio reluctari, dummodo verum nomen certiori successu erui possit.

25) Sic pro vulgato πεδίου Casaubonn. Vatic. etiam hic 377. et 378. Venet. Paris. (in hoc quidem dubia scriptura) Mosc. Auscultavi tot codicibus, in primis cum ita etiam constanter velint lib. 8. p. 383. etsi valet ἐν τῷ Καΰστρῳ πεδίῳ, uti loquitur lib. 13. p. 620. Aldus praeivit πεδίου, quod etiam in Gem. Plethone sedisse videtur.

26) Vatic. 377. 378. Venet. μεσογίδος, quod non temere natum videatur, si modo mons ille in hoc nexu apte stare possit. Tum Μεσσωγίδος potius sit legendum. Cf. ad lib. 13. p. 629.

27) Vatic. 377. 378. Venet. τινὰ θέσιν.

28) Verba ἴσως — ἐπωνόμασται exclusit Gem. Pletho B.

Attica: et alia ad campum Caystrium super Tralles stadiis XXX, terrestri itinere propter Matris Isodromae templum: eiusdem situs et naturae cum pensili illa Larissa, quia et aquis et vitibus abundat: fortasse hinc nomen est Iovi Larissio: sed et in

laeva

Thessalia. δὲ τοῦ Πόντου κώμη τις καλεῖται [29] Λάρισσα πλησίον τῶν ἄκρων τοῦ Αἵμου. Καὶ [30] Ὀλοοσσὼν δὲ λευκὴ προσαγορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ λευκάργιλος εἶναι, καὶ ἡ [31] Ἠλώνη Περραιβικαὶ πόλεις, καὶ Γόννος. Ἡ δ' Ἠλώνη μετέβαλε τοὔνομα Λειμώνη μετονομασθεῖσα· κατέσκαπται δὲ νῦν· ἄμφω δ' [32] ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ κεῖνται, οὐ πολὺ [33] ἄπωθεν τοῦ

29) Excidisse hic aliqua de situ propius notato docent codices. Nempe Vatic. Paris. Moscov. subiiciunt: μεταξὺ . . . . (spatio hiante 9 syllabarum). At difficile sit, ex his cineribus ignem suscitare, etsi ex Haemi mentione nomen emicare videatur. Forte μεταξὺ Ναυλόχου, quod oppidulum hic ponit lib. 7. p. 319. vel μεταξὺ Μεσημβρίας ex eodem lib. 7. p. 319. Arriano in periplo Ponti Euxini p. 24. Hudſ. et auctore anonymo in eiusdem argumenti libello p. 14. Hudſ. Sed ad coniecturas incertas haec lubens ablego.

30) Aldus, Hopperus ὁ λοσσών. Tum Eustathius ad Homer. Il. 2, 739. p. m. 252. in reddendo hoc loco adfert ἡ καὶ λευκὴ —.

31) Moscov. invitis etiam codicibus Homeri obtrudit Ἡλώνη.

32) Gem. Pletho B. ὑπὸ τοῦ Ὀλύμπου. Sed alii ex Strabonis etiam usitata ratione ὑπὸ τῷ Ὀλύμπῳ, quod et Eustathius probat c. l.

33) Vatican. 377. 378. cum edd. Casaub. 2. et Amstel. ἄποθεν, quod et alibi passim codices praeferunt. De utraque forma dictum est ad p. 406.

laeva parte Ponti Larissa est pagus, propinquus Aemi extremitatibus. Olooſſon quoque, quam ob albedinem argillae candidam vocat poëta, et Elone, Perrhaebicae sunt urbes, itemque Gonnos. Elone mutato nomine dicta fuit Leimone: est autem diruta: ambae iacent sub Olympo, non procul ab Eurota

τοῦ [34] Εὐρώτα ποταμοῦ, ὃν ὁ ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ. Thessalia. p. 441.

§. 20.

Λέγει δὲ καὶ [1] περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν Περραιβῶν ἐν τοῖς ἑξῆς ὁ ποιητής, ὅταν φῇ·

Γουνεὺς δ' [2] ἐκ Κύφου ἦγε δύω καὶ εἴκοσι νῆας.
Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἳ

34) Vatic. 377. 378. Gem. Pletho B. cum Eustathio c. l. τοῦ Εὐρώτου. Contra pro Ἀμύντου, quod ostendunt editiones, libri quidam scripti supra p. 427. exhibent Ἀμύντα, ad quem locum aliqua de duplici hac forma notavi. Hic vulgatam, quam plerique iidemque optimi tuentur, retinui. Post Eustathius pro καλεῖ ponit λέγει, quae duo verba etiam in nostris codicibus commutari, docent excerpta ad lib. 8. p. 386. Hic vel ex connexu καλεῖ probatur.

1) Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. cum Guarino περὶ τούτου, ut proxime Titaresium adficiat, quod et adiunctus Homeri locus admittit. Dedi igitur relicta Aldina lectione περὶ τούτων, quae ex Veneto fluxisse videtur.

2) Deest in Gem. Plethone. Tum Moscov. δύον pro δύω, quod non moror. Idem Ἀνιῆνες, uti olim in eodem versu editiones in Stephano Αἰνιῆνες s. v. Ἴωλον, ubi vid. Berkelius p. 431. et Holsten. p. 152. et quae de scriptura nominis dicta sunt ad p. 427. Post idem μενεπτόλεμον Περραιβοί. Gem. Pletho B. μὲν ἐπόλεμοί τε Περραιβοί. In aperto sita est corruptionis causa. Paris. omittit tantum, reliquis integris redditis, τε. In tertio versu Paris. Moscov, Gem. Pletho B. cum edd. Aldi et Hopperi post ἔθεντο subiiciunt ἕως τοῦ ἀμφ' ἱμερτὸν omisso οἴτ'.

Eurota fluvio, quem Homerus Titaresium vocat.

§. 20.

De hoc et Perrhaebis idem statim haec subiungit:

Viginti atque duo, Guneo ducente, carinae
Ibant, his Enienes et acris turma Peraebum,
Algida

Thessalia.

Οἳ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔθεντο,
Οἵ τ' ἀμφ' ἱμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.

Λέγει μὲν οὖν τούτους τοὺς τόπους τῶν Περῤῥαιβῶν [3]ἀπὸ μέρους τῆς [4]Ἑστιαιώτιδος ἐπειληφότας· ἦσαν δὲ καὶ ὑπὸ τῷ [5]Πολυποίτῃ ἐκ μέρους Περῤῥαιβικαί· τοῖς μέντοι Λαπίθαις προσένειμε, διὰ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν· καὶ τὰ μὲν πεδία κατέχειν τοὺς Λαπίθας καὶ τὸ [6]ἐνταῦθα Περῤῥαιβικὸν ὑπὸ τούτοις τετάχθαι, ὡς ἐπὶ πλέον· τὰ δ' ὀρεινότερα χωρία πρὸς τῷ Ὀλύμπῳ καὶ τοῖς Τέμπεσι τοὺς Περῤῥαιβούς· καθάπερ [7]τὸν Κύφον,

3) Omisit hanc voculam Gem. Pletho A.

4) Gem. Pletho B. ἐστὶ σώτιδος, Aldus, Hopperus Ἱστιώτιδος, Xylander Ἑστιώτιδος. Casaubonus recte cum libris posuit Ἑστιαιώτιδος. V. supra ad p. 437.

5) Vatic. Πολυποίτοο, Paris. Moscov. Πολυποιτῷ, Medic. Gem. Pletho A. Πολυποίτῃ, bene, uti iam in nota sine codicibus emendaverat Casaubonus. Eadem casuum in simili nexu confusio supra aliquoties adfuit. V. ad p. 394. et 432.

6) In ἐνθαῦθ' corrupit ed. Amstelodam.

7) Feminino genere effert Eustathius ad Homer. Il. 2, 748. p. 253. quod et hic reponi posse putat Wassenbergh. ad Paraphrasten Gr. Homeri p. 92. c. I. At omnes libri perstant in masculino, et forte fluvium innuit noster, quem et Eustathius memorat cum Eustathio. Urbis tamen, sive cum nostro p. 442.

Algida queis Dodona domus: quique arva fatigant;
Hic ubi iucundo repit Titaresius amne.

Haec ergo loca Perrhaebis tribuit, qui partem Hestiaeotidis etiam occupaverunt: erant autem etiam sub Polypoeta quaedam Perrhaeborum pars: adsignavit autem Lapithis, propterea quod promiscue habitabant: et Lapithae planitiem citerioremque occupabant Perrhaebiam maiore ex parte: Perrhaebi autem montana ad Olympum et Tempe sita: ut Cyphum,

Κύφον, καὶ τὴν [8] Δωδώνην, καὶ τὰ περὶ τὸν Τιταρήσιον· ὃς ἐξ ὄρους [9] Τιτάρου συμφυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ ῥέων, εἰς τὰ πλησίον τῶν Τεμπῶν χωρία τῆς Περραιβίας αὐτοῦ που τὰς συμβολὰς ποιεῖται πρὸς τὸν Πηνειόν. Τὸ μὲν οὖν τοῦ Πηνειοῦ καθαρόν ἐστιν ὕδωρ· τὸ δὲ [10] τοῦ Τιταρησίου λιπαρὸν ἔκ τινος ὕλης, ὥστ' οὐ συμμίσγεται· Thessalia.

[11] Ἀλλά τε μὴν καθύπερθεν ἐπιτρέχει ἠΰτ' ἔλαιον.

Διὰ

p. 442. velis pagi, commemoratio ad ipsum nexum est aptior et ad Homeri locum praemissum. De accentu ad p. 442. In praecedentibus pro Περῤῥαιβοὺς Paris. substituit Περαιμούς.

8) Gem. Pletho A. B. subnectunt ὁμώνυμον οὖσαν τῇ ἐν Θεσπρωτοῖς, et hinc καὶ τὸν Τιταρήσιον. Non alienum hoc est a solito Strabonis more.

9) Vatic. Moscov. Τιταρίου, uti solent passim nomina in ος variari. Cf. supra ad p. 438. f. de Κερκάφου. Τιτάρου tamen praeeunt alii codices, quod et hinc producit Eustathius ad Homer. Il. 2, 751. p. m. 254. Cf. ad epitomen lib. 7. p. 329. Hinc Τιταρῆθεν Orpheus Argon. v. 126.

10) Articulum omittunt Paris. Moscov. et Eustathius c. l.

11) Aldus, Hopper. Xylander ἀλλά τι, quod Casaubonus immutavit in ἀλλά γε. Equidem revocavi ad Homerica exempla Il. 2, 754. Reliqua ab iis magis discrepant. Nempe haec omnino versum ita exhibent: ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει, ἠΰτ' ἔλαιον, quo modo et eum refert Arrianus in periplo Ponti Euxini p. 8. Hudf. Eustathius c. l. ad Homerum ex Strabone refert: ὥστε οὐ συμμίσγεται, ἀλλὰ καθύπερθεν ἐπιτρέχει, καθὰ ἔλαιον.

Cyphum, Dodonam, et Titaresio adiacentia. Hic e Titaro monte, Olympum finibus suis attingente, ortus, in vicina Tempibus loca in Perrhaebia fluens, ibidem fere in Peneum se evolvit. Enimvero Penei aqua pura est: Titaresii pingue quadam ex materia: itaque Homerus ait, eum non misceri Peneo, sed aquis eius olei in morem supernatare.

Quia

Thessalia. Διὰ δὲ τὸ ἀναμὶξ οἰκεῖν Σιμωνίδης Περραιβοὺς καὶ Λαπίθας καλεῖ [12] τοὺς Πελασγιώτας ἅπαντας, τοὺς τὰ ἑῷα κατέχοντας τὰ περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, καὶ Ὄσσαν, καὶ Πήλιον, καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα, καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ Λάρισσαν, Κραννῶνα, [13] Σκοτοῦσσαν, [14] Μόψιον, Ἄτρακα, καὶ τὰ περὶ τὴν [15] Νεσσωνίδα λίμνην [16] καὶ Βοιβηΐδα· ὧν

ἔλαιον, ex quibus videatur Strabo non ipsa verba Homerica adposuisse, sed illorum explicationem substituisse, quam post ad ipsum Homerum transtulerunt, in quo et librarii adquieverunt.

12) Absque articulo ponit Paris.

13) Paris. Mosc. Gem. Pletho B. edd. Aldi et Hopperi Σκοτοῦσαν. Variatio iam in aliis passim notata. De accentu haesitationem obiecit Sylburg. ad Pausan. 6, 5. p. m. 463. qui tuetur, etsi timide, Σκότουσσαν retracto accentu, cum nomen sit proprium. Illud tamen non solum hic, sed et lib. 7. p. 329. volunt omnes libri, uti in pluribus aliis, quae etiam hac terminatione nominis caussam et originem indicant. Quare nihil mutavi.

14) Paris. Moscov. praescribunt Μώψιον, cui diserte et per literarum seriem refragatur ex nostro loco Stephanus, cui accedunt analoga et Strabo infra p. 443. ubi nihil illi mutant. Hinc Μόψον Τιταρῆθεν Orpheus c. l. et Apollon. Rhod. 1, 65. Μόψος Τιταρήσιος.

15) Gem. Pletho B. τὴν σωνίδα, Moscov. τὸν Νεσσωνίδα, uti paullo post, de quo vid. ad p. 440. Vulgo Νεσωνίδα.

Quia vero promiscue habitabant Perrhaebi et Lapithae, uno nomine eos Pelasgiotas vocat Simonides, qui versus orientem habitant solem, intellige accolas ostiorum Penei, Gyrtonem, Ossam, Pelium, Demetriadem, campestria, Larissam, Scotussam, Cranonem, Mopsium, Atracem, et quae sunt circa Nessonidem paludem atque Boebeidem,

Thessalia.

ὧν ὁ ποιητὴς [17] ὀλίγων μέμνηται, διὰ τὸ μὴ [18] οἰκισθῆναί [19] ποτ' αὐτὰ, ἢ φαύλως οἰκισθῆναι διὰ τοὺς κατακλυσμοὺς ἄλλοτ' ἄλλους γιγνομένους· [20] ἐπεὶ οὐδὲ τῆς Νεσσωνίδος μέμνηται λίμνης, ἀλλὰ τῆς Βοιβηίδος μόνον, [21] πολὺ ἐλάττονος οὔσης· ταύτης δὲ μόνης μενούσης, ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, [22] τοτὲ μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, τοτὲ δ' ἐκλειπομένης. Τῆς δὲ

16) Inter καὶ et Βοιβηίδα vacuum spatium 4 syllabarum obiicit Paris.

17) Ante Casaubonum in editionibus ferebatur ὀλίγα. Ille addicentibus libris omnibus posuit ὀλίγων, unde sensus etiam aptus ipsaque re probabilis exsistit, a quo interpretes aberraverant.

18) Moscov. διοικισθῆναι.

19) Casaubonn. ἄλλα et πῶ τ' ἄλλα, Moscov. πω τἆλλα, Venet. Paris. Vatic. πω τἄλλα. In Gem. Plethone B. desunt verba διὰ τὸ μὴ — ἐπεὶ οὐδὲ.

20) Moscov. ἐπεὶ δὲ, Paris. ἐπὶ δέ. Tum alii Νεσωνίδος, ut Gem. Pletho B. alii Νεσσωνίδος, in quibus Mosc. Editiones Aldi, Hopperi corrupte Νεσωνίσης, reliquae Νεσωνίδος.

21) Gem. Pletho uterque, levi discrimine interposito, hunc locum sic effingit: πολὺ ἐλάττονος οὔσης, ἀλλ' ἴσως ταύτης (B. ταύτην) ἀεὶ μὲν παραπλησίας ἀεὶ μενούσης, ἐκείνης δὲ τότε (B. ἐκείνης δὲ, ὡς εἰκὸς, τότε) μὲν πληρουμένης ἀτάκτως, τότε δὲ καὶ ἐκλειπομένης.

22) Casaubonn. Ven. ποτὲ — ποτὲ, Moscov. Gem. Pletho A. B. τότε — τότε, Paris. ποτὲ et τοτὲ simul, quae vocum illarum commutatio haud infrequens supra notata est ad p. 408. et 423. Ποτὲ — ποτὲ supra p. 406. sine offensione adfuit.

beidem, ex quibus poëta paucorum meminit, quod vel non culta fuerunt, vel ob diluvia male culta, quae frequenter aliis temporibus alia sunt subsecuta. Etenim Nessonidis quoque paludis mentionem Homerus nullam facit, Boebeidis tantum, quod haec sola videlicet permaneret, illa citra ordinem alias impleretur, alias evacuaretur. Scotussae facta est

Thessalia. δὲ [23] Σκοτούσσης ἐμνήσθημεν καὶ ἐν τοῖς περὶ Δωδώνης λόγοις καὶ τοῦ μαντείου [24] τῶν ἐν Θετταλίᾳ, διότι περὶ τοῦτον ὑπῆρξε τὸν [25] τόπον. Ἔστι δ' ἐν τῇ Σκοτούσσῃ χωρίον τι, Κυνὸς κεφαλαὶ καλούμενον· περὶ ὃ Ῥωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ Τίτος [26] Κοΐντιος ἐνίκων

23) Parif. Mofcov. Gem. Pletho B. hic et poft Σκοτούσης. Aldus et Hopper. hic fimplex σ pofuerunt, poft duplex. Scripturae illam varietatem paullo fuperius adtigi.

24) Venet. Gem. Pletho B. τοῦ ἐν Θετταλίᾳ. Vulgata recte ftat. Tum Aldus, Hopperus, Xylander ὅτι, inde διότι, fed divife. Particularum harum confufio iam adfuit. Cf. ad lib. 8. p. 370.

25) Gem. Pletho uterque fubiicit ἀρχαιότατον.

26) Dedi Κοΐντιος pro vulgato Κόϊντος, quia fic auctores Latini vocant non folum, fed et fafti, lapides et numi, in quibus adparet Quinctius. Contra paullo fuperius ος in ιος transire vidimus. Eadem corruptio ab priori parte infuper aucta notatur in Appiano de rebus Macedonicis, exc. 5. ubi Κάντος habet Ms. Urfini. Κόϊντος item notatur ex cod. Bavar. apud Polyb. 18, 29, 5. Accentum in Τίτος adtrectare nolui, quippe quem incertum facit auctorum vel editorum ufus. In aliis enim Τῖτος, in aliis Τίτος evulgatum exftat, adeoque eiusdem auctoris forma fluctuatur paffim, uti Polybii 18, 29, 5. 24, 4, 8. Dionis 65, 8. et 60, 30. 66, 1. fqq. etfi in hoc alias praeferri folet Τίτος, in illo Τῖτος. Quod Xylander cum Guarino in verfione adiecit *Flaminio*, fecit id ufitato errore, cum deberet fcribere *Flaminino*. Vid. Bongarfius ad Iuftin. 30, 3, 6. Duker. ad Flor. 2, 7, 10. Drakenborch. ad Liv. 39, 59. in. ut taceam alios. Sed et ipfe Xylander bene de noftro monuerat ad Plutarchi Flaminin. in.

eft mentio etiam cum de Dodona loqueremur et oraculo, Theffalicorum uno, quod iuxta illum locum fuit. Ad Scotuffam locus eft Cynos kephalae, quod capita canum fignificat, ubi Romani Aetolis adiuvantibus duce T. Quinctio Flaminino Philippum

ἐνίκων μάχῃ μεγάλῃ Φίλιππον [27] τὸν Δημητρίου, Μακεδόνων βασιλέα. Thessalia.

§. 21.

Πέπονθε δέ τι τοιοῦτον καὶ ἡ Μαγνῆτις. Κατηριθμημένων γὰρ ἤδη πολλῶν αὐτῆς τόπων, [1] οὐδένας τούτων

27) Ald. Hopper. minus recte τοῦ.

1) Vulgata lectio est οὐδένα — Μάγνητας, in qua recte haeserunt viri docti. Guarinus vertit: *Tale quiddam et in Magnesiis accidit. Eorum enim locis compluribus dinumeratis, ne unum quidem Homerus Magnesium nominavit, sed eos tantum, quos* —. Xylander: *Magnetidis quoque et Magnetum, quamquam multis eorum locis enumeratis, Homerus nominatim non meminit.* Casaubonus emendat Μάγνητα, ut inde sensus exsistat hic: Magnesiae loca pleraque nominatim recenset Homerus, sed ita, ut nullum eius locum Magnesiae esse doceat; nusquam enim, inquit, Magnetas nominat, nisi illo loco [Il. 2, 756.] ubi ait, Magnetum ἄρχειν Πρόθοον, ubi tamen nullius Magnesiae loci nominatim fit mentio, sed τυφλῶς tantum, καὶ οὐ γνωρίμως. Haec *Casaubonus.* Neutrum fert Laurent. Theodor. Gronov. in commentario ad marmoream basin cap. 16. sed acriter impugnat. Xylandri versio ἀσύνδετον obtrudit. Strabo propalam dicit, Homerum in recensendis locis regionis Magnesiae nullum nominasse (non μέμνηται scribit, sed ὠνόμακε) Μάγνητας, id est, urbem. In Homero enim, inquit, Μαγνήτων de incolis urbis dicitur, Μάγνητας in Strabone de urbe. Hoc tantum de Homero negat Strabo, illud concedit; memorat enim diserte. A Casaubono, pergit, obscurior locus redditur. Qui enim fluvium et montem Magnesiae referat, eum utique et nominatim locorum Magnesiae mentionem facere, adeoque Strabo vere docet, Peneum et Pelium loca esse Magnesiae. Μαγνητικὸν inde potius emendandum fuisse

lippum Demetrii F. Macedoniae regem magno proelio vicerunt.

§. 21.

Idem fere experta est Magnetis. Etsi enim multa eius loca iam enumeraverat Home-

Thessalia. p. 442. τούτων ὠνόμακε Μάγνητας Ὅμηρος, ἀλλ' ἐκείνους μόνους, οὓς [2] τυφλῶς καὶ οὐ γνωρίμως διασαφεῖ·

Οἳ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίφυλλον
Ναίεσκον.

Ἀλλὰ μὴν περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὸ Πήλιον οἰκοῦσι καὶ οἱ τὴν Γυρτῶνα ἔχοντες, οὓς ἤδη κατέλεξε, καὶ τὸ

fuisse contendit. Haec summa Gronovianae disputationis. Ipse denique locum sic vertit: *Passa vero est quid tale et Magnesia;* (regio;) *enumeratis enim iam multis eius locis, nullum eorum nominat Magnetas.* Codices omnes in vulgata lectione consentiunt, praeter Paris. et Gem. Plethonem A, qui legunt οὐδένας — Μάγνητας, uti etiam hinc refert Eustathius ad Homer. Il. 2, 756. p. m. 456. Iam vero quo modo ipse intellexerit, addita explicatione, mutata etiam voce τόποι in πόλεις, declarat: ἀλλ' ἐξενοχώρησε τὸν Μαγνητικὸν κατάλογον εἰς τοὺς περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον. Quam quidem loci expositionem suo etiam calculo probavit Politus Tom. 2. p. 731. Equidem in hac lectione, cum sensum Strabonianae disputationi admoveat, adquiesco. Nempe Magnetum utique meminit Homerus; recensuit enim loca, quae sunt Magnesiae; sed, quia in illo tractu praeter Magnetas alii etiam habitarunt populi, Magnetibus intermisti, non diserte illa loca distinxit, sed obscurius tantum illa innuit, quae sita erant proprie intra Tempe a Peneo et Ossa ad Pelium. V. infra p. 442. f. Ita Gronovii dubitationes diffluere videntur, cuius etiam de Magnetibus, id est, urbe Magnesia opinio invalida videtur, nec ullius auctoris idonei testimonio stabilitur. Μάγνητες autem τόποι sunt Μαγνητικοί. Possit etiam οὐδένα — Μάγνητα stare, ita tamen, ut τὸ τόπων respiciat. At leve hoc facit discrimen.

2) Paris. τυφλὸς, et post pro οἰκοῦσι Moscov. οἰκοῦσα.

Homerus, nullum tamen nominatim Magnesium vocat, si ea exceperis, quae obscure tantum, non aperte, indicat:

Peneum propter frondosum et Pelion orti.

Atqui circa Peneum et Pelium habitabant etiam Gyrtonii, quos iam recensuerat,

τὸ Ὀρμένιον καὶ ἄλλοι πλείους· καὶ [3] ἔτι ἀπωτέρω τοῦ Πηλίου ὅμως Μάγνητες ἦσαν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν ὑπ' Εὐμήλῳ, κατά γε τοὺς ὕστερον ἀνθρώπους. Ἐοίκασιν οὖν διὰ τὰς συνεχεῖς [4] μεταστάσεις καὶ ἐξαλλάξεις τῶν πολιτειῶν καὶ ἐπιμίξεις συγχεῖν καὶ τὰ ὀνόματα [5] καὶ τὰ ἔθνη· ὥστε τοῖς νῦν ἔσθ' ὅτε ἀπορίαν παρεῖχε, καθάπερ [6] τοῦτο πρῶτον μὲν ἐπὶ Κραννῶνος καὶ Γυρτῶνος γεγένηται. Τοὺς μὲν γὰρ Γυρτωνίους [7] Φλεγύας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Thessalia.

Tt 3 [8] Φλε-

3) Gem. Pletho A. ἀλλὰ καὶ οὗτοί τε καὶ ἔτι οἱ ἀπωτέρω —. Gem. Pletho B. πλείους καὶ οἱ ἀπωτέρω —. Non incommoda est prior lectio, nec ab ipsa re aliena.

4) Ita Casaubonn. omnesque mei, nec aliter Eustathius c. l. Vulgata igitur lectio μετανασtάσεις debetur Aldo, a quo ad posteros propagata haesit. Quam quidem etsi minime damno, non tamen alteram codicibus subripio, cum parum aut nihil hic sensu discrepet. Sic noster lib. 10. p. 445. εἰς Μακεδονίαν μεταστῆναι. At et propria significatio et usitatior propius ad nexum valere videtur.

5) Verba καὶ τὰ ἔθνη desiderantur in Gem. Plethone A. Alter habet καὶ τὰ τῶν ἐθνῶν ὀνόματα. Tum uterque dat παρέχειν, quod non est necesse. Saepe enim haec structura apud nostrum occurrit.

6) Vatic. Paris. Moscov. τοῦτο τὸ πρῶτον, et post τῆς Γυρτώνης. Vatic. Κραννῶνες, uti in sequ.

7) Aldus, Hopperus Φλεγύιας. Ad veram librorum aliorumque auctorum formam revocaverat iam Xylander.

rat, Ormeniique et alii plures: atque etiam longius a Pelio Magnetes erant, incipientes ab Eumeli subditis, ut quidem posteriores censuerunt. Sed videtur ob continentes migrationes, mutationes permixtionesque communitatum, etiam nomina gentesque confusas esse, unde factum, ut nostris hominibus nonnunquam offeratur perplexitas: veluti primum de Crannoniis et Gyrtoniis. Quippe Gyrtonii antiquitus Phlegyae sunt nomi-

Thessalia. [8] Φλεγύου τοῦ [9] Ἰξίονος ἀδελφοῦ· τοὺς δὲ [10] Κραννωνίους Ἐφύρους· ὥστε διαπορεῖν, ὅταν φῇ ὁ ποιητής,

Τὼ μὲν ἄρ' ἐκ [11] Θρήκης Ἐφύρους μετὰ θωρήσσεσθον

Ἠὲ

8) Venet. vitiose Φλεγίνου.

9) Ita non, Ἰξίωνος, Paris. Moscov. cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 738. p. m. 252. Nec aliter prodit in aliis auctoribus, maxime in poetis, veluti Apollonio Rhod. 3, 62. Pindaro Pyth. 2, 39. etsi nec in origine, nec in cognatione, constant invicem. Quare detersi labem editionibus omnibus adhuc adspersam; tantum quod in ed. Xylandri praeterea invenitur Ἐξίωνος.

10) Moscov. Κραννώνιους, uti legitur in Herodoto 6, 127. Stephano, in quo tamen etiam altera scriptura stare possit, Aristotele de mirab. auscult. c. 138. et in aliis pluribus, ex Latinis etiam in Plinio 4, 16. s. 9. 10, 15. s. 12. ex poetis in Callimacho in Cerer. v. 77. in Del. v. 138. etsi in quibusdam, veluti Herodoto, Callimacho variatur. Cf. Ernesti ad Callimach. in Cerer. v. 77. Niclas ad Antigon. hist. mirab. c. 15. viri docti ad Liv. 36, 10. in. e quibus Drakenborchius hanc unam scripturam probat. Neque tamen a vulgata recedo, non tam quod codices duplex praeferunt, et praeterea epitome lib. 7. p. 330. in. quam in primis propter numos, quorum auctoritas explodi non potest. Cf. Rasche in Lex. num. T. I. P. 2. p. 1064. et Eckhel in doctrina numor. P. I. Vol. 2. p. 135. sq.

11) Homer. Il. 13, 301. unde petitus est hic locus, etiam in ed. Villois. exhibet Θρήκης, nec aliter inde memoratur in Apollonii Lex. Homer. sub v. Ἐφύρους. Quae forma cum sit Homero apta et ita usitata, ut quasi solemnis videatur, hic etiam excepta est. Vulgo Θράκης. Cf. Homer. Il. 9, 5 Odyss. 8, 361. ubi Thracia regio occurrit. Idem fecerunt editores Il. 11, 222. Msstorum etiam monitis excitati. Sed et hic officium praestat Paris. qui adfert Θρήκης. Exstantior huius versus Homerici variatio observatur in Pausania 9, 36, 2. sed ultra hos terminos

nominati, a Phlegya, Ixionis fratre: Crannonii autem Ephyri. Itaque ubi poëta dicit:

E Thraca fortes Ephyros quando incessebant

Aut

Ἠὲ μετὰ [12] Φλεγύας μεγαλήτορας· — τίνας ποτὲ βούλεται λέγειν. Thessalia.

§. 22.

Ἔπειτα τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν Περραιβῶν καὶ τῶν [1] Ἀθαμάνων συνέβη. Ὅμηρος μὲν γὰρ συνέζευξεν αὐτοὺς

minos proiecta. Post Paris. dat θωρήσσεσθον, simul et θωρήσσοντο. Prius quidem vere.

12) Plerique codices cum editionibus omnibus hic ostentant Φλεγύιας. Tantum Moscov. et Medic. praebent Φλέγυας, uti etiam legitur in Homero c. l. etsi prius ex eo adfert Apollonius c. l. repugnante quidem Villoisonio. Equidem mutata tantum accentus sede, qua gaudere in aliis solet, posui, uti antea hic legitur et in epitome lib. 7. p. 330. Φλεγύας. Et sic in Pausania c. l. prodit. Attamen ne quid dissimulem, in utramque partem accentus titubat, quod cognoscitur ex Eustathio et scholiis ad Homer. Il. 13, 302. prout a Φλεγύας derivaris, vel a Φλέγυς, ut νέκυς, unde adparet, falsa hodie praecipere Stephanum. Utraque igitur omnino ratio valet.

1) Gem. Pletho A. B. καὶ Ἐνιάνων (B. Αἰνιάνων) μάλιστα δὴ (B. δὲ, illud melius) Ἑλλήνων συνέβη. Et sic postea suo uterque modo et forma remotis Athamanibus edunt. Quod quidem, si Homerum apertis verbis hic et supra productum intuearis, unice probandum videtur, quippe Perrhaebos, Enienes et Hellenes in Thessalia coniungit. V. Il. 2, 749. et 684. Nec repugnat pristina eorum sedes in Dotio campo (de quo praeter alios cf. Plutarch. in Qu. Gr. p. 178. ed. Lips.) et migratio post consecuta. Adversantur tamen libri alii omnes, qui pertinaciter in vulgata lectione haerent, et Eustathii testimonium ad Homer. Il. 2, 749. p. m. 254. ubi sic legit et explicat: συνυπακούονται τοῖς Περραιβοῖς καὶ οἱ Ἀθαμᾶνες. Esto aliorum iudicium, utrum erraverit Strabo ipse, an corruptionem sit expertus.

Aut animi nimios Phlegyas: — quaeritur, quosnam dicat.

§. 22.

Idem accidit de Perrhaebis et Athamanibus. Nam Homerus hos tanquam in vici-

Thessalia. αὐτοὺς, ὡς πλησίον [2] οἰκοῦντας ἀλλήλων· καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕστερον ἐπὶ χρόνον συχνὸν ἡ οἴκησις τῶν Ἀθαμάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέσθαι πεδίῳ· τοῦτο δ' ἐστὶ πλησίον τῆς ἄρτι λεχθείσης Περραιβίας, καὶ τῆς Ὄσσης, καὶ ἔτι τῆς [3] Βοιβηΐτιδος λίμνης ἐν μέσῃ μέν πως τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ [4] ἰδίως περικλειόμενον· περὶ οὗ Ἡσίοδος οὕτως εἴρηκεν·

[5] Ἢ

pertius. De Athamanibus tamen conferri possunt, quae olim disserui ad Ampelium in excursu ad cap. 8. not. 2. p. 275. Quod si cui Strabo videatur eundem populum Athamanes et Aenianes habuisse, debebat quidem monere, sed et obstant ea, quae supra narravit p. 427. Aenianes ab Athamanibus deletos fuisse. Nec, si quis Aenianes exstincto nomine cum Athamanibus coaluisse contendat, Homeri tamen testimonium apte interpositum esse existimet.

2) Moscov. ἀλλήλων οἰκοῦντας.

3) Medic. Paris. Ven. Βοιβηΐδος, ut supra p. 430. et alibi. Guarinus etiam vertit *Boebais*, et sic Plinius 4, 15. s. 8. scribit *Boebeis*. Stephanus etiam a Βοίβη deducit Βοιβηΐς, uti s. v. Ξυνία commemorat Βοιβιάδα λίμνην, qualis post vocatur ab Hesiodo, alias a Pindaro Pyth. 3, 59. Βοιβηΐς cum nostro a Scholiaste Apollonii Rhod. ad 1, 67 quae forma ducta est ex Homero Il. 2, 711. An praeter Strabonem Βοιβηΐτις aliquis dixerit, dubito, certe ignoro. Nolui tamen receptam ab editionibus formam sollicitare, cum alii codices eam confirment.

4) Medic. Vatic. Moscov. Gem. Pletho A. ἰδίοις, quod et versione expressit Guarinus; mutatione facili, qualis obiicitur in Plutarcho de sanitate tuenda p. 475. (Vol. 6. Lips.) in ἰδίαις et ἰδίως et alibi. Alterum in aliis exstat et in editionibus, de quo in utramque partem potest disceptari. Hoc tamen traditum retinui, quia ad verbum melius pertinere videretur.

vicinia habitantes coniunxit: et quidem posteri affirmant, longo tempore Athamanes in Dotio campo habitasse, qui propinquus est Perrhaebiae et Ossae ac Boebeidi paludi in media fere Thessalia praecipue inclusus collibus. De quo sic Hesiodus cecinit;

Aut

[5] Ἢ οἵη Διδύμους [6] ἱεροὺς ναίουσα κολωνοὺς Thessalia.
Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυος [7] ἄντ' Ἀμύροιο
Νίψατο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

Οἱ μὲν [8] οὖν Ἀθαμᾶνες οἱ πλείους εἰς τὴν Οἴτην ἐξη-λάθη-

retur. At περικλειόμενον revocavi ex Msstis et editionibus ante Casaubonum, a quo provenerat περικλειόμενος.

5) Moscov. Ἢ οἵη.

6) Deest haec vox in Paris. et Moscov. quorum ille spatium vacuum reliquit. At habet uterque cum aliis lib. 14. p. 647. ubi iidem versus a Strabone producuntur. Διδύμους in principio maiuscula litera signavi monente Casaubono et suadente ipso Strabone c. l. Montes enim sunt Thessaliae.

7) Legebam ἀγχ' Ἀμύροιο. Nam quid est ἄν' Ἀμύροιο? Verum quoque Stephanus sic legit, et fatetur, obscurum esse hoc carmen. *Casaubonus*. At vid. Berkelius ad Stephanum p. 122. qui recte docet, ἄντ' positum esse pro ἄντα, e regione, contra, uti est apud Dionys. de situ orbis v. 504. et alibi. Tum vero accentus ad priorem syllabam redire debet, quo revocavi cum Berkelio et Heynio ad Apollodor. p. 695. Ceterum ipsam illam particulam servant codices omnes; tantum in Paris. ἀνταμύριον et in Mosc. ἄντα μύριον exstat. Sic fere lib. 14. c. l. ubi cf. notata. Aldus ἄν Ταμυροῖο, Hopper. ἀνταμύροιο, uti libri scripti in Stephano s. v. Ἄμυρος.

8) Deest haec particula in Vatic. et Moscov. Tum pro vulgato ἐξελάθησαν ex Moscov. recepi ἐξηλάθησαν, etsi illud etiam legitur in edit. Wesselingii apud Herodot. 6, 137. quae tamen 7, 6. scribit ἐξηλάσθη, etsi hoc pro ἐξηλάθη. Sic in cognatis formis. Totum vero locum ita construit Gem. Pletho A. Οἱ μὲν οὖν Ἐνιᾶνες ὑπὸ Λαπιθῶν ἐξελαθέντες οἱ πλείους ἄλλη τε καὶ ἄλλη διαφερόμενοι τελευτῶντες ἐν τῇ Οἴτῃ ᾤκησαν, κ' ἀνταῦθα (sic) ἐδυνάστευσαν. Gem. Pletho B. Οἱ μὲν οὖν Ἐνιᾶνες οἱ πλείους ceteris subpressis.

Aut qualis Didymos sacros colit inclyta colles
Dotium apud campumque, feracem Amyrumque Lyaei
Virgo intacta, pedes Boebeide quae lavit unda.

Enimvero Athamanes plerique a Lapithis in Oetam sunt eiecti:

Thessalia. λάθησαν ὑπὸ [9] Λαπιθῶν· κἀνταῦθα δὲ ἐδυνάστευσαν ἀφελόμενοι τῶν τε Δωριέων τινὰ μέρη καὶ τῶν Μαλιέων μέχρι Ἡρακλείας καὶ Ἐχίνου· τινὲς δ' αὐτῶν ἔμειναν περὶ [10] Κύφον, Περραιβικὸν ὄρος, ὁμώνυμον κατοικίαν ἔχον. Οἱ δὲ Περραιβοί τινες μὲν, συσταλέντες περὶ τὰ ἑσπέρια τοῦ Ὀλύμπου μέρη, [11] κατέμενον αὐτόθι, πρόσχωροι ὄντες Μακεδόσι· τὸ δὲ πολὺ μέρος εἰς τὰ περὶ [12] Ἀθαμανίαν ὄρη καὶ τὴν Πίνδον ἐξέπεσε· [13] νυνὶ δὲ μικρὸν ἢ οὐδὲν αὐτῶν ἴχνος σώζεται. Τοὺς δ' οὖν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ λεχθέντας Μάγνητας ὑστάτους ἐν τῷ Θετταλικῷ καταλόγῳ νομιστέον

9) Vatic. Parif. Mofcov. praeponunt τῶν, hic etiam dat, ut fupra p. 440. Λαπίθων.

10) Si Stephanum infpexeris, putes circumflexo diftinguendum effe nomen, quod et ad eum conftanter facit Holftenius, fic ut Euftathio ad Homerum Il. 2, 748. p. m. 253. et Tzetzi ad Lycophron. v. 897. adeo obtrudat, cum ex Homero facile convinci erroris Stephani fcriptura poffet.

11) Gem. Pletho A. mavult κατέμειναν.

12) τὴν praemittunt Parif. et Mofcov.

13) Gem. Pletho A. B. νυνὶ δὲ οὐδὲν, ἢ μικρὸν αὐτῶν. Magis forfitan commode. Mofcov. ἴχνος αὐτῶν.

eiecti: ibique principatum tenuerunt, cum et Dorienfibus et Malienfibus quaedam eripuiffent loca usque ad Heracleam et Echinum: quidam apud Cyphum manferunt, montem Perrhaebicum cum pago eiusdem nominis. At Perrhaeborum quidam coacti ad occiduas Olympi partes, finitimi Macedonibus, ibi permanferunt; maior pars in montes ad Athamaniam Pindumque elapfa eft: nunc aut nihil de iis, aut exiguum fupereft veftigium. Qui vero ab Homero in Theffalorum recenfione ultimi nominantur Magnetes, ii funt intelligendi, qui intra

νομιστέον [14] τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνειοῦ Thessalia. p. 443.
καὶ τῆς Ὄσσης ἕως Πηλίου, Μακεδόνων τοῖς Πιερειώταις ὁμόρους, τοῖς ἔχουσι τὴν τοῦ Πηνειοῦ [15] περαίαν μέχρι θαλάττης. Τὸ μὲν οὖν Ὁμόλιον, ἢ [16] τὴν Ὁμόλην, (λέγεται γὰρ [17] ἀμφοτέρως,) [18] ἀπο-

14) Moscov. τοὺς omisit. In sequ. καὶ ante Μακεδόνων insertum conspicitur.

15) Moscov. περραίαν et post τῆς θαλάττης.

16) Casaubonn. Venet. Paris. Vatic. Gem. Pletho A. B. τὴν, praeterea Vatic. Paris. Gem. Pletho B. Ὁμόλην, quomodo vocatur ab Apollonio Rhodio 1, 594. et eius Scholiaste, consentientibus Pausania 9, 8. f. Dicaearcho v. 34. Orpheo in Argon. v. 460. Stephano h. v. ex Latinis Virgil. Aen. 7, 675. Quae scriptura cum et hic a libris sustineatur, et η in ι transire saepe soleat, minime reprobari debet. Nam et urbem et montem sic vocari diserte monet Schol. Apollonii c. l. Recte igitur in vulgata ab editionibus forma Ὁμόλιν, quam tamen etiam Moscov. praetulisse videtur, haesitabat Casaubonus. Sed et idem dubium putabat Ὁμόλιον, quod tamen de cognomini urbe intelligit. Tum vero etiam alterum Ὁμόλην de urbe valet, uti nexus et sequentia, (nam infra redit,) declarant. Sed quidquid est, Ὁμόλιον minime sollicito, quod et sequentia reducunt, etsi ιος et ος passim misceri supra vidimus. Ex Strabone enim, etsi falso librum 11. indicat, profert Stephanus, et gentile Ὁμολιέων ex certis numis memorat Eckhel in doctrina numor. P. 1. V. 2. p. 139. quod et alias legitur in Stephano. In Theocrito 7, 103. Ὁμόλη et Ὅμολος dubia fide profertur.

17) Ita Casaubonn. Vatic. Paris. Moscov. Gem. Pletho A. B. Editiones inde ab Aldo cum Veneto, opinor, ἀμφότερον. Quod etsi intelligi perinde potest, dedi tamen alterum tot codicum iussis. Ita utramque formam versari, exemplo simili proxime

tra Tempe a Peneo et Ossa usque ad Pelium sunt, Pieriotis Macedonibus conterminι, qui trans Peneum usque ad mare accolunt. Atque iis adscribendum est Homolium, sive Homole; nam utroque modo enunciatur.

Thessalia. [18] ἀποδοτέον αὐτοῖς· εἴρηται δ' ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς, ὅτι ἐςὶ πρὸς τῇ Ὄσσῃ κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πηνειοῦ διὰ τῆς τῶν Τεμπῶν διεκβολῆς. Εἰ δὲ καὶ μέχρι τῆς παραλίας προϊτέον τῆς ἐγγυτάτω τοῦ Ὁμολίου, λόγον ἔχει, ὥστε τὸν Ῥιζοῦντα προσνέμειν καὶ Ἐρυμνὰς ἐν τῇ ὑπὸ Φιλοκτήτῃ παραλίᾳ κειμένας, καὶ [19] τῇ ὑπὸ Εὐμήλῳ. Τοῦτο μὲν οὖν ἐν ἀσαφεῖ κείσθω. Καὶ ἡ τάξις δὲ τῶν ἐφεξῆς τόπων μέχρι Πηνειοῦ [20] οὐ διαφανῶς λέγεται. Ἀδόξων δ' ὄντων τῶν τόπων, οὐδ' ἡμῖν περὶ πολλοῦ θετέον. Ἡ μέντοι Σηπιὰς ἀκτὴ καὶ [21] τετραγῴδηται, καὶ μετὰ ταῦτα ἐξύμνηται διὰ τὸν ἐνταῦθα ἀφανισμὸν τοῦ Περσικοῦ ςόλου· ἔςι δ' αὕτη μὲν ἀκτὴ πετρώδης. Μετα-

proxime notatum est. Ἀμφοτέρως autem in eodem nexu noster adhibet lib. 8. p. 343. 353. et alibi.

18) Venet. Gem. Pletho B. aliis omissis locum omnino sic contrahunt: ἀποδοτέον αὐτοῖς· ἔςι δὲ πρὸς —.

19) Articulum praeterierunt Hopper. et Xylander. In praecedentibus Aldus et Hopperus scribunt Ῥυζοῦντα. Sed perdant codices cum Stephano.

20) οὐ effluxit in Vatic. et Paris.

21) Gem. Pletho B. τετραγ. τε καὶ ἐξύμνηται.

ciatur. Dictum est autem in Macedoniae descriptione, esse ipsum ad Ossam sub initium Penei, ubi is per Tempe se evolvit. Quod si vsque ad oram maritimam sit progrediendum, quae Homolio est proxima, id consentaneum est, ut Rhizuntem quoque attribuamus et Erymnas, in ora Philoctetae et Eumelo subdita sitas. Id ergo dubium relinquamus. Sed et ordo reliquorum usque ad Peneum locorum obscure est propositus. Tamen non multum refert hoc, cum ipsa loca sint obscura. Verum Sepias acta et in tragoediis celebratur, et postea temporis fama eius increbruit, deleta ibi Persica classe: litus est Sepias acta saxosum. Inter Sepia-

Μεταξὺ δ' αὐτῆς καὶ [22] Κασθαναίας κώμης ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κειμένης αἰγιαλός ἐστιν, ἐν ᾧ [23] Ξέρξου στόλος ναυλοχῶν, ἀπηλιώτου πολλοῦ πνεύσαντος, ὁ μὲν εὐθὺς [24] αὐτοῦ πρὸς τὸ ξηρὸν ἐξώκειλε, καὶ διελύθη παραχρῆμα· ὁ δ' εἰς [25] Ἰπνοῦντα τόπον τραχὺν τῶν Thessalia.

22) In Parif. eft Κασθανίας, uti repetitur poft, adpofita tamen ibi fimul altera forma per αι, in qua confentiunt etiam auctores, nifi quod per ς pro σθ in quibusdam legitur, de quo cf. Wefleling. ad Herodot. 7, 183. rarius Κασταναῖς, uti obfervavit Holften. ad Stephan. p. 165. Guarinus vertit: *inter Casthaneum* commentitia terminatione. Inter Κασθάναια et Καστάναια veteres fluctuaffe, auctorum docent non folum exempla, fed et diferte monet Stephanus. Cf. etiam ad Melam 2, 3, 1. Poft retraxi accentum in antepenultimam, quomodo folent haec produci, et ut a gentili differret.

23) Praemittunt ὁ Venet. Mofcov. forte melius, nifi tunc offenderit ᾧ. Poft Venet. ναυμαχῶν ἀπηλιτῷ fine fenfu et ufu.

24) Sic pro αὐτοὺς Cafaubonn. Vatic. Parif. Mofcov. Venet. Gem. Pletho A. B. quod in hoc nexu unice verum arbitror. *Ibi* etiam interpretatur Guarinus. Durum enim fit et praeter rem, ex στόλος eruere, quod ad αὐτοὺς referatur. Αὐτοὺς debetur Aldo.

25) Vatic. ὑπνοῦν, Mofcov. Ἱπνοῦν, Parif. Ἰπνοῦντα, et fic Guarinus *Ipnuntem*. Editiones habent Ὑπνοῦντα. At Herodotus 7, 188. eundem locum vocat Ἰπνοὺς, ubi confulendus Valckenarius, qui etiam in Strabone agnofcit fcripturam per Ι, quae et vera videtur, cum haec aperte ex Herodoto nofter depromferit. Ἴπνος autem Stephani, quod facere videtur Holften. p. 148. minime huc referri debet, quippe qui vere fuit Locrorum Ozolarum, uti comprobat etiam teftimonium Thucydidis 3, 101. et loci eius nexus. Hoc autem, quod nofter narrat, ad Sepiada procul inde accidit, ut praeter noftrum

Sepiadem vero et Cafthanaeam, pagum fub Pelio fitum, litus eft, ubi, cum Xerxis claffis ftationem haberet, Subfolanus vehementer flans navium alias in aridam fubito eiecit atque confregit, aliae ad Hipnuntem, afperum

Thessalia. [26] τῶν περὶ Πήλιον παρενεχθεὶς, ὁ δ' εἰς Μελίβοιαν, ὁ δ' εἰς τὴν Κασθάναιαν διεφθάρη. Τραχὺς δ' ἐστὶν ὁ παράπλους πᾶς [27] ὁ τοῦ Πηλίου, ὅσον σταδίων ὀγδοήκοντα· τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τῆς Ὄσσης.

ſtrum et Herodotum docent etiam Diodor. Sic. 11, 12. et Pauſanias 8, 27, 9. Equidem terminationem reliqui; tantum aditialem literam mutavi. Gem. Pletho uterque declinavit loci ipſius nomen, dum ſubſtituit εἴς τινα τόπον.

26) Τῶν in editionibus ante Caſaubonum deſideratur. Tum Moſcov. habet τὸ Πήλιον.

27) Nemo de hoc mendo cogitavit. Ego tamen contendo, mendoſam eſſe vocem Πηνειοῦ. Quid enim foret, ὁ Πηνειοῦ παράπλους? Os Penei anguſtum fuit inter Oſſam et Olympum. Nam, ut ait Herodotus [7, 129.] de fluviis Theſſaliae, δι' ἑνὸς αὐλῶνος καὶ τούτου στενοῦ ἔκροον ἔχουσι ἐς θάλασσαν, *per unam convallem eamque anguſtam effluctionem habent in mare.* Forte unius ſtadii aut duorum ad plus latitudinem habet, et non poteſt de tam exiguo ſpatio παράπλους dici. Lege audacter meo periculo Πηλίου: nam ſic ſe res habet, et totum Pelii montis latus ad Magneſiacum mare fuit confragoſum et importuoſum. Ibi fuerunt Ἰπνοὶ illi, naufragio Perſarum celebris locus, de quo Herodotus lib. 7. [cap. 188.] Ergo ſine dubio legendum, Τραχὺς δ' ἐστὶν ὁ παράπλους πᾶς ὁ τοῦ Πηλίου: *aſper enim totus paraplus Pelii.* Palmerius *in exercitt. in auctor. Gr.* Odoratus erat idem vitium Voſſius ad Melam 2, 3. in eodemque remedio ſuſtulerat, adiutus iis, quae praeceſſerunt. Digna erat utique haec emendatio, quae et codice confirmaretur. En vero nunc obportune adeſt Gem. Pletho uterque, quorum ille (A) legit ὁ ὑπὸ Πηλίου, hic (B) ὁ ὑπὸ Πηλίῳ, quod poſterius magis ex uſu Strabonis etiam eſt dictum et facile probatur. Ut tamen ſuum ſortirentur et alii codices, tantum Πηνειοῦ abire iuſſi in Πηλίου.

rum locum pone Pelium, aliae ad Caſthanaeam delatae perierunt. Tota circa Pelium navigatio aſpera eſt, circiter XXC ſtadiorum, taliſque et tanta etiam Oſſae.

Ὄσσης. Μεταξὺ δὲ κόλπος [28] πλειόνων ἢ διακοσίων σαδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίβοια. Ὁ δὲ πᾶς ἀπὸ Δημητριάδος ἐγκολπίζοντι ἐπὶ τὸν Πηνειὸν [29] μείζων τῶν χιλίων· [30] ἀπὸ δὲ Εὐρίπου δισχιλίων ὀκτακοσίων. Ἱερώνυμος δὲ τῆς πεδιάδος Θετταλίας καὶ Μαγνήτιδος τὸν κύκλον τρισχιλίων [31] σαδίων ἀποφαίνεται· ᾠκῆσθαι δ' ὑπὸ τῶν Πελασγῶν· [32] ἐξελαθῆναι δὲ [33] τούτους εἰς [34] Αἰτωλίαν ὑπὸ Λαπιθῶν· εἶναι δὲ τὸ νῦν

Thessalia.

28) Moscov. σαδίων πλειόνων ἢ διακοσίων. Vox σαδίων deest in Vatic. et Gem. Plethone B. quae et ex praecedentibus facile suppleri possit.

29) Paris. Moscov. μείζω.

30) Verba ἀπὸ δὲ Εὐρίπου δισχ. ὀκτακοσίων omissa sunt a Gem. Plethone utroque. Casauboni habent ἀπὸ δὲ Εὐρίπου . . . . . . τριακοσίων πεντήκοντα. Ἱερώνυμος —. In Vatic. item legitur τριακοσίων πεντήκοντα, in Venet. ἀπὸ δὲ Εὐρίπου τριακοσίων ὀκτώ. Vulgatam lectionem reddit Guarinus cum aliis libris, eaque est accommodatior ad vacuum illud spatium emetiendum. Certe δισχιλίων abesse non potest.

31) Inverso ordine haec duo verba sistit Mosc.

32) Gem. Pletho B. ἐξελασθῆναι δ' αὐτούς. Verbi haec forma, inserto σ, saepe in Msstis, passim etiam in editionibus obversatur. Vid. praefatio ad Tom. 2. p. 15. et quae pluribus disseruit Piersonus ad Moerid. Attic. p. 13. s. Strabonis libri vel omnes vel maiori numero eliso σ scribere solent.

33) Abest in Veneto.

34) Vatic. εἰς τὴν Ἰταλίαν, utrumque Paris. et Moscov. Dubia lectio. Pelasgos enim in Italiam concessisse auctor etiam est

Ossae. Interiacet sinus CC stadiorum atque amplius: in eo sita est Meliboea. Tota vero navigatio a Demetriade ad Peneum, si quis sinus intret, CIↃ est stadiis prolixior: ab Euripo autem CIↃ CIↃ IↃ CCC. Hieronymus campestris Thessaliae et Magnesiae circulum tria stadiorum millia continere affirmat, habitatum primo a Pelasgis, quos Lapithae in Aetoliam expulerint: qui nunc

Thessalia.

νῦν καλούμενον Πελασγικὸν πεδίον, [35] ἐν ᾧ Λάρισσα, καὶ [36] Γυρτώνη, καὶ Φεραὶ, καὶ Μόψιον, καὶ Βοιβηὶς, καὶ

est Strabo lib. 5. p. 229. et alii, in primis Dionys. Halic. 1, 89, 4. et 2, 1, 15. Idem cum lib. 1. c. 18. ex Thessalia per Curetes et Leleges factam eorum expulsionem narrat, et in varias orbis terrarum partes dispersionem, Aetoliae non meminit, sed in vicinia tantum Epiri, nominatim Dodonae, de quo cf. etiam Strabo 7. p. 327. unde in Italiam transierunt. V. lib. 5. p. 220. Pelasgos autem Thessaliam olim inhabitasse, tam notum est, quam quod est notissimum. At et idem de Lapithis ex Strabone p. 440. et aliis constat, nempe, quod hic etiam locus declarat, exactis Pelasgis. In re obscura vulgatam lectionem movere ausus non sum, cum sit probabile, Aetoliam, regionem finitimam, Pelasgos antea petiisse.

35) Ita sine ᾧ omnes codices cum Eustathio ad Homer. Il. 2, 840 p. m. 270. cum Guarino et editionibus. At re ipsa haec lectio repugnat. Quis enim in urbibus campum quaerat, nec potius contra? Eadem de causa *rus urbanum* offenderat in Justino 31, 2, 3. pro quo *rus suburbanum* volebant, quod postea etiam ex Medic. 1. excitavit A. Gronovius. Hinc Politus ad Eustathium Tom. 2. p. 773. emendabat ἐπὶ Λαρίσσῃ. Sed cum adnexa minime congruerent, facta haec retractatione postea sic immutavit, ut legeret etiam in sequentibus, καὶ Μοψίῳ, καὶ Βοιβηΐδι, καὶ Ὄσσῃ, καὶ Πηλίῳ, καὶ Μαγνήτιδι. At nec hic substitit, sed cum ita refingendum totum locum esse vidisset, bene subiicit, legi etiam posse: ἐν ᾧ Λαρίσσῃ, καὶ Γυρτώνῃ, καὶ Φεραὶ, unde reliqua sine offensa fluunt. Atque hanc solam emendationem postea etiam prodidit Tyrwhittus in coniecturis in Strabon. p. m. 34. quam, cum structuram sensumque efficiat commodissimum et sine magno impendio paretur, amplexus sum eorum virorum auctoritate munitus. Hoc tantum mihi sumsi, ut reiecta Ionica forma a Strabone aliena ponerem Λάρισσα. Idem Strabo supra dixit p. 441.

36) Gem. Pletho B. Γυρτωνικαῖς Φεραῖς. Τῆς δὲ Πελασγιώτιδός ἐστι καὶ Μόψιον —. Ita nempe alio admoto remedio loci asperitatem aequare tentavit.

nunc vocatur Pelasgicus campus, in eo esse La-

rissam, Gyrtonem, Pheras, Mopsium, Boebeidem lacum,

καὶ [36] Ὄσσα, καὶ [37] Ὁμόλη, καὶ Πήλιον, καὶ Μαγνῆτις· Μόψιον δ' ὠνόμασαι οὐκ ἀπὸ Μόψου [38] τοῦ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθου τοῦ συμπλεύσαντος τοῖς Ἀργοναύταις· ἄλλος δ' ἐστὶ [39] Μόψοπος, ἀφ' οὗ ἡ Ἀττικὴ Μοψοπία. Thessalia.

§. 23.

37) Dedi exemplo Parif. et Mofcov. cum aliis auctoribus Ὁμόλη pro Ὁμολή. V. fupra.

38) Τοῦ μάντεως τοῦ Τειρεσίου omnes libri et fcripti et editi cum Guarino et Stephano f. v. Μόψου ἑστία. Cf. Procopius de aedificiis 5, 5. Vatem eum plures praedicant. Sed, cum et alter, qui Argonautarum expeditioni interfuit, vaticinandi arte polleret, uti docent Apollon. Rhod. 1, 65. Valer. Flaccus 1, 383. Ammianus Marcell. 14, 8. etfi hic utrumque Mopfum confundit, et Burmannus in catalogo Argonautarum praefixo editioni Valerii Flacci h. v. parum ex hac obpofitione procedit Strabonis narratio. Elegans igitur eft coniectura Penzelii ad Strabonem p. 1389. legentis ἀπὸ Μόψου τοῦ Μαντοῦς. At illam iam occupaverat Kuhnius ad Paufan. 7, 3. p. 527. quod et ille filere non poterat, cum id facile ex edit. Amftelod. Strabonis omnibus adpareret. Adiuvat eam emendationem ipfe Strabo lib. 14. p. 642. ubi Μόψος ὁ Μαντοῦς τῆς Τειρεσίου θυγατρὸς plenius legitur. Tum vero etiam, quod iam Kuhnius viderat, ut fibi conftaret Strabo, τῆς Τειρεσίου hic legendum eft, confentientibus multis, qui eius filiam faciunt, Apollodoro 3, 7, 4. Paufan. 9, 10, 3. Schol. Apollonii ad 1, 308. Mela 1, 17, 22. aliisque. Inrepferat idem vitium in Cononis narrat. 6. ubi ante Schotti emendationem legebatur Μόψος ὁ μάντις καὶ Ἀπόλλωνος, quod non debebat propagare Galeus. Quam autem faepe nomina propria transeant in adpellativa et contra, aliquoties iam eft notatum, et exemplis pluribus docetur ad Melam 2, 13, 14. Veritus igitur non fum, pofthabitis codicibus, hanc lectionem adponere.

39) Venet. Mofcov. Gem. Pletho A. Guarinus cum editionibus

cum, Offam, Homolen, Pelium, et Magnetidem. Porro Mopfium nomen habere non a Mopfo Tirefiae F. vate, fed a Mopfo Lapitha, qui Argonautis focius expeditionis fuerit: alium effe Mopfum, a quo Attica Mopfopiae appellationem acceperit.

Theſſa-
lia.

§. 23.

[1]Τὰ καθ' ἕκαςα μὲν ταῦτα περὶ Θετταλίας· καθ' ὅλου [2]δ', ὅτι [3]πρότερον ἐκαλεῖτο [4]Πυῤῥαία ἀπὸ Πύῤῥας

nibus ante Caſaubonum, adnuentibus Stephano ſ. v. Μόψιον et Euſtathio ad Dionyſ. v 423. ex noſtro quidem loco Μόψος, a quo cum Μοψοπία deſcendere nequeat, Holſtenius ad Stephanum p. 211. praefert Μοψόπιος, certe, niſi hoc placuerit, Μόψοπος pro Μοψόπου legendum eſſe ſupra p. 397. et hic Μόψοψ, uti viſum eſt etiam Berkelio ad Stephanum p. 566. qui tamen nec in altero Strabonis loco Μόψοπος reiicit, quia in pluribus genitivus pro caſu etiam recto uſurpetur, uti a Χάροψ dicatur ὁ Χάροπος. Stephanus ſ. v. Μόψιον et Μοψοπία fluctuatur inter Μόψοψ et Μόψος. A Mopſope tamen derivat etiam Tzetzes ad Lycophr. v. 733. Penzelius arrepto cultello totam difficultatem ita praecidit, ut haec a gloſſatore obtruſa eſſe pronuntiet, quare etiam in ipſa verſione ea verba excluſit. Mirum utique accidit, et a ſumma disputationis alienum videtur, quod a Mopſo ad Mopſopum ſit delapſus. Sed ita ſono etiam cognata ſolet noſter connectere. Certe nihil mutandum eſt tum ob ſimilem locum p. 397. ubi codices conſpirant, tum quia, uti Mopſium Mopſio reſpondet, ſic Mopſopia Mopſopo. Hinc etiam Μόψοπος Caſauboni Voſſius de theologia gentili 1, 21. p. 83. probat.

1) Ita pro Καθ' ἕκαςα dedi ex Moſcov. Gem. Plethone B. et editionibus Aldi et Hopperi, uti et legitur ſupra p. 417. 430 f. in quo loco τὰ ὅλα obponuntur. Nempe δεικτικῶς praemiſſam Theſſaliae deſcriptionem reſpicit.

2) Moſcov. δ' ἐςί. Sed vulgata recte habet et cum praecedentibus bene necti poteſt, dummodo diſtinctionem maximam vulgo adpoſitam removeris.

3) Moſcov. mutato vulgari ordine Πυῤῥ. ἐκαλεῖτο πρότερον.

4) Ita libri omnes praeeunt. Ex Stephano tamen per legitimam etiam literarum ſeriem legendum videatur Πυραία et mox

§. 23.

Haec ergo ſingulatim de Theſſalia dicta ſunto. In univerſum vero, ſcias, olim eam fuiſſe Pyrrhaeam nuncupa.

Πύῤῥας τῆς Δευκαλίωνος γυναικὸς, Αἱμονία δὲ ἀπὸ Αἵμονος, Θετταλία δὲ ἀπὸ Θετταλοῦ τοῦ Αἵμονος. Ἔνιοι δὲ, διελόντες δίχα, τὴν μὲν πρὸς νότον λαχεῖν φασι Δευκαλίωνι, καὶ καλέσαι Πανδώραν ἀπὸ τῆς μητρός· τὴν δ' ἑτέραν Αἵμονι, ἀφ' οὗ Αἱμονίαν λεχθῆναι· μετωνομάσθαι δὲ τὴν μὲν Ἑλλάδα ἀπὸ Ἕλληνος τοῦ Δευκαλίωνος, τὴν δὲ Θετταλίαν ἀπὸ [5]τοῦ υἱοῦ Αἵμονος· [6] τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφύρας τῆς Thessalia.

Uu 2 Θεσπρω-

mox ἀπὸ Πύρας; vel etiam Πύῤῥα pro Πυῤῥαία ex Rhiano apud Schol. Apollonii Rhod. ad 3, 1089. in quo tamen Scaliger ad Euſeb. p. 20. pro Πύῤῥαν δήποτε emendabat Πυῤῥαίαν ποτέ. Πύῤῥα tamen non reiicit Salmaſius de L. Hellen P. 2. c. 1. p. 297. cum utroque ſenſu de urbe et regione dicatur etiam Ἑλλὰς, Ἄργος et alia, et ipſe Scholiaſtes Rhiani teſtimonio probet; niſi quis cum Heynio ad Apollodor. p. 1123. Scholiaſtae verba: ἡ Θεσσαλία ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Πύῤῥα ad gloſſas reiiciat, quod tamen fidem Rhiani temere et ſine cauſa excitatam fuiſſe declarat. Ipſe Scholiaſtes habet Πυῤῥοδία ſine dubio pro Πυῤῥαία, uti et cenſet Vindingius in Hellene p. 318. (Vol. 11. theſ. Gronov.) Certe duplex ρ Stephani cauſa damnari nequit, uti etiam ſentiunt ad eum Salmaſius p. 650. ed. Berkel. et Holſten. p. 267. Pyrrhaeque nomen comprobat.

5) Articulum removerunt Vatic. et Moſc.

6) Vulgo τοὺς δέ. Vatic. Pariſ. Moſcov. Ven. Medic. a prima manu τινὲς δὲ, quod melius facit ad narrationis alteram partem, in qua diverſam de cauſa huius nominis adfert ſenſentiam. Pendet autem a ſuperiori φασί. Sic et Guarinus vertit:

cupatam a Pyrrha Deucalionis uxore: Haemoniam ab Haemone: Theſſaliam a Theſſalo F. Quidam in duas partes dividunt: quarum altera verſus meridiem ſita obtigerit ſorte Deucalioni, qui eam a matre ſua Pandoram denominaverit; altera Haemoni, unde dicta ſit Haemonia. Quidam vero ab Ephyra Theſpro-

Thessalia. Θεσπρωτίδος ἀπογόνους Ἀντίφου καὶ Φειδίππου τῶν

vertit: *alii.* Dedi igitur. Sequentia corrupta esse indicat ipse nexus disiectus et monuit iam Casaubonus. Quae codices ferunt, haec sunt: Vatic. 174. τινὲς δὲ ἀπὸ . . . . τῆς Θεσπρωτίδος. Paris. τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφ. . . . . . . Θεσπρωτίδος. Tum Casauboni. Ἀντίφου καὶ Φιλίππου υἱῶν Θετταλοῦ . . . . . ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ, τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὴν χώραν ὀνομάσαι· εἴρηται δὲ καὶ Νεσσωνίς. Νεσσωνὶς δὲ —. Vatic. 174. Ἀντίφου καὶ Φιλίππου . . . . . . Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους . . . . . . ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ ἑαυτῶν προγόνου —. Paris. Moscov. Τινὲς δὲ ἀπὸ Ἐφ. . . . (Mosc. ἀπὸ Ἐφύρου et Ἐφύρης) τῆς Θεσπρωτίδος — Φ. τοῦ Θετταλοῦ τῶν Θετταλοῦ (Mosc. tantum semel τῶν Θετταλοῦ) τοῦ Ἡρακλέους ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ —. Gem. Pletho A. B. Φιλ. τῶν Θετταλῶν (B. τῶν Θετταλοῦ) ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ —. Guarinus interpretatur: *Alii vero venientes ab Ephyra Thesprotidis Antyphum et Philippum pronepotes Thessali Hercule geniti ab Thessalo eorum progenitore regionem aiunt Thessaliam nominasse.* Excepit id Heresbachius. Xylander sic refinxit: *Antiphi porro posteros ab Ephyra Thesprotica profectos et Philippi in Thessalia . . . . . . Herculis posteritas redux a Thessalo sui generis auctore regioni nomen Thessaliae imposuit.* In editionibus omnibus legitur Φιλίππου τῶν ἐν Θετταλίᾳ τοῦ Ἡρ. ἐπελθόντων· ἀπὸ δὲ Θετταλοῦ τοῦ —. Egregie vero hunc locum, luxatum praeterea, emendavit Lipsius ad Vellei. 1, 1. hoc nomine recte laudatus a Wesselingio ad Diodor. 4, 55. quem sequi non poenituit. Tantum pro τοὺς δὲ iusta, opinor, causa motus dedi τινὲς δὲ, et pro υἱῶν Θετταλοῦ posui τῶν Θετταλοῦ. Adiuvant hanc emendationem tum codices nostri, tum etiam alii auctores, de quibus nunc dicendum est. Primum locum tenet Homerus Il. 2, 678. in quo haec leguntur: Τῶν αὖ Φείδιππός τε καὶ Ἄντιφος ἡγησάσθην Θεσσαλοῦ υἷε δύω Ἡρακλείδαο ἄνακτος. Sequitur Scholiastes Apollonii Rhod. ad c. l. qui haec habet: οἱ δὲ ἀπὸ Θεσσαλοῦ τοῦ Φειδίππου πατρὸς, τοῦ Ἡρακλείδου, μετὰ τὰ Τρωϊκὰ κληθῆναί φασι. Accedit Aristotelis epigramma in Iacobsi Anthol. Gr. T. 1. p. 114, 27. quod Antiphum et Phidippum coniungit. Tum Antiphum Phidippi fratrem facit etiam Dictys

Thesprotica profectos Antiphi et Phidippi poste-

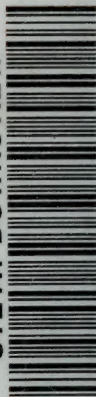
τῶν Θετταλοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας ἀπὸ Θετταλοῦ, τοῦ ἑαυτῶν προγόνου, τὴν χώραν ὀνομάσαι. Καὶ [7] Νεσσωνὶς δὲ ὠνομάσθη ποτὲ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ, καθάπερ καὶ [8] ἡ λίμνη. Thessalia.

Dictys Cretensis I, 14. 2, 5. Thessalum Herculis filium vocat Vellei. I, 3, 2. Facile autem Phidippi nomen corruptum in notius transiit, quod et vere factum est in Velleio I, I. et Diodoro 5, 54. ubi cf. Palmerius et Wesseling.

7) In Paris. praecedit lacuna, quam sic explent libri Casauboniani, Vatic. 174. Moscov. ὀνομάσαι. Εἴρηται δὲ καὶ Νεσσωνίς. (Absunt hae duae voces semel tantum positae in Vatic. quibus καὶ subiungit Moscov.) Νεσσωνὶς δὲ (δὲ non novit Moscov.) ὠνομάσθη (Vatic. ὠνομάσθαι) ποτὲ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ. Non aliena haec videntur a nexu, cum ad superiora multis interpositis redeat. Νεσσωνὶς autem et hic duplici σ scripsi.

8) Paris. ἡ λι . . Moscov. ἡλίωτα et supra a manu recentiori ἡ λίμνη.

posteros, filiorum Thessali, ab Hercule progeniti, a Thessalo, sui generis auctore, regioni nomen Thessaliae imposuisse aiunt. Quin etiam Nessonis aliquando fuit vocata, a Nessone Thessali filio: a quo etiam Nessonis palus nomen habet.

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 05 25 09 003 1